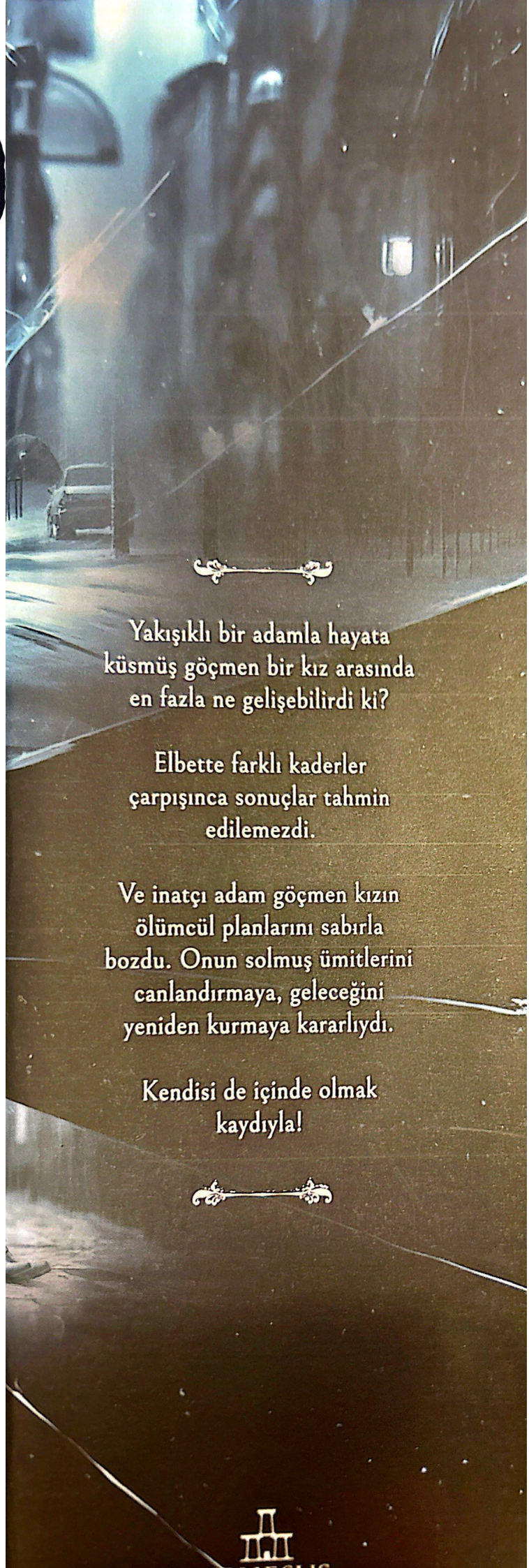
FATİH MURAT ARSAL

KADER ÇARPIŞMASI

EPHESUS

Rinova
Library

Yakışıklı bir adamla hayata küsmüş göçmen bir kız arasında en fazla ne gelişebilirdi ki?

Elbette farklı kaderler çarpışınca sonuçlar tahmin edilemezdi.

Ve inatçı adam göçmen kızın ölümcül planlarını sabırla bozdu. Onun solmuş ümitlerini canlandırmaya, geleceğini yeniden kurmaya kararlıydı.

Kendisi de içinde olmak kaydıyla!

KADER ÇARPIŞMASI

Yazar: Fatih Murat Arsal
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: İpek Nur Türker
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2025

ISBN: 978-625-6090-53-8

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, FATİH MURAT ARSAL
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 49388

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

***Uyarı:** Yetişkin okurlar içindir.*

1. BÖLÜM
YENİ BİR BAŞLANGIÇ

Genç adam gözlerini boş dükkânda gezdirdi. Duvarları önceki sahibinden kalma lekelerle ve sökülmüş rafların bıraktığı kir gölgeleriyle doluydu. Alçı kaplı tavan da boyaya ihtiyaç duyuyordu. Yerler ise temizdi. Emlakçı önceden temizletmiş olmalıydı.

"Nasıl?" diye sordu emlakçı kadın. Mavi gözleri merakla uzun boylu genç adama bakıyordu. Orta boylu, ince fizikli, güzel bir kadındı. Koyu kahverengi saçlarını tepesinde toplamıştı. En fazla otuz gösteriyordu.

"Boya istiyor."

"Eski kiracı burayı önceki sahibinden kirli olarak teslim almıştı. Kendisi sözleşmeyi imzaladıktan sonra boyattı. Siz de istediğiniz gibi boyatır, daha sonra çıkarken boya masrafı yapmazsınız."

Hâlâ dikkatli gözlerle genç adama bakıyordu. Aslında ilgisinin önemli bir kısmı onun çekiciliğinden kaynaklanıyordu. Siyah saçları alnına dökülmüş olan bu genç adam, kolay görülemeyecek bir yakışıklılığa sahipti. Henüz yirmili yaşlarında olsa da kendisi gibi otuzunu yeni geçmiş bir kadın için bile görmezden gelinemiyordu.

Genç adam içeride geziniyordu şimdi. Dükkân üç katlı bir binanın zemin katındaydı. Geniş pencereleri İzmir'in Buca ilçesindeki hareketli caddeyi âdeta içeriye taşıyordu. İşin iyi yanı ise hiç ses girmiyordu. Ayrıca kuzeye baktığı için yazın kısmen serin olacaktı. Duvarda dükkâna ait demirbaş bir klimanın olması da iyiydi. İzmir'in sıcak yaz aylarında bir cankurtaran olabilirdi.

Boş dükkânın arka tarafında bir kapı görmüştü. Oraya doğru yöneldi. Kapıyı açıp arkasına baktı.

"Aslında burası yarım daire olarak planlanmış," dedi emlakçı kadın. "Sonradan büro ya da dükkân olmasına karar verilmiş. O yüzden içeride banyo, tuvalet ve geniş bir odası var. Arkada da büyük bir bahçe bulunuyor. Büroya dâhil bir alan. Önceki sahibi inşaat malzemeleri depoluyordu orada."

Genç adam kapıdan geçip bahsettiği kısımları inceledi. Banyo ve tuvalet de biraz elden geçmeliydi. Ek oda ise gerçekten genişti. Buraya dinlenmek için bir iki tane koltuk ve televizyon koyarak yaşam alanı oluşturabilirdi.

"Nasıl buldunuz?" diye sorusunu yineledi kadın.

"Fiyat konusunda da anlaşabilirsek..." diye başladı genç adam. Sesi yaşına göre ahenkliydi. Sonra yarım bıraktığı cümlesini tamamladı. "Burayı tutmayı isterim. Oldukça beğendim."

"Anlaşırız umuyorum, Faruk Bey. Fiyatı gerçekten uygun. Uzun zamandır bu fiyatta bir emlak kiralamadım. Hatta belki biraz daha indirebilirim. Dükkân sahibi Belçika'da yaşıyor. Sizin gibi genç girişimcilere karşı sempatisi var. Kira konusunda da çok katı değil. Önceki kiracı enflasyon oranında kendisi artırıyordu. Siz de aynısını uygularsınız."

Genç adam gözlerini son kez etrafında gezdirdi. Sonra tatlı bir şekilde kadına gülümsedi. Bu gülümseyiş pek çok kadının kalp atışlarını hızlandırabilirdi. "Peki o zaman. Siz dükkân sahibi ile son konuşmanızı yapın, ben de yarın sabah büronuza gelip sözleşmeyi imzalarım. Kirayı biraz daha indirebilirseniz sevinirim doğrusu. Masrafımız oldukça çok olacak ve benim de kısıtlı bir bütçem var."

Bu çekici gülümsemenin etkisiyle kadın hafifçe ürpermişti. Kendisinden epeyce küçük olan bu genç adam, belli ki şeytan tüyüne sahipti. "Elimden geleni yapacağım," dedi memnun bir şekilde. Küçük elini uzattı. Gözleri dükkânı kiralayabildiği için olsa gerek, hoş bir şekilde ışıldamıştı.

"Teşekkür ederim, Asuman Hanım." Genç adam da elini uzattı. Kadının zarif eli, kendi iri elinin içinde bir kuş gibi narin kalmıştı.

İşleri bitmişti. Birlikte dükkândan çıktılar. Kasım ayının karamsar havası etraflarını sarmıştı. Gökyüzü bulutluydu. Bu sene kış soğuktan ziyade yağışlı başlamıştı.

Kadın kapıyı kilitleyip ona doğru döndü. "O hâlde sizi sabah büroma bekliyorum. Tamam, değil mi?"

"Kesinlikle geleceğim."

Genç adam onun yanından ayrılıp bir kenara park etmiş olduğu motoruna yürüdü. *Chopper* tarzında siyah bir motordu. Üzerine oturdu. Çalıştırmadan önce başını çevirdi. Asuman da kırmızı *Renault* marka arabasına binmişti. Bir an göz göze geldiler. Kadın elinde olmadan bu yakışıklı genç adama gülümsedi. Faruk da ona gülümsedi. Sonra kaskını başına takıp motoru çalıştırdı. Akan trafiğe dikkatli bir şekilde kendisini bıraktı.

Hava oldukça pusluydu. Henüz yoğun olmasa da yağmur başlamak üzereydi. Hatta gökteki bulutlara bakılırsa İzmir'in bazı yerlerinde ciddi bir yağış vardı. Üzerine düşen yağmur damlaları şimdilik ona rahatsızlık vermiyordu. Kaliteli motorcu kıyafetleri onu soğuktan ve yağmurdan korusa da dikkatsiz sürücülerden ve kaygan yollardan koruyamazdı. O yüzden tüm dikkatiyle motorunu sürerken başına bir kaza gelmemesi için çaba harcıyordu. İzmir'in kalabalık trafiğinde bir arabayla değil de böyle seyahat etmek aslında çok

rahatlatıcıydı. Zaman zaman motorla bile trafikte takıldığı olabiliyordu fakat çoğu zaman büyük bir avantajdı. Motorunun verdiği bu özgürlüğü seviyordu.

Kısa zamanda Konak meydanına inmişti. Oradan Kordon'a doğru devam etti. Her yer ıslaktı ve kaldırım kenarlarından küçük dereler süzülüyordu. Buraya yoğun bir yağış olmuş gibiydi. Denize yaklaştıkça rüzgârın hızı da arttı. Birkaç dakika daha gittikten sonra Kordon'da bir kafenin önünde durdu. Gözleri kafenin ışıklı tabelasında gezindi.

BERT KAFE

Bert Kafe, şu koca İzmir'de en sevdiği yerlerden birisiydi. Sahibi Suat da saygı ve sevgi duyduğu değerli bir insandı. Onunla çocukluğundan beri tanışıyorlardı.

Motorunu kimseyi engellemeyecek ve tehlike oluşturmayacak bir yere park etti. Kaskını çıkarıp deri çantasının içine koydu. Serin rüzgârda ve hafif yağmur altında hızla yürüyen, kendilerine sıcak bir yer bulmaya uğraşan insanlara şöyle bir baktı. Hava kararmıştı. Kordon Caddesi boyunca yer alan kafelerin ve lokantaların önlerindeki park alanları doluydu. İnsanların bir kısmı iş çıkışı bu bölgede vakit geçirmeye gelmişlerdi. Gözleri yine kafeye çevrildi. Burası da her zamanki gibi doluydu. Alt katı nezih bir lokanta, üst katı ise kafe olarak düzenlenmişti.

Isı geçirmez ağır cam kapıyı ittirdi. Kapı kolayca açıldı. Arkasında hareketli bir kapı daha vardı. Bu sayede hem ortamın sıcaklığı korunuyordu hem de dışarının gürültüsünün içeriye girmesine izin vermiyordu.

Dikkatle etrafına bakındı. Dışarının karamsarlığına rağmen bu kafe yeterince aydınlık ve rahatlatıcıydı. Geri planda çalan müzik, masalarında muhabbet eden insanların hafif uğultusuna rağmen rahatlıkla duyulabiliyordu. Gözleri ise özellikle bir kişiyi arıyordu. Aradığı adamı hemen gördü. Görmemek mümkün değildi. Kafenin arkasında, daha loş bir kısımdaydı. Oldukça yakışıklı birisiydi. Dalgalı saçları iyi kesimliydi. Takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı. Dalgınca elindeki telefona bakıyordu. Sanki birisine telefon açıp açmama konusunda kararsız gibiydi.

Ondan tarafa doğru yürüdü. Karşısına geçip durduğunda adamın koyu mavi gözleri kendisine dönmüştü.

Faruk yirmi dört yıllık hayatı boyunca sadece birkaç özel insanla tanışmıştı. Bu dünyada imrenilecek kadar farklı, örnek alınacak kadar değerli çok fazla insan yoktu. Bu adam ise o ender kişilerden birisiydi. Çocukluğundan beri ona derin bir saygı ve sevgi duyardı.

"İyi akşamlar, **Yavuz**[1] abi," dedi adama samimi bir sesle.

Esmer adamın ciddi yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Faruk!" *dedi* o da. "Hoş geldin." Kendisine uzatılan eli ayağa kalkarak dostça sıktı. Onun da boyu Faruk kadar vardı. "Yemeğe yetiştin. Gel, otur bakalım."

Faruk yağmur geçirmez montunu çıkarıp yan duvardaki askıya astı. Onun karşısındaki boş yere geçti.

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Bana telefon edince merak ettim zaten. Bir sıkıntın mı var?"

"Hayır, çok şükür şimdilik her şey yolunda. Sana bahsettiğim iş üzerinde uğraşıyorum. Az önce bir emlakçı ile görüştüm. Sonra hemen buraya geldim."

Yavuz'un kaşları hafifçe kalktı. "Sonuç?"

"Yeri tuttum. Gayet güzeldi. Fiyatı da uygundu."

"Senin adına sevindim."

Aynı anda yanlarında kumral bir adam belirdi. "Vay!" dedi gülen yüzüyle. "Benim mekânımda bu kadar yakışıklı iki adamı bir arada görmek ne büyük bir şans!" İri elini önce Yavuz'a uzattı. "Ne haber, Yavuz? Epeydir seni de görmüyorduk burada."

Onun elini sıkan genç adam hafifçe homurdandı. "Abartma istersen! Sadece beş gün oldu. İş için yurt dışındaydım."

"Demek ki seni özlüyoruz, aslanım." İki eski dost oldukları çok belliydi. Aslında ikisi de çocukluk arkadaşıydı. Faruk henüz küçükken bile onların arkadaşlıklarına gıpta ile bakardı. Her ikisinin de yaşı otuzlarındaydı. Birisi neşeli, diğeri asık suratlı olmasına rağmen çok iyi anlaşırlardı. Bu yaşa kadar birbirlerinin kalplerini hiç kırmamışlardı.

Suat elini bu sefer Faruk'a uzattı. "Ne haber, delikanlı? Bu gıcıkla ne işin olabilir? Yoksa sadece yemek mi?"

Faruk gülümsedi. O da elini uzatmıştı. Saygı olarak da yerinde hafifçe doğrulmuştu. Neticede ikisi de kendisinden büyüktü. "Bir işim var gerçekten, Suat abi."

"Ya, demek öyle?"

Suat teklifsizce Yavuz'un yanına oturdu. Davet edilmeyi bile beklememişti. Arkasına rahatça yaslandı. Gözleri karşısındaki Faruk'taydı. "Ben de size katılayım bari. Kötü bir şey değildir inşallah?" Akçay'daki mahallenin gençlerinden olan bu delikanlıyı o da sever, onun çocukluğunu bilirdi.

"Hayır, değil," dedi Faruk. Gülümsemesi devam ediyordu. Gözleri Yavuz'a çevrildi. Adam hâlâ ciddi bir yüzle oturuyordu. Onun ciddiyetine alışkın oldukları için pek önemsemediler. "Hatırlarsan daha önce konuştuğumuz bir

[1] Yazarın *Zoraki Koca* serisinin dördüncü kitabı olan *Anlaşma*'nın erkek ana karakteri. (e.n.)

konu vardı, abi. Onu yeniden konuşmak istedim seninle. O yüzden rahatsız ettim."

Yavuz burun kıvırdı. "Saçmalama! Rahatsız olmadım," dedi sakince. "Hem ben de buraya gelip bir şeyler yemek niyetindeydim. Çoğu zaman burada yiyorum zaten. Bu adam benim sayemde zengin oldu. Kuş kadar yiyecek servis edip tomarla para alıyor!"

Sesi hafif alaycıydı tabii ama Suat'ın kahkaha atmasına sebep olmuştu. "Öyle yapmasam basketbol maçlarımızda karşı potaya kadar koşamayacaksın bile! Kabul et. Kilo aldın sen, aslanım."

"Sen kendine bak!"

"Ben evliyim be adam! Kilo almak benim en doğal hakkım." Eli ister istemez göbeğine gitti. Yavuz kadar uzun olmadığı için hafif göbeği belli oluyordu. Mavi gözlü yakışıklı arkadaşı ise beyaz gömleği içinde son derece atletik görünüyordu. Sırım gibi bir vücudu vardı. Doğrusu bir iş adamına göre oldukça tezat bir görüntü sergiliyordu. "Seni evlenince görürüm ben. Çok vaktin kalmadı. O gür saçlarını dökecek kadını henüz bulamadın sadece."

"Evlenmeyeceğim ben!" diye homurdandı Yavuz.

"Yaşın geldi de geçiyor bile! Faruk'un yaşında değiliz artık."

"Annem gibi konuşmasan olur mu acaba? Bana eş adayı arayıp duruyor malum." Telefonunu işaret etti. "Az önce yine aradı ama açmadım."

"Ayla abla çok haklı."

Genç adam burun kıvırdı. "Karşıma dünyanın en güzel kadınını bile çıkarsa evlenmem," dedi kesin bir tonla. "Henüz kafayı yemedim. Bırakalım şimdi şu evlilik lafını! İştahım kaçsın istemiyorum." Koyu mavi gözleri de kararlı bir şekilde bakıyordu. "Sen bize bir garson gönder, siparişimizi alsın. Biz de bu arada Faruk'la işimize bakalım."

Suat'ın kalkmaya niyeti yok gibiydi. "Çok özel değilse takılayım biraz daha yanınızda," dedi istekle.

"Evlilik konusunu açmayacaksan otur."

"Bu konu sende cidden paranoya olmuş," dedi Suat sırıtarak.

"Evlenmen için her gün arayan bir annen olsaydı görürdüm ben seni!"

Suat elini kaldırmış, bir garson kıza işaret etmişti. Turuncu iş elbisesi içindeki zayıf kız masaya doğru yöneldi. Gür kahverengi saçları, işyeri logolu turuncu şapkasının içine zorlukla sığmış gibiydi. Canlı yeşil gözleriyle patronuna baktı.

"Buyurun, Suat Bey?"

O sırada Yavuz'un telefonu çalmaya başlamıştı. Gözleri ekrandaki arayan ismine gitti. "Al işte, yine arıyor!" diye homurdandı. "Hiç usanmaz mı bu

kadın?" Uzanıp yandaki bir düğmeye bastı. Telefon çalmaya devam etse de artık sesi kesilmişti.

Ekrandaki yazıyı herkes görmüştü. Buna garson kız da dâhildi.

Annem

"Sabırlı ol," dedi Suat alayla gülümseyerek. Sonra bakışlarını garson kıza çevirdi. "**Merve**[2]? Senin bu katta ne işin var? Üst katta çalışmıyor muydun?" diye merakla sordu.

"Tülin abla rahatsızlanmış. Birkaç gün onun yerine bakıyorum," diye açıkladı kız. "Size söylemişti."

"Tamam, hatırladım." Telefon hâlâ çalıyordu ve Yavuz'un açmaya niyeti yok gibiydi. "Arkadaşlarımın siparişlerini alır mısın?" diye kızı yönlendirdi Suat.

"Tabii!" Garson kız hemen masanın yanındaki ahşap kutudan menüleri çıkardı. İki genç adamın önüne bıraktıktan sonra yiyeceklerini seçmelerini beklemeye başladı.

Faruk eline menüyü alıp şöyle bir göz attı. Buraya pek sık gelmese de et ürünlerinin lezzetli olduğunu biliyordu.

"Ben karışık ızgara alayım, bir de şalgam," dedi. Elindeki menüyü masaya geri bıraktı. Tüm gözler Yavuz'a çevrildi. Yavuz sıkıntılı bakışlarını hâlâ çalmakta olan telefonundan ayırdı. Uzun zamandır gelip gittiği için menüyü ezbere biliyordu. Bakmaya gerek görmedi. "Ben sadece ızgara köfte istiyorum, yanında da sadece su."

Sonunda dayanamayıp telefonuna uzanmıştı. Yandaki düğmesine tekrar basarak sessize aldı. Annesinin bayağı ısrarcı olduğunu herkes hissetmişti.

Garson kız, patronuna döndü. "Siz bir şey alır mısınız Suat Bey?"

"Çay alayım."

Garson kız oradan ayrılıp siparişleri hazırlamaya gitti. Şimdi üç erkek yalnız kalmış, telefon da çalmayı bırakmıştı. Yavuz dikkatli bakışlarını Faruk'a çevirdi.

"Evet, şimdi konuşabiliriz." Annesinin ısrarcılığı karşısında canı biraz sıkılmış gibiydi. "Nasıl yardımcı olabilirim sana?"

"İki ay önce konuştuğumuz bir konu vardı ya..." diye başladı Faruk. "Hani motorumu beğenmiştin ve satın alabileceğini söylemiştin."

Yavuz hafifçe başını eğdi. "Doğru."

"Hâlâ istiyor musun?"

"Asla satmayacağını söylemiştin."

"Şimdi şartlar değişti. Bir iş kurmak için paraya ihtiyacım var."

---

[2] Yazarın *Zoraki Koca* serisinin dördüncü kitabı olan *Anlaşma*'nın kadın ana karakteri. (e.n.)

"Motorunu satıyor musun?" diye hayretle sordu Suat. "Ona çok emek vermiştin... Üstelik yıllardır sende. Çok değerli o motor!"

Faruk bir an için Suat'a baktı. "Mecburum... Birikmiş param, işimi kurmaya yetmiyor," diye dürüstçe açıkladı. Sonra gözleri Yavuz'a döndü. Henüz yaşı otuzlarında olmasına rağmen bu adam İzmir'in sayılı zenginlerindendi. Otomotiv sektöründe yedek parça üretiminde söz sahibiydi. İki veya üç fabrikası olduğunu biliyordu. Yüzlerce çalışanı vardı.

"Senin bu motordan çok daha iyilerini gözünü kırpmadan alabileceğini biliyorum."

"Seninkisi özel bir seri ve antika sınıfında..." dedi Suat.

Faruk onayladı. "Evet ama değerinin sadece benim gözümde yüksek olduğunun farkındayım. Çok daha iyileri var." Bakışları Suat'tan Yavuz'a çevrildi. "O yüzden lafın gelişi olarak bana yaptığın o teklife fazla bel bağlamıyorum. Sadece bir kere sormak istedim."

Yavuz sessizdi. Faruk devam etti.

"Bir satış sitesine koyup satabilirim ama bir yabancıya gitmesindense..."

Sonra ister istemez sustu. Karşısındaki zengin arkadaşının sessiz bakışları, bu işin olmayacağını gösterir gibiydi. Oysa Yavuz gözlerini hiç kırpmadan başını eğip onaylamıştı onu.

"Tamam, ben alırım. Kaç para?"

"Motorunu satamazsın!" diye homurdandı Suat. "Çok seversin sen onu."

"Sorun değil, Suat abi. Paraya daha çok ihtiyacım var. İleride daha iyisini alırım inşallah."

Yavuz telefonuna uzanmıştı. Hesabının olduğu bankalardan birisinin internet uygulamasına girdi. Gözleri ekrandayken sakince mırıldandı. "Bana ibanını söyle, yakışıklım."

"Henüz rakamda anlaşmadık ama..."

"Bana kazık atacak değilsin ya! Zaten daha önce laf arasında tahmini değerini söylemiştin. O yüzden şimdi bana ibanını sonra da istediğin net rakamı söyle. Beğenmezsem pazarlık yaparız."

Yavuz, Faruk'un söylediği rakamı sessizce onayladı. O da tıpkı Suat gibi Akçay'daki mahallesinde büyüyen ve kendisini geliştiren bu genç adamı çok severdi. Onun başarılı olacağına inanıyordu.

Alışveriş yarım dakika içinde tamamlanmıştı.

Faruk telefonuna gelen mesaj ile hesabına paranın yattığını gördü ama sonra gözleri hafifçe kısıldı. Kendi istediği rakamdan çok daha fazlasını ekranda görünce bakışları Yavuz'a döndü.

"Fazla yatırmışsın, abi. Yanlışlık oldu sanı..."

"Yanlışlık yok!" diyerek onun sözünü kesti Yavuz. İri gövdesiyle rahat bir şekilde arkasına yaslanmıştı. Telefonunu masanın kenarına bıraktı. "Öncelikle motorunu şu an için istemiyorum. Saklayacak bir yerim yok. Bir süre daha sende emanet kalsın. O fazla parayı da ona iyi bakman karşılığında veriyorum. Bu arada istersen kullanabilirsin de. Bir sene içinde paramı geri verirsen motorun yine senin olur."

Kısa bir sessizlik oldu.

Suat içten içe rahatlamıştı. Yavuz'un sözleri yüreğine su serpmişti. Dostunun bu delikanlıya arka çıkacağından bir an bile şüphelenmemeliydi. İkisi de Faruk'un o motoru ne kadar çok sevdiğini iyi bilirdi.

Faruk kısa bir duraksamanın ardından başını iki yana salladı. "Hayır, bunu kabul edemem. Sen motorumu almıyorsun, bana borç para veriyorsun!"

Zaten kolayca kabul edeceğini kimse düşünmüyordu. Faruk'un ne kadar gururlu ve asil olduğunu ikisi de çok iyi bilirdi. Bu çocuk kendi ellerinde büyümüştü ne de olsa. O yüzden Yavuz tüm ciddiyeti ve öz ağabey ayarındaki bakışlarıyla ısrar etti.

"Ben motorunu satın aldığıma eminim." Bakışları Suat'a döndü. "Sence de öyle değil mi Suat?"

"Kesinlikle!" dedi Suat hemen. "Ben de eminim. Hiç şüphem yok. Çok kârlı bir alışveriş oldu."

"Gördün mü? Hem ayrıca motorumu olabilecek en güvenilir kişiye emanet ediyorum. Üstelik rakam da sandığın kadar büyük değil." Sesi son derece sakin ve baskıcıydı. "Ben zaten her yıl bu paranın onlarca katını üniversite öğrencilerine burs olarak dağıtıyorum."

"Biliyorum ama..."

Yavuz elini kaldırıp onu susturdu. "Bir sene içinde paramı geri istediğimi yeniden hatırlatayım. Ödeyemezsen bir sene sonunda o motoru senden geri alırım. Bu enflasyon şartlarında değeri sanırım verdiğim parayı ikiye katlar."

Faruk elinde olmadan bu değerli arkadaşının tavrı karşısında duygulandı. Hafif bir nefes aldı. "Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum..." diye fısıldadı.

Suat keyifle sırıtıyordu. "Allah'ın ona iyi bir eş vermesini dile!"

Yavuz ters ters arkadaşına baktı. "Artık yanımızdan kalkıp gitsen mi? Diğer misafirlerinle ilgilensen mesela?"

"Kimsenin benim ilgime ihtiyacı yok. Fakat seni bir kere daha takdir ettim, dostum. O motoru bu gece alsaydın yemeğine zehir koymalarını söyleyecektim."

"Zaten yemeklerinin çok iyi olduğu söylenemez. Alışkın olduğum için etkilenmezdim."

"Hadi oradan! İzmir'deki en iyi et yemekleri bizde, kuzum."

"Sadece köfteniz güzel." Gözleri karşısındaki yakışıklı gençteydi. "Tamam, değil mi? Anlaştık sanırım. Parayı işin için kullan ve sonra kazancınla bana iyi bir yemek ısmarla. Bu berbat kafenin yemekleri gibi olmasın yalnız."

"Tabii ki!" Faruk içi rahatlamış bir şekilde gülümsemişti. "Parayı da faiziyle öderim inşallah."

"Faiz yok!" dedi Yavuz hemen. "Arkadaşlar arasında böyle çirkin ilişkiler olmamalı. Belki bir gün ben de senden bir konuda yardım isterim."

"Mesela onun gelemediği basketbol maçlarına sen gelebilirsin," diye atıldı hemen Suat. "İşi yüzünden gelemediği çoğu maçlarda karşı takıma yeniliyoruz. Hem ikinizin boyları da aynı. Eminim faydan olacaktır."

Biraz sonra Merve isimli garson kız yanlarında belirmişti. Yanında da ona yardım eden zayıf bir kız daha vardı. Elinde servis tepsisi tutuyordu. Kocaman tabakların üzerindeki mezelerle süslenmiş siparişlerini önlerine koydular. Bir kâğıt poşet içindeki tertemiz çatal bıçaklar da tabakların yanındaki yerlerini almıştı.

Yavuz ve Faruk iki kıza da teşekkür etti. Her ikisindeki bu doğal centilmenlik, artık pek görülen bir şey değildi. İçecekleri de bırakıldıktan sonra kızlar oradan ayrıldılar. Tabaklardaki yemekler gerçekten çok leziz görünüyorlardı.

"Ne iş yapacaksın?" diye sordu Suat. "Sanırım ben bazı şeyleri kaçırdım."

Yavuz konuyu biliyordu. Faruk ona telefonda niyetini anlatmıştı. "Nakliye işi, Suat abi."

Suat güldü. "Aslanım, senin babanın çok iyi iş yapan büyük bir araba galerisi yok mu? Ayrıca ülkenin en iyi okulundan mezun olmuş bir mühendis değil misin? Nakliye ne alaka? Sana birçok holdingden iş teklifi geldiğini ben bile biliyorum. Hiç olmadı, Yavuz'un fabrikalarının birisinde rahatlıkla üst düzey iş bulabilirsin."

"Teklif ettim ama kabul etmedi," diye mırıldandı Yavuz.

"Ben bir kere şansımı deneyeceğim." Faruk kararlı bir sesle açıklıyordu. "Geçen hafta bir adamla tanıştım. Nakliye işiyle uğraşıyormuş. Kanser olunca işi bırakmaya ve kamyonetini elden çıkarmaya karar vermiş. Oldukça uygun bir fiyata bana satmayı kabul etti. Birikmiş param çoğunu karşılıyor. Motorun parasıyla da biraz destekleyeceğim. Kalanıyla da tuttuğum dükkânın masraflarını halledeceğim."

"Peki ya iş?"

"Kamyonetin sahibi önceden çalıştığı yerlere beni önerecek. Ben de ayrıca araştıracağım tabii. Yeni işler ayarlamam lazım. Şehirler arası ev taşımacılığı bile yaparım."

"Ben sana kısa mesafe nakliye işi ayarlarım," dedi Yavuz. "Manisa'daki fabrikada üretilen bazı ürünlerimizin dağıtım işini yapabilir misin?"

"Yaparım tabii!" dedi Faruk hemen.

"Ege Bölgesi içinde birçok ile veya ilçeye gideceksin ama? Şu anki dağıtımın çoğunu biz kendi araçlarımızla yapıyoruz fakat bazen yetişemiyoruz. O durumda, dışarıdan araç kiralıyoruz."

"Sorun değil. Her yere giderim."

"O hâlde, uygun olduğun bir zamanda Manisa'ya git. Fabrikanın pazarlama müdürünü gör. Ben onu yarın sabahtan bilgilendireceğim. Geri kalanını aranızda halledersiniz ama *navlun*[3] fiyatlarının sınırda olduğunu söylemeliyim. Maalesef benim elimde olan bir şey değil. Şirket kendi içinde pazarlık yaparak fiyatları ayarlıyor. Yani başlangıçta senin için çok kârlı olmayabilir."

Faruk'un yüzünde bu sefer memnuniyet dolu bir ifade belirmişti. Teşekkür edercesine gülümsedi. "Şimdilik karnımı doyuracak kadar kazanayım yeter. Acelem yok. Daha yirmi dört yaşındayım. İlk seneler büyük bir kazanç beklemiyorum zaten fakat araç sayısını artırabilirsem zamanla kazanacağıma eminim."

Suat da memnun bir ifadeyle çayına uzanmıştı. Faruk'un bu ilk adımında yalnız olmadığını bilmek güzeldi. Yanında Yavuz gibi bir adam varken sırtı kolay kolay yere gelmezdi.

Yemeklerini bazı temel konuları, iş meselelerini ve gelecekleri hakkında konuşarak yediler. Suat biraz daha yanlarında oturmuş sonra kalkmıştı. İki yakışıklı erkek yemekten sonra birer bardak da çay içtiler. Sıra hesap ödemeye gelince Yavuz, garson kıza işaret etti.

"Suat Bey hesabınızın olmadığını söyledi, efendim," dedi yanlarına gelen garson kız. "Afiyet olsun."

Yavuz bir an garson kızın mesafeli yeşil gözlerine baktıktan sonra başını eğdi.

"Peki, teşekkür ederim." Her şeyin Suat'ın ikramı olduğu ortaya çıksa da Yavuz çay bardağının kenarına önemli bir miktar bahşiş bıraktı.

Çıkışta Suat da onlarla birlikteydi. Dışarıda hava tertemizdi. Yağmur dinmişti. Faruk elini önce Suat'a uzattı.

"Teşekkür ederim, abi."

"Ne demek, ben bir şey yapmadım."

Faruk bu sefer elini her zaman idolü olan uzun boylu adama uzatıp dostça sıktı. "Sana da çok teşekkür ederim, Yavuz abi," dedi saygı dolu bir sesle. "Desteğini ömrüm boyunca unutmayacağım."

---

[3] Herhangi bir taşıma aracına yüklenen mallar için taşıyıcı şirkete ödenen hizmet bedeli. (e.n.)

Yavuz gülümsedi. Yüzü daha da yakışıklı olmuştu şimdi. Bu desteği içtenlikle verdiği ve kalan kısmını hiç önemsemediği belliydi.

"Biz de zamanında annenin ve babanın çok desteğini gördük. Az mı yemeğinizi yedik? Suat bu yeri açabilmek için annenin önerilerini aldı. Ayrıca ben ilk torna makinemi aldığımda baban bana kefil olmuştu. Başıma dadanan mafyayı nasıl defettiğini de hiç anlamadım. İnan bana, ben de her konuda sana kefil olurum. Kabul edeceğini bilsem daha çok para veririm. Lazım olursa sakın bankaya falan gideyim deme. Doğruca bana gel."

"Çok naziksin. Umarım olmaz. Umarım iş hayatında senin kadar şanslı ve başarılı olurum."

"Aşk hayatın onun gibi berbat olmasın da!" diye alayla mırıldandı Suat.

Yavuz, arkadaşının bu sözleriyle hiç ilgilenmemişti. "Ben başarılı olacağına eminim. İlk yıllarımda birkaç saat uykuyla gezdiğimi hatırlıyorum ama daha sonra su akıp yolunu buldu. Sen sadece işine odaklan."

Gözleri karşısındaki yakışıklı yüzde gezindi. Bu delikanlı yaş aldıkça daha da gösterişli olacaktı. Bir sürü kadının onu elde etmeye çalışacağı kesindi.

"Ve kadınların seni yolundan ayırmasına izin verme," dedi bir ağabey nasihatiyle. "Onlarsız olmuyor gibi ama inan bana, bazı durumlarda onlarla da pek olmuyor. İşinde başarılı olmak istiyorsan kadınlar ikinci planda kalmalı. İş hayatında dikkatini dağıtan kadından daha kötü bir şans yoktur."

Faruk onun ne demek istediğini anlayabiliyordu. Motoruna binmiş, evine doğru giderken son konuşmalarını düşünüyordu. Kadınların ilgisini çektiğinin farkındaydı ancak şu anda gerçekten istediği tek şey, iyi bir iş kurmaktı. Ciddi gönül ilişkileri olmadan idare etmeliydi bir süre. Üniversite arkadaşlarının çoğu evlenmişti bile. Ya okurken tanıştıkları kızlarla ya da sonrasında ilk buldukları kızla bir aile hayatı kurmuşlardı. Kendisi o hataya düşmeyecekti. Hatta bazıları o kadar hızlıydı ki boşanma aşamasına bile gelen vardı. Bu komikti! Hızlı başlayan ilişkiler genelde hızlı bitiyordu. Kendisi ise daha şanslıydı. Âşık olabileceği bir kızla ya tanışmamıştı ya da galiba âşık olmayı beceremiyordu.

Neyse ki bu durum şu anda işine yarıyordu. Böylece sadece yeni işine ve geleceğine yönelebilirdi.

Yolda giderken kaskından çıkan sesler yağmurun başladığını gösteriyordu. Çiselemeye başlayan yağmur, sokak lambalarının cılız ışıklarında net bir şekilde görülebiliyordu. Şimdilik yoğun değildi ama hızını artırmaya meyilliydi. Bir an önce eve gitme isteğiyle motorunu hızlandırdı. Yollar nispeten boşalmıştı. Evi Buca tarafında olduğu için dükkânı da oradan tutmuştu. Böylece gidip gelmesi de sıkıntı olmazdı. Nakliye işi için bir büro tutması saçma gözükse de müşteriler için böyle bir yerin önemli olduğunu biliyordu.

Bir keresinde, *iyi bir ön karşılama işi kapmanın yarısıdır*, demişti Yavuz [illegible]. Keşke hep onun yanında durabilse, öğütlerinden faydalanabilseydi.

Acele etmesine rağmen izbe bir kavşakta kırmızı ışığa yakalandı. Gecenin bu saatinde hâlâ trafik lambalarının çalışması ilginçti. Saat kaçtı acaba? Or bir olmuş muydu? Kafede epey vakit geçirmişti. Frene basıp motoru kontrollü bir şekilde yavaşlattı. Işıklarda beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra yanında bir araç daha durdu. Bej renkli bir *Tofaş*'tı. İçinde kendi yaşlarında iki genç adam vardı.

"Hey, güzelim!" diye bağırdı birisi. Başını indirdiği camdan dışarı çıkarmıştı. İster istemez bu sözler dikkatini çekti. Onların baktığı yöne doğru çevirdi gözlerini.

Eski, depo gibi bir yerdi. Akşam olunca sahibi kapatıp gitmiş olmalıydı. Binanın duvarına yaslanarak oturmuş ince bir vücut gördü. Altında karton bir koli parçası veya bir çeşit örtü var gibiydi. Yağmurdan korunmak için çatının altına sığınmıştı. Çok zayıftı. Fiziği genç bir kıza ait gibi duruyordu. Köylerde giyilen türden, basma bir şalvar giymişti. Bu mesafeden bile ayakkabılarının eski olduğunu görebiliyordu. Islak saçlarının ve omuzlarının üzerine sarmış olduğu renkli bir örtü, yüzünü kısmen karanlıkta bırakıyordu.

"Bir gezintiye ne dersin?" diye seslendi araçtaki diğer genç. "Hem ısınırsın da!"

Gecenin bu saatinde, bu izbe yerde bu kızın ne işi vardı? Üstelik de bu soğukta! Montu bile yoktu. Üzerine örtmüş olduğu örtü, onu ne kadar koruyabilirdi? Islak saçları yüzüne doğru dökülmüştü. Yanında ise yine eski, renkli kumaştan bir torba duruyordu.

Bir erkeğin, zavallı bir kıza nefsinin uyanması için iyice çaresizliğe düşmüş olması gerekirdi.

Kız kendisine seslenen taksideki gençlerle ilgilenmedi. Hatta oturduğu yerde hafifçe yan dönerek onlarla ilgilenmediğini açıkça belli etti. Duvara iyice sokulup büzüşmüştü. Belli ki ısınmaya çalışıyordu.

Genç adam daha önceki tecrübelerinden edindiği bir çıkarımla onun göçmen olduğunu, sokaklarda kaldığını tahmin etti. Bu ara böyle göçmenler çoğalmıştı. Kimisi ailecek kuytu yerlerde barınıyor, kaçtıkları savaş kadar acımasız olan yoklukla mücadele ediyordu. Göçmenlerden şanslı olup da iş bulanlar, karın tokluğuna çalışıp yeni bir hayat kurmaya çabalarken diğerleri de bu kız gibi sokaklarda geziyorlardı.

Tofaş'tan bir korna sesi geldi. Gençlerden birisi yine seslendi. "Hadi gel, bak karnını da doyurursun. Bu fırsatı kaçırma, hem sana para da veririz."

Faruk'un yanak kasları dalgalandı. Kaskının içinde yüz hatları gerilmişti.

Bunlar ne şerefsiz adamlardı!

Tofaş'ın içindeki gençler bir iki saniye kızdan cevap bekledi. Kızın ilgisizliği ortadaydı. Belki de Türkçe bilmiyordu.

Faruk kaskını yavaşça başından çıkardı. Dişleri sıkılmıştı. Tam aracın içindeki gençlere yollarına devam etmelerini söyleyecekti ki yeşil ışık yandı.

"Aptal!" diye bağırdı camdan sarkan genç. "Böyle sürünürsün işte! Hadi yürü memleketine!" Ve ardından kahkahalar geldi.

Tofaş ıslak zeminde patinaj yaparak kalktı. Arkadan çekişli araba biraz yalpalayarak öne atıldı. Çok geçmeden düzeldi ve yoluna devam etti.

Onlar uzaklaşırken Faruk yine kıza baktı. Zayıf kızın çekinik bakışları bir an için motorlu yabancıya çevrilmişti. Bir iki saniye bakıştılar. Sonra kızın gözleri aksi yöne döndü.

Faruk onu korkutabileceğini biliyordu. Orada öylece duramazdı. Kaskını geri taktı. Kıza son bir kere göz attıktan sonra motorunun gaz kolunu hafifçe çevirdi. Islak zeminde yavaşça kalktı. Böylece trafik ışıklarından ve kızdan uzaklaşmış oldu. Evine doğru giderken aklı yine de ondaydı. Gecenin bir saatinde, genç bir kızın orada tek başına olması yüreğini sızlatmıştı.

2. BÖLÜM
SONA DOĞRU

Emlak dükkânında, sabahın o saatinde hiç kimse yoktu. Asuman yandaki pastaneden aldığı peynirli poğaçasını yemek üzereydi. Masasının önündeki misafir koltuğuna oturmuş, çay fincanını da karşısındaki cam sehpaya bırakmıştı.

Gözleri bir an için pencereden dışarıya kaydı. Hava epey bir kapalıydı. Belli belirsiz yağan yağmur da havanın soğukluğunu yumuşatamıyordu. Böyle giderse kar yağacak gibiydi. Eğer kar yağarsa İzmir için ilginç bir deneyim olurdu. Pek sık görülen bir durum değildi çünkü.

Tam poğaçasını almak için uzanmıştı ki dükkânın kapısı açıldı. Başını çevirip içeri giren kişiye baktı.

Bu kişi, dünkü yakışıklı gençten başkası değildi. Üzerinde yine yağmur geçirmez motorcu montu ve pantolonu vardı fakat o hâliyle bile çok havalıydı doğrusu. Kaskını elinde tutuyordu. Gür saçları kaskı yüzünden biraz dağılmıştı. Tatlı kahverengi gözleri ne kadar sağlıklı olduğunu gösterecek kadar parlaktı.

"Günaydın!" dedi genç adam.

Asuman hemen yerinden kalktı. Farkında olmadan üstünü başını hafifçe düzeltti. "Faruk Bey!" dedi gülümseyerek. "Günaydın. Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Elini genç adamın eline bıraktığında içinden ılık bir şeyler aktı. Uzun zamandır bir erkeğe karşı böyle şeyler hissetmemişti. Kendinden küçük birisine hissettiği bu hisler yüzünden utançla doluydu.

"Erkencisiniz?"

"Siz de öyle. Doğrusu sizi burada bulacağımı düşünmüyordum. Bulamazsam oyalanmak için bir çorba içip dönerim diyordum." Gözleri sehpanın üzerindeki poğaçaya ve dumanı tüten çaya kaymıştı.

"Ben de çok severim çorbayı ama ne yazık ki bu yakınlarda bir çorbacı yok. Dilerseniz poğaçayı paylaşabiliriz."

Faruk keyifle güldü. "O küçük şeyin yarısı benim açlığımı kesmez. İmkân varsa gerçek bir şeyler yemeyi severim ben." Islak montunun önünü açmıştı.

"Ve eminim ki sevdiğiniz yiyecekler et ağırlıklıdır," diye gülümseyerek bir tespit yaptı Asuman. "Mesela sabah sabah kelle paça?" Gözleri ister istemez

montunun altındaki boğazlı kazağa ve onun gizleyemediği geniş göğsüne kaydı. Beyaz boğazlı kazak göğüs kaslarını gizleyemiyor muydu yoksa bu da ona hayalinin bir oyunu muydu? "Tüm erkekler gibi et sevdiğinize eminim."

"Eh, öyle tabii," dedi Faruk. "Yine de yemek seçmem. Kısa bir süre yapmış olsam da asker ocağında her şeyi yemeyi öğreniyorsunuz. Ayrıca iki yıla yakın bir süre doğuda şantiyeden şantiyeye gezip durdum. Yemek seçme şansım olmadı."

"Anlaşılan bu yaşta epey bir tecrübe edinmişsiniz. Hâlbuki üniversiteden yeni mezun olmuş gibisiniz."

"İki sene oldu. Yirmi dört yaşındayım ben."

Asuman kendi yaşını söylemekten elinde olmadan çekindi. Bu genç delikanlı, kendisinden epeyce küçüktü. Eliyle koltuğu işaret etti. "Oturmaz mısınız? Bir çay içerdik."

"Olur, siz de bu sırada kahvaltınızı yaparsınız."

"Sonra yesem de olur." Genç adam masa önündeki diğer boş koltuğa otururken Asuman da köşedeki gizli çay ocağı bölmesine gitti. "Bardak mı fincan mı?" diye sordu ona bakarak.

"Fincan iyi olur. Orta koyulukta olsun ve tek şeker alayım lütfen."

Biraz sonra Asuman, en kibar fincanının içine doldurduğu çayı genç adamın önüne bırakmıştı. Karşısına otururken diz üstü eteğinin azizliğine uğramamak için çaba harcadı. Yine de deri koltuğun yumuşak yapısı yüzünden beyaz bacakları cazip bir şekilde ortadaydı.

Her erkeğin yapabileceği gibi Faruk da bu ince, çekici bacaklara bir an için baktı fakat kadının kişiliğinin düzgünlüğü karşısında yaptığının ayıp olduğunu bildiği için hemen bakışlarını kaçırdı. Çay fincanının yanındaki şekeri alıp içine attı. "Sözleşmeyi hazırlayabildiniz mi?"

"Evet." Yandaki masaya uzanıp bir sürü dosyayı eline aldı. İçlerinden birisini çekip genç adama uzattı. "Üstelik size iyi bir haberim de var. Dükkân sahibi istediği kirayı biraz daha düşürdü. Neredeyse eski kiracının ödediği fiyatla size kiralamaya razı oldu. Ben sizin çok düzgün birisi olduğunuzu ve dükkânınıza iyi bakacağınızı söyledim."

"Teşekkür ederim." Dosyayı elinden alırken içtenlikle gülümsemişti. Şeffaf dosya kapağını açıp üzerindeki rakama baktı. Kaşları hafifçe kalktı. "İnanılmaz! Siz bana bir nevi kefil mi oldunuz şimdi?"

"Evet, sanırım öyle oldu."

Bakışları karşılaştı. Asuman'ın içi yine ürpermişti. Bu genç adam çok tehlikeliydi.

"Umarım sizi utandırmam. Evet, bu rakam gerçekten çok iyi. Çok teşekkür ederim. Bunun karşılığında size bir yemek ısmarlamak isterim."

"Gerek yok," diye gönülsüzce reddetti Asuman. Aslında onunla biraz daha vakit geçirmek güzel olurdu. "Zaten komisyonumu alacağım sizden."

"O başka!" Dosyadaki iki sözleşmede kendi adının olduğu kısımlara imzasını attı. Asuman bir nüshasını ona geri verirken diğerini kendisi almıştı. Bu arada genç adam da kira miktarı kadar komisyon tutarını ve bir aylık kirayı çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Artık işi bitirdiğimize göre," diye başladı genç adam. Ayağa kalkmıştı. "Hadi gidip bir yerlerde çorba içelim. Yarım saat dükkânı kapatsanız sıkıntı olur mu?"

Genç kadının gözleri kararsızlıkla ışıldadı. "Bir şey olmaz ama..."

"Güzel! Öyleyse hadi gidelim."

Genç adamın kararlı ve tatlı ısrarcılığı engellenemez bir güneş ışığı gibiydi. Asuman'ın bu soğuk günde içi sıcacık olmuş, daveti kabul etmesi için kalp atışları baskı yaparcasına hızlanmıştı.

"Yakında çorbacı olmadığını söylemiştim."

"Benim bildiğim bir yer var. Birkaç kilometre ileride. Adı Mertol'un Yeri."

"Ama yağmur yağıyor..." Gözleri onun bir kenara bırakmış olduğu motor kaskına ve sonra genç adama kaydı. Sonunda çorba içmeye onunla gitmeye karar vermişti. "Peki, tamam ama benim arabamla gideceksek olur."

"Anlaştık."

"Kaskınız burada kalsın. Motoru da dükkânın yan tarafına koyabilirsiniz. Üstü kapalıdır."

Beş dakika sonra Asuman'ın arabasına binmişler, Mertol'un Yeri'ne doğru yola çıkmışlardı. Faruk ona yolu kısa cümlelerle tarif ediyordu. Henüz erken olduğu için yollar nispeten sakindi. Okullar ve işçiler daha önce işbaşı yapmışlardı. Aracın içindeki radyodan yayılan Türkçe müzik ise insanı uyanmaya teşvik edecek kadar hareketliydi.

"Ne mezunusunuz?" diye sordu Asuman. Bu sırada müziğin sesini biraz kıstı.

"Makine Mühendisliği."

Genç kadın gülümsedi. "İlginç! Şimdi yapmayı düşündüğünüz işten çok farklı değil mi?"

"Evet, öyle. Mesleğimi seviyorum ama bir fabrikaya girip ömür boyu çalışmak bana sıkıcı geliyor. Bizim meslekte bir dükkân açmak şimdilerde çok zor. Tek bir CNC makinesinin fiyatı akıl almaz boyutta. O parayla benim motorumdan birkaç tane satın alınır."

Asuman bir an durup düşündü. "CNC makinesi nedir ki?"

"Bilgisayar kontrolüyle seri üretim yapan makinelerdir."

"Anladım." Oysaki pek anladığı söylenemezdi. Kuşkusuz Faruk ve onun gibileri için çok bilindik bir şey olmalıydı.

"Siz ne mezunusunuz?" diye bu sefer Faruk sordu.

"Ben de Buca İşletme mezunuyum. Dükkân bana babamdan kaldı. Geçen sene kanserden öldü. Ben de onun bana öğrettikleri ile devam ettirmek istedim. İyi ki önceden emlakçılık sertifikası almışım."

"Evli misiniz?"

Normalde itici olabilecek bir soruydu. Üstelik Faruk'u ilgilendirmezdi ve genç kadın onu tersleyebilirdi. Yine de kızmadı. "Hayır," dedi kısaca. Sonra normal bir şeymiş gibi ekledi. "Boşandım."

"Peki ya çocuk?"

"Çok şükür yok. O konuda akıllıydım."

"Niye? Kocan umduğun gibi çıkmadı mı?"

Genç kadın buruk bir şekilde gülümsedi. "Kim umduğumuz gibi çıkıyor ki?"

"Evet, bu zamanda doğru eşi bulmak zor olmalı."

"Kafam rahat şimdi. Peki ya sen?" Farkında olmadan sizli bizli konuşmayı bırakmıştı. Gözleri genç adamın iri ellerine kaydı. Bir yüzük göremese de erkeklerin bazılarının yüzük takmaktan kaçındığını biliyordu. "Evlilik veya bir kız arkadaş?"

"Şu anda hayatımda kimse yok. Evlilik için erken. Hayatımı kurtarmadan evlenmem."

Trafik ışıkları kırmızı yanınca durmuşlardı. Genç adamın dikkati farkında olmadan konuşmanın dışında başka bir yöne kaydı. Dün gece motorla beklediği ve o göçmen kızı gördüğü kavşaktı burası. Kızın önünde sığındığı dükkânın kapıları şimdi açıktı. Bu bölge gece izbe gibi görünse de gündüz epey bir işlekti. Bakışları çevresinde gezindi. Hayır, kız ortalarda görünmüyordu. Kim bilir nereye gitmişti? Zaten bu yağmurda mutlaka sığınacak bir yer bulmuş olmalıydı.

Yeşil yanınca Asuman arabasını hareket ettirdi. Birkaç yüz metre daha gittikten sonra Faruk, genç kadını tekrar yönlendirdi.

"Geldik, kavşaktan sağa dönünce ilk gördüğün uygun bir yerde durabilirsin."

Asuman onun dediğini yaptı. Buralar oldukça sakindi. Sağa doğru döndü. Şansına park için epeyce boş yer de vardı. Usta bir manevrayla ilk boş bulduğu kaldırım kenarına güzelce yanaştı.

Önce Faruk araçtan çıkıp kapıyı kapattı. Uzun boyuna göre bu araba ona biraz küçük gelmişti. Hafifçe gerindi. Etrafına bakınırken Asuman'ın araçtan inmesini bekliyordu. Yağmur buralarda hızını biraz azaltmıştı. Tam karşıda küçük bir park gördü. Yeşil parka, çocuk oyun alanından başka üç tane de üstü kapalı ahşap kameriye yerleştirilmişti. Tabii bu soğuk havada oyun parkında

hiç çocuk olmaması normaldi. Hatta parkın genelinde kimsecikler yoktu. Sadece kamelyalardan birinin içindeki tahta banklardan birisi doluydu.

Sonra genç adamın duruşu hafifçe değişti. Kaşları merakla çatıldı. Dikkatle bakınca o bankta oturan kızı tanıdı. Yağmurdan sakınmak için bankın çatısı altına sığınmış gibiydi. Emin olmak için gözlerini kısıp yine baktı. Evet, bu o kızdı. Bu kızın kalacağı bir yer yok muydu acaba? Yoksa bile devlet bunları barındıracak bir yere sahip değil miydi?

Ne yazık ki göçmen politikası hakkında pek bir bilgisi yoktu.

Asuman yanına gelmişti. Onun baktığı gibi parka bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordu bir şey anlamayınca.

"Hiç..." dedi genç adam.

Bakışları hâlâ kızdaydı. Kollarını bankın üstünde kavuşturmuş, çenesini de kollarına yaslamıştı. Hayattan bıkmış bir şekilde gözü sabit bir noktaya kilitlenmişti. Torbası da bankın üzerindeydi. İçinde ne vardı acaba? Yiyecek bir şeyler mi? Büyük ihtimalle kuru bir ekmek, belki bir parça simit veya poğaça. Giyecek bir şey olamazdı, olsaydı eğer bu soğukta üzerine alıp ısınmaya çalışırdı.

Bakışları Asuman'a kaydı. Genç kadın da merakla ona bakıyordu. Yağmurun hızı biraz yavaşlamış olsa da belli bir süreden sonra ıslanmalarına sebep olacaktı.

Faruk hafif bir nefes aldı. Kararını vermişti. "Önce şu karşı parka uğramam lazım. Sen de benimle gelir misin?" diye sordu ona.

"Ne oldu ki?"

"Yanımda olmanı istiyorum. Senin varlığın güven verecek."

"Anlamadım? Kime?"

"Birisine... Gel lütfen."

Genç adam uzun adımlarla yola doğru atılmıştı. Parka doğru gidiyordu. Genç kadın da peşinden yürümeye başladı. Hareket hâlindeki araçlardan korunarak karşıya geçtiler. Islak ağaçlarla capcanlı duran parka girdiklerinde, genç kadın bankların birinde oturan, üstü başı kötü hâlde olan bir kıza doğru yürüdüklerini anlamıştı. Ne olduğunu ise gerçekten anlayamıyordu.

Faruk doğruca kızın yanına gitti. Konuşmadan önce Asuman'ın da yanına gelmesini beklemişti. Kızın başındaki renkli örtü ensesine doğru kaymıştı. Şal gibi bir şeydi. O bile kısmen ıslaktı. Dün gece onu gördüğünde yüzüne dökülen saçlarının uzun olduğunu hatırlıyordu. Şimdi ise kısacıktı fakat o kadar kötü bir kesimdi ki bir kuaförün elinden çıkmış olamazdı. Kendisi mi kesmişti acaba? Şimdi bir oğlan çocuğundan pek bir farkı yoktu.

Bu birkaç saniyelik anda, göçmen kız yanında birisinin durduğunu fark etti. Yüzünü, dayadığı kollarından kaldırmadan hafifçe yana doğru çevirdi.

Boş gözlerle Faruk'a baktı. Sonra yavaşça yanında duran Asuman'a çevirdi. İyi giyimli kadının ve uzun boylu adamın kendisini süzmesi onu huzursuz etmiş gibiydi. Sıkıntıyla kıpırdandı. Çenesini kollarından çekip doğruldu ve duruşunu dikleştirdi.

Belki de ona hakaret edilip aşağılanacağı yeni bir saldırıyla karşı karşıya olduğunu düşünmüştü.

"Türkçe biliyor musun?" diye sordu Faruk. Sesi elinden geldiğince yumuşaktı.

Kızın yeşil gözleri yorgun ve cansız bakıyordu. Gözlerinin akları kızarmıştı. Tepkisiz yüzü soğuktan olsa gerek kızarmıştı. Suratının değişik yerlerinde iyileşmeye yüz tutmuş kesikler vardı. Bu ince yara izleri önceki hayatı hakkında ipucu veriyordu. Yaşını tahmin etmek zor olsa da sanki on beş civarı gibiydi.

Genç adam biraz daha yanaştı ona. Omuzlarındaki eski örtünün üzerinde bile bir iki delik mevcuttu.

"Korkmana gerek yok," dedi güven veren sesiyle. "Belki bizimle birlikte sıcak bir çorba içmek istersin diye düşündüm." Başparmağıyla arkasında kalan çorbacıyı işaret etmişti. "Hava çok soğuk ve Mertol'un çorbası da bir harikadır."

Kız hâlâ tepkisiz gözlerle kendisine bakıyordu.

Asuman ise bu teklife şaşırmıştı. Bir üstü başı perişan genç kıza baktı bir de Faruk'a. Genç adamın bu kız ile neden ilgilendiğini anlayamamıştı. Bir erkeğin ilgisini çekebilecek birisi değildi. Ne güzeldi ne de temiz. Erkekten hiçbir farkı yoktu.

"Beni anlıyor musun?" diye sordu yine Faruk. Kız başını hafifçe eğdi. "Güzel! Dediğim gibi biz çorba içeceğiz. Lokanta hemen şu arkada. Senin de gelmeni çok isteriz. Biraz ısınır, karnını doyursun. Ne dersin?"

Kızın yorgun gözleri ne düşündüğünü belli etmiyordu. Sonra kısık bir sesle karşılık verdi. "Gerek yok!" Konuşmasında hafif bir şive olmasına rağmen Türkçesi gayet anlaşılırdı. "İstemem, teşekkür ederim!" Biraz da hafif bir tersleme vardı ses tonunda.

"Bak, gerçekten kötü bir niyetimiz yok. Gündüz vakti kalabalık bir lokantada ne olabilir ki? Karnını doyurduktan sonra çekip gidersin." Bakışları gökyüzüne çevrildi. "Yağmur da hızlanacak gibi. Bu ahşap çatı seni koruyamaz."

"Başımın çaresine bakabilirim." Sesi oldukça ilgisizdi. Sanki gitmelerini ister gibiydi.

Asuman elini hafifçe genç adamın koluna dokundurdu. "Boş ver, istemiyor işte." O da gökyüzüne baktı. "Ayrıca ıslanıyoruz. Hadi gidelim."

Faruk göründüğünden daha inatçı birisiydi. "Bir saniye lütfen," dedi genç kadına. Dikkati hâlâ kızdaydı. "Sana birkaç gün yetecek kadar para da veririm. Ailenle veya tek başına harcarsın."

Kız donuk gözlerle bakarken dudakları hafifçe kıpırdandı. "Sebep?" diye sordu şüpheyle.

"Sebebi olmak zorunda mı?"

"Evet."

"İyi görünmediğinin farkında mısın?"

"Bana acımanıza gerek yok." İtirazını yeni bitirmişti ki birkaç kere öksürdü. Kısa, tutulmaya zorlanan ama içten gelen ciddi öksürüklerdi. Üşüttüğünü belli etmemek için çok çaba harcadığı açıktı.

"Bir yemek teklifini bu kadar dramatize etmeye gerek yok. Hâlin hiç iyi değil."

"İyiyim ben. Sadece bir öksürük."

Asuman ne yapacağını bilemez gibiydi. Sonunda o da Faruk'tan yana olmaya karar verdi. Zaten bir yabancıyla çorba içecekti. İki yabancıyla içse ne olurdu ki?

"Korkma, ablacığım," dedi o da ılık bir sesle. "Bence de bir çorba sana iyi gelecektir. Hem için ısınır. Başkaları seni ne kadar rahatsız etti bilmiyorum ama bizden çekinmene gerek yok."

"İstemem, teşekkür ederim!" dedi kız inatla.

Oturduğu yerden doğruldu. Gitmeye niyetlendiği belliydi. O kadar zayıftı ki erkek kıyafeti giyse kız olduğunu çok az kişi anlayabilirdi. Renkli örtüsünü omuzlarından çekip başının üstüne attı. Uzanıp torbasını aldı. Onlardan aksi yöne, bankın dışına çıktı. Küçük, seyrek yağmur damlaları çelimsiz omuzlarına vurmaya başlamıştı. Bu eski püskü şey onu uzun süre koruyamazdı.

Faruk dişlerini sıktı ama yapabileceği bir şey yoktu. Fazlası taciz olurdu. Elini montunun iç cebine atıp cüzdanını çıkardı. Beş parça kâğıt para çekip aldı ve ona doğru uzattı.

"Peki, sen bilirsin ama bu parayı almanı istiyorum. Karnını doyurur hatta kendine bir mont bile alabilirsin."

Kızın gözleri paraya çevrilmemişti bile. Almaya hiç niyeti olmadığı da çok açıktı.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi sevimli şivesiyle. "*Sorunlarımın yakında yok olacağını düşünüyorum...*"

Gizemli bir cümleydi. Öksürdü yine birkaç kere. Elini ağzına götürmüştü. Sanki zor durumda olduğunu belli etmek istemiyordu. Öksürüğünün devam etmesini engellemek için kendisini zorluyordu. Birkaç saniye genç adamın gözlerine baktı. İnsanın içine işleyen yeşil gözleri minik bir minnetle ışıldadı.

"Sizden çok yok bu ülkede," dedi sonra çok ciddi bir sesle. Erkeksi fiziğine rağmen genç bir kız olduğunu belli eden tek organı, biçimli dudaklarıydı. O dolgun dudakların bile soğuktan kanı çekilmişti. "Teşekkür ederim."

Sonra cevap beklemeden döndü ve ağır adımlarla uzaklaştı.

İkisi de arkasından bakıp kalmıştı. Nereye gittiği, ne yapacağı belli değildi. Torbası elinde, neredeyse sürüklediği ayaklarıyla belirsiz bir geleceğe gidiyordu. Ayağındaki eski botların hali içler acısıydı. Birisinin burnu ve arka dikişi yırtılmış, diğerinin yan tarafı delinmişti. İçine su aldığı kesindi.

Asuman, genç adamın koluna dokundu.

"Hadi gidelim. Yardım istemiyor işte," dedi yumuşak bir sesle.

Faruk dişlerini sıktığını belli etmedi. Mecburen dönüp Asuman'la birlikte lokantaya doğru yöneldi. Sokakta yaşayan bu göçmen kıza neden kafayı takacaktı ki? Herkes kendi kaderini kendisi çizerdi. Ne yemek teklifiyle ne de parayla ilgilenmişti. Teklif ettiği parayla kendisine uygun fiyatlı bir mont alabilirdi ama onu bile reddetmişti.

Aptal kız!

Çorbacıya girdiklerinde güzel bir sıcaklık karşıladı onları. Kapı açıldığında bazı gözler kendilerine çevrilmişti. Kahvaltı saatini biraz geçmiş olsalar da içerisi epeyce kalabalıktı. Dışarıda işi olup evde kahvaltısını yapamayanlar, şimdi bu sıcak mekândaki nefis çorbayla acısını çıkarıyorlardı. Çoğu müşteri önlerindeki çorba kâselerine eğilmişti. Bir kısmı da çorbasını bitirmiş, muhabbet ederken masalarına konan ikram çayını yudumluyordu.

Garsonlar bu güzel çifte hemen ilgi göstermişti. İçlerinden bir tanesi onları cam kenarında yeni boşalan bir masaya oturttu. Siparişlerini de aldıktan sonra yanlarından uzaklaştı. Bir dakika içinde ikisinin önüne koca birer kâse mercimek çorbası, taptaze görünen iri kesilmiş ekmek dilimleri ve bir tabak dolusu söğüş geldi. Domatesler kıpkırmızı, acıymış gibi görünen küçük taze biberler ise yemyeşil görünüyordu.

"Umarım seversin." Faruk'un gözleri, genç kadının çorbadan ilk yudumu alışını izliyordu. Asuman çorbanın tadına baktıktan sonra gülümsedi.

"Harika! Sen kelle paça içersin sanmıştım."

Faruk onun sözleri üzerine rahatlamıştı. "Mertol abinin üzerine mercimek çorbası yapanı tanımam. O yüzden tercihim böyle oldu."

Çorbalar masaya getirilirken üzerine yağda kızartılmış biber sosu katılmıştı. Bu ayrıntı lezzetini artırmış olsa da genç adam bununla yetinmeyip bolca pul biber döktü. Biraz da limon sıkarak tadını mükemmel hale getirdi.

Bir süre sessizce lezzetli çorbalarını içtiler. Yanında taze ekmek de olunca derin çorba kâseleri hemen boşaldı.

"Yine içer misin?" diye sordu genç adam.

Asuman elini karnına attı. İnce bluzunun altındaki güzel fiziği hemen belli oluyordu. Üstelik hiç fazla kilosu da yoktu. "Teşekkürler, cidden çok güzeldi. Bana yetti," dedi sevimli bir şekilde.

Genç adamın gözleri bu hareketi takip etmişti elbette. Beyaz bluzunun içindeki sütyeni ve onun altındaki dik göğüsleri kısmen belirginleşmişti. Bu bakışını gizleme gereği duymadı. Asuman da onun bakışını görmüş ve elinde olmadan ürpermişti. Güzel bir fiziği olduğuna sevindiği özel anlardan birisiydi.

"Gayet fit görünüyorsun," dedi Faruk rahatça.

"Teşekkür ederim..." Utancını gizlemek için ne yapacağını şaşırmıştı. Bu daha önce hiç başına gelmemişti. Normalde böyle bir bakış onda kızgınlık oluştururdu ama karşısındaki genç adamın keskin bakışları hem hoşuna gitmiş hem de elini ayağını birbirine dolaştırmıştı.

"O kızı daha önce görmüş müydün?" diye sorarak konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Evet," dedi Faruk. Kimden bahsettiğini anlamıştı. "Dün gece motorla gelirken gördüm onu. Kırmızı ışıkta durmuştum. İzbe bir yerdeydi. O ince kıyafetiyle yağmurdan sakınmaya çalışıyordu. Tabii yeşil ışık yanınca uzaklaştım oradan."

"Burada göreceğini biliyor muydun?"

"Tabii ki hayır! İki kilometre geride oldu bu olay. Parkta görünce de birden içimden ona yardım etmek geçti."

"Pek gururlu gibi duruyordu."

"Aptal işte! Gurur karın doyurmuyor ama." Böyle dese de sözlerinde içten değildi.

"Belki de insanlara güveni kalmadı."

"Doğrusu şaşırmam," diye mırıldandı Faruk. "Bu ara herkes mültecileri hor görüyor."

Garson o sırada yanlarına geldi. Önlerindeki boş tabakları alıp temiz bir bezle masanın üzerini güzelce silmeye başladı. "Çay alır mısınız?" diye sordu onlara. İkisi de onaylayınca başını salladı. "Hemen geliyor, efendim."

Garson gidince bakıştılar bir an. "Aslında kızın hâli içimi sızlattı," diye devam etti Asuman. "Çok hasta görünüyordu. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu. Öksürüğü de kötüydü. Biz bu kuru yerde sıcacık otururken onun hâlini düşününce içim sızladı doğrusu."

"Biz elimizden geleni yaptık. Kendisi bilir artık."

"Sorunlarının biteceğini söylerken ne demek istiyordu acaba?"

Genç adam omuz silkti. "Kim bilir? Belki ülkesine geri dönüyordur. Belki de bir iş bulup çalışacaktır."

"Ya da evlenip Türk vatandaşlığına geçebilir."

Genç adamın kaşları hafifçe kalktı. "Öyle mi?" Durdu bir an. "Var mı öyle bir şey?" Sonra başını iki yana salladı. "Öyle bile olsa bence bu uzak bir ihtimal. Kim evlenir ki onunla?" Neyi kastettiği belliydi. Kızın bir erkek için ilgi çekici olmadığı gerçekti.

Asuman gülümsedi. "Doğru, pek güzel değil ama neticede kadın işte. Bir kadına ihtiyaç duyan her erkeğin niyeti belli değil mi zaten? Üstelik çoğu senin gibi yakışıklı da değil. Cansız mankene tecavüz edenler var bu ülkede! Emin ol, pek çok erkek ondaki ayrıntılara dikkat etmeyecektir. Onlar için kadın olsun yeter!"

Faruk bu sözler karşısında gülümsememişti. Gayet ciddiydi. "Senin dediğin belki bir noktada, yani cinsellik kısmında doğru olabilir fakat evlilik çok başka bir şey."

"Herkesin bir alıcısı olduğunu söylerler. Neticede o da kanlı canlı genç bir kadın. Biraz bakımlı olsa, üzerine iyi bir kıyafet giyse ve yüzüne güzel bir makyaj yapsa inan bana, babası bile onu tanıyamaz. Kadınların her zaman sihirli bir değneği vardır."

"Makyaj güzeli de olsa o sözleriyle evlenmeyi kast ettiğini sanmam. Hayatında sorunlarını çözebilecek, evlenebileceği bir erkek olsa neden sokaklarda gezsin ki?"

İkisi de sessizdi. Çayları o sırada getirilip önlerine kondu. Faruk tek bir şeker atarken Asuman şekersiz ve limonlu içmeyi tercih etmişti.

"Belki de kızın çözümü evlilik değildir. Belki daha kötü ve zor bir yolu deneyecektir." Asuman çayından bir yudum aldı. "Belki de en mantıklı olanı," dedi gizemli bir sesle.

Faruk meraklanmıştı. "Neymiş ki o?"

"Zordaki bir kadının para kazanmasının en kolay yolu..." diyerek yine ucu açık bir cümle söyledi Asuman.

Faruk sonunda anlamıştı. Olumsuz anlamda başını salladı. "Dün gece ışıklarda benimle birlikte bir araç daha durmuştu. İçinde ben yaşlarda iki genç vardı. Kızı sözlü taciz ettikleri yetmiyormuş gibi bir de arabalarına çağırıp para karşılığında ilişki teklif ettiler."

"O ne yaptı peki?"

"Kabul etmedi... Neyse ki sonra çekip gittiler ama çok kızmıştım. Birilerinin çaresizliğinden faydalanan insanlardan nefret ederim. Az kalsın müdahale edecektim."

Asuman tatlı bir şekilde gülümsedi. Bakışları biraz hayranca Faruk'un yüzünde gezindi. "Bu dünyada artık beyaz atlı prensler kalmadı diye düşünüyordum... Demek ki hâlâ varmış."

"Pek öyle olduğumu sanmam fakat bu tip şeyler bana çirkin geliyor."

"Bir insanın güçsüzlüğünden faydalanmak doğru değil tabii ki."

Artık o kızı unutmak en iyisiydi.

Konuşmayı orada kesip çaylarından keyifli yudumlar aldılar. Dışarıda yağmur yine hızlanmıştı. Neyse ki Buca deniz soğuğunu tamamen alamayacak kadar yukarıda ve denize oldukça uzaktı.

Genç adam hesabı ödedikten sonra lokantadan ayrıldılar. Islanmamak için biraz koşarcasına genç kadının otomobilini park ettiği yere gittiler. Zaten çok uzakta değildi. Bir kadın ruhu gibi değişken olan İzmir'in havası, tepelerine sel olup çökmüştü sanki. Hatta bir anda küçük küçük dolu tanelerine dönüşmüştü.

Asuman hızlı çalışan sileceklerin müsaade ettiği kadar dikkatli bir şekilde arabasını emlak bürosuna doğru sürdü. Yollarda araçlar olmasına rağmen sokaklar artık boştu. Şemsiyeyle bile bu güçlü yağmurdan korunmak zor olduğu için herkes bir saçak altı ya da dükkân girişi gibi kuru bir alana sığınmıştı. Kimse yerinden kıpırdamıyor, yağmurun dinmesini bekliyordu.

"Yağmur dininceye kadar benim büroda kalabilirsin," dedi Asuman. "Hem orada lokantadakinden daha taze çay veya kahve içebiliriz." Nedense canı bu gençten ayrılmak istemiyordu. Onun güçlü bedeninin yanında kendisini huzurlu ve emniyette hissediyordu. İri varlığı nedense kendi üzerinde hoş bir etki yaratıyordu.

"Yapmam gereken çok fazla iş var," dedi Faruk kibarca. "Daha dükkânın boyanması lazım. Büro olarak kullanacağım için iyi mobilyalar bulmalıyım. Çoğu ikinci el olacak tabii. Sekreterlik görüşmesi için de bir kız gelecek. Ben yokken büroya bakacak akıllı birisi lazım. Elektrik, su falan da açılacak."

"Birkaç gün epey bir yorulacaksın anlaşılan."

"Galiba öyle."

Genç adam o kadar güzel bir şekilde gülümsemişti ki Asuman'ın kalbi aniden hızlandı. Hafifçe yutkundu. Bunun etkisiyle işyerine varıncaya kadar sessizleşti. Faruk da kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Otomobilini dükkânın yakınında uygun bir yere park etti. Genç adamın motoru da yandaki dar aralıkta yağmurdan korunuyordu.

"Madem öyle..." dedi Asuman yavaşça. Daha evvel hiç böyle cesur olmadığı için hafifçe elleri terlemişti. Direksiyonu sıktı. "İstersen ben de sana akşam yemeği ısmarlayabilirim. Yoğunluğundan sonra dinlenme molası gibi olur senin için. Hem ben sayende bugün iyi para kazandım."

"O kadar da iyi kazanmadın ya!" dedi genç adam dürüstçe. "Ama benim için gayet uygun bir kira oldu. Yardımın ve desteğin için teşekkür ederim."

"Yine de yemek teklifimde ciddiyim."

Faruk kararsızca durakladı. "Bakalım..." dedi sonra. "Telefon numaran var. Ararım seni. Gerçekten çok isterim ama bir söz veremiyorum."

"Peki."

"Bu gece olmasa da hakkım başka bir zamana saklı olabilir mi?"

Asuman rahatlamıştı. Hiç yoktan iyiydi. "Tabii ki!" dedi hemen. "Her zaman."

İki genç birbirlerine gülümseyerek veda etti. Faruk arabadan inip motorunu bıraktığı yere gitti. Kalbi heyecanla atıyordu. Şu andan itibaren kendisi için yeni bir hayat başlamıştı. Kaderine müdahale ettiği günlerdi. Kendi işini kurmak ilk hedefiydi ve bunu başarmıştı. Şimdi sırada bu işi ayakta tutmak, ailesine ve dostlarına karşı mahcup olmamak vardı. Başarılı olabilmek için elinden geleni yapacaktı.

Sonraki günler çabucak geçti. Faruk tüm yapılması gereken işleri üç gün içinde bitirdi. Nakliye bürosunun temel eksikleri tamamlanmıştı. Elektriği, suyu ve doğal gazı açılmış, duvarları boyanmıştı. Bazıları yeni olan, bazıları da yeni görünümlü ikinci el büro malzemeleri de alınmış, yerine yerleştirilmişti. Bir şey hariç her şey tamam gibi görünüyordu.

"Sekreter bulmalısın," dedi Yavuz.

Ayakta durmuş, genç adamın mütevazi işyerini süzüyordu. Bir çalışma masası büronun pencere tarafına konmuştu. Arkasında güzel bir büro koltuğu vardı. Hava kararmaya başlamış olsa da pencereden dışarısı görünüyordu. Masanın duvar tarafında henüz boş bir klasör dolabı duruyordu. Masanın önüne misafirler için üç adet tekli deri koltuk yerleştirilmişti.

Faruk başını salladı onaylarcasına. "İki kişiyle görüştüm ama anlaşamadık. Herkes sabah onda gelip akşam beşte gitmek istiyor. Üstüne de tüm sülaleyi geçindirecek kadar maaş bekliyor." Sesi biraz sıkkındı. "Evlatlık almamı isteyecekler neredeyse!"

Bert Kafe'nin sahibi Suat da oradaydı. "İnanırım," dedi hemen. Büroya getirdiği çiçek için uygun bir yer aranıyordu. "Fakat hemen ileride fakülte var. Stajyer bir sekreterlik öğrencisi bulabilirsin." Demek ki bir kulağı onlardaydı. Çiçeği koyacak uygun bir yer bulamayınca saksısıyla birlikte ortadaki sehpanın üzerine bıraktı. "Benim kafede çalışanların birkaçı öğrenci mesela. Çok da iyi çalışıyorlar."

"Öğrenciliği yeni bitirmiş birisi olarak öğrencilerle çalışmayı pek cazip bulmuyorum. *Yok sınavım var, yok dersim var* diyecek. Sıkıntı olur. Senin işin *part-time*[4] çalışmayı destekliyor."

"Üzülme, bir sekreter bulursun yakında." Yavuz keskin gözleriyle genç delikanlıya baktı. "Manisa işi de olmuş sanırım?"

---

[4](İng.) Yarı zamanlı. (e.n.)

"Evet," dedi Faruk. Yüzü bu düşünce ile biraz rahatlamıştı. İki gün önce Manisa'ya Yavuz'un fabrikasına gitmiş, satın alma ve pazarlama müdürleriyle konuşmuş, ciddi bir anlaşma yapmışlardı. "Senin sayende. Teşekkür ederim. Yarın ilk servisime çıkacağım. Akhisar ve Kırkağaç'a gideceğim."

"Hayırlı olsun," dedi Yavuz.

"Bol kazançlar olsun," dedi Suat da.

"Bu ilk işim, dükkân kirasının yarısını çıkaracak." Faruk'un memnuniyeti sesinden belliydi. "Sanırım navlun ücretine el atmışsın, Yavuz abi? Ücretim artmış."

Genç adam omuz silkti. "Haberim yok," diyerek acıtmayan bir yalan attı. "Hiç boş kalmayacağına eminim." Elini uzatmıştı. Koyu mavi gözleri dostça bakıyordu. "Yeniden tebrik ederim. Biz gidelim artık. Bir randevum var da..."

"Güzel bir sarışınla," diyerek göz kırptı Suat. "Yeni gözdemiz!"

Yavuz, arkadaşının bu iğnelemesine hiç kızmamıştı. Faruk da kimsenin özel hayatına karışmazdı. Özellikle de Yavuz gibi değerli birisinin. Onun hayatıydı ne de olsa.

"Sen bekârlığı özlemiyor musun?" diye sordu Yavuz her zamanki sakin hâliyle. Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bence sen beni, bekârlığımı kıskanıyorsun."

"Öncelikle bekârlığı hiç özlemiyorum. Evlilik güzel şey. Hele bir de çocuğun olunca çok başka."

"Hiç çekemem," dedi Yavuz ilgisiz bir sesle.

"Ayrıca kıskanmıyorum da! Eve gittiğimde sıcacık bir kadının beni bekliyor olması, sabah kahvaltımı hazırlayıp sonra öperek yolcu etmesi çok güzel. Değişik kadınlarla birlikte oluyorsun da ne oluyor? Huyuna suyuna alışmak bile zaman istiyor ki sen daha kadınlarla o kadar bile zaman geçirmiyorsun. Onlara bir fırsat verecek kadar çıkmıyorsun. Benim kafe gönlünü sana kaptıran ne kadınlar gördü!"

"Hepsi de hemen evlilik hayalleri kuruyorlar. Onlarda alıştığım, gördüğüm tek şey bu. O yüzden de daha en baştan kendileri iyi bir ilişkiyi kaybediyorlar."

"Ya ne yapacaklardı? Evlenmeyi hayal etmek kadınların en büyük hakkı."

Bu doğru tespit üzerine Yavuz doğal olarak sıyrılmayı denedi. "Neyse, senin yine feministliğin tuttu. Randevuma geç kalacağım. Tartışmamıza yolda devam edelim. Faruk'un da kafasını daha fazla şişirmeyelim. Çocuk zaten çok yorulmuş bugün. Yarına dinlenmiş olması gerek. Mal teslimatı yorucu bir iştir."

"Daha bir çay bile içmedik ama..." dedi Faruk samimi bir şekilde. Onların atışması hoşuna gidiyordu. Birbirlerine olan sevgilerini ve saygılarını

sarsamazdı. "Şu anda hazır yok elimde ama yakında bir çay ocağı var. Hemen söylerim."

"Hakkımız sonraya saklı kalsın," dedi Yavuz dostça. "Yeni yerini görüp hayırlı olsun demek istedik. Ben daha sonra yine uğrarım. Nasılsa evimin yolu üstündesin." Dediklerini yapan bir insan olarak daha sonra yine uğrayacağı kesindi.

"Peki, siz bilirsiniz. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Hediyeler için de sağ olun." Gözü bir kenarda duran ve henüz kolisi açılmamış büyük televizyona gitti. Onu Yavuz almıştı. Bir başka büyük kolide ise mini bir buzdolabı duruyordu. O da Suat'ın hediyesiydi. Satın aldıkları firma getirip teslim etmişti. Servis geldiğinde her ikisini de içerideki dinlenme odasına kurduracaktı.

"Önemli değil. Güle güle kullan. İşe yarayacak bir şey olsun istedik."

"Kesinlikle yarayacak."

İki adam büroya Yavuz'un beyaz cipi ile gelmişlerdi. Onları yolcu eden Faruk yeniden dükkâna döndü. Gözleri büroda gezindi. Boya ve tadilatın ardından bambaşka bir havaya bürünmüştü.

Sonra gözleri camda yazan yazıya takıldı.

SERDAROĞLU NAKLİYE
HER TÜRLÜ NAKLİYE İŞLERİ

Sonunda bir yerden hayata tutunmuştu. Gülümsedi. Ailesine kendisini kanıtlaması için biraz daha zaman gerekecekti ama başaracağına inanıyordu. Serdar ailesi zamanla *Faruk Serdar* diye bir akrabaları olduğu için gurur duyacaktı.

Yürüyüp büronun dibindeki diğer kapıya doğru gitti. Zaten ardına kadar açıktı. Büro dışında kalan bu bölümü de elden geçirmiş, dinlenme odası olarak ayarlamıştı. Buraya üç kişilik iki koltuk, ayrı bir çalışma masası, şık sehpalar koydurmuştu. Tuvalet ve banyo da az bir masrafla ev tipine dönüşmüştü. Hediye gelen televizyon ve buzdolabı da çok işe yarayacaktı. Eve gitmeye imkân bulamadığı zamanlarda burada kalabilir, koltukların birisinde uyurdu. Oldukça sevimli ve yaşanabilir görünüyordu.

Artık tamamen kendisine ait bir yeri olduğu için memnuniyet hissiyle lambayı kapattı. Odanın kapısını çekip büroya geri döndü. Montunu giyip dışarıdaki soğuk havaya bıraktı kendisini. Sabah erkenden Manisa'ya gideceği için motorunu değil, kamyonetini alacaktı.

Kamyoneti büroya ait olan yandaki boş bahçedeydi. Üstü kapalıydı. Burası da kiraya dâhildi. Önceki sahipleri mermer fayans gibi şeyler stoklamışlardı

burada. İflas edince de bir kısmını almadan ortadan kaybolmuşlardı. İnşallah kendisi de iflas etmezdi. Epey bir borca girdiği gerçekti.

Büronun kapısını kilitledi. Kamyonetine binmeden önce başını kaldırdı. Bugün hava epey bir soğuktu. Karanlık gökyüzünden süzülerek gelen bu küçük beyaz tanecikler kar mıydı? Bu ilginçti işte! İzmir'e pek kar yağmaz, arada böyle atıştırsa da yerler tutmazdı. Bu da öyle olacak gibiydi ama yine de insanın içinde hoş duygular bırakıyordu.

Kamyonetine binip kapısını çekti. Aracın içi soğuktu. Dizel motoru eve kadar ısınmayacaktı bile. Neyse ki evi çok uzak değildi. Sadece beş kilometre mesafedeydi. Asuman'ın emlak bürosunun tam aksi istikametindeydi. Onu da hiç arayamamıştı. Söz verdiği zaman tutmayı severdi ama günler o kadar yoğun geçiyordu ki araması mümkün olmamıştı.

Yolda giderken yavaşça süzülen küçük tanecikler, daha iri kar tanelerine dönüştü. Akşam trafiği yoğundu. Üstelik kar yağdığını görenlerin çoğu evlerinden dışarıya çıkmışlardı. Balkonlar dolu, çocuklar ise sevinçliydi. Hava çoktan kararmış olsa da araçların ve sokak lambalarının ışıkları hızlanan kar yağışını keyifli bir seyre dönüştürmüştü. Dükkân sahipleri bile dışarıya çıkmış, ilgiyle yağan karı izliyordu. Otobüslerdeki, dolmuşlardaki yolcular da yüzlerini cama yapıştırmışlardı âdeta.

Buna tek sevinmeyen evsizler olmalıydı.

Sokaktaki o çelimsiz kız ne yapıyordu acaba?

Sığınacak bir yer bulmuş muydu? Çorba içtikleri sabahtan bu yana onu birkaç kez düşünmüştü. Hasta hâlini ve yorgun gözlerini yine hatırlamak içindeki keyfi kısmen çekip aldı. Bu soğuk havada sığınacak bir yer bulduğunu umuyordu. İnatçı bir aptal olsa da kendine bakabilecek kapasitedeydi.

Ya gerçekten bir erkeğin maddi sıcaklığına sığınmışsa?

Ne diye bununla kafayı yoruyordu ki? Bu dünyada onun gibi bir sürü genç kız vardı. Hatta bazı Uzak Doğu ülkelerinde, çocuk yaşta fuhuş batağına sürükleniyorlardı. Daha yaşı on beş olmadan hastalık kapanlar veya öldürülenler olduğunu bile duymuştu.

Neyse, eve gidip karnını güzelce doyurursa o kız da aklından çıkıp giderdi. Sonra iyi bir uyku çekmek niyetindeydi. Sabah sekizde Manisa'da olmak istiyorsa erkenden kalkması gerekecekti. Tek sorun, ne yemek yiyeceğiydi. Buzdolabının çok zengin olmadığını hatırlıyordu. Belki rafta konserve barbunya veya balık bulabilirdi.

Evde ekmek olmadığı da aklına gelince sıkıntıyla dişlerini sıktı. Acilen daha taze bir şeyler almalıydı.

Önüne çıkan ilk marketin park alanına dikkatlice yanaştı. Altındaki araç bir kamyonet olsa da kapalı kasası ile uzun bir modeldi. Bu sayede orta

büyüklükteki evler bile taşınabilirdi. O yüzden hiçbir araca çarpmamaya çalışıyordu. Bu aracı sürmekteki tecrübesi henüz çok azdı.

Park ettiği yerde kimseye engel olmadığını umarak kamyonetten atladı. Yerler şimdiden beyaza boyanmıştı. Galiba bu sefer kar tutacaktı. Üstündeki motorcu kıyafeti soğuğu engellese de yüzü acıtıcı bir şekilde hissediyordu.

Hızlı adımlarla markete girdi. Burası sıcaktı. Öylesine gezinirken gözü hazır köftelere takıldı. İki üç paket aldı. Dolapta yedekte bir şeyler olması iyi olurdu. Hazır makarnalar da iş görürdü. Paket çorba, dondurulmuş pizza, dilimlenmiş patates ve hazır soslu çıtır tavuk... Hepsinden birkaç paket alıp sepetine attı. Bir paket de uzun ömürlü ekmek aldıktan sonra kasaya doğru yöneldi. Ücretlerini öderken kendisine ilgiyle bakan genç kasiyer kıza hafifçe gülümsedi. Bu tür ilgi dolu bakışlara alışıktı. Kız da ona gülümsemişti.

Marketten çıktığında kar yağışının giderek yoğunlaştığını gördü. Bir an durup bu güzel manzarayı izledi. Başını hafifçe kaldırmıştı. Beyaz kar tanelerini yüzünde hissetti.

Ne güzeldi...

Çocuk değildi ama bu kar yağışı insanın içindeki çocuğu dürtüyordu. Doğuda olduğu sıralarda çok kar görmüştü. Onlar kadar yoğun olmasa da bu kar İzmirliler için bir hediye gibiydi âdeta.

Gözleri kar tanelerini zemine kadar takip ederken dikkatini çeken bir başka şey oldu. Gözlerini kıstı.

Market bahçesinin loş bir kısmında, kar taneleri arasında belli belirsiz bir siluet duruyordu. Yanlış mı görüyordu? Yoksa zihni kendisine oyun mu oynuyordu?

Göçmen kız mıydı o?

Daha dikkatli baktı. Sırtı kendisine dönüktü. Başında bu sefer örtüsü yoktu. Kısacık saçları karla kaplanmaya başlamıştı. Başını kaldırmış, gökyüzünden yağan kara bakıyordu. O tarafa doğru tedirgince yürüdü. Onu korkutmak istemiyordu. O olduğundan bile emin değildi ama hislerinde yanılmadığına emindi.

Yanına vardığında yavaşladı ve durdu. Artık onu yandan daha net görebiliyordu.

Bu inanılmazdı! Gerçekten de o göçmen kızdı!

Nasıl oluyor da koca İzmir'de sürekli onunla karşılaşıyordu? Bu nasıl bir şeydi? Bu kader miydi?

Sessizce onu izledi. Kızın uzun kirpikleri ve kalın kaşları da kara bulanmıştı. Yüzüne süzülen iri kar tanelerini hayranlıkla seyrediyordu. Genç adamın yanına geldiğini fark etmemişti. Kendisini tamamen bu güzelliğe

Faruk elinde olmadan onun gibi gökyüzüne baktı. Evet, güzel bir manzaraydı. Kar tanecikleri şehrin puslu ışıklarına erişinceye kadar karanlıkta nazlı nazlı iniyorlardı.

Yeniden kıza çevirdi gözlerini. Boyu tahmininden uzundu. Üzerinde hâlâ o ince hırkası ve ıslak örtüsü varken bu soğukta üşümüyor muydu bu sıska kız?

Göçmen kız sonunda onun varlığını hissetmişti. Gökyüzündeki güzel manzaraya bakmaya bir son verdi ve huzursuz bakışlarını genç adama doğru çevirdi. Yanında bir yabancının bulunmasından hafifçe ürkmüş gibiydi.

Faruk keskin bakışlı gözlerini onun solgun yüzünden kaçırmadı. Kim bilir kaç kişi bu kızı böyle korkutmuş olmalıydı. Onun kalbine güven vermek için ciddiyetini hiç bozmadan öylece durdu. Ondan hiçbir beklentisi olmadığını hissettirmeliydi.

İşin garip yanı, kızı görmek içini biraz da olsa rahatlatmıştı. Sanki kaybettiği özel bir eşyasını bulmuş gibiydi.

Göçmen kız da sanki onu görmekten dolayı şaşırmıştı. Gözleri hafifçe irileşmişti.

"Bu kadar sık karşılaşmayı bırakmalıyız," dedi genç adam pürüzsüz güzel sesiyle. Genç kız sessizce yanındaki bu uzun adamı süzüyordu. Şaşkınlığı ve ürkekliği kaybolsa da gözleri şimdi mesafeyle bakıyordu. "Yoksa seni takip ettiğimi düşünmeye başlayacaksın."

3. BÖLÜM
HASTANE OLMAZ

Kızın cansız bakışları yavaşça onun elindeki alışveriş poşetine kaydı. Kızarmış burnunu farkında olmadığı bir sevimlilikte çekmişti. Ardından konuşmakta zorlanır gibi hafifçe yutkundu. Akları kanlanmış gözleri yeniden genç adamın yüzüne döndü.

"Öyle olmadığı çok belli." Sesi inanılmaz hırıltılıydı. Fena hâlde üşütmüş bir ciğerin, tahriş olmuş bir boğazın sıkıntısına sahipti.

"Rastlantılara inanıyorsun demek ki," diye sordu genç adam. "Sürekli karşılaştığımıza göre?"

Genç kız konuşmadan önce birkaç kere öksürdü. Ciğerden gelen kötü öksürüklerdi bunlar. "Kadere inanırım," diye mırıldandı kısık bir sesle.

"Ben kaderin miyim?" Böyle bir şeyi sormakla ne demek istediğini, nereye varmaya çalıştığını kendisi de bilmiyordu.

Genç kız omzundan sarkan örtünün uçlarını göğsünde birleştirdi. Parmakları incecikti. Başını yeniden kar tanelerine doğru kaldırınca yüzündeki yaralar cılız ışıkta hafifçe belirginleşti. Oldukça taze görünen birkaç yaraydı. Kafa derisinin içine doğru giden bir çizgi de vardı.

"Kaderim siz değilsiniz." Omuzlarını saran örtünün üzerinde ve saçlarında karlar birikmeye başlamıştı.

"O sabah parkta da buna benzer bir şey söylemiştin." Göçmen kız sessizdi. "Kaderin ne?" diye ısrar etti Faruk. "Gerçekten merak ettim. Sen biliyor gibisin."

Ona doğru iyice yaklaştı. İşte o anda, onun aslında titrediğini de fark etti. Üzerindeki o ince, ıslak giysilerle bu soğukta üşümesi çok normaldi. Bu aptal kız böyle korunmasızca kar altında durursa kesinlikle üşütüp ölecekti.

Göçmen kız belli belirsiz gülümsedi. Gözleri hâlâ kar tanelerindeydi. "Kaderimde bu güzel şeyi görmek de varmış."

"İlk kez mi görüyorsun?"

"Evet." Sesi soluk alır gibi hafif bir şekilde çıkmıştı. Elini kaldırıp birkaç kar tanesinin avucuna düşmesini izledi. "Çok güzel..."

Sonra yine kesik kesik birkaç öksürük geldi ciğerlerinden. Derin, acı dolu öksürüklerdi. Yüzünü çevirmişti. Sanki genç adamın görmesini istemiyordu. Küçük elini de ağzına götürmüştü. Bu kaba saba yetişmiş birisinin tavrı

değildi. Bedeninin ciğerleriyle mücadelesi bitince geriye döndü. Yandaki binanın karanlık duvarına doğru yöneldi. Eski torbası orada, yerde duruyordu. Yürüyüşü bu sefer üç gün önceki gibi değildi. Daha da kötüydü. Sanki ayaklarını sürüyordu. Eski botları içinde dengesini zor sağlıyor gibiydi.

Torbasını alıp gitmek niyetinde olduğu belliydi. Tıpkı parktaki gibi oradan çekip gidecekti. Yalnız başına ve kim bilir hangi izbe bir yere? Torbasının sapını titreyen elleriyle tuttu. Eğilmek sanki başını döndürmüş gibi bir an durakladı. Sonra zorlukla doğruldu.

Arkasını döndüğünde ise genç adamın iri bedeniyle karşı karşıya kaldı. O kadar yakındı ki ikisinin de göğsü birbirine değiyordu neredeyse. Kızın yeşil gözleri şaşkınlık ve hafif bir korkuyla irileşti.

Genç adamın yüz hatları katıydı. "Sen hastasın!" dedi dişlerinin arasından. Bu azarlarcasına söylenmiş sert bir tespitti. Genç kızın engel olmasına izin vermeden boştaki elini uzattı ve alnına değdirdi. Sonra neredeyse öfkeyle fısıldadı. "Bu ne? Sen resmen yanıyorsun!"

Kız yine öksürürken, "İyiyim ben," diye zayıf bir sesle mırıldandı. Kendisini geri çekmişti.

"Böyle burnunun dikine gidersen öleceksin, kızım!" Faruk'un gözlerinde ciddi bir öfke vardı. Onun cevap vermemesi üzerine durumu yavaşça anladı. Kaşları çatıldı. "Bu mu kaderin?" diye sordu sertçe. "Demek *ölmek* istiyorsun?"

"Keşke..." dedi kız. Titremesi artmıştı sanki. Alt çenesi bile hafifçe titriyordu. "Tüm ümidim bu. Sonunda huzura kavuşacağım. Sevdiklerimin yanına gideceğim."

Onun yanından geçmek istedi ama Faruk bir adım yana kayıp önünü kesti. "Bir hastaneye gitmen lazım," dedi kesin bir sesle.

"Ne için?" Yarı kapalı yorgun gözleri loş ortamda puslu bir yeşile dönüşmüştü. "Biraz daha acı çekmek için mi? Biraz daha nefret için mi?"

Faruk ne diyeceğini bilemedi. Sonra duruşu dikleşti. Toplumda mültecilere karşı olan kısmi ön yargının, belirgin nefretin ve onların bu ülkede yaşadıkları zorlukların farkındaydı. Utanç vericiydi ama bu insanların yaşadıkları zorlukları o da herkes gibi görmezden gelmeyi tercih etmişti.

"Kader değiştirilebilir," dedi inatçı bir sesle. Sonra uzanıp onu kolundan tuttu. "Hadi benimle gel. Hastaneye gidiyoruz."

Kız kolunu çekmeye çalıştı ama genç adamın parmakları çelik gibiydi. Üstelik o kadar gücü yoktu. Üç yaşında bir çocuk bile onu tutup rahatlıkla çekebilirdi.

"Hayır!" dedi kız inatla. Sürüklenmesine engel olamıyordu. Sesi hastalığından dolayı kısıktı. "Bırak beni!" Kurtulmak için kolunu çekmeye çalıştı ama boşa çabaydı. "Bak yoksa bağıracağım!"

Genç adam yan gözle ona baktı. "Bağıracak kadar gücün var mı acaba? Varsa eğer bağır hadi! Kim duyacak seni? Ben bile yanımdayken zor duyuyorum sesini!"

Genç kızın gözleri yaşlarla dolmuştu şimdi de. O kadar halsiz ve yorgundu ki bacakları orada kesilip yere düşecek gibiydi sanki. "Lütfen bırak beni, ne olur..." diye yalvardı hafifçe sendelerken. "Hastaneye gitmek istemiyorum."

"Mecbursun!"

Genç adam durdu. Onu biraz daha sürüklerse yere düşeceğini anlamıştı. Ani bir kararla ince kolunu bıraktı. Hasta bedenine sokuldu. Bir elinde poşet olsa da onu diğer koluyla rahatça tutabilirdi. Kızın beline sarıldı. Genç kız bir an irkilmiş olsa da karşı koyamayacak kadar çaresizdi. Karda ıslanmış bir kuş kadar halsiz, çırpınamayacak kadar güçsüzdü.

"Lütfen..." diyebildi sadece.

"Korkma, bana güven," dedi Faruk. Birlikte kamyonete doğru yavaşça yürüdüler. Faruk ona destek oluyordu. Kamyonetinin bulunduğu park yerine vardıklarında, araçlarından yeni çıkan bir çift gördüler. İkisi de genç adamı ve zorlukla yürüyen kızı fark etmişti.

"O iyi mi?" diye sordu kadın merakla. Yüzünde anaç bir endişe belirmişti.

"Pek değil... Çok hasta," dedi Faruk.

Kadın, onlara doğru yaklaşmıştı. Elini hasta kızın alnına attı. "Ah yavrum, yanıyor bu kız!" dedi üzüntüyle. "Acilen ateşini düşürmeniz lazım."

"Evet," dedi genç adam. Elindeki alışveriş poşetini yere bıraktı. Montunun cebinden kamyonetinin anahtarını çıkardı.

"Göçmen mi?" diye sordu kadın. Öyle olduğunu biliyordu elbette. Görünen köy kılavuz istemezdi. "Bu havada, bu hâlde ölür bu yavrucak. Üzerinde montu bile yok!"

"Bir hastaneye götüreceğim onu," dedi genç adam. Kumandaya basınca kamyonetinin kapıları açıldı.

"Allah senden razı olsun, oğlum."

Kadının kocası uzanıp yolcu kapısını ardına kadar açmıştı. Faruk yan koltuğa oturması için kıza yardım etti. Çok zor olmamıştı. Kuş gibi hafifti zaten. Bir bebek gibi kaldırmış, koltuğa oturttuktan sonra ayaklarını içeriye doğru çevirmişti. Emniyet kemerini de taktıktan sonra yolculuğa hazır hale geldi. Faruk onun torbasını ve kendi alışveriş poşetini de ayağının dibine koyduktan sonra kapıyı kapattı.

"Teşekkür ederim," dedi karşısındaki yardımsever çifte.

"Bir şey değil, oğlum." Genç adamın yakışıklı yüzü ve temiz bakışları endişe duymalarını engellemişti. Genç bir kızı kaçıracak bir sapkına benzemiyordu. "İnşallah iyileşir."

"Hastanede onu tedavi ederler, merak etmeyin." Faruk şoför tarafına gidip çabucak kamyonetine bindi.

Kızın yüksek ateşi yüzünden baygınlaşan gözleri ondan tarafa çevrilmişti. "Hastane... Hastane olmaz!" diye sızlandı. Vücudu kapalı ortamda delicesine titriyordu şimdi.

"Neden?"

Aracın motorunu çalıştırdı. Hâlâ kendilerini izleyen çifte veda etme niyetiyle elini kaldırdı. Sonra hafifçe gaza bastı. Marketin park yerinden dikkatli bir şekilde çıktı.

Kar yağışı görüş mesafesini azaltmış ve araç yoğunluğunu artırmıştı. Bir yandan da onu hangi hastaneye götüreceğini düşünüyordu. Yan gözle kıza baktı. Başını yana düşürmüş, buğulanmış cama dayamıştı.

"Neden hastane olmaz dedin? Sorun paraysa ben öderim."

"Beni sınır dışı ederler." Vücudu gibi sesi de titriyordu.

"Ülkende bir ailen yok mu?"

"Hepsi savaşta öldü."

"Peki ya burada?"

"Annem vardı..." Yutkundu önce. "O da öldü," Ardından yine öksürmeye başladı. İnce vücudu ciddi bir şekilde sarsılıyordu.

"Hastaneye gitmen lazım..." dedi Faruk homurdanarak.

Bu kadar genç yaşta ve böyle zorlu bir ortamda kalan bu kıza üzülüyordu. Ölmek istemek için çok genç değil miydi? Onun yaşıtları gittikleri okullarda özgürce okuyor, erkek arkadaş sevdasına düşüyor, mağazalarda gönüllerince alışveriş yapıyor, kafelerde eğleniyorlardı.

"Olmaz, bırak beni!" Kısık sesi, isyan dolu bir yalvarıştan ibaretti. Titrediği için farkında olmadan şal gibi kullandığı örtünün önünü kapatmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Benimle vakit kaybetme."

Genç adam dişlerini sıktı. Ne yapacağı konusunda kararsızdı. Gerçekten onu sınır dışı ederler miydi? Hastane güvenliği durumu fark eder miydi? Özel hastanelerde durumun nasıl olduğunu bilmiyordu fakat bu kızın yatarak tedavi olması ve dinlenmesi gerektiğine emindi. Onu yatırırlarsa mutlaka resmî birimlerin haberi olurdu.

Hafif ve sıkıntılı bir nefes aldı. O sıkıntıyla birlikte önünde aniden duran bir araca öfkeyle korna çaldı. Aracın içindeki adam bu kornayı umursamamıştı bile. Kar yüzünden herkesin dikkati dağılmıştı.

"Kendi memleketine gönderilsen bile senin için daha iyi olmaz mı?" diye sordu. Sanki kendi kendine konuşuyordu. "Kimsen olmasa bile hiç değilse bildiğin yerler oraları..."

Aklı bu durumdan bir kaçış arıyordu. Onu hastaneye götürmeyi niyetlenmişti ama şimdi götüremeyecekse bu kızla ne yapacaktı? Bir köşede indirecek miydi onu? Başka ne yapabilirdi ki?

Fakat o zaman da iki güne kalmaz ölürdü.

Ani bir kararla kamyonetin sağ sinyalini yaktı. Sağda ışıltılar içinde bir sürü dükkân vardı. Kırmızı ışıklı, kocaman **E** yazan tabelayı uzaktan görmüştü. Uygun bir yer bulunca yanaştı. Akan trafikte çift park etmek zorunda kalmıştı. Neyse ki kendisi gibi bir sürü araç duruyordu ve yol geniş olduğu için çok sıkıntı olmuyordu.

Göçmen kız da durduklarını fark etmişti. Oturuşunu düzeltti. İnebileceğini sanmıştı. Emniyet kemerini çözüp elini kamyonetin kapı koluna uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Faruk biraz sertçe.

"Ben..." Kız şaşırmıştı. Yorgun gözleriyle genç adamın gözlerine baktı. "Gidiyorum," dedi.

"Ben onun için durmadım." Uzanıp emniyet kemerini geri taktı. "Burada otur ve sakın bir yere kımıldama!" Sesi emredercesine çıkmıştı. "Anladın mı beni?"

"Ama..." Zorlukla yutkundu. Ateşi yüzünden boğazı iyice şişmiş gibiydi.

"İki dakikaya gelirim. Kımıldama, tamam mı?" Kız ne yapacağını ne diyeceğini bilemeden öylece kendisine bakıyordu. Faruk'un çene kasları dalgalandı. "Benden korkuyor musun?" diye sordu birden.

Kız kısa bir süre sessiz kaldı. Hafif kirli, yara izli yüzü bile yanaklarının kızarıklığını gizleyemiyordu. Hastalığı bir şekilde kendisini ele veriyordu.

"Hayır," dedi sonra yavaşça.

"Güzel! Acele etmezsek havale geçireceksin ve işin doğrusu yanımda ölmeni istemem. Anlamadığım bir sebepten ötürü seni bırakıp gidemiyorum da. O yüzden burada otur ve beni bekle." Başıyla dışarıyı işaret etti. "Sana eczaneden ilaç alacağım."

"Sonra gidebilir miyim peki?"

"Evet, ilaçlarını aldıktan sonra gidebilirsin."

Kız bu sözler ile ikna olmuş gibiydi. Genç adamın kapıyı açışını, dışarıya çıkışını cansız gözlerle izledi. Sonra başını arkaya yasladı. Faruk kamyonetin burnunu dolaşırken onun gözlerini yumduğunu ve yine kesik kesik öksürdüğünü gördü. Neyse ki titremesi azalmıştı.

Birkaç dakika sonra elinde küçük bir ilaç poşetiyle geri geldi. Şoför koltuğuna oturdu. Kız ilaç torbasına uzanınca da hafifçe sinirlendi.

"Amma da inatçısın, kızım. Bekle biraz!"

"İlaçları alınca gidebileceğimi söyledin!" diye hafif bir sesle itiraz etti kız.

"Henüz almadın. Onları içtiğinden emin olmak istiyorum."

Motoru çalıştırdı ve dikkatle yola çıktı. Kar yağışı azalmıştı. Kenarlarda kalsa bile araç yolundaki karlar erimeye başlamıştı.

Genç kız başını arkaya yaslarken yorgunca sordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Sabret!"

Çok sabretmesine gerek kalmamıştı zaten. Genç adam kamyonetini geniş bir ara sokağa soktu. Biraz daha ilerledikten sonra beş katlı bir binanın önünde yavaşladı. Kendi dairesi bu binanın dördüncü katındaydı. Binaya ait bahçe içinde bir park yeri vardı ama bu kocaman aracı oraya sokması yakışıksız olurdu. Neyse ki sakin ve fazla aracın olmadığı bir ara sokaktı. Üzerine bina yapılmadan hâlâ boş kalan bir iki parsel bile vardı. Sokak sakinlerinin çoğu buraları park yeri olarak kullanıyordu.

Çok uzağa gitmeden kamyonetini apartmanın yanındaki o boş alana park etti. Etraf sessizdi. Yerlerde biriken karlarla oynayan çocuklardan başka kimse yoktu.

Başını çevirip hasta kıza baktı. Şu anda, tam da burası vazgeçmek için en uygun andı. Vazgeçebilir, onu bir hastaneye götürebilirdi. Kalanıyla da devlet ilgilenirdi.

Göçmen kız gözleri kapalı bir hâlde oturuyordu. Yüksek ateş onu çevresinden koparmak üzereydi. Yanakları ve alnı ateşi yüzünden kızarmıştı. Bunun dışında kalan diğer yerleri ise solgundu. Kamyonetin durduğunu bile fark etmemişti.

Ani bir kararla kapıyı açıp dışarı atladı. Geri kapattıktan sonra kızın tarafına dolaştı. Kapısını açtığı anda cansız yeşil gözleri aralandı. Ne olduğunu anlamamış gibi baktı bir an. Genç adam onun sorgulayan bakışlarına aldırmadan emniyet kemerini çözdü ve zayıf bedenini tuttu. Yavaşça aşağıya çekti. Kızın elleri ister istemez geniş omuzlarına yaslanmıştı.

"Allah'ım, sen ne kadar da zayıfsın böyle!" diye homurdandı.

Bir an için yüz yüze gelmişlerdi. Avucu altında hissettiği ince beli ve sırtı bir iskeletten farksızdı. Biraz sıksa kemikleri elinde parçalanacaktı. Kızın ayakları yere değince Faruk tutuşunu gevşetti ve merakla sordu.

"Kaç yaşındasın sen?"

"On dokuz."

O kadar kısık bir sesle söylemişti ki Faruk yanlış duyduğunu zannetti.

"Ne? On dokuz mu? Saçmalama!" dedi dişlerinin arasından. İki eliyle onu ayakta tutmaya çalışıyordu. "On beş yaşında gibi duruyorsun."

"On dokuz!" dedi kız inatla. Kendisini tutan genç adamın iri vücudunun yanında iyice narin kalmıştı. Oysa boyu bir kıza göre oldukça uzundu. "Nereye geldik? Hastaneye mi?" Boş bakışlarla etrafına bakınsa da idrak yeteneği zayıflamıştı.

"Hayır, benim evime." Onun sorgu dolu yanan bakışlarına aldırmadı. "Madem hastaneye gitmek istemiyorsun, bu gece misafirimsin. Sokakta kalırsan öleceksin. Buna izin veremem. Önce ateşini düşüreceğiz. Sonra karnını doyuracağız ve iyice dinlenmeni sağlayacağız."

"Hayır, olmaz!" Azıcık canlanmıştı. Sesi telaşlıydı.

"Evet, olur."

"Bak, ben..."

"Evet, biliyorum!" diyerek onun sözlerini kesti sertçe. "Sen ölmek istiyorsun ve yardım kabul etmiyorsun ama ben seninle aynı fikirde değilim. Birkaç gün misafirim olabilirsin. İyileşince de gidersin. Hasta bakmaya meraklı değilim! İşlerim yeterince çok zaten."

Genç kızın başı dönüyormuş gibiydi. Hafifçe olduğu yerde sallandı. Faruk'un güçlü kolları olmasa oracığa düşecekti. "Karın?" diye zorlukla sordu. Onun Asuman'dan bahsettiği ve onu karısı zannettiği belliydi.

"Evli değilim." Kamyonetin kapısını kapattı. Kumandasının düğmesine basarak kapısını kilitledi. Bir eline onun eski torbasını ve kendi alışveriş poşetini almıştı. "Hazır mısın? Evim şu apartmanda. Oraya kadar yürüyebilecek misin?"

"Evet." Tüm inatçı tavrına rağmen sadece birkaç adım atabilmişti. Soğuk lamba direğini tutarken ürperdi. İstemsizce yine titremeye başlamıştı.

"Anlaşıldı..." dedi Faruk isteksiz bir sesle. Ona yaklaşıp elini yine beline attı. "Hadi gel, bana yaslan. Ateşin gittikçe yükseliyor."

Vücudunun yine titremesinden belliydi zaten. Üstelik gerçek bir çaresizlikle genç adama yaslanmıştı. Faruk'u bu kadar etkileyen şey, belki de onun rol yapmaması, bu yakınlığı fırsat olarak değerlendirmemesiydi. Şu anda onu serbest bıraksa hemen kuytu bir yer bulmak için uğraşacağına, tüm arzusuyla ölmeyi bekleyeceğine emindi.

Binanın demirden süslerle yapılmış bahçe kapısı açıktı. Onu geçip apartmanın ana kapısına doğru giderlerken yine de dikkatliydi. Çevredeki karların çoğu erimişti ama ısılanınca kayganlaşan parlak parke taşlarında yürümek oldukça zordu. Genç kızı dikkatle tutuyordu. Şifreli kapıyı açıp binanın kuru ortamına soktu onu. Asansör olması iyi bir şeydi. Düğmesine bastı. Asansörün gelmesini beklerken yan gözle hasta kıza baktı.

"Adın ne senin?"

Genç kız kısa bir tereddüdün ardından kısık sesle adını söyledi. "Zehra..." Zor nefes alıyor gibiydi. Üstelik kuru ortama girince kesik öksürükleri sıklaşmaya başlamıştı. Vücudu resmen öksürüklerle sarsılıyordu.

Genç adam başını biraz eğdi. Anlayamamıştı. "Duyamadım?"

Öksürükleri kesilince yeniden konuşmaya çalıştı. "Zehra!"

O sırada asansör de önlerine geldi. Kapıları açıldı. Genç adam kızı asansöre sokarak dördüncü katın düğmesine bastı. Her katta dört daire vardı.

"Benim adım da Faruk," dedi genç adam. "Hadi biraz daha dayan. Ateşini düşürüp iyileştireceğiz seni."

"Burada ölürsem başına bela olurum. Lütfen bırak beni..."

"Böyle bir ihtimali düşünmek istemiyorum, Zehra Hanım. İyiliğime karşılık sakın ölüp de beni zorda bırakma. Aksi takdirde seni bahçeye gizlice gömmek zorunda kalırım ki bu soğukta oldukça zor iş doğrusu!"

"Ciddiyim ben!" Gözleri hafif bir şaşkınlıkla açılmıştı.

"Evet, hiç espritüel olmadığının farkındayım. Üstelik çok da inatçısın. Burcunu tahmin etmek zor değil."

Kendi katlarına çıkmaları uzun sürmedi. Asansörün kapıları açılınca onu sağa doğru yönlendirdi. Tüm bina sessizdi. Kar heyecanı geçince herkes evine çekilmiş olmalıydı. Bir ihtimal bu saatte ya yemek hazırlıyorlar ya da yiyorlardı.

Anahtarı ile dairenin çelik kapısını açtı. Elindekileri bir kenara bırakıp lambayı yaktı. İçeriye kızla birlikte dikkatlice girdi. Sonra kapıyı kapattı. Kızı özenli bir şekilde girişteki sandalyeye oturttu. Bir eliyle de düşmemesi için nazikçe tutuyordu.

"Şimdi ilk önce botlarını çıkaracağız," dedi bir çocukla konuşur gibi.

Biraz eğilip kızın önünde diz çöktü ve ayağındaki yırtık botlara uzandı. Gerçekten çok eskimişlerdi. Onları çıkarıp kapının yanına bıraktı. Çorapları tahmin ettiği gibi ıslaktı! Yırtık bottan ne beklenirdi ki? Hafif bir zorlamayla delik çoraplarını da çıkardı. İki eliyle soğuk ayaklarını bir iki saniye tuttu. Garip ama hiç tiksinmiyordu. Küçücük ayakları buz gibiydi. Çoraplarındaki ıslaklıktan dolayı ayak parmaklarının derisi yer yer beyazlamıştı.

Onun sandalyeden düşmemesini umarak yerinde doğruldu. Önce kendi montunu çıkarıp gelişigüzel bir şekilde girişteki dolabın içine astı.

"Eczacı ile bir süre sohbet ettim, Zehra Hanım," dedi onun üzerindeki ıslak örtüyü çekip alarak. Kısa saçları da oldukça ıslaktı. Sonra gri renkli hırkasına uzandı. O da ıslaktı elbette. "Senin hakkında."

Hırkayı genç kızın sıska omuzlarından çıkarmaya çalışırken kendisine karşı direnince, yalandan kızdı ona.

"Yahu, bir dur! Yapma! Islak bu! Çıkarmazsak nasıl ısınacaksın?"

"İstemiyorum..."

"Gücün varsa diren hadi!" dedi Faruk. Kaşları çatılmıştı. "Normalde zorbalığı sevmem, böyle bir insan da değilim. Bana kızacaksın belki ama inan bana, her şeyi senin iyiliğin için yapıyorum. Benden korkma, tamam mı? Sana söz veriyorum, bir bebek kadar güvende olacaksın."

Hırkayı zorla çıkardı. Sonra deliklerle dolu örtüyle birlikte yere attı. Bunları sonra imha ederdi. Ateşinin durumunu merak ettiği için elinin tersini önce yanağına, oradan da boynuna götürdü. Çıkardığı hırkanın altında yazlık bir bluzdan başka bir şey yoktu. O sebeple ince boynuna dokunması ve o kısımda ateşinin daha yüksek olduğunu görmesiyle gözleri kocaman oldu.

"Allah'ım, resmen birazdan alev alacaksın! Benim yangın tüpüm bile yok! Bu ıslak şeyler niye serinlemeni sağlamıyor?" Koluna girip onu banyoya doğru yöneltti. "Hadi gel bakalım. Ilık su ile alınan bir duş, ateşinin düşmesinde yardımcı olurmuş. Eczacı kadın öyle dedi."

"Ha..Hayır!" diye kekeledi Zehra.

"Evet, buna mecbursun!"

Neyse ki geniş banyosu temizdi. Bir erkek olsa da temizliğe çok dikkat ederdi. Annesinden kaynaklanan bir eğitimdi bu. Duş kabini bir duvarı komple kaplayacak kadar genişti. Kapısını yana doğru kaydırdı. Genç kızı içeriye sokmadan önce sıcak suyu açtı. Isınmasını beklerken gözleri Zehra'ya döndü.

"Şimdi beni dinle, Zehra Hanım," dedi yavaşça.

Eliyle çenesini tutup başını kaldırdı. Bayılmak üzere olan kızın yarı aralık gözleri boş boş bakıyordu.

"Birazdan yapacaklarım tamamen art niyetsiz ve senin sağlığın için yapacağım şeyler... Anladın mı beni? O yüzden hiç korkma ve endişelenme. Büyük ihtimalle sabah olduğunda hiçbir şey hatırlamayacaksın ama ben yine de bu uyarıyı yaparak kendimi rahatlatıyorum."

Genç kız hâlâ kendisine boş boş bakıyordu. Belki de genç adamın dediklerini anlamamıştı.

Faruk biraz sıkıntıyla yutkundu.

"Bana güven. Şimdi seni soymam gerekiyor..."

4. BÖLÜM
ÇARESİZ HASTA

"Şimdi seni soymam gerekiyor..."

İri parmak uçları usulca Zehra'nın kirli ve ıslak bluzuna dokundu. Beyazlığını nispeten korusa da oldukça yıpranmıştı. Üstten göğüs oluğuna kadar sık aralıklı dört düğmesi vardı. En üstteki düğme görünüşe göre kopmuştu. Sağlam olanları kolayca çözdü.

Bakıştılar bir an.

"Korkma," diye güven veren bir sesle fısıldadı.

Bluzun alt kısmından tutup yukarıya doğru çekti. Zehra artık direnmiyordu. Onun cansız kollarını tek tek kaldıran genç adam biraz zorlansa da ıslak bluzu başından çekip aldı. Altından ten renkli daha temiz bir atlet çıktı.

Faruk onun çıplak ayaklarını tuttuğunda tiksinmemişti ama vücudu konusunda emin değildi. Onu soydukça düşündüğü gibi olmaması içini rahatlattı. Genç kızın doğal ten kokusundan başka bir koku gelmedi burnuna. Aklındaki tek şey, genç kızı bir an önce serinletebilmekti. Bu ıslanmış kirli giysileri çabucak üzerinden çıkarıp atmalıydı.

Atletine doğru uzandı. Onu hem ayakta tutmak hem de ıslak giysilerini çıkarmak gerçekten zor oluyordu. Sonunda atletini de çıkardı. Zehra sanki ne yapıldığının bilincinde değil gibiydi. Artık genç kızın bedeninin çoğunu görebiliyordu. Derisinin üzerinden neredeyse kemikleri sayılıyordu.

Eli o zayıf vücudunun arkasına kaydı. Yaşı genç olabilirdi ama kadınlar konusunda şanslı olduğu için bu tip özel durumlara yabancı değildi. Elini arkaya atıp sütyenin kopçasını açmak hiç zor olmadı. Genç kıza epeyce sokulmak zorunda kalmıştı. Sonra da geri çekilip parmak uçlarını askılarına uzattı. Sütyeni yavaşça omuzlarından çekip aldı, diğerlerinin yanına attı.

Şimdi genç kızın ateşten kızarmış dik göğüsleri gösterişli bir şekilde ortaya çıkmıştı. Kaburgalarının zayıflığı gözle görülür bir şekilde meydandaydı. O kadar zayıftı ki gergin göğüsleri nispeten iri gözüküyordu. Genç adam onlarla hiç ilgilenmeden eğildi. Kızın giymiş olduğu şalvarı aşağıya çekmeye çalıştı. Bu nispeten kolay olmuştu.

Artık ince uzun bacakları da meydandaydı. Üzerinde sadece beyaz, dantel desenli bir iç çamaşırı kalmıştı. Çok çaba harcamadan onu da kenarlarından tutup aşağıya indirdi. Bu da tıpkı sütyeni ve atleti gibi ucuz bir

şeye benzemiyordu. Hepsi kaliteliydi. Bunları bir yerden çalmış mıydı acaba? Kimsenin ona böyle bir hediye vereceğini sanmıyordu. Onun para kabul etmemesi de aklından çıkmıyordu. Para kabul etmediğine göre bunca zaman karnını nasıl doyurmuştu peki?

Belki de Asuman haklıydı. Belki de şerefsizin biri bu kızın çaresizliğinden faydalanmış, onunla sevişmiş ve karşılık olarak ona hediyeler almıştı.

Dişlerini sıktı. Böyle kötü düşünceler niye aklına geliyordu ki? Hem ona neydi? Şu anda sadece küçük bir yardım yapmaya çalışıyordu. Büyütülecek bir durum değildi. Her şeyden önce bu kızı acilen serinletip kendine getirmeliydi.

Bataryaya uzanıp ısınmış suyu üşütmeyecek kadar ılık bir duruma getirdi. Yere dağılmış ıslak giysilerin arasından genç kızı akan suyun altına doğru yönlendirdi. Özel duş başlığı büyüktü ve oldukça geniş bir alandan yağmurlama şeklinde su akıtıyordu. Elbette ilk anda bu ılık su bile Zehra'ya çok soğuk geldi. Vücudunu titreten ateşi o derece yüksekti.

"Ay!" diye bilinçsizce bir çığlık atıp aniden beliren bir güçle çırpındı. Duş kabininden çıkmaya çalıştı ama Faruk onu içeride tutmak için omuzlarından yakalamıştı. Kendi gömleğinin uzun kolları da ıslanıyordu.

"Dur!"

"Çok soğuk!" Çenesi deli gibi titriyor, dişleri birbirine vuruyordu. Yüz yüze dururken genç kızın çırpınması devam ediyordu. O çırpındıkça genç adamın da üzerine su sıçramaya başlamıştı.

"Değil! Ateşin var diye sana öyle geliyor," dedi Faruk sabırla.

Kızın gözleri yalvarırcasına açıldı. "Ben... Ben çok üşüyorum." Genç adamın gömleğine sıkıca yapışan parmakları, akan sudan kendisini uzak tutmak için uğraşıyordu.

"Biliyorum..." Kocaman avucu, kemikleri çıkmış omuz köşelerinden ezici bir güçle tutuyordu. Büyük bir ihtimalle yarın buraları hafifçe moraracaktı. "Biraz dayan. Sadece beş dakika. Ateşin düşünce rahatlarsın."

"Ama üşüyorum," diye sızlanmaya devam etti Zehra. Sonra sesi yine cansızlaştı. Çıplak olduğunu bilse bile çaresizce genç adama sokulmaya çabalıyordu. "Çok üşüyorum..."

"Evet, biliyorum..."

Faruk kısa bir kararsızlığın ardından kabinin içine girdi. Nasılsa epeyce ıslanmıştı. Arkasından kapısını kaydırarak kapattı. Şimdi ikisi de içeride kalmıştı. Neyse ki kabin rahatça sığabilecekleri kadar genişti.

"Gel, hadi sokul bana," dedi genç adam.

Akan suyun altında elbiseleriyle genç kıza sarıldı. Su gerçekten de soğuk değildi. Tatlı bir ılıklığa sahipti fakat gömleğinin üzerinden hissettiği o çelimsiz beden hâlâ ateş gibiydi.

Zehra vücuduna değen suyun soğukluğuna karşı koymak isterken sarıldığı kocaman bedenin ısısını âdeta emiyordu. Ellerini geniş sırtına dolamış, yüzünü göğsüne yaslamıştı. Tir tir titrerken sıkıca sarılmıştı genç adama. Çenesi hâlâ titriyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Tırnakları da genç adamın sırtına saplanmıştı.

Faruk kocaman avuçlarını sabırla, usul usul onun titreyen sırtında gezdiriyordu. Bir kemik torbasından farkı yoktu. Çıplak bir kadına sarılmaktan çok, cansız bir vitrin mankenini tutuyor gibiydi. Tek yumuşak yeri ıslak gömleği üzerinden hissettiği göğüsleriydi.

"Tamam, iyi olacaksın..." diye fısıldadı. "Biraz dayan. Su ılık, merak etme. Dışarıdaki havadan, ıslak elbiselerinden daha soğuk değil."

Zehra sessizdi. Birbirine vuran dişlerinin sesi geliyordu sadece.

Dakikalar öylece geçmeye başladı. Ilık su üzerlerinden sakince akıp gidiyordu. Artık Faruk da sırılsıklamdı. Gür siyah saçları alnına dökülmüştü. Bir süre suyun altında kımıldamadan durdular. Genç adam kollarındaki kızın titremesinin azalmasını uzun dakikalar bekledi. Zamanla sırtındaki tırnaklarının baskısı da azaldı. Bir süre sonra onun ince kollarını tuttu ve nazikçe kendi boynuna götürdü.

"Sarıl bana! Kollarını kaldırmalısın. Su koltuk altlarına da temas etmeli. Serinlemen için öyle durman gerekiyor."

Ve Zehra'nın kolları, genç adamın hafif bir zorlamasıyla boynuna dolandı. Vücudu yine Faruk'un vücuduna yapışmıştı. Bu iri gövdenin doğal ısısı, delice üşümesinin önüne geçmişti. Ilık su başının üstünden omuzlarına, koltuk altlarından beline ve oradan da dar kalçalarına ve ayaklarına doğru süzülüyordu. Artık daha hızlı bir şekilde bedenini serinletiyordu. Faruk bunu kolayca hissediyordu. Avuçları çıplak vücudunda yukarı aşağı hareket ederken teninin eskisi kadar yanmadığının farkındaydı. Belki de ılık suyun verdiği bir yanılsamaydı. Eliyle yanağının ısısını kontrol etti ve biraz daha ateşi olduğunu anladı. Yine de eskisine nazaran iyiydi.

Neredeyse yirmi dakikadır ayakta öylece duruyorlardı.

"Gördün mü bak? Ateşin biraz düştü bile," dedi genç adam. Onun kısacık saçlı başı üzerinden konuşuyordu. "Üşüyor musun hâlâ?"

Zehra yutkundu. Yüzünü genç adamın göğsünden çekti. Sonra başını kaldırdı. Koyu yeşil gözleri, genç adamın kahverengi gözleriyle kesişti. "Biraz..." dedi sonrasında.

"Güzel! Biraz, çoktan iyidir." Faruk elini onun alnındaki yaraya götürdü. Nazikçe iyileşmiş yara hattında gezdirdi. Oradan çenesindeki ince ize kaydı. "Bunlar nasıl oldu?"

Zehra hafifçe irkilmişti. Bu yaralardan dolayı rahatsız olduğu o kadar belliydi ki. Gözleri bulutlandı. "Bomba..." dedi yorgun sesiyle.

"Yakınında mı patladı?" İnanamıyordu. "Suriye'de mi?"

Genç kız başını hafifçe sallayıp onaylarken gözlerini kaçırdı. Ardından yine yüzünü genç adamın göğsüne dayadı. Faruk onun bu konuyu konuşmak istemediğini anladı. Elbette haklıydı. Kim bir yabancıya hayatını hemen açmak isterdi ki?

Kollarında çırılçıplak olsa bile!

"Madem ıslanıyoruz, biraz da sabunlansak iyi olur gibi geliyor," dedi yumuşak bir sesle. "Bayağı kirlenmişsin." Hâlâ göğüs göğse duruyorlardı. Bir eli ince belindeyken uzanıp suyu kapattı.

Bu sözler her kadında olabileceği kadar Zehra'yı da rahatsız etmişti. Yarı baygın gözleriyle yeniden genç adama baktı. "Kokuyor muyum?" diye utanç dolu bir üzüntüyle sordu. Onun bir erkeğe böyle hissettirdiğini düşünüp utanması içgüdüsel bir tepkiydi.

Faruk ciddi bir yüzle onu rahatlattı. "Garip ama hiçbir şekilde kötü kokmuyorsunuz, Zehra Hanım. Fakat madem buradayız, daha güzel kokmanı sağlayabiliriz. Şimdi kıpırdama ve bana sıkıca tutun." Köşedeki çelik rafta duran banyo lifine uzandı.

Zehra elinden geldiğince genç adamın boynuna tutunarak destek alıyordu. Belindeki iri el de buna yardımcı oluyordu. Öncesine göre ayakta duruşu bir nebze de olsa güçlenmişti. O korkunç ateşi düşmeye başladığı için artık yere daha sağlam basabiliyordu fakat vücudu gözükmesin diye genç adamın bedeninden çok uzaklaşmıyordu. Göğüslerinin ona yapışmış olmasına ise dikkat etmemeye çalışıyordu.

Faruk banyo lifine biraz duş jeli döktü. Acele etmeden boynunun kenarını, hafif kirli yanaklarını, alnını ve çenesinin altını sabunladı. Beyaz köpükler, güzel kokular çıkararak tenine yayılıyordu. Genç kızdan çok uzaklaşmadan ensesini, sırtını, incecik belini ve erişebildiği yerleri sabunlamaya devam etti.

Tabii böyle göğüs göğse dururken bu iş biraz zor oluyordu. Eli belinden aşağıya doğru kayınca genç kız gerildi. Adamın boynuna dolanmış bir elini güçlükle indirdi. Kalçalarını sabunlayan iri elini tuttu. Güçsüzce çekmeye çalıştı.

"Hayır, yapma!" dedi minik bir yalvarışla.

"Kendin sabunlanabilecek misin?"

"O hâlde itiraz etme. Şu anda benden utanacak durumda değilsin. Her yerini gördüm zaten..." Biraz geri çekildi. Zehra'nın göğüsleri genç adamın gövdesinden uzaklaştı. Faruk'a sımsıkı yapıştığı için ön tarafında hiç köpük yoktu. Ateşi yüzünden pembeleşmiş teniyle neredeyse aynı renk, küçücük göğüs uçları vardı. Bakışları ilgisiz bir şekilde bu tepeciklerde gezindi. "Ve biliyor musun? Aslında şu anda bana hiç cazip gelmiyorsun. Hastasın ve ilgimi çekmeyecek kadar cılızsın. O yüzden için rahat olsun, seni sadece yıkıyorum."

Son cümleleri gereksiz bir ciddiyetle söylemişti. Sözleri tamamen yalan olmasa da bir kadına çekici olmadığını söylemek, o kadın hangi milletten olursa olsun yaralayıcı olurdu. Yüreğinde hiç iyileşmeyen bir iz bırakabilirdi.

Zehra başını önüne eğip üzüldüğünü belli etmedi. O da durumun farkındaydı. Adam haklıydı. Güzel değildi... Üstelik çok zayıftı. Hayatında gördüğü en yakışıklı erkeğin böyle düşünmesinden daha doğal ne olabilirdi ki?

Faruk onu üzdüğünü biliyordu ama şu anda onun sağlığı ve rahatlığı daha önemliydi. Genç kızın utangaçlığını, çaresizliğini elinden almalıydı. Onun iyiliği için böyle davranmaya mecburdu.

Bol köpüklü lifi yeniden vücuduna dokundurdu. İnce boğazının kenarlarını ve omuzlarını yavaş yavaş sabunladı. Çok bastırıp canını acıtmak istemiyordu. Ardından usulca göğüslerinin üst kısmına geçti. Köpükler artık aşağıya doğru kaymaya başlamış, göğüslerini kısmen gizlemişti. Zehra sessizdi. Faruk onun gözlerinin sulandığını fark edememişti. Dikkatini yaptığı işe verdiği için görmesi de mümkün değildi zaten.

Daha fazla oyalanamayınca elini gergin göğüslerine kaydırdı. Zehra elinde olmadan irkildi ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Her şeyiyle genç adama teslim olmuştu.

Faruk tereddütsüz bir sakinlikle sabunlu lifi göğüslerinin üzerinde, arasında ve çevresinde gezdirdi. Okşarcasına değildi, zalimce bir fırsatçılık hiç değildi. Parmak uçları kazara tenine değse bile kesinlikle oyalanmıyordu. Sadece nazikçe sabunluyordu. Hatta hassas göğüs uçları acımasın diye o kısımlarda baskıyı hafifçe azaltıyordu. Göğüslerinin kenarlarını, kollarını ve koltuk altlarını özenle sabunladı. O kısımlarda işi bitince dümdüz göbeğine doğru yavaşça kaydı.

Bu esnada kaburgasının üstündeki derin yarayı da yeni görmüştü. Üstten akan sabun köpükleri arasında kısmen gizlenmişti.

Bu kız ne kadar da acı çekmişti böyle!

Onun adına ciddi bir üzüntüyle doldu. Bu kadar yaranın olması, uzunca bir süre hastanede yatmasını gerektirmiş olmalıydı.

Yavaşça gezdirdiği lifi göbeğinden beline, oradan da upuzun bacaklarına indirdiğinde, o kısımda bile birkaç pembe yara izi olduğunu gördü. Uzun

boyu yüzünden bacaklarını sabunlamak zor oluyordu. Kızın önünde bir dizi üzerine çömelmek zorunda kaldı. Zehra da ellerini onun omuzlarına koymuş, dengesini sağlamaya çalışıyordu. Genç adamın görebildiği tüm yara izleri, pembelikleri hariç iyileşmiş gibi görünüyordu. Demek ki bu yaralar bir veya iki aylıktı.

Gözleri ister istemez bacaklarının arasına kaydı. Dümdüz göbeği altında kalan o küçük kabarıklık kısmen sabunla kaplıydı. Buna rağmen orada tek bir tüy bile olmadığını fark etti. Zayıflığı yüzünden ince çizgisi neredeyse görünmüyordu. Bol sabunlu lifi o bölgeye kaydırdı. İçgüdüsel olarak bu çekici manzarayı kapatmak istemişti.

"Yapma... lütfen!" diye fısıldadı genç kız. Sesi utanç doluydu.

"Artık utanacağın bir noktada değilsin, Zehra Hanım!" diye yalandan homurdandı Faruk. Biraz zorlamayla bacaklarının aralanmasını sağlamışsa da sabunlarken oldukça nazik ve mesafeliydi.

Tüm vücudunun tertemiz oluşu, hiç tüy olmayışı gerçekten garip değil miydi?

Bu kız kim bilir kaç gün, kaç hafta veya kaç aydır bu ülkedeydi? Kaç zamandır yıkanmamıştı peki? Aklına tek bir şey geliyordu. Demek ki bir zamanlar kendi ülkesinde lazer yaptıracak kadar varlıklıydı. En azından o koşullara sahip bir ortamda yaşıyor olmalıydı.

Zehra ise ayakta ne yapacağını bilemez bir şekilde utançla bekliyordu. Elleri hâlâ genç adamın omuzlarındaydı. Onun neler gördüğünün bilincinde olarak en hassas yerlerini sabunlamasına güçsüzce izin veriyordu. Bu olanları rüyasında görse inanmazdı. Arada sırada adamın parmakları tenine değiyordu. Banyo lifi vücudunun ön kısmında gezindikçe alışık olmadığı bir başka ürperti sarmıştı bedenini...

Hasta bile olsa bir erkeğin özel yakınlığını algılayabiliyordu. Çaresizdi, engel olamıyordu. Neyse ki o el, bacaklarının arasında fazla oyalanmamıştı. Lifi arkaya kaydırıp dar kalçalarına götürdüğünde ise âdeta rahatladı. Kalçaları hiç değilse daha tehlikesiz bir bölgeydi. Bol sabun köpüğü sayesinde ön tarafı da artık o kadar görünür değildi.

Faruk, kızın vücudunu sabunlamayı bitirince doğruldu. Lifi bir kenara koydu ve yine elini beline atıp düşmemesi için destek olmaya çalıştı. "Tutun bana. Saçını da sabunlayalım."

Zehra sessizdi. Bilinçsizce yine ona sokuldu. Kocaman elin şampuanı alışı, bir bebek gibi kısacık saçlarını sabunlayışı sonra suyu açıp duşun altında bütün vücudunu durulaması hayal gibiydi. Hâlâ zayıf, hâlâ güçsüzdü. Duş iyi gelmişti ve ateşi kısmen düşmüştü ama bacakları halsizliğini koruyordu. Adamın dokunuşları ise bu durumu sanki daha da artırmıştı.

Zayıf, cazibesiz bir kız olsa da *Doğa Ana* yapacağını yapıyordu.

Genç adam onu durularken zaman zaman vücutlarını ayırıyordu. Müşfik avucu sadece saçlarında, omuzlarında ve sırtında gezinmişti. Ne göğüslerine ne de daha hassas yerlerine kaymıştı. Serbestçe akan suyun sabunları temizlemesiyle yetinmişti.

Sonunda Faruk bataryaya uzanıp akan suyu kapattı. Duş kabininin kapısını çekip açtı. Bir adım dışarıya çıktı. Bir eli de onu kolundan tutuyordu. Saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Sabun köpükleri yok olunca dik göğüsleri ve diğer kısımları tüm masumluğuyla ortaya çıkmıştı. İncecik vücudu, genç adamın gözleri önündeydi şimdi.

Neyse ki Faruk tüm dikkatini onu düşürmemeye vermişti. Gözleri hariç vücuduna hiç bakmıyordu. "Gel," dedi. "Dikkatli ol."

Çıkmasına yardım etti. Yerde kaymasını önlemek için iki eliyle tutuyordu. Genç kızın ayakları yerdeki havlu paspasa değince bir elini bıraktı. Duvardaki dolabı açıp içinden büyükçe bir havlu çıkardı. Özenle saçlarını, omuzlarını, göğüs kısmını kuruladı. Belini, kalçasını ve ön tarafını da unutmamıştı ama o bölgelerde hareketleri daha hızlıydı. Sonra havluyu koltuk altından sardı ve uçlarını bir araya getirip kıvırarak göğsünde tutturdu.

"Tamam, mis gibi oldun," derken müşfik bir şekilde gülümsemişti.

Genç adam da sırılsıklamdı. Islak gömleği ve pantolonu bedenine yapışmıştı. Gür saçlarından ve kıyafetlerinden sular süzülüyordu. Onu yönlendirip klozet kapağının üstüne oturttu.

"Bu hâlde içeriye geçemem. Benim de kurulanmam lazım," dedi genç kıza. "Bir dakika böyle oturabilecek misin?"

Zehra onaylarcasına başını hafifçe salladı.

Genç adamın parmaklarının gömlek düğmelerini çözüşünü yarı kapalı gözlerle izledi. Gömleği çıkarıp çamaşır makinesinin önüne atmıştı. Islak beyaz atletini de çıkarıp onun yanına attı. Gelişmiş kaslara sahip fazlasıyla atletik bir vücudu vardı. Pantolonunun kemerini açarken Zehra bakışlarını ondan kaçırdı. Gözlerini yerdeki bir noktaya dikti. Belli ki genç adam da çırılçıplak soyunacaktı.

Korkması gerekirdi belki ama hiç korkmuyordu.

Faruk hemen pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Bir kadının karşısında çıplak durmaya çekinecek değildi. Yine de hasta bir genç kızı utandırmak istemezdi. Kapının arkasındaki lacivert bornozuna uzandı. Çabucak üzerine geçirdi. Gözleri yeniden Zehra'ya döndü.

Elini uzatıp kolundan yumuşakça tuttu. "Hadi gel."

Nazikçe çekmiş, ayağa kalkmasını sağlamıştı. Onu banyodan çıkardı. Kendi yatak odasına doğru yönlendirdi. Oda kapısının ağzına geldiklerinde

Zehra çakılıp kaldı. Gözleri içerideki kocaman yataktaydı. Onun içindeki doğal endişeyi anlamıştı genç adam. Bu çok normaldi.

"Korkma, beni ağabeyin gibi düşün. Sana hiçbir zarar vermem. Rahat bir uyku çekmeni istiyorum. Maalesef misafir yatağım yok. Bu evi yeni tuttum sayılır. Eşyalarım bile yeterli değil."

Gözleri temizlenmiş yüzünde gezindi. Duş alınca sanki daha sevimli olmuştu. Rahatlaması için yüzüne karşı gülümsedi.

"Sana uygun iç çamaşırım veya pijamam da yok hâliyle. Yatarken benim atletlerimden birini giyersin diye düşünüyorum. En uygunu öyle olur. Zaten çok sıkı giyinmeni istemiyorum. Yeniden ateşin çıkarsa yine duşa sokmak zorunda kalabilirim. Ne dersin? Atletlerimden birisini giyer misin?"

"Başka çarem var mı?" Yine öksürmeye başlayınca ince vücudu kötü bir şekilde sarsıldı. Düşecek gibiydi.

"Çıplak yatmak istemiyorsan yok sanırım..." Neyse ki yatak odası da derli topluydu. Onu götürüp yatağa oturttu. Yatağın üstündeki ince yorganı kenara çekmişti. Gidip dolabın çekmecesinden beyaz, kısa kollu bir atlet çıkardı. Sonra tekrar yatağa döndü. Kız hâlâ öksürüyordu.

Atletini başından yavaşça geçirdi. Kollarını da sokması için ellerini zayıf bileklerinden tutup kaldırdı. Ardından atletin etek kısmını iyice aşağıya çekti. Elini içine sokup altta kalan havluyu çözdü ve çekip aldı. Böylece genç kız onun karşısında yine çıplak kalmamıştı.

Zehra sessizce onun işini bitirmesini bekliyordu. Kısacık saçları havluyla yumuşakça kurulanırken gözleri kendi çıplak bacaklarındaydı. Atlet büyük bir gecelik gibiydi. Bacaklarının çoğunu örtmüştü. Tertemiz kokuyordu.

Faruk işini bitirince onun yatağa uzanmasını sağladı. Kocaman gelen atletin etek kısmını iyice çekerek sıyrılmasını engelledi. Kuş gibi hafif yorganı ise sadece dizlerine kadar örtmüştü.

"Biraz böyle üstün açık yatsan iyi olur. Ateşin tam düşmedi. Yorgan ince ama ateşini yine çıkarabilir."

"Böyle üşüyorum ama ben..." diye zayıfça itiraz etti Zehra. Yeniden üşümeye başladığı sesinden belliydi ama en azından yarım saat önceki kadar dişleri vurmuyor ya da vücudu titremiyordu.

"Ateşin düştükçe ısınırsın. İçerisi sıcak zaten. Kalorifer yanıyor." Bir an durdu. Göz göze bakıştılar. "Şimdi..." dedi yavaşça. "Sen uyuyup kalmadan önce bir şeyler yemeni sağlamalıyız. Sonra ilaçlarını içmelisin. İki lezzetli hap, bir boğaz spreyi ve bir de baldan tatlı öksürük şurubu." Sevimli bir şekilde gülümsedi. "Bifteklisi yokmuş, meyvelisini verdiler."

"Bunları niye yapıyorsun?" diye yorgunca sordu Zehra. Ateşi biraz düşünce ten rengi de düzelir gibi olmuştu.

Genç adam omuz silkti. "Bilmiyorum... Belki de cazibenden dolayıdır."

Zehra gözlerini yorgunca yumdu. Adamın onu sabunlarken bir iskele babasına işlem yaparmış gibi davrandığının farkındaydı. Göğüsleri hariç vücudunun bir tahta gibi olduğunu kendisi de banyoda fark etmişti. Gerçi genç adam onlara bile dokunmaktan kaçınmıştı. Bunun farkındaydı. Aylar önce bu kadar zayıf değildi. Bir erkek için cazip hiçbir yanı kalmamıştı.

"Yalancı..." dedi fısıltıyla. Gözleri hâlâ kapalıydı. Günlerin yorgunluğu ve perişanlığı büyük bir ağırlık gibi üzerine çökmüştü. Aldığı banyo da iyi gelmiş, rahatlamasını sağlarken bedenini gevşetmişti.

Genç adam kendi giysi dolabına yürüdü. Aynalı kapısını yana doğru kaydırdı. İçinde askıya geçirilmiş birkaç gömlek, raflarda katlanmış tişörtler vardı. Çekmecelerden birisini çekip iç çamaşırı aldı. Diğerinden de bir atlet çıkarmıştı.

Zehra bilinçsizce yatakta yatıyordu. Faruk hemen bornozunu çıkardı. Genç kızın kapalı gözlerine güvenerek iç çamaşırını ve atletini giydi. Ardından rahat bir kot ile günlük tişörtlerinden birini geçirdi üstüne. Ev sıcaktı. Doğal gazı telefonundaki bir uygulamadan kontrol edebiliyordu. Zehra ile karşılaşmadan önce uygulama üzerinden kaloriferlerin çalışmasını sağlamıştı zaten.

Gözleri genç kızın üzerinde gezindi. "Ben mutfağa gidip sana lezzetli bir çorba yapacağım, uzun sürmez. Uyuma veya sakın bir yere gitme."

"Nereye gidebilirim ki?" Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bilemiyorum, inadınla baş etmek zor. Burcun *akrep* mi senin?"

Zehra bu soruya farkında olmadan cevap verdi. "Evet," dedi fısıltıyla. Gözleri açıldı. Elleri vücudunun iki yanında, kıpırdamadan yatıyordu. Parmak uçları çarşafa belirsizce kenetlenmişti. "Üstümü birazcık örteyim mi?" dedi yalvarırcasına. "Lütfen, çok az..."

"Hayır, biraz daha sabret. Uslu ol ve beni bekle."

Genç adam yatak odasından çıktı. Daire kapısının önüne bıraktığı alışveriş poşetini aldı. Genç kızın eski torbasına dokunmadı. Onunla sonra ilgilenirdi. Mutfağa gidip çorba için bir tencereye su koydu. Hazır domates çorbasının tarifini okumasına gerek yoktu. Nasıl yapılacağını biliyordu. Öğrenciliğinde çok içmişti bunlardan. Bir sürü hazır konserve de almıştı ama içlerinde kızın yiyebileceği hangisi olabilirdi ki? Hasta birisine balık konservesi yedirse kusar mıydı acaba? En iyisi bu gece sadece çorba ve ekmekle idare etmesiydi.

Çorba ısınıp pişinceye kadar sürekli karıştırdı. Piştikten sonra da altını kapatıp poşetteki diğer malzemeleri buzdolabına yerleştirdi. Ardından banyoya gitti, yerde kızın ve kendisinin kıyafetleri duruyordu. Önce onunkileri topladı. İç çamaşırları hariç hepsini çöpe attı. Sonra kendi kıyafetleri ile birlikte

iç çamaşırlarını makineye doldurup çalıştırdı. Ses gelmesin diye de banyonun kapısını kapattı.

On dakika sonra elinde bir tepsi ile yatak odasına dönmüştü. Tepsinin üstünde çorba, birkaç dilim taze ekmek ve meyve suyu duruyordu. Bir bardak su ve ilaçları da vardı tabii.

"Zehra Hanım," dedi sahte bir resmiyetle. Genç kızdan herhangi bir tepki gelmeyince tepsiyi yandaki sehpaya bıraktı. Yatağa gidip ince boynunun kenarına parmaklarıyla dokundu, atan nabzını hissedince rahatladı. Doğrusu bir an için ölmesinden korkmuştu. Omzundan hafifçe sarstı. "Zehra, hadi uyan!"

Gözleri yavaşça açılan genç kız, anlamsızca bakıyordu. Bir an nerede olduğunu anlayamadan genç adamın yüzüne baktı.

"Hadi bir şeyler yemen lazım. Sonra da ilaçlarını içmelisin."

Kızın gözleri yine kapandı. "*İstemiyorum...*" diye bir fısıltı çıktı dudaklarından.

"Yemek yemezsen..."

"İstemiyorum!" diyerek onun sözünü kesti Zehra.

Faruk kararsızdı, ne yapacağını bilemiyordu. Kız gerçekten de baygın gibiydi. Belki de her şeyden önce biraz uyuması daha iyi olurdu.

Odadan dışarıya çıktı, doğruca mutfağa geçti. Bu evi tutalı iki ay olmuştu. Çok fazla eksik eşyası vardı. Üstteki dolap kapaklarından birini açtı ve bir raftan büyük boy, saplı bir kupa aldı. İçine domates çorbası doldurup bir eline aldıktan sonra lambayı kapatıp oturma odasına geçti. Burası da epeyce boş sayılırdı. Bir adet üç kişilik ve iki adet de tek kişilik koltuk vardı. Duvardaki led televizyonun bağlantısını daha yeni yaptırmıştı ama şimdi canı bir şey izlemek istemiyordu.

Vazgeçilmezi olan kütüphanesine doğru yöneldi. Bir duvarı komple kaplayan raflar üzerinde en az üç yüz kitabı diziliydi. Hamallar, bunları taşırken epey bir söylenmişti ama onlarsız olmazdı. Her türden kitap okumayı çok severdi. Raflarında mesleki kitaplarından başka romanlar, tarihi araştırmalar, biyografi ve gezi kitapları bile vardı. Gizem dolu cinayet ve macera romanları ise favorisiydi.

Elini bir kitaba attı. Kaşları çatıldı. Bu kitabı hatırlamıyordu.

Şahane Gelin[5]

Haftada bir mutlaka uğrayan kız kardeşi getirmiş ve burada unutmuş olmalıydı. Kitabı da alıp yatak odasına geri döndü. Zehra hâlâ bıraktığı gibi

[5]Yazarın 2013 yılında basılmış olan *Zoraki Koca* serisinin ilk kitabı. Gülay ve Osman çiftinin zorluklardan doğan aşk hikâyesinin işlendiği bir FMArsal romanı. (e.n.)

yatıyordu. Çorba kupasıyla kitabı odadaki küçük sehpanın üzerine bıraktı. Gidip ateşini kontrol etti. Biraz vardı ama idare eder gibiydi.

Bu sefer bir sandalye almak için odadan ayrıldı. Mutfaktaki iki adet sandalyeden birini alıp geri döndü. Yatağın yanına yerleşti. Sandalyeye oturduktan sonra ayağını sehpaya dayayıp kitabı eline aldı. Bakalım kardeşinin okuduğu kitap güzel miydi?

Bir yandan kupasındaki çorbasını içerken diğer yandan kitabı sessizce okumaya başladı. Gözü arada sırada Zehra'ya kayıyordu. Kız saatlerce kıpırdamadan uyudu. Arada sayıklar gibi sesler çıkarıyordu. Yine de yatakta hiç sağa sola dönmemişti. Belli ki dönecek kadar gücü yoktu.

Gece belli bir saatten sonra Faruk'un da uykusu geldi. Kitap cidden sarmıştı ama tüm gün yaşadığı yorgunluk ve içerideki sessizlik uykusunu getirmişti. Farkında olmadan gözleri kapandı.

Elindeki kitap yere düştüğünde uyumuş olduğunu fark edip yerinde zıpladı. Nerede olduğunu anlamak ister gibi etrafına bakındı. Sonra yatakta yatan kızı gördü. Sandalyeden ayağa kalktı. Göğsünün hafifçe inip kalkmasına bakılırsa artık onun daha rahat uyuduğu anlaşılabiliyordu.

Eğilip yerden kitabı aldı Boş bardağı ve sandalyeyi de alarak kapıya doğru yöneldi. Sonra lambayı kapattı. Galiba daha fazla başında nöbet tutmasına gerek yoktu. Genç kızın şu anki durumu iyileşmeye başladığını gösteriyordu.

Karların içinde bulduğu bir kedi yavrusunu kurtarmış gibi içini bir mutluluk kaplamıştı.

Belki de daha fazlası...

5. BÖLÜM
AKREP KIZI

Biraz zorlamayla sonunda kendisi de uyuyabildi. Oturma odasındaki üç kişilik koltuğa uzanmıştı. İç çamaşırlarıyla yatmıştı ama nasılsa onu böyle görecek kimse yoktu.

Gece bir kere uyanıp merakla kızın yanına gitti. Hâlâ derin bir şekilde sırt üstü uyuduğunu görünce rahatladı. Üzerindeki yorgan da hâlâ bıraktığı gibiydi. Genç kızın nefesleri düzenliydi. Bu iyiydi. Kendisi de biraz daha uyusa iyi olurdu.

Birkaç saat sonra telefonunun alarmı çaldığında daha yeni yatmış gibi hissediyordu. Neyse ki genç adamın önemli bir meziyeti vardı. Asla uyku mahmurluğu çekmez, yatağından kolayca kalkabilirdi. Alarmı kapatıp ayaklarını koltuktan aşağı sarkıttı. Hafifçe gerindi. Vücudu biraz tutulmuştu. Gece örttüğü ince pike de üzerinden kaymış, yerlerde sürünüyordu. Yeni evinin bu soğuk kış gününde bile sıcak kalması hoşuna gidiyordu.

Ayağa kalkıp pantolonunu giydi. Yerden aldığı pikeyi gelişigüzel bir şekilde katlayıp topladı ve koltuğun üzerine koydu. Banyoya gitmeden önce yatak odasına uğradı. Zehra hâlâ sırtüstü uyuyordu. Gece boyunca yatış pozisyonunu hiç değiştirmemişti. Sadece bir kolunu hafifçe başının üstüne çekmişti. Derin uykuda olmasına pek şaşırmamıştı. Sokaklarda, kuytu köşelerde sağlıklı bir uyku çekebildiğini sanmıyordu. Böyle uyuması iyiydi. Hasta vücudunun toparlanabilmesi için iyi bir uyku şarttı. Alnına dokundu. Ateşi hâlâ biraz vardı. Teninin rengi de çok düzelmemişti.

Onu evde böyle çaresiz bırakmak hoşuna gitmiyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. Yatağın yanına bırakmış olduğu tepside su ve meyve suyu bardakları duruyordu. Birkaç da tuzlu ve tatlı karışık bisküvi bırakmıştı. Belki uyanınca onları yiyip içebilirdi. İlaçları da oradaydı ama yardımsız alabileceğinden pek emin değildi. İçmemiş olursa akşama kendisi içirirdi artık.

Dolabından bir gömlek ve çorap alıp dışarıya çıktı. Motorla gezmeyeceği için sıkı giyinmesine gerek yoktu. Önce banyoda elini yüzünü yıkayıp kendisine geldi. Sonra akşam çamaşır makinesinde unuttuğu kıyafetleri çıkarıp mavi renkli bir çamaşır sepetine koydu. Evde boş bir oda vardı. Elindeki sepetle oraya gitti. Çamaşır kurutma makinesi olmadığı için kıyafetlerini genellikle oradaki alüminyum çamaşır askısına asardı. Zaten yıkadığı çok fazla şey olmazdı. O yüzden sepetteki az miktarda giysiyi asmak çok vaktini almadı.

Kızın iç çamaşırları akşama kadar kurumuş olurdu. İyileşmiş olursa da kalkıp giyerdi.

Mavi kot pantolonu ve kışlık siyah gömleği ile ne kadar yakışıklı göründüğünün farkında olmadan dış kapıya doğru yöneldi. Kalın motorcu montunu giydi. Ayakkabılarını da giydikten sonra sessizce dışarıya çıktı.

Hava loş ve hâlâ buz gibiydi. Gökyüzünde tek tük birkaç bulut geziniyordu. Soğuk havanın etkisi rüzgârla daha da artıyordu. Saat henüz yedi bile değildi. O yüzden kamyonetle yola çıktığında, Buca yollarında trafik oldukça sakindi. Eve yakın bir yoldan saparak otobana çıktı. Bu yoldan şehir trafiğine girmeden Manisa'ya daha çabuk gidebilirdi.

Gerçekten de tam vaktinde Manisa'daki fabrikanın önünde oldu. Hatta yükleme yapan başka bir kamyon olduğu için on dakika sırada bekledi. Yavuz'a ait makine parçaları bir saat içinde forklift[6] ile kasaya yüklendi. Birkaç parça da koli vardı. Toplamda dokuz iş yerine gidip teslimat yapacaktı.

İlk üçü Saruhanlı'da bulunan bayilerdi. İkisi yol üstündeki Kapaklı'da bir traktör tamircisine gitmişti. Kalanı da Akhisar Sanayi Sitesi'ndeydi. Garipti ama İzmir'in açık havasına rağmen Manisa tarafı kapalıydı. Üstelik öğlene doğru yağış başlamıştı. İzmir'den ne kadar uzaklaşırsa hava o kadar kötüleşiyordu.

Yağmur altında dikkatlice giderek tüm teslimatları kazasız belasız başarıyla yaptı. İrsaliyeleri verip gerekli kâğıtların hepsini imzalatıyordu. Teslimatlar tamamen bittiğinde akşamüstü olmuş, saat beşe geliyordu. Teslimat yaptığı bir fabrikanın mutfağında işçilerle birlikte öğlen yemeği de yiyince aç kalmamıştı.

Eve dönüş yolunda keyfi yerindeydi. Elindeki imzalanmış teslim belgelerini fabrikaya götürüp bıraktı. Ertesi gün yeni bir teslimat için bilgilendirildiğinde sevincinden havalara uçacaktı. Yeni bir iş, yine para kazanması demekti. Bu Yavuz'un hakkını ödeyemezdi.

Radyodan gelen şarkıyı mırıldanarak fabrikadan ayrıldı. İzmir'e doğru mutlu bir şekilde sürmeye başladı. Gayet kazançlı bir gün olmuştu. Mutluydu gerçekten. İlk işi bereketli olmuştu.

Zehra ne yapmıştı acaba? Ateşi düşmüş müydü? Yeniden fenalaşmadığını umuyordu. Zaman zaman onu düşünmüştü. Bir telefonu olsaydı onu arayabilirdi. Aksi gibi evde sabit telefonu bile yoktu. Acaba uyanıp bir şeyler yemiş, ilaçlarını içmiş miydi?

---

[6]İnsan gücünün taşıyamayacağı büyüklükteki ağırlıklara sahip olan nesnelerin depo, liman, antrepo, fabrika gibi alanlarda, önündeki kaldıraç ile kaldırıp bir araca ya da raf gibi yerlere taşımak üzere tasarlanan bir çeşit endüstriyel iş makinesi. (e.n.)

Kamyonetini evinin önüne park ettiğinde saat epey ilerlemiş, hava da artık kararmıştı. Buna rağmen İzmir'de gökyüzü oldukça berraktı. Sabahki gibi birkaç buluttan başka bir şey yoktu. Birbirine komşu olan iki şehir arasındaki bu fark çok ilginçti. Ancak Manisa'da olmayan rüzgâr burada hâlâ esmeye devam ediyordu.

Kapıyı açıp araçtan indi. Montunun yakalarını kaldırıp rüzgârdan kendisini korudu. Gür saçları sağa sola doğru uçuşuyordu. Bahçeden geçip hızlı adımlarla apartmanın girişine gitti ve şifreli kapıyı açarak içeriye girdi. Binanın içi rahat nefes aldıracak kadar sıcaktı. Bir dakika sonra kendi katında duran asansörden çıkıp dairesine doğru yönelmişti. Kapıyı sessizce açtıktan sonra ayakkabılarını çıkarıp içeriye girdi. Kulağına hiçbir ses gelmiyordu. Her yer karanlıktı.

Zehra gitmiş miydi acaba? Bu ihtimal hiç de uzak gelmiyordu ona. Yine de mantıklı değildi. Üzerindeki eski kıyafetlerini çöpe atmıştı. Nasıl gidecekti ki?

Ayakkabılarını alıp kapıyı kapattı. Montunu çıkarıp astıktan sonra merakla yatak odasına doğru yöneldi. Eli ışıkları açan düğmeye uzandı ve oda bir anda aydınlandı.

Genç kızı hâlâ yatakta uyurken görünce içi rahatladı. Odayı aniden aydınlatan ışık bile uykusunu bölmemişti. Bu ne derin bir uykuydu böyle? Elinde olmadan gülümsedi. Yatağa doğru yaklaştı. Artık ısınmış olmalıydı çünkü dünden beri yattığı pozisyonunu değiştirmişti. Yatakta yüzüstü dönmüş, bir bacağını kıvırıp karnına doğru çekmişti. İnce yorgan ise ayak ucunda dolanmış bir hâlde duruyordu. Gecelik niyetine giymiş olduğu atletin eteği de yukarı doğru sıyrılmıştı ve...

Genç adam olduğu yerde bir an donakaldı.

...Ve genç kızın sıyrılan atleti yuvarlak, beyaz kalçalarını önemli ölçüde meydanda bırakmıştı. Uzun bacakları çarşafla neredeyse aynı renkti.

Onu öyle yarı çıplak görünce ne yapacağını bilemedi. Ayakta çakılıp kalmıştı. Banyoda onu yıkarken beyaz bacakları ve pürüzsüz kalçaları ile çok ilgilenmemişti. Tüm isteği yalnızca zavallı kıza yardım etmekti. Oysa şimdi tavan lambasının ışığında görmek istemediği kadar fazla özel şey ortadaydı.

Gözlerini hemen kaçırdı. Gergin kalçalarına, iç kısımda kalmış o tertemiz kıvrımlara baktığı için kendisine kızdı. Her erkek gibi bu çekici ayrıntıları kolayca fark etmiş olsa da görmeyi bilinçli olarak istememişti.

Aptal! Düşüncesiz odun!

Daha dikkatli odaya girmesi gerekirdi. Böyle bir şeyle karşılaşabileceğini bilmeliydi. Canı sıkılmıştı. Genç kızın güvenini boşa çıkarmış gibi hissetmişti.

Hiç değilse Zehra olan bitenin farkında değildi. Hâlâ derin bir uykudaydı. O ince bedene bakmadan dikkatli adımlarla yatağa yanaştı. Yorganı mı örtseydi yoksa atletinin eteğini mi çekseydi?

Sonunda ikinci seçeneğin daha kolay olduğuna karar verdi. Bakışları başka bir yöndeyken bunu yapmak çok zor olsa da parmak uçlarıyla atleti yumuşakça tutmayı başardı. Onu uyandırmadan yavaşça aşağıya doğru çekmeyi denedi. Atleti tam düzeltmişken Zehra hafifçe kıpırdandı. Yakalanma korkusuyla gerildi bir an. Neyse ki uyumaya kaldığı yerden devam ediyordu. Görünüşünün artık tehlikesiz olabileceğine karar verince bakışlarını uyuyan genç kıza çevirdi.

Güzel! O hoş kalçaları ve açıkta bıraktığı seksi yerleri örtülmüştü.

Hoş mu? Seksi mi?

Neyse, bunda bir yanlışlık yoktu. Kadınların kalçaları genel olarak güzel olurdu. Zehra'ya mahsus değildi yani. Gördüğü o diğer kısım ile ilgili düşünmemeyi tercih etti. Elini uzattı, alnına hafifçe dokundu. Ateşi de epeyce düşmüş, neredeyse normale inmişti.

Madem hâlâ uyuyordu, gidip bir duş alsa iyi olurdu. Kamyonetle dağıtım esnasında, sıcak ve soğuk ortamlar arasında gelip giderken bedeni epeyce yorulmuştu. Kasları biraz uyarı sinyali veriyordu artık. Ciddi şekilde sıcak bir duşa ihtiyaç duyuyordu.

Peki bu kız günlerce sokakta, o keskin soğukta ve neredeyse tamamen ıslakken sağ kalmayı nasıl başarmıştı?

Nasıl uyuyabilmişti veya nasıl yapayalnız saatler geçirmişti?

Uzun saçlarına ne olmuştu?

Bir sürü soru aklında gezinip duruyordu. Ona karşı duymuş olduğu koruma içgüdüsü bu sorularla yine canlanmıştı.

Onun iyileşmeden gitmesine asla izin vermeyecekti!

Nasıl da derin uyuyordu. Görünüşe göre yatağın yanına bıraktığı tepsideki sudan içmişti sadece. Bir şeyler yemeli, ilaçlarını almalıydı.

Neyse, önce duşa girse iyi olurdu. Belki o zamana kadar Zehra da kendiliğinden uyanırdı. Uyanmamış olursa onu mecburen uyandıracaktı artık. Lambayı kapatıp sessizce odadan çıktı.

Duş almak genç adama gerçekten iyi gelmişti. Saçlarını şampuanla yıkayıp vücudunu da sabunladıktan sonra bir süre daha akan suyun altında kaldı. Geniş duş başlığından akan su, sanki tüm yorgunluğunu alıp götürüyordu. Çok geçmeden iyice rahatlamış, kasları da gevşemişti. Uzanıp bataryayı kapattı. Artık banyodan çıkıp Zehra'yı uyandırsa iyi olurdu.

Tam bornozunu giymişti ki duyduğu bir sesle irkildi. Bir şeyin yere düşme sesi gibiydi. Bornozunun kuşağını aceleyle bağlayıp banyodan çıktı. Doğruca yatak odasına gitti. Lambayı yakıp hemen yatak tarafına baktı.

Zehra yatağın kenarında oturuyordu. Başı yorgunca öne doğru eğikti. Kısa saçlarının bir kısmı yüzüne dökülmüştü. Yanan lambanın etkisiyle kamaşan bakışlarını genç adama çevirdi. Gözleri fazla uyumaktan biraz şişmişti. İyi yanı aklarındaki kötü kanlanmalar azalmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu genç kıza.

"Yataktan kalkarken... saatini kırdım," dedi suçlu bir sesle.

Genç adamın bakışları yerde parçalanmış hâlde duran dijital saate kaydı. Parçaları bir yana, pilleri başka bir yana dağılmıştı.

"Onu sormuyorum. Ne yapıyorsun?"

"Tuvalete gitmem lazım," dedi Zehra biraz utançla. "Kalkamadım..."

"Tamam." Yardım etmek amacıyla ona doğru yürüdü. "Bana niye seslenmedin?"

"Evde olduğunu... bilmiyordum. Bugün birkaç kere uyandım ama sen yoktun."

"İşteydim," dedi yanına geldiğinde.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Nakliye işi. Seni buraya kamyonetle getirdim, hatırlamıyor musun?"

"Pek değil..." Kaşları hatırlamak ister gibi çatılmıştı. "Son zamanlarda yaşanan bazı şeyler hayal gibi."

"Hımm..." Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı Faruk'un. "Bu iyi işte."

Genç kızın meraklı gözleri Faruk'un temiz yüzüne çevrildi. Birkaç saniye sonra yanakları kızardı. "Beni soyup yıkadığını hatırlatacaksan eğer... onu gayet net hatırlıyorum," dedi cansız bir sesle.

"Ben bir şey demeyecektim, kızım. Dün gece o kadar yorgundum ki ben de çoğu şeyi hayal meyal hatırlıyorum."

"Yalancı..."

Faruk elini uzattı. "Gel hadi."

Zehra kararsızdı. Genç adamın bornozu içinde çıplak oluşu ayrı dert, kendisinin ona muhtaç oluşu ayrı dertti! Üstelik üzerindeki erkek atletiyle hiç de giyinik sayılmazdı. Bunu ne zaman giymişti? Kendisine büyük gelen atletin etekleri neredeyse kasıklarına kadar sıyrılmıştı. Onun banyoda her şeyi apaçık görmüş olduğunu hatırlasa da içgüdüsel olarak atletin alt kısmını aşağı doğru çekiştirdi.

"Kendim giderim," dedi biraz inatla.

Faruk onun tereddüt etmesi üzerine kolunu beline dolamıştı bile. "Terslik yapma! Başka şeyleri kırıp dökmeden ben götürsem iyi olacak. Fazla eşyan yok zaten." Küçük bir zorlamayla onu ayağa kaldırıp yere sağlam basmasını sağladı. Sonra belinden tutarak banyoya doğru yöneltti. "Boğazın nasıl?"

"Ağrıyor..."

"Ama ateşin düşmüş gibi... Başın ağrıyor mu peki?"

"Biraz... Kemiklerim de ağrıyor... Yavaş yürü ne olur!"

Sesi yalvarırcasına çıkınca Faruk biraz yavaşladı. Neredeyse santim santim ilerliyorlardı. Banyonun kapısına geldiklerinde lambayı yaktı.

"Dikkatli ol, yerler ıslak olabilir. Yeni duş aldım," diye uyardı Faruk. "Senin sesini duyunca kurulanamadan çıkıp geldim."

Genç kız onun hâlâ ıslak olan saçlarını da görmüştü. Hasta hâline rağmen genç adamdan yayılan mis gibi koku burnunu dolduruyordu. Yerler dediği kadar ıslak değildi. Duş kabininin önündeki havlu paspas genç adamın vücudundan süzülen suları kolaylıkla emmişti. Önceki gece çıkardıkları giysiler ortalıkta görünmüyordu.

Bu yakışıklı adam kıyafetlerini ne yapmıştı acaba?

Onun yardımı ile klozete kadar gitti. Kapağını kaldırmadan önce utangaç bir şekilde genç adama baktı. Sonra biraz iğneli bir sesle mırıldandı.

"Başımda beklemeyeceksin, değil mi?"

"Kendi başına yapabileceksen sorun yok."

"Küçüklüğümden beri kendim yapıyorum!"

Faruk elinde olmadan güldü. "Aferin sana! Düşmeden hallet o zaman. İşin uzun sürer mi?"

Zehra sabırsız bir nefes aldı. Yeşil gözleri hafifçe kısıldı. "Herkesinki kadar işte! Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

Genç adam keyifli bir şekilde sırıttı. "Tamam, o hâlde dışarıda bekliyorum seni. İşin bitince seslen."

"Eminim duyarsın bittiğini. Kafana göre içeri girme sakın!"

Genç adam yine sırıtarak dışarıya çıktı. Garipti belki ama kızın huysuz tavrı kendisine çok sevimli gelmişti. Onda değişik bir hava vardı doğrusu.

Çok geçmeden akan suyun sesini duydu. Ardından bir süre daha geçti. Faruk onun lavaboyu kullandığını çıkan su sesinden anlıyordu. Sabırla beklemeye devam etti. Sonunda banyonun kapısı açıldı. Zehra'nın elleri ve yüzü ıslaktı.

"Belki rahatsız olursun diye havlunu kullanmadım. Kâğıt havlun yok mu?" diye sordu çekinikçe.

"O da mı bitmiş? Sorun değil. Sana havlu çıkarayım." İçeri girip dolaptan bir el yüz havlusu çıkardı. "Pembe!" dedi alaycı bir sesle. "Kız kardeşim almış. Senin olabilir."

"Teşekkür ederim ama özel şeylerini benimle pay..."

"Saçmalama, Zehra Hanım! Alt tarafı havlu. Bunu kullan," diyerek ona doğru uzattı. Genç kız ellerini ve yüzünü kurulayınca geri alıp kendi havlusunun yanındaki boş askıya astı. "Soldaki senin, sağdaki benim. Anlaştık mı? Hadi şimdi doğruca yatağa!"

Bir dakika sonra yatağın yanındaydılar. Faruk bir ağabey şefkatiyle onu yatağa yatırdı. Üstünü de yine yarıya kadar örttü.

"Saatin için üzgünüm," dedi Zehra. Sesi gerçekten üzgün çıkmıştı.

"Sorun değil. Ucuz bir şeydi zaten."

Sonra eğilip yerdeki saatin parçalarını toplamaya başladı. Doğrulduğunda gözleri genç kızın gözlerine takıldı. O yeşil gözleri nemliydi sanki. Evet, daha dikkatli bakınca öyle olduğuna emin oldu.

"Ne oldu?" diye sordu anlamadan. Niye gözleri yaşarmıştı bu kızın şimdi? "Canın mı acıyor?"

"Biraz..."

"Neren?"

Zehra yutkundu. Dudağının kenarını ısırmıştı. "Kalbim..."

Genç adamın kaşları endişeli bir şekilde çatıldı. "Gerçekten mi? Ağrın mı var? Kramp mı giriyor?" Elindeki saat parçalarını aceleyle yanındaki sehpaya bıraktı.

Zehra sustu bir an. Canı gerçekten yanıyor gibiydi. "Bunca ay sonra..." dedi yavaşça. "Ölüme hazır olduğum bir anda... senin gibi birisini tanımak çok acı verici!" Sesi fısıltı gibiydi. "İyi insanların kalmadığına emindim artık!" Gözleri daha da nemlenmişti.

Faruk bir iki saniye genç kızın nemli gözlerini, üzgün yüz hatlarını süzdü. Kalp acısının nedeninin duygusal yönde olması üzerine rahatlamıştı. Sonra yatağın kenarına oturup onu yumuşakça kendisine çekti, dostça sarıldı. Dudakları kısacık saçlı başına dokundu.

"Ben yeterince iyi birisi sayılmam, Zehra Hanım. Benden daha iyileri var. Sadece sen onlarla henüz karşılaşmamışsın. Öyle izbe yerlerde karşılaşman da mümkün değil zaten. Karanlık, kuytu yerler fareler ve fare gibi yaşayan rezil insanlarla doludur."

Zehra sessizdi. Güçlü kollarının arasına sığınmıştı. Birkaç damla gözyaşı Faruk'un bornozuna damladı.

"Ama o karanlıkta sen çıktın karşıma," dedi fısıltıyla.

Faruk güldü. "Ben de *yeterince iyi birisi değilim* dedim ya!"

Birkaç saniye öylece durdular ama bu çok uzun sürmedi. Zehra güçlü bir kızdı. Çocuklar gibi ağlayacak değildi. O birkaç damlanın ardından hemen kendisini toparladı.

"Teşekkür ederim. İyiyim ben artık," dedi yavaşça. Kollarından sıyrılmak istediği belliydi.

"Güzel..." Onun sakinleştiğini hisseden Faruk yatağın kenarından kalktı. "Bu arada seni ilk gördüğümde saçların çok uzundu. Ne oldu onlara?" Bir yandan da genç kızı yatağa geri yaslamış, yastığını düzeltmişti.

"Kestim..."

"Kestin mi?" Kaşları hafifçe havalandı. "Neyle? Baltayla mı?" Makas izleri ve biçimsiz kesimi, temiz tellere rağmen belli oluyordu.

"Sayılır..." Yutkundu. "Sokakta kör bir makas buldum. Onlardan kurtulmalıydım."

"Niye?"

"Erkekler!" dedi genç kız sadece.

Faruk anlayışlı bir şekilde sırıttı. "Demek çirkin olmaya çalıştın? O gece sana sözlü olarak asıldıkları için mi?"

"Hep oluyordu."

"Anladım... Üzgünüm ama bu hâli de sana yakışmış, asi bir hava katmış!" derken gülümsemeye devam ediyordu. Onu rahatsız hissettirmemeye uğraşıyordu. "Neyse, kökü sende nasılsa. Yine çıkar." Ellerini beline koydu. "Ben şimdi gidip sana çorba ısıtayım. İlaçlarını alabilmen için bir şey yemen lazım."

"Aç değilim..." Gözleri yorgunca kapandı. Kendisini hâlâ uykulu hissediyordu.

"Sus bakalım, inatçı Akrep kızı! O hazır çorba için ne kadar emek verdim biliyor musun? Üç dakika nefes almadan karıştırmak gerekiyor." Sesi yalandan bir azarlamayla doluydu. "Ama önce giyinmem lazım."

Genç adam giysi dolabına doğru yürüdü. Kapısını kaydırarak açtı. Çekmeceden bir iç çamaşırı aldı. Başını çevirdi. Zehra gözleri kapalı bir hâlde kendini uykunun kollarına kaptıracak gibiydi. Ona güvenerek bornozunu çıkardı.

Düşüncesinin tam aksine, duyduğu hafif sesler üzerine Zehra gözlerini aralamıştı. Başı istemsizce genç adamın olduğu tarafa döndü. Faruk'un sırtı kendisine bakıyordu.

Onun bornozunu çıkarmış olduğunu gördüğünde zayıflamış algıları önce hiçbir uyarı yapmadı. Bilinçsizce çıplak vücudunu süzdü. Biçimli kalçasını ve ince belini net bir şekilde görebiliyordu. *Ne kadar da geniş omuzları vardı!* Sırt kasları o hareket ettikçe estetik bir şekilde dalgalanıyordu.

Faruk farkında değildi ama dolap aynasından vücudunun ön kısmı da yansıyordu. Zarif kaslarla kaplı göğsü sportif geçmişini açıkça belli ediyordu. Ne tür bir spordu acaba?

Ve genç kızın gözleri farkında olmadan onun göğsünden aşağıya doğru kaydı. Düz karnından da aşağıya...

Hasta olabilirdi ama kör değildi. *Üstelik bu adam hayatında gördüğü en güzel erkekti!* Her şeyiyle! Önündeki o uzun şey de aynı güzelliği yansıtıyordu. Güçlü ve temizdi. Hayatında ilk kez gördüğü hâlde onu itici bulmaması, hastalığının bir eseri olabilir miydi? Hasta bile olsa en azından gözlerini ondan kaçırabilirdi. Hipnotize olmuş gibi bakması çok saçmaydı.

Genç adam izlendiğinin farkında olmadan iç çamaşırını çabucak giydi. Atletini de giyerken genç kızın aynadan bakışlarını yakalamıştı.

Kaşları yukarı kalktı. "Bir şey mi oldu?"

Zehra hemen gözlerini başka bir yöne kaçırdı. Hafifçe kızarmıştı. "Hiç..." dedi hemen. Elini ağzına doğru götürdü. Birkaç kuru öksürükten sonra zorlukla yutkundu. Bu küçük öksürük nöbetine ilk kez sevinmişti. Ona düşünmesi için biraz zaman vermişti. "Önümde giyinmeni beklemiyordum sadece..." dedi sonra.

"Gözlerin kapalıydı. Ayrıca önünde giyinmedim." Çıplak yakalanmış olsa da hiç utanmamış gibiydi.

"Yine de *başını çevir* falan diyebilirdin." Çoğu akıllı kadın gibi suçu üzerinden atma içgüdüsü vardı. Faruk utanmasa da genç kız yakalandığı için utanmıştı.

"Giyineceğimi söylemiştim," derken sırıtıyordu. "Hem gördüysen bile çıplak popomu çok seksi bulmadın sanırım? Yoksa böyle terslemezdin."

Sadece o seksi kalçasını görmekle kalsaydı iyiydi. Aynanın azizliğine uğradığının farkında değildi. Tabii bunu ona söyleyecek değildi. Hoş, söylese de kendisi kadar utanmayacağı çok açıktı.

Faruk gerçekten de genç kızın o hâliyle hiç ilgilenmemişti. Belli ki onun için çok sıkıntı değildi bu durum. Çıplak yakalanmayı önemsememişti.

Erkek olmanın rahatlığıydı işte!

Çabucak yeni bir kot pantolon giydi. Evde giyilebilecek rahat bir kazak da giydikten sonra ona doğru döndü. "Neyse, böylece ödeşmiş olduk. Ben seni çıplak gördüm, sen de beni. İyileşince bana kızacaktın yoksa!"

Zehra hâlsiz görünse de gözleri hafif bir sıkıntıyla bulanıklaştı. "Evet..." dedi cansız bir sesle. "Beni yıkamamalıydın. Ne yazık ki sana engel olmaya gücüm yoktu."

"Evet ama senin için iyi olmadı mı? Ateşin düştü biraz, temizlendin, tertemiz yatakta yatıyorsun." Göz kırptı. "Karnını doyurup ilaçlarını da

yediğim sonra bu gecelik bakıcılık işim bitiyor. Belki yarın bana kızmak yerine teşekkür edersin."

"Bunların hiçbirini istemedim ki. Ölsem daha iyiydi."

"Bunu daha sonra konuşuruz. Seni çıplak görmeme gelince..." Yatağın ayak ucunda durup ellerini beline koydu. Merakla bakıyordu. "Seni öyle gören ilk ben miyim? Başkası da oldu mu?"

Zehra böyle bir soruyu beklemiyordu. Yüzündeki ifade anında değişti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Genç adam geniş omuzlarını silkti. "Bilmem... Belki bir kocan vardır memleketinde. Oralarda erken evlenildiğini duymuştum ya da..." dedi ama sonra sustu.

"Ne?"

"Belki özlenen bir sevgili ya da sana himaye desteği sunan bir adam olabilir. İç çamaşırların ucuz şeyler değildi."

Tüm hasta hâline rağmen Zehra kızarmıştı. Gözleri öfkeyle doldu. Ayaklarını hâlsizce yataktan indirmeye çalıştı. "Ben gitmeliyim!" dedi kızgınlıkla. Ayağa kalkınca sendeledi.

"Dur!" Genç adam onu tutup yine yatağa zorla oturttu. "Ne yapıyorsun?" dedi azarlayarak.

"Bırak! Gitmek istiyorum!" Güçsüzlüğünden dolayı çırpınamıyordu bile.

"Saçmalama!" Atletin alt kısmı epeyce sıyrılınca, uzanıp müşfik bir tavırla bacaklarını yeniden örttü. "Kötü bir şey söylemedim ki kızım! Biraz öfkeliyiz galiba? Sadece merak ettim."

"Neden?"

"Hiç! Öylesine işte." Yandaki yastığa uzanıp genç kızın sırtına yasladı. Şimdi Zehra yarı oturur vaziyetteydi.

"Beni soyup dokunmana izin verdim diye mi?" Hasta sesi kızgın olduğunu yine de belli ediyordu. "Elimden gelse izin vermezdim!" Ve gerçekten çaresiz bir tonla doluydu.

"Biliyorum, biliyorum! Söylemiştin..." Eliyle onun kısa saçlı başını bir çocukmuş gibi karıştırdı. "Özür dilerim, Zehra Hanım. Bir daha böyle konuşmayacağım. Sen iyileşip gidinceye kadar akıllı olacağım ancak sen de şunu unutma! Ben düşündüğün manada korkacağın birisi değilim. Biz ancak iki iyi dost olabiliriz. Dost olmak biraz samimiyet gerektirir. Güven ve fedakârlık ister. Her koşulda dostuna destek olursun. Ben de senin dostunum. Bunu bil! O yüzden tırnakların sürekli dışarıda gezmezsen sevinirim."

Faruk kapıya doğru yöneldi. "Peki, bu sessizliğini olumlu olarak kabul ediyorum. Gelirim birazdan. Sen de barış çubuğunu yak, beni bekle!"

Gerçekten de mutfağa gidip geri gelmesi beş dakika sürmedi. Zehra hâlâ çok yorgundu. Gözleri kapalı bir hâlde yastıklara yaslanmıştı.

"Uyan bakalım, Akrep kızı. Yemek zamanı!"

Faruk onun yanına gelip yatağın kenarına oturdu. Elinde bir tepsi vardı. Onu Zehra'nın kucağına koydu. Gözleri açılan genç kız tepsiye bakıyordu. Üstündeki çorbayı, taze sıkılmış portakal suyunu ve ilaçlarını gördü.

"Canım yemek istemiyor," diye karşılık verdi cızırtılı bir sesle. "Bırak uyuyayım."

"Olmaz! Yirmi dört saattir midene bir şey girmedi. Bu benim bildiğim tabii. Ondan önce de Allah bilir ne zaman yemişsindir! Çok bir şey yok zaten. Dünden yapmış olduğum hazır çorba ama tadı güzel. Bekleyince daha lezzetli olmuş. Meyve suyunu da içeceksin. Senin için taze portakal alıp sıktım. İçinde mandalina da var."

"Hepsi benim için mi?"

"Değerini bil, çok uğraştırma beni. Benim de karnım acıktı. Aç olunca çok tatsız olurum. Belki de o yüzden seni kızdıracak laflar ediyorum."

Zehra sessizdi.

Faruk kaşığı aldı. Küçük parçalara ayırıp çorbanın içine attığı ekmekleri kaşıkla bastırdı. Suyunu emmesini sağladı. Sonra kaşıkla bir tanesini geri alıp genç kızın ağzına doğru götürdü.

"Korkma, sıcak değil. Ilık olmasını istedim. Sıcak şeyler boğaz enfeksiyonunu artırırmış. Bunu biliyor muydun?"

Zehra isteksizce ağzını araladı. Bir kaşık çorbayı yutması bile birkaç saniye sürmüştü.

"Tadını alamıyorum bile!" dedi yüzünü buruşturarak. "İstemem!" Genç adam yeni bir çorba kaşığı daha uzatınca mecburen ağzını açtı. Onu da yutmasının ardından yine sızlandı. "Boğazım acıyor! Yemesem olmaz mı?"

"Birkaç kaşık daha!" Onun itirazına hiç aldırış etmediği belliydi. Yeni bir kaşık uzattı. "Benim de bir kız kardeşim var. O da hastalanınca aynı senin gibi mızmız oluyor. Yaşlarınız da aynı üstelik. Aç ağzını hadi!"

"O yüzden mi benimle ilgileniyorsun?"

"Allah bilir neden! Kesin olarak bilmiyorum." Yumuşak ekmekli çorbayı zorla ağzına tıktı. "Domates çorbası sever miydin?"

"Evet ama sanırım artık nefret ediyorum!" Ağzında şişen ekmeği zorlukla yuttu.

"Bence seni şımarık yetiştirmişler. Kendi ülkende durumunuz iyiydi sanırım, değil mi?" Zehra bu soruyla pek ilgilenmemiş gibiydi. Onun

suskunluğu üzerine genç adam devam etti. "Kendinden bahsedilmesini sevmiyor musun?"

"Bahsedilecek bir şeyim yok!"

"O hâlde ceza olarak bu çorbanın tamamını içeceksin." Yeni bir kaşık çorba daha uzattı.

"Gerçekten... istemiyorum..." Halsiz kelimeleri yalvarır gibi çıkmıştı ağzından. "Güzelim yatağına kusmamı mı istiyorsun?"

Faruk elindeki kaşıkla durdu. Sonra gülümseyerek hafif bir nefes aldı. "Peki, uyuyup dinlenmen daha önemli sanırım ama portakal suyunu ve ilaçlarını mutlaka alacaksın. İtiraz istemem! Portakallar epey bir pahalıydı. Damlasını dahi ziyan etme sakın."

Genç kızın eline portakal suyu bardağını tutuşturdu. Onun isteksizce de olsa tamamını içişini izledi. Sonra bardağı geri aldı. Ardından iki tane ilacı ve su bardağını uzattı. Zehra onları da sorgusuz içmişti.

"Öksürük için olan şurubu da içtin mi tamamdır." Şurup kutusundan çıkan plastik kaşığa kırmızı renkli, güzel kokulu sıvıyı doldurdu. Dökmeden genç kızın ağzına doğru götürdü. Zehra onu da içmişti. "Aferin sana, akıllı kız. Şimdi özgürsün. Uyumadan önce yine tuvalete gitmek ister misin?"

"Gerek yok."

"Tamam, gece gitmen gerekirse eğer bana seslen. Tek başına yürüyecek hâlde değilsin malum." Tepsiyi alıp yanındaki sehpaya koydu. Sonra kızın arkasındaki yastığı çekip yatmasına yardım etti.

"Sen nerede yatacaksın?" İlaç biraz boğazını yakmıştı. Birkaç kere öksürdü.

"İyi niyetle mi soruyorsun yoksa laf olsun diye mi?" Ses tonu keyifliydi.

"İyi niyetle tabii ki! Yatağını işgal ettim."

"Yanında yatmamı mı teklif ediyorsun yoksa?"

Onun alaycılığı karşısında genç kız kızardı. Belki de öksürdüğü içindi. "Hayır, ben başka yerde yatabilirim."

"Sorun değil. Bu gece de iyice dinlen. Yarın duruma göre bakarız. Ben şimdilik salondaki koltukta uyuyorum."

"Yarın da mı buradayım?" Sesi biraz sıkıntılı, biraz da şaşkındı.

"Bu kadar emeğim boşa mı gitsin yani? İyileşinceye kadar gitmene izin veremem. Gerçi gidemezsin de çünkü tüm elbiselerini çöpe attım. İç çamaşırların hariç. Onlar kuruyor. Yarın giyebilirsin."

Bu kadarı fazlaydı ama!

"Elbiselerimi çöpe mi attın?" diye tekrarladı hayretle. Gözleri de irileş-

"Evet! Bir daha giyilemeyecek hâldelerdi zaten." Yaptığı sanki çok normalmiş gibi bir ifadeyle bakıyordu. "Şimdi güzelce uyu," dedi dostça. "Ateşin düşmüş ama sen yine de üstünü çok örtme. Ben sabah erkenden çıkacağım. Akşam biraz geç dönebilirim. Sen tüm gün yatıp iyice dinlen. Tuvalet haricinde kalkmamaya çalış. Mutfakta da bulabildiğini yiyebilirsin."

"Evinden... bir şey çalmamdan... korkmuyor musun?"

Tepsiyi alan genç adam sırıttı. "Yapabiliyorsan onu da yap, Zehra Hanım. Evde işine yarayacak hiçbir şey yok. Üstüne göre bir kıyafet bile yok. Nasıl çıkacaksın evden? Zaten öyle bir kız olmadığını düşünüyorum. Bence sen asil bir kan taşıyorsun. Bu güzel bir şey..."

Onun cevap vermesini beklemeden odadan çıktı. Çıkarken lambayı da söndürmüştü. Zehra'nın değişik bir huzursuzlukla arkasından baktığını fark etmemişti.

6. BÖLÜM
SEVGİ SORUMLULUK GETİRİR

Genç adam mutfağa gidip kendi karnını da doyurdu. Bu gece de çorbayla idare edecekti. Çorbanın altını kısık bir şekilde bıraktığı için epeyce sıcaktı. Çok ses çıkarmamaya çalışıyordu. Hatta ses olmasın diye mutfak duvarındaki televizyonun sesini iyice kısmıştı. Haberleri izleyip karnını doyurduktan sonra boş odaya geçti. Çamaşır askısına serdiği kıyafetlere baktı. Hepsi kurumuştu. Genç kızın iç çamaşırlarını alıp güzelce katladı. Bir ara yatağının yanına bırakırdı artık.

Gece ilerliyordu. Kendisi de yorgundu ama belki Zehra ona seslenir diye hemen uyumak istemedi. Oturma odasına geçti. Üzerindeki kıyafetleri ile üç kişilik koltuğa uzandı. Gece zaten yine bu koltukta uyuyacaktı. Televizyonu açtı. Kısık sesle bir süre belgesel izledi. TRT'nin belgesel kanalı gerçekten de artık güzel yapımlara imza atıyordu. O gece izlediği *Şehirden Uzakta* ile *Doğu'nun Kayıp Siluetleri* belgesellerine bayılmıştı. Daha önce izlediği *Dünyada Çocuk Olmak* ile *Su Savaşları* da gerçekten çok etkileyiciydi.

Bir ara yatak odasına gitti. Lambayı yakmadan yatağın başına doğru yöneldi. Odayı iyi tanıdığı için karanlıkta yürümek sorun olmamıştı. Zaten açık kapıdan giren koridor lambasının ışığı ortamı biraz aydınlatıyordu. Gözlerini Zehra'ya dikti. Çok derin ama sessizce uyuyordu. Birkaç saniye onun karanlıkta parlayan beyaz yüzünü süzdü. Vücudundaki yaraları düşündü. Sonra elini uzattı. Yaralı alnına parmak uçlarıyla dokundu. Ateşi neredeyse tamamen düşmüştü. İlaçlar da işe yaramıştı.

Elinde tuttuğu temiz iç çamaşırlarını yatağın yanındaki sehpaya bıraktı. Uyanınca belki giymek isterdi. Kendisi için de sabah giymek üzere dolaptan bir kazak alıp dışarıya çıktı.

Oturma odasına geri döndükten sonra önceki gün yarım bıraktığı ***Şahane Gelin*** kitabını eline aldı. İçinde gelişecek olayları merak ediyordu. Hiçbir erkek zorla evlendirilmemeliydi ama kızıl saçlı kadının bu olayda bir suçu olmadığına karar vermişti. Ailesinin zoruyla evlenen kız gerçekten ilgi çekici birisiydi. Sert kocası da gitgide ona doğru çekiliyordu. Aşk, hiç belli etmeden kalplere giren bir şeydi galiba...

Keyifli kitabını yarılamıştı fakat sabah erken kalkması lazımdı. Üstelik saat epeyce ilerlemişti. Zehra'dan da hiç ses yoktu. Kendisi de dinlenmeliydi.

Ne zaman uyuduğunu bile hatırlamıyordu. Evin içi sıcacıktı. İnce örtüyü üstüne doğru çekti. Pantolonunu çıkarmış, lambayı söndürmüş, koltuğa uzanmış ve sadece bir dakika sonra uyumuştu. Koltuk ona göre küçüktü ama öyle yorgundu ki koltuğun kenarından dışarıya çıkan ayakları bile onu rahatsız etmemişti.

Deliksiz bir uyku çekti. Telefonunun alarmı ile uyandığında ortam henüz karanlıktı. Gözleri yavaşça açıldı. Uzanıp telefonunu eline aldı ve alarmı kapattı. Birkaç saniye kendine gelmeyi bekledikten sonra doğruldu. Ayaklarını koltuktan aşağıya indirdi. Gür saçlarını şöyle bir karıştırdı.

Evde hiç ses yoktu. Zehra uyuyor muydu acaba?

Ayağa kalkıp sessizce banyoya doğru yöneldi. Geçerken aralık kapıdan yatak odasına şöyle bir göz attı. Loş odada genç kızın uyuduğunu görünce yoluna devam etti. Saçını tarayıp yüzünü kontrol etti. Birkaç günlük sakalı olmuştu.

Tıraş olması çok vaktini almadı. Yüzünü yıkayıp losyonunu sürdükten sonra oturma odasına geri döndü. Pantolonunu ve akşamdan yanında getirdiği kazağını giydi. Gül kurusu kazak atletik vücuduna çok yakışmıştı. Saate baktı. Acele etmezse Manisa'ya geç kalacaktı.

Gürültü yapmamaya özen göstererek evden ayrıldı. Hava o gün de soğuktu. Kamyonetin ısınması on dakikayı buldu. Üstelik Manisa tarafında yoğun bir sis vardı. Birkaç kaza yapmış araç bile gördü. Sis yüzünden trafik tehlikeli bir hâl almıştı. Yine de vaktinde fabrika önünde olacaktı. Dikkatini bozmadan ilerlemeye devam etti. Bir yandan da keyifle mırıldanarak radyodaki şarkıya eşlik ediyordu.

Fabrika deposunun önüne tam vaktinde vardı. Sıra bekleyen oldukça kalabalık bir kamyoncu grubu vardı. Bir saat kadar beklemesi gerekiyordu ama bunu sıkıntı etmedi. Kendisi gibi bekleyen iki kamyoncu ile birlikte yakındaki çorbacıya gidip çorba içti.

Sis öğlene doğru biraz azalmıştı. Ürün teslimi yine daha önce gittiği yerlerde veya onlara yakındı. Tüm dağıtımı bitirip fabrikaya geri dönmeye hazırlandığında saat dörde geliyordu. İşlerini erken bitirmişti. Aklında şimdi başka bir şey vardı. Sabah kamyonetini sürerken gözü Akhisar'ın İstanbul çıkışında bir alışveriş merkezine takılmıştı. Tam da yolu üstündeydi. Dönüşte kısa bir süre için oraya uğrasa mıydı acaba? Almak istediği birkaç şey vardı.

Alışveriş merkezinin geniş otoparkına kamyonetini bırakmak sorun olmadı. Çok kalabalık değildi. Birkaç mağaza gezdi. Aklındakileri aldıktan sonra yine kamyonetine atladı. Manisa'daki fabrikaya gidip evrakları teslim etti. Sis yok olmuştu ama bu sefer gökyüzü yağmur bulutlarıyla dolup erkenden kararmıştı. Kapıdaki güvenlik görevlisine el sallayıp fabrikadan

ayrıldı. Cama düşen yağmur damlacıkları keyfini bozmadı. O gün de güzel para kazanmıştı. Böyle giderse borçlarını kısa süre içinde ödeyebilecekti.

Müzik dinleyerek İzmir'e doğru yol alırken Zehra'yı düşünüyordu. Onun biraz daha iyileşmiş olmasını umuyordu. İnatçı ve hazırcevap bir kızdı. Belli bir seviyede eğitim gördüğü de belliydi fakat ölmeyi istemek için çok gençti.

İzmir çok yoğun bir yağmurla karşı karşıyaydı. Ne olmuştu böyle? Gök delinmişti âdeta. Şimşek ve gök gürültüsü eksik olmuyordu. Caddeler de felç halindeydi. Böyle sıkışık bir trafikte kamyonetle ilerlemesi hâliyle zor oluyordu. Yine de sabrı tükenmeden evin önüne vardı. Bugün iş anlamında kazançlı geçmişti ve diğer şeylerin canını sıkmasına izin vermeyecekti. Kamyonetini park edebileceği tek yerin eve yüz metre uzakta olması bile keyfini bozmadı.

Araçtan inip deli gibi yağan yağmura bıraktı kendisini. Elinde akşam yapmış olduğu alışveriş poşetini tutuyordu. Koşarak binadan girmesi yarım dakikasını almamış olsa da saçları epeyce ıslanmıştı. Neyse ki su geçirmeyen motorcu montu bedenini korumuştu.

Dairesinin kapısını sessizce açtı ama içeriye girmeden önce birkaç saniye bekledi. Kulağı içerideki olası seslerdeydi. Tıpkı bir önceki gün gibi hiç ses gelmiyordu.

Zehra hâlâ uyuyor muydu acaba? Yoksa pılını pırtısını toplayıp kaçmış mıydı? Ama neyi vardı ki? Uzun boyuna rağmen kendi pantolonları ve giysileri ona asla uymazdı. Yine de kızın inadını düşünürse olmayacak bir ihtimal değildi.

Kapıyı yavaşça kapatıp elindeki poşeti bir kenara koydu. Islak montunu dolaba astı. Çoraplarıyla koridorda yürüdü. Gözleri ufacık izler arıyor, Zehra'nın evde olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Gitmişse de umursamayacaktı tabii ki! Kendi seçimi olurdu fakat bu yağmurda perişan olacağı kesindi.

Önce yatak odasına baktı. Yatak düzgünce toplanmıştı. Etrafta dağınık hiçbir şey yoktu. Zehra'ya ait en ufak bir iz gözükmüyordu. Sehpaya koymuş olduğu tepsi ve temizlenmiş iç çamaşırları da yoktu.

Yürümeye devam etti. Oturma odasında da göremedi onu. Gece üzerinde yattığı koltuk düzeltilmiş, daha düzgün katlanmış olan pike yastıkla birlikte bir kenara bırakılmıştı.

Koridorun sonunda mutfak vardı. Oraya gidip kapının ağzında durdu.

Ve işte Zehra oradaydı!

Gözlerini pencereden dışarıya dikmiş, delicesine yağan yağmuru izliyordu. Pencere aralıktı. Arada sırada çakan şimşekler ortalığı iyice aydınlatıyor ve ardından gelen gök gürültüsü uzun homurtularla devam ediyordu.

Belki de bu yüzden genç adamın gelişini fark etmemişti. Bu pencere kamyonetinin bulunduğu ön tarafa değil, arkada bulunan bahçeye bakıyordu. Üzerinde hâlâ genç adamın büyük atleti vardı. Normal şartlarda sokakta yürüyen birçok genç kızdan daha giyinikti. Atletin alt kısmı kalçalarından on santim kadar aşağıdaydı. İnce kumaşı iç çamaşırlarını giymiş olduğunu belli ediyordu.

"Bak sen! Demek hâlâ buradasın?" dedi alaycı bir sesle.

Zehra bu beklenmedik sözlerle yerinde zıplamıştı. Ona doğru döndüğünde gözlerindeki korku, yerini rahatlamaya bıraktı.

"Nereye gidebilirim ki?" Sesi hâlâ hırıltılıydı. "İç çamaşırımdan başka bir şeyim yok." Elleri de içgüdüsel bir şekilde atletin eteğini aşağıda tutmaya uğraşıyordu.

"Demek olsa, kaçacaksın hemen?" Ellerini azarlarcasına beline koydu.

"Düşünmedim değil."

"İyi misin peki?"

"İyiyim..." Kesik kesik öksürdü birkaç kere. "Biraz boğazım ve göğsüm ağrıyor."

Faruk onun yanına gidip alnına dokundu. Zehra onun bu dokunuşuna hafif bir ürkmeyle tepki verdi ama karşı koymadı. Ona güveniyordu.

"Ateşin hâlâ var. İlaçlarını almadın mı?"

"İyiyim ben. Senin elin soğuk." Bakışları genç adamın yakışıklı yüzünde, üzerinde hâlâ su damlacıkları olan gür saçlarında gezindi. "Islanmışsın..." dedi yavaşça.

"Evet ama çok değil." Aldırmazca omuz silkmişti.

"Kurulansan iyi olur. Hasta olabilirsin."

"Hımm... Öyle olsam sen de bana bakar mısın?" derken keyifle sırıtıyordu Faruk

"Her konuyu böyle eğlenceli bulman güzel ama mesele o değil. Hasta olursan yeni işine gidemezsin. Bu sorun olmaz mı?" Sanki onun ablası gibi hafif azarlayan bir tonla söylemişti.

"Haklısın, olur." Dönüp banyoya doğru yöneldi. Bir yandan da ona sesleniyordu. "Ne yaptın ben yokken? Bir şeyler yedin mi? İlaçlarını alıp almadığını söylemedin hâlâ."

"Çorba içtim. Biraz da bisküvilerinden yedim. İlaçları da aldım."

"Aferin sana, akıllı kız. Oturma odasına geç ve beni orada bekle. Saçımı kurutup hemen geliyorum. Sana bir sürprizim var."

Birkaç dakika sonra saçları daha kuru ama darmadağınık bir hâlde oturma odasına geri geldi. Kapı girişine bıraktığı poşeti de eline almıştı. Odaya girince poşeti biraz havaya kaldırdı.

"Bak, ben de daha giyinik olmayı tercih edeceğini düşünerek Akhisar'dan sana bir şeyler aldım. Evimde çıplak kızlar olması hoşuma gitse de ben daha etli butlu ve sarışın olanları severim." Son cümlesini söylerken alayla gülümsemişti.

Zehra'nın çok güzel, kalın ve kavisli kaşları vardı. Onlar hafifçe havalandı. "Bu detayı bildiğim iyi oldu," dedi masumca. "Kendi adıma sevindim."

"Umarım bunları da reddetmek için elli tane bahane bulmazsın."

Zehra sessizce bir ona bir de elindeki poşete baktı. Marka bir mağazanın amblemi ve ismi vardı üstünde. Aniden gelen birkaç öksürükten sonra yavaşça genç adama yaklaştı. "İstemem diyemeyeceğim çünkü kıyafetlerimi atman senin suçun."

"Onlar kıyafet miydi kızım? Hepsi çöptü!" Elini poşete soktu. Bordo renkli, genç işi bir kazak çıkarıp ona doğru uzattı. "Bunu evde giymen için aldım. Çocuk reyonundan hem de! Zayıf bedenine uyar sanırım."

Sesi hâlâ keyifliydi. Zehra âdeta bir mücevher parçasıymış gibi almıştı kazağı elinden. Göğsünde ve kollarında çiçek desenleri olan, bisiklet yaka bir şeydi. Genç işi olduğu açıktı ve Zehra'nın uzun zamandır almış olduğu en güzel hediyeydi.

"Bir de bu kot pantolon var. Likralı olduğu için sana rahatça uyarmış. Gerçek deriden kemeri bile var."

Zehra şimdi de kot pantolonu eline almıştı. Kotun rengi özel bir gece mavisiydi ve kumaşı da gerçekten çok kaliteliydi. Dudağının kenarını ısırdı. Ağlamamak için kendisini zor tuttu. "Teşekkür ederim," dedi minnet dolu bir bakışla.

"Beğendin mi?"

"Evet, çok güzeller!"

"Sevindim." Poşeti ona uzattı. "İçinde üç çift çorap ve yeni iç çamaşırı takımı da var." Göz kırptı dostça. "Göğüslerini gördüğüm için şanslısın. Sana uyacaklarına eminim. Cılız vücuduna göre biraz dolgunlar!"

Zehra açık bir şekilde kızarmıştı. "Hani pek bir şey hatırlamıyordun?" İrileşmiş nemli yeşil gözlerini ona çevirdi ve poşeti biraz sertçe elinden aldı. "Beni böyle utandırmak hoşuna gidiyor, değil mi?" diyerek kızgınlığını belli etti fakat içinden yeterince kızamamıştı.

"Öfken hoşuma gidiyor olabilir. Neyse, yarın kendini iyi hissedersen yakınlardaki bir alışveriş merkezine gidip seni sıcak tutacak başka kıyafetler ve bir çift kışlık ayakkabı da bakarız. Kaç numara giydiğini bilmediğim için bugün alamadım. İşine yaramayacak bir şeye boşuna para vermek de istemedim açıkçası. Kadınların ayakkabı konusunda çok hassas zevkleri oldu-

"Benim öyle bir şansım yok."

"Belki de şansın değişiyordur, Zehra Hanım. Daha on dokuz yaşındasın. Önünde güzel yılların var."

"Geleceği mi görüyorsun?" Sesine buruk bir hava karışmıştı.

"Mücadele ettiğin sürece başaracağına inanıyorum."

"Etmedim mi sanıyorsun? Savaş yaşayan ülkemde büyümek kolay mı sence? Buraya kaçıp gelmek ve istenmeyen bir mülteci olmak daha mı kolay peki?"

"Olmadığına eminim. Yine de bunlar ölmeyi istemek için yeterli değil."

"Ne yapabilirim? Kendi ülkeme dönemem! Bu ülkede iş yok, saygı yok, sevgi yok! Şu çirkin hâlimle birilerinin koynuna girip para kazansam bile diğer ikisi yine olmayacak. Artık ben bile kendimi sevip sayamayacağım o zaman!"

Sözleri bitince yine ani bir öksürük nöbetine girdi. Heyecanlanması buna sebep olmuştu. O öksürürken Faruk yavaşça sokuldu ve ince bedenini güçlü kolları arasına alıp şefkatle sardı. Gözlerindeki isyankâr öfkenin altında akmaya hazır gözyaşlarını hissetmişti.

Zehra bu sarılmaya karşı koymamış olsa da olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Eğer durmasa, o da genç adama sarılsa, o temiz kokusunu burnuna çekse yaşadığı güvenle birlikte çocuklar gibi dakikalarca ağlayabileceğini biliyordu.

"Üzgünüm..." dedi Faruk kısa saçları üzerinden. Dudakları saçlarına değiyordu. Eli ince sırtında gezindi. Avuçlarında çektiği sıkıntıların ispatı olan kemiklerini hissedebiliyordu. İstese tek tek o narin kemikleri sayabilirdi. "Seni üzmek istemedim."

Birkaç saniye sonra Zehra yavaşça başını kaldırdı. Genç adamın ışıltılı kahverengi gözlerine baktı. Kendi yeşil gözlerinin içinde bulutlar uçuşurken onunkiler canlı ve berraktı.

"Biliyorum..." dedi sonra ciddi bir sesle. "İyi niyetli olduğunu biliyorum. Hayatım boyunca bana çıkarsız yaklaşan ilk erkeksin."

"Öyle mi?" Faruk'un gözleri kısıldı. Ne diyeceğini bilemeden durdu. Bu kız geçmişinde neler yaşamıştı acaba? "Demek önceden erkeklerin radarı içindeydin? Hakkında merak ettiğim çok şey var ama bunları sonra konuşalım, olur mu? Anlatmak istersen anlatırsın. Şu anda karnım çok aç. Buna çabucak bir çare bulmamız gerek."

Kollarını gevşetince Zehra hemen o güvenli limandan hayatının karanlık yalnızlığına kaçmıştı. Bir adım geriledi.

"Ben... pişirecek bir şeyler bakındım ama..." diye mırıldandı.

"Konserveden başka bir şey bulamadın, değil mi?" Elini cebindeki telefonuna atmıştı.

"Evet, sana konserve kavurma çıkarmaya karar vermiştim. Makarna da var."

"Dursun onlar şimdilik. Bu iki gün yaptığım işten iyi para kazandır. Henüz hesabıma yatmadı ama olsun. Kendimize ödül verebiliriz." Ekranı açmış ve numaralar arasında gezinmişti. "İyi bir kebap lokantası var yakında. Sipariş verelim. Canım etli bir şeyler istiyor. Sen ne yersin?" Lokantanın telefonunu bulunca arama düğmesine dokundu.

"Ben... hiç aç değilim. Boğazım ağrıyor."

"Saçmalama! Güçlenmen lazım. Izgara köfte veya ciğer şiş yer misin? Başka bir şey de olur ama bu adamların köftesi gerçekten on numaradır."

Zehra sessizce başını eğmişti. O sırada karşıdan telefon büyük bir hızla açıldı. Onun sessizliğinin onay olduğunu anlayan genç adam hemen siparişleri verdi.

"İyi günler. Ben iki porsiyon ızgara köfte ve bir porsiyon da ciğer şiş siparişi vermek istiyorum... Evet, ayrı servis tabaklarında gönderin. Yanında iki acılı şalgam ve iki porsiyon da sizin şu ünlü soğuk baklavanızdan olsun." Durdu bir an. "Evet, adresim aynı. Ne zaman gelir? Tamam, bekliyoruz." Telefonunu kapattı. Gözleri genç kızdaydı. "On beş dakika içinde gelirmiş. Sen de gidip yeni kıyafetlerini giy istersen. Bakalım yakışacak mı?"

Genç kız elindekilerle oradan uzaklaştı. Faruk oturma odasının penceresine gidip dışarıya baktı. Yağmur hızını sanki daha da artırmış, çevredeki evlerin ışıkları yoğun damlalardan dolayı âdeta silikleşmişti. Kurak geçen bir dönemden sonra İzmir'de bu kadar yağış olması kuşkusuz çok iyiydi. Tabii inşallah bir yerlerde sel baskını olmazdı.

Bir süre sonra arkasında bir hareket hissedince o tarafa doğru döndü.

Zehra yeni kıyafetlerini giyip gelmiş, kapının ağzında öylece duruyordu. Bir gösteriye çıkacak anaokulu çocuğu gibi tedirgindi.

Bordo tonlarındaki kazak, model olarak zayıf vücuduna garip bir şekilde uymuştu. O çelimsiz hatlarına rağmen diri göğüsleri belli oluyordu. Yuvarlak yakası ince boynunu meydana çıkarmış, kazağın üzerindeki iri çiçek desenleri biraz çocuksu olsa da ona bir hayli yakışmıştı.

Genç adamın inceleyen gözleri gece mavisi kot pantolonuna kaydı. O da bedenine tam olmuş, uzun bacaklarını tatlı bir sıkılıkta sarmıştı. Sonunda incelemesi bittiğinde memnun bir şekilde başını salladı.

"Güzel..." Beğenisi keyifli kahverengi gözlerine de yansımıştı. "Sen de beğendin mi?"

Zehra parmağının kenarıyla göz pınarında birikmiş ve akmaya hazırlanan tertemiz yaşlarını sildi. "Ben... Ben çok teşekkür ederim," dedi fısıldar gibi. "Hepsini çok sevdim."

"Sevindim... Şimdi tam bir genç kız olmuşsun. Cidden çok yakışmış..."

Zehra ağlamamak için yutkundu. "Bunlarla... sokakta... nasıl barınacağım şimdi ben?" Dudağının kenarını ısırdı. Yine de bir damla yaş fırsatçılık yapıp yanağından aşağıya süzüldü. "Kıyamam ki... Keşke almasaydın! Keşke eski kıyafetlerimi atmasaydın!"

Faruk onun yaşadığı gerçekliğin ezici baskısı altında nefesinin kesildiğini hissetti. Ona iyi davranacağım diye hayatını daha da çıkmaza mı sokuyordu?

"Ben senin için yetkililerle görüşeceğim. Sokakta yaşamaman için ne yapabiliriz bakacağım. Bir sığınma evine alırlar seni eminim. Bakımını ve ihtiyaçlarını sağlayacakları bir yer mutlaka vardır."

"Hayır, sakın!" Genç kız âdeta haykırmıştı.

"Niye?"

"Dedim ya, biz annemle kaçak girmiştik ülkeye. Beni hemen sınır dışı ederler!"

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü... Çünkü bir kere yakalandım. Annem öldükten sonraydı. Üç gün bir yurtta kaldım. Birkaç kişi daha olunca bizi Suriye'ye göndereceklerdi. Ben de fırsatını bulunca hemen kaçtım."

Faruk onun gözlerinin içine bakarken yalan söylemediğini görebiliyordu. Görebildiği bir başka şey ise ülkesine gitmekten çok korktuğuydu.

"Neden ülkene gitmeyi istemiyorsun? Orada Fırat Kalkanı Harekâtı[7] sayesinde güvende olursun. Türk askeri sizleri koruyor."

Zehra yutkundu. "Biliyorum ama... gidemem..."

"Neden korkuyorsun?"

Bakıştılar bir an. O esnada kapı zili çaldı. Siparişleri çok çabuk gelmişti. Faruk konuşmayı kesip dış kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açınca karşısında sırılsıklam olmuş kuryeyi gördü. Onu hafif bir baş hareketiyle selamladı. Kendisine uzattığı poşetleri elinden aldı. Neyse ki adam üzerine kendisini yağmur ve rüzgârdan koruyan kaliteli bir yağmurluk giymişti. Biraz bahşişle birlikte yemeklerin parasını verdi.

Kapıyı kapatıp elinde yemek poşetleriyle geri döndü. Zehra koridorda onu bekliyordu. "Yemeklerimiz geldi. Hadi soğutmadan yiyelim," dedi keyifli bir şekilde. "Bir gece daha domates çorbası içemezdim."

"Benim yüzümden mi?" diye mırıldandı Zehra biraz suçluluk duygusuyla.

"Tabii ki!" dedi genç adam mutfağa doğru yönelirken. Onu üzmek sanki umurunda değilmiş gibi son derece rahattı. "Her şey senin yüzünden, Zehra Hanım! Değerini bil."

---

[7] Türk Silahlı Kuvvetleri'nin 24 Ağustos 2016'da, Suriye'nin kuzeyinde terör örgütü DEAŞ'a karşı başlattığı ve başarıyla sonuçlanan askerî harekât. (e.n.)

Zehra dudağının kenarını ısırdı üzgünce. "Hem despot hem de acımasız olduğunu biliyorum ben!"

Faruk neşeli bir kahkaha attı. Tabii ki hiç umursamamıştı.

Zehra da onunla birlikte mutfağa girdi. Bir şeyin ucundan tutmak istiyordu ama Faruk buna izin vermeden ustaca işe girişmişti bile. Paketleri açışını ve masanın üzerine içindekileri dizişini izledi. Köpükten tabaklara konmuş olan köfteleri masanın karşılıklı iki tarafına, ciğer şişi de ortak yemeleri için ortaya bıraktı. Yiyeceklerin yanında lezzetli görünen mezeler de vardı. Çoban salata, kömür ateşinde pişmiş soslu mantar, doğu usulü domates sos ve yeşil marulların altında kalan ikişer çiğ köfte... Hatta mangalda pişmiş domates dilimleri bile yanlarına eklenmişti. Soğuk baklavaların olduğu kabın da kapağını açıp uygun bir yere bıraktı.

Onun beceriklice masayı hazırlaması karşısında Zehra da dönüp tezgâh altındaki çekmecelere doğru yöneldi. İçgüdüsel olarak en üsttekini açtı. İçinde çatal ve kaşıklar duruyordu. İkişer tane alıp masaya bıraktı.

"Su da alayım. Su olmadan yemek yiyemem ben," dedi genç adam buzdolabına doğru yönelirken. "Hadi sen otur," diye de nazikçe emretti.

Genç kızın gözleri köpük tabakların içinde bile iştah açıcı duran ızgara köftelerin ve tahta şişe geçirilmiş ciğerlerin üzerinde gezindi. Yine de Faruk oturuncaya kadar kendisi oturmadı. Onu ayakta bekledi.

Elinde bardaklar ve suyla geri dönen adam bir an genç kızı süzdü. Onun bir saygı belirtisi olarak oturmamış olması ilgisini çekmişti. Gülümsedi. "Zehra, ne bekliyorsun? Soğuyacaklar şimdi."

Genç kız dudağının kenarını hafifçe dişledi. "Gerçekten pek aç değilim. Aç olsam bile bu kadar şeyi yine de yiyemezdim."

"Yediğini ye, yemediğin kalsın. Yarın öğleden sonra yine evde olmayacağım. Canın isterse ısıtır yersin. Gücünü toplamak istiyorsan kendini zorlamalısın. Gel hadi..."

Zehra daha fazla diretmedi. Ciğer çok severdi. Izgara köfteyi kendi ülkesinde de yerdi ama burada yapılanın tadı biraz daha farklıydı. Daha lezzetli ve dışı çıtır çıtırken içi suluydu. Ağrıyan boğazına dikkat ederek ikisinden de tattı. Zaman içinde küçülmüş midesi hemen doyuvermişti.

"Nasıl, beğendin mi?" diye sordu genç adam.

"Gerçekten nefis..." Daha fazla yiyemeyeceğini anlayınca, son olarak da çatalıyla bir parça soğuk baklava aldı. Ağzına atıp yavaşça tadını algılamaya çalışırken Faruk bir yandan da onu süzüyordu. Kakaolu ve bol sütlü baklava ağzında inanılmaz güzel bir lezzet bırakmıştı. "Bu... Bu baklava bir harika!" dedi Zehra inanmazca.

"Evet, güzeldir. Ben ilk kez Erzincan'da yemiştim. Şimdi her yerde yapıyorlar."

"Çok teşekkür ederim. Kesene bereket."

"Afiyet olsun."

Genç kız çatalını bırakıp sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Faruk ise günün etkisiyle hem ciğerini hem de köftesini iştahla yiyordu.

"Tam olarak nasıl bir işte çalışıyorsun?" diye sordu Zehra yumuşak bir sesle. Genç adamın işini gerçekten merak etmişti.

Faruk ağzındaki lokmayı yutup ona baktı. "Kamyonculuk işte. Söylemiştim."

"Yeni mi başladın?"

"Evet, iki gün oldu. Biraz da öncesi var tabii."

"Kalabalık mısınız?"

Genç adam gülümsedi. "Pek sayılmaz. Sadece ben."

Zehra'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sadece sen mi?"

"Evet, kendi işimi kurdum. Şu anda holdingimde tek çalışanım var, o da kendim." Çatalını son ciğer parçalarına batırıp hâlinden memnun bir şekilde ağzına attı.

"Ve hayatının bu zor başlangıcında bir de benimle mi uğraşıyorsun?" diye hayretle mırıldandı Zehra.

Genç adam geniş omuzlarını silkti. "Çok yönlüyümdür."

"Ve yine hiç üşenmeden bana kıyafet de aldın!"

"Çok zor değildi. Birkaç dakika sürdü."

Bu da tatlı bir yalandı. Kadınlara bir şey almak her zaman zor işti.

"Birkaç dakika mı?" diyerek onu hafifçe iğneledi genç kız. "Ben bile kendime hemen bir şey seçemem. Belli ki her yerimin ölçüsünü net bir şekilde hatırlıyorsun. İç çamaşırları ve pantolon üstüme tam uydu."

Faruk çatalını masaya bırakırken burun kıvırmıştı. "Mağazada aniden bir aydınlanma yaşadım. Yoksa gerçekten hiçbir yerini hatırlamıyorum. Sabun köpükleri içinde sıska bir Noel Anne gibiydin. *Zayıf bir kıza alıyorum* deyince tezgâhtar kadın çok yardımcı oldu. Sanırım benden hoşlandı."

Zehra bir an onu süzdü. Sonra elinde olmadan gülümsedi. Bu *ilk* canlı gülümseyişiydi. "Sana inanmıyorum ama yine de beni rahatlatmak için yalan atman çok hoş. Teşekkür ederim. Sen gerçekten iyi bir insansın."

"Hani despot ve acımasızdım?"

"Bazen iyisin!" diye düzeltti Zehra gülümsemesi kaybolmadan. "Çoğu zaman despotsun. Acımasızsın. Karşılaştığımızdan beri benim istediklerimi hiç yapmadın."

"Sokaklara dönmene, ölmene izin verecek değildim."

"Zorla yıkamana, zorla yemek yedirmene, zorla ilaç içirmene ne demeli? Üşüdüğüm halde acımasızca üstümü örtmeme bile izin vermedin. Eşyalarımı çöpe attın."

"İyi ettim. Evimde ölseydin kendimi aklayamazdım. Eşyaların da zaten çöptü. Bırak şimdi kötü yanlarımı, iyi yanlarıma adapte ol sen. Barış çubuğu yakmamış mıydık? Artık dost olalım, tamam mı?" Gülümseyerek bakıyordu. Uzanıp genç kızın elini tuttu. Küçücük eli kendi iri avucunda kaybolmuştu. "Dost muyuz sence?"

Zehra bu yakınlığa sesini çıkarmadı. "Başka şansım yok ki... Bana destek olan sensin. Çıkarlarım gereği öyle olmalıyım."

Faruk keyifle güldü. Dikkat çekici kahverengi gözleri ışıldamıştı. Onun elini bırakıp yine çatalına uzandı. Tabakta hâlâ fazlaca olan soğuk baklavalardan birisine batırdı. "Çıkarcı kadınları hiç sevmem ama nedense senden hoşlanıyorum, Zehra Hanım. Madem dostuz, yemek sonrası karşılıklı birer kahve içmeye ne dersin? Hepsi şu dolapta..." Kuşkuyla durakladı bir an. "Kahve yapmayı biliyor musun?"

Zehra biraz ayıplar gibi ona baktı. "Elbette biliyorum! Babam çok severdi. Hep Türk kahvesi içmek isterdi." Hasta sesi özlemle çıkmıştı sanki.

"Güzel... ama önce ilaçlarını al. Kahveden sonra da çay içeriz. Onu da ben demlerim. Elimden gelir."

Kahve faslı mutfakta olmuştu. Faruk televizyon izlerken Zehra'nın pişirip önüne bıraktığı kıvamlı kahvesini zevkle yudumluyordu. Zehra ise kendi kahvesini içmeden önce ilaçlarını aldı. Cılız bedenine hızlı etki eden ilaçlar, öksürük hariç diğer hastalıklar üzerinde başarıyla çalışıyordu. Öksürüğü de artık çok sık değildi. Yine de her öksürdüğünde ciğerleri göğsünden çıkmaya uğraşır gibi acıyor, kaburgaları ağrıyor, sırtı ise âdeta dökülüyordu.

Çayı söylediği gibi Faruk demledi. Öncesinde genç kızı oturma odasına kadar götürmüş, televizyonun karşısındaki tek kişilik koltuğa oturtmuş, rahat etsin diye ayaklarını uzatacağı sehpayı bile önüne çekmişti. Hatta bir yerden bulup getirdiği polar örtüyü de bacaklarının üstünden beline kadar örttü. Sonra çay hazırlamak üzere mutfağa geçti.

Zehra artık bir rüyada olduğuna emindi. Gözlerini yummuştu. Şu anda karanlık bir evin yıkık çatısı altındaydı. Kâbus görüyordu fakat bu sefer gördükleri diğerlerinden çok farklıydı.

Çünkü çok güzeldi... Ve yanında çok güzel bir adam vardı.

Gözlerini çekinikçe açtı. Mutfaktan tıkırtılar gelirken aylardır ilk kez sıcak bir yerde ayakları üşümeden ve sabaha ne yapacağını düşünmeden oturabiliyordu. Üstelik şimdi elinde çay dolu bardaklarla kapıdan giren şu uzun,

yakışıklı genç, hiçbir çıkarı yokmuş gibi davranıyordu. Eve geldikleri ilk gece hasta olabilirdi ama onun banyoda göğüslerini sabunlarken ve bacaklarının arasında köpüklü lifi gezdirirken aşırıya kaçmadığını, sapkınca dokunmaya çalışmadığını anlayabilecek kadar kendisindeydi.

Kalbi bu gence karşı sevgiyle dolmaya can atıyor fakat daha önce yaşadıkları yüzünden kendisini durduruyordu. Birisini sevemezdi. Böylesine iyi niyetli, böylesine sevimli, böylesine göz kamaştıracak kadar yakışıklı olsa bile!

Çünkü biliyordu ki sevgi sorumluluk getirirdi.

Ev sıcak olduğu için Faruk yatak odasına gidip üstünü değiştirmiş, kısa bir şort ile kısa kollu bir tişört giymişti. Zehra da üşümüyordu artık. Sıcak çaylarını yudumlarken birlikte televizyon seyrettiler ve bu süre zarfında hiç konuşmadılar. Bir ara Faruk'un telefonu çaldı.

"Asuman?" dedi genç adam açtığında. Zehra bu ismin kime ait olduğunu hemen anlamıştı. "Evdeyim... İmza mı unutmuşuz? Tamam, bir ara uğrar imzalarım." Telefondaki kadının bir şeyler dediği sessiz odada kısmen duyulabiliyordu. Faruk yan gözle Zehra'ya baktı. "Yarın olmaz, biraz meşgul olacağım ama sonraki gün buluşabiliriz. Evet, cuma gecesi... Görüşürüz..."

Telefonunu kapattı. Zehra gözünü televizyondan hiç ayırmamıştı. "Eğer benim yüzümdense..." diye başladı.

"Sadece sen değil," diyerek onun sözünü kesti Faruk. "Yarın çok işim var gerçekten. Akşam yemeğinde bir kadını eğlendirecek ruh hâline sahip olmayabilirim. Birkaç gün geç olsa bir şey değişmez. Sen de iyileşmiş olursun belki."

"Ama ben artık iyiyim..."

"Ne sesin ne öksürüğün ne de şu hâlsiz vücudun öyle olduğunu söylüyor!" Konuşmayı kapatmış gibiydi. Ayağa kalktı. Elinde boş çay bardağı tutuyordu. "Çay alacağım, sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Gecenin kalanı ikisi açısından sessizdi. Genç adam televizyonda değişik kanallarda geziniyordu. Çoğu da haber kanalıydı. Aynı şeyleri bir daha dinlememek için farklı bir kanal arıyordu. Bir süre sonra Zehra sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Üstündeki örtüyü düzeltirken aklındaki konuyu nasıl açacağını düşündü.

"Geç oldu artık..." diye başladı.

Faruk'un gözleri ona doğru çevrilmişti. "Yatağa götüreyim mi seni?"

"Hayır, onun için demedim." Güzel yeşil gözleri, adamın gözlerine çekingen bir şekilde bakıyordu. "Bu gece kendi yatağında yatabilirsin bence..." dedi Faruk'a.

"Öyle mi?" Sesi ilgisizdi.

"Bu üçlü koltuğun senin boyuna kısa geleceği ortada ve ağır olduğun için rahatsız da ediyordur. Bu sabah her yerinin ağrıyarak uyandığına eminim. Ben burada senden çok daha rahat yatarım."

Genç adamın bir kaşı hafifçe kalktı. İşin doğrusu, boyu bu koltuğa göre uzun olduğu için ayakları dışarıda kalıyordu. Yine de onu kontrol etmek için kalkmasının dışında fena uyumamıştı. Çok daha kötü yerlerde uyuduğu da olmuştu.

"Hem üstelik kıyafetlerin de yatak odasında. Ben bütün gün uyukladığım için pek uykum yok. Biraz burada televizyon izlerim. Sonra da uyurum zaten. Madem yarın işin çok, sen git güzelce dinlen."

"Olmaz öyle şey!"

"Olur! Vicdan azabı çekmemi mi istiyorsun? Ya uykunu alamayıp yolda kaza yaparsan?"

Genç adam güldü. "O kadar da değil. Öğlen gideceğim."

"Ben ciddiyim. Benim için çok şey yaptın."

"Ne yaptım ki? Büyütülecek bir şey değil."

"Benim için anlamını bilemezsin."

"Takdir etmen için yapmıyorum."

"Ya niye yapıyorsun?"

"İstediğim için." Genç adamın sesi kesindi. "Aslında belki de bana şans getiriyorsundur." Genç kız anlamadan bakınca gülümsemesi devam etti. "Seni gördüğüm gece işimi kurmak için ciddi bir paraya sahip oldum. Sonra çok uygun fiyata bir büro tuttum ve yine çok çaba harcamadan ilk işimi elde ettim. Karşılığında da ilk paramı kazandım."

"Bunları beni ikna etmek için uyduruyorsun." Zehra'nın bu sözlere hiç inanmadığı belliydi. Hafif bir nefes aldı. "Gerçekten iyi bir insansın. *Bu hayatta bir daha kimseye güvenemem* diye düşünüyordum ama sen bunu kısa zamanda değiştirdin."

"Bu hayatta iyi insanlar da var, Zehra Hanım. Bana güven."

"Sana güveniyorum zaten."

"Güzel! Böylece benim koltukta, senin de yatakta uyuman konusunu bir karara bağlamış oluyoruz."

Zehra sıkıntılı gibiydi. Kararsızca duraklamıştı. Ellerini örtü üzerinde birbirine kenetlenmesi huzursuzluğunu gösteriyordu. Sonunda göğsü hafif bir nefesle şişti.

"Şimdi söyleyeceğim şeyi yanlış anlamazsan eğer..." Sustu bir an. Bakışları genç adamın gözlerine utançla kilitlendi. Faruk sessizce onun sözünü birir-

çünkü genelde bunu erkeklerin yapması beklenir." Yine utançla bakıyordu. "Çıkarcı erkeklerin..." diye ekledi.

Faruk burun kıvırdı. "Belli ki o teklifi sen yapacaksın ve ben de bir erkek olduğuma göre ilgimi çekecek, değil mi? Evet, nedir?"

Zehra yutkundu. Cesaretini toplamaya çalışır gibiydi. "İkimizin de senin yatağında yatmamıza... ne dersin?"

7. BÖLÜM
KADIN VE ERKEK OLMAK

"İkimizin de senin yatağında yatmamıza... ne dersin?"

Faruk şaşkınlıkla güldü. İşte bunu beklemiyordu. "Şaka mı bu?"

"Özür dilerim..." dedi Zehra. Pişman olmuş bir yüz ifadesi vardı. "Şaka gibi geldiyse teklifimi unut lütfen. Sadece yatağın gerçekten çok büyük ve birbirimize hiç değmeden uyuyabiliriz diye düşündüm."

Faruk'un gülümsemesi azaldı. "Demek öyle?"

"Ben kenarda yatarım. Zaten zayıfım. Sen de böylece rahat edersin."

"Bu teklifi gerçekten benim yapmam gerekirmiş." Yeniden gülümsemişti. "Korkmuyor musun benden?"

"Hayır, yani... elbette aynı yatakta olmaktan çekiniyorum ama birbirimizden uzak durursak niye olmasın?" Bakışları ona güvendiğini belli edercesine masum pırıltılarla doluydu. "Zaten isteseydin daha öncesinde faydalanmak için bir şeyler yapardın."

"Belki iyileşmeni bekliyorum? Belki de yapacağım kötülükler sırasında kendinde olmanı istiyorum?" Sesi alaycıydı. "Belki de biraz etlenip her yerinin daha dolgun olmasını bekliyorum?"

"Bak şimdi! Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Gözleri irileşti. Onun alaycı ama sevimli yüzünü inceledi. Alaycılık hiçbir erkeğe ona yakıştığı gibi yakışamazdı. Sonra çaresizce iç çekti. "Neyse ki yalan söylemekte başarılı değilsin. Sana cazip gelen bir yanım olmadığını biliyorum." Kesik kesik birkaç kere öksürürken eliyle ağzını kapatmıştı.

Faruk kısa bir an onun gözlerini süzdü. "Evet, oğlan çocuğu gibisin," diye mırıldandı biraz acımasızca.

Zehra çaresizce başını eğdi. Eli kısa, biçimsiz saçlarına gitti. "Doğru..."

Genç adam hemen gülümsedi. "Ne var ki oğlan değilsin ve her kız gibi memelerin var. Gayet güzel olduklarını hatırladığım anlar da oluyor." Genç kızın gözleri yine irileşince keyifle kahkaha attı. "Tamam ya, şakaydı! Korkma hemen. Bence birlikte yatma fikrin çok mantıklı. Peki, seninle yatmamdan gerçekten rahatsız olmayacak mısın?"

"Benimle yatmayacaksın... Yani bir bakıma öyle ama... tam olarak da öyle değil işte. Birbirimize değmeden yan yana yatacağız."

Faruk düşünür gibi durdu birkaç saniye. "Bana olabilir gibi geliyor fakat araya yastık koymak gibi saçma sapan şeyler istemem. Gece boyunca kaskatı olurum, uyuyamam sonra."

Zehra başını eğdi. "Anladım, tamam! Koymayız."

"Uykumda sana dokunursam çığlık da atmayacaksın?"

"Öyle bir şey olabilir mi?" Kaşları hafifçe kalkmıştı. "Yani bana dokunmazsın, değil mi?"

"Bence mümkün. Şu ana kadar birisiyle aynı yatakta hiç yatmadın mı?"

"Yattım tabii ki ama... o kardeşimdi."

"O sayılmaz. İnsanlar aynı yatakta yatınca bazen birbirine sokulur, sarılırlar. Sevgililer, evli çiftler için çok normal bir şeydir bu."

"Neyse..." dedi Zehra önemsememiş gibi fakat kafası biraz karışmıştı sanki. "Yatak çok büyük. Sen rahat uyu diye dikkatli olurum ben, merak etme."

Faruk onun gerçekten de art niyetsiz, masumca böyle bir şeyi önerdiğini hissediyordu. Hangi genç kız tanımadığı bir erkekle aynı yatakta yatmayı önerirdi ki? Bu teklif sadece ve sadece genç adamın ona olan iyi davranışlarından dolayıydı. Zehra da ona güvendiğini hissettirmek istiyordu. Bunun farkındaydı.

Sonunda bu ilginç öneriyi kabul etti. O koltuk gerçekten rahatsızdı. İdare edebilirdi gerçi ama rahat yatağı dururken ne gerek vardı? Aniden ayağa kalktı. "Peki, tamam. Güvenin için teşekkür ederim. Sen rahat uyuyabileceksen ben de uyurum."

"Uyurum... sanırım."

"Peki ama şimdi sen de benimle yatağa geleceksin. Televizyon seyredip geç yatmak yok. Dinlenmen lazım. Hadi hazırlan, birlikte yatalım. Belki biraz da yatakta sohbet ederiz. Benim için ilginç bir tecrübe olacak." Keyifle sırıtmıştı.

Genç adam yatak odasına geçip üzerine uygun bir şey aradı. Pijaması yoktu. Genellikle iç çamaşırları ile yatardı ama şimdi sevişmeyeceği bir kadınla yatacağına göre daha giyinik olmalıydı. Rafların birinde duran eşofman altını buldu. Üzerine de kısa kollu, siyah bir tişört geçirdi. Sonra banyoya doğru yöneldi. Koridorda genç kız ile karşılaşmıştı. O da banyodan dönüyordu. Saçlarının uçları ıslak olduğuna göre yüzünü yıkamıştı.

"Benimle yatmaktan vazgeçmedin mi daha?" diye önünü kesip sordu.

"Niye?" Şaşkınca genç adamın gülümseyen yüzüne bakıyordu.

"Kadınların kendilerine ait fikirlerinden bile çabucak vazgeçmelerine alışkınım da! Yabancı birisiyle yatmak seni ürkütmüyor mu?"

"Olumsuz kısımlarını düşünmemeye çalışıyorum. Sen de aklıma getirmezsen sevinirim."

"Peki, öyle olsun." Keyifle sırıtmıştı. "Görüşürüz."

Genç adam banyoda fazla oyalanmadı. Dişlerini fırçalayıp yüzünü güzel kokulu bir sabunla yıkadı. Saçlarını da eliyle öylesine düzeltti. Yeniden yatak odasına döndüğünde genç kızın çoktan yatağa uzanmış olduğunu gördü. İnce yorganı göğsüne kadar çekmişti.

"Çok örtme üstünü, yine ateşin çıkmasın," dedi ona.

"Çok isterdim ama sana bu yatakta yatmanı teklif ederken geceliğim olmadığını unutmuşum. Yine senin atletini giydim."

"Hımm!" Genç adam da unutmuştu. Eliyle odanın dışını işaret etti. "İstersen ben yine..."

"Hayır, yattım artık. Hem içimde bu sefer iç çamaşırlarım var. Ayrıca garip gelecek ama senden pek utanmıyorum. Nasılsa bende göreceğin bir şey kalmadı."

Faruk sırıttı. "Öyle düşünme. Çıplak bir kadını görmek her zaman zevklidir. Üstelik bıkılacak bir şey de değildir. Bunun bütün erkekler için bir standart olduğunu söyleyebilirim."

"Neyse ki sen standartların dışında birisin."

Genç adam lambayı söndürüp yatağa yaklaştı. "Böyle diyerek kendini garantiye mi alıyorsun?" Dışarıdan vuran sokak lambasının ışığı içeriyi çok az aydınlatıyordu. Boş olan tarafın içine girip sırtüstü uzandı. Üzerini örttü. "Ben dâhil hiçbir erkeğe çok güvenme," dedi gizemli bir sesle.

"Bunu söylemen için artık çok geç değil mi?"

Faruk bir kolunu başının altına koyarak gözlerini tavana dikti. Aralarında gerçekten epey bir boş kısım kalmıştı. Dışarısı ise rüzgârlıydı galiba. Geniş camdan vuran ışıkta bir ağacın dallarının sağa sola doğru salınışı tavana yansıyordu.

"Aklıma gelmediği için üzgünüm," dedi sonra.

"Anlamadım? Ne gelmedi?"

"Gecelik! Mağazada senin için alışveriş yaparken hiç aklıma gelmedi."

"Üzülme, aslında atletin de çok rahat." Yerinde hafifçe kıpırdandı. "Gecelikten bir farkı yok. Hem senin yanında gecelik giymezdim ben."

"Ben fantezi gecelikten bahsetmiyorum. Babaanne geceliği mesela? Atletimden bile daha tutucu olurdu... Neyse, bu gece idare et, yarın sabah sana bir de gecelik bakarız." Aklında plan yapar gibiydi. "Ya da güzel bir pijama takımı... ya da sıcak tutan bir eşofman... Olmadı hepsini birden alırız."

Zehra sessizdi.

Genç adam yan gözle ona baktığında genç kızın gözlerini tavana dikmiş olduğunu gördü. Cılız ışık genç yüzünün profilini elle çizilmiş gibi aydınlatıyordu. Burnunun ucu havaya kalkık ve gayet biçimliydi. Estetik miydi acaba?

Faruk bakışlarını yeniden tavandaki kıpırtılara dikti. "Ve bir de telefon alalım," diye ekledi. "Bu zamanda insanın bir telefonu olmalı. Pahalı değil, ucuz ama işlevsel bir şey olabilir."

Zehra hâlâ sessizdi.

Genç adam onun uyumadığını kısık kısık çıkan nefes seslerinden anlayabiliyordu.

"Maaşı olan bir işin olduğunda ve kalacak bir yer ayarladığımızda seni arayabilmeliyim."

Küçük bir burun çekme sesi duydu. Sonra Zehra dirseği üzerinde doğrulup ondan yana döndü. Gözlerini gözlerine dikti. Arkasından vuran hafif ışık yüzünü karanlıkta bırakıyor, gözlerinin içindeki ifadeyi gizliyordu.

"Bunu... Bunu bana niye yapıyorsun?" diye sordu kısık bir tonla. Sanki sesi ağlamaklıydı. Sanki biraz da öfkeliydi. "Neden bana ümit veriyorsun? Neden her şey normalmiş gibi davranıp canımı acıtıyorsun?"

Faruk şaşırmıştı. "Dediklerimde anormal olan ne var ki?"

"Yapma lütfen!" Artık gözyaşları karanlıkta bile görülebiliyordu. "Bir iki gün sonra gideceğim ben. Sokaklara geri döneceğim!"

"Kim demiş onu?"

"Öyle olacak! Öyle... olmalı!"

Faruk kısa bir duraklamanın ardından uzanıp genç kızı şefkatle kendisine çekti. Kollarıyla sarmasına Zehra önce minik bir direniş gösterse de sonrasında yüzünü genç adamın geniş omzuna yasladı. Bir kolunu da mecburen kocaman gövdesinin üzerine atmıştı.

"Dönmeyeceksin..." dedi Faruk onu sıkıca sararak. Kısa saçlarına farkında olmadan sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Kızın kalbindeki tüm saflığı ve çaresizliği kendi yüreğinde hissediyordu. "Ben varken o sokaklara geri dönmeyeceksin. Sen artık benim arkadaşımsın, dostumsun... Ne dersen de! Senin için elimden geleni yapacağım."

Kocaman eli genç kızın sırtında sakinleştirici bir şefkatle geziniyordu. Zehra ise sessizdi. Ağlayıp ağlamadığı belli değildi. Kendi kabuğuna çekilmişti ancak genç adamdan uzaklaşmak için bir çaba da harcamamıştı.

Dakikalar genç adamın nazik dokunuşlarıyla geçiyordu. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Bir süre sonra Faruk'un eli yavaşladı. Sonra tamamen durdu. Günün yorgunluğu ile uyuyup kalmıştı. Göğsünde yatan zayıf vücudun varlığından hiç rahatsız olmadığı belliydi. Zaten genç kızın ne kadar ağırlığı vardı ki?

İlk kez bir erkeğin kollarında yatan Zehra ise yaşadığı gerginliği zamanla kaybetti. Vücudunun kasılması, sırtında gezinen kocaman ama müşfik el sayesinde yok olmuştu.

Ve bu adam ne kadar güzel kokuyordu böyle? Teni genç kız için âdeta rahatlatıcı bir ısıya ve kokuya sahipti. Aylardır ilk kez huzurluydu. Belki genç adamın sözleri ona huzur vermişti. Belki de bir erkeğin güven verici kolları onu rahatlatmıştı. Yüzünü yasladığı geniş omuz ise bir yastıktan bile daha konforluydu.

Sonunda onun da gözleri yavaşça kapandı. Faruk'tan sadece birkaç dakika sonra huzur içinde uykuya daldı. Birbirlerine dokunmama sözleri bir anda yalan olmuştu. Uyku onları cezbedici kucağına alırken bedenlerinin uzak durmasını kurnazca engellemişti. Dışarıda süregelen kötü hava koşulları ikisini de rahat uykularından alıkoyamadı. Yağan yağmurun sesi keyifli bir ninni gibiydi. Birbirlerinin ısısı ise rahatlatıcı bir koza edasıyla bedenlerini sarmıştı.

Sabah güneşinin ilk ışıkları henüz İzmir'in üzerine yayılmamışken gözleri ilk açılan Zehra oldu.

Yine sokakta, bir mezbelede[8] olduğunu zannetti. Sırtını sert bir duvara yaslamıştı. Biraz kıpırdanınca altındaki zeminin oldukça yumuşak, sırtındakinin de sandığı kadar sert olmadığını fark etti. Sonra yavaş yavaş uykusundan sıyrıldı.

Bir rüya falan değildi bu rahatlık!

Gözleri usulca aralandı. Gerçekten de sıcacık bir evde, geniş bir yataktaydı. Kalbi inanılmaz bir rahatlamayla dolup taştı. Dışarıda, rezil bir kuytu köşede yatmıyordu.

Durup tam olarak neler olduğunu anlamaya çalıştı. Üstündeki ince yorgan beline kadar açılmıştı ama neden sabah serinliğinde hiç üşümüyordu? Sonra belinin kenarından karnına doğru kaymış olan iri eli fark etti.

Saniyeler içinde nerede olduğunu kavradı. Gece Faruk'la aynı yatakta yattığını hemen hatırlamıştı. Görünüşe göre hâlâ onunla birlikteydi. Yattığı pozisyon da çok garipti. Sırtını yasladığı geniş göğüs çok rahattı. Belini kıvırıp kalçalarını yapıştırdığı adamın sıcaklığı ise onu sarıp sarmalamıştı.

Bu nasıl bir yatıştı böyle?

Sanki daha önce de bir erkeğin kollarında yatmış kadar rahattı. Faruk'un bu yakınlığına nasıl izin vermişti? Birbirlerine sarılmış bir hâlde uyuduklarını hatırlıyordu. Genç adamın temiz kokusunu içine çekerek uyumuştu. Pozisyon değiştirip ona böyle sokulan kendisi olmalıydı. Sırtında böylesine bir gücü hissetmek güzeldi. Kalçaları, bacakları ve her zaman soğuk olan ayakları şimdi sıcacıktı.

Sonra hissettiklerinden biraz utanarak onun bileğini dikkatle tuttu. Kendisinden yavaşça uzaklaştırıp yataktan kalkmaya niyetlendi. Elini önce birkaç santim kaldırabildi. Fakat bu hareketi Faruk'un yavaşça uyanmasına sebep

[8]Çöplük. (e.n.)

oldu. Genç adamın eli kıpırdadı. Zehra yakalandığı için utanarak hemen elini geri bıraktı ve gözlerini kapattı. Hâlbuki sırtı ona dönük olduğu için yüzünün görünmeyeceği çok açıktı.

Faruk da gözlerini açtığında bu yakınlaşma ile oldukça şaşırmıştı. Zehra'yla birbirlerine o kadar sokulmuşlardı ki neredeyse kendisinin bir parçası olmuştu. Bu pozisyon hiç iç açıcı değildi. İnce bedeni kendi bedenine tatlı bir uyum sağlamıştı. Biçimli kalçaları kendisine sımsıkı yapışmıştı. Genç kız uyandığında her şeyi yanlış anlayabilirdi.

Kolunu kaldırıp bedenini ondan uzaklaştırdı. Küçücük bir şeydi ama fazlasıyla sıcaktı bu kız. Sabaha kadar böyle mi yatmışlardı acaba? O kadar yorgundu ki hiçbir şey fark etmemişti. Gözlerini çevirip duvardaki saate baktı. Sekiz olmuştu. Yavaşça yatakta doğruldu. Bacaklarını aşağıya sarkıtıp başını genç kıza doğru çevirdi. Yüzünü göremiyordu ama uyuduğu belliydi. Neyse, hiç değilse o çok yakınlaştıklarının farkında olmamıştı.

Bugün yapılacak çok iş vardı. Sessizce banyoya gitti. Elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Giyinmek üzere yatak odasına geri döndüğünde Zehra'nın da uyanmış olduğunu gördü. Genç kız sırtını yatak başlığına yaslamıştı. İnce yorgan yine göğsüne kadar çekiliydi. Kısa saçları da iyice dağılmıştı.

Ona yine bornozuyla yakalandığı için durakladı bir an. "Günaydın!" dedi gülümseyerek. Eli farkında olmadan bornozunun önüne gidip kuşağını biraz daha sıktı. Artık hastalığı azaldığına göre genç kızın karşısında daha dikkatli olmalıydı. Onu ürkütmek istemiyordu. İnsanlara olan güven sorununda kendisi de bir çentik olmamalıydı. "Uyanmışsın."

"Evet..." Gözleri genç adamın nemli saçlarında, bornozla daha da heybetli olmuş iri vücudunda gezindi. Bakışlarını kaçıracağı bir yer olmadığı için yine Faruk'un yüzüne çevirdi.

"Güzel! Nasılsın peki?"

"Daha iyiyim..."

Faruk onun yanına gelip elini alnına koydu. Ateşi artık hiç yoktu. "Başın ağrıyor mu?"

"Hayır!"

Gözleri solgun yüzünde gezindi. Yeşil gözleri özel bir tona sahipti. Gözlerinin altı çökmüş olsa da gergin teni, yaşını ve direncini belli ediyordu. Gençliğinin verdiği güçle hızla iyileşme yoluna girmişti. Kansız dudakları bile artık hafifçe kırmızılaşmıştı.

"Boğazın veya başka bir yerin?"

"Biraz göğsüm ve kemiklerim ağrıyor ama dünkü kadar değil."

"Tamam o zaman. Bugün de yatıp dinlen istersen?"

"O kadar yatmaya alışık değilim. İki gün yattım zaten. Hareket edersem ağrılarım azalır belki."

"Emin misin?"

"Evet."

"Madem öyle, hadi kalk ve ılık bir duş al. Sonra da giyinip hazırlan."

"Niye?"

"Alışveriş yapacağımızı söyledim ya! Beni dinlemiyor musun yoksa? Sana alacaklarımız var." Onun yataktan inmesini bekliyordu. Giyinmek için kızın odadan çıkması lazımdı. "Öğleden sonra Manisa'ya servise gideceğim. Sabahtan halletmemiz şart."

"Bak, buna gerçekten gerek yok."

"Olsun, ben yapmak istiyorum. Hadi şimdi fırla. Yine önünde soyunup giyinmemi istemezsin, değil mi?"

"Sana yeterince yük oldum. Bana bir şey almanı istemiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ve bugün bu evden ayrılmak istiyorum." İnatçılığı sesi gibi yüzüne de yansımıştı. "Tamamen!"

"Henüz iyileşmedin. Duşunu al, kahvaltını yap, ilaçlarını iç ve sonra da inadı bırak. Doğru dürüst bir ayakkabın bile yok. Eskimiş, yırtık hırkanı attım. Çirkin bereni de attım. Sokaklara döneceksen hiç değilse biraz donanımlı ol. Yanlış mı düşünüyorum?"

"Bir iş kurmaya uğraşıyorsun. Bana ayıracağın parayla daha iyi şeyler yapabilirsin." Zehra sözlerinde tamamen ciddiydi. Genç adamın iyi niyeti vicdanını sızlatıyordu.

Faruk hafif bir nefes aldı. Sonra eli bornozunun kuşağına gitti. "Benim için dertlenmeyi bırak artık. Sen o *iyi şeylerin* içindesin." Kuşağı utanmaksızın çözüvermişti. Genç kızın şaşkın bakışları altında bornozun önü açıldı. "Sen oturuyor musun hâlâ? Giyinmem lazım. Bak, bu son uyarı! Ben utanmam."

Zehra şaşkın gözlerini bornozun açılmış önünden kaçırıp zorlukla yutkundu. "Tamam, dur!" Ayaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktı. "*Despot!*" diye fısıldadı içinden. Hâlâ çok iyi sayılmazdı. Bir an dengesini sağlamak için öylece durdu. "İkimiz de pişman olacağız, bunu biliyorsun," diye söylendi.

"Bence gitmezsen sen pişman olacaksın, Zehra Hanım. Kanka da olsak sen kadınsın, ben erkek."

Zehra bu uyarıyı tabii ki dikkate almıştı.

Banyoda kendi başına duş almak ve yatak odasına geçip yeni kıyafetlerini giymek, genç kıza garip bir şekilde enerji verdi. Faruk mutfakta olmalıydı. Aynadan kendisini süzdü. Günlerce giydiği o eskimiş kıyafetlerden sonra

Allah, şu Faruk denen tatlı despotun her işini yolunda götürür, elini attığı her işte başarılı olurdu inşallah.

Bunu canı gönülden dilemişti.

Yarım saat içinde ikisi de hazır bir şekilde kahvaltılarını yaptılar. Masayı birlikte hazırlamışlardı. Arada sırada karşı karşıya geliyorlar veya birbirlerine kazara dokunuyorlardı ama bunu çok da önemsemiyorlardı. Kahvaltıdan sonra Zehra ortalığı toparladı ve ardından Faruk'un masaya bıraktığı ilaçlarını uysalca içti.

Çıkmak üzere kapıya doğru gittiğinde genç adamı elinde bir mont ve atkıyla beklediğini gördü. Siyah pantolon ve aynı renk gömleği içinde etkileyici bir korsan gibiydi âdeta.

"Benim yedek motorcu montum. Sana epeyce büyük gelecek ama üşümeni kesinlikle engeller. Ayağındaki eski botların sırılsıklamdılar. Üstelik içleri bile parçalanmıştı. Onları da attım. Bir çift spor ayakkabım var. Sana büyük gelse de bağcıklarını sıkarsak yürümene engel olmaz. Alışveriş merkezine kadar onları giyersin. Umarım ayakların çok üşümez."

"Alışkınım..." Onun tuttuğu monta kolunu uzattı. Giydiğinde karşısındaki boy aynasına baktı. "Benden bir kişi daha girer bunun içine. Boyun kaç senin?"

"Sorun sensin, iskelet gibisin! İdare et artık." Elindeki atkıyı dikkatlice boğazına sardıktan sonra montun fermuarını çekti ve atkının içeride kalmasını sağladı. "Nasıl? Rahat mısın?"

"Robot gibi oldum." Kollarını çocuksu bir tavırla havaya kaldırmaya çalışmış ama pek becerememişti.

Faruk sırıttı. "Sokakta sıcak tutsun, yeter. Diğer yandan ateşinin tekrar yükselmesini istemiyorum."

Zehra kapının iç tarafındaki lacivert renkli spor ayakkabıları gördü. Ayaklarına biraz büyük olsa da işe yarardı. Faruk bizzat eğilip bağcıklarını dikkatli bir şekilde bağlamıştı. Genç adamın bu ilgisi gerçekten içini ürpertiyordu. Gözleri yere eğilmiş adamın gür saçlarında gezinirken yaşadığı huzursuzluğa engel olamıyordu.

"Nasıl?" dedi Faruk doğrulduğunda. Gözleri genç kızın yüzündeydi.

Zehra bir iki adım attı kapının önünde. "Düşmem sanırım... Teşekkür ederim."

"Güzel! Hadi çıkalım."

O da kendi montunu giydi. Kapıyı açıp genç kızın çıkmasını bekledikten sonra ardından kapatıp kilitledi. Asansörle aşağıya doğru inerken kimseyle karşılaşmadılar. Dışarıda artık yağmur dinmişti ama hafif rüzgâr devam ediyordu. Tabii bütün gece açıkta kalan kamyonetin içi de soğuktu. Neyse ki

Faruk'un kalın montu Zehra'nın vücudunu gerçekten sıcacık tutuyordu. Likralı kot pantolonu ise bacaklarını sıkıca sararken soğuk havayı engelliyordu.

Genç adam saatine baktı. "Önce büroya gidelim. Bu sabah sekreterlik görüşmesi için bir kız gelecekti. Mağazalar henüz açılmamıştır zaten. Sonra gider, senin için alışveriş yaparız."

"Son kez... buna gerek olmadığını söylüyorum."

Faruk sessizce kamyonetin motorunu çalıştırdı. Onun sözlerini duymamış gibiydi. Gaza basıp aracı dikkatlice hareket ettirdi. Mesafe kısa olsa da yolculuk biraz uzun sürdü. Sabah trafiği henüz azalmamıştı. İş yerinin yanındaki boş alana geldiklerinde genç adam kamyonetini geri geri yanaşarak ustaca oraya soktu. Boşluğun arkasında ise demir bir kapı görünüyordu. Bu kapı genç adamın bürosunun bahçesine açılıyordu.

"İn bakalım," dedi gülümseyerek. "Tek kişilik dev şirkete, Faruk Holding'e geldik!"

Kendi kapısını açıp çevik bir hareketle aşağıya atladı. Ardından kapatıp Zehra'nın olduğu tarafa dolaştı. Genç kız dikkatli bir şekilde yüksek basamaklardan inmeye çalışıyordu fakat Faruk çoktan ondan tarafa gelmişti. Zayıf bedenini bir bebek gibi belinden tuttu ve aşağıya indirdi.

Adamın gösterdiği bu ilgi, Zehra'nın kalbini acıtıyordu. Ayakları yavaşça yere bastığında geniş göğsüne yasladığı elini geri çekti. Nemlenen gözlerini kaçırdı. Deli gibi ağlamak istediğine inanamıyordu. En zorlu günlerinde bile ağlamamıştı. Bu nazik adam tüm savunma duvarlarını yıkıyordu.

Faruk kamyonetin kapısını kapattı. Zehra hâlâ gözyaşlarını geriye göndermeye çabalıyordu. Savunmasız bir şekilde genç adamın montuna sarındı. Büyüktü ama garip bir şekilde rahattı. Hâlâ onun kokusu vardı üzerinde. Dün gece yüzü onun omzuna yaslanmış bir hâlde uyurken de bu temiz kokunun farkına varmıştı. Genç adama yakışan egzotik bir kokuydu. Belki de sadece ten kokusuydu, bilmiyordu... Bu konuda çok tecrübeli olmasa da kokusunu sevmişti.

Kamyonetin kapılarını kilitleyen Faruk, ona sokuldu. Genç kızın koluna girip nakliye bürosunun ön kapısına doğru yönlendirdi. Adımlarını dikkatle atan Zehra, bu yakınlıktaki doğallıktan hiç rahatsız olmamıştı. Girişte durdular. Faruk kapının kilidini açarken o da cama yeni yazılmış olan isme bakıyordu.

"Soyadın Serdaroğlu mu?" diye sordu.

Genç adam keyifle gülümsedi. "Hayır, adım Faruk Cihan Serdar. Yani bir Serdar'ın oğluyum. Sonu *oğlu* ile biten iş yerleri daha başarılı oluyormuş, bunu biliyor muydun?"

"Henüz haberi yok."

"İş kurduğunu ona niye söylemedin ki? Sürpriz mi yapacaksın?"

"Babamla pek anlaşamayız." Faruk yine onun koluna girmek istemişti.

"Yürüyebilirim," diye nazikçe reddetti Zehra.

"Peki." Genç adam elini geri çekti ve içeriye girdi. Sonra dönüp onun gelmesini bekledi. İçeri girince ardından kapıyı kapattı. "Kombiyi açayım ben." Odanın diğer ucundaki koridora doğru gitmişti. Birkaç saniye sonra geri döndü. "Isınır şimdi içerisi."

"Senin mi şimdi burası?" Genç kızın gözleri içeride geziniyordu. Eşyaların bazılarının yeni olduğu belliydi çünkü mobilya kokuları henüz kaybolmamıştı.

"Evet, yani aslında kiralık ama artık benim iş yerim."

"Güzelmiş..." Montunun önünü açıp atkıyı çıkardı. Biraz ürkekçe ilerleyip rahat deri koltuklardan birine oturdu. Bakışları hâlâ çevresindeydi. Ortamı incelemeye devam ediyordu.

"Nasıl? Beğendin mi?"

"Çok iyi."

"Arka tarafta büyük bir dinlenme odası da var. Büro henüz yeni olduğu için her şey emanet gibi ama yakında sıcak bir işyeri hâline dönüşür."

"Evet..." Eli deri koltuğun üzerinde gezindi. Yumuşacık ve kaliteliydi. "Çok şık bence. İnşallah her şey istediğin gibi olur."

"İnşallah." Genç adam geniş camdan dışarıya baktı. İşlek sokak sürekli hareket hâlindeydi. İnsanlar, arabalar geçip gidiyorlardı fakat içeriye hiç ses girmiyordu.

"Tek başına senin için zor olmayacak mı?"

Faruk dönüp ona baktı. "Şu anda kafası çalışan bir sekreter ayarlamaya çalışıyorum. Ben yokken birileri burayı idare etmeli. Hiçbir şey yapmasa bile büro boş kalmamalı."

"Doğru."

"Tabii bir de muhasebeci ayarlamam lazım."

O sırada büronun dış kapısı açıldı. İçeriye yirmili yaşlarda, üzerinde kırmızı deri kabanı olan genç bir kız girdi. Uzun civciv sarısı saçları ve kırmızı rujlu dudaklarıyla sıra dışı bir tipti. Burnu soğuktan kızarmıştı. Yine de oldukça güzeldi. Kabanının önü açık olduğu için yeşil boğazlı kazağının içindeki iri göğüsleri ve incecik beli çok belirgindi. Koyu yeşil taytının ortaya çıkardığı yuvarlak kalçaları ve güzel bacaklarıyla da bir erkek için tam seyirlikti.

"Merhabalar! Faruk Bey mi?" diye sordu kocaman bir gülümsemeyle. Gözleri camın önündeki uzun boylu genç adamdaydı.

"Evet?" Faruk merakla kızı süzmüştü.

"Beni iş görüşmesi için Kadir amca yolladı. Bir sekreter arıyormuşsunuz. Dün size telefonla geleceğimi haber vermişti."

Faruk hatırlayarak başını eğdi. "Evet, tamam." Pencerenin önünden ayrılıp kızın yanına gitti. Sonra elini kibarca uzattı. "Ben de sizi bekliyordum. Buyurun, oturun. Adınız neydi?"

"Hatice."

Sahte sarışın, genç adamın elini sıktıktan sonra gülümseyerek Zehra'nın karşısındaki koltuğa oturdu. Bir an için genç kızı süzmüş, hâlâ üzerinde duran montu ve spor ayakkabılarına rağmen onun da sekreterlik görüşmesi için gelen birisi olduğunu sanmıştı.

"Sen bize bir kahve yapabilir misin Zehra?" diye sordu Faruk.

Zehra bir iş görüşmesi olduğu için onları yalnız bırakması gerektiğini biliyordu. Atkısını alıp yerinden kalktı ama nereye gideceğini bilmiyordu. Genç adam gözleriyle koridorun sonunda kalan kapıyı işaret etti. Zehra da hemen o tarafa doğru yöneldi.

"Ben kahve içmiyorum!" diye atıldı hemen Hatice. Sözleriyle yolda duraklayan Zehra'ya baktı. Onun sekreterlik görüşmesi için gelmemiş olması içini rahatlatmıştı. "Ama varsa bir neskafe alabilirim."

"Yok maalesef," dedi Faruk sakince. İnceleyen gözleri sarışın kızın üzerindeydi. "Büromuz yeni açıldığı için henüz her şeyi tedarik edemedik. Onun yerine sallama çay içer misiniz?"

"Olur."

"Tamam, ben de çay alayım o zaman, Zehra."

Genç kız onun işaret ettiği kapıyı açıp içeriye girince şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. Sonra içerideki geniş iki koltuğu, duvarlardaki deniz manzaralı iki yağlı boya tabloyu süzdü. Kenarda ayrı bir çalışma masası olsa da şık sehpalar buraya hoş bir ev havası katmıştı. Bir duvara oldukça büyük bir kitaplık bile kurulmuştu. Şimdilik birkaç kitap vardı içinde. Genç adamın okumayı sevdiği evdeki kütüphanesinden belliydi.

Buraya bayılmıştı. Yerde bir de halı olsa bir evin salonundan farkı kalmayacaktı. Bir kenarda hiç açılmamış büyük bir televizyon kutusu gördü. Yanında ise bir buzdolabı kutusu duruyordu. Bunların da kurulumu tamamlanırsa Faruk'un evi kadar konforlu olacağı kesindi.

Gözü mutfak gibi duran kısma kaydı. Burası da henüz boştu ama en azından yemek pişirmek için bir ocağı, bir mikrodalga fırını ve bir de kahve makinesi vardı. Hepsi de yeni gibiydi.

Uzanıp üstteki ahşap dolapları karıştırdı. Sallama çaylar ve Türk kahvesi yan yana duruyordu. İkisi de birer cam kavanozun içindeydi. Yanında da hiç açılmamış kesme şeker kutusu vardı. Fincanlar ve bardaklar neredeydi peki?

Çay için çeşme suyu mu kullanacaktı acaba? Faruk'un evindeki su içilebiliyordu ama ya buradaki?

Montunu çıkarıp koltuğun üzerine bıraktı. İçerisi hızla ısınmıştı. Fincanları bir çekmecede, henüz açılmamış kutusunun içinde buldu. Onları yıkarken suyun tadına baktı. İçilebilir gibi duruyordu. Çok daha kötülerini içmişti nasılsa. Su ısıtıcısı neredeydi acaba? Sonra ocağın kenarındaki kutuyu gördü. İçinde yepyeni bir su ısıtıcısı vardı. Onu da alıp kutusundan çıkardı. Kullanmadan önce mutlaka yıkamalıydı. İyi ama şimdi de bulaşık deterjanını bulması gerekiyordu. Sahi o neredeydi?

Vakti sürekli bir şeyleri aramakla geçse de sonunda suyu ısıtıp fincanlara koydu. Sallama çayları da içine bıraktı. Şeker paketini açıp içinden kâğıda sarılı ikişer adet şeker aldı. Onları da fincan tabaklarının yanına bıraktı.

Elinde çaylarla büroya geri döndüğünde sarışın sekreter adayıyla Faruk hâlâ konuşuyordu. Genç adam çalışma masasının arkasına geçmiş, koltuğuna oturmuştu. Kız gülümseyerek bir şeyler anlatıyor, Faruk da sabırla onu dinliyor gibi görünüyordu.

Galiba bu güzel kız sekreterlik işini kapmıştı. Gidişat onu gösteriyordu çünkü. Daha ne olabilirdi ki? Hem güzeldi hem de konuşkan. Kıyafetleri biraz değişikti ama Faruk için sorun olmadığı belliydi. Böyle iş yerlerinde müşterileri etkilemek amacıyla sekreterin görünüşü çok önemliydi. Bunu kendisi bile biliyordu.

Sessizce yanlarına geldi ve sıcak çaylarını her ikisinin de önüne bıraktı.

"Teşekkür ederiz," dediler ayrı ayrı.

Genç kız aynı sessizlikle oradan ayrıldı ve yeniden dipteki odaya geri döndü. Kendine de çay koymuştu. Onu yudumlamadan önce merak edip odanın içindeki diğer kapıya doğru gitti. Kilidi açıp baktığında arka bahçeye açıldığını gördü. Zamanla kirlenmiş olan, geniş, üstü kapalı bir verandası vardı. Böylece üst kattan hiç kimse orada oturacak olanları göremez veya üstlerine bir şey atamazdı.

Bahçe içinde bir sürü ıvır zıvır ve paslanmış malzeme gözüne ilişti. Mermer ve fayanslar da vardı. Eski sahibinden kalmış olmalıydı. Yan taraftaki çelik kapı belli ki kamyonetin bulunduğu boş kısma açılıyordu. Kapının bahçe tarafında ise şık görünümlü bir motor park edilmişti. Bulunduğu yerin üstü kapalı olduğu için yağmurdan korunmuştu. Genç adamı ilk kez bunun üzerinde gördüğünü hatırladı. Çok anlamazdı ama bu siyah motor gerçekten çok güzeldi. Pahalı bir şeye de benziyordu ayrıca.

İş yerine ait böyle geniş bir alanın olması iyiydi. Kamyonetin ara boşluğa rahatça park edilebilmesi, dükkânın içinde bulunduğu işlek sokak için de bir avantajdı.

Birkaç dakika sonra Faruk da dinlenme odasına girdi. Yalnızdı. Genç kızı koltukların birinde, elinde bir fincan çayla otururken buldu. Yeşil gözleri duvardaki deniz manzaralı tablodaydı ama aklı başka bir yerde gibiydi. Bakışları hemen Faruk'a döndü.

"Neler düşünüyorsun bakalım?" diye sordu genç adam.

Zehra sakin bir ifadeyle cevapladı. "Hiç."

"Demek hiç?" Gelip onun karşısında durdu. Ellerini pantolonunun cebine sokmuştu. "Sanki aklında sevgilisinden başka bir şey olmayan âşık bir kız gibi görünüyorsun." Zehra bu sözlere karşı bir şey demedi. Faruk'un bakışları çevresinde gezindi. "Nasıl? Beğendin mi iş yerimizi?"

"Çok güzel."

"Ya burası? Dinlenme odası?"

"Bayıldım," dedi Zehra içtenlikle. "Her şeyin var. Tıpkı ev gibi..."

"Televizyon ve buzdolabını servis gelip kuracak. Bir türlü kurdurmaya vakit olmadı. Gece geç saatlerde geldiğimde, burada yatarım diye düşünmüştüm."

"Güzel fikir gerçekten."

"Beğenmene sevindim." Pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp saatine baktı. "Mağazalar açılmıştır. Birazdan gideriz. Çayını iç sen."

Zehra hafifçe toparlandı ve kalkmaya hazırlandı. "İçmesem de olur."

"Dur, bekle! O kadar vaktimiz var. Otur, iç çayını. Acele etme." Onun yanına oturmuş, bedenini de hafifçe Zehra'ya çevirip bacak bacak üstüne atmıştı. "Kızı nasıl buldun?"

"Hatice Hanım'ı mı?"

"Evet..."

"İşi kabul etti mi?"

"O değil, ben karar vereceğim. Telefonunu alıp yarın haber vereceğimi söyledim. Sence işe almalı mıyım?"

Zehra zayıf omuzlarını sikti. "Şahsen ben karışmak istemem. Buna sen karar vereceksin. Hem sizinle aynı ortamda bile değildim."

"Olsun, kadınların içgüdüleri kuvvetlidir. Sana nasıl birisi gibi geldi?"

"Lütfen böyle bir sorumluluk verme bana."

Faruk gülümsedi. "Onun hakkında olumlu olsaydın böyle çekimser davranmazdın, değil mi?"

"Beni ilgilendiren bir şey olmadığı için fikir yürütmek istemiyorum."

Zehra bakışlarını kaçırıp çayını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Çay ılımış olsa bile hâlâ ağrıyan boğazına acı veriyordu. Zorlukla yutkunduğu yüzünden belli olmuştu.

"Hoş bir öz güveni var," dedi genç adam sırıtarak.

"Çok da güzel..." diye onayladı Zehra.

"Evet, sarı saçlarıyla ilgi çekici aslında... Bu arada, senin de saçlarını kestirmeliyiz bence. Şekilsiz kısımlarını düzeltebilecek, tanıdık bir kuaför biliyorum."

Zehra'nın eli bilinçsizce kendi siyah saçlarına gitti. Makas izleri olan tellerine dokundu. Yanakları kızarmıştı.

"Böyle kalsa daha iyi..."

Faruk'un gözleri bu sefer onun yüzündeki yaralara gitti. Sağlıklı cildi o izleri tamamen yok edecekti büyük ihtimalle. Bir süre sonra da hiçbir iz kalmayacağını tahmin ediyordu.

"O bombanın sana ciddi bir zarar vermemesi büyük bir şans olmuş gerçekten. Sana yakın mıydı patlama?" diye sordu.

Zehra hafifçe irkilmişti. Sonra göz göze geldiler. Hâlâ genç adama açılıp açılmama konusunda kararsızdı. "Oldukça yakındı," dedi sonra yavaşça. "Bir pazar yerinin girişinde yüz kilo patlayıcı yüklü aracı patlattılar. Tam yetmiş üç kişi öldü. Yirmi altısı polis ve askerdi. Ben dâhil yüzlerce kişi yaralandı."

"Hastanede yattın mı?"

"Sadece iki hafta..." Yutkundu istemsizce. "Ben nispeten iyiydim. Kolları ve bacakları kopanlar, kör ve sağır olanlar vardı. Ben de birkaç hafta kısmi körlük yaşadım. Sol gözüm hasarlıydı."

Faruk birkaç saniye sessizce onun yüzünü süzdü. Sol kaşının üstündeki ve sol şakağındaki taze yara izleri yakında kaybolurdu belki ama belli ki psikolojik izi yıllarca üzerinde kalacaktı. "Başka ülkelerin güdümünde olan bir iç savaş yaşamak zor olmalı," dedi ciddi bir sesle.

"Sadece zor değil..." diye fısıldadı Zehra. "Kimin kim olduğunu bilemiyorsun. Çevrendekinin dost mu düşman mı olduğunu anlayamıyorsun. Her an başına bir şey gelebilir. Hayatını devam ettirmeye çalışırken bir köşede ansızın vurulup ölebilirsin."

Çay fincanını yeniden dudaklarına götürdü. Bir yudum daha içerken gözlerini Faruk'tan kaçırmıştı.

"O yüzden mi annen ile Türkiye'ye kaçtınız?"

"Sayılır..." Sesi tedirgindi.

"Başka ne sebep vardı ki?"

Zehra buğulanan yeşil gözlerini genç adama çevirdi. Yüzü de kireç gibi olmuştu sanki. Derin bir nefes aldı. "Ben... Ben bundan bahsetmek istemiyorum."

Faruk onu zorlamak, huzurunu kaçırmak istemiyordu. O yüzden çok ısrar etmedi. "Peki, öyle olsun. Anlatmak istemiyorsan anlatma."

"Ama sen de sormaktan hiç vazgeçmiyorsun!" diye hafifçe suçladı onu Zehra. Titreyen elleriyle tuttuğu fincanı sehpaya geri bıraktı.

Genç adam gülümsedi. "Sevdiğin birisi hakkında iyi veya kötü bazı şeyleri bilmek istersin."

"Beni seviyor musun?" Bunu anlamsız bulmuş gibiydi.

"Sevmemem için bir sebep var mı? Sen beni sevmiyor musun?"

"Tuzak sorular mı bunlar?"

Genç adam uzanıp onun küçük ellerinden birini tuttu ve gözlerine bakarken hafifçe sıktı. "Dostluğumuzu nasıl pekiştireceğiz peki?"

"Bence gerek yok. Bir iki gün sonra ayrılacağın birisiyim ben."

"Belki..." Elini yeniden sıktı. "Bu durumda zaten bana verdiğin sırların hiçbir anlamı kalmayacak."

"Öğrenip ne yapacaksın ki?"

"Bana güvendiğini hissedeceğim."

Zehra başını öne eğdi. Birkaç tutam saç alnına döküldü. Gözleri elini tutan bu güçlü ele kilitlenmişti. Gerçekten de dostça bir güce sahipti. Erkeklere güven olmayacağını defalarca kere test etmişti. Yine de kimseye olmadığı kadar farklı hisler besliyordu bu genç adama. Tanımlayamadığı, ruhunun karanlıklarında kaybolan güzel hislerdi.

"Peki..." dedi durgun bir sesle. "Sor bakalım. En çok neyi merak ediyorsun?"

Faruk keyifle güldü. "Kaç soru hakkım var?"

"Sınırsız değil." Bu sırada elini nazikçe geri çekip kucağında birleştirdi.

"Öyle olsun. Bana yeter."

"Cevap vereceğim kesin değil."

"Demek gizemli kadın olmayı seviyorsun?"

Zehra burun kıvırdı. "İlk sorun bu mu yani? Haklarını çok çabuk harcıyorsun."

Faruk bu sefer yüksek sesli bir kahkaha attı. "Biliyor musun?" dedi gülümsemesi yüzünde asılı kalırken. "Eğer bir gün evlenmek istersem senin gibi tatlı ve dişli birisiyle olsun isterim."

Zehra onun bu iltifatı karşısında hiç renk vermedi. Gözleri genç adamın güzel kahverengi gözlerine kilitlenmişti.

"Bense kesinlikle senin gibi bir kocam olsun istemezdim!" dedi ciddi bir sesle.

8. BÖLÜM
GÜZEL ŞEYLER

"Bense kesinlikle senin gibi bir kocam olsun istemezdim!" Zehra onunla neden evlenmek istemediğini açıklamak için hiçbir çabaya girmedi. "Evet, şimdi ilk sorunu alayım..." diye devam etti gayet doğal bir sesle.

Faruk'un gülümseyen yüzü, yalandan bozuk bir hâle dönüşmüştü. Kaşları hafifçe çatıldı.

"Dur bakalım! Benimle neden evlenmek istemezmişsin?" diye sordu merakla.

Genç kız birkaç saniye dikkatle onu süzdü. Gözleri keskin hatlı burnunda, gülmeye hazır erkeksi dudaklarında, köşeli çenesinde ve geniş alnında hızlıca gezindi. Gür siyah saçlarında yaşı gereği tek bir beyaz tel bile yoktu. Kirpikleri ise çoğu kadını kıskandıracak kadar uzundu.

"Bir kere çok yakışıklısın," dedi ciddiyetini bozmadan. "Uzun boylu ve atletik olman da senin için avantaj tabii. Akrep kadını olarak ben çok kıskanç birisiyimdir. Yakışıklı ve biraz da aptal olsan belki seni idare edebilirdim ama zeki birisi olduğunu anlayabiliyorum. Tüm kadınları mıknatıs gibi kendine çektiğine eminim. Kocamın böyle birisi olmasını istemem. Ayrıca..." Dudakları hafifçe kıvrıldı. Yüzünü ise utangaç bir ifade kapladı. "Ayrıca ilk kez erkek kalçası görmeme rağmen seninkiler sandığın kadar kötü görünmedi gözüme. Belki o anda hasta olduğum içindir, bilmiyorum... ama sonuçta bir kadın için ideal bir koca sayılmazsın."

Faruk kısa bir süre onun sözlerini hazmetmeye çalıştı. "Kendimi çok kötü hissettim," dedi garip bir sesle.

"Merak etme, yine de seninle evlenmek isteyen olacaktır." Sesinde tatlı bir alay vardı.

"Ya?" Yeniden gülümsemişti. Çocuk ruhluydu bu adam.

"Ama sen bence çok geç kalmışsın. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört."

"Bizim oralarda senin yaşındaki adamların iki üç tane çocuğu olur."

"Cidden mi? Ya senin yaşındaki kızların?"

Zehra bir an düşündü. "Vaktinde evlenmiş olsaydım belki bir veya iki çocuğum olurdu. Bizim oralarda kızlar da erken evlenir."

"Yok artık! Daha on dokuz yaşındasın sen!"

"Annem, babamla evlendiğinde on yedi yaşındaymış. Babam da yirmi bir."

Faruk onun yaralı yüzünü, zayıf vücudunu ve biçimsiz saçlarını hızlıca süzdü. Aslında Zehra o kadar da çirkin bir kız değildi. Onu beğenecek bir erkek kesinlikle çıkardı. Özellikle burnu ve dudakları çok güzeldi. Yeşil gözleri de her yerde görülmeyecek kadar özeldi. Onlar aşırı zayıflamanın kötü etkisinden hiç zarar görmemişlerdi.

"Sen niye evlenmedin peki?" diye merakla sordu.

"Bir kere kıyısından döndüm..." dedi Zehra yavaşça.

"Ne oldu sonra?"

"Olmadı." Kısa ve kesin bir cevaptı. Daha fazla konuşmak istemediği açıktı. "Tabii burada konumuz sensin. Geleceği parlak ve yakışıklı bir adam olarak hâlâ bekâr olman biraz garip doğrusu."

Genç adam omuzlarını silkti. "Benim hiç acelem yok. İlk önce işimde ilerleyip kendimi geliştirmek istiyorum. Ancak o zaman çocuklarımın geleceğini garantiye alabilirim. Zaten bizim buralarda işler sizinki gibi yürümüyor. Genç yaşta evlilikler pek kalmadı. Yavuz abi bile otuzunu geçti ama hâlâ bekâr."

"O kim?"

"Akçay'daki mahalleden eski bir dost. Buradaki işimi kurmamda çok yardımcı oldu kendisi. Şu televizyon onun hediyesi. Çok zengindir. Onun sayesinde, Manisa'daki fabrikasının ürün dağıtımını yapmaya başladım."

"Seni seviyor olmalı. Pahalı bir televizyon hediye etmiş, yeni işinde sana destek olmuş."

"O özel birisidir. Sana bu dünyada iyi insanların da var olduğunu söylemiştim."

"Çıkarsız yardım eden pek kimse kalmadı artık."

Bakıştılar bir an. Faruk keyifli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Benim senden bir çıkarım var mı sence?"

Genç kız söylediği sözlerin Faruk tarafından kendisine çekileceğini pek düşünmemişti. Gülümsemeye çalıştı.

"Ben çıkar sağlayamayacağın kadar dipte bir insanım. Hiçbir özelliğim yok. Sanırım sen de gerçekten çıkarsız yardım eden iyi bir insansın."

"Özelliğim yok diyorsun ama..." Faruk gözlerini hafifçe kısarak onu baştan aşağı süzdü. "Oturuşun bile asaletini belli ediyor. Ülkendeki savaş, buradaki sefil hayat seni bozamamış. Büyük ihtimalle sen Suriye'deyken, ailenin maddi durumu sana iyi bir eğitim aldıracak kadar iyiydi."

Zehra'nın durgun gözleri, genç adamın meraklı gözlerine kilitlenmişti. "Bunu da nereden çıkardın?"

Faruk omuz silkti. "Göze çarpan belli başlı şeyler var."

"Mesela?"

"Mesela iç çamaşırların oldukça kaliteliydi. Bunları sana alabilecek bir sevgilin olmadığına ve hiç evlenmediğine göre ailen almış olmalı."

"Çalmış olamaz mıyım?"

"Sanmam... Ayrıca çok güzel Türkçe konuşuyorsun. *İstanbul Türkçesi* deriz biz buna. Şiven olsa bile çok tatlı vurguların var. Diksiyonun da iyi, düzgün ve akıcı."

"Anneannem, Bursalı bir Türk'tü. Güzel Türkçe konuşabilmem çok normal! Mahallemizde de çok fazla Türk yaşıyordu. Hepsi de iyi insanlardı. Bazıları savaşta öldü..." Sesi hüzünlenmişti.

"Üzüldüm..." Derin bir nefes aldı. "Oturuşun, tavırların, şu çayı içişin bile farklı. Dişlerin tertemiz ve düzgün. Hatice Hanım'dan daha iyi bir eğitim almış gibisin."

"Liseyi bile bitiremedim," dedi Zehra kısaca. "Hepsi aile kültürü. Aslında bir diş fırçam vardı yanımda ama birkaç gün önce onu düşürüp kaybettim."

"Peki ya vücudunun temizliği?"

Genç kızın kaşları hafifçe kalkmış, gözleri de belirsizce irileşmişti. "Anlayamadım?"

"Seni yıkarken fark ettim. Sokaklarda geçirdiğin onca zamanı düşünürsek vücudunda hiç tüy yok. Cildin son derece pürüzsüz ve tertemiz."

Zehra yutkundu. Yanakları kızarmıştı. Onun nereleri yakından gördüğü bir daha aklına gelmişti. "Bu kadar ayrıntıya dikkat etmen hiç hoş değil."

"Erkeğim ben..." dedi Faruk rahatça. "Karşı cinsteki çekici ayrıntılara dikkat etmemem mümkün mü sence?"

"Etmişsen bile bunu dile getirmen çok ayıp!"

"Haklıyım ama değil mi?"

Zehra gözlerini kaçırdı. Başını yana çevirmişti. "Artık yüzüne bakamayacağım."

"Sen de benim popomu gördün ama?" dedi Faruk keyifle gülümserken. Onun mahcup duruma düşmesini umursamıyor gibiydi.

Zehra bu sefer başını hızla ona çevirdi. "O herkeste var! Aynı şey mi?" dedi hayretle. Gülümsemesi gözlerine yayılan bu adama kızmak çok zordu. Güzel gözleri irileşmişti. Genç adam tam ağzını açıp benzer bir şekilde ona itiraz edecekti ki parmağını kaldırıp onu susturdu. "Sakın!" dedi uyarı dolu güzel gözleriyle. "Sakın aklına geleni söyleme! Başka kadınların hiçbir yeri umurumda değil! Benimkiyle de kıyaslama!"

Faruk derin bir nefes aldı. Dudakları masum bir sinsilikle kıvrılmıştı. "Peki, tamam! Bu konuda daha fazla bir şey demeyeceğim." Aniden ayağa

kalktı ve kibarca elini uzattı. "Hadi bakalım, Zehra Hanım. Çayını içe kalanını akşam evde konuşuruz. Önce gidip senin için biraz alışveriş yap keyfini yerine getirelim."

Zehra bu harekete şaşırmıştı. Onu öfkesiyle reddetmek istiyordu a genç adamın gözlerindeki sevimli bakış, daha fazla uzatmamasını ona hat latıyordu. Bu adamda şeytan tüyü vardı. Ona bir türlü istediği gibi kızam yordu.

"Akşama konuşacak bir şey kalmadı," dedi öylesine.

"Olur mu hiç? Daha ben sorularıma başlamadım bile. Bu ısınma turuydu sadece."

Eli hâlâ havadaydı. Zehra en sonunda elini yavaşça kaldırdı ve genç adamın avucuna bıraktı. Onun art niyetsiz olduğunu hissedebiliyordu. Belli ki Faruk bu rastgele temasları önemsemiyor, kendi kardeşine davrandığı kadar doğal davranıyordu. Küçük bir yardımla oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Gitmeden önce bardakları yıkayayım," dedi ailesinden gelen bir terbiyeyle. Eli hâlâ onun elindeydi.

"Sonra yıkarsın. Geri geleceğiz nasılsa. Motorla gitsek olur mu? Alışveriş merkezine kamyonetle gitmemiz zor olur."

"Hiç binmedim ki..."

"Eğlenirsin bence. Hava soğuk ama sabah giydiğin mont seni korur. Başını da atkıyla sıkıca sararız."

"Sorun değil." Sıkıntılı bir sesle ekledi. "Yine de önce bardakları yıkamalıyım. Merak etme, sadece bir dakika sürer. Annem asla ortada kirli bir şey bırakmamı istemezdi. *Evini temiz tut misafir gelir, vücudunu temiz tut ölüm gelir*, derdi."

"Annen harika bir kadınmış," diye mırıldandı Faruk. Genç kızın da bu kültürü, bu terbiyeyi yaşaması çok hoşuna gitmişti. Bardakları toparlayıp yıkamaya girişmesini ilgiyle izledi.

On dakika sonra genç adamın siyah motorunun yanındaydılar. Faruk motorunu kapının dışına çıkardı. Sonra genç kızın önünde durup giydiği monta çekidüzen verdi. Yakasını kaldırıp boğazını iyice gizledi. Kendisine normal gelen ama genç kız için kocaman olan atkıyı da bir şal gibi başına sarmış, uçlarını da göğüslerinin ortasına sokup fermuarını çekmişti. Tabii bunları yaparken eli göğüslerinin üst kısımlarına dokunmuştu ama ikisi de önemsiz bir şeymiş gibi davranmayı tercih ettiler. Sonuçta genç adamın bu hareketlerinde bir fırsatçılık yoktu.

Faruk motora önce Zehra'nın binmesini sağladı. Sonra kendi kaskını takıp koltuğa yerleşti. Motor tatlı bir hırıltıyla çalıştı. Faruk başını hafifçe yana çevirdi.

"Bana sokul, ellerini montumun altından belime dola," dedi onu yönlendirerek.

Zehra itirazsız bir şekilde öne doğru kayıp ona sokuldu. Ayaklarını genç adamın tarif ettiği gibi kenardaki pedallara dayamıştı. Elleri ise istemsizce genç adamın montunun içine süzüldü. Elinin altındaki karın kaslarını hissedebiliyordu.

Ve öyle sıcak, öyle hoş bir etki veriyordu ki bu güçlü bedene sarılmak...

Motor ilk hareketlendiğinde önce bir ürktü. Tıpkı ilk binenlerde olduğu gibi o da kendisini biraz kastı. Sonra soğuk ve nemli havada ilerlerken aslında korktuğu kadar olmadığını fark etti. Faruk'un iri bedeni rüzgârı kestiği için neredeyse hiç üşümüyordu. Vücudu ve elleri sıcacıktı. Atkı da hem başını hem de ağzıyla yanaklarını koruyordu.

"İyi misin?" diye seslendi Faruk.

"Harika!"

Genç adam gülümsedi. Onca korkulacak olay yaşadıktan sonra onun böyle motor gibi önemsiz bir şeyden korkmayacağını tahmin etmeliydi.

Gaziemir'de bulunan alışveriş merkezine gidiyorlardı. Buca'ya en yakın yer orasıydı çünkü. Sıkışık trafiğe rağmen motorla kısa sürede vardılar. Genç adam alışveriş merkezinin kapalı otoparkına girdi. Müşteri girişine çok yakın bir yerde durdu. Henüz öğlen bile olmadığı için oldukça sakindi. İnip kaskını motorun gidonuna astı. Sonra da genç kızı kolundan tutup inmesine yardımcı oldu.

"İçerisi sıcak, atkıyı çıkar istersen."

Zehra uslu bir çocuk gibi montunun önünü açıp atkıyı çıkardı. Genç adam onu alıp motorun deri çantasının içine soktu. Sonra kolunu uzattı.

"Koluma girmek ister misin? Daha rahat yürürsün," dedi kolunu ona doğru uzatırken.

Zehra buna da karşı çıkmadı. Genç adama sokulup koluna girdi. Gerçekten de hâlâ güçsüz olan vücudu için bu destek ona iyi gelmişti.

Alışveriş merkezi o gün için mesaiye yeni başlamıştı. Dükkân vitrinleri müşteriler gelmeden önce temizlenmiş, yeni ürünler yerleştirilmişti. Yerler de tertemizdi. O gün satacakları malları düzenlemeye devam edenler olsa da genel olarak alışverişe hazırdı. Hareketlilik daha çok yiyecek içecek kısımlarında belli oluyordu.

Zehra uzun zamandır ilk kez bu kadar büyük bir alışveriş merkezine geliyordu. Belli etmese de gözleri parlamıştı. Böyle yerler ona medeniyette olduğunu hissettiriyor, genç adama sokulmuş bir hâlde yürürken ilgiyle etrafını izliyordu.

"Gel." dedi Faruk. Onu birçok markanın içinde barındığı bir ayakkabı mağazasına sokup kadın reyonuna yönlendirdi. Çeşit çeşit botlar ve gündelik ayakkabılar raflarda mevcuttu.

"İstediğini seçebilirsin," dedi genç kıza. Bu sırada kendisi de etrafı inceliyordu. Kısa model bir bota baktı. Sonra onu beğenmeyip yandan fermuarlı bir modeli eline aldı. "Bu nasıl? Hem giyip çıkarman da kolay olur. Kaç numara giyiyorsun?"

"Otuz yedi."

"Şansa bak! Bu sana tam olur."

Genç kız onun uzattığı botu hayranlıkla almıştı. İster istemez gözü fiyatına takıldı. Burada yaşadığı süre içinde Türk para biriminin değerini öğrenmişti.

"Ama... çok pahalı bu!" diye itiraz etti alçak sesle.

"Kışlık botlar ucuz olmaz. Ayrıca kutusunda su ve kar geçirmediği yazıyor. Hadi dene bakalım." Raftaki kutudan botun diğer çiftini de aldı ve Zehra'ya uzattı.

Zehra spor ayakkabıları ayağından çıkardı. Botları giydiğinde sanki bir pamuk tarlasına basmış gibi hissetmişti. Faruk'un önceki gün Akhisar'dan almış olduğu kalın çoraplara rağmen çok rahattı. Faruk ise dikkatle onu izliyordu. Yüz mimiklerini yakalamaya çalışıyordu. Beğendiğini anlayınca içi rahat etti.

"Nasıl?"

Genç kız oturduğu yerden ayağa kalkıp birkaç adım attı. Daha sonra aynada kendisine baktı. Siyah bot çok kibar duruyordu. Hafif topuklu hâliyle genç bir kıza yakıştığı gibi boyunu da daha uzun göstermişti.

"Bayıldım ama... gerçekten çok pahalı değil mi?"

"Başka modellere de bakalım mı?" Sanki onu duymamış gibiydi. Biraz yana kayıp gözüne kestirdiği bir başka bota uzandı. İnceledikten sonra altındaki raflardan uygun numaralara bakındı. Sonra kutulardan birini çekip kapağını açtı. Kutu içinde numarası Zehra'ya uyacak güzel bir çift bot duruyordu. "Bunu da dene bir istersen."

Yirmi dakika içinde yarım düzine bot denemişlerdi. Hepsi güzel, fiyatları da birbirine yakındı. Zehra yine de ilk botta karar kıldı. Nedense onun için bir başka değeri vardı.

Faruk'un ona seçtiği ilk bottu. Özel olduklarını hissediyordu.

On dakika sonra ayağında yeni botlarıyla mağazadan ayrıldılar. Sıcacık tutuyordu ve altı yumuşacıktı. Spor ayakkabıları da küçük bir torbaya koymuşlardı.

Başka bir mağazada kışlık montlara baktılar. Zehra'nın zayıf bedenine

dirençli ve inanılmaz hafif bir şeydi. Belinde kibar bir kemeri bile vardı. Zarif bir şekilde kalçalarının altına kadar uzanıyordu. Yakasında ise sıcak tutacak şekilde kürkü vardı ama sıcak havalarda çıkarılabiliyordu.

Zehra'nın bu değerli hediyeler ile hissettiği mutluluk gözlerinden okunuyordu. Faruk da genç kızın utanmaması için önemsiz bir iş yapıyormuş gibi rahat davranıyor, gözlerine bile bakmıyordu.

Oradan ayrılıp ülke çapında yüzlerce satış noktası olan, tanınmış bir giysi markasının mağazasına girdiler. Faruk ona ilk önce kırmızı renkli bir eşofman takımı aldı. Sonra birkaç kazak daha alarak cömertliğini belli etti. Kazakların hepsi farklı renklerde ve sıcak tutacak şeylerdi. Kasaya doğru giderken Faruk birden durdu. Karşı duvardaki askılara dizilmiş rengârenk gecelikler ilgisini çekmişti. Oraya doğru yöneldi. Birisini askısıyla birlikte alıp havaya kaldırdı.

Saat ilerlemeye başladığı için alışveriş merkezi gittikçe kalabalıklaşmaya başlamıştı. İçinde bulundukları mağazada da epeyce müşteri geziniyordu. Genç adamın geceliği dikkatle incelemesi üzerine Zehra onun yanına gitti. Kolunu tutup hafifçe dürttü. Bazı müşteriler bu meraklı incelemeyi görmüş, Zehra da elinde olmadan utanmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Sana gecelik bakıyorum," dedi Faruk masumca.

"Yeter artık bu kadar masraf! Hem sokaklarda bu şey ne işime yarayacak?" diye fısıldadı.

"Ne sokağı? Evde giyeceksin tabii ki!" dedi genç adam doğal bir sesle. "Bir süre daha benimle kalmanda sorun yok. Zaten henüz iyileşmedin."

"İyiyim ben!"

"Değilsin! Sana iyi bir iş bulana kadar bende kalırsın. Bu durumda sana bir de yatak almak lazım. Aynı yatakta yatmaktan rahatsız olmasam da en doğrusu bu olur. Dikkat ettiysen evde boş bir odam daha var. Orada kalabilirsin."

"Ben yavaş yavaş senin evine mi yerleşiyorum?" Hayretle bakıyordu. "Benden sorumlu değilsin. Yatak almak da ne demek? Sanki hiç gitmeyecekmişim gibi davranma bana!"

"Yatak gerçekten iyi fikir. Üstelik kardeşim Berna eve her gelişinde koltukta yattığı için sızlanıp duruyordu. Hafta sonları düzenli olarak geliyor şirin cadı."

"Kardeşin Berna evde beni seksi bir gecelikle görünce ne düşünür acaba? Şirinliği kalmaz herhâlde!"

"Bence aynı yatakta yattığımızı görünce daha çok şaşıracaktır. Belki de mutlu olur. Onu seveceksin." Faruk keyifli bir şekilde sırıtmıştı.

"Bahsettiğin babaanne geceliğine hiç benzemiyor ama bu!" Gözleri sıkıntıyla bakıyordu.

"Yeterince kapalı!"

"Faruk!" Genç kızın sesi cidden şaşkındı. Öyle ki ona ilk kez adıyla seslenmişti. "Biz... Biz evli değiliz. Bunu senin yanında giyemem ben! Bu çok saçma olmaz mı?"

"Niye saçma olsun?

Elindeki geceliğe son kez baktı. "Hem bu gecelik onu kızdıracak kadar seksi değil. Bence daha açık olanlarına bakalım." Genç adam gülümserken geceliği bırakıp bir başkasına uzandı ve hızlıca inceledi.

"Bu nasıl? Bak bunun göğsü daha kapalı. Transparan da değil üstelik." Kaşları hafifçe çatıldı. "Ama bu olmaz, çok yaşlı işi. Kıvrımlar biraz gözükmeli, değil mi?"

"Sana inanamıyorum!" Kolunu yine dürttü. "İstemem, Faruk! Bende kıvrım mı var?"

Faruk geceliği askıya geri bırakıp bir diğerine uzandı. Bir an havadaki güzel geceliğe sonra da genç kızın üzerindeki kazaktan bile belli olan diri göğüslerine baktı. "Yeterince kıvrımın var. Ben çekici olduklarını düşünüyorum. Bu nasıl?"

"Bunu giyemem!" diye sızlandı Zehra. Genç adamın göğüslerine attığı bakıştaki doğallık içini ürpertmişti. Üstelik çekici olduklarını bile söylemişti. Rahatsız olmaması ise can sıkıcıydı. Neler oluyordu böyle? "Boşuna masraf yapıyorsun."

"Ne var ki? Gecelik yatarken giymek içindir. İstersen evde eşofmanınla gezersin."

Gecelikleri tek tek kaldırıp incelemeye devam ediyordu. Bir tanesi o kadar saydamdı ki arkasından genç kızın şaşkın suratını rahatlıkla görebiliyordu.

"Bu nasıl?" derken her zamanki keyifli hâliyle sırıtıyordu.

Zehra geceliğin açıklığı karşısında yutkundu. "Eğlenmene çok sevindim. Neremi örtecek bu?"

"Hımm... Olmaz diyorsun yani?" dedi anlayışlı bir sesle. Bir başkasına daha uzandı. Bu kırmızı gecelik biraz daha farklıydı. İncecik askıları vardı. Göğüs kısmının üstü ince dantel şeritle süslenmişti. Kısa yırtmaçlı eteği, bir kadının güzel bacaklarını ortaya çıkarmak için tasarlanmış gibiydi. "Peki, ya bu? Bedeni sana uyar bence..."

"Evet, bedenimi en iyi sen biliyorsun sonuçta!" diyerek ters bir bakışla söylendi Zehra.

"Mızmızlık etme!"

Yanlarından geçen bir kadın, genç adamın bu ilgisini gülümseyerek karşıladı. Belli ki genç eşine ilgi gösteren hoş bir adam olduğunu düşünmüştü.

"Bunu bir dene bakalım," dedi Faruk kararlı bir ses tonuyla. Elindeki geceliği ona doğru uzattı.

"Denemek mi?" Zehra farkında olmadan geceliği aldı. Gözleri kocaman açılmıştı. "Ciddi olamazsın! Bir de deneyecek miyim?"

"Tabii, neden olmasın? Bakalım şu Safinaz görünümlü vücuduna uyacak mı?"

"Safinaz kim?"

"Boş ver! Dene hadi!"

"Hayır!" dedi Zehra inatla.

"Hatırım için dene!"

O kadar tatlı bir şekilde bakıyordu ki Zehra'nın yüzü iyice düştü. "Sadece paranı harcıyorsun..."

"Sana yakışacak."

"Yakışmayacak!"

Faruk ona biraz sokuldu. Zehra birden genç adamın yapılı vücudunun yanında küçücük kaldığını hissetti. Kahverengi gözleri dostça bir uyarıyla kısılmıştı.

"Bak Zehra Hanım," dedi hafif bir tebessümle. "Seni çıplak görmek ve göz zevkimi tatmin etmek isteseydim eşofman bile almazdım. Atletim seksi görünmeni sağlıyordu zaten. Evin içinde gecelikle gezinsen bile çok dikkatimi çekmezsin. Sadece benim yanımda bir sığıntı gibi hissetmeni istemiyorum. İyi hissedebileceğin bir şeylerin olsun istiyorum. Para bu işler için ve inan bana, senin mutluluğundan daha değerli değil. Şimdi bunu dene bakalım."

Genç kız bu özel sözler karşısında bakıp kalmıştı. Bir cümlesi hariç hepsi güzeldi. Zorlukla yutkundu. Tüm direncini yitirdi. Bu özel adama nasıl karşı çıkacaktı? Saçmaydı ama elinden bir şey gelmiyordu. Görünüşe göre bu imkânsızdı.

"Hiç olmazsa başka renk baksaydın... Eşofmanım ve kazağım da kırmızı!"

"Kazağın kırmızı değil, bordo renginde. Hem bence bu tonlar sana yakışıyor. Tenin bembeyaz... Hadi giy artık!" Genç kız isteksiz de olsa dönüp boş bir kabine doğru yöneldi. Ardından içeriye girdi. Faruk da peşinden gelmişti. Kapının önünde durdu. "Düşmeden giyinebilecek misin?" diye sordu hafif bir alayla.

"Sen giydirmek ister misin?" diye kapıya doğru alçak sesle söylendi genç kız. Kazağının eteğini tuttu. Başından çıkarırken içinden kendi dilinde söylenip duruyordu.

Zehra'nın sesi kızgın gelince genç adam keyifli bir şekilde güldü. Sözleri duymuştu. Onunla uğraşmaktan hoşlanıyordu. Kabinin duvarına omzunu yaslayıp beklemeye başladı. Bir dakika sonra yine genç kızın sesi geldi içeriden.

"Giydim, bakmak da istiyor musun?" İğnelediği çok açıktı.

"Hayır, evde bakacağım!" Bu sefer sesli bir şekilde gülmüştü. "Üzerine olduysa tamamdır! Vaktimiz daralıyor."

Zehra aynadan kendisini seyrediyordu. Geceliği, iç çamaşırları ve atletinin üzerine giymişti. Pürüzsüz bacakları ve kalçaları, ipeksi kumaşın altında hatlarını belli etse de çok açık değildi. Eteği dizlerinin üstündeydi. Sütyeni olmasa göğüslerinin kavisi ve üst dolgunluğu görünecek gibiydi. Parlak kumaşı göğüs uçlarını belli eder miydi acaba?

Açık değildi ama... elinde olmadan kendisini seksi hissetmişti. Sütyensiz giymek bedeninde daha hoş bir etki bırakabilirdi. Faruk için nasıl bir etki bırakacağını bilemiyordu tabii. Zaten bunu nerede, nasıl giyecekti ki? Faruk'un evinde, gözü önünde giyemezdi, utanırdı. Sokaklarda da çok kullanışlı olmayacağı kesindi. Boşa para harcamaktan başka bir şey değildi.

Dudağının kenarını ısırdı. *Beğenmedim* deyip geri verebilirdi fakat... bu elbette yalandı. Genç bir kadın olma yolunda ilerlediğinden beri böyle bir gecelik hayal etmiş, özellikle kocası için giyebilmeyi düşlemişti.

Ne yapacaktı? Almasına izin verse ne olurdu ki? Belki bir kere de... üstünde görmesine izin verirdi. Tabii iç çamaşırlarıyla... Dizlerinin üstüne yaklaşan zarif eteğini öylesine salladı. Buna bayılmıştı. İncecik askılarının tuttuğu üst kısmı, diri göğüslerini tatlı bir şekilde sarmıştı.

Ne yazık ki tüm olumlu yanlarına rağmen aşırı zayıflığını da ortaya çıkarmıştı. Fiziğinin zaman içinde ne kadar bozulduğunu ne kadar kötü durumda olduğunu aynaya bakınca üzüntüyle fark etti. Zayıflamış omuzları hangi erkeğe çekici gelirdi ki? Tabii yaşadığı o kötü günlere rağmen sıkıntısı, bir erkeğin onu beğenip beğenmemesi değildi. Sadece kadın yanı buna üzülüyordu.

Evin içinde gecelikle gezinsen bile çok dikkatimi çekmezsin, demişti Faruk.

Onun evinde, bu gecelikle gezinecek olsa bile dikkatini çekmeyecek olması çok normaldi. Ne de olsa görünecek çok fazla yeri yoktu. Bazı yerlerinin çekici göründüğünü söylerken şaka yapıyor gibiydi zaten.

Bir dakika sonra giyinip kabinden çıktı. Geceliği elinde katlı bir şekilde tutuyordu.

"Tamam mı?" diye merakla sordu Faruk.

"Tamam, alalım ama..." diye başladı iğnelercesine. "Bence düşündüğün kadar açık değil. Beni içinde görünce hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Genç adam keyifle güldü. "Görebilecek miyim?"

"Belki..." dedi Zehra hafif bir burun kıvırarak.

"Güzel! Bu beklenti bana yeter."

"Söz vermedim. *Belki* dedim."

"Hayatın tadını çıkar, Zehra Hanım. Ben bunu yapmanı istiyorum. Hadi gel, ödemesini yapalım."

İkisi birlikte kasaya yürüdü. Aldıklarının parasını kartıyla ödeyen Faruk, alışveriş poşetlerinin bir kısmını elinde tutarak onu dışarıya çıkardı.

"Başka ne lazım?" diye sordu düşünerek.

"Her şey tamam."

"Bir kadının eksiği bitmez." Genç adam hâlâ düşünüyordu. "Makyaj malzemesi ister misin?"

"Pek kullanmam."

Faruk onun dolgun dudaklarının birkaç gün önce nasıl bembeyaz olduğunu hatırlıyordu. Oysa şimdi kendi rengine dönmüş, tatlı bir kırmızılığa kavuşmuştu. Yara izleri hariç cildi de gençliğini gösterecek kadar pürüzsüzdü. Koyu yeşil gözleri kendiliğinden sürmeliydi. Galiba uzun kirpikleri o etkiyi sağlıyordu.

"Bence de gerek yok ama yine de bir şeyler alalım," dedi ısrarla. "Belki allık sürmek ya da yaralarını fondötenle kapatmak isteyebilirsin. Hadi gel!"

Kozmetik mağazası o saatte bile kalabalıktı. Faruk onun kadınca bir ilgiyle rafları incelemesini, aralarında gezinmesini izledi. Hiçbir şey almayacakmış gibi davranmasına rağmen Faruk'un ısrarıyla inadı kırıldı. Ruj, allık gibi temel malzemeleri içinde barındıran bir set aldı. Bir de diş fırçası seçmişti.

Eli bir rafta gördüğü, saçları toplamakta kullanılan çok şık bir kelebek tokaya doğru kalktı ama sonra havadaki elini geri çekti. Saçlarını kestiği aklına gelmişti. Artık böyle şeylere ihtiyacı yoktu.

Faruk onu bir başka mağazaya yönlendirdi. "Şimdi de makyaj malzemeni ve bazı özel eşyalarını koyman için çanta almalıyız. Onu unuttuk! Çantasız kadın olur mu hiç? Çıplak hisseder kendisini."

"Faruk, kadınları bu kadar iyi tanıman çok güzel ama lütfen yeter artık!"

Tabii itirazı hiçbir sonuç alamadı. Genç adam onu mağazaya çekiştirmeye devam ediyordu.

Sonunda alışveriş bitti. Akıllarına geldiği kadarını almışlardı. Faruk gerçekten hiç cimrilik etmemiş, onu sürekli engelleyen Zehra olmuştu. Genç adamın yeni bir iş kurduğu sırada kendisine yaptığı bu masraf yüreğini sızlatıyordu.

Yeniden park yerindeki motorun yanına döndüler. Faruk atkıyı genç kızın başına güzelce sarıp yeni montunun fermuarını yukarı çekti. Alışveriş poşetlerini ve ikinci montu motorun arkasındaki deri çantaya yerleştirdi.

"Son olarak tek bir işimiz kaldı. Gel, şu biçimsiz saçlarından da kurtulalım."

Genç adamın bildiği bir kuaföre doğru motorla giderlerken Zehra hiç üşümedi. Soğuk havada bile ayakları yeni botları sayesinde sıcacıktı. Üstelik gökyüzündeki bulutlar iyice yoğunlaşmış, hava biraz daha soğumuştu.

Zehra ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

Bu yakışıklı adamın, kendi karanlık bulutlarla dolu hayatına bir güneş gibi doğması canını çok yakıyordu. Her şeyden ümidini kesmişken Allah neden ona böyle bir sürpriz yapmıştı? Daha çok acı çekmesi için mi? Ya da hayatının düzelebileceğini ona hatırlatmak için mi?

Faruk onu bir kadın kuaförünün önünde indirdi. Hiç çekinmeden gidip kapısını tıklattı. Sabırla beklerken hüzünlü bakışlarla kendisine bakan Zehra'ya sevimli bir şekilde göz kırptı. On saniye sonra kapıda güzel bir kadın belirmişti. Sarı saçları gayet bakımlıydı.

"Faruk!" dedi şaşkınca. Şaşkınlığının içinde, onu görmenin verdiği memnuniyet de vardı.

"Selam! Nasılsın, Sevda?"

"Çok iyiyim!" Kadın öne çıkıp teklifsizce genç adama sarıldı ve yanağından öptü. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet, biraz yoğundum." İkisinin de bakışları Zehra'ya çevrildi. "Bu Zehra, kendisi..." Durakladı bir an. "Benim bir arkadaşım. Suriye'den geldi. Saçlarını şöyle bir elden geçirebilir misin?"

"Tabii ki!" Elini Zehra'ya uzatmıştı. "Hoş geldin, canım. Benim adım Sevda. Hadi gel, içeri geçelim." Zehra elini onun eline bıraktı. Kadınla birlikte içeriye girdiler. Sevda kapının ağzındayken Faruk'a seslendi. "Sen de gel! İçeride henüz müşteri yok. Öğleden sonra gelinbaşı yapacağım için kimseyi kabul etmiyorum. Kalabalık bir grup gelecek."

Genç adam hiç ikiletmeden içeriye girdi. Başını çevirip bir an ona bakan Zehra, genç adamın daha önce de buraya gelmiş olduğunu kesin olarak anlamıştı. Bu güzel sarışın, onun eski sevgilisi olmalıydı. Buna hiç şüphe yoktu.

Sevda onun üzerindekileri alıp askıya astı. Sonra dönüp genç kızı çabucak süzdü. Gözleri çiçekli kazağında, bacaklarını saran likralı kot pantolonda hızlıca gezindi. Bu kıyafetlerle bile zayıflığı belli oluyordu. Yüzündeki hafif yara izlerini de görmüştü tabii.

"Ne kadar da zayıfsın sen böyle!" dedi hayretle.

Sevda onu kolundan tutup aynanın önündeki rahat koltuklardan birisine yönlendirdi. O otururken bir yandan da şekilsiz kısa saçlarına bakıyordu. Memnuniyetsiz olduğu yüzünden belliydi.

"Ne olmuş bu saçlara?" dedi sıkıntıyla. "Kör makasla mı kestiniz?" Zarif parmakları kalın telli saçlarının içinde gezindi.

Zehra'nın bakışları ayna üzerinden Faruk ile karşılaştı. Genç adam, Sevda'nın bu isabetli tahmini üzerine gülümsemişti.

"Ve paslı..." diye ekledi Zehra. Dudağının kenarını ısırmıştı. "Kendim kestim."

"Hımm!" Kadın başını salladı bilmiş bir şekilde. "Sanırım acılı bir hayatın olmuş... Şimdi sana biraz destek olalım. Ne yazık ki saçlarını kurtarmak için biraz daha kısa keseceğiz. Sonra her iki haftada bir gelirsin, yavaş yavaş düzeltiriz."

Faruk oturduğu koltuktan bu iki kadını izliyordu. Sevda hemen işleme başlamıştı. Zehra ile bizzat kendisi ilgileniyordu. Yanına gelen çırak kıza çay getirmesini söyledi. Faruk çayını içerken Zehra'nın saçlarıyla ilgilenmeye devam etti. Önce güzelce yıkadı, sonra dikkatli bir şekilde kesti. En sonunda tekrar yıkayıp fön makinesi ile dikkatle kuruttu. Bakışlarını ayna üzerinden Faruk'a çevirdi.

"Nasıl?"

Genç adam dikkatle her aşamayı izlemişti. Arada sırada telefonuna baksa da sık sık gözleri onlara dönüyordu. Zehra'nın yamuk yumuk kesilmiş saçları az da olsa o hâlinden kurtulmuştu. Küt bir şekilde inen hafif dalgalı saçları, açık olan ensesinde bitiyordu.

"Sokak arasındaki sıradan bir erkek berberine götürsem o da aynısını yapardı!" dedi şakayla. "Sabah uyandığımda sakallarım bile daha uzun oluyor."

"Abartma istersen! O kadar da değil. Elden gelen bu. Çok fazla kırığı vardı." Genç kızın çenesindeki, şakağındaki ve alnından saç dibine uzanan taze yarayı süzdü. Üzüntüyle dudağı gerilmişti. "Nasıl olmuş bunlar?" diye sordu genç adama. "Sana kafa mı attı?"

"Ülkesinde olmuş, bomba patlamış."

"Çok yazık... Cidden yazık ya!"

"Maalesef."

"Sizi duyuyorum ben," dedi Zehra hafif bir tebessümle. Kadının sıcakkanlı tavırları ve bir hemcinsiyle olmak, genç kızın ruh hâline iyi gelmişti. Aynadan yeni imajına bakıyordu. Gerçekten saçları çok kısaltılmıştı. Belli etmese de biraz hüzünlüydü. Eski uzun saçlarını şimdiden özlüyordu.

"Neyse tatlım," dedi Sevda, ablaca bir tavırla. "Saçın güzel ve gür. Onlar yine çıkar ama kalbin kırıldığında kolay kolay tedavi olmaz. Anlıyor musun ne demek istediğimi?" Uyarmak ister gibi göz kırptı.

"Şey..." Genç kız iri gözlerle ona bakıyordu. "Hayır, anlamadım," dedi masumca.

"Bak canım, mesela benimkisi fena hâlde kırık. Bu, birkaç önemsiz yaradan daha derin bir acı veriyor..." Yan gözle Faruk'u işaret etti. "Aman dikkat et, bu kalp hırsızı hınzır çok fenadır. Daha ne olduğunu anlamadan bir anda kalbine girer."

9. BÖLÜM
ENGELSİZ GÖZYAŞI

"Daha ne olduğunu anlamadan bir anda kalbine girer."

"Ederim," dedi Zehra onun esprili hâline ayak uydurarak.

"Aferin sana! Zaman kötü, erkekler daha kötü!"

Zehra gülümsedi. Önceki gece Faruk'un kollarında yattığını, anlayamadığı şekilde çok rahat ettiğini, bir keresinde de çıplak bir hâldeyken genç adamın her yerini sabunlayıp yıkadığını ve sonra da kuruladığını söylemeye gerek yoktu elbette.

Kalbi henüz kendisine aitti ama vücudu bir süredir bu adamın kontrolüne girmişti sanki.

Ona neler oluyordu böyle?

Bu şekilde bakınca yaptıkları ne kadar da akıl almazdı! Bir zamanlar bir yabancıyla böylesine fiziksel bir yakınlık yaşayacağını hayal bile edemezdi. Bu çok uçuk bir şey olurdu. Şimdi ise hayal bile edemediği boyuttaki bu olaylara nasıl kolaylıkla kapıldığını bilemiyordu.

Sadece hastalığı değildi sebebi. Bu bahanenin ardına saklanamazdı. Faruk'taki şeytan tüyü tarif edilebilecek veya açıklanabilecek bir özellik değildi. Bir insan gülümseyerek nasıl zorba olabilir, istediği şeyleri nasıl kolaylıkla yaptırabilirdi?

"Abartma, Sevda!" dedi Faruk. Konunun kendisine gelmesi hoşuna gitmemiş gibi ayağa kalktı. Telefonunu cebine atıp bir kenara koyduğu montuna uzandı. "Biz onunla sadece arkadaşız. Yakında iyi bir iş bulup kendi güzel hayatını kuracak."

"Öyle mi?" Sevda içtenlikle bu fikri destekledi. "Hadi bakalım, inşallah!" dedi gülümseyerek. "Bu dünyada herkesin güzel bir yaşam kurma hakkı olmalı. Ölmekten korkmadan kaliteli bir yaşam sürebilmeli." Gözleri Zehra'nın üzerinde bir abla şefkatiyle geziniyordu.

"İşiniz bittiyse biz gidelim artık," dedi Faruk montunu giydiğinde. "İşe geç kalacağım."

Sevda merakla ona çevirdi bakışlarını. "İşe mi başladın yoksa?" diye sordu ilgilenerek.

"Evet."

"Hayırlı olsun. Ne işi bu?"

"Nakliye. Yeni başladım."

"Sevindim. Bir şeyler yapmak istediğini söylüyordun zaten."

Zehra'nın koltuktan kalkmasına yardım etti. Gözleri bir an onun ince fiziği üzerinde gezindi. Çiçek desenli kazağının altından belli olan diri göğüslerinde, iki elle tutulabilecek incecik belinde ve dar kalçalarında hızla dolaştı.

"Çok zayıfsın ama canım ya!" dedi şirince. Genç kızı gücendirmemeye çalışıyordu. "Biraz kilo alman gerekiyor sanki."

"Bu konuda çalışıyoruz," dedi Faruk gülümseyerek. "Borcumuz ne?"

Sevda bakışlarını genç adama çevirdi. "Gerek yok. Yemeğe çıkar mıyız bir akşam? Epeydir görüşmüyoruz."

Faruk biraz sıkıntılı bir şekilde iç çekti. "Olur ama bu aralar biraz zor gibi. İş çok vaktimi alıyor. O yüzden söz veremem."

Sevda anlayışla gülümsedi. "Olsun, sen uygun olunca ara beni."

"Tamam."

Sevda'nın bakışları Zehra ile Faruk arasında gezindi. "Bu arada..." dedi aklına bir şey gelmiş gibi. "Zehra nerede kalıyor? İsterse bir süre bende kalabilir. Kocaman evde tek başıma yaşıyorum."

Zehra bu nazik teklif karşısında hafifçe irkilmişti. Hiç tanımadığı bir kadının bu ince düşüncesi içini sıcacık yaptı. Yeşil gözlerinin içinde beliren şaşkınlık, minnet duygusuna dönüştü.

Faruk ise hiç düşünmeden reddetti. "Şimdilik kalacağı bir yer var. Teşekkür ederiz."

"Emin misiniz?"

Soru çoğul olsa da cevabı veren Faruk'tu. Gülümseyen yüzüyle konuyu kesin olarak kapattı. "Evet," dedi kıvrılmış dudaklarla. "Gözümün önünde olmasını istiyorum."

Daha fazla açıklama yapmadı. Bir yandan da Zehra'ya montunu uzatıyordu.

Sevda onları kapının dışına kadar geçirdi. Motor hareket etmeden önce Faruk'u yine yanağından öpmüş, genç kıza da gülümsemişti.

"İki haftada bir gelmeyi unutma, hayatım," dedi Zehra'ya. "Bir iş bulunca kadar senden ücret almayacağım."

Zehra bu sıcakkanlı kadına içtenlikle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi "Unutmam, elinize sağlık. Beni evinize davet ettiğiniz için de ayrıca teşekkür ederim."

"Sen bakma bu hınzıra. Evim senin gibi tatlı bir kıza her zaman açık."

"Çay içmeye gelir bir gün!" dedi Faruk tatlı bir alayla.

Oradan ayrılırken Sevda arkalarından dostça el sallıyordu. Belli ki o da Faruk'un bu eğlenceli ve rahat tavrına alışıktı.

Vakit hızla ilerliyordu. Yeniden dükkâna döndüklerinde Faruk'un yola çıkması için çok az vakti kalmıştı. Fabrikaya geç kalmak istemiyordu. Motoru bahçeye park ettikten sonra alışveriş poşetlerini alıp kamyonetin içine yerleştirdi.

"Tamam, hadi çıkalım. Zaman daraldı. Seni eve bıraktıktan sonra ancak yetişirim."

Genç kız onun gözlerine baktı. Çekingen bir hâli vardı. Bir şey söylemek istiyor gibiydi. "Bak, aklıma bir şey geldi..." dedi alçak bir sesle.

Faruk durup dikkatini onun söyleyeceklerine verdi. "Sevda'da kalmak istiyorum dersen bunu onaylamıyorum," dedi rahat bir sesle. "Dediğim gibi gözümün önünde olmanı istiyorum."

"Hayır, o değildi söyleyeceğim."

Faruk'un iri vücudu istemsizce rahatladı. "Neydi peki?"

"İstersen beni eve bırakmakla hiç oyalanma. Sen buradan doğruca işe gidebilirsin." Genç adam anlamamış gibi bakmaya devam ediyordu. "Ben seni burada beklerim. Nasılsa evde de seni bekleyecektim. Hem böylece büro da kapalı kalmaz. Yeni açılan bir iş yerinin sürekli kapalı olması doğru değil."

"Sekreter gelince açık olacak zaten."

"Fakat şimdi bir sekreterin yok. Merak etme, gelen olursa ben not alırım. Türkçe yazmayı da az çok biliyorum."

Genç adam düşünceli gözlerle onu süzüyordu. "Emin misin?" diye sordu sonra. Onun burada kalması, zaman açısından kendisine kolaylık sağlayacaktı.

"Tabii ki!" Yüzü gayet ciddi duruyordu. "Büron oldukça konforlu. Camdan dışarıyı izler, vakit geçiririm. Hem belki televizyon ve buzdolabı için servis de gelir. Sen yoldayken onlara telefon aç, gelip kursunlar. Ben her şeye göz kulak olurum. Etraf dağılacaktır. Temizliğini de yaparım."

Faruk hâlâ ikna olmamış gibiydi. Aklından bir sürü şey geçiyordu. "Sana nasıl güveneceğim?" diye sordu aniden.

Zehra irkilmişti. Yeşil gözleri hafifçe irileşti. "Anlamadım?" diye karşılık verdi ürkekçe. Acaba bir şey çalmasından mı şüpheleniyordu?

"Çekip gitmeyeceğini nereden bileyim?" dedi Faruk kısık gözlerle. "Henüz iyileşmedin... Yeni kıyafetlerinle kendini yeterli hissedip sokaklara dönersen ne olacak?"

"Bunu..." Yutkundu hafifçe. "Bunu yapmak istersem senin evinden de kaçabilirim."

Faruk ellerini kararsızca montunun cebine soktu. "Yani sana güvenceyim, öyle mi?" diye sordu düz bir sesle.

"Gerçekten kaçacağımı mı düşünüyorsun?"

Genç adamın bir kaşı hafifçe havalandı. "Sen düşünmüyor musun?"

Zehra'nın yüzündeki ifade yavaşça değişti. Yine ender ama sevimli gülümsemelerinden birisi yüzünü kapladı. "Aslında ben de kendime güvenmezdim ama senin bunca yaptığından sonra bir hırsız gibi çekip gitmeyeceğimden emin olabilirsin. Ben sana güvendim. Sen de bana güven."

Genç adamın kısılmış gözleri normale döndü. O da gülümsedi en sonunda. "Peki, sana güveniyorum. Zaten kaçsan bile hiç şansın yok."

"Neden?"

"Allah sürekli karşılaşmamızı sağlıyor, kaderlerimiz sürekli bir yerlerde çarpışıyor. Bir çöle kaçsan bile o boşlukta yine karşıma çıkarsın. Nereye gidersen git, yine burnumun dibinde seni bulacağıma eminim."

Zehra elinde olmadan kıkırdadı. Bu kısacık gülümseme ona yakışmıştı. "O konuyu hiç açma. Kaderime çelme takman hiç hoşuma gitmedi. Sen olmasaydın belki de ben..." Elinde olmadan sustu.

Faruk ellerini cebinden çıkardı. Ona doğru sokuldu. İki avucuyla onun atkıya sarılı küçük yüzünü yumuşak bir şekilde tuttu. Kafasını hafifçe sarstı.

"Sus artık! Ölümü kurtuluş olarak göremeyecek kadar gençsin. Bir daha böyle konuşma ve kötüyü düşünme..." Durakladı. Atkı biraz geriye kaymıştı. Genç adam onu ittirip ensesine düşürdü. Gözleri kısacık saçlarında gezindi. "Biliyor musun? Bence bu tarz sana çok yakıştı."

"Oğlan çocuğu gibi oldum!" Zehra huzursuzca kıpırdandı. Onun sözleri mi yoksa dokunuşu mu içini ürpertmişti anlayamadı.

"Kocaman, güzel gözlerin ortaya çıktı. Peki, sen şimdi burada kalmak istediğine emin misin?"

Konuları hızla değiştirme yeteneği Zehra'yı şaşırtmıştı. "Evet," dedi son sözlerine. Gözleriyle ilgili cümleyi öylesine kurmuştu demek ki.

"Kaçmayacaksın?"

"Söz..." Sesi bunu doğrular netlikteydi.

"Tamam o zaman. Dönüşte seni alırım. Bu cadde boyunca bir sürü lokanta var. Öğlen oldu zaten. Birinden kendine yemek söylersin." Elini cebine atıp cüzdanını çıkardı. İçinden aldığı kredi kartını avucuna tutuşturdu. "Buradan öde. Büroya lazım olan bir şey varsa onu da alırsın."

Zehra gözlerini şaşkınca kırpıştırdı. "Beni hâlâ deniyor musun?"

"O niye?"

"Ya kartını alır kaçarsam?"

"Az önce sana güvenmemi söylemedin mi?" Sesi alaycıydı. "Söz, insanın ağzından bir kere çıkar."

"Fakat paradan bahsetmemiştik," dedi Zehra onu huzursuz etmek istercesine.

"Şimdi bahsettik işte! Kaçacak mısın?"

"Öyle bir şey yapmak istesem bile niye sana söyleyeyim?"

"Söylemeyeceksen niye bana bunu hatırlattın?"

"Kartını vererek sen başlattın!" Bu laf düellosu aklını karıştırmıştı. Dudaklarını büzdü. "Of!" dedi sıkıntılı bir sesle. "Hastayım, zor nefes alıyorum ve beni konuşturup duruyorsun! Git hadi yoksa gerçekten kaçacağım."

Faruk gülerek elini diğer cebine attı. Dükkânın anahtarını çıkardı ve onu da avucuna tutuşturdu.

"Görüşürüz... Kombiyi yakmayı unutma, yemeğini ye, ilaçlarını da artık akşama içersin."

Ardından kamyonetinin önünden dolanıp şoför kapısını açtı, içine bindi. Zehra kenara çekilmişti. Motoru çalışan ve yavaşça yola çıkan aracın ardından bir süre baktı. Sonra gözleri elindeki kredi kartına kaydı. Aptal mıydı bu adam? Neden böyle davranıyordu?

Tamam, kendisinden bir beklentisi olmadığı çok belliydi ama yine de bu kadar güven duyduğunu hissettirmesi can sıkıcıydı. Artık kaçmak istese bile kaçamazdı. Adamın çekimine mıknatısa yapışır gibi yapışmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratabilir miydi? Bu kadar güveni, ilgiyi, özeni boşa çıkarabilir miydi?

İlginç bir adam olduğu kesindi. Yediği yemeği, alacağı ilacı bile düşünüyordu. Hepsi iyi niyetinden dolayı mıydı? Hayatı boyunca onun gibi bir erkekle karşılaşmamıştı. Hayatı kısa olsa da erkeklerin egemen olduğu bir savaş ortamında epeyce gözlem yapma fırsatı olmuştu. Faruk galiba hiç karşılaşmadığı gizli bir türe aitti. Ona karşı olan şüpheleri sabun köpüğü gibi uçarak kayboluyordu.

Zaten kendisinden ne çıkarı olabilirdi ki? Cinsellik mi? Hiç sanmıyordu. Eski güzelliği kalmamış, vücudu çökmüştü. Faruk elini sallasa değil ellisi, dünya kadar kadın onun kollarına atılırdı. Kendisine mi kalmıştı? Peki, böylesine iyi davranmasının sebebi neydi? Dünya kadar masraf yapmış, üstüne de kredi kartını eline tutuşturmuştu. Hâlâ onun bu tavrına inanamıyor, arkasından bir bit yeniği çıkacak diye korkuyordu.

Kısa sürede şartsız güven duyup bağlandığı bu adamın sonunda kötü birisi çıkmaması için yürekten bir dilek diledi.

Anahtarla büronun ön kapısını açıp içeriye girdi. Gözleri etrafında gezindi. Kapı kendiliğinden kapanmıştı. Gidip büyük camın önünde durdu.

Dışarısının belirgin soğuğuna rağmen içerisi sıcaktı. Kombiyi açmaya bile gerek yoktu. Dışarıdaki hareketliliği izlerken bir yandan da yeni montunu çıkarıyordu. Atkıyla birlikte kapı yanındaki askıya astı. Duvara sabitlenmiş boy aynasında kendisini süzdü.

Kırmızı çiçekli kazağı, yeni kot pantolonu ve botları onu eskisi gibi modern bir genç kıza dönüştürmüştü. Yüzündeki yaralar da çok belli olmuyordu. Belki biraz makyaj yapsa tamamen gizlenirdi.

Kısa saçları kendisinde ağlama hissi oluştursa da hiç değilse arsız erkeklerin ilgisini çekmeyeceği kesindi. Sokakta geçirdiği günlerde uzun saçlarını gören erkeklerin garip bir şekilde iştahının kabardığını fark etmişti. Aldığı birliktelik teklifleri çok iğrençti. Gür saçları çok uzak mesafeden bile dikkat çekiyordu ve erkeklerin çoğu o saçların altındaki zayıflamış bedenin yetersiz özellikleriyle çok ilgilenmiyorlardı.

Kendisini çırılçıplak görüp de aklına kötülük getirmeden bakabilecek Faruk'tan başka bir erkek düşünemiyordu. Onun fiziksel ilgisizliği, kendisi gibi yardıma muhtaç bir zavallı için büyük bir şans, dostça ilgisi ise çok daha büyük bir ödüldü.

Yeniden bir vitrin kadar büyük olan camın önüne gitti. Bir süre daha dükkânın dışında gezinen insanları izledi. Ne kadar çok ve farklı ırktan insan vardı. Bazıları giyinişlerinden bile doğu kökenli olduklarını belli ediyordu. Yine bazılarının da Roman oldukları çok açıktı. Karakteristik kıyafetleri, rahat ve neşeli tavırları göz önündeydi.

İzmir'de kendisi gibi mülteci olanları da görmüştü. İzmir'in yerlileri ise hemen belli oluyordu. Genellikle özenli kıyafetlere, güzel Türkçe konuşmalara ve nezakete sahipti. Selamlaşma kültürü de bu şehirde henüz yok olmamıştı. Göz teması kurdukları herkes selamlaşabiliyordu. Bu çok güzeldi. Kendi ülkesinde artık herkes birbirinden korkar olmuştu.

İç çekti. Bu birkaç ay içinde yaşadığı şeylere inanamıyordu. Rüzgârda savrulan bir yaprak misali bambaşka bir hayata doğru yönelmişti. Anneannesinin ülkesine kaçacağını, İzmir'e kadar geleceğini hayal bile edemezdi. Anneannesinin memleketi Bursa, buraya çok uzak mıydı acaba?

Ciğerlerinden gelen ani bir öksürük nöbetiyle camın önünden ayrıldı. Neyse ki artık çok öksürmüyor, ciğerleri de çok acımıyordu ama tabii ki ince kemikleri hâlâ sızlıyordu. Boğazındaki tahriş de tamamen geçmemişti. İç odaya giderek bir bardak su içti. Kombiyi de yaktıktan sonra çay içmek için ısıtıcıya su koydu. Karnı acıkmamıştı henüz fakat bir çaya hayır demezdi.

Zaman akıp geçiyordu. Yeni aldıkları deri çantanın içine makyaj malzemelerini ve diğer ufak tefek eşyalarını yerleştirdi. Ne kadar da şık bir çan-

borçlanıyordu. İşin kötü yanı, genç adam bunu teklifsiz ve doğal bir şekilde yapıyordu.

Gözü Faruk'un seçtiği ruja takıldı. Bu ruju kasa önünde ödeme yapmayı beklerken stantta tek olarak görmüş ve hemen uzanıp almıştı. Biraz inceledikten sonra diğer aldıklarının bulunduğu sepete bırakmıştı. "Bu ruj, güzel dudaklarına yakışır," demişti bir uzman edasıyla. Onun kadınlar konusundaki tecrübesi, genç yaşına rağmen biraz can sıkıcıydı.

Ruju açıp rengine baktı. Sıcak, parlak bir kırmızıydı. Şu hâliyle bile insanın içini ısıtıyordu.

Sonra dayanamayıp çantanın içindeki aynayı çıkardı. Dolgun dudaklarına çekinerek sürdü. Kendi dudakları da doğal bir kırmızılığa sahipti ama şimdi daha canlı ve daha dolgun gibiydi. Üstelik ruj olduğu belli bile değildi.

Kendisini biraz daha bakımlı hissedince gülümsedi. Bu Faruk ne özel bir adamdı. Onun sayesinde yüreği hayat dolu bir genç kızda olması gerektiği gibi yeniden genişlemişti.

Birkaç bardak çay içti. Vakit sandığından çabuk geçti. Özellikle saat üç gibi televizyonu kurmak için servis gelince daha da hızlandı. Gelen iki adamın yanında yeni bir televizyon kolisi daha vardı.

"Faruk Bey bunu da alıp gelmemizi ve büroya kurmamızı istedi," demişti daha yaşlı ve tecrübeli gibi duran adam. Gözleri etrafta kurulum için bir duvar arıyordu. "Bir tane de sizde varmış. İçeriye kurun dedi ama orası neresi?"

"Size göstereyim."

Adamlar iki saat içinde kolisinden yeni çıkan televizyonları iki ayrı yere kurmuş, apartmanın uydu hatlarından aldıkları kabloları da takıp yayın kalitesini ayarlamışlardı.

Onlar işleriyle uğraşırken bir servis daha gelmişti. Buzdolabını kolisinden çıkarıp onu dinlenme odasında uygun bir yere kurdular. Onların işleri daha çabuk bitti. Yeni buzdolabı sessizce çalışıyordu. Küçük görünümlüydü ama içi oldukça genişti. Zaten Faruk bunun içine fazladan ne koyabilirdi ki? Birkaç şişe meyve suyu ve soda falan olabilirdi ancak.

Her iki servis de resmî evrakları genç kıza imzalattı. Atılan imzanın pek bir önemi olmadığı belliydi. Ardından garanti belgelerini verip gittiler.

Genç kız birkaç dakika ön taraftaki televizyonu kurcaladı. Dinlenme odasındakine göre daha küçüktü ama belli ki Faruk bunu büroda zaman geçirdiği sırada haberleri takip etmek için almıştı. Kumandayı öğrenmesi çok zor olmadı. Yeni nesil bu led televizyonlar ne kadar güzeldi. Üstelik cam gibi netti.

Televizyonu kapattı. Ortalık biraz dağılmıştı. Koliler bile hâlâ duruyordu. Onları toparlayıp arka bahçeye çıkardı ve yağmur almayan kapalı bir yere

bıraktı. Servis elemanları yeni alınan elektronik eşyaların bozulma ihtimaline karşı kolilerini bir süre saklamak gerektiğini söylemişti. Kolileri bırakırken bahçe kapısının yanında saplı fırça ve plastik kürek de görmüştü. O küreğin Türkçe adı bir türlü aklına gelmedi. Her yeri süpürüp az miktardaki çöpü plastik çöp kovasına döktü.

Etrafına bakındı. Her yer eskisi gibi tertemiz olmuştu. Vakit geçsin diye dolapları düzenlemek istedi ama öncesinde rafları silse iyi olurdu. Etrafta hiç temizlik bezi göremedi. Deterjan da az kalmıştı. Bir peçete bile yoktu. Gerçi varsa da bulamamıştı. Biraz çekinerek bürodan dışarı çıkıp yakındaki bir markete gitti.

On beş dakika sonra iki poşetle geri gelmişti. Neskafe dışında büroya gelebilecek misafirler için kurabiye ve çikolata almayı da akıl etmişti. Faruk kredi kartını kullandığı için kızmazdı inşallah.

Dolapların raflarını silip aldıklarını güzelce yerleştirdi. Her şeyi kolayca erişilebilecek şekilde ayarladı. Evet, güzel olmuştu. Yeni sekreter kız çok zorluk çekmeyecekti. Kalan eksiklikler de zamanla tamamlanırdı artık.

Yeniden camın önüne geçip hareketliliği izlemeye devam etti. Servis hariç büroya başka gelen giden olmadı. Hava artık kararmıştı. Sokak lambaları ışıldarken dışarıdaki diğer işletmelerin de lambaları tek tek yanmaya başladı. Herkes akşam için hazırlık yapıyordu. Kendisi de büronun lambalarını yaktı.

Faruk nerede kalmıştı acaba? Gerçi önceki gün eve daha geç gelmişti. Belli ki hâlâ işi bitmemişti. Ayakta durmaktan yorulmuştu ama bir türlü koltuklardan birisine rahatça oturmayı ve televizyon izlemeyi hazmedemiyordu. Sonuçta burası onun iş yeri değildi. Kendisine emanet olsa da burada en fazla bir misafir kadar rahat olabilirdi.

Kapı ansızın açılınca hafifçe irkilip gözleri o tarafa döndü. Elinde olmadan ürkmüştü. Böyle anlarda bir polisin veya göçmenlerle ilgili bir memurun gelip onu alma endişesini yaşıyordu. Gelen Faruk da olabilirdi tabii.

Fakat gelen adam o değildi. Ayrıca ne bir polise ne de bir memura benziyordu. Kaliteli siyah takım elbisesi ve sırtındaki uzun pardösü ile bir film yıldızından hiçbir farkı yoktu. Kravat takmamıştı. Beyaz gömleğinin yakası bir düğmesi hariç kapalıydı. Gür saçları hafif bir rüzgârla dağılmış gibiydi. Genç kıza çevrilen koyu mavi gözleri uzaktan bile belli oluyordu.

"Merhaba, iyi akşamlar!" dedi genç adam. Boyu ve fiziği Faruk kadar vardı. İçeriye doğru birkaç adım yürürken kapı ardından kapandı. "Geçiyordum, içerisinin ışığını görünce uğramak istedim. Faruk yok mu acaba?"

Zehra camın önünden ayrılıp adamın karşısında durdu. "Kendisi henüz dışarıda," dedi hafif sivri Türkçesiyle.

"Siz yeni sekreteri misiniz?" Dikkatli bakışları kızın zayıf vücudunda, kısacık saçlarında ve şakağının kenarındaki yara izinde hızlıca gezinmişti.

"Hayır..." Ne diyeceğini bilemedi. "Ben bir... arkadaşıyım."

"Öyle mi?" Yine de delici bakışlarla genç kızı süzmeye devam ediyordu. "Ben de arkadaşıyım," dedi sonra. "Adım Yavuz. Sizin adınız ne?"

"Ben de Zehra."

"Memnun oldum. Biraz Faruk'u beklesem olur mu?"

"Tabii ki!" Eliyle masanın önündeki rahat koltuğu işaret etti. "Oturmaz mısınız?"

"Teşekkürler." Adam onun işaret ettiği koltuğa oturup bir bacağını diğerinin üstüne attı. Öz güveni olan, rahat bir adam olduğu belliydi.

Demek Faruk'un saygıyla bahsettiği zengin arkadaşı buydu. Evet, adamın görünüşü çok farklıydı ama zengin züppeler gibi değildi. Aksine gayet ciddi görünümlü, doğal tavırlı birisiydi. Faruk bu adamı seviyorsa demek ki bunu hak ediyordu.

"Bir çay alır mısınız?" diye nazikçe sordu. "Ya da kahve?"

"Teşekkür ederim. Bugün çok içtim." Gözleri bir an etrafında gezindikten sonra yine genç kıza döndü. "Buralı değil misiniz?"

Bu ani soruyla Zehra irkilmişti. "Evet, değilim..." Ancak nereli olduğunu söylemek istemedi.

Oysa genç adam onun yerine söylemişti bile. "Suriye'den mi geldiniz?"

O ana kadar bu adamın şık bir beyefendiden başka bir şey olmadığını düşünüyordu fakat görünüşe göre hepsi bu değildi. Başarılı bir iş adamı olmasının arkasında elbette bu zekâsı da ön plandaydı.

"Çok mu belli oluyor?" Nedense ters davranmak içinden gelmedi. Belki Faruk'un arkadaşı olduğu için belki de sorusunda bir art niyet hissetmediği içindi.

"Küçük bir tahmin sadece. Biraz şive, biraz görünüm... Faruk bana sizden bahsetmemişti."

"Ben sizi biliyorum. Sizden hep sevgiyle bahsediyor."

Genç adam alçak gönüllülükle gülümsedi. "Arkadaşlığımız uzun yıllara dayandığı içindir."

"Ona iş ayarlamışsınız."

"Ayarlamak önemli bir meziyet değil. Başarılı olması daha büyük bir meziyet. Siz uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?"

"Pek değil. Birkaç gün oldu sadece..." Durakladı bir an. "Belki kaçak bir göçmen olduğum için size bahsetmemiştir." Bunu niye itiraf ettiğini hiç bilmiyordu fakat Yavuz isimli bu dikkat çekici adamın kesintisiz bakışları bunu önlemişti.

Genç adam bir şey demedi. Göçmen olmasını, üstelik de kaçak göçmen olmasını umursamamış gibiydi. Sessizce onu süzüyordu. Aslında o duru yakışıklılığına bu sessizlik çok yakışıyordu.

Genç kız masanın üzerindeki çikolata kutusuna uzandı. İyi ki bunu almıştı. Kapağını açıp genç adama uzattı. "Çikolata alır mısınız?"

Genç adam bir an kutuya baktı. Önce almayacak gibiydi ama genç kızın nezaketi üzerine uzanıp bir tane aldı. "Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun." Kutuyu kapatıp masanın üzerine geri koydu.

Genç adam çikolatadan bir parça ısırdı. Ağzındakini bitirmeden konuşmadı. "Peki, aileniz de burada mı?" diye sordu sonra.

Genç adamın öyle bir duruşu vardı ki sorularına cevap vermemezlik edemiyordu. "Tek başımayım."

"Onlar orada mı kaldı?"

"Sadece babam... O da sağ mı değil mi bilmiyorum. Bağlantımız koptu."

Yavuz anlamış gibi başını salladı. "Üzüldüm... Siz de savaş yüzünden buraya gelmek zorunda kaldınız, öyle mi?"

"Kaçmak zorunda kaldık."

"Annenizle mi? Ya kardeşler?"

"Sadece annemle birlikteydik ama o da burada öldü."

Genç adam bu sözler üzerine bir an durup düşündü. "Bu çok üzücü... Başınız sağ olsun. Peki, bir işiniz ya da kalacak bir yeriniz var mı?"

"Hayır..."

"Faruk ne diyor bu işe?" İlk kez gülümsedi. "Benim tanıdığım Faruk size yardım etmeden yapamaz." Elindeki son çikolata parçasını da ağzına atmıştı.

"Zaten... beni sokaktan alıp kendi evine konuk etti. İlaçlarım, bu giysilerim, her şey... onun yardımları sayesinde."

Genç adam onun tertemiz görünümlü giysilerini, yeni botlarını görmüştü elbette. Başını salladı.

"Onun hakkında hiç yanılmadığım için memnunum. Çok özel bir delikanlıdır. Benim de sizin için yapabileceğim bir şey olursa istemekten çekinmeyin. Size Manisa'da bir iş ayarlayabilirim. Kalacak yer de bulabilirim."

"Başınızı ağrıtmak istemem. Kaçak göçmenler yakalanınca sınır dışı ediliyor."

"Sizin durumunuzda olanlara kanun belki bir kolaylık sağlıyordur. Avukatıma bir sorayım." Oturduğu koltuktan aniden kalktı. "Ben gideyim artık. Faruk gelmeyecek herhâlde. Ona uğradığımı söylersiniz."

Zehra o ana kadar zaten hep ayaktaydı. Takım elbiseli genç adamın iri cüssesi karşısında biraz ezildi.

"Teşekkür ederim. Söylerim tabii," diyebildi sadece.

Yavuz bürodan çıkmadan önce beklenmedik bir şey yaptı ve iri elini uzattı. Zehra biraz şaşkınca elini o avuca bıraktı. Genç adam nazikçe ama güçlü bir tutuşla kızın elini sıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Zehra Hanım. Yine görüşmek üzere."

"Ben de memnun oldum."

"Bu güzel Türkçeniz nereden geliyor peki?" Hâlâ elini bırakmamıştı.

"Anneannem bir Türk'tü. Zamanında iş için Suriye'ye gelmiş ve dedemle tanışmış."

"Romantik bir şey gibi..." Gülümsedi. Sonra genç kızın elini bıraktı. "Çikolata için teşekkürler. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

O gittiğinde Zehra bu sefer koltuklardan birinin ucuna oturdu. Bu adam her kimse, Faruk'u gerçekten iyi tanıyordu. Belli ki çok da seviyordu. Kendisine iş ayarlayabileceğini söylemesi bile büyük nezaketti. Anlaşılan bu ülkede herkes sandığı kadar kötü değildi. Önce Sevda sonra bu yakışıklı dev...

Galiba kader ondan bazı şeyleri alırken bir yandan da güzel şeyler vermek için çabalıyordu.

Yaklaşık bir saat sonra Faruk kapıdan içeriye girdi. Akşama doğru güçlü bir rüzgâr çıkmıştı. Tıpkı arkadaşı Yavuz gibi genç adamın da gür saçları dağılmıştı. Kapıyı arkasından kapatıp büronun ortasına kadar geldi. Zehra da onu görünce hemen ayağa kalktı.

"Hava yine soğudu," dedi genç adam. Eliyle dağılmış saçlarını öylesine düzeltti. "Sert esen bir rüzgâr çıkmış..." Gözleri genç kızın üzerinde gezindi. "Ne haber?"

Zehra biraz şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Bir haber yok."

Faruk güldü. Şimdi de montunun önünü açıyordu. "*Ne haber* denince asıl sorulan şey haberler değildir. Bu bizim ülkemizde genellikle *nasılsın, iyi misin* anlamına gelir."

"Ya?" Genç kız omuz silkti. "İyiyim o zaman. Senden ne haber?"

"Bende haber çok!" dedi Faruk sırıtarak.

Montunu bir kenara attı. Siyah gömleği ve atletik fiziğiyle çok hoş görünüyordu. Sonra kendisinden memnun bir şekilde kollarını açtı.

"Haberler şöyle, bu gördüğün çalışkan vatandaş, önümüzdeki hafta için de bir iş bağladı. Ayrıca kız kardeşim hafta sonu bana gelecekmiş. Yolda kamyonetin lastiği patladı, yeni lastik almak zorunda kaldım. Seni ilk kez gördüğüm o trafik lambasının bulunduğu kavşakta büyük bir kaza olmuştu. Bir de Yavuz abi aradı, seni çok beğenmiş."

"Hani sadece *iyiyim* deniyordu?" diye asık bir yüzle iğneledi onu Zehra. Kendisini kandırılmış gibi hissetmişti.

"Bazen de *gerçek haber* olarak kullanılır, canım!"

"Benimle hep dalga geçtiğin için seni sevmemem lazım aslında!" Sesi biraz küs gibi çıkmıştı.

Genç adam onun önüne kadar geldi. "Bak sen! Beni seviyor musun yoksa?"

"Karar veremiyorum. Önce açık bir gecelik sonra bu sözler..."

"Gecelik açık değil. Kabul et, onu sen de beğendin!"

"Eşofman alırken pijama da alabilirdik."

"Pijama görseydim alırdım. Onu da sonra alırız. Bugün öğleden sonra ne yaptın? Gelen giden oldu mu?"

"Servis elemanları ve Yavuz Bey hariç kimse gelmedi. Televizyonlar ve buzdolabı sorunsuz takıldı. Yavuz Bey de bir saat kadar önce geldi ama niye geldiğini söylemedi. Geçerken uğramış."

"Hımm, evet! Onun da evi bu tarafta."

"Ayrıca..." Biraz çekinerek baktı. "Kredi kartınla birkaç şey almak zorunda kaldım. Deterjan, temizlik bezi ve peçete gibi..." Masanın üzerinde duran kutuyu işaret etti. "Müşteriler ve misafirler için de çikolata aldım."

"İyi yapmışsın. Başka?"

"Hepsi bu. Kartın masanın üzerinde."

"Sıkıldın mı?"

"Pek değil."

"Güzel..." Montuna uzandı ve ceplerini karıştırdı. Sonra içlerinden bir şeyler çıkardı. "Bak sana ne getirdim," dedi gülümseyerek.

Genç kız merakla onun elindeki siyah alete bakıyordu. Ne olduğunu anlayınca gözleri irileşti. "Telefon mu?" diye sordu hayretle. "Bana mı?"

"Evet, ikinci el ama sağlam." Siyah telefonu ona doğru uzatıyordu. "Kamerası ve hafızası çok iyi. Çiziği bile yok. Bir arkadaşıma söylemiştim. O da benim için ayırmış. Rehberindeki tek kişi benim. Numaramı kaydettim. Garantisi yok tabii. Düşürüp kırma sakın!"

Zehra donup kalmıştı. Elini uzatıp genç adamın elindeki telefonu alacak gücü bile yoktu. Gözleri dolmuştu.

Faruk telefonu yine uzattı.

"Alsana, kızım!" diye üsteledi. Zehra titreyen eliyle telefonu alınca diğer elindekini uzattı. "Bu da şarj aleti. Orijinal hem de! Kılıf ve ekran koruyucu da taktırdım. Eee? Seni gecelikle görme şansım var mı artık?" Sesi gerçekten şakacıydı.

Bir damla yaş, genç kızın yanaklarından çenesine doğru süzüldü. Ardından bir damla daha...

Faruk hafifçe kaşlarını çattı. Biraz endişelenmişti. Onu üzmüş müydü? "Dur, ağlama! Laf olsun diye söyledim."

Zehra usulca ona sokuldu. Sonra çok az insanın görebileceği bir sevgiyle, tam bir teslimiyetle genç adamın kocaman bedenine sarıldı. İnce kollarını sımsıkı dolamıştı. Avuçlarıyla sırtından güç almaya çalışırken yüzünü göğsüne gömdü.

Artık hüngür hüngür ağlıyor, aylardır yaşadığı her şey sanki bir zehir gibi gözlerinden akıp gidiyordu. İnce bedeni bu gözyaşlarıyla sarsılıp duruyor, yine de hiç sesi çıkmıyordu. Kendi içinde sessiz çığlıklar atıyor, çığlıklarına engel olabilse de gözyaşlarına engel olamıyordu.

Faruk onun bir sinir boşalması yaşadığını fark etmişti. Havada asılı kalan elleri yavaşça indi. Zehra'nın ince bedenine nazikçe dokundu. Sonra bir ağabey edasıyla sırtını sıvazladı. Dudakları kısacık saçlarına değdi.

Onu susturmaya çalışmadı. Ağlamasına engel olmadı. Hıçkırıklarını kesmek için en ufak bir çabada bulunmadı. Hatta daha da rahatlamasını ister gibi nazikçe sırtını okşamaya devam ediyordu.

Bir dakika kadar sonra genç kızın ağlamaklı sarsılmaları azaldı. Sonra yavaşça göğsünden yanağını geri çekti fakat utandığı için genç adama bakamıyordu. Zaten Faruk da onu serbest bırakmamıştı. Güçlü kollarında tutmaya devam ediyordu.

Zehra alnını onun sıcak, geniş göğsüne yasladı. "Özür dilerim..." dedi pürüzlü bir sesle. Sonra başını kaldırdı. Genç adamın neşeli kahverengi gözleri şimdi büyük bir ciddiyetle onu süzüyordu.

"Ne için?"

"Ağladığım ve..." Gözleri genç adamın yakışıklı yüzünde kilitlenmişti. "Kıyafetini ıslattığım için."

"Telefonunu beğenmedin mi yoksa?"

"Çok beğendim. Sen harika bir insansın. Bugüne kadar sahip olduğum en değerli dostsun."

"Umarım sözlerinde ciddisindir!" Gülümsemişti yine. Ciddi görünümündense bu hâli çok daha iyiydi. "Şımarabilir miyim peki?"

Zehra belli etmeden burnunu çekti. Gerçekten çok tatlıydı bu adam! "Evet ama bu seferlik. Gecelik konusunda cevabım ise, hâlâ *belki!*.."

"Olsun, sabırlıyımdır!" Onu kollarından tutup kendisinden uzaklaştırdı. "Hadi git yüzünü yıka ve hazırlan. Kendimi yemek yiyerek şımartacağım. Karnım çok aç. Vakit de geç oldu. Günü nasıl geçirdiğini bir lokantada yemeğimizi yerken konuşuruz. Senin karnın aç mı? Öğlen bir şey yedin mi?"

"Şey... Canım istemedi."

Genç adam ayıplar gibi kaşlarını çattı. "Sana yemeni söylemiştim. Kredi kartımla lazım olan her şeyi aldın da kendine yemek söylemedin mi?"

"Canım istemedi gerçekten."

"Neyse, bunun hesabını sonra veririsin. Şimdi açsın ama değil mi?"

"Biraz."

"Lahmacun sever misin peki?"

"Evet."

"Tamam, nedense bugün benim de canım lahmacun çekti. Öğlen kendi başıma yemek istemedim. Aklıma sen gelince akşama birlikte yiyelim istedim. Bildiğim iyi bir yer var. Buraya oldukça yakın. İstersen yürüyebiliriz. Yemeğimizi yedikten sonra da gelir, kamyoneti alırız. Ne dersin?"

"Olur."

"Böyle az konuşmanı seviyorum. Hadi hemen hazırlan. Çok acıktım."

Büroyu kilitleyip serin ve rüzgârlı havaya çıkmaları beş dakikalarını almamıştı. Zehra yeni montunun içinde rüzgârı hiç hissetmiyordu. Üstelik Faruk'un isteğiyle onun koluna girmişti. Önce çekingen dursa da sonra iyice sokulmuştu. Sadece yüzü rüzgâr alıyordu. Montunun yakasını kaldırarak ona da kolaylıkla çözüm bulmuşlardı. Sıcaktan soğuk havaya çıkınca birkaç kısa öksürük onlara eşlik etse de genel olarak yürüyüş keyifliydi.

Lahmacun ve pide salonu iki yüz metre kadar ilerideydi. Tam da yemek saati olduğu için oldukça doluydu fakat şans onlardan yanaydı. Cam kenarında yeni boşalan bir masa sanki onları bekliyordu. İçerisi de gayet sıcaktı. Üzerlerini çıkardıktan sonra bir garson hemen onların yanına geldi. Siparişlerini almak için saygılı bir şekilde başlarında bekledi. İkisi de lahmacun ve ayran söylemişlerdi.

"Bu kadar müsrif olmamalısın, evde de yerdik bir şeyler!" diye söylendi Zehra. "Sen iş kuruyorsun. Her kuruşun hesabını yapman lazım!" dedi sanki onun ablası gibi.

"Yiyemedikten sonra parayı ne yapacağım? Zaten evde yesek de masrafı bu kadar tutardı. Lahmacun çok pahalı bir şey değil."

"Yine de tasarruf etmen gerek. Sorun sadece bu yemek değil... Bir daha bana bir şeyler alma, tamam mı? Bana uzun süre yetecek kadar şeyim oldu."

Faruk istemsizce güldü. "Saçmalama! Birkaç kazakla ne kadar idare edebilirsin? Pantolonun da birkaç gün sonra kirlenecek. Yeni iç çamaşırları da almak lazım. Kadınların iç çamaşırı konusunda ne kadar hassas olduğunu

"Bunu nereden bildiğini hiç sormayacağım," dedi Zehra iç çekerek. "Masrafa gerek yok. İdare ederim ben. Biliyorsun ki haftalarca üzerimdeki aynı giysilerle sokakta yattım."

"Artık sokakta değilsin. Ödemelerim hesabıma yatsın, birkaç parça daha giysi alırız."

"Faruk! Sen beni gerçekten dinlemiyorsun, değil mi?"

"Dinliyorum ama sanırım sen beni dinlemiyorsun. İtiraz etme artık! Ben senin kocan değilim." Genç adamın alay ettiği belliydi. Sonra yüzündeki gülümseme yavaşça yok oldu. Kahverengi gözleri ciddi bir bakışla doldu. "Dinle beni, bir daha sokaklara düşmene izin vermeyeceğim. Genç bir kızın sokakta bir başına kalmasını izleyemem. Böyle yetiştirilmedim ben."

"Fakat bana karşı hiçbir sorumluluğun yok," dedi Zehra onu ikna etmek ister gibi. "Sana yükten başka bir şey değilim."

Genç adam geniş omuzlarını silkti.

"Bence sorumluluk denen şey, yapmak istemediğin bir konuda zorlanmaktır. Ben hiçbir konuda zorlanmıyorum. Bana yük değilsin. Sana önemli bir şey söyleyeyim mi?"

Hafifçe öne eğilmişti. Zehra da ister istemez tüm dikkatini ona verdi.

"Mesela..." dedi Faruk yavaşça. "Şimdi sen olmasaydın yeni işimdeki ilk başarımı kiminle kutlayacaktım? Kiminle zaferimi paylaşacaktım? Kiminle ucuz bir yemek yerken böyle keyif alacaktım? Bence sen bana şans getiriyorsun."

"Bu doğru değil..."

"Yavuz abi aradı demiştim ya hani? Deneme olarak başlayan nakliye sözleşmem yarın itibariyle sürekliliğe dönüştü. Dükkâna bunu söylemeye gelmiş. Üç günde iyi başarı, değil mi? Böylece navlun tutarı da artacakmış. Yani taşıma ücretim arttı."

Zehra gözlerini kırpıştırdı. "Cidden mi?"

"Yüzde beş... Çok bir şey değil ama yine de çok iyi. Ayrıca önümüzdeki aydan itibaren her ay taşıdığım ve kazasız teslim ettiğim ürünlerden binde bir pay vereceklermiş. Mesela bugün teslim ettiğim makine parçalarının değeri bir buçuk milyon lira! Dünkü mallar iki milyondu. Önümüzdeki ay ek hiçbir şey yapmadan sadece nakliyeden, günde ortalama bin beş yüz lira kazanmış olacağım. Nasıl ama?"

Genç adamın memnuniyeti gözlerinden belliydi. Zehra'nın da gözleri parlamıştı. İçten bir şekilde sevindiğini belli etti.

"Senin adına çok sevindim gerçekten!" dedi parlak gözlerle. Dolgun dudakları kıvrılmıştı. Farkında olmadan uzanıp onun elini tuttu. Faruk'un bu

önemli başarısı garip bir şekilde gurur duymasına sebep olmuştu. Saçma değil miydi?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Faruk. Avucundaki eli hafifçe sıktı. "*Hepsi senin şansın sayesinde* diye düşünüyorum. Bulmaca gibi bir kız olsan da..." Sustu bir an. Gözleri gülümsüyordu. "Her an her şeye itiraz etsen de varlığın beni mutlu ediyor" Sözlerini kesip avucundaki eli yine dostça sıktı. Zehra tüm vücuduna yayılan, tanımadığı sıcacık bir hisle dolup taştı âdeta. "Bilmelisin ki seni kolayca bırakmayacağım, Zehra Hanım. Artık kaderinde ben varım."

10. BÖLÜM
SADECE ERKEK

"Bilmelisin ki seni kolayca bırakmayacağım, Zehra Hanım. Artık kaderinde ben varım."

Faruk'un bu sözleri genç kızın içini ısıttı. Galiba bu adam onun ağlamasından zevk alıyordu. Yutkundu ve gözlerinin yaşarmasına engel olmaya çalıştı. Bu ilgi ve sahiplenilme, rüyasında bile görse inanabileceği bir şey değildi.

O sırada bir garson lahmacunlarını getirince ikisi de ellerini geri çekti. Böylece Zehra'ya kendisini toparlaması için biraz zamanı olmuştu. Geriye doğru yaslanıp genç adamın güzel sözlerini aklından çıkarmaya çalıştı. Bu kadar etkilenmesine gerek yoktu. Belki de Faruk o sözleri öylesine söylemişti.

Hayır, kendini kandırmamalıydı. Genç adamın her kelimeyi içtenlikle söylediği çok belliydi. O konuşurken lafı dolandıran insanlardan değil, aklındakini dürüstçe söyleyenlerdendi.

Ama bazı şeyler, özellikle kötü olan şeyler kimsenin elinde olmadan gerçekleşirdi. *Faruk'un bile çözemeyeceği şeyler, bilmediği detaylar vardı.*

Orta yaşlı garson servise başlamıştı. Kısacık saçları ensesine ancak gelen genç kıza ve heybetli yakışıklı adama biraz tebessümle baktı. İlk önce lahmacunların içinde bulunduğu tabakları önlerine koydu. Ardından ayranları ve bir tabak bolca yeşillik de masada yerlerini aldı.

"Başka bir arzunuz var mı?" diye sordu gülümseyerek.

Faruk bir an için Zehra'ya baktı. Belli ki genç kızın ekstra bir isteği yoktu. "Hayır," dedi o da nazikçe. "Şimdilik yok ama yemeğimiz bitince birer tane künefe alabiliriz."

Garson başını eğdi. "Elbette. Ben şimdi hazırlatırım. Yemekten sonra sıcak sıcak yersiniz. Afiyet olsun," dedikten sonra uzaklaştı oradan.

Lahmacunlar gerçekten güzel olmuştu. Üzerlerinden dumanlar tütüyordu. Üstelik kıtır kıtırdı.

"Burasının sahibi Antepli," diye açıkladı Faruk. "Çalışanların çoğu da öyle. Doğudaki restoranların lezzetinde pide ve lahmacun yaptığını keşfettiğimden beri ara sıra gelirim. Bakalım sen de sevecek misin?" Bir yandan da ikiye katlanmış lahmacunlardan birini açıp içine yeşillik koymaya başlamıştı.

"Sen sevdiysen ben de severim," dedi Zehra uysal bir edayla.

Aslında genç kız hâlâ pek aç değildi. En azından o anda öyle hissediyordu. Yaşadığı hastalık iştahını kapatmış, günlerce bir şey yemediği için de midesi küçülmüştü.

"Bizim büroyu da zaten burada yemek yediğim bir gün buldum." Lahmacunu gerçek bir şekilde dürüm yapıp havaya kaldırdı. "Bak, lahmacun böyle yenir kanka!" dedi keyifle.

Zehra ilgiyle onu izliyordu. Dolgun dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmıştı. Bu adam kendisinden kaç yaş büyüktü ama hâlâ çocuk ruhlu olduğu kesindi. Kendisini onun ablası gibi hissetmesi saçma değil miydi?

"Kanka ne demek?" Türkçe kelim dağarcığında bu kelime yoktu.

"Çok yakın arkadaş demek."

"Biz yakın arkadaş mıyız şimdi?"

"Aynı yatakta sevişmeden yatmadık mı?" Faruk dürümünün ucundan kocaman bir ısırık aldı. Ağzında yavaşça çiğnerken gözlerini keyifle yumdu. "Bu nasıl bir şey..." dedi zevkten dörtköşe olmuş bir şekilde. "Harika!" İçindeki az miktardaki kuyruk yağı, tadını daha da lezzetli ve akışkan yapmıştı. Genç kıza işaret etti. "Hadi yesene. Bakalım beğenecek misin?"

Zehra da mecburen önündeki sıcak lahmacuna elini uzattı. Onun kadar kocaman ağzı yoktu. Dürümü ince tutmaya çalışmak en mantıklısıydı. Bıçakla ortadan güzelce kesti. Düzgünce dürüm yapmaya çalıştı. İçine biraz yeşillik koydu. Özellikle maydanoz ve ince kıyım marul bu lezzete çok yakışıyordu. Eskiden kendi ülkesinde de çok sık yerlerdi.

Bir parça ısırıp tadını algılamaya çalıştı. Tek kelimeyle nefisti. Faruk gerçekten haklıydı ve ağzının tadını biliyordu.

Bir dakika sonra ikisi de lahmacunlarını keyifle ve iştahla yemeye başlamışlardı. Zaten lokantanın geneli de kendileri gibi elleriyle yiyordu. O yüzden utanılacak bir durum değildi. Zehra sandığı kadar iştahsız olmadığını da fark etmişti. Burun deliklerinden giren lahmacunun kendine has kokusu, birden yeme isteğini arttırmıştı. Gerçi iki taneyi zor bitirmişti ama yine de bu büyük bir ilerleme sayılırdı.

Faruk ise göz açıp kapayıncaya kadar kocaman beş lahmacunu mideye indirmişti. Zehra belli etmeden gizli bir gülümseme ile onu izliyordu. İştahlı birisi olduğu kesindi. Zaten genç adam tüm gün koşturup durmuştu. Bu güçlü bedenin enerjiye ihtiyaç duyması normaldi.

Güçlü bedeni aklına gelince... çok saçmaydı ama o anda... zihninde delice bir görüntü belirdi. Karşısındaki yakışıklı adama baktığı anda beliren bu görüntü bir an için şaşkınlıkla duraklamasına sebep oldu. Ağzına götürdüğü lahmacun yarı yolda kalmıştı.

Bu görüntü... onun ayna önündeki çıplak hâliydi!

Sadece çıplak kalçaları değildi gözünün önünde beliren. Geniş sırtı ve atletik göğsü de oldukça çekiciydi. Yine de öncelikle hatırladığı şey farklıydı. Deliriyor muydu? Unutmaya çalıştığı o diğer ayrıntı neden birden aklına gelmişti?

"Ne oldu?" diye sordu Faruk. Onun kendisine bakarken durakladığını fark etmişti.

"Hiçbir şey!"

"Söyle hadi! Bir şey mi oldu?" diye ısrar etti Faruk.

"Beş lahmacunu silip süpürmen hoşuma gitti sadece..." Bu cevap, yalanın gölgesinde gezinmek demekti. Zararı yoktu. Gülümsemeye çalıştı. "Obur seni!"

Genç adam omuz silkti. "Acıkmıştım ne yapayım? Kilolu muyum sence?" Son lahmacun parçasını da ağzına atıp ayranına uzandı.

Bu soruyu sormak zorunda mıydı? Hafızasına niye böyle eziyet ediyordu?

"Spor yaptığın belli..." Yanakları kızarınca lahmacunu dudaklarına götürdü.

"Yani?"

"Boyuna göre güzel bir fiziğin var." Gözlerini kaçırıp ağzındaki lokmayı çiğnemeye başladı. "Şimdilik sorun yok gibi. Gerçi ben çok anlamam."

"İyi, sevindim," dedi Faruk saf bir içtenlikle. Paketinden çıkardığı ıslak mendille önce ağzını sonra ellerini sildi. Gözleri muzipçe parıldadı. "Biliyor musun? İnsanların bazıları önce ellerini siler sonra elleriyle kirlettikleri o mendille ağızlarını temizlerler. Sence de saçma değil mi?"

"Cidden mi?" Düşündü bir an. "Hiç dikkat etmemiştim."

"Sanırım ıslak mendile ilk ulaşan parmaklar olduğu için. Dalgınlıkla yapılan bir şey."

"Ben önce ağzımı silerim," dedi hemen.

Faruk güldü. "Aferin!" İnanmamış gibiydi. "Doğrusu o çünkü." Arkasına yaslandı. Genç kızın da son lokmasını ağzına atmasını izledi.

"Teşekkür ederim," dedi Zehra ıslak mendile uzanırken. "Kesene bereket."

"Afiyet olsun. Yine ister misin?" Onun da önündeki lahmacunu bitirmesi hoşuna gitmişti.

"Çok doydum, fazla bile geldi. Tatlıyı hiç yiyemem artık." Paketinden çıkardığı ıslak mendili dolgun dudaklarına götürdü ve kolayca temizledi. Genç adamın uyarısı olmasa gerçekten de ıslak mendille önce parmaklarını silecekti.

"Yersin, yersin! Küçücük bir şey zaten." dedi Faruk. "*Yemekte ne kadar yersen ye, tatlıya mutlaka yer kalır*, derdi dedem."

"Cidden mi?"

"Evet, akıllı adamdı."

"Öldü mü?"

"Beş sene önce."

"Üzüldüm... Sever miydin onu?"

"Çok."

"Allah rahmet eylesin." Üzüntüyle iç çekti Zehra. Bunları söylerken küçük çelik tabaklar içinde önlerine bırakılan nar gibi kızarmış künefeye ümitsizce bakmıştı. Zevkli küçük çatallar da peçetelere sarılmış bir hâlde yanlarına konmuştu. "Yine de deden benim midemden bahsetmiyordu sanırım."

"Sadece küçülmüş mideni değil, her yerini biraz dolgunlaştıracağız, Zehra Hanım," dedi Faruk gülümseyerek. Peçetesini açıp içinden çatalını aldı. "Göğüslerin hariç!"

Zehra'nın irileşmiş çekingen gözleri bir an etrafında gezindi. Bu sözleri duyan olmuş muydu? Neyse ki yok gibiydi.

"Bu kadar açık konuşmasan olmaz mı?" diye söylendi kısık bir sesle. Yutkundu. Sonra ters bir sesle ekledi. "Hem o kadar da büyük değiller!"

"Ben zaten büyükler demedim. Göğüslerin fena değil ama onların dışında kalan kısımlarını biraz doldurmak lazım. Kolların incecik, kaburgaların sayılıyor, belini iki elle tutabilirim, poponun hâli içler acısı... O yüzden itiraz etme de şu nefis tatlıyı yemeye bak."

Zehra onun sözlerini hazmetmeye çalışarak çatalına uzandı. Dörde bölünmüş incecik künefe hâlâ çok sıcaktı. Kaymağı ile birlikte bir parçasını ağzına attığında tadının mükemmelliği karşısında durakladı. Faruk ise alaycı gözlerle onu süzüyordu.

"Güzelmiş..." dedi hiç istifini bozmadan. "Yine de hepsini yiyemem. Yarısını alabilirsin yoksa ziyan olacak. Ben bir günde kilo alamam nasılsa ama sen gayet iyisin. Bunu kolayca yiyecek kadar obursun!"

Faruk gülerek onayladı. "Künefe ve ekmek kadayıfına bayılırım. Normalde tatlıyla çok aram yok. Bir de soğuk baklavayı severim. Sonra Malatya usulü sütlü kadayıfı, Diyarbakır usulü irmik tatlısını, çıtır tulumba tatlısını, Hamsiköy sütlacını, Antep baklavasını, mozaik pastayı ve..."

"Anladım, anladım!" diye söylendi Zehra. "Niye *tüm tatlıları seviyorum* deyip kurtulmuyorsun? Liste çok uzun anlaşılan."

Faruk bir gözünü çocuksu bir şekilde kısıp kısa bir an düşündü. "Haklısın sanırım." Ardından keyifle sırıttı. "Elâzığ'ın şekerli pidesini yedin mi hiç? Değişiktir. Annem de çok güzel *Halley*'li pasta yapar. Belki bir gün ikimiz gider yeriz."

"Nereye?" Şimdi iyice ciddileşmişti.

"Bizim eve tabii ki! Evlatlık olduğumu düşünmüyorsundur umarım? Çok şükür hâlâ sağ ve sağlıklı olan bir annem ve babam var." Zehra şaşkın gözlerle ona bakıyordu. "Gerçekten var!" diye onun şaşkınlığının sebebini anlayamadan ekledi Faruk. Çatalı ile künefeden bir parça aldı. Kaymağını özenle üstünde tutmaya çabalıyordu.

"Sen evlatlık olmasan da... sanırım beni evlatlık olarak alacaksın üstüne!" dedi Zehra şaşkınlığını atamadan.

"Saçmalama! Baban olamayacak kadar gencim. Üstelik kardeşim de var. Bir tane kız kardeş bana yeter." Künefesini yerken daha da keyiflenmiş gibiydi. "Sana başka bir pozisyon bulmak lazım. Şimdilik kankalıkla yetinelim. Serdaroğlu Holding, sizin katkılarınıza önem veriyor. Siz bizim şansımızsınız, Zehra Hanım."

"Buna gerçekten inanmadığını biliyorum... Ayrıca ailenle tanışmak istemiyorum."

"O niye?"

"Çünkü..." Ne diyeceğini bilemedi. "Biz seninle... o kadar yakın değiliz!"

Güzel kahverengi gözleri ışıldadı. "Ben seni çıplak bile gördüm! Daha ne yakınlığından bahsediyorsun? Tabii benimle sevişmek istiyorsan biraz kilo alman lazım. Künefeni ye ki şansın artsın!"

Zehra'nın gözleri onun alaycı sözleri üzerine daha da irileşti. "Bir an bile ciddi olamaz mısın sen? Sakın bundan ailene bahsetme!"

"Neyden Benimle sevişme isteğinden mi?"

"Öyle bir şey istemiyorum ben! Beni çırılçıplak yıkadığından bahsetme diyorum. Ayrıca aynı yatakta yattığımızı söylemeyecek kadar aklı başında birisi olduğunu düşünüyorum."

"Daha neler! İnan bana, bizi haftasında evlendirirler." Konuşması esnasında kendi künefesini bitirmişti bile. "Hatırladığım kadarıyla benimle evlenmek de istemiyordun?"

Genç kız onun keyifli gözlerinden kaçırdı gözlerini. Sıkıntılı bir şekilde künefesinden bir parça daha aldı. Sonra kalanını tabağıyla birlikte Faruk'un boşalmış tabağının üzerine bıraktı.

"Bana söz ver. Ailene hiçbir şeyden bahsetmeyeceksin ve beni onlarla tanıştırmayacaksın."

"Saçmalık! Hafta sonu kardeşim geliyor. Seni zaten görecek."

Zehra yine irkilmişti. Bu detayı unuttuğu gözlerinden ve yüzünün ifadesinden belliydi. "Ben o gün senin büronda kalırım o zaman."

"Bürom kiralık değil!" diye umursamazca itiraz etti Faruk.

"O hâlde sokaklara dönerim!"

"Çok geç!"

"Faruk!"

"Berna'yı seveceksin. Endişe etme..." Genç kızın künefesinden bir parça alıp ağzına attı. "Baksana! Senin künefen daha mı güzel olmuş ne?"

Zehra gözlerini istemsizce yumdu. Bu çocuk ruhlu adamla uğraşmak ne kadar da zordu böyle!

Faruk onun tatlısını da birkaç lokmada bitirdi. Hazırda bekleyen garsonlar hemen gelip boş tabakları almışlar, önlerine de ikramlık çaylarını bırakmışlardı.

Kalkma vakti geldiğinde Faruk hesabı istedi. Ödemesini yapıp yanına da garsonları memnun eden bir bahşiş bıraktı. Sonra da birlikte sıcak ortamdan çıkıp İzmir'in buz gibi esen rüzgârlı havasına adım attılar.

Sokaklar hâlâ hareketliydi. Farkında olmadan rüzgârdan korunmak için birbirlerine sokuldular. Hatta Faruk rahat bir tavırla genç kızın koluna girmişti. Böylece hem ısınıyorlardı hem de genç kızın dengesini kontrol ediyordu. Eli göğsünün kenarına değiyor olsa da ikisi de bunun farkında değilmiş gibi davranıyorlardı.

Faruk onun bu kadar hızlı iyileşmesinden gerçekten memnundu. Genç bünyesi hastalığı kolayca hafifletmişti. Tam yenmemiş olsa bile önemli bir ilerleme sağlamıştı. Çok yakında tamamen iyileşirdi. Galiba o zaman geldiğinde gitmek isteyecek, onu evde tutmak için hiçbir sebebi kalmayacaktı.

İkisi de sessizdi. Yavaş adımlarla park hâlindeki kamyonetin yanına döndüler. Ona binip evin önüne gelmeleri ise uzun sürmedi. Apartmanın bulunduğu sokak o saatte oldukça sakindi. Çoğu kişi evine çekilmiş, yemek yiyor veya dinleniyordu. Evin içindeki asansör de boştu. Kapıyı açıp daireye girdiklerinde ılık bir hava karşıladı onları.

"Duş almam lazım," dedi Faruk. "Bu soğuk havada indir bindir yaparken terledim. Lahmacundan başka bir koku alıyor musun?"

Zehra elinde olmadan gülümsedi. "Hiç kokmuyorsun. Sen duşunu al, ben de çay demleyeyim."

"Harika olur. Lahmacunları güzeldi ama çayları berbattı." Elindeki alışveriş poşetlerini yatak odasına götürüp bıraktı. "Sen dolapta boş bir yere yerleştirirsin."

O banyoya gittiğinde Zehra da mutfağa geçti. Bu yeri artık tanıyor gibiydi. Isıtıcının altını açtı. Üstündeki demliğe de poşet çaydan koydu. Kaynar suyla haşlanmasın diye demlikteki çayın üzerine biraz soğuk su dökmüştü. Böylece altındaki su kaynarken üst demlikteki çay yavaşça ısınıp tadını alacaktı. Çay daha lezzetli olacaktı.

Etrafına bakındı. Toparlanacak bir şey göremeyince dikkatini yeniden çaya verdi. Birkaç dakika sonra su hemen kaynamıştı. Üstündeki demliğe

sıcak suyu aktardı. Sonra iyice demlensin diye kendi hâline bıraktı. Mutfaktan çıkıp yatak odasına yöneldi. Faruk hâlâ banyodaydı. Koridordan su sesi geliyordu. Çıkmasına birkaç dakika daha vardı.

Yatak odasına girip alışveriş poşetlerinden birisini eline aldı. İçinden yeni aldıkları eşofmanı çıkarıp okşar gibi elini gezdirdi. Ne kadar da kaliteliydi. Ayrıca çok güzeldi. Faruk paradan kaçınmamıştı. Sanki doğuştan zengin çocuğuydu. İçi mutlulukla doldu. Bunu giymek için sabırsızlanıyordu. Sıcacık evde terletir miydi acaba?

Onu katlayıp yatağın üzerine bıraktı. Kararsızca durdu. Gözleri torbanın içindeki bir başka parçadaydı. Kırmızı rengi göz alıcıydı. Başını çevirdi. Gözleri kapıya kaydı. Su sesini buradan duyamıyordu ama Faruk henüz banyoda olmalıydı. Gözleri yine torbaya döndü. Sonra tereddütlü bir şekilde elini içine doğru uzattı. Genç adamın kendisine almakta ısrar ettiği geceliği yumuşakça tuttu. Dokusu ne kadar da güzeldi! Usulca içinden çekip çıkardı. Havaya kaldırıp şöyle bir baktı.

Demek duydukları doğruydu! Erkeklerin kadınlarda kırmızı rengi sevdikleri bir şehir efsanesi değildi. Özellikle gecelikte! Gerçi tüm çocuksu ısrarına rağmen Faruk bunu genç kızın üzerinde görme hevesiyle almamıştı. İyi bir şeye sahip olabilmesi için numara yaptığını biliyordu. Yine de kırmızı gören bir boğa gibi otomatik olarak bu rengi tercih etmişti. Diğer yandan kendisinin favori rengi de buydu.

Geceliği nadide bir parçaymış gibi okşadı. Çok güzeldi. Kumaşı değişik bir türdü. Parlak ve kırışmayan bir yapısı vardı. Göğüs kısmındaki ve hafif yırtmaçlı eteğindeki beyaz dantel şeritler çok zevkliydi. Bu geceliklerin kışın sıcak, yazın ise serin tuttuğunu okumuştu bir yerde. Gerçekten de basit bir pijamanın vereceği keyfin çok daha ötesinde, her kadının ruhunu okşayacak güzellikteydi. Onu soyunma kabininde denerken güzelliğine hayran kalmıştı.

Bu yaşına kadar böyle bir geceliği olmamıştı. Suriye'deki yaşadığı ortamda evlenmeden giyebilmesi tabii ki imkânsızdı. Şimdi bekâr bir adamın evinde böyle özel bir şeyi elinde tutuyor olması da biraz komikti. Giymeye utanacağı bir şey için Faruk bir sürü para vermişti.

Geceliği de güzelce katlayıp eşofmanının üzerine bıraktı. Diğer yeni alınan giysileri de çıkardı. Kışlıkların haricinde, her ortamda giyilebilecek beyaz renkli bir bluz bile almışlardı. Bunların hepsini yıkamak lazımdı ama sanki bu kadarı biraz fazla olurdu. Burası kendi evi değildi. Misafirliğin de bir sınırı vardı. Adamın çamaşır makinesini kullanmak doğru olur muydu?

Büyük giysi dolabına gitti. Kendisi için boş bir yer bakındı fakat bu konuda da kararsızdı. Özel eşyalarını buraya koyması ona garip geliyordu.

Sanki adamın karısı gibi yatak odasına eşya yerleştirmesi biraz uygunsuz olacaktı. Buna hiç hakkı yoktu. Peki ama nereye koyacaktı?

Tüm eşyalarını topladı. İçinde genç adamın önceki gün almış olduğu çamaşırları da vardı. Dışarı çıkıp Faruk'un bahsettiği boş odaya geçti. Kapıyı açtı. İçerisi epeyce serindi. Galiba genç adam burayı pek kullanmadığı için kaloriferi kapatmıştı. İçeride boks torbası, birkaç çelik ağırlık, kurutma askısı ve bir sürü ıvır zıvır vardı. İki plastik sandalye iç içe geçirilmişti. Sandalyeye elini sürdü. Tozlu olmadığını görünce yeni aldıkları kıyafetleri üzerine bıraktı.

Banyodaki sesin kesildiğini hayal meyal duydu. Faruk'un işi bitmiş olmalıydı. Genç adamla koridorda karşılaşmamak için bir süre odada oyalanmaya karar verdi. Giyininceye kadar ona zaman tanımak istiyordu.

Ne var ki bir iki saattir ortada gözükmeyen dostu öksürük, o bir dakika içinde kendisini hatırlatmaya gelmişti. Onun öksürdüğünü koridordan duyan Faruk ise başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Boş odanın kapısının aralık olduğunu, lambasının da yandığını gördü. Merakla odaya gitti.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu biraz şaşkınca. Kapının ağzında durmuş, içeriye bakıyordu. Bu odada genç kızın ilgisini çekecek bir şey yoktu. Sonra plastik sandalyenin üzerindeki birkaç parça giysiyi gördü. "Eşyalarını niye buraya getirdin?"

Zehra yakalanmış olmanın verdiği utançla yutkundu. Üstelik bu adam bornozuyla fazlasıyla ürkütücü görünüyordu. Nemli saçları vahşice alnına dökülmüştü. Geniş göğsünün bir kısmı da açıktaydı.

"Eşyalarım burada kalsın diye düşündüm. Burada soyunup giyinirim."

"Yatak odasının nesi var?" Bir kaşı sorguyla havaya kalkmıştı.

"İşte dediğin gibi orası senin yatak odan! Zaten yatmam için bana izin verdin. Bir de dolabını mı kullanayım?"

"Kocaman dolap, bir yer bulursun. Burada halı bile yok. Odayı neredeyse hiç kullanmadığım için tasarruf olsun diye kaloriferi kapalı tutuyorum. Üşürsün burada soyunup giyinirken. Al eşyalarını da gel. Hatta sen dur, ben alayım." Uzanıp eşyalarını dağıtmadan bir bütün olarak eline aldı. "Sana bir yer ayarlayıncaya kadar yatak odasını kullan. Merak etme, yakında seni bu sıkıntıdan da kurtaracağım."

Faruk ona arkasını dönmüş, yatak odasına gidiyordu. Zehra da ayaklarını sürüyerek peşinden gitti.

"Sıkıntı değil de..." diye seslendi arkasından. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Kendimi *yavuz hırsız* gibi hissediyorum... O atasözünün devamını bilirsin. Anneannem çok söylerdi."

"Saçmalama da gel! Odanın kapısını da kapat. Kuzey kutbu gibi orası."

Genç adam yatak odasına girdi. Büyük dolabın aynalı kapağını yana doğru kaydırdı. Elindekileri koymak için bir raf bakındı. Sonra kendi eşyalarından bazılarını bir üste aktarıp onunkilere yer açtı. Güzelce yerleştirdi.

Zehra ise odanın ortasında durmuş, genç adamı izliyordu.

"İşte oldu! Diğer eşyalarını da buraya koyarsın."

"Beni evlatlık almayacaksan düğünümüzü ne zaman yapacağız peki?" diye söylendi genç kız.

Faruk neşeli bir sesle güldü. "Birlikte yattığımızı anneme söyleyince! Üzülme artık. Sıcacık bir evde, seni kapı dışarı etmeyen bir adamla birliktesin. Karnın tok, sırtın pek. Birkaç gün daha sabret bana, göreceksin her şey düzelecek."

"Bundan mutlu olmam gerektiğini biliyorum ama... ama..."

Faruk onun önüne gelip ellerini narin omuzlarına koydu. Sonra başını eğip alnını alnına dayadı. Gözlerini gözlerine dikti. "Ne ama'sı?"

"Yapma şöyle! Şaşı olacağım şimdi!"

"Çay hazır mı?"

"Konu mu değişti acaba?"

"Ne ama'sı peki?"

"Kafamı toplamama izin vermiyorsun ki!"

"Bırak dağınık kalsın. Her şey yolunda değil mi sence?"

"Yolunda mı?" Hayretle bakıyordu. "Bence daha da karıştı!"

Faruk onu serbest bıraktı. "Bence yolunda... Şimdi izin verirsen giyinmek istiyorum. Sıcak bastı bornozun içinde." Geri çekilmişti. Kısmen şaka kokan bir uyarı yaptı. "Hemen gitmezsen eğer popomdan başka yerlerimi görmek seni utandırabilir diye düşünüyorum."

Zaten görmüştü! Yine görmeye cesareti yoktu!

"Evet... Peki, tamam..." Neredeyse kelimeleri ağzında geveleyip durmuştu.

"Sen üstünü değiştirmeyecek misin?" Gözleri muzipçe bakıyordu. Onun çiçekli bordo kazağına ve likralı kot pantolonuna baktı. "Ev sıcak, daha rahat bir şeyler giyebilirsin."

"Böyle rahatım ben!" Meydan okurcasına gözlerine bakıyordu. Aslında gerçekten de giydiği kazak yüzünden sıcaklamaya başlamıştı. Neredeyse terleyecekti. "Sana o geceliği giymeyeceğimi söylemiştim!"

"Giymeyeceğini mi? Ama bana *belki* demiştin..."

"Sana *belki giymem* demedim! Laflarımı çarpıtma. *Belki giyerim dedim.*"

Genç adam onun laf cambazlığı karşısında gülümsedi. "Ben edebiyatçı değilim. Anlamam o kadar ama bence sen bizim dilimizi benden iyi konuşuyorsun. İlaçlarını içtin mi?"

Zehra bir an şaşırdı. Konu yine hızla değişmişti. "Hayır."

"Öyleyse git, önce ilaçlarını iç. Sonra çaylarımızı hazırla. Hâlâ burada olman benim de giyinip rahatlamamı engelliyor."

Zehra iç çekti. "*'Allah'ım ya!*" diye içinden söylendi. Yine de dudakları belirsizce kıpırdanmıştı.

Faruk onun ne dediğini duyamasa da kıpırdayan dolgun dudaklarını gördü. "Söylenme!" diye yalandan azarladı. "Bu sıcakta terleyeceksin. Eşofmanını giyseydin hiç değilse."

Zehra derin bir nefes aldı. "Bu ısrarcılığınla taşı çatlatırsın sen!"

Genç adam keyifle güldü ama karşılık vermedi. Zehra yine kendi dilinde bir şeyler söylenerek odadan çıktı.

Faruk beş dakika sonra rahat kıyafetler giymiş olarak oturma odasına gitti. Altında siyah eşofmanı, üstünde ise bisiklet yaka, aynı renk bir tişört vardı. Televizyonun karşısındaki üç kişilik koltuğa geçip oturdu.

O sırada, Zehra da elindeki çay dolu tepsiyle içeri girdi. Üzerindeki rahat siyah kıyafetlere rağmen genç adamın kaslı göğsünü ve açıkta kalan kaslı kollarını rahatça görebiliyordu. Bakışlarını kaçırdı. Bir sehpayı çekip koltuğun tam ortasına gelecek şekilde yanaştırdı. Kendisi de koltuğun diğer yarısına oturacaktı. Elindeki tepsiyi üzerine bıraktı.

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordu. Ayakta dikilmiş, televizyonda uygun bir kanal aramakla meşgul olan genç adama bakıyordu. Faruk elindeki kumandayı tutarken televizyon ekranından gözlerini ayırmamıştı.

"Ne var ki?" diye öylesine sordu.

"Bisküviler ve küçük paketlerde çikolatalı kekler buldum."

"Tarihi geçmiştir belki onların. Sen de yemeden önce kontrol et. Benim canım pek bir şey istemiyor."

O kadar lahmacunu mideye gömersen istemezsin tabii!

Genç kız aklından geçenleri uzaklaştırmaya çalıştı. Adamda bir gram bile yağ yoktu. İstediği kadar yerdi. Ona neydi ki?

Ev cidden sıcaktı. İmrenerek eşofmanıyla oturan adamın rahatlığını izledi. Kendi üzerindeki kazağı cidden fazla gelmeye başlamıştı artık.

"Ben de... üstümü değiştireyim bari," dedi yavaşça. "Sıcak oldu."

Faruk gözlerini televizyondan ayırmadı. "Söylemiştim sana..." diye mırıldandı ilgisizce. Bir haber kanalını açmıştı.

Zehra yatak odasına gitti. Kapıyı kapatıp geniş dolaba yürüdü. Aynalı kapısını yana doğru kaydırdı. Kırmızı eşofmanı eline aldı. Onu alırken üstündeki kırmızı gecelik kazara yere doğru kaydı. Düşmemesi için ani bir tepkiyle uzandı ve havada yakaladı.

Şimdi bir elinde eşofman, bir elinde gecelikle öylece duruyordu.

Gözleri eşofmana kaydı. Yaka kısmında kahverengi bir leke görünce canı sıkıldı. Eşofmanın kırmızı renginden dolayı ilk anda fark edilmiyordu ama sonuçta kirliydi. Kumaş hatası değildi tabii. Mağazada yere düşmüş olmalıydı. Giymeden önce yıkamak şart olmuştu.

Derin bir nefes aldı. Serinlemek için başka seçenek kalmamış gibiydi. Elindeki kırmızı geceliğe göz attı.

Ne olacaktı ki? Faruk kendisini çıplak görmüştü zaten. Daha fazlası olamayacak kadar çıplak kalmıştı onun karşısında. Neredeyse her yerine dokunmuştu. Şimdi bu güzel gecelikle görse ne olurdu ki? Hem o kadar açık değildi. Genç adamın beyaz atletinden daha uzundu. Tek farkı göğüs kısmındaki hafif dekoltesiydi.

Eşofmanı bir kenara bıraktı. Üzerindeki kıyafetlerini çıkardı ve yatağın üstüne bıraktı. Aynadan iç çamaşırlı zayıf vücudunu süzdü. Endişe edecek bir şey yoktu. Bu vücut özel bir şey değildi.

Geceliğini başından aşağıya geçirdi. Sanki şimdi mağazadakinden daha güzel olmuştu. Göz yanılması mıydı? Tenine değen serinliği bir harikaydı. Sadece hafif dekoltesi yüzünden hem sütyenin bir kısmı hem de askıları gözüküyordu. Biraz kötü görünen sütyenini çıkarmaya cesaret edebilir miydi? Zaten sütyenle yatmak çok rahatsız ediciydi. Hiç alışık olduğu bir şey değildi. Önceki gece uyurken tenine değen bazı kısımları oraları epeyce tahriş etmişti.

İnsan ne çabuk rahatlığa alışıyordu. Günlerce sokakta çok daha kötü günler geçirmişti. Şimdi ise neler düşünüyordu!

Kararsızca aynaya bakıyordu. Sonunda eli arkaya kayıp sütyeninin kopçasına gitti. Göğüs uçlarının görünüp görünmeyeceğine göre karar verecekti. Omuzlarından sıyırıp bir kenara bıraktı. Aynadaki görünümünü merakla süzdü.

Nefesi kesilmişti. Kırmızı gecelik göğüslerini zarifçe sarmış, dik görüntüsünü ortaya çıkarmıştı. Çok zayıfladığı için orta büyüklükteki göğüsleri daha belirgin olmuştu. Bir sağa bir sola döndü. Hayatında ilk kez böyle özel bir şey giyiyordu. Küçük göğüs uçları ince kumaştan hafifçe belli olsa da çok dikkat çekici değildi. Alttaki iç çamaşırı da beyaz rengine rağmen hiç gözükmüyordu.

Eşyalarını toplayıp dolapta kendisi için ayrılmış kısma yerleştirdi. Eşofmanını sonra yıkardı artık. Bu gece gürültü çıkarmaya gerek yoktu. Aynada son bir kere daha gecelikli halini kontrol etti. Görünüşü her ne kadar hanım hanımcık olsa da kendisini seksi hissetmişti. Üstelik hayal gücü geniş olan bir erkeğin, geceliğin altındakileri çıplakmış gibi görebileceğini bilmiyordu.

Biraz endişeli, biraz utangaç bir şekilde odadan çıktı. Mutfağa geçip bir çekmecede duran paketli bisküvilere baktı. Birisi hariç tarihleri geçmemişti.

İki servis tabağına kremalı ve fındıklı olanlardan birkaç tane koydu. Sonra iki hazır kek paketini açtı. Onları da tabaklara ekleyip mutfaktan çıktı.

Faruk oturma odasındaki koltuğunda hafifçe kaykılmış bir hâlde televizyon izliyordu. Çok kısa bir an için gözlerini televizyondan ayırıp Zehra'ya baktı. Kırmızı geceliği üzerinde görünce çok şaşırdı ama onu utandırmamak için bir şey demedi.

"Tarihleri geçmemiş," dedi Zehra.

Gecelikle onun karşısına çıktığı için ciddi bir tedirginlik içindeydi. Elindeki tabaklardan birini koltuğun üstüne, onun yanına bıraktı. Kendi tabağını da sehpaya bıraktı ama genç adamın sessizliği ve ilgisizliği şaşırtıcıydı. O kadar ısrardan sonra insan bir kere olsun doğru dürüst bakardı. Elbette bakmaması, onu taciz edip utandırmaması işine gelirdi ama... yine de...

Kahretsin! Bu adam onun tüm mantığını, özelini, inadını çekip almıştı sanki! Dişlerini sıktı istemsizce.

Ruhsuz!

Sonra dayanamadı. "Eee?" diye sordu ayakta öylece dururken. Faruk biraz şaşkınca yine ona çevirmişti güzel gözlerini.

Genç kız elleri iki yanındayken ne kadar seyirlik bir hâli olduğunun farkında değildi. Kırmızı renk beyaz tenine ve siyah saçlarına çok yakışmış, zarif boynu ve narin omuzları ortaya çıkmıştı. İnce beli ve kalçalarının tatlı yuvarlaklığını da ortaya dökmüştü.

Faruk bakışlarını onun vücuduna değil de gözlerine çevirince genç kız kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordu utancını unutarak. "Geceliği giymem için o kadar ısrar ettin. Bak, giydim işte!"

Faruk'un gözleri bu sözlerle yeniden gecelikle gizlenmiş bedenine kaydı. Zayıf omuzları tavan lambasının ışığında bembeyaz parlıyordu. Askıları ince, dantelleri gösterişliydi. Kırmızı kumaşı genç kızın vücudunu ustaca örtmüş, sadece yaka kesimi mükemmel göğüslerinin üst dolgunluğunu tatlı bir cömertlikle ortaya çıkarmıştı.

"Giymeyeceksin sanıyordum."

"Eşofmanım lekeli çıktı. Yıkanması gerekiyor."

"Mecbur kaldın yani?"

"Sayılır..."

"Rahat mı peki?"

"Evet, yani şimdilik serin tutuyor."

"Sevindim..." Gözleri her zamanki gibi muzipçe parladı. "Ama haklıymışsın."

Zehra hafifçe irkildi. Galiba beğenmemişti. "Hangi konuda? Yakışmayacağı konusunda mı?"

"Yok canım, ne alakası var? Sana çok yakışmış ama gerçekten de o kadar seksi değilmiş. O saydam olanını almalıymışım sana."

Zehra o kahverengi bakışların göğüslerine konumlanmasıyla ürperdi. Hemen koltuğun diğer yarısına oturdu. Geceliğinin eteğini bacaklarının iki yanına sıkıştırdı. "Utandırma beni! Neden giydiğimden bile emin değilim fakat baktığın yerlere dikkat etmezsen gider montumu giyerim."

Faruk keyifle bir kahkaha attı. Gözleri pırıl pırıldı. Uzanıp bisküvilerden birisini aldı. Çoğu erkek gibi önüne getirilen atıştırmalıklara farkında olmadan eli gitmişti. Yarıladığı çay bardağını da diğer elinde tutuyordu. Bisküviyi ağzına attı. Ardından çayını yudumladı. Tadı hoşuna gidince bisküvi tabağını kucağına alıp arkasına yaslandı. Bir şey atıştırmak istemediğiyle ilgili sözlerini unutmuş gibiydi. Gözleri yine televizyona döndü.

Genç adam TRT'nin belgesel kanalını izlerken Zehra da sessizce yeni telefonunu kurcalamaya başladı. Kendi çalınan telefonu bile bundan daha eskiydi. Faruk bu konuda gerçeği söylemiyor olmalıydı. Bu telefon ikinci el olsa bile pahalı bir şeye benziyordu.

"Rahat okuyabiliyor musun bizim Latin harflerini?" diye sordu Faruk. Yan gözle ona bakmıştı.

Zehra da gözlerini ona çevirdi. "Tabii ki! Oldukça kolay. Daha ilkokuldayken öğrenmiştim."

"Başka dil biliyor musun?"

"İngilizce ve biraz da Rusça." Önemsiz bir detay gibi bahsetmişti.

"Niye Rusça?"

"Bir komşumuz Rus'tu. Dile yatkınlığımı anlayınca bana öğretmeye başladı. Ne yazık ki kocasıyla birlikte bir saldırıda öldü."

"Ya annen? O nasıl öldü?" Onun duraklaması üzerine sabırlı bir sesle ısrar etti. "Anlat hadi, sen de rahatlarsın."

"Şimdi de psikolog mu oldun?"

Genç adam omuz silkti. "Arkadaşların olayı budur."

Zehra elindeki telefonunu kucağına bıraktı. Geceliği açılmasın diye bacaklarını sımsıkı birleştirmişti. Gerçi Faruk yandan ne kadar görebilirdi ki? Tepsinin üzerindeki çay bardağına uzandı. Dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Bir an durup o günleri düşündü.

"Eylül ayıydı..." diyerek anlatmaya başladı. "Babam güvenliğimiz için artık ülkeyi terk etmemiz gerektiğini söyledi. Ben hastaneden yeni çıkmıştım. Babamın çevresi genişti. Bir yolunu buldu ve annemle beni gizlice sınırdan geçirerek Türkiye'ye gönderdi."

"O Suriye'de mi kaldı?"

"Evet..."

"Sadece sen ve annen mi? Başka kardeşin yok mu?"

"Bir ablam vardı ama o da eşiyle birlikte teröristler tarafından öldürüldü."

Faruk boşalmış bardağını tepsiye bırakırken bir an durakladı. "Üzüldüm..." Dudakları sıkıntıyla kısılmıştı. "Sonra ne oldu? Sınırdan girince ne yaptınız?"

"Sınırda çok kalamazdık çünkü kontrolleri fazla sıkıydı. Bizimle birlikte üç kaçak aile vardı. Ağaçların altında, kuytu yerlerde gündüzleri uyuyarak geceleri de yürüyerek bir yerleşim yeri bulmaya çalışıyorduk. O sıralar hava sıcaktı. Sınırdan uzaklaştıkça telefonumuz bizim operatörlerin sinyallerini çekmez oldu. Hâliyle babamla da konuşamaz olduk. Sonra bir gün, o tek telefonumuzu ve paramızı çaldılar. Yanımızdaki ailelerden birisi çaldı. Sabah uyandığımızda ortadan kaybolmuşlardı."

Faruk dikkatle onu dinliyordu. "Tam anlamıyla çaresiz kaldınız yani?"

"Bendeki az miktardaki paradan başka bir şeyimiz yoktu. Babam batıya gitmemizi söylemişti. Ülkenin batısının daha modern olduğunu, bir iş bulabileceğimizi, her şey bitince gelip bizi bulacağını söyledi."

"Madem anneannen Bursalıydı, neden oraya gitmeyi düşünmediniz? Annenin orada bir akrabası yok muydu? Teyze, kuzen falan?"

"Anneannem dedemle evlenince ailesi onu reddetmiş. Hiç görüşmediler bir daha. Annem ve babam bir iki kere bağlantı kurmayı denemiş ama onlar konuşmak istememişler. En son anneannem öldüğünde sadece haberleri olsun diye babam mesaj atmış ama geri dönüş yapmamışlar."

Faruk başını eğdi. "Anladım... Peki, paranız ve telefonunuz çalınınca ne yaptınız?"

"Denk geldiğimiz herkes batının daha iyi olduğunu söylüyordu. Sıcak, refah, yaşanabilir olduğundan bahsediyordu. Bir yerleşim yerine ulaşınca yanımızdaki az miktarda parayla bir otobüse bindik, İzmir'e geldik fakat işler umduğumuz gibi olmadı. Burada göçmen karşıtlığı daha üst seviyedeydi. Doğu halkı o yönden daha dostaneydi. Neyse ki yaşlı bir kadın ve oğlu bize bahçelerindeki küçük depoyu açtı. Depoda birkaç eşya ve en önemlisi eski bir yatak vardı. Soğuktu ama hiç değilse kuruydu. Birkaç hafta burada kaldık. Annem, yaşlı kadına bakıp ihtiyaçlarını gideriyordu. Oğlu da başta çok iyiydi ama sonra..."

Durakladı istemsizce. Gözleri o günlerin anısıyla bulutlanmıştı.

"Sonra annemi taciz etmeye başladı. Annem çok güzel bir kadındı. Daha kırk bir yaşındaydı. Adam bana bile sarkıntılık etti. Annem de namusumuzu korumak için adamı bıçakla korkutmak istedi. Adam bıçağı elinden alıp onu

O günlerin anısıyla yutkunmuştu. İri yeşil gözleri yaşlarla doldu. Dudağını içeriden ısırıp ağlamamaya çalıştı.

"Ben de yerdeki bıçağı alıp adamı bacağından yaraladım. Korktu ve kaçıp gitti. Yaşlı kadının telefonundan acili aradım. Annemi hastaneye zor yetiştirdik fakat haftalardır yorgun olan kalbi hastanede dayanamadı. Ani bir kalp krizi geçirdi. O öldükten sonra beni göçmenlerin tutulduğu bir yurda verdiler. Sınır dışı edeceklerdi. Ben de bir fırsatını bulunca kaçtım. Bütün hikâye bu işte..."

Kısa bir sessizlik oldu.

Zehra o sıkıntılı günlerin anısıyla derin bir nefes aldı. "Ben gidip çay koyayım." Konuyu daha fazla konuşmak istemediği için yerinden kalktı. Genç adamın boşalmış bardağını aldı. Sessizce mutfağa geçti.

Faruk ise onun anlattıklarını düşünüyordu. Ne kadar kısa bir hikâye olsa da Zehra'nın korkunç günler yaşadığı ve zavallı annesinin mutsuz bir şekilde öldüğü belliydi. Güzel bir aile bu şekilde çaresizliğe düşmemeli, dağılmamalıydı.

Yüreği sıkıntıyla dolmuştu. Genç kız ve annesi adına üzgündü. Tabii babası adına da.

Zehra elinde dumanı tüten taze çaylarla geri döndü. Sehpa üzerindeki tepsiye bıraktı. Bu sefer koltuğa hafif yanlamasına oturmuş, bir bacağını da altına almıştı. Bunları yaparken iyi yetiştirilmiş bir kız gibi yine bacaklarının açılmamasına dikkat etmişti. Faruk onun bu hâlinden hoşlanıyor, aralarına her zaman bir mesafe koymaya çabalamasını ise takdir ediyordu.

Zehra telefonunu eline almıştı. "Eski rehberini ve uygulamalarını internetten geri indirebilirsin," dedi genç adam. Çayına bir şeker atıp karıştırdı. "Tabii daha önce yedeklediysen?"

Genç kızın gözleri ona çevrildi. Bu konu ilgisini çekmişti. "Öyle mi?"

"Yapayım mı ben?"

Zehra hemen telefonunu ona uzattı. "Olur!" dedi heyecanla. Yerinde doğrulup dizleri üzerinde ona doğru yaklaştı.

Genç adam telefonu eline aldı. "Evin internet şifresini girelim önce." Birkaç tuşa tıklayıp şifreyi girdi. "Tamam, şimdi bana hep kullandığın e-posta adresini söyle." Genç kızın söylediği adresi girdikten sonra aşama aşama ilerlemeye başladı. "Şifren de lazım. Hatırlıyor musun?"

Zehra şifresini hiç çekinmeden ona söyledi. Genç adam o kadar yakındı ki ona, göğüsleri neredeyse koluna değiyordu. Elini de farkında olmadığı bir merakla omzuna koymuş, yaptığı işlemleri izliyordu. Birkaç doğrulama işleminden sonra telefon uygulamaları genç kızın e-posta adresine bağlanmış oldu. Birkaç yere daha tıkladıktan sonra telefonu genç kıza uzattı.

"Tamam, birazdan tüm rehberin geri gelir."

Zehra şaşkınlıkla yeni telefonunu eline aldı. "Teşekkür ederim!" dedi gülümseyerek. "Ben bu işlerden hiç anlamam." Gözleri canlanmıştı biraz. Genç adamın pratik zekâsına ve becerisine hayran kalmıştı.

"Bir şey değil." Arkasına yaslanıp çay bardağına uzandı. Dudağı tatlı bir sinsilikle kıvrılmıştı. "Beni kırmamak için geceliği giydin ya, o yüzden yaptım."

"Seni kırmamak için mi? Hiç de bile! Dedim ya sana eşofman kirliymiş diye!" İtiraz ettiği gibi gözleri de irileşmişti. "Hem giysem bile umurunda olmadığını söyledin."

"Yalandı."

"Çok kötüsün!" Hâlâ genç adama çok yakındı.

"Sadece erkeğim!" dedi Faruk burun kıvırarak ama yine de onu taciz edecek bir tavrı hiç olmadı. Ne yakından daha rahat görünen tazecik göğüs kıvrımlarına ne de sıyrılan eteğinden hafifçe görünen beyaz bacaklarına bakmıştı. Birkaç saniye sonra Faruk yeni bir soru sordu. "Ya baban?" Sesi yumuşacıktı. "Ondan bir haber var mı?"

Genç kızın gözleri telefonunun üzerindeyken biraz dalgınlaştı. "Evet..." Hafif, sıkıntılı bir nefes aldı. "Tahminime göre... o da öldü."

"Neye dayanarak bunu söylüyorsun?"

"Biliyorum işte!"

"Ama nasıl?"

"Beni göçmenlerin kaldığı yurda yerleştirdiklerinde babamın numarasını istediler. Mecburen söyledim. Zaten merak ediyordum. Ona ulaşmaya çalışmışlar ama telefonuna başka bir adam çıkmış."

"Nasıl yani?"

"Sözde babam telefonunu ona satmış," dedi kısılan sesiyle. "Telefonunu asla satmazdı. Arayacağımızı bilirdi. Yaşlı teyzenin yanındayken birkaç kere konuşabilmiştik. Telefonu başkasında olduğuna göre..." Yutkundu. "...Ölmüş olmalı."

Faruk dikkatle konuyu anlamaya çalışıyordu. "Hemen ani bir karar verme. Belki bir kargaşada kaybetti. Belki de birisi tıpkı sizde olduğu gibi onun da telefonunu çaldı."

"Öyle bile olsa yenisini alırdı. Malum bizim oralarda yiyecekten daha kolay bulunabiliyor."

"Belki de paraya gerçekten ihtiyacı oldu ve sattı."

Zehra yan gözle ona baktı. "Sen karın ve çocuğundan haber bekleseydin satar mıydın?"

Faruk bu soru ile oturduğu yerde hafifçe irkildi. Kendisini o adamın yerine koydu. Bir baba, bir koca olsaydı nasıl davranırdı? Sonra iç çekti. "Evet..." dedi yavaşça. "Haklısın, asla satmazdım."

"Ayrıca babam telefonunu satacak kadar maddi durumu zayıf birisi değildi."

"Ne iş yapıyordu?"

"Emlakçıydı... İnşaat işiyle uğraşır, alım satım yapardı."

Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. "Demek durumunuz iyiydi?"

"İç savaş hâlindeki bir ülkede ne kadar iyi olursak artık."

"Göçmen İdaresi memurları babanın telefonunu ne zaman aramışlardı?"

"Yirmi gün önce. Belki de yirmi beş, bilmiyorum..." Omuzlarını silkmişti. "Sokaklarda zaman kavramı kayboluyor."

"Benim telefonum yurt dışı kullanıma açık. Babanın numarasını aramak ister misin? Belki bir yanlışlık olmuştur. Hatta kendi telefonun olduğuna göre artık babanla WhatsApp üzerinden görüntülü bile konuşabilirsin."

Zehra dudaklarını sıkıntıyla büzdü. "Siyasi karışıklıklar yüzünden benim ülkemde o tarz uygulamalar yasak. Muhaliflerin şifreli haberleşmelerini engellemek için erişimi engellediler."

"Telefonla ara o zaman." Genç adam yanında duran kendi telefonunu alıp ona doğru uzatmıştı. "Başına ülke kodunu yazmayı unutma."

"Yine başkası çıkacaksa aramanın ne anlamı var?" dedi Zehra isteksizce. Gözü duvardaki saate gitti. On bire geliyordu. "Hem aramak için çok geç oldu."

"Olsun, açar belki. O adama, artık her kimse... babana ne olduğunu, en azından nasıl öldüğünü sorabilirsin."

Zehra yutkundu. "Adamın doğruyu söyleyeceği ne belli?"

"Bak, bazı gerçekleri duyabilecek olmaktan korktuğunu biliyorum ama denemekten zarar gelmez." Faruk'un gözü de duvardaki saate kaymıştı. "Sabaha kadar düşünebilirsin ya da şimdi arayıp içini rahatlatırsın." Havada tuttuğu telefonu hafifçe ileri uzattı.

Sonunda genç kızın ürkek eli yavaşça havalandı. Duyacaklarından korkuyordu ama yine de Faruk haklıydı. Bazı şeyleri kesin olarak öğrenmek en iyisiydi. Yüreğindeki ateşin soğuması için zamana ve en çok da gerçekleri bilmeye ihtiyacı vardı.

Telefonu alıp dokunmatik ekranına dokundu. Konuşurken güçlü olabilmek için ayağa kalkmış, odanın ortasına kadar yürümüştü. Arama kısmına girip babasına ait, aklından hiç çıkmayan numarayı tuşladı. Elleri titriyordu. Dudakları kurumuştu. Yeşil gözleri ise belli etmemeye çalıştığı bir endişeyle doluydu.

Başını çevirip Faruk'un destek veren yüzüne baktı. Birkaç saniye sonra karşıdaki telefon açıldı.

Küçük bir tereddütten sonra kendi dilinde konuşmaya başladı. Faruk ne dediklerini anlayamıyordu ama pürdikkat genç kızın yüzünü izliyor, mimiklerinden ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Konuşma çok uzun sürmedi. Sonlara doğru Zehra öfkeli bir şekilde sesini yükseltti ve ardından telefonu kapattı.

Faruk ne olduğunu anlamamıştı. Genç kızın allak bullak olmuş yüzünü izliyordu. Zehra şimdi kireç gibi yüzle telefona bakıyordu. Vücudu hafifçe titriyordu. Sonra irileşen yeşil gözlerini genç adama çevrildi.

"Ne oldu?" diye sordu Faruk merakla. Onu zorladığı için pişman olmuştu. Galiba haberler pek iyi değildi. O da ayağa kalkıp genç kızın karşısına geçti.

Zehra'nın gözünden bir damla yaş süzüldü. "Babam..." dedi kısık sesle. Dudağının kenarını ısırdı ağlamamak için ancak bazı şeyler elinde değildi. "Babam gerçekten ölmüş..." dedi hıçkırarak. Sonra gözyaşları art arda akmaya başladı.

Faruk ne diyeceğini bilemeden birkaç saniye öylece durdu. Sonra müşfikçe uzandı. "Gel!"

Onu güçlü kollarıyla sardı. Zehra itiraz etmeden genç adama sokulmuştu. Faruk çenesini kısa saçlı başına dayadı. Bir eli de sırtını dostça sıvazlıyordu.

Zehra'nın ağlaması bir süre devam etti.

"Üzülme... Belki de adam yanlış biliyordur." Zehra sessizdi ama hıçkırıkları küçük sarsılmalarla devam ediyordu. Yüzü genç adamın geniş göğsüne yapışmıştı. "Belki baban ölmemiştir. Belki de hâlâ sağdır. Orası çok karmaşık... Kime ne olduğu belli değil. Babanın durumunu bir şekilde mutlaka öğreniriz."

Zehra sessiz hıçkırıklarla onu dinliyordu. Kısa bir sürenin ardından başını kaldırıp yaşlı gözleriyle Faruk'un sıcak gözlerinin içine baktı.

"Hayır, babam öldü..." dedi gözyaşları içinde. "Bunu biliyordum zaten."

"Öldüğünden emin olamazsın."

"Eminim!"

"Adama nasıl güvenebiliyorsun? Sadece babanın telefonunu ele geçirmiş."

"Hayır..." Yutkundu. Gözleri acı içindeydi. "Mesele bu değil! Ben... Ben konuştuğum adamı tanıyorum."

"Tanıyor musun? Güvenilecek birisi mi? Komşun falan mı?"

Zehra yeniden hıçkırdı. Gözyaşları hâlâ akmaya devam ediyordu. "Hayır," dedi yavaşça. Başı öne doğru düştü. "Komşum değildi. O..."

"O kimdi?" diye hafifçe zorladı Faruk.

Zehra kısa bir an sustu. Sonra dudaklarından zorlukla bir cümle döküldü.

"*O, nişanlım Hassan'dı!*"

11. BÖLÜM
PRENS HAKKI

Faruk sessiz birkaç saniye onun nemli gözlerini süzdü. Son cümlesi aklını karıştırmıştı.

"Anlamadım?" diye sordu biraz şaşkınlık ve merakla.

"O, nişanlım Hassan'dı!" Zehra yaşlı gözlerle ondan uzaklaştı. Koltuğa geri gidip bitkince oturdu. Öne doğru üzgünce eğildi. Karnı ağrıyormuş gibi ellerini ve kollarını karnının altında kavuşturdu.

Faruk, genç kızın sözlerini düşünüyordu. Şaşırmıştı tabii biraz. "Demek bir nişanlın var?"

"Evet..." dedi genç kız fısıltıyla.

"Babanın öldüğünü mü söyledi?"

"Evet..." Burnunu çekti. Gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. "Babam da gitti!" dedi çaresiz bir sesle. İnlemişti adeta. "Öldü! Kimsem kalmadı!"

Faruk ne diyeceğini bilemeden onun başında duruyordu. "Dur bakalım! Hâlâ kesin bir şey yok," dedi yavaşça. "Belki yanlış anlayacaksın ama..." Sustu. Acaba Zehra sözlerini gerçekten yanlış anlar mıydı? "Madem bir nişanlın var, söyle ona, gelip seni alsın ya da ben seni götürüp sınırda teslim edeyim. Kurtulursun buralardan! Suriye artık eskisi gibi değil, daha güvenli bir yer oldu."

"Olmaz!" dedi Zehra hemen.

"Niye?"

"Çünkü..." Yere çevrilmiş ıslak bakışları yavaşça genç adama döndü. "Çünkü... Hassan bir canavar! Kötü bir insan! O zaten... zaten benim peşimde!"

"Nasıl yani?"

"Ailesi yaşadığımız bölgenin en zenginlerinden. Uyuşturucu kaçakçılığı ve silah ticareti ile uğraştıklarını herkes biliyor. Tarafları belli değil, para veren herkesle iş yapıyorlar ama daha çok terörist grupları besledikleri biliniyor..." Gözyaşları içinde anlatıyordu. "Neredeyse üç yıldır benimle evlenmek istiyordu. Ben onunla evlenemem. Hiç evlenmek istemedim."

"O yüzden mi telefonda öyle öfkeyle konuştun?"

"Evet."

"Babanın telefonu onun eline nasıl geçmiş?"

Genç kızın çıplak omuzları iyice çökmüştü. "Babamın öldüğünü söyledi. Büyük ihtimalle o veya erkek kardeşlerinden birisi yaptı. İzimi sürmek için telefonunu almış olmalı. Beni bulmak istiyor. Babama verdiği paranın karşılığını almak istiyor!"

"Ve sen de bunu istemiyorsun? Öyle mi?"

"Dedim ya, o bir canavar!" Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. İri gözleri iyice koyulaşmış, deniz yeşiline dönmüştü. "Onunla evlenemem! Ona dönemem!"

"Dur bakalım! Hemen telaşlanma. Ne parasından bahsediyorsun? Başlık parası mı?"

"Evet, babama neredeyse zorla kabul ettirdiler. İstemediğim hâlde onunla nişanlandım. Daha nişanlıyken bile... beni iki kere dövdü!"

"Ne?" Faruk'un vücudu gerilmiş, dişleri sıkılmıştı.

"Babam bilmiyordu tabii. Ona söylemedim yoksa başı derde girerdi. Hassan'ın ailesi çok güçlüydü. Neyse ki savaş yüzünden evliliğimiz ertelendi. Hassan bir an önce imam nikâhı yapmamızı istiyordu. Bense onunla evlenmek istemiyordum."

O susunca Faruk merakla sordu. "Sonra?"

Genç kız başını eğdi. "Sonrası bu işte! Lütfen beni rahat bırak, babamın acısını yaşayayım. Şimdi bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Başlamışken anlat!" diye ısrar etti Faruk. "Sana yardım edebilmem için bazı şeyleri bilmeliyim."

"Nasıl yardım edeceksin ki?"

"Hiç belli olmaz. Zamanı geldiğinde anlayabiliriz bunu ancak. Bilmediğim bir konuda fikir de yürütemiyorum. Bu Hassan'ın yani nişanlının buraya gelme ihtimali var mı?"

Zehra iç çekti. Gözyaşları durulmuştu. Aldığı nefesin bir kısmında korkunun etkisi olduğu hissediliyordu. "Bilemiyorum... O gelmese de adamları var. Nerede olduğumu sordu. Türkiye'de olduğumu biliyor. Hatta İzmir'de olduğumu bile biliyor. Ben yurttayken beni sınır dışı edecek olan memurların telefonla konuştukları kişi oymuş. Nerede olduğumu onlardan öğrenmiş."

"Başka ne dedi?"

"Geri dönmemi istedi. Tutulduğum yurda beni almaları için iki adam göndermiş. Ben kaçınca bulamamışlar tabii. Şimdi de senin numaranı öğrendi. Kim olduğunu bulması an meselesi!"

"Üzülme... Sadece nişanlınla gidip gitmek istemediğini kesin olarak bilmeliyim."

"O canavara asla dönmem! Burada ölmeyi tercih ederim." Genç kızın sesi isyanla doluydu.

O sırada genç adamın telefonu çalmaya başlamıştı. Faruk hemen telefonunun ekranına baktı. Yabancı bir ülkeden aranıyordu. Kimin aradığı konusunda hiç kuşkusu yoktu.

Zehra ürkekçe oturduğu yerde dikleşti. Üzgün yüzü iyice gerilmişti. Bakıştılar bir an.

"Alo?" dedi telefonu açan genç adam. Zehra'nın duyması için hoparlörü de açmıştı.

"*İyi geceler...*" dedi ağır, ağdalı bir erkek sesi. Türkçe konuşsa da yoğun bir doğu şivesi vardı. Karşısına bir erkek çıktığı için şaşırmış gibiydi. "*Kiminle görüşüyorum?*" diye biraz kabaca sordu.

Faruk'un gözleri Zehra'daydı. Telefondaki sesi tanıdığı, ince vücudunun irkilmesinden belliydi. "Siz kimi aramıştınız?" diye sakin bir tavırla sordu.

Adam bir an durakladı. "*Az önce bu numaradan Zehra isimli bir kadınla görüşmüştüm...*" Sustu kısa bir an. Faruk cevap vermeyince sert sesiyle sordu. "*Zehra orada mı?*"

"Peki, ben kiminle konuşuyorum acaba?" diye ısrar etti Faruk.

"*Ben nişanlısıyım!*" Adamın sesi sabırsızdı ve tutulması zor, yoğun bir öfkeyle doluydu.

"Hassan mı? Evet, sizi biliyorum. Zehra sizden bahsetmişti ama doğrusu pek iyi şeyler değildi. Galiba sizin için artık *Zehra'nın eski nişanlısı* demek daha doğru olur."

Adam yine duraklamıştı. "*Anlamadım?*"

"Anlamayacak bir şey yok. Zehra sizinle olan nişanını bozdu. O artık benimle nişanlı!"

"*Ne?*"

"*Benimle nişanlı* dedim. Bizim ilgilendiğimiz şey onun babasıydı. Aslında ben de babasına ne olduğunu kendi kulaklarımla duymak istiyorum. Onun telefonu sizde ne arıyor?"

Bir anda karşı taraftan yüksek sesle ve anlayamadığı bir dille bağırmaya başladı Hassan. Faruk kaşlarını kaldırmıştı. Gülümseyen gözleri Zehra'ya döndü.

"Ne diyor?" diye fısıldadı.

Genç kız yutkundu. "İyi şeyler değil..."

Faruk sabırlı bir nefes aldı. "Beyefendi..." diyerek tatlı bir sesle karşısındaki adamı uyardı. "Dilinizi anlamıyorum ama söylediklerinizin benimle, annemle ya da ailemle ilgili bir şey olmadığını umuyorum. Eğer Zehra'nın babasıyla ilgili bir bilgi vermeyecekseniz bu konuşma burada bitmiş demektir. Ben nasılsa onun durumu hakkında bir şeyler öğrenirim. Sizinle ilgili bir suç unsuru varsa da yetkili makamlara ileteceğimden emin olabilirsiniz."

"*Sen...*" diye tısladı Hassan karşı taraftan. "*Sen kimsin? Başını büyük belaya soktun!*"

Faruk hiç umursamamıştı. "Belaya bayılırım! Özellikle de Zehra gibi tatlı bir kız görünümündeyse daha çok severim. Şimdi konuşmamızı sonlandırıyorum. Nişanlımın peşini bırakmanızı tavsiye ederim yoksa ben de güçlü tanıdıklarımı devreye sokmak zorunda kalacağım."

Ve bir cevap beklemeden telefonu kapattı.

Zehra iri gözlerle bu konuşmayı dinlemişti. Faruk'un gülümseyen yüzüne baktı. Genç adam hiç sinirlenmemiş ve rahatsız olmamıştı. Korkmadığı da belliydi. Acaba Hassan uzakta diye mi böyle cesurdu? Ona erişemeyeceğini düşündüğü için mi korkmamıştı?

"Niye böyle konuştun ki?" diye sordu sıkıntıyla. "Onun kötü bir adam olduğunu sana söylemiştim. Öfkeli boğaya kırmızı kumaş sallamış oldun resmen."

"Ama şimdi çok uzakta..." Bu sözleri genç kızın düşüncesini destekliyordu. "Yine de sana takmış olduğu çok belli."

"Çok uzakta olabilir ama sana Türkiye'de adamları olduğunu söyledim! Bak, gelip beni aramışlar. Kendi ağzıyla söyledi. Bunlar bir çeşit aşiret! Peşimi bırakmayacaklar..."

"Saçmalık! Bu ülkede kanun var, nizam var."

"Unutma, ben de kaçak bir göçmenim!"

Genç adam iç çekti. "Meraklanma, bir çaresine bakacağız. Sana kimse elini bile süremez."

"Keşke ona güçlü tanıdıkların olduğunu söylemeseydin..."

"Niye?"

"Bunu meydan okuma olarak algılayacaktır! Öyle bir adam kendisi."

Genç adam gidip onun yanına oturdu. Nemli ve ürkek gözlerinin içine baktı. "Bana biraz ondan bahset... Mesela nasıl tanıştınız? Görünüşü nasıl? Kaç kardeşler? Ne iş yapıyor?"

Zehra gözleri yerdeyken hafifçe yutkundu. Elleri birbirine kenetlenmişti. Sıkıntılı bir hâli vardı.

"Keşke o numarayı aramasaydık..." diye kendi kendine söylendi.

"Zehra, sorularımı duydun mu?"

"Duydum!" dedi genç kız. "Öğrenip ne yapacaksın ki?"

Genç adam keyifle gülümsedi. "O güçlü tanıdıklarıma aktaracağım. Başka ne olabilir ki? Hadi anlat bana."

Zehra sonunda gözlerini ona çevirdi. Dudağını ısırdığı görülebiliyordu. Hafif bir nefes aldı.

"Onlar... altı erkek kardeşler. İki ayrı kadından doğmuşlar. Beş tane de kız kardeşleri var. Hassan içlerinde üçüncü erkek kardeş. Yirmi sekiz yaşında. Görünüşte inşaat malzemeleri satıyorlar. Büyük bir aile şirketleri var. Babamla da inşaat ilişkisi içinde tanışmışlar."

"Seni de öyle mi gördü?"

"Evet, üç yıl önceydi... Aslında çok yakışıklı, senin boylarında güçlü bir adam fakat daha görür görmez ondan hiç hoşlanmadım. Bana itici gelen bir yanı vardı. Belki de yaşım küçük olduğu içindi. Beni gördüğünün ilk haftası gelip ailemden istediler. Ablamın düğünü daha yeni olduğu için babam reddetti. Sürekli babamı ziyaret edip tekliflerini tekrarladılar. Ailesi büyük bir başlık parası teklif etmişti."

"Sen istemiyor muydun evlenmeyi?"

"Tabii ki hayır ama bizim oralarda genelde kızlara sorulmaz. Babanın onayı yeterli olur. Kız çocuklarının fikri önemli değildir."

"Hangi çağdayız Allah aşkına?" diye söylendi Faruk.

"Savaş içinde olan, bazı komşularına göre onlarca yıl geride olan bir ülkenin çağındayız..." Zehra'nın sesi üzgündü. "Yine de bazen o savaşa şükrediyorum. Evliliğimiz bu sayede sürekli ertelendi."

"Peki, ne zaman nişanlandınız?"

"Bir yıl önce... Babam yapılan baskılara daha fazla dayanamadı. Benim yaşımın geçtiğinden tut, inceden yapılan tehditlere kadar bir sürü şey söylediler. Babam bir gün, aniden onunla nişanlanacağımı söyledi. Sonradan öğrendim ki, hepimizin hayatıyla onu tehdit etmişler."

"Hassan ve ailesi mi?"

"Evet, özellikle ağabeyi Ahmed tam bir psikopattı. Üç karısı vardı. Hassan'ı oyaladığımızı düşünüyordu ve çok kızgındı."

"Peki, bu Hassan sana niye bu kadar takmıştı? Madem parası pulu olan bir adamdı, kendisiyle evlenmek isteyen pek çok kadın bulabilirdi."

Zehra bu sözlerin ardındaki gizli anlamı hissetmişti. Faruk onun şu anki hâline bakıp bir erkeğin onu isteyebileceğine akıl sır erdiremiyor olmalıydı.

"Bilmiyorum..." dedi yavaşça. Kısacık saçları, çelimsiz vücudu ve yüzündeki yaralarıyla onu kim beğenirdi ki? "Fakat bana karşı saplantı derecesinde bir... tutku besliyordu," dedi utançla.

"Peki, nişanlanınca ne oldu?"

"Aslında nişan falan da pek olmaz bizim oralarda. Ben inat ettiğim için birkaç hafta süren bir nişan yapıldı. Sonra imam nikâhı ile evlendirilecektik."

Faruk onun anlattıklarını dikkatle dinliyor, genç kızın o günleri hatırladığı için yaşadığı gerginliği ince bedeninden hissedebiliyordu.

"Şansıma, Hassan'ın iki küçük erkek kardeşi bir anda öldü. Ülkenin iç tarafından cesetleri geldi. Tehlikeli bir silah alışverişinde öldürüldükleri kulağımıza geldi ama sadece o kadar. Herkese bir araba kazasında öldüklerini söylediler. Bizim geleneğimizde ölümlerden sonra bir süre düğün yapılmaz. Özellikle bayram öncesi... Nişanımız da böylece uzamış oldu."

"Bu arada ona hiç yakınlık duymadın mı?"

"Asla!"

"Onun sana karşı tavrı nasıldı?"

"Değişik bir adamdı kendisi. Narsis ve çift kişilikliydi. Sürekli evimize gelmeye çabalar, bana hediyeler getirirdi. Bazen keyifle güler, bazen sebepsiz yere beni azarlar, babamı terslerdi. Beni ailesinin yanına gezmeye götürdüğü bir gün, değerli İran fincanlarından birisini düşürdüm diye bana tokat attı. Üstelik kırılmamıştı bile! İki dakika sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi gülüp benimle şakalaştı. Hatta boynuma el örmesi, altın bir hasır kolye taktı."

"İlginç bir tip." Faruk dişlerini sıktı. Bu tokat işinden hiç hoşlanmamıştı.

"Psikopat olduğunu söylemiştim." Yediği tokadın acısını unutamadığı belliydi. Gözleri yerdeki bir noktaya kilitlendi.

"Peki, düğün ne oldu?"

Genç kız elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Bir gün, Hassan evimize geldi..." O günlerin anısıyla sesi titrek çıkmıştı. "Babama bağırdı, evliliğin bir an önce gerçekleşmesi için onu tehdit etti. Babam da karşı çıktı tabii. Başlık parasını geri vereceğini, ben istemezsem nişanı bozabileceğimi söyledi. Sanırım savaş yüzünden babam da öfkeliydi. Hassan'ı kovmaktan beter etti. Onların *şerefsiz silah satıcıları* olduğunu ve bu uğurda kendi ülkelerini bile sattıklarını yüzüne karşı bağırdı."

Faruk elinde olmadan genç kızın babası adına memnuniyet duydu. İçten içe Zehra'nın babasının da asil bir insan olmasını ummuştu. Kızını para için satan, karaktersiz bir şerefsiz olmaması hoşuna gitti.

"Hassan, babama gününü göstereceğini söyleyerek gitti. İki saat sonra ağabeyi Ahmed evimize geldi. Kardeşine yapılanlardan dolayı öfkeliydi. Gururları incinmişti. O da Hassan gibi bağırıp üstüne küfretti. Nişanı bozamayacağımızı söyledi. Babam uzun yıllar inşaatlarda çalışmış, güçlü kuvvetli bir adamdı. Kendisinden uzun Ahmed'i yaka paça evden dışarı attı. Tüm mahalle olanları gördü. Tozlara kapaklanan Ahmed, belindeki tabancasına davrandı ama babamın da tabancası vardı. Ona doğrulttu ve yaşamak istiyorsa akıllı olmasını söyledi." Durdu bir iki saniye. "Ki babam bunu yapacak gibiydi. Onu hiç öylesine kararlı ve öfkeli görmemiştim."

Elleri hâlâ birbirine kenetlenmiş huzursuzca duruyordu. Gözleri, genç adamın gözlerine çevrildi.

"Ahmed sonunda gitti ama tabii biz onların durulmayacaklarını, utançlarının altında kalmayacaklarını biliyorduk. O günlerde, teröristler de ilçemizle daha çok uğraşmaya başlamışlardı."

"Fırat Kalkanı'nın dışında mı yaşıyordunuz?"

"Evet, Kamışlı tarafına rejim güçleri hâkimdi. Oraya on kilometre mesafedeydik. Nispeten daha güvenli bir bölgeydi. Özgür Suriye Ordusu ilçemizi koruyordu. Bazen uzaktan atılan havanlar[9] ilçeyi vuruyor, bazen de yerleşim yerinde intihar saldırıları oluyordu. En son, pazar yerindeki o büyük patlama oldu. Ben yaralanırken annem de birkaç sıyrıkla atlattı."

"Ondan sonra mı baban sizi Türkiye'ye göndermeye karar verdi?"

Zehra gözlerini yumdu. Belli ki söylemek istemediği başka bir şey vardı. "Hayır..." dedi yavaşça.

"Neden peki?"

Zehra yerinden kalktı. "Bunu da başka bir gün anlatırım. Tüm sırlarım hemen ifşa olmasın."

Çay bardaklarını tepsiye koyup mutfağa gitti. Faruk onun arkasından düşünceli gözlerle bakıyordu. Bu kız daha on dokuz yaşındaydı! Ne kadar büyük sıkıntılar yaşamıştı. Anlatabildiklerinden çok daha fazla acılı gün yaşadığına, zorluk gördüğüne emindi.

Bu Hassan denen nişanlı da canını sıkıyordu.

Korktuğu ya da kendisine erişebileceği için değildi. Keşke öyle bir şey olabilseydi. Keşke buraya gelebilseydi. Zehra'nın zihninde ve ruhunda acılı bir sahiplenmiş bu kötü karakterli adamı hayatından tamamen çıkarabilmek için onun gelmesi iyi olurdu. Bir şekilde sorunu çözerdi. Zehra'nın Hassan'ı unutabilmesi için ondan kurtulduğuna emin olması gerekiyordu.

O da ayağa kalktı. Mutfağa gitti. Zehra'yı mutfak tezgâhının önünde buldu. Sırtı kapıya dönüktü. Hiçbir şey yapmadan elleri tezgâha dayalı öylece duruyordu. Başını öne eğmiş, ince omuzları çökmüştü. Onun yeniden içten içe, sessizce ağladığını anladı.

Dayanamadı. Genç kızı böyle görmek onu üzüyordu. Gidip arkasında durdu bir süre. Sonra teselli edebilmek adına yumuşakça sarıldı.

Kolları yavaşça sarmıştı Zehra'yı. Bir kolu iki göğsünün üzerinden onu sarmışken diğeri de altından tutuyordu. Göğüslerinin diriliğini hissedebiliyordu elbette ama o anda aklındaki o değildi. Şefkatle onu kendi bedenine çekti. Eğilip yanağını onun yanağına dayadı. Dudakları neredeyse genç kızın boynuna değecekti.

"Üzülme..." dedi yumuşakça. Onun sessiz hıçkırıklarını duyabiliyordu. "Her derdin bir çaresi vardır."

Zehra istemsizce bu yakınlığı onayladı. Artık adamın kollarında olmaya, onun güven verici varlığını bedeninde hissetmeye alışmıştı. Sanki bu çok doğaldı. Sanki adamın bedeni kendisini koruyan bir duvardı. Sırtını onun göğsüne dayamak çok hoştu. Genç adamın bir avucu neredeyse göğsünün üzerindeydi ama o anda Zehra için de önemsizdi bu. Gözyaşları akmaya devam ederken başka hiç kimsenin yakınlığı onu bu derece sakinleştiremezdi.

Birkaç dakika öylece durdular. Sonunda Zehra kıpırdandı. O kolların içinde yavaşça dönerek yüzünü ona çevirdi ama uzaklaşmak için çaba harcamamıştı. Şimdi karşılıklı bakışıyorlar, bedenleri neredeyse birbirine değiyordu. Genç adamın elleri onun ince belindeydi.

Yumuşak kahverengi bakışlarla nemli yeşiller birbirine kilitlendi. Faruk'un gözleri istemsizce onun kırmızı, titreyen dudaklarına kaydı.

"Aslında... bu kadar sulu gözlü değilimdir..." diye fısıldadı Zehra titrek sesiyle. Başka nasıl olabilirdi ki? Hem babasını kaybettiğini kesin olarak öğrenmişti hem de korktuğu nişanlısı ile ilgili gerçek yeniden önüne serilmişti.

"Ne yapsan haklısın," dedi Faruk anlayışla. "Başkası olsa kendisini yerden yere atardı. Sana hayran olduğumu biliyor musun?"

Zehra şaşırmıştı. Nemli gözleri irileşti. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Yaşın genç ama savaş psikolojisi içinde hiçbir zaman çocuk olamamış, çocukluğunu yaşayamamışsın. Genç kızlığın bile zorluklar içinde geçmiş, yabancı bir ülkede yaşam savaşı vermişsin, tüm sevdiklerin ölmüş... Bunca derdin içinde pes edip ölmek istemeni anlayabiliyorum. Kolay dayanılacak şeyler değilmiş yaşadıkların. Benim gibi şanslı insanlar, senin başına gelenlerin çeyreğini bile yaşamamıştır. O yüzden sana saygı duyuyorum. İradene ve dayanma gücüne hayranım."

Zehra yutkundu. "Ama ölmek istedim..." diye kendisini suçlu çıkarmaya çalıştı.

"Eğer gerçekten isteseydin kendini bir arabanın altına atardın. Seçeneğin çoktu. Denize atlayabilir, yüksek bir köprüden kendini bırakabilirdin."

"Şey..." Utançla onun kollarında kıpırdandı. "Düşünmedim değil ama..." Yine yutkundu. "O dediklerin korkutucu şeylerdi. Ölmek istesem de o kadar acı çekerek olsun istemedim."

"Bence bir yanın ümit doluydu. Belki benim gibi bir *beyaz atlı prens* bekliyordun!" Yakışıklı yüzü her zamanki gibi sevimli bir gülümsemeyle kaplıydı.

"Ben *prens hakkımı* doldurdum," diye mırıldandı Zehra.

"Saçmalama! Gelecekte sana layık olabilecek bir sürü iyi aday çıkacağına eminim."

"Gelecekte burada olacağımı sanmıyorum." Gözlerini kaçırdı.

Faruk'un gözleri yine istemeden onun dolgun dudaklarına kaydı. *Bu gece, bu dudaklar neden bu kadar güzel görünüyordu gözüne?* Neredeyse başını iki yana sallayarak bu düşünceyi kafasından attı.

"Nedenmiş o?" diye sordu.

"Gitmem gerektiğini sen de biliyorsun..." Gözleri yeniden genç adama çevrildi. "Gitmem gerek... Sadece bu evden değil, bu şehirden de gitmem gerek! Hassan'ın beni bulamayacağı bir yere gitmeliyim. Senin başına daha fazla dert açamam."

Genç adam onun belinden tutup tatlı bir güçle kendisine çekti. Aralarındaki azıcık mesafe böylece kapandı. Zehra'nın vücudu ince bir dal gibi ona yaslandı. Şimdi göğüsleri birbirine değiyordu.

"Dur bakalım!" dedi Faruk başını ona doğru eğerek. Böyle yapınca genç kız onun kollarında küçücük kalmıştı. "Sen benim başıma dert değilsin."

"Evet, şu ana kadar hep derttim!" dedi Zehra inatla. "Bundan sonra daha da fazla dert olacağım."

"Saçmalama!" Genç adam gülümseyerek onu süzüyordu. "Nişanlımın çekip gitmesine izin verir miyim sanıyorsun?"

Zehra biraz kızgınca gözlerini devirdi. "Ah!" dedi azarlar gibi. "Doğru! Bir de o var. Attığın o yalan çok kötü oldu. Hassan delirmiş olmalı."

"Akıl sağlığı kendisini ilgilendirir. Hiç umurumda değil. Bak Zehra Hanım, aklınızdan hangi saçma düşünceler geçiyorsa hepsini başka bir evrene uğurlamanızı tavsiye ederim. Ben sözlerimi tutarım. Madem ailenden kimse kalmadı, *yeni ailen ben oldum* demektir. Hem büyürken belki bir ağabey özlemi duymuşsundur..."

"Hayır!"

Faruk inanmazca sırıttı. "Hah! Yalan söyleme, duyduğuna eminim. O kişi işte benim!"

"Hem kardeş kontenjanı dolu demiştin?"

"Senin hatırına düşünebilirim. Sen de düşün."

Zehra'nın gözyaşları artık dinmişti. Genç adamdan yayılan pozitif enerji tüm hücrelerini sarıyordu. Kızgın görünmeye çalıştı.

"Sen bana böyle sarılmışken düşünmek çok zor!" dedi sıkıntıyla. Kaşları hafifçe kalktı. "Bir elin kalçamda mı yoksa?" diye merakla sordu.

Tam olarak öyle olmasa da ona yakın bir yerdeydi aslında. Genç kızın beli incecik olduğu için Faruk'un iri ellerinden birisi hafifçe kalçasının üst kısmına konumlanmıştı.

"Tutulacak bir yerin yok ki!" dedi Faruk elini biraz yukarı çekerek. "Yediklerin nereye gidiyor bilmiyorum."

"Cılız olmayan başka yerlerim de var farkındaysan ve şu anda sana yapışmış durumdalar! Şu durumda ağabeyim değil de nişanlım gibisin sanki?"

"Hımm..." Kaşları hafifçe çatıldı. "Ben onları hiç hissetmiyorum."

"Yalancı! Ben hissediyorsam sen de hissediyorsundur."

"Hassan sana böyle sarıldı mı?" Sesinde hafif bir kıskançlık olması saçmaydı. Eli yeniden istemsizce kalçasına kaymıştı.

Zehra kibar bir manevrayla genç adamın elini kalçasından çekip iri vücudundan uzaklaştı. Göğüslerinin ona dokunması zaten içini ürpertmişti. "Tabii ki hayır!" dedi kısık bir sesle. Geriye doğru gidip belini mutfak tezgâhına yasladı. "Faruk..." dedi yavaşça. Gözlerinin içine bakıyordu. "Ben söylediklerimde ciddiyim. Buradan gitmem gerek."

"Hayır."

"Evet!" Derin bir iç çekti. Yeşil gözleri üzgündü. "Uzun zamandır ilk kez kendim için değil, bir başkası için endişeleniyorum ve o kişi de sensin... Başına bir iş gelmesini, birilerinin seni hırpalamasını istemem."

Sıkıntılı bir şekilde elini kaldırdı ve kendi kısa saçlarının içine daldırdı. Canının ne kadar sıkkın olduğunu belli eden bir hareketti bu. Öylesine geriye doğru ittirdi.

"Hatta seni öldürmeye çalışacak kadar ileri gidebilecek tipte insanlar bunlar!"

"Merak etme, ben başımın çaresine bakarım."

"Tecrübesizsin!"

"Çok vurdulu kırdılı film izledim."

"Dalga geçmediğin bir şey yok mu hiç?"

"Seninle ilgili her konuda ciddiyim mesela..." Gözleri son kez genç kızın dudaklarında gezindi. "Hadi yatalım artık. Geç oldu."

"Sen yat, benim ortalığı toparlamam lazım." Faruk'un bu inadı canını sıkıyordu. Onun için endişeleniyor olması, narin omuzlarına ekstra bir yük bindirmişti.

Genç adam onun etrafı toparlamadan yatmayacağını biliyordu zaten. Başını eğdi. "Peki, çok gecikme," dedi gülümseyerek. "Üşüyorum sonra!"

"Ah ya! Canım sıkkın diye bana sevimlilik yapmana hiç gerek yok. Hem bu gece sana sarılmayacağım! Bu gecelikle asla bekleme!"

"Tamam, ben sana sarılırım. Ufacıksın ama çok sıcaksın."

Faruk onun cevap vermesine fırsat bırakmadan mutfaktan çıktı. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı ama aslında aklı Hassan'la ve genç kızla konuştuklarıyla doluydu.

İşin doğrusu, durumu Zehra'nın dediği kadar korkutucu bulmuyordu. Hatta o Hassan denen adamla yüz yüze konuşmayı çok isterdi. İçinde gittikçe

şişen bir şey vardı. Sanki bir dert, bir öfke yumağıydı. Kim böyle tatlı bir kıza tokat atabilirdi? Kim böylesine asil bir kızın gururunu incitebilirdi?

Oturma odasına geçip televizyonu kapattı. Oradan banyoya gitti. Birkaç dakika sonra dişlerini fırçalamış ve yatmaya hazır bir hâlde yatak odasına dönmüştü. Telefonunu yandaki komodinin üzerine bırakıp yatağa girdi. İnce yorganı karnına kadar çekip kollarını başının altında kavuşturdu. Lambayı kapatmamıştı.

Gözleri tavanda olacak şekilde bir süre yattı. Mutfak tarafından hafif sesler geliyordu. Genç kızın bu becerikli hâli hoşuna gidiyordu. Kendisine kalsa tüm kirlileri lavaboya bırakır, ertesi gün yıkardı.

Bir süre sonra yavaşça gözleri kapandı. Günün yorgunluğu üzerine çökmeye başlamıştı. Belki de günlerin yorgunluğuydu bu. Yeni bir iş kurmanın stresi ve genç bir kızın sorumluluğunun verdiği baskı genç adamı etkilemişti.

Zehra yatak odasına sessizce geldiğinde Faruk'un uyumuş olduğunu gördü. Genç kızın dolgun dudakları farkında olmadığı bir tebessümle kıvrıldı. Yüreğinde genç adama karşı oluşan bu şefkatin sebebini hiç irdelemedi. Bir erkek nasıl bu kadar iyi olabilirdi? Arada sırada yaptığı edepsiz esprileri ve genç kızı sırf kızdırmak için sataşmaları, onu hiç üzmüyordu. Aksine biraz hoşuna gidiyordu. Yaşadığı tekdüze ve renksiz yıllarından sonra Faruk içindeki neşeli kadını uyandırmayı başarmıştı. Hatta... Hatta bu çirkin haliyle bile seksi hissettirmeyi başardığı için ona minnettardı.

Lambayı kapattı. Birkaç saniye gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Sonra ses çıkarmamaya özen göstererek yatağa gitti. Önce uzanarak Faruk'un üstündeki yorganı hafifçe yukarı çekti. Üşümesini istemezdi. Sonra ona dokunmamaya çalışarak kendi tarafına uzandı. O da ilk anda gözlerini tavana dikmişti. Loş ortamda çok bir şey göremese de dışarıdan vuran hafif ışık, tavanda minik kıpırtılar oluşturuyordu.

Bu gece hava sakindi. Rüzgâr az, yağmur ise hiç yoktu. Gözlerini kapattı. Yeni gecelikle yatmanın keyfini çıkardı. Kendisine verdiği bu özgürlüğü sevmişti. Bedenine dokunuşu ise bir harikaydı.

Aklına bir anda Hassan geldi. Elinde olmadan dişlerini sıktı. Ondan kaçarak kurtulacağını sanmıştı ama öyle olmadığı açıktı. Türkiye'ye adamlarını göndereceğini tahmin bile edemezdi. Yeniden onunla bir araya gelemez, onunla evlenemezdi. O psikopatın, babasını öldürmüş olma ihtimali ise yüreğini parçalıyordu.

Sevgili babası...

Gözleri yeniden sulandı. Faruk'un ona moral veren tüm tavırlarına rağmen içindeki acı geçmiyordu. Çok kısa bir zamanda hem annesini hem de

biliyordu. Zavallı babasının ise nasıl öldüğü hiç belli değildi. Belki eziyet çekmiş, işkence görmüştü. Belki ölmeden önce uzun süre acılarla boğuşmuştu. Belki öldükten sonra da bilinmeyen bir yere öylesine, dua bile edilmeden gömülmüştü.

İç çekti. Yüreği sızlıyordu. Artık bu dünyada kimi kalmıştı ki? Psikopat bir nişanlı ve bir de harika bir Türk!

Yan tarafına dönerek o harika Türk'ün yüzünü görmeye çalıştı. Hafifçe görebildiği profili ne kadar da güzeldi. Bu erkeksi burnun Hassan veya adamları tarafından kırılabilecek olması ruhunu sıkıyordu. Bu çekici dudakların yumruklarla, tekmelerle patlatılabileceği sadece bir endişeden ibaret değildi. Hassan gerçekten psikopat birisiydi. Bir de bu yakışıklı genç adam için üzülmek istemiyordu. Ondan kaçması, uzaklaşması gerektiğini iyi biliyordu. Genç adamın iyiliği için yapmalıydı bunu. İçinden dua etti.

Allah'ım, sen bana bir çıkış yolu göster.

Sokakta kaldığı günlerde bazen Allah'a küstüğü olmuştu. Ona küsülmeyeceğini bildiği hâlde başlarına gelen bu kötü olaylardan dolayı ona karşı gücenmişti. Kimseye kötülüğü olmayan, komşularına fayda sağlamaktan başka bir şey yapmayan, zor durumda olanlara ellerinden geldiğince yardım eden bir ailenin böyle darmadağın olması nasıl bir cezaydı?

Sonra düşüncelerinden utandı. Allah'a isyan etmek, düşünebileceği en son şey olurdu. Öyle yetiştirilmemişti. Ne annesi ne babası kadere isyan etmesini istemezdi. Kader ileride ne gösterecek olursa olsun Allah'a inancı ve güveni tam olmalıydı. Neredeyse ölmek üzereyken onu mezbeleden çıkaran ve şu yakışıklı gencin kollarına bırakan da Allah değil miydi? Şimdi Suriye'de olsaydı sevmediği iğrenç bir adamın yatağında, onun seks oyuncağı olacaktı. Karısı değil, kölesi pozisyonunda bulunacaktı.

Elini uzatıp o temiz yüze dokunmak gelmişti içinden. Bir çocuğu sever gibi sevmek istemişti. Hatta ona sokulup kollarına girmek, başını geniş göğsüne yaslamak istemişti. Şu anda içinde şişmiş olan sıkıntı düğümünü ancak o çözebilir gibi geliyordu.

İçindeki dürtülerin sebebini anlayamıyordu. Faruk hâlâ bir yabancıydı. Oysa onun yatağında yatmak, kollarına sığınmayı istemek o kadar doğal geliyordu ki...

Faruk'un bedeninde bir kıpırtı oldu.

Genç adamın yattığı yerde dönmesi çok beklenmedik bir şey değildi. O da yan dönmüştü. Bunu yaparken gövdesi genç kıza iyice yaklaşmıştı. Şimdi neredeyse yüz yüze duruyorlardı. Beklenmedik olan ise kolunu kaldırıp Zehra'nın üzerine atmasıydı.

O kalın kolun ağırlığı genç kıza hiç yük gibi gelmedi. Kocaman eli ise yorganın içinden belinin arkasına doğru dolandı. Bir bacağı da kıvrılıp genç kızın bacakları arasına girdi. O kadar doğal bir hareketti ki nefesini tutmuş olan Zehra, onun hâlâ uyuduğunu anlayınca kendini kasmayı bıraktı.

Genç adamın nefesleri sessiz ve tertemizdi. Onun iyi bir aile kültürü aldığı belliydi. Evi bakımlı, eşyaları derli topluydu. Kişisel bakımı ve görünümü de öyleydi. Dişleri pırıl pırıl, tırnakları temizdi. Siyah gür saçları biraz uzun olsa da kesimi iyiydi. Zamana uygun olarak bazen bir iki günlük kirli sakalla geziyordu ama bu ona yakışıyordu. Atletik vücudu hep temiz kokuyordu. Bunu zaten algılamaması mümkün değildi. Kaç kere ona sarılıp ağlamıştı.

Yakışıklı bir adamdı. Belki de kadınlarla çok fazla yakınlık kurduğu için hep böyle bakımlıydı. Sadece tanıştırdığı kadınların değil, alışveriş merkezinde bile kaç yabancı kadının onu gözünün ucuyla süzdüğünü görmüştü. Faruk bunların hepsini görmezden gelmişti. En azından çapkın, kadın avcısı bir yakışıklı olmadığı ortadaydı.

Ve o gerçekten iyi bir insandı.

Gitmesi gerekiyordu. Bu yatak, bu ev, bu rahatlık hiç umurunda değildi. Faruk'un iyiliği için gitmeliydi ama şimdi de bir başka sorunu vardı.

Faruk'tan nasıl uzaklaşacaktı?

Onun yarattığı huzurdan, esprili ortamdan, güvenilir kişiliğinden nasıl ayrı kalacaktı?

Peki, Kuaför Sevda'nın uyarısını dikkate almalı mıydı?

Genç adamın belindeki eli kıpırdayınca düşüncelerinden sıyrıldı. Avucu sırtına kayıp genç kızı hafifçe kendisine çekti. Bu hareketi bilinçsiz bir davranıştı. Hâlâ derin derin uyuyordu.

Zehra onu uyandırmaya kıyamadı. Uzaklaşmaya çalışırsa genç adamın uyanmasına sebep olabilirdi. Zaten çok da kötü bir pozisyonda değillerdi. Ayrıca kendi bacaklarına dolanan bacağının ağırlığı bile hem vücudunun hem de içinin ısınmasına sebep oluyordu.

Belki de aradığı huzuru bulduğu için o yakınlığın etkisiyle birkaç saniye sonra gözleri kapandı. Yavaşça uykunun karanlığına daldı. Ancak bu sefer korkutucu bir karanlık değildi. Hatta elini kaldırmış, kolunu genç adamın sırtına dolamıştı.

Bir gün ayrıldıklarında, ikisinin de bu yakınlaşmaları özleyecek kadar hatırlamayacak olması çok kötüydü.

Saatler uykunun koynunda yavaşça akıp gitti. Gecenin gölgesinde kaybolan her şey yavaşça ışığa kavuştu. Güneş ışıkları İzmir'in üzerine o kendine has güzelliği ile yayılmaya başladı.

Her yerde sabahın o yoğun hareketliliği başlamıştı. Apartmanın bulunduğu sokak nispeten sakin olsa da işe ve okula gidenler vardı. Bu hareketliliğin yarattığı doğal gürültü ise kaliteli camlar yüzünden pek duyulmuyordu fakat sabahın o saatinde bile saygısız insanlar vardı tabii. Bir arabanın abartılı korna sesi, sanki yatak odasının içinde çalınmış gibi yüksek çıkmıştı.

Zehra'nın gözleri o korna sesiyle hızla açıldı. Korkuyla yattığı yerde doğruldu. Yine sokakta olduğunu zannetmişti. Kötü gecelerin sabahında, sokaktaki araçların kornalarıyla uyandığı çok olmuştu. Bu da onlardan birisi miydi?

Elini alnına götürüp yüzüne dökülmüş saçlarını geriye doğru attı. Nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"İyi misin?"

Bu ses?

Başını çevirdi. Faruk'un meraklı bakışlarını görünce her şeyi bir anda hatırladı. Genç adam çoktan kalkmış, giyinmişti bile. En azından pantolonunu giymiş, üzerine de lacivert renkli bir gömlek giymek üzereydi. Beyaz atleti, doğal esmer cildini ortaya çıkarmıştı. Gömleği elinde öylece Zehra'ya bakıyordu. Genç kızın çığlığı onu durdurmuştu.

Zehra istemsizce yutkundu. "Evet, iyiyim..."

"Kötü bir rüya mı gördün?"

"Hatırlamıyorum..."

"Korna sesi seni korkuttu sanırım. İnsanlar artık çok saygısız. Bu saatte korna mı çalınır?"

Zehra gözlerini saate çevirdi. Sekize gelmek üzereydi. Yerinde kıpırdandı. "İşe mi gidiyorsun?"

Faruk keyifle sırıttı. Gözleri onun üzerinde gezindi. "Niyetim o yönde ama sen böyle dururken hiç gidesim gelmiyor. Üzerini örtsen iyi olur."

Zehra önce onun ne demek istediğini anlamadı. Sonra gözleri yavaşça genç adamın baktığı yere doğru indi. Gördükleri karşısında hafifçe irkildi. Aniden doğrulunca ince yorgan üstünden sıyrılıp aşağıya doğru kaymıştı. Bacaklarını hâlâ örtüyordu. Bu kısımda sorun yoktu ama korkuyla doğrulduğu için geceliğinin bir askısı da omzundan aşağıya düşmüştü. Kumaşı nasıl sıyrılmıştı peki? Sol göğsünün neredeyse tamamı ortaya çıkmıştı. Beyaz dokusunun üzerinde pembe ucu gösterişli bir şekilde ileriye bakıyordu.

Ve Faruk bu keyifli manzarayı elbette rahatça görebiliyor, gördüğünü de gizlemiyordu.

Yanakları kızardı. Biraz utanarak ama hiç acele etmeden askısını kaldırdı. Yukarıya doğru çekerken kumaşını da düzeltti. Göğsünü yakıcı bakışlardan gizledi. Dünyanın sonuymuş gibi davranmaya gerek yoktu. Faruk'un ne kendisinde ne de başka bir kadında ilk kez gördüğü bir şey değildi sonuçta.

Anlamadığı şey ise bu bakışlar altında göğüs uçlarının gerginleşip, kendisine beklenmedik sinyaller göndermesiydi. Üstelik ilk kez de olmuyordu. O kahverengi, sevimli ama çapkın bakışlarla bedeni arasında nasıl bir iletişim kurulmuştu?

Genç adamın göğsünü görmesi utanç verici olması gerekirken... aksine haz veren erotik bir his oluşturmuştu. Kalp atışları istemsizce hızlanmıştı. Sanki görmesinden hoşlanmış gibiydi.

Neler oluyordu böyle?

12. BÖLÜM
BAY DOST

Faruk o sabah, korna sesinden çok önce uyanmıştı. Güneş henüz yeni doğuyordu. Yatak odasının karanlığı kısmen dağılmıştı. Hafifçe kıpırdandı. Yüzünün yarısı yastığa gömülüydü. Yanlamasına yatıyordu. Bir kolunu da yana doğru atmıştı. Kolunun altındakinin bir kadın bedeni olduğunu anlaması uzun sürmedi. Gözlerini hafifçe aralayıp kim olduğunu görmeye çalıştı. *Kimdi bu kadın?* İlk gördüğü kısa ve gür saçlardı. Sırtını kendi göğsüne yaslamıştı. Kırmızı geceliğinin askısı beyaz omzundan sıyrılmıştı.

Uyku sersemi olarak uyandığı pek olmazdı fakat ilk kez nerede olduğunu, kolunu üzerine attığını bu kırmızı gecelikli kadının kim olduğunu hatırlayamadı.

Onunla sevişmiş miydi?

Keyifli bir nefes alıp gözlerini yeniden yumdu. Böyle yatmak çok güzeldi. Bir kadının vücuduna sarılarak uyanmak çok keyifliydi. Şu anda bu keyfi uzatmak istiyor, yataktan kalkmayı hiç canı istemiyordu. Üstelik bir avucu kadının göğsünün üzerinde gevşekçe duruyordu. İnce kumaş üzerinden avucunun altında dolgunluğunu ve ucunun tatlı sertliğini rahatça hissedebiliyordu.

Parmakları kıpırdandı. Her erkek gibi daha fazlasını arzuladı. Avucu geceliğin üst yakasından içeriye girdi. Sıyrılan askısı yüzünden hiç zor olmamıştı. Aradığını gergin sıcaklığı kolayca buldu. Dokusu ne kadar diri ne kadar da pürüzsüzdü! İstemsizce okşarken başparmağı da küçük ucunun çevresinde geziniyordu. Böyle bir keyif varken neden kalkacaktı ki?

Yanında yatan kadın göğsündeki bu yoğun temasla biraz kıpırdanmıştı. Uyanmadığı hafif nefes alışlarından belli oluyordu. Gece uyurken ikisine de sıcak gelmiş olmalıydı ki yorgan üzerlerinden aşağı doğru sıyrılmıştı.

Huzur dolu bir ruh hâliyle gözleri yeniden aralandı. Bugün bir işi var mıydı acaba? Günlerden neydi? Cuma mı?

Galiba öyleydi. Hatırlıyordu yavaş yavaş. Evet, artık dikkat etmesi gereken bir işi vardı ve o gün de Manisa'ya gidecekti. Bu sefer İzmir'den aldığı fabrika ihtiyaç malzemelerini Manisa'ya götürecek, oradan da küçük bir dağıtıma çıkacaktı.

Peki, göğsünü okşadığı bu kadın kimdi? Kırmızı ona bir şeyler hatırlatı-

Zehra!

Saniyeler içinde her şeyi hatırladı. Yarı aralık gözleri hızla açıldı. Başını hafifçe kaldırdı. Yanında hâlâ uyuyan kadına baktı. Yanılmış olmayı ne kadar da isterdi... Zehra olmamasını, başka bir kadın olmasını ummuştu o saniyelerde.

Zehra sessiz nefeslerle ve sımsıkı kapalı gözlerle uyuyordu. Göğsündeki elin farkında olmadığı açıktı. Hatta öyle ki kendi eli genç adamın elinin üzerindeydi. Sanki göğsünden çekmemesi için sahiplenici bir şekilde tutuyordu. Kalçasını sıkıca kendi bedenine yapıştırmıştı. Faruk şaşkınlık ve pişmanlıkla gözlerini yumdu.

Of! Ne yapmıştı böyle?

Ondan hemen uzaklaşsa iyi olacaktı. Elini hafifçe kıpırdattı. Genç kızın uyanma ihtimaline karşı hazırlıklıydı. Eğer uyanır da onu böyle yakalarsa gözlerini hemen kapatacak, uyuyor numarası yapacaktı. O nasılsa durumu fark ettiğinde ya çığlık atıp yüzünü tırnaklarıyla çizerdi ya da belli etmeden yataktan kalkardı. İkinci ihtimal daha güçlüydü. Zehra'nın asil bir şekilde hiçbir şeyi belli etmeden ama utançla ondan uzaklaşacağı kesindi.

Utanmasına sebep olamazdı.

Ne var ki avucunu dolduran o sert kabarıklıktan elini bir türlü geri çekemiyordu. Zor olduğu için değil, bunu istemediği içindi. Avucu altındaki diri dokuyu istemese de hafifçe sıktı. Sivri ucunun avucuna teması, şaşkınlık verici bir hızla tüm vücuduna sinyaller gönderince acele etmesi gerektiğini anladı. Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadığı için böyle hissediyordu. Buna emindi. Sonuçta o bir kadındı ve göğüsleri her erkeğin aklını karıştıracak derecede güzeldi.

Avucunu teninden yavaşça çekmeye çalıştı. Bu minik zorlama karşısında Zehra da onun elini serbest bıraktı. Sonra da yattığı yerde hafifçe kıpırdanıp sırtüstü döndü. Faruk yavaş hareketlerle geriye doğru kayıp yatakta doğruldu. Tamamen çıkmadan önce gözleri genç kızın üzerinde gezindi.

Loş ortama rağmen beyaz teni göz alıcıydı. Zayıf omuz kemiklerinin verdiği kötü etkiyi, dimdik ileriye bakan çıplak sol göğsü ve açıkta kalan gerdanı kolayca yok ediyordu. Elinde olmadan pembe ucu ile gergin dokusunu süzdü. Sonra güzel, dolgun dudaklarına baktı. Genç kızın mecburen ülkesine dönebileceği Hassan'ın bu güzelliklere zorla dokunup öpebileceği aklına gelince dişlerini sıktı.

Neden öfkelendiğini anlamadan yatakta kıpırdandı. Gözleri hâlâ genç kızın üzerindeydi. Ne yapacaktı şimdi? Bu manzara güzel olsa da böyle bırakması doğru değildi. Geceliğinin yakasını yukarı doğru çekebilse iyi olurdu

uyandırabilir, dahası göğsüne dokunmak istediği izlenimini verebilirdi. Kendisine bir sapıkmış gibi bakmasını hiç istemezdi.

Derin bir nefes alıp cesaretini topladı. Geceliğinin yakasını kapatamıyorsa ince yorganla şansını denerdi. Uzandı, yorganı ucundan tutup yavaşça kaldırdı. Bir parça üzerine çekti. Sonra biraz daha... Zehra'da henüz bir kıpırtı yoktu. Yorganı çekmeye devam ederken onun beyaz yüzünü süzüyor, tepkilerini kontrol ediyordu.

Sonunda başardı. Tuttuğu nefesini serbest bıraktı. Artık genç kızın açıkta kalan göğsü gizlenmişti. Yine de tüm canlılığıyla, tüm güzelliğiyle gözünün önünde duruyor gibiydi. Sanki yorganın altını net bir şekilde görebiliyordu. Hayal gücü ona oyun oynuyordu.

Başını iki yana sallayıp ayaklarını yataktan aşağıya indirdi. Niye böyle ergen çocuklar gibi davrandığını bilmiyordu. Sanki ilk kez kadın göğsü görmüştü. Diğerlerinden çok farklı değildi ki!

En sonunda yataktan kalkıp banyoya geçti. Duş alıp üzerinde kalan uykunun son kırıntılarından kurtuldu. Genç kızın teninin güzelliğini ve çekici görünümünü düşünmemeye çalışıyordu. Duştan sonra yatak odasına sessizce girmeye dikkat etti. Artık ortalık iyice aydınlanmıştı ve Zehra'nın hâlâ huzurla uyuduğunu görebiliyordu. Neyse ki yorgan hâlâ üzerindeydi.

Bornozunu çıkarıp giyinmeye başladı. Pantolonunu giyerken kemerinin metal kısmından ses çıkmasın diye epey bir çaba harcadı. Uzanıp lacivert gömleğini askısından aldı. Bugün hava güzel olacak gibiydi. Telefonundan edindiği bilgilere göre sabahtan başlayıp akşama kadar esecek olan lodos, İzmir'e bahardan bir gün yaşatacaktı.

Tam gömleğini giymek üzereyken dışarıdan güçlü bir korna sesi yankılandı. Sinir bozucu gürültüsü odanın içinde yankılanmıştı âdeta. Kendisi bile yerinde sıçramıştı. Endişeyle yatak tarafına baktığında tahmininde yanılmadığını anladı.

Bu yüksek korna sesi ile Zehra yattığı yerde irkilerek uyanmıştı. Gözleri hızla açıldı. Endişeli bakışlarla doğruldu. Elleri yatağın iki yanında, kısa saçları dağınık bir halde etrafına baktı. Belli ki o da aniden uyanınca nerede olduğunu algılayamamıştı.

Faruk kaşlarını çattı. Kahretsin! Genç kızın bu ani hareketiyle birlikte ince yorgan yine aşağı doğru kaymıştı. Genç adam ne yapacağını bilemedi. Onu utandırmamak için ne yapabilirdi? Farkında değilmiş gibi davranmak en iyisiydi.

"İyi misin?" diye sordu.

Zehra başını genç adama doğru çevirdi. Onun ilgili bakışlarını ve uyan-

"Evet, iyiyim..." dedi sıkıntılı bir sesle. Bir eli kısa saçlarına gidip alnına dökülen birkaç tutamı geriye doğru itirdi. Endişeyle uyandığı için vücuduna ateş basmış, alnı terlemişti. Belki de o yüzden yarı çıplak olduğunu hissetmiyordu.

"Kötü bir rüya mı gördün?"

"Hatırlamıyorum..." Bakışları genç adamda gezindi. Onun gitmek üzere hazırlandığını anlamıştı.

"Korna sesi seni korkuttu sanırım. İnsanlar artık çok saygısız. Bu saatte korna mı çalınır?"

Zehra duvardaki saate baktığında sekize gelmek üzere olduğunu gördü. Henüz çok erken değil miydi?

"İşe mi gidiyorsun?"

Genç adam başını sallarken keyifle sırıttı. Yalandan birazcık abartmak ve çıplaklığını önemsemiyormuş gibi davranmak en iyisiydi. "Niyetim o yönde ama sen böyle dururken hiç gidesim gelmiyor. Üzerini örtsen iyi olur."

Zehra, genç adamın bakışlarını takip edince onun ne demek istediğini anladı. Gördükleri karşısında hafifçe irkildi. Sol göğsünün neredeyse tamamı ortaya çıkmıştı. Bunu nasıl fark etmemişti? Kırmızı gecelik zaten o kadar hafif ve narindi ki sıcak odada çıplak göğsünün vereceği serinliği bile hissedememişti. Zaten aniden uyanınca tüm vücudunu bir ateş sarmıştı sanki.

Biraz utansa da acele etmeden askısını düzeltip göğsünü gizledi. Olan olmuştu artık. Zaten göğüslerini görmek, bu genç adama olağan gelmeye başlamıştı galiba. Çıplaklığıyla hiç ilgilenmeden, izlemek için hiç çaba harcamadan yine gömleğini giymiş ve düğmelerini iliklemeye başlamıştı.

Kendisi de onun gibi umursamaz davranacaktı. Gür saçlarını tarayan genç adama baktı. "Sana kahvaltı hazırlayayım mı?" diyerek dikkati başka yöne çekmeye çalıştı. "Zamanın var mı?"

"Dışarıda bir şeyler yerim diye düşünmüştüm. Belki bir çorba falan içerim." Burun kıvırdı. "En kötü iki poğaça alırım."

"Ne gerek var? Acelen yoksa hemen hazırlayayım. Henüz erken zaten."

Saçlarını taramayı bitiren Faruk, genç kıza döndü. "Tekrar uyumak istemiyorsan eğer ben de güzel bir kahvaltıya hayır demem."

"Tamam, hazırlarım şimdi. Elimi yüzümü yıkayayım önce."

"Ben de gidip çay suyunu koyayım o zaman."

Faruk onun ayaklarını yataktan aşağıya indirip ayağa kalkmasını izledi. Yumuşak terliklerini giyen genç kız, geceliğini iyice düzeltti.

"Gecelikle uyumak rahat mıydı?" diye sordu Faruk biraz merakla.

"Güzeldi... Teşekkür ederim." dedi nazikçe.

"Rahat edeceğini söylemiştim!"

"Evet ama sana ekstra görsel bir ayrıcalık sağlamasaydı iyiydi!" diye mırıldandı Zehra.

Faruk keyifle gülümsedi. "Dert etme o kadar! Şu zayıf vücuduna rağmen göğüslerinin güzel olmasına sevinmelisin."

"Öyle mi? Senin beğenmiş olmana mı sevineceğim?" diye tersledi Zehra. Fakat sesi her zamanki gibi gerçek kızgınlıktan uzaktı. Oda kapısına doğru yürümeye başlamıştı.

"Evet, onları beğeniyorum! Uçlarının neredeyse çevresiyle aynı renkte olması sana da ilginç gelmiyor mu? Banyoda dikkatimi çekmemişti."

Faruk hiç beklemediği bu sözleri söyleyince onun yanından geçen genç kız yerinde çakılıp kaldı. Dönüp hayretle genç adamın sevimli yüzüne baktı. Gözleri irileşmişti.

"Faruk!" dedi kızgınca. Sanki yumruk atacakmış gibi ellerini iki yanda sıkmıştı. "Gözlerinle gördüğünü dilin niye hemen söylüyor?"

Genç adam yalandan irkilmiş gibi yaptı. "Ama öyle! İlk kez böylesini görüyorum... Çok değişik!"

"Ben senin kadar çok kadın memesi görmediğim için bir şey diyemem. Sadece kendiminkini biliyorum ve çok da özel gelmiyor." Sonra kaşları merakla çatıldı. "Ayrıca sen o kadar uzaktan bu detayı nasıl gördün?"

Faruk yataktayken o güzelliği okşadığını ve sadece birkaç santim ötesinde kalan o nefis tepeciği öpmemek için ne kadar direndiğini de söyleyecek değildi.

"Gördüm işte!" dedi önemsemeden. Keşke o görüntü aklından çıkabilseydi.

Zehra birkaç saniye onun tertemiz yüzünü süzdü. Ona şu anda tokat atmayı, yüzünü tırmalamayı ne kadar da isterdi. Fakat hiç içinden gelmiyordu. İçindeki kadın yanı ise göğüslerini beğenen bir erkekle karşı karşıya olduğu için sanki haz alıyordu. Şu anki berbat fiziğine rağmen bir yerinin beğenilmesi güzeldi. Bu garip bir şeydi. Dahası saçmaydı.

Özellikle de bu adamın beğenmesi neyi değiştiriyordu ki?

Faruk'un özü sözü bir olduğunu, düşündüklerini açıkça söylediğini çoktan keşfetmişti.

"Peki, öyle olsun ama bir daha bu konuyu açma lütfen! Ben senin kadar rahat değilim ve bu tip ayrıntıları duymak istemiyorum!" Oda kapısına yöneldi yine. "Bir daha da gecelikle yatmam zaten. Yanında böyle gezmem bile çok yanlış! Gidip giyineceğim şimdi."

Fakat daha iki adım bile atamadan genç adam uzanıp onu belinden yakalayıverdi. Durdurduğu yetmiyormuş gibi onu hafifçe kendisine çekti. Zehra

başımın üstüne dokundu.

"Hayır, yapma..." dedi genç adam içtenlikle. Nefesi kısa saçlarından birkaç teli havalandırdı. Dişlerini giyinmeden önce fırçalamış olduğu, ferah nefesinden anlaşılabiliyordu.

"O neden?"

"Çünkü..." dedi genç adam. "Çünkü bu şekilde bana güvendiğini hissediyorum ve bu çok hoşuma gidiyor. Başkası olsaydı yatağımda yatarken türlü oyunlarla koynuma girmeye çalışırdı."

"Girdim ya zaten!"

Onun hazırcevaplığı Faruk'u yine güldürdü. Genç kızı bıraktı ama olduğu yerde çevirip yüz yüze gelmelerini sağladı. Elleri hâlâ belindeydi. Zehra başını geriye atmış, vücudunu narin bir dal gibi yine geriye eğmişti. Arkaya düşmesini sadece genç adamın güçlü elleri engel oluyordu. Masum gözlerle Faruk'a bakıyordu. Bu teslimiyet dolu bakış, fiziksel güven inanılmaz bir şeydi.

Genç adam biraz ciddileşti.

"Bak, kendini hiçbir şekilde rahatsız, suçlu hissetme. Biliyorsun ki ilk gece yatakta sana ben sarıldım... Şartlar onu gerektiriyordu. Göğsünü de az önce kaza sonucu gördüm ama kıyamet kopmadı, değil mi? Sen de *gördüm* diye kendini yerden yere atmadın. Bir hanımefendi gibi davranıp güzelce örtündün. Bu bana duyduğun güvenin bir eseri gibi geldi."

Zehra gözlerini kaçıramadı. "Sana bu kadar güvenmem beni rahatsız ediyor ama..." diye itiraf etti yavaşça. "Sırf seni mutlu etmek için dün bu geceliği giymem de çok saçmaydı!"

"Hani eşofmanın kirliydi?" diye onu iğneledi Faruk.

"Tek yalan söyleyen sen değilsin..." İç çekti. "Tamam, kirliydi ama yine de..."

Faruk hafifçe gülümsedi. "Anladım... Bunları duymak ve benim için olduğunu bilmek çok güzel!" Belindeki elleri hâlâ onu güçlü bir şekilde tutuyordu.

"Yanlış anlama!" diye hemen itiraz etti genç kız. "Sadece sana güvendiğim için."

"Güvenini yıkmamak için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin, Zehra Hanım," dedi Faruk içtenlikle.

Az önce avucu altındayken göğsünü okşamamak için ne kadar büyük bir çaba harcadığını görse, diri dokusuna dudaklarını dokundurmamak, uçlarını öpmemek için ne kadar büyük bir irade gösterdiğini bilse Zehra kesinlikle ona

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadı genç kız. Sanki onun aklında kalan ama yapamadığı tepkileri için teşekkür ediyordu.

"Arada sırada çizgiyi aşsam da sınırı birazcık geçsem de hep tolerans tanıdığın birisi olmayı isterim," dedi Faruk. "Sevdiğin birisi, değer verdiğin birisi... Sırdaşın ve elini her zaman tutacağın bir dost!"

Zehra gözlerini onun gözlerinden ayıramıyordu. Birkaç saniye sonra kendisine geldi.

"Peki, *Bay Dost*..." dedi gülümsemeye çalışarak. "Hayatta senden başka kimsem olmadığına göre bazı şımarıklıklarına mecburen göz yumacağım. Ben de seni üzmemek için elimden geleni yapacağım."

Faruk'un gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. "Güzel!" dedi sadece.

"Ve sırf bu yüzden senden uzaklaşmam gerektiğini anlayabiliyor musun?" Elini kaldırdı. Küçük avucu genç adamın yüzüne dokundu. "O kadar tatlısın ki senden uzaklaşmam lazım. Seni üzemem... Ben belalı bir kızım. Çevremdeki herkese dert hatta ölüm getirdim. Sana da getireceğim diye çok korkuyorum."

"Bunu vakti gelince düşünürüz."

"Ama vakti geldi..." Yumuşakça bir hatırlatma yapmıştı. Farkında olmadan yakışıklı yüzünü okşadı. "Hassan'ın seni bulması an meselesi. Belki de birkaç gün!"

"Demek ki birkaç günümüz var birlikte geçirilecek. Sen hiç endişe etme. Beni bulabileceğini pek sanmıyorum. Arayamaz da! Telefonunu engelledim."

"Başka numaradan arar!" Elini geri çekti. "Gitmeme izin ver!" diye âdeta yalvardı. "Lütfen, Faruk!"

"Vereceğim ama şimdi değil, bugün değil, yarın da değil..." Zehra'nın onun yüzünü okşaması hoşuna gitmişti. Bir kedi gibi genç kıza sırnaşmak istedi. "Vakti gelince gideceksin..." dedi gizemli bir sesle.

"Ne zaman? Beni serbest bırak artık!"

"Sanırım o zaman geldiğinde bunu ikimiz de anlarız. Henüz senin için bir şey yapmış değilim. Yakında her şey netleşecek." Güven verircesine gözlerinin içine bakıp gülümsedi. İnce vücudunu serbest bıraktı. Hatta hafifçe ittirdi. "Hadi git elini yüzünü yıka. Şimdilik bu kadarcık serbest kalmayla idare et ama dönmekte çok gecikme. İşe geç kalmak istemiyorum."

Çay demleninceye kadar genç kız mutfağa dönmüştü bile. Geceliği değiştirip değiştirmeme konusunda çok kararsız kalmışsa da konuşmalarının etkisiyle bundan vazgeçmişti. Kırmızılı bir peri gibi mutfağın tekdüze ortamında gezinirken Faruk bazen ona bakıyordu. Hazır dilimlenmiş ekmeği kızartmasını, peynir kutusundan taze peynir çıkarmasını izledi. Geceliğ gerçekten de

bir erkeğin aklını çelecek kadar açık değildi. Yine de hayal gücünü çalıştırmasını biliyordu.

"Akşam bir ara alışverişe çıkalım mı?" diye sordu ona.

"İkimiz mi?" Şaşırmıştı. Elindeki peynir kabını masaya koydu.

"Evet..." Masanın üzerinde, sınırlı sayıda olan kahvaltılık malzemeye baktı. "Kadınsın sonuçta. Eve lazım olanları sen daha iyi bilirsin. Hem de bir misafir olarak seni bu fakir sofrada ağırlamak çok ayıbıma gidiyor."

"Şükretmek gerek, Faruk Bey..." dedi Zehra bir abla gibi. "Ülkemde bunları bulamayanlar var. Bazen masamızda peynir olması bile bir lükstü bizim için. Taze çay bulmak da zor olurdu."

Genç adam hak verircesine başını salladı.

"Şükrediyorum zaten. Fakat şükrederken fazlasını da isteyebilirim, değil mi? Artık iki kişiyiz bu evde. Nüfus arttı."

Zehra sandalyeyi çekip oturmadan önce tavşankanı demlenmiş çayları da önlerine bıraktı. Sonra genç adamın karşısına geçip oturdu. Geceliğinin hareket ettikçe açılan yakasını belli etmeden düzeltti. Sütyensiz gezmek çok keyifliydi ama dekoltesini ortaya çıkaracak kadar da muzipti kumaşı.

"Alışverişi kardeşin Berna ile yapsan daha iyi değil mi?" diye sordu.

"Geldiğinde yapıyoruz zaten ama taze bir şey pek alamıyorum. Berna çok kalmıyor burada. Belki bir gece... Yalnız başıma da evde yemek yemediğim için bozuluyor. Bir keresinde kıyma almıştım, zamanla içinden yeni bir habitat çıktı."

Zehra gülümsedi. "İğrenç!"

"O yüzden dayanıklı konservelerle idare ediyorum."

"Peynirin de bozulacakmış zaten. Tarihinin geçmesine bir hafta kalmış."

"Yemiyorum ki! Şaşırmadım o yüzden. Ne dersin? Çıkalım mı akşama? Nasılsa birkaç gün daha buradasın."

"Bu zaman konusunu neye göre hesap ettiğini gerçekten çok merak ediyorum." Kızarmış ekmeği aldı. Üzerine sürecek bir yağ olmadığı için küçük bir kaba zeytinyağı dökmüştü. Mutfakta bulduğu kekik ve karabiberle de süslemişti. Ekmeğini yağa bandırdı. Tadı güzel gelince içi rahatladı. Sonra peynirden bir parça attı ağzına. "Peki, senin bu akşama bir randevun yok muydu?" diye sordu.

"Ne randevusu?" diye ilgisizce mırıldandı Faruk. O da kızarmış ekmeğini soslu zeytinyağına bandırdı.

"Unutmuş olamazsın!" dedi Zehra biraz hayretle. Kaşlarını da ayıplar gibi kaldırmıştı. "Asuman Hanım'la benim yanımda konuştun. Cuma günü onunla buluşacağını söyledin. Hatırlamıyor musun? Bugün cuma!"

Faruk bir an onun sözlerini kavramaya çalıştı. Sonra Asuman'la yaptığı o telefon konuşmasını hatırladı.

"Unutmuşum..." dedi ardından.

"Aramadın mı?"

"Hayır..."

Genç kızın bakışları hâlâ ayıplar gibiydi. "Şimdi aramak için erken ama bir iki saat sonra mutlaka arayıp randevuyu kesinleştir. Söz verdiysen sözünde durmalısın. Çok ayıp!"

"Ararım..." İçinde garip bir isteksizlik vardı. Kaşları kalktı. "Aslında sevgili nişanlını başka bir kadının kollarına atman çok daha ayıp!" dedi o tatlı alaycılığıyla.

Zehra elinde ekmek parçasıyla hareketsiz kaldı bir an. Sonra genç adama dikilen gözleri hafifçe parladı. "Hassan'a öyle bir şey söylemen çok saçmaydı," dedi öfkesini gizlemeye çalışarak. "Nişanlı olmamız onu durdurur mu sandın?"

Faruk omuz silkti. "Düşünmedim değil."

"O malını almaya gelecek!" Genç kızın sesi düz bir gerçekliği yansıtıyordu. "Vazgeçmeyecek kadar psikopattır."

"Korkma artık..." dedi Faruk rahatça. "Başka bir ülkede, başka bir adamla nişanlısın!" Zehra'nın gözlerine bakan gözleri pırıl pırıldı. Onun *nişanlı* kelimesine karşısında yine irkilmesi üzerine kahkaha attı. Sonra o tebessümü hep yüzündeyken kahvaltısını sessizce yapmaya devam etti.

Kahvaltıdan sonra genç kız onu kapıya kadar geçirdi. Montunu giyişini, atkısını boynuna sarışını izledi. Kapı kenarındaki anahtarlıktan anahtarını alan genç adam yan gözle Zehra'ya baktı. Sonra cebinden cüzdanını çıkardı. Bir miktar parayla birlikte kredi kartını ona uzattı.

"Al bakalım! Bu durumda alışverişi sen yapmak zorundasın. Senin için sorun olur mu?"

"Hayır."

"Market çok yakında zaten. Kendini çok yormadan, eve ne gerekli buluyorsan alabilirsin. Berna yarın sabah gelip gece geri dönecek. Zayıftır ama oburdur. İyi bir kahvaltıyı ve etli şeyleri sever. Geri kalanını sonra birlikte alırız."

"Peki..." Sustu bir an. "Para ne için?"

"Nakit her zaman lazım olabilir. Yanında dursun. Çok değil zaten."

Zehra mecburen elini uzatıp onun parasını ve kartını aldı. "Kardeşinle... beni tanıştırmak istediğine emin misin?" diye sordu biraz tereddütle.

"Korkma, o harika bir kızdır. Tıpkı senin gibi... Evde gözüne batan başka bir eksik olursa onları da not alırsın. Sen evden ayrılsan bile ben zamanla tamamlamaya çalışırım."

"Olur..."

"İlaçlarını içmeyi de unutma."

"Unutmam..."

"Markete giderken çevreyi biraz dolaşabilirsin ama fazla uzaklaşma. Henüz tam iyileşmedin. Bünyen hâlâ çok sağlam değil."

"Tamam..."

Kapıyı açan genç adam bir an durakladı. "Bak, bu kısa cevapların içime kurt düşürüyor olsa da sana güvenmek istiyorum. Akşam eve geldiğimde karşımda olacaksın, değil mi?"

"Sana söz verdim ya!" dedi Zehra masum bir edayla.

"Söz verdiğini hatırlamıyorum."

"Sen cidden unutkansın galiba!" Hafif bir gülümsemeyle bakıyordu. "Asuman Hanım'ı da aramayı unutma. Yazık kadına."

Dışarıya çıkardığı botlarını giyen genç adam fermuarlarını çekip doğruldu. "Arayacağım..."

Bakıştılar birkaç saniye. Kapının ağzında durmuş olan Zehra, şimdi merakla genç adamı süzüyordu. Peki, neden gitmiyordu bu adam? Niye kendisine gülümseyerek bakıyordu?

Merakla kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu fısıltıyla. Apartman koridorunda seslerinin duyulmasını istemiyordu.

"Nişanlını öpmeyecek misin uğurlarken?" diye sordu Faruk eğleniyor gibi. Onun sesi gayet normaldi.

"Efendim?" Zehra gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. Genç adam sessizce duruyordu. "Sen ciddi misin?" diye sordu hayretle. Faruk'un gerçekten böyle bir şey beklediğine inanamamıştı.

"Yanaktan elbette, canım!" dedi Faruk. "Dostça! Sen benim şansım olduğuna göre küçücük bir öpücük uğur getirebilir."

"Şimdi karşı daireden birisi çıksa ve karşısında beni gecelikle bulsa, üstüne de seni öptüğümü görse, bu bence sana fazlasıyla uğursuzluk ve dedikodu getirir." Elleri kapı pervazındayken tedbir olsun diye başını uzattı. Etrafına bakındı. Koridorda kimsecikler yoktu.

"Hiç kimse yok!" diye belirgin bir gerçeği vurguladı genç adam. "Öpebilirsin yani!"

Genç kız yutkundu. "Bu rahat tavırlarına inanamıyorum!" diye fısıldadı. "Sen böyle davrandıkça bazı şeyler doğalmış gibi geliyor ama bilmelisin ki

hiç doğal değil! Seninle olan hiçbir şey doğal değil aslında! Daha tanışalı kaç gün oldu ki!"

"Sadece bir öpücük yahu! Böbreğini istemiyorum!"

"Beni kendine alıştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Siz Suriye'de veda ederken öpüşmez misiniz?"

"Yabancılarla hayır! Suriye'de olsak sen değil göğüslerimi, yüzümü bile göremezdin! Aynı yatakta yatmayı bırak aynı odada bile olamazdık. Beni ne gecelikle görebilirdin ne de kapıda öpmeyi isteyebilirdin. İmkânsız olurdu!"

"Of! Çok sıkıcısın!" Aniden uzandı ve Zehra'yı kendisine çekti. Gözlerinin içine bakarken direnemeyen şaşkın genç kızı belinden sıkıca tuttu. Yüzü yüzüne yaklaştı. "Suriye'de değiliz şimdi. Bak, eğer sen beni öpersen kolayca kurtulmuş olursun." Gözleri dolgun kırmızı dudaklarına kaydı. "Ama eğer ben seni öpersem...şu güzel dudaklarından öperim ki belki bu hoşuna gitmez!"

"Ama... Ama..." İri gözlerle bakıyordu. Ayıplar gibi konuştu. "Bu sözler bana bir şantaj gibi geldi!"

"Tercih şansı bence..." dedi Faruk aldırmadan.

"Bu öpücüğe bu kadar takman saçma değil mi?" Kıpırdandı. "Belimi de kıracaksın şimdi!" diye söylendi.

"Daha önce öpüştün mü?" Genç adamın gözleri hâlâ dudaklarındaydı. Onun sızlanmasını duymamış gibiydi.

"Tabii ki hayır!"

"Hassan aptalmış!"

"Çekici olmadığımı sen söyledin!" Elinde olmadan biraz küs çıkmıştı sesi.

"Belli ki ona çekici gelen bir yanın var!" Sevimli bir şekilde gülümsedi. "Ayrıca dudakların gayet güzel. Sıralama yaparsak eğer vücudunda beğendiğim ikinci organın diyebilirim."

Zehra elinde olmadan kızardı. Nereye bakacağını şaşırmıştı. Elleri genç adamın kollarındaydı. Kalın montunun altında kalan kasları hissedebiliyordu.

"İnanamıyorum sana ya!" diye fısıldadı. Adamın tüm bunları apartman koridorunda normal bir sesle söylemesi ayrı bir dert, bahsettikleri ayrı bir dertti. "Nasıl bu kadar iyi biriyken bir anda utanmaz bir canavar olabiliyorsun?"

"Nişanlılar arasında normaldir."

Zehra iç çekti. "Allah'ım, sus artık! Tamam, öpeceğim seni ama beni bırakman lazım."

Genç adam çok direnmeden onu serbest bıraktı. Sadece terliğiyle duran Zehra, onun karşısında iyice ufak tefek hissetti kendisini. Geniş vücuduna

dokunmamaya özen göstererek parmak uçlarında yükseldi. Dolgun dudaklarını genç adamın yanağına masumca dokundurdu.

Küçük, kısa bir öpücüktü...

Sonra yeniden yere basıp hafifçe geri çekildi. "Tamam mı şimdi?" diye sordu kızgınlığını belli edercesine. Bakışları yine koridora kaymıştı. Bir görenler olacak diye ödü kopuyordu.

Ama belli ki bu küçük öpücük Faruk'a keyif vermişti. Yüzündeki gülümseme bunu açıkça gösteriyordu. "Aferin sana, akıllı kız. Bunları öğren. İleride kocanı da böyle uğurlaman gerekecek. İyi bir ilişkinin olayı budur."

"Alay etme!" diye fısıldadı. Hâlâ birileri, seslerini duyacak diye çekiniyordu. "Hem ben Hassan'dan sonra evlenmemeye yeminliyim zaten!"

"Daha neler! Sana önce iş sonra ev bulacağım. Sonra da iyi bir koca!"

Zehra burun kıvırdı. "Hani biz nişanlıydık?"

"Belli ki benden hoşlanmıyorsun!"

"Zorbasın çünkü!"

"Ne kötülüğümü gördün?"

"Saymakla bitmez. Kapı ağzında böyle muhabbet mi edeceğiz?"

Gerçekten de o sırada koridorun diğer ucunda bir kapı tıkırtısı duyuldu. Birisi dışarıya çıkmak üzereydi. Zehra sesi duyar duymaz kendisini hemen geriye çekip gizlendi.

"Git hadi," diye fısıldadı.

"Tamam, görüşürüz."

Zehra kapıyı aralık bıraktı ama hâlâ onun uzaklaşmasını bekliyordu. "Asuman Hanım'ı unutma," diye seslendi alçak sesle. "Sonra sırada Sevda Hanım var. Kadın senden haber bekliyor. Başka da kim var bilmiyorum. Bildiklerim bunlar..."

Faruk gülerek oradan uzaklaştı. Bir şey dememişti. Kapının dışına çıkan komşu, orta yaşlı bir kadındı. Yanında bir çocuk vardı. Onun torunu olduğunu biliyordu. Asansörün önünde bir araya geldiler. Kadının meraklı bakışları Zehra'nın kapatmış olduğu kapıya döndü. Hiç kimse yoktu elbette. Sonra yakışıklı genç adama gülümsedi.

"Günaydın, Faruk Bey!" dedi.

"Günaydın, Sevgi Hanım!" diye karşılık verdi genç adam. Altı yaşlarındaki suratsız oğlana göz kırptı. Çocuk tepki bile vermemişti. Belli ki o saatte uyandığı için mutsuzdu.

"Torun sizde mi kalıyor?"

"Evet, kızım gece nöbetçiydi."

"Doktorluk zor iş..."

"Çok şükür, o memnun. Biz de zaten erken kalkıyoruz. Sıkıntı olmuyor."

Faruk'un gözleri suratsız oğlana döndü. "Yakışıklı delikanlı hâlinden pek memnun değil sanırım?"

Asansör gelince hep birlikte içeriye girdiler.

"Gece uyumuyor, sabah da kalkamıyor!" diye dalga geçti kadın. Çocuk iyice asansörün köşesine çekilmişti. İmkân olsa o duvara kaynayacak gibiydi. "Sizin de misafiriniz var sanırım?" diye merakını gizlemeden sordu.

"Evet." Genç adam zemin katın düğmesine bastı.

"Kardeşiniz mi?"

"Hayır." Kim olduğunu söylemeden öylesine gülümsedi. Sonra yakında kokusunun çıkacağı aklına geldi. Böyle küçük yerlerde girip çıkarken Zehra'nın görülmemesi imkânsızdı. "Aslında kendisi nişanlım olur..." dedi. Göçmen bir kızı, dedikodu yuvası olabilecek bir apartmanda en iyi böyle gizleyebilirdi. "Kendisi ile ben doğuda görev yaparken tanışmıştık." Mükemmel Türkçesine rağmen hafif şivesini de ancak böyle ifade edebilirdi.

"Ailesiyle mi geldi?"

"Hayır."

Kadın, iki gencin aynı evde kalmasının pek etik olmadığını düşünse de sesini çıkarmadı. Zaman değişmişti artık. Pek çok genç evlenmeden önce birliktelik yaşayabiliyordu. Aynı evde kalanlar bile vardı. Kendi gençliğindeki gibi olsa zina diye evler basılırdı. Şimdi ise her şey serbestti. Kimse kimseye karışamıyordu. Fakat bu gencin yakışıklılığı o kadar göze batıyordu ki elinde olmadan nişanlısını da merak etmişti.

Dışarıya, soğuk havaya çıktıklarında birbirlerine gülümseyerek *iyi günler* dilediler. Kadın, torununu yakındaki okula doğru götürürken Faruk da biraz uzağa bıraktığı kamyonetine doğru yöneldi. Gerçekten de ılık bir rüzgâr esiyordu. Vücudu biraz yürüyünce hemen ısınmış, saçları da rüzgârda biraz dağılmıştı.

Kendisine bildirilen adrese gidip Manisa'daki fabrika için gereken malzemeleri kamyonete doldurdu. Epeyce fazla elektronik malzemeydi bunlar. Kablolar, bilgisayar parçaları ve hatta fabrikada, üretimde kullanılan koliler dolusu elektronik çip vardı. Hepsini sağ salim Manisa'ya götürdü. Orada boşaltılmasını beklerken telefonunun saatine baktı. Vakit ilerliyordu. Asuman'ı arasa iyi olurdu. Zehra hatırlatmasa gerçekten de o güzel kadını unutmuş olacaktı.

"Alo?" dedi telefon karşıdan açılınca. "Günaydın..." Sesindeki gülümseme etkisi karşı tarafa da ulaşmış olmalıydı ki Asuman'ın da sesi neşeli çıkmıştı.

"*Faruk Bey!*" demişti tanıdığını belli eden bir tonla.

"Daha neler! Bey kim?" diye dalga geçti genç adam. "Adım Faruk."

"*Peki, Faruk... Nasılsın?*"

"İyiyim, işteyim."

"*İyi mi hani işler? Umduğun gibi gidiyor mu?*"

"Umduğumdan daha iyi bile diyebilirim. Seni şu eksik imza işi için arıyorum."

"*Ben de unuttun sandım.*"

Faruk burun kıvırdı. "Unutur muyum hiç!" derken gözünün önüne Zehra'nın ayıplayan bakışları geldi. "Ancak vakit oldu. Akşam buluşuyor muyuz?"

"*İmza için benim büromda mı?*"

"O da var ama sanki bana bir de yemek sözün vardı."

"*Onu da unuttun sandım...*" Genç kadının sesi biraz utangaç çıkmıştı.

"Önce senin büronda buluşuruz, imzayı atarız, oradan da yemeğe gideriz. Mümkünse sana yakın bir yer olsun. Kamyonetle şehir içi gidip gelmek zor oluyor."

"*Peki, bekliyorum. Kaç gibi gelirsin?*"

"Çok gecikmem. Altı gibi orada olurum."

Kadının sesinden mutlu olduğu belli oluyordu. "*Tamam, görüşürüz.*"

Telefonu kapattıktan sonra yeniden işiyle ilgilenmeye başladı. Şimdi de yeni nakliye işi için kamyonete malzeme dolduruluyordu. Forklift çalışırken bu sefer Zehra'ya telefon açtı.

"Zehra?"

"*Efendim?*"

Genç kızın duru sesini duymak hoşuna gitmişti. "Emriniz üzerine Asuman'ı aradım. Akşam yemeğini onunla dışarıda yiyeceğiz. Sen ne yapacaksın peki?"

"*Bulurum bir şeyler. Makarna canım istiyordu zaten.*"

"Peki, aç kalma. İstersen ben eve bir şeyler sipariş edeyim."

"*Hallederim... Siz eğlenmenize bakın.*"

"Geç gelebilirim..." O güzel emlakçıyla aralarında neler gelişeceğini bilemiyordu.

"*Sorun değil...*" Kısa bir duraklama anı yaşandı. "*Yani istersen hiç gelme bu gece. Sorun olmaz.*" Belli ki Zehra'nın da aklına aynı şey gelmişti.

"Bakalım..." dedi genç adam kısaca. "Önemli bir şey olursa beni aramayı unutma. İlaçlarını da mutlaka iç. Bitinceye kadar içeceksin."

"*Olur...*"

Genç adam telefonu kapatıp yine mal yüklemesini izlemeye başladı. Nedense canı ne Asuman'la buluşmak istiyordu ne de başka bir şey. Bu iş yoğunluğu bazı dürtülerini elinden mi alıyordu acaba? Asuman kadar güzel bir

kadını hangi erkek beğenmezdi ki? Kendisi de beğeniyordu üstelik. Kadın hem güzel hem de kültürlüydü. İyi bir kariyere sahipti. Neden boşanmıştı acaba? Bir erkeğin evlenmeyi ancak umut edebileceği ender kadınlardan birisiydi. Fiziği ise her erkeği baştan çıkarabilirdi.

Neyse, söz vermişti bir kere. Zaten ilk buluşmadan, ilk geceden ne olabilirdi ki? Büyük ihtimalle yemekten sonra onu evine bırakır, oradan da kendi evinin rahat konforuna dönerdi. Ertesi gün tatil olduğuna göre geç saatlere kadar televizyon izleyebilirdi. Erken kalkmasına gerek yoktu.

O gün hemen akşam oldu. Dağıtımı yapmıştı ve cumartesi yarım günlük bir iş daha olduğunu da öğrenmişti. Geç yatıp geç kalkma planları suya düşse de çok üzülmedi. Yavuz'un dediği gibi bir süre sıkı çalışmak her şeyden önemliydi. İyi bir uyku ve kadınlardan bile!

Asuman'ın bürosuna vardığında onun şık görünümü karşısında bir an için afalladı. Kadın hakikaten çok güzeldi. Kırmızı pantolon ve krem bluzu güzel fiziğini açığa çıkarmıştı. Zehra kadar uzun olmasa da hiç kilosu olmadığı için karşı tarafın üzerinde uzunmuş etkisi bırakıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun!" dedi ona dürüstçe. Önce iki iş arkadaşı gibi el sıkışmışlar ama sonra yanaktan öpüşmüşlerdi.

Asuman'ın yanakları kızardı. "Teşekkür ederim..." dedi gülümseyerek. Sırf Faruk'la buluşacağı için ekstra özendiğini söylemedi.

"Ben biraz paspal kaldım ama!" dedi Faruk.

"Sorun değil. Çok yakışıklı görünüyorsun aslında. Bu gömlek sana yakışmış." Gözleri genç adamın motorcu montunun içinde bile gizlenemeyen atletik göğsüne kaydı.

"Teşekkürler. Nereye imza atacağım?"

"İmzaladığımız sözleşmede tarihi yanlış yazmışım. Yazıcıdan çıkarırken kopyada eski tarih kalmış. Benim hatam. İkimiz de fark etmedik. Onu düzelttim. Başka bir değişiklik yok."

"Tamam, sorun değil."

Genç kadının uzattığı sözleşme kâğıtlarına öylesine göz attı. Rakamlar ve diğer şeyler aynıydı. Sonra gerekli yerleri imzalayıp geri verdi. Asuman bu süre zarfında genç adamı izlemişti. Bu adam onun kalp atışlarını gerçekten hızlandırıyordu.

İmzadan sonra birlikte büroyu kapatıp dışarıya çıktılar.

"Kamyoneti nereye bıraktın?"

"Aslında motorla geldim. Kamyoneti benim iş yerine park ettim. Senin buralarda yer bulmak zor."

"Doğru."

"Senin bildiğin bir yer varsa oraya gidelim."

Faruk bir an düşündü. "Yakın bir yer olsun diyordum ama şimdi vaz geçtim. Kemeraltı'nda bildiğim iyi bir et lokantası var. Oraya gidebiliriz. Özellikle pirzolası harikadır. Ben de yeni keşfettim. Uzak mı olur sence?"

"Zamanım var. Benim arabamla gidelim."

Birkaç dakika sonra genç kadının arabasına binmişler, lokantaya doğru yola çıkmışlardı. Asuman'ın ısrarı üzerine arabayı Faruk sürüyordu. Trafik epey yoğundu. O yüzden şehir içi yerine Çeşme otobanına çıkmışlardı. Otoban bile cuma yoğunluğunu zor kaldırıyordu. Belli ki herkes bir yerlere gezmeye gidiyordu. Hafta sonu diye yakın ilçelerdeki yazlıklarına gidenler de çok oluyordu.

İnciraltı sapağına dönüp genç adamın bahsettiği lokantaya doğru yöneldiler. Vardıklarında park etmek biraz sorun olsa da kapıda duran vale bu işi kolaylıkla halletmişti. Lokantanın içi de kalabalıktı. Fakat Faruk ve Asuman'ın etkileyici görünüşleri, garsonların onlara yönelmelerini ve hemen bir masa ayarlamalarını sağlamıştı.

Sandalyelerine oturup kibarca bekleyen garsona siparişlerini verdiler. Ardından Asuman biraz merakla etrafını süzdü. Çok lüks olmasa da ortalamanın üstündeydi. Nefis ızgara kokuları içeriye yayılmıştı. Kalabalık olmasına bakılırsa yemekleri de güzel olmalıydı.

Gözlerini Faruk'a çevirdi. "Evet, söyle bakalım. İşlerin nasıl gidiyor?"

Genç adam rahatça arkasına yaslanmıştı. Hafif bir tebessümle başını salladı. "Şimdiden kiramı çıkarttım sayılır."

"Sevindim... Düzenli bir iş mi ayarladın?"

"Evet, Manisa'da büyük bir fabrikanın nakliyesini aldım. Aslında fabrika bir arkadaşımın. Benim gibi serbest çalışan çok kamyoncu var. Firma için böylesi daha ekonomik oluyormuş. Aracın vergisi, sigortası, lastiği, yakıtı, çalışan şoförü derken sıkıntı oluyormuş."

"Mantıklı."

"Senin işler nasıl?"

"Piyasa biraz durgun. Bankalar kredileri epey kıstı. Enflasyon da yüksek olunca hem kiralama hem de satış işleri durma noktasına geldi. Ben yine de memnunum. Masrafımı çıkarıyorum."

"Sevindim. Düzelir inşallah yakında."

İki garson yanlarında belirince konuşmaları o an için durdu. Önlerine yemekten önce atıştırmalık birkaç soğuk meze bırakılmıştı.

Genç adam hemen marula sardığı bir çiğ köfteyi ağzına götürüp ısırdı. Biraz çiğnedikten sonra, "Doğuda yediklerim kadar güzel olmasa da çiğ köfte

"Hiç gitmedim... Güzel mi?"

"Güzel ne demek? İnanılmaz şehirleri vardır. Deprem yüzünden çok zarar görseler de zamanla toparlayıp daha güzel bir hâle dönüşecekler. Pırıl pırıl insanlarıyla acıları sarıp eskisinden güzel olacaklar. Buna eminim."

"İnşallah! Sen en çok nereyi sevdin? Gitmek istersem bana nereyi tavsiye edersin?"

Faruk bir an düşündü. "İnan ki bir ayırım yapmak zor. Hepsi de tarihi ve kültürel olarak benzersizdir. Elâzığ'ın Harput'unu, Keban Barajı'nı, barajın yakınındaki Çırçır Şelalesi'ni görüp orada alabalık yemek lazım. Erzurum'un kalesini, Çifte Minareli Medrese'sini, zengin müzelerini, Tortum Şelalesi'ni mutlaka görmek gerek. Artvin'i, Erzincan'ı, Mardin'i, Diyarbakır'ı görmemek büyük bir eksikliktir. Antep'in kültürel zenginliği sayarak bitmez."

"Ne kadar çok yer görmüşsün bu genç yaşında!" Asuman'ın sesi hayranlıkla doluydu.

"Yakın zamana kadar oralarda çalıştığımı söylemiştim sanırım. İzmir merkezli bir şirketteydim. Bir bölümü yol inşaatı ve baraj yapımlarında faaliyet gösterirdi. Şantiyelerde gezip eksiklikleri kontrol eder, iş yeri ve düzeni hakkında rapor tutardım. Patronum **Tamer Karlıbel**[10] bu konularda çok titizdi. İş güvenliği konusunda özellikle dikkatli olmamı isterdi. Şantiyeleri gezerken hâliyle epeyce yer gördüm."

"Niye ayrıldın peki? Maaşı mı iyi değildi?"

"Aksine çok iyiydi ama hep kendi işimi kurmak isterdim. Biraz para biriktirdim ve kendi kanatlarımla uçmam gerektiğini düşündüm. Tamer Bey anlayışla karşıladı. İyi de bir ayrılış primi verdi."

"Şanslısın..."

"Evet... Çok çalışkan, ciddi bir adamdı ve bana hep bir ağabey gibi davranırdı. Ondan çok şey öğrendim. Hatta beni bazı konularda bizzat eğitti..." Gizemli bir şekilde duraklamıştı.

Asuman gülümsedi. "Kadınlar konusunda mı?"

Faruk da gülümsedi. "O da var."

"Tahminime göre evli değildi?"

"Değildi ama zamanında Yunanlı bir kadına âşık olduğunu duydum. Eski ortağının kızıymış galiba. Bakmaya kıyılamayacak kadar güzel olduğunu söylüyorlar... Ben hiç görmedim. Araları bozulup ayrılmışlar. Ondan sonra da..." Durakladı. "Neyse işte, sonra biraz dağıtmış. Zengin iş adamlarını bilirsin. Tehlikeli maceralar, ölümcül eğlenceler, aksiyon dolu bir hayat..."

"Bir kadının yaptığına bak!"

"Bu devirde artık evli ve mutlu insanları görmek çok zor."

Asuman keyifli bir şekilde güldü. "Şekil A! Yani ben!" dedi. "Sözde severek evlendik ama üç ay geçmeden boşanma kararı aldık."

"Sebep?"

"Kimya eksikliği sanırım. Erkeklerin çoğu kişiliklerini evlenmeden önce pek belli etmiyorlar. Evlendikten sonra da tırtıldan kelebeğe dönüşeceklerini bekliyorsun ama tam tersi oluyor."

Faruk da keyifle güldü. "Çorapları sağa sola mı atıyordu?"

"Aynen! Diş fırçalamama, iç çamaşırı sorunu ve yetersiz banyo düzeni. horlama, ağız yapıdatma, ilgisizlik ve tabii ki artık onun malı olduğumu düşünme... Bir sürü sebep daha sayabilirim. Bunlar çok azı."

"Âşık olunca gözler kör oluyor belki de!"

"Belki... Sen hiç âşık oldun mu?"

"Hayır... Niyetlenmeyle alakalı bir şeyse âşık olmaya hiç niyetim yok. Daha önce yapacağım şeyler var. Belki otuzumu geçince çok beklentisi olmayan birisiyle evliliği düşünebilirim."

O sırada iki garson yanlarında belirdi. Sıcacık yiyeceklerini getirmişlerdi. Pirzolalar gerçekten Faruk'un övdüğü kadar lezzetliydi. Çok yağlı olmaması ve iyi pişirilmiş olması Asuman'ın hoşuna gitmişti. Yine de bu ilk randevuda yaşadığı heyecan ve hafif gerginlik iştahını kapatmıştı. Tabağındakilerin bir kısmını yiyemeyeceğini anlayınca Faruk'un tabağına bıraktı. Normalde de çok yiyen bir kadın değildi. Erkeklerin ise söz konusu et olduğunda kolay doymayacağını iyi bilenlerdendi.

Yemekten sonra yürüyerek deniz kenarına indiler. Yediklerini sindirirken aynı zamanda mis gibi havayı da ciğerlerine çekiyorlardı. Lodosun etkisi hâlâ devam ediyordu. Ilık rüzgâr bazen sert bazen de yumuşak esiyordu. Tam yürüme havasıydı. Odun ateşinde çay demleyen birkaç yer vardı kıyı boyunca. Deniz kenarına atılmış birkaç sandalye ile açık hava kahvesi gibiydi. Rüzgârlı havaya rağmen orada çay içenler de görülebiliyordu.

"Biz de çay içelim mi?" diye sordu Faruk. "Lokantada içtiğimiz o kadar güzel değildi."

Asuman bir an düşündü. "İstersen bana gidelim..." dedi yavaşça. Sanki öylesine konuşuyor gibiydi. "Burası rüzgârlı... Rahat edemeyiz. Evde taze çay demlerim ben sana. Öncesinde kahve de içebiliriz."

Genç adam onun gözlerine baktı bir an. Bu teklifi kabul edip etmemeyi hızlıca düşündü. Genç kadının evine gitmek istiyor muydu? Bu konuda kararsız olmasını anlayamıyordu. Sonra *neden olmasın* diye geçirdi aklından. Sıcak bir evde, sıcak bir bardak çay ve yanında sıcacık bir kadın...

"Emin misin?" diye sordu hafif kısılmış gözlerle. Bu sorunun ifade ettiği anlam bir süre havada asılı kaldı.

Asuman hafifçe kızarsa da gecenin loşluğunda bu pek belli olmadı. Üstelik rüzgârda saçları yüzüne savrulup duruyordu. Eliyle onları çekmeye çalışırken başını salladı.

"Eminim..." dedi usulca.

Et lokantasına geri dönüp valenin park ettiği yerden arabayı aldılar. Bu sefer Asuman kullanıyordu. Evinin önüne kadar ikisi de hiç konuşmadı. Düşüncelere dalmış gibilerdi. Kendi parkı olan ve karşılıklı dört bloktan oluşan modern bir sitede oturuyordu genç kadın. Arabayı park ettikten sonra bir an Faruk'a baktı. Genç adam da gözlerini ona çevirdi.

"Burası..." dedi Asuman.

"Güzelmiş. Havuzu da var."

"Teşekkür ederim. Doksan altı dairelik küçük bir kasaba."

Kontağı kapatıp dışarıya çıktı. Buca'nın yeni gelişen bu kısmı daha az rüzgârlıydı. Sitenin her yeri yemyeşil ağaçlandırılmıştı. Özellikle bina sınırlarını belli eden duvarlar boyunca sık dikilmiş selvi ve çam ağaçları vardı. Çoğunluğu henüz büyümekte olsa da dışarıdan içeriyi görmek zordu. Genellikle yaprak dökmeyen türler tercih edilmişti.

Asansörde de hiç konuşmadılar. Sadece birbirlerine bakıp gülümsemişlerdi. On kişilik büyük asansör hiç ses çıkarmadan kayarcasına beşinci kata çıktı. Koridoru geçip kendi dairesinin önüne geldiklerinde genç kadın elindeki anahtarla kapıyı açtı. Hafifçe ittirip lambayı yaktı. Önden girip ayakkabılarını içeride çıkardı.

"Buyur, gel..." Faruk da içeriye girip kapıyı ardından kapattı. Asuman montunu çıkarıp girişteki beyaz giysi dolabına asmıştı. Aynı dolabın alt çekmecesinden bir çift de terlik çıkardı. Genç adam giysin diye yere bıraktı.

"Babamındı..." dedi genç kadın. "Sana olur sanırım."

Asuman onun çıkardığı montu alıp kendi montunun yanına astı. Genç adam ilgiyle etrafı inceliyordu. Son derece modern bir evdi. Eşyalar yeni görünüyordu. Terlikleri giyip Asuman'ın peşinden yürüdü. Gittikleri yer oturma odası olmalıydı. Geçerken yatak odasını da görmüştü. Kapısı açıktı. Gül desenli güzel bir örtüyle kaplanmış, derli toplu ve geniş bir yatağı vardı.

"Evin çok güzelmiş. Benimkinin iki katı gibi. Evliyken mi aldın?"

"Hayır... Burasını inşaat hâlindeyken babam almıştı. Ölünce bana kaldı. Evlilik kısa sürdüğü için eski eşimle pek bir ortak kazancımız olmadı."

Faruk oturma odasına girdiklerinde etrafı incelemeye devam ediyordu. Pa-

kadar her şey moderndi. Duvarda kocaman bir empresyonist[1] akım tablosu görünüyordu.

Gözleri dönüp dolaşıp genç kadının üzerinde durdu. Asuman'ın gözlerini kendisine dikmiş olduğunu fark edince önce şaşırdı. Kadının mavi gözleri derin anlamlarla doluydu.

Faruk ona doğru bir adım yaklaştı. Şimdi neredeyse göğüs göğse duruyorlardı.

Bakışmalar birkaç saniye. Faruk hafifçe iç çekti. Her ikisi de durumun farkındaydı. Her ikisi de neler olabileceğini bilecek kadar yetişkindi.

"Ben yanlış adamım..." dedi Faruk ağır ağır. "Biliyorsun, değil mi?" diye sordu sonra uyarı dolu bir sesle.

Asuman yutkundu. Güzel gözleri pek çok duyguyla doluydu. "Niye?" diye fısıldadı. "Yaş farkından dolayı mı?"

"Hayır, hâlâ bir tırtıl olduğum için."

13. BÖLÜM
TIRTILLAR VE KELEBEKLER

Saat gece yarısına geliyordu. Her yer sessizdi. Televizyon kapalıydı. Duvardaki mekanik saatin sesi belli belirsiz duyuluyordu. Sıcacık evde bu sessizlik huzur vericiydi.

Bu güzel sessizliğe rağmen dış kapının açıldığında çıkardığı tıkırtıyı bile fark etmedi Zehra. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Oturma odasındaki koltuğun koluna sırtını yaslamış, ayaklarını da ileri uzatmıştı. Arkasındaki koltuk kırlentlerinin rahatlığı, zamanla vücudunun gevşemesine izin vermişti. Öyle ki elinde okumaya niyetlendiği romanı varken gözlerinin kapanmasına engel olamamıştı. Roman elinden yana doğru kaymıştı.

İçeriye giren uzun boylu adam, onu koltukta öylece uyurken buldu. Önünde duruncaya kadar sessizce ilerledi. Ellerini cebine sokup bir süre ince vücudunu, huzurlu bile olsa üzgün görünen yüzünü süzdü.

Üstündeki mavi kot pantolon, uzun bacaklarını ve yuvarlak kalçalarını ortaya çıkarmıştı. Yeni aldıkları beyaz gömlek teniyle uyumluydu. Başını bir eline doğru yaslamıştı. Kısa ama gür saçları yastığa dağılmıştı. Upuzun kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. Sivri burnu ise inadını belli ediyordu. Dolgun dudakları garip bir şekilde kıpkırmızıydı. Rujun marifeti olmadığına adı gibi emindi. Belki de sıcak evde ısınmış olmanın verdiği bir kırmızılıktı. Çünkü yanakları da biraz kızarmıştı.

Gözleri aşağıya kaydı. Uyurken kasılan gömleğinin üst düğmesi çözülmüş ve yakası iki yana açılmıştı. Beyaz gerdanı ve dantel sütyeninin kenarları görünüyordu. Göğsünün oluğu çekici bir biçimde meydandaydı.

Bilerek seksi olmak istese daha iyi bir pozisyon bulamazdı.

Yavaşça eğildi. Yana kaymış romanını yumuşakça çekip aldı ve bir kenara bıraktı. Sonra koltuğun kıyısına oturdu. Uzanıp küçük elini tuttu. Vücudu genç kızın kalçasına ve bacaklarına değiyordu.

"Zehra!" diye yumuşakça seslendi. Korkutmamak için elini nazikçe sıktı. "Uyan hadi. Geç oldu. Yatağa gidelim."

Genç kızın uzun kirpikleri yavaşça aralandı. Ardındaki uykulu, yeşil gözleri ortaya çıktı. Bir an boş boş genç adamın yüzüne baktı.

Hafifçe kıpırdandı. "Geldin mi?" diye buğulu bir sesle mırıldandı.

Genç adam gülümsedi. "Evet! Sen niye yatmadın? Beni mi bekledin?"

Zehra gözlerini kırpıştırdı. Uyanmaya çalışıyor gibiydi. Elini genç adamın elinden çekip uzandığı yerde biraz doğruldu. Gözleri duvar saatine gitti.

"Tabii ki hayır! Kitap okurken uyuyakalmışım," dedi mahmur bir sesle. Doğrulunca Faruk'a iyice yaklaşmıştı. Gözleri bu sefer aşağıya kaydı. Gömleğinin yakasının açıldığını, geceliğininki kadar kötü bir pozisyon olmasa da uygunsuz olduğunu fark etti. Açılmış yakasını belli etmeden düzeltti. "Bu gece gelmezsin sanmıştım..."

"Demek ondan böyle dağınık uyuyordun? Neyse ki çıplak değilsin!" Gülümsedi. "Sabah Manisa'ya gideceğim. Acil bir nakliye işi çıktı."

"İşe mi?" İrkilmişti. "Ama yarın kardeşin gelecekti!" diye itiraz etti şaşkınca.

"Öğlene gelirim!"

"Olmaz!" Gözlerindeki uyku artık iyice açılmıştı. Genç adamı yakasından tutup sarsmak istiyordu. "Gidemezsin! Onun sabah kahvaltıya geleceğini söyledin!"

"Sakin ol! Telefon ettim. İşim olduğunu, öğlenden sonra gelmesini söyledim."

Zehra'nın rahatladığı gözlerinden belliydi. "O ne dedi?"

"Komiksin cidden! Öğlenden sonra gelecek tabii ki. İtfaiye ile kapıma dayanacak değil ya!" Faruk ayağa kalktı. Sonra elini uzattı. "Evet... Hadi gel bakalım, uyuyan güzel! Kalkmana yardım edeyim. Saat epey geç oldu. Doğru yatağa!"

Genç kız elini istemsizce onun kocaman avucuna bırakmıştı. Yumuşak koltuktan bacaklarını aşağıya sarkıttı. Sonra genç adamın elinden destek alarak yalın ayak bir şekilde halının üstünde doğruldu.

"Asuman Hanım nasıl?"

"İyi..." dedi Faruk kısaca. Elini bıraktı. "Sana selamı var. Bende kaldığını öğrenince çok şaşırdı."

"Eminim şaşırmıştır..." dedi Zehra öylesine. "Sen asıl yarın kardeşin gelince gör."

"Ne olmuş ona?"

Zehra dağılmış kısa saçlarını geriye doğru attı. "Ben ağabeyimin evinde göçmen bir kız görsem fena hâlde işkillenirdim. Çirkin ve sıska bile olsa!"

"Öncelikle sen çirkin değilsin!" dedi Faruk. Elini uzatıp onun gür saçlarını dostça karıştırmıştı. Siyah teller sağa sola giderken bir kısmı alnına döküldü. "Yüzündeki yaralar her gün daha iyiye gidiyor. Gözlerin en sevdiğim üçüncü organın. Yüzünün asil bir görünüşü var. Evet, biraz zayıfsın ama zamanla halledilmeyecek bir şey değil. Bence kardeşim sana bayılacak."

"İçimi rahatlatmak için söylüyorsun!" dedi Zehra biraz mahzun bir dudak bükmeyle.

"Benim hiç öyle ince hallerim yoktur hanımefendi."

"Ve kötü bir yalancısın!"

"Yalan söylemem ben!" dedi Faruk burun kıvırarak.

"*Yalanın Gölgesinde* mi gezinirsin?"

"O ne demek bilmiyorum."

"Peki, madem yarın işe gideceksin, vaktinde gelirsin değil mi? Yani kardeşin gelmeden önce evde olur musun?"

Faruk keyifle gülümsedi. Gözleri ışıl ışıldı. "Bilemiyorum ama vaktinde gelemezsem tabii ki onu sen karşılayacaksın. Kapıda kalmasını istemem. Sevgililerin ve nişanlıların olayı bu değil mi?"

Zehra yorgunca iç çekti. Küçük göğüs kafesi havalandı. "Of! Senin şu rahatlığın gerçekten insanı yoruyor. Biz ne sevgiliyiz ne de nişanlı! Hem o bahsettiğin şey, evli çiftlerin olayı oluyor."

Faruk onu belinden tutup kendisine çekti. "Hayırdır?" diye sordu alayla. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun? Sonunda iyi bir koca olacağımı anladın sanırım."

"Fikrim değişmedi. Şansını Asuman Hanım'da dene!"

Faruk burnunu onun saçlarına yaklaştırdı. Sözlerini duymamış gibiydi. "Hımm... Bu ne kokusu? Çok güzel kokuyorsun," dedi konuyu aniden değiştirerek.

Zehra konunun yine hızla değişmesiyle şaşırmıştı. Üstelik sorusu da şaşırtıcıydı. Ellerini koyduğu kalın kolları ittirirken vücudunu ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Beli hafifçe bükülmüştü. "Koku falan yok! Belki Asuman Hanım'ın kokusu sinmiştir burnuna. Çok normal!"

"Sen Asuman'ı kıskanıyor musun yoksa?" diye dalga geçti Faruk. "Niye hep ondan bahsediyorsun?"

"Ne? Saçmalama!" dedi Zehra hemen. Gözleri irileşmişti. "Seni ona gönderen benim! Yoksa sana kalsa unutmuştun kadını aramayı! Bırakır mısın beni?"

Genç adam onu bırakmadığı gibi burnunu yine saçlarına yaklaştırdı. Açıkça kokladı. "Hayır, bu senin kokun! Eminim..." Utanmazca burnunu boynuna kaydırdı. Zehra donup kaldı. Genç adamın burnu boynuna inince hâliyle ılık nefesini de boynunda hissetmişti.

"Dur, gıdıklanıyorum!"

"Alışverişe gittin mi?"

"Evet, üç torba şey aldım ama dünyanın parasını verdim."

Faruk işin para kısmıyla hiç ilgilenmedi. "Yormadın değil mi kendini?"

"Hayır, babacığım!" dedi Zehra alayla. Tabii ki bu yalandı. Gerçekten hâlâ tam iyileşmemişti. Eve geldiğinde bir süre koltukta oturmuş ancak ondan sonra aldıklarını yerleştirebilmişti.

Genç adam burnunu geri çekti. "Sonra ne yaptın?"

"Çamaşır da yıkadım. Belki... Belki algıladığın koku deterjan kokusudur."

"Hımm!" Gözleri Zehra'nın iri, yeşil gözlerindeydi. "Gününün geri kalanını çamaşır yıkayarak mı geçirdin?"

"Biraz da evi topladım. Toz falan aldım."

"Çok çalışmışsın. Seksi bir şekilde uyuyakalmanın sebebi bu yorgunluğun demek? Sana borçlandım mı şimdi?"

"Kardeşin geliyor diye yaptım. Tamam, derli toplu bir adamsın ama hiçbir erkeğin gözü, kadının gördüğü tozu lekeyi göremez!"

Faruk küçük bir kahkaha attı. "Bu da yeni bir atasözü mü?"

"Anonim..."

"Yemek yedin mi?"

"Yedim..."

"İlaçlarını aldın mı?"

Zehra yine iç çekti. "Faruk, tamam artık! İyileştim ben! Babacığım diye şaka yaptıysam bile öyle davranıp ilgi göstermene gerek yok. Alışık değilim ben böyle şeylere!"

"Hiç kimsesi olmayan bir kıza yol gösterecek birisi lazım. Ben gönüllüyüm işte! Daha ne istiyorsun?"

"Başımın çaresine bakabilirim! Bırak beni!"

"İstiyorum ama bırakamıyorum..." İnatçı bir bakışla gülümsüyordu.

"İnanılmazsın! Ben şu anı demiyorum. Bugün sen yokken çok düşündüm. Söz vermesem kaçardım. Hassan'ın veya adamlarının canını yakmasını istemiyorum."

"Demek beni önemsiyorsun?"

"Elbette!" Mahzun gözleri içtenlikle bakıyordu. "Şu anda hayatımdaki en değerli şey sensin artık. Başka kimse yok!"

Faruk'un gözleri onun kıpkırmızı dolgun dudaklarına kaydı. Gülümsemesi yavaşça yok oldu. Hafif bir nefes almıştı. Sonra gözlerini kaçırdı. Kollarını açıp genç kızı serbest bıraktı. Bir adım geriledi.

"Peki, hadi yatalım artık."

Zehra şaşırmıştı. İri gözlerle bakıyordu. "Ben ciddiyim. Bir şey demeyecek misin?"

Genç adam kaşlarını kaldırdı. "Hangi konuda? Hayatımdaki en değerli insan olduğunu mu söyleyeyim?"

"Elbette hayır! Beni serbest bırakman konusunu soruyorum. Sözümü unut, beni serbest bırak."

"Nereye gideceksin peki? Üstelik bu soğukta?"

"Göçmen idaresine gideceğim."

"Ülkene geri gönderilmek mi istiyorsun?"

"Ölmeyi beceremedim..." Yutkundu. Sesi biraz titredi. "Belki sevmediğim bir adamın karısı olmayı becerebilirim. En kötü ne olabilir ki?"

Bakıştılar bir an. "Bunu benim için mi yapacaksın?" Zehra sessizdi ancak gözlerinin derinliklerinde içtenliği hissedilebiliyordu. Sonra Faruk eskisi gibi gülümsedi. "Sözünü tutmanı bekliyorum, Zehra Hanım! Ben de sana bir söz verdim ve inan bana, ne olursa olsun sözümü tutacağım. Biraz zaman alacak ama tüm sorunlarını halledeceğim." Eli onun yüzüne uzandı. Genç kızın kaşının üzerinden gözüne doğru gelen birkaç kalın teli kenara çekti. "Hadi yatalım artık. Yoruldum gerçekten."

Genç adam onun yanından ayrılıp banyoya geçti. Elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Yatak odasına gittiğinde Zehra'nın kırmızı gecelik yerine kırmızı eşofmanını giymiş olduğunu gördü. Buna çok takılmadı. Sabah yine onun göğüslerine dokunarak uyanmak istemiyordu. Bir kadının sıcaklığı ile uyanmak, avucunda onun göğsünü veya kalçasını hissederek güne *merhaba* demek güzeldi ama bu durum Zehra için geçerli değildi. Onu hayal kırıklığına uğratmak veya kızdırmak istemiyordu. Bu inatçı kız kaçıp gitmek için fırsat kolluyordu zaten.

Bu sefer banyoya Zehra giderken Faruk eşofmanını ve kısa kollu siyah tişörtünü giydi. Yatağın kendi tarafına yerleşip başını rahat yastığına yasladı. İnce yorganı göğsüne kadar çekti. Gözleri tavandaki gölgelerde gezindi bir süre. Zehra'nın kaçak göçmenliği halledilebilirdi. Üzerinde çalışıyordu. Fakat nişanlısı Hassan sorun olacaktı. Bunu hissediyordu. Bütün gün Hassan hakkında ne yapabilir diye düşünmüştü. Gözlerini sıkıntıyla kapattı. Zehra'yı bu kadar korkuttuğuna göre bu adam gerçekten kötü birisi olmalıydı.

Birkaç dakika sonra Zehra da odaya geldi. Faruk'un gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Lambayı söndürüp sessizce yatağa yaklaştı. Loş ortama rağmen pencereden gelen hafif ışıklar ilerlemesini kolaylaştırmıştı. O kadar zayıftı ki koca yatak onun üstüne çıkmasıyla kıpırdamamıştı bile. O da yorganın altına girip başını yastığına yasladı.

Gözünün ucuyla genç adama baktı. Uyuyor muydu acaba? "Asuman Hanım'la gecen güzel miydi?" diye sordu birkaç saniye sonra.

Gözleri kapalı olsa da Faruk henüz uyumamıştı. Hafifçe kıpırdandı. Sonra yan dönüp gözlerini araladı. Zehra'nın yüzünü görmeye çalıştı. "Güzeldi..." dedi kısaca.

"Sevindim..." Genç kızın sesi ifadesiz çıkmıştı.

"Yemek yedik..." Zehra sessizdi. "Oradan da evine gittik."

Bir iki saniye sonra Zehra sıkıntıyla kıpırdandı. "Anladım..." diye mırıldandı. "Devamını anlatmana gerek yok. Merak etmiyorum."

"Önce kahve ve ardından çay içtik. Tırtıllar hakkında konuştuk."

Zehra bu sefer ilgilenmişti. "Tırtıllar mı?"

"Ve kelebekler... Vakit geç olunca ben de çıkıp eve geldim."

Zehra sessizdi. Bir süre sonra, önce başını ardından vücudunu genç adama çevirdi. Bir elini yanağının altına koydu. Karanlıkta yüzü çok az görünüyordu. Berrak gözlerinin beyaz akları ise belirgin bir şekilde ışıldıyordu.

"Bana açıklamak zorunda değilsin..." diye fısıldadı. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sustu birkaç saniye. Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Asuman Hanım iyi birisine benziyor. Onunla güzel bir ilişki kurmanı isterim. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Ben de beğeniyorum onu..." O da kısa bir duraklama anı yaşamıştı. Ardından devam etti. "Sorun şu ki gerçekten de ciddi bir ilişki istemiyorum. Benim için henüz çok erken ve Asuman'a bu kötülüğü yapamam. Evlenmeden bir erkeğe bağlanmasını istemek doğru olmaz."

"Bu kararı... ona bıraksan daha iyi değil mi?"

"Sence öyle mi yapmalıyım?" diye sordu Faruk.

"Herkes kendi hatasını yapabilmeli!"

"Öyle mi?"

"Seninle olmak istiyorsa bazı şeyleri göze almalı. Yakışıklılığını, alaycılığını, aranızdaki yaş farkını, evlenmemeyi..."

Genç adam yeniden sırtüstü döndü. "Bilemiyorum..." diye kararsızca fısıldadı. Gözleri tavanda hareket eden gölgelerdeydi. "Bu gece isteseydim onunla sevişebilirdim ama nedense bunu ona ve kendime yapamadım. Bu bana Asuman'ı kandırmak gibi geldi. O çok tatlı ve anlayışlı bir kadın. Kocasından, yani eski kocasından pek ilgi görememiş..."

"Senden daha ilgili bir erkek bulamayacağına eminim," diye neredeyse terslendi Zehra. "Ben buna kefilim!"

"Senin benimle evlenmek gibi bir derdin yok. Fakat tecrübelerle sabit ki kadınlar, ilişkilerinde evlenebilecekleri erkekler arıyorlar."

"Bu en doğal hakkımız değil mi?"

"Evet, bunu ben de kabul ediyorum." Başını ona çevirdi. "Bu yüzden ona ümit vermek istemiyorum zaten. Kalbini kırabilirim."

"Dediğim gibi herkes kendi hatasını yapabilmeli. *Bazı hatalar mükemmeldir* üstelik. Allah en doğrusunu bilir. Hata gibi gözükse de bizim için en iyisini yapar."

Faruk keyifle sırıttı. "Bugün Cuma namazında imam da benzer şeyleri söyledi. Sen de mi camiye gittin yoksa?"

"Ciddi ol lütfen! Bir kadının duyguları hakkında konuşuyoruz!" Yan yatmış olan Zehra, onun kusursuz profilini seyrediyordu.

"Bana karşı ne duygusu olabilir ki? Daha birkaç kere bir araya geldik. Onlar da iş meselesiydi."

"Kadınlar sizin gibi değildir. Kalplerini çok çabuk kaptırabilirler."

"Cinsiyetçilik yapma! Erkekler de odun değil sonuçta!"

"Odun sınıfına yakın birkaç erkek tanıdım. Maalesef onlara âşık olan kadınlar da var! Sizler fazla ince düşünemiyorsunuz. Aşk başka bir şey!"

"Duyan da elli kere âşık olduğunu sanacak!"

"İlkokulda bir çocuğa âşıktım ben!" Sesi sevimliydi. Kendisiyle dalga geçer gibiydi. "Kısa boylu, simsiyah saçlı, kara gözlü ve çok çelimsizdi. Bayılırdım ona."

"Ne oldu sonra?"

"Bilmiyorum... Savaş başlayınca ailesiyle birlikte daha güvenli bir bölgeye göç ettiler sanırım."

"Ona hâlâ âşık mısın?" diye merakla sordu Faruk. İlgilenmişti. Öyle ki yine yan tarafına döndü. Genç kızın doğruyu söyleyip söylemeyeceğini anlamak için yüzünü görmeye çalıştı. Karanlık da olsa Zehra'nın mahzunca gülümsediğini gördü.

"Saçmalama! Daha çocuktum ben!"

"Belki burada yeni, çelimsiz bir delikanlı bulursun?"

Zehra burun kıvırdı. "Yüzümdeki yaralarımla beni beğenecek, çelimsiz de olsa birisi çıkar mı dersin?"

"Çıkar bence. Yaraların iyileşiyor. Yakında tamamen yok olur. Sen çelimsiz, o çelimsiz tam uyarsınız birbirinize!" Faruk keyifle gülmüştü. Sonra yumuşakça ona doğru uzandı. "Gel buraya! Kemiklerin elime batıyor ama sana sarılmak güzel. Sıcacıksın..."

"Ne? Hayır!" diye şaşkınca itiraz etti Zehra. Kocaman el, beline güçlü bir şekilde dolanmıştı. "Hani birbirimize dokunmayacaktık?"

"Hiç beceremediğimiz bir şey için itiraz etmene gerek yok. Gel hadi!"

"Ama... Ama... Faruk!" Hayretler içindeydi fakat bedeninin ona doğru kaymasına engel olamadı. Zaten ne kadarcık canı ne kadarcık ağırlığı vardı ki?

"Zaten eşofmanlarını giymişsin... Hiçbir yerin hissedilmiyor!" diye söylendi genç adam. "O beyaz gömleğin bile daha iyiydi. Neden çıkardın?"

"Kemiklerim eline batmasın, dedim!" diye iğneledi onu Zehra.

"Başka yumuşak yerlerin de var!"

"Evet! Kalçamı bırakır mısın?" Elini arkaya götürüp kalçasına oturmuş olan eli çekmek istedi ama bu âdeta bir tehdit olarak algılandı. Koca avucu şimdi rahatça kalçasını kaymıştı ve sahiplenircesine tutuyordu.

"Faruk!" diye söylendi ayıplarcasına.

"Kalçaların güzel..." Genç adam gözlerini kapatmıştı. "Böyle uyumak istiyorum."

"Yapma şunu! Çocuk musun sen?"

"Ve hâlâ çok güzel kokuyorsun... Marketten parfüm mü aldın yoksa?"

"Evet, et reyonundan!"

Faruk gülümsedi. Onu daha da sıkı kendisine çekti. "Seviyorum seni akrep kızı!" dedi keyifli bir sesle. Kalçasındaki eli hafifçe tatlı yuvarlağında gezinmişti. "Ama uyumam lazım. Yoruldum bugün. Çeneye tutma beni."

Kalın kolların arasına istemeden de olsa yerleşen Zehra, bu ısrarcılık karşısında neden korkmadığını, neden garip bir huzurla dolduğunu anlayamıyordu. Genç ve sağlıklı bir adamın kollarına zorla çekilen bir genç kızın olabileceklerden korkması gerekmez miydi? Ne de olsa o bir erkekti! Kalçasını eşofmanın üstünden tutacağına içine sokup tenini doğrudan okşayabilirdi. İşin garibi, Faruk gerçekten bunu yapmayı istese ona engel olamazdı. Genç adam hem çok güçlüydü hem de genç kız ona karşı çok savunmasızdı.

İspatlayamazdı ama bu sabah uyandığında geceliğinin açılmış yakasının onun eseri olduğunu düşünüyordu. Normalde geceliğinin askısının öyle kendiliğinden kayıp göğsünü ortada bırakması imkânsızdı. Faruk uykusunda elini açık yakasından içeriye sokmuş olmalıydı. Koca avucuyla kumaşı birkaç zorlaması yeterliydi. İşin doğrusu, uyurken göğüslerini kavrayan eli hayal meyal hissetmişti ama rüyada olduğunu sanmıştı. Uzun süre okşasa mutlaka uyanacağını biliyordu. Genç adamın uykusunda istemsizce yaptığı bir hareket için ona kızamazdı.

Her ne kadar ufak tefek erotik espriler yapsa da ve şu anki gibi kalçasını keyfince tutsa da Faruk'un cinsel düzeyde bir yakınlaşmayı kesinlikle istemediği belliydi.

Belki de Zehra'nın içini rahat tutan onun bu davranışlarıydı. Ondan hiç korkmamasının sebebi de bu olmalıydı. Kendisini çekici bulmayan, onu dostu olarak gören bir adamdan korkması saçma olurdu. Aksi hâlde, şu anda bu kollarda kaskatı olması gerekirdi. Böyle bir kedi yavrusu gibi gevşemesi saçmaydı.

Faruk yanağını onun başına yaslarken genç kız da yüzünü geniş omzuna yasladı. Göğüsleri genç adamın vücuduna yapışmış olsa da eşofman gerçekten iyi bir koruma sağlıyordu. Sadece genç adamın kalçasındaki eli sorundu.

Ama bu temas eşofmana rağmen ilginç bir şekilde hoşuna gitmişti.

Kalçasının böyle bir kavrayışa karşı bu kadar hassas olabileceğini hiç düşünmemişti. Çıplakken tutsa neler olabileceğini hayal bile edemiyordu. İçi ürperince aklından bu saçma düşünceyi hızla uzaklaştırdı. Faruk hiçbir zaman onun çıplak kalçasını tutacak değildi. Böyle bir şey mümkün olamazdı.

Elini mecburen genç adamın göğsüne attı. Üstelik şimdi bu kocaman bedenin tertemiz kokusunu o da alabiliyordu. Bu koku ona gerçekten huzur veriyordu. Daha önce hiçbir erkekte böyle temiz, ferahlatıcı bir ten kokusu algılamamıştı.

"Sen de güzel kokuyorsun..." diye mırıldandı farkında olmadan. "Losyon mu bu? Asuman Hanım'ın parfümü mü?"

Faruk'un bir gözü aralandı. "Bilmiyorum, uyu hadi!" diye bir çocuğu susturur gibi söylendi.

"Kalçamı bırakmazsan sabaha kadar konuşurum!"

"Rahatımı bozmaya ne heveslisin böyle?"

"Belki ben rahat değilim?" Kendisini sözlerini çürüttüğünün farkında olmadan kıpırdandı. Yüzünü daha uygun bir pozisyona getirdi. Bir bacağını da içgüdüsel olarak onun bacaklarının üzerine atmak istiyordu ama buna cesareti yoktu.

"Seni de rahatlatalım o zaman!"

Faruk onun yerine kıpırdanıp bacağını araladı. Sonra da onun bir bacağını hafifçe çekiştirdi. Böylece kendi bacağını geriye çekemeyen Zehra, zorunlu bir şekilde bacağını onun bacakları arasına kaydırdı. *Evet, işte şimdi gerçekten rahattı.*

"Hâlâ kalçamı tutuyorsun ama?" diye söylenmeden yapamadı yine.

"Gerçekten inatçısın..."

"Sen daha çok!"

"Kalçalarını beğeniyorum..."

"Kaçıncı sırada?" Ona belli etmedi ama elinde olmadan gülümsedi. En beğendiği organlarını sıraya sokmuştu bir de bu şapşal! Dürüstlüğü için bile bu adamı yürekten sevebilir, hayatı boyunca ona saygı ve dostluk duyabilirdi.

"Hımm..." Eli bu sefer açıkça kalçasında gezindi.

"Faruk!" diye hayretle söylendi Zehra.

"Ne? Değer biçiyorum! Sanırım kalçaların için dördüncü sırada diyebilirim."

"Çok üzücü!"

"Yine de kesin diyemem. Gözlerin ve dudaklarını çıplak görebiliyorum. Sanırım onu da görsem veya dokunsam..." Eli de sanki bunu yapacakmış gibi

"Yakın" dedi iri gözlerle. "Kalkar giderim bak!"

Faruk güldü. Keyifli bir şekilde onu kendisine çekti. "Tamam, öyle [illegible] Uyu hadi!"

Uyuyabilse, uyuyacaktı elbette. Saniyeler, dakikalar geçiyordu. Sonra içinde bir başka merak duygusu uyanmıştı. Faruk'un kendisinde en sevdiği organları açıkça söylemesi güzeldi de birinci olan hangisiydi peki?

Kulakları gibi saçma bir cevabı olamazdı. Burnu olabilir miydi? Evet, olabilirdi. Burnunun bir estetikçiden çıkmış gibi olduğunu söyleyen çok olmuştu. Başka neresi kalmıştı ki?

Elinde olmadan en olmayacak yerleri aklına geldi. Göğüsleri mi? Adamın onlar hakkında kesinlikle bir tecrübesi ve bilgisi vardı... Peki ya göğüsleri değilse? Başka neresi olabilirdi? Yoksa?

Yattığı yerde yutkundu. Genç adamın tüy olmadığı için ilgi duyduğu yer aklına gelince ürperdi. Yok artık! Orayı ayrıntılı görmüş olsa bile o kadar beğenilecek bir yer olduğunu sanmıyordu. Kesin burnuydu! Evet, evet! Burnu olmalıydı!

Gözleri aralandı. Genç adamın nefesi düzenli hâle gelmişti artık. Uyumuştu. Yine de hâlâ onu sımsıkı sarmış bir hâlde tutuyordu. Bu güçlü sarılmadan yana hiç şikâyeti yoktu. Ayrıca bacağı iyice onun bacaklarının arasına kaymıştı. Bu yakınlık, bu doğallık garipti.

Ne yazık ki ikisi arasında gelişen her şey garipti. Kalçasını tutan kocaman ele bile bir şey diyemiyordu artık! Bacağının üst kısmının onun kasıklarına yanaşması ile oradaki sertliği hissetmemesi de mümkün değildi. Giymiş oldukları eşofmanlar bile bu farklı hisler veren teması engelleyemiyordu. Faruk da hissediyor muydu acaba?

İç çekti. Tamam, Faruk onu arkadaşı olarak görüyordu ama şu anki pozisyonlarının bununla ne ilgisi olabilirdi? Dostluğun da bir sınırı vardı!

Ve yine aynı soru aklında geziniyordu. Adamın vücuduna yapışmışken, onun kokusunu çekip o gösterişli organının varlığını bacağının üst kısmında hissederken nasıl böyle mayışıp korkmadan durabiliyordu?

Bu adamda gerçekten sihirli bir tılsım vardı. Buna artık kesinlikle emindi.

Her ne kadar bu düşünceler kafasını meşgul ediyor olsa da sonunda uykuya daldı. Yatak rahattı. Faruk daha da rahat. Bir ara genç kızı uykusunda serbest bıraktı. Gerçekten incecik beden aşırı sıcaktı. Zehra da uykusunda ona sırtını döndü. Sabaha karşı yatak odası biraz serinleyince bu sefer Faruk ona doğru döndü. Genç kıza arkadan sarıldı. Elini göğüslerine atıp bedenini ona iyice yaklaştırdı. Zehra da bu yakınlığın fazlasını sağladı. Isınmak için kalçalarını ve sırtını ona yapıştırdı. Bir koza gibi sarılıp sarmalanmayı

sevmişti. Göğüslerini tutan ama fırsatçılık yapmadan duran eli yine hiç fark etmeyecekti.

Sonuçta kimsenin aklında bir kötülük yoktu.

Sanki hemen sabah olmuştu. Klasik sabah gürültüleri odaya belli belirsiz geliyordu. Bu sefer aniden uyandıracak yüksek sesli bir korna yoktu. Genç kızın uzun kirpikleri yavaşça aralandığında yatak odası hâlâ karanlıktı. Hafifçe kıpırdandı. Sonra bu karanlığın sebebinin pencerelerdeki kalın perdelerin kapalı olmasından kaynaklandığını fark etti. Kim çekmişti bunları? Faruk mu?

Gözleri saate kayınca şaşkınlıkla irkildi. Saat dokuza geliyordu. Nasıl bu saate kadar uyuyabilmişti? Yattığı yerden doğruldu. Ayaklarını yataktan aşağıya indirirken başını çevirdi. Faruk'un tarafı boştu ve genç adam yoktu.

Olmazdı tabii! Bu saate kadar gitmiş olmalıydı. Kendisine kızdı. Ona bir kahvaltı hazırlayabilirdi! Nasıl böyle uyuyabilmişti?

Tabii ki Zehra hastalığını hâlâ tam olarak atlatamadığını, haftaların yorgunluğunun sıcacık kollarda, güven içindeyken ağır basacağını bilemezdi. Genç bünyesine rağmen hemen iyileşmesi zordu. Ayağa kalkıp yatağı çabucak topladı. Bugün Faruk'un kız kardeşi gelecekti! Her şey düzgün olmalıydı.

Berna ile karşılaşmaktan heyecanlandığını kendisine itiraf edebiliyordu. Kendi yaşıtı olan bu kız üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Berna güzel bir isimdi ama acaba kişiliği de Faruk'un bahsettiği gibi güzel miydi? Kendi ülkesinde genç kızlar çabucak olgunlaşırdı. Bu ülkede ise kendi yaşındakiler hâlâ çocuk muamelesi görüyor ve ona göre biraz şımarık davranıyorlardı. Berna da öyle olabilirdi. Çevrede onun bir fotoğrafını da görmemişti. Yüz güzelliğinin ağabeyine benzediğine emindi. Güzel kızların biraz şımarık yetiştikleri de bir gerçekti.

İçi kıpır kıpırdı. Keşke bugünü genç adamın bürosunda geçirebilseydi. Acaba Berna kendisine karşı nasıl davranacaktı? Göçmen olduğu için onu küçümseyecek miydi? Karşılaştığı bazı kişiler öyle yapıyordu sonuçta. Bu evde kaldığı için ağabeyini kullandığını düşünecek miydi? Bu daha büyük bir sorundu. Kesin öyle düşünürdü.

Gerekirse bu evden çekip giderdi. Faruk'un sözleri ruhunda gelecek için bir ümit ışığı yakmışsa da artık hayal kurmaktan vazgeçeli çok olmuştu. Bir ev, bir iş sahibi olmak ve hatta çelimsiz bir kocaya sahip olmak hâlâ uzak bir hayaldi... Hem de çok uzak bir hayal.

Hızla öğlen oldu. Faruk hâlâ gelmemişti. Zehra'nın endişesi de artmıştı. Nerede kalmıştı bu adam? Berna ne zaman gelecekti acaba? Stresten kahvaltı bile yapmamıştı. Sadece annesinin bir zamanlar çok sevdiği, üzümlü küçük kurabiyelerden yapıp fırında pişirmiş ve sonrasında birkaç tane yemişti.

Onların soğumasını beklerken mavi kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle elinden geldiğince hazırlanmıştı. Dün uyuyup kalınca gömleği biraz buruşmuştu ama hızlı bir ütü o sorunu da halletmişti.

Vakit ilerliyordu. Oturma odasında kısık sesle televizyon izlerken nihayet kapı zili çaldı. Hafifçe irkildi. Bu zil sesi başka yerden gelemezdi. Huzursuzca yerinden kalkarken saate baktı. Öğlen iki olmuştu. Gelen Faruk olmalıydı. Öyle olmasını umdu.

Terliklerini giyip kapıya doğru yöneldi. Hızlı adımlarla hareket ediyordu. Gelenin kim olduğunu anlamak için önce mercekten baktı. Minik mercek gelen kişiyi tam olarak göstermiyordu ama Faruk olmadığı kesindi. Çelik kapıyı yavaşça açarken merakla ardında kalan kişiye baktı.

Doğrusu Faruk'u görmeyi umut ederken hayatta görebileceği en güzel kızı karşısında bulmayı hiç beklemiyordu. Kim olduğu elbette çok açıktı.

Ağabey ve kardeş ancak bu kadar birbirine benzerdi! Birisi erkek güzeliydi, diğeri de kızlar için nirvana sayılırdı. Yeşile çalan kahverengi gözleri ışıl ışıldı. On dokuz yaşın verdiği pırıltılı teni, kendi yaralarla dolu cildine inat tertemizdi. Ne bir sivilce ne de bir ben vardı. Kavisli kaşları, beline kadar inen uzun kahverengi saçları ile bir meleğin kanatsız hâli gibiydi. Mavi bir kot ile siyah, boğazlı bir kazak giymişti. Onların üstünde dizlerine kadar uzanan koyu kırmızı, uzun bir kabanı vardı ve ince vücuduna çok yakışmıştı. Elinde de küçük bir valiz tutuyordu.

O da karşısında Zehra'yı görünce şaşırmıştı.

"Pardon?" dedi kız şaşkınca. Gözleri kapı numarasına çevrildi. "Yanlış mı geldim yoksa?" diye söylendi kendi kendine. "On bir numara değil mi burası?"

İşte şimdi her şey belli olacaktı. Bu kanatsız güzelin gerçekten melek mi yoksa şeytan mı olduğu az sonra ortaya çıkacaktı. Zehra hızlanan kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Ne vardı ki bu kadar heyecanlanacak? Sanki sevgilisinin ailesiyle tanışıyordu. Sanki sevgilisinin ailesinden birliktelikleri için onay alacaktı. O kadar önem vermesine gerek yoktu.

"Evet..." dedi hafif, zoraki bir tebessümle. Faruk gelirse onun saçını başını yolacaktı. "Doğru ev. Berna, değil mi?"

"Evet ama..." Güzel kızın şaşkınlığı devam ediyordu. Bakışları hızla Zehra'nın üzerinde gezindi. "Siz?" diyebildi sadece.

Genç kız kapıyı iyice açtı. Elini uzattı. "Adım Zehra. Buyurun, içeri girin. Ayrıntıları sonra konuşuruz."

Berna onun elini sıkarken şaşkınlığını atmış gibiydi. "Abim yok mu?"

"Şimdilik yok. Kendisi henüz işte."

"Gelmedi mi daha? Öğlene geleceğini söylemişti telefonda."

Berna içeriye girerken hâlâ aklından bir cevap bulmaya çalıştığı belliydi. Valizini kenara bıraktı. Yarım topuklu ayakkabısını çıkardı. O hâliyle bile ortalama bir erkekten uzundu. Zehra'dan bile bir iki santim uzun olmalıydı.

"Hayır..." dedi sıkıntısını gizlemeye çalışarak. Birbirine tamamen yabancı iki kızı bir araya getirmek çok büyük bir aptallık ve sorumsuzluktu. Ne yapacaktı şimdi? Ne konuşacaklardı?

Tam kapıyı kapatacaktı ki Berna atıldı. "Hayır! Dur, bekle! Gelenler var!"

Zehra şaşırmıştı. "Gelenler mi?" Bir adım öne çıkıp boş koridora baktı. Sonra asansörün kendine has durma sesini ve kapılarının açıldığını duydu. Bakışları asansörden çıkanlara çevrildi. Uzun boylu bir adam ve yine ince uzun bir kadın gördü. İkisi de iyi giyimliydi. Kırklı yaşlarda görünüyorlardı.

Bunlar apartman sakinleri miydi? Yoksa?

Berna da başını uzattı. "Anne! Baba!" diye seslendi. "Bu tarafa!"

Etrafına bakınan çift, kızlarının seslenişini duyunca hemen o tarafa doğru yöneldiler. Adamın elinde büyük ve ağır olduğu belli olan bir koli vardı. Onu getirirken geciktikleri anlaşılıyordu.

Zehra gördükleri karşısında donup kalmıştı. Bu mesele, Faruk'un saçlarını yolmakla halledilebilecek bir mesele değildi artık. Gelince onu öldürecekti mecburen!

Şimdi hemen botlarını giyse, buradan çabucak kaçıp gitse belli olur muydu acaba? Kendisini fark ederler miydi?

Kapının ağzına gelen çift, bir an durup Zehra'yı süzmüştü. Genç kız elinde olmadan geri çekildi. Adamın keskin bakışları Faruk ile tıpa tıp aynı olsa da ondan daha sert bakıyordu. Faruk'un yaş aldıkça babasına benzeyeceği çok açıktı. Adamın siyah saçları henüz beyaz tellerden nasibini pek almamıştı. Tamamen beyazlamasına yıllar var gibiydi. Bu yaşta bir adamın bu kadar yakışıklı olması ise gerçekten şaşkınlık vericiydi. Belki de Faruk'a benzediği için böyle hissetmişti.

Gözleri kadının gülümseyen yüzüne döndü. Faruk yakışıklılığını babasından almışsa bile gülen gözlerini ve keyifli dudaklarını annesinden almıştı. Anneleri böyle güzel olmasaydı şaşardı zaten. Topuz yaptığı gür saçları ve oval yüz hatlarıyla çekicilikte kızıyla bile yarışabilirdi. Kaç yaşında olduğunu tahmin edemedi ama tarafsız gözle bakınca kırk bile göstermiyordu.

Elinde olmadan kendisini daha çirkin, daha perişan hissetti. Deli gibi atan kalbi bir yana, dili de geriye kaçmıştı. Nasıl konuşacağını bilemiyordu. Türkçeyi unutmuştu. Bu insanların arasında kimse kendisini rahat hissedemezdi.

"Merhaba, kızım!" dedi kadın gülümseyerek. Meraklı kahverengi gözleri yine de bir sevimlilikle doluydu. "Biz Faruk'un anne ve babasıyız. Oğlum yok mu?"

14. BÖLÜM
İKİ TANIDIK YABANCI

"Biz Faruk'un anne ve babasıyız. Oğlum yok mu?"

Zehra içinde bulunduğu şaşkınlıktan kendisini zorlayarak toparlandı. Kadının ılık tavrı da kısmen etkili olmuştu.

"Hoş geldiniz!" dedi tatlı şivesiyle. "O işe gitmişti. Henüz gelmedi. Buyurun, içeriye gelin." Girmeleri için yana çekildi.

"Demek yok!" diye söylendi babası.

Sesi biraz sertti. Onun içeriye girmeye hiç niyeti yok gibiydi. İki eliyle tuttuğu ağır koliyle öylece duruyordu. Kolinin üzerindeki yazıya bakılırsa bu bir mikrodalga fırındı. Oğullarına ev hediyesi getirdikleri belliydi. Gözleri hızlıca Zehra üzerinde gezinmişti. Kıyafetinin düzgünlüğüne ve duruşundaki asalete bakarak onun evi temizlemek için gelmiş bir gündelikçi olmadığını tahmin edebiliyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu sonra daha yumuşak bir sesle.

Tabii ki merak edeceklerdi. *Ah Faruk!* Genç kız aklına gelen en temel küfürleri uzaklaştırmaya çalıştı.

"Benim adım Zehra..." dedi biraz çekinikçe. Gülümsese mi ciddi mi dursa karar veremiyordu. "Ben birkaç gündür oğlunuzun misafiriydim. Yakında gideceğim," diye açıklamaya çalıştı hemen.

Adam hâlâ bir şey demeden bakıyordu.

"İçeriye girince konuşuruz artık!" dedi kadın. Ayakkabılarını çıkarıp daireye girmişti bile.

Berna kabanını girişteki küçük dolaba asıyordu. Ardından eğilip dolabın alt çekmecesinden bir çift terlik çıkardı. Bunlar kendisine aitti zaten. Eve geldiği ender zamanlarda giyiyordu. Onu alıp annesinin önüne bıraktı. "Anne, sen bunu al!"

Kadın terlikleri giyerken kocasının hâlâ kapıda dikildiğini fark etti. Dönüp hafifçe kısılmış gözlerle ona baktı.

"Levent, gelsene!" diye tatlı bir sesle emretti.

"Baksana, oğlan yokmuş!" diye homurdandı adam.

"Bu çok doğal! Çocuk işteymiş! Hem bizim geleceğimizi bilmediğine göre söylenmene gerek yok. Huysuzluk etme de gir içeri hadi. Burası oğlunun evi!" Gözleri hâlâ ellerinde tuttuğu ağır koliye kaydı. "Belin ağrıyacak."

Gülümseyen kadının otoritesi, asık suratlı adamın üzerinde etkiliydi. İsteksizce ayakkabısını çıkarıp içeriye adım attı. Ellerindeki koliyi girişte yere bıraktı. Berna bu sefer babasına Faruk'un ev terliklerini uzattı. Kendi evi gibi rahat olması doğaldı. Sonuçta ağabeyinin eviydi.

Kapıyı kapatan Zehra, ne yapacağını veya nasıl davranacağını bilemiyordu. Öylece karşısındaki bu üçlüye bakıyordu. Faruk'un annesi montunu çıkarıp kızına verdi. Sonra dönüp Zehra'ya baktı. Onun çekinik hâli ilgisini çekmişti.

Aniden gülümsedi. Elini uzattı. "Benim adım Zuhal," dedi tatlı bir sesle. "Faruk senden hiç bahsetmemişti."

Levent Bey de montunu çıkarmıştı. Berna onun elinden alıp asarken adamın keskin gözleri Zehra'nın yüzündeki iyileşmeye yüz tutmuş yaralarda, kısacık saçlarında gezindi. O da merakla kızın soruya cevap vermesini bekliyordu.

Zehra, kadının elini sıktı ama hemen bıraktı. "Memnun oldum, efendim. Ben oğlunuzla ne zaman konuştuğunuzu bilemediğim için bir şey diyemeyeceğim. Dediğim gibi sadece birkaç gündür oğlunuzun misafiriyim."

"Bu evde mi kalıyorsun?"

"Evet, şimdilik..."

Hep birlikte koridoru geçip tertemiz olan oturma odasına girdiler. Berna yol boyunca etrafı süzmüştü. Oturma odasına girince dayanamadı. "Vay!" dedi uzatarak. "Ev son gördüğümden beri daha derli toplu olmuş. Sen mi yaptın, Zehra?"

İçten bir kız olduğu belliydi. Ona adıyla seslenirken bir dostu gibi davranması Zehra'yı biraz rahatlattı.

"Ağabeyiniz genelde derli toplu birisi zaten..." diye mırıldandı. Onu korumasına ne gerek vardı ki? İşte intikam almanın tam zamanıydı. Genç adamı ailesine kötüleyebilecekken vicdan yapmasına gerek yoktu. Gözleri kadına döndü. "Oğlunuzu çok iyi yetiştirmişsiniz," dedi yine de. Bir türlü o alaycı adamı kötülemek içinden gelmemişti. Aklı ile kalbi, özellikle de dili aynı frekansta çalışmıyordu.

Kadın memnun bir şekilde başını eğerken hiç gülmeyecekmiş gibi duran adam bir şey demedi. Rahat üçlü koltuğa oturdu. Etrafını incelemeyi de geri bırakmamıştı. Onların bu eve ilk kez geldiği belliydi. Faruk, babasıyla pek anlaşamadığını söylemişti. Belki de küslerdi ama adamın yine de gelmesi, doğrusu güzel bir şeydi.

"Teşekkür ederim, kızım," dedi Zuhal Hanım. "Çocuklarımızın terbiyesi için elimizden geleni yaptık ama çoğunluğu kendi karakterlerinden kaynak-

Zuhal Hanım evden ziyade oldukça zayıf, kısacık saçlı, yüzü yaralı ama yine de garip bir şekilde çekici olan genç kızı süzüyordu. Oğlu ile aralarındaki ilişkiyi anlamaya çalışıyordu. Mavi kot pantolon ve beyaz gömlek, kısa saçları ile birlikte onu çok hoş gösterse de Faruk'un böyle ince zevkleri olacağını hiç sanmıyordu. İri gözleri, mükemmel burnu ve dolgun dudakları ile ışıltılı bir Arap prensesi gibi görünüyordu.

Belli ki Levent Bey de aynı şeyi düşünüyordu. Görünüşünü genç Türk kızlarından ilginç bir şekilde farklı bulmuştu. Ne olduğunu bilemiyordu. Aslında normal bir genç kızdı. Mavi kot pantolon ve beyaz gömlek, makyajsız bir yüz, hafif utangaç bakışlar... Kendi kızından pek bir farkı yoktu. Belki biraz daha tutuk, biraz daha mesafeliydi. Belki de onu farklı gösteren normalden daha siyah olan saçları, kalın siyah kaşları olabilirdi. Türk değil miydi acaba? Yeşil gözleri aklındaki fikri bir tık baltalıyordu. O anlamlı bakan gözlerin koyu renk olması daha doğru olurdu sanki?

Yine de aklından geçeni açıkça sordu. "Sen göçmen misin?"

Zehra hafifçe irkilmişti. İri gözleri adama çevrildi. "Evet..." dedi yavaşça. Ayakta öylece duruyordu.

"Nereden? Irak? Suriye? Afganistan?" Görüntüsü Rusya veya Ukrayna'dan olamaz gibiydi.

"Suriye..." dedi Zehra.

Zuhal Hanım da kocasının yanına oturmuştu. Siyah eteği, yavruağzı bluzu ile çok güzeldi gerçekten. Fiziği hâlâ mükemmeldi. "Oturma izni alabildin mi?" diye sordu.

Genç kız yutkundu. Kendisi gibi ayakta bekleyen Berna'ya göz attı bir an. Melek güzelliğindeki kız ilgiyle onların konuşmalarını dinliyordu. Herkesin kendisine karşı bir merakının olması çok doğaldı. Sonuçta bu evde bir yabancıydı.

"Hayır..."

"Kaçak göçmensin yani?" Bu tespiti soru şeklinde soran Levent Bey'di.

Zehra'nın bakışları ona döndü. "Evet..."

"Tek başına mısın? Bir ailen yok mu?"

"Annem vardı ama o da yakın zaman önce kalp krizinden öldü."

Adam bir an sustu. "Başın sağ olsun," dedi sonra klasik bir nezaketle. Duygularını çok belli eden birisi olmadığı belliydi. Hafif bir nefes aldı. "Durumu açıklığa çıkarmak için soruyorum..." dedi dikkatli bir tonla. "Sen Faruk'un kız arkadaşı mısın yoksa gerçekten misafiri misin?"

Zuhal Hanım bu ani ve açık soru karşısında biraz ayıplarcasına kocasına dikti gözlerini. Fakat adam onun [illegible] bile [illegible]

Zehra ise başını dürüstçe iki yana salladı. "Kız arkadaşı değilim..." dedi kesin bir sesle. "Oğlunuzla birkaç gece önce karşılaştık. Ben o zaman çok hastaydım... Açık olmak gerekirse beni zorla bu eve getirdi. İlaçlarımı aldı. Yemek yedirdi. Üstüme başıma giysiler aldı. O harika birisi. İyiliklerinin karşılığını ödeyemem. Tabii daha fazla da ona yük olamam. İyileşir iyileşmez buradan gideceğim. İyileştim gibi zaten."

Şimdi odada derin bir sessizlik vardı. Bu özet cümlelerden sonra gözler yine genç kızın zayıf bedeni ve solgun teni üzerinde gezinmişti.

"Bence hâlâ solgunsun ve hasta gibi duruyorsun," dedi Zuhal Hanım. "Çok da zayıfsın."

"Peki, seni nerede buldu da iyileştirmek için eve getirdi? Nasıl karşılaştınız yani? Bir pansiyonda falan mı?" diye sordu Levent Bey.

"Hayır..." Gözleri daldı o günlerin anısıyla. Sanki yıllar öncesiydi. Oysa sadece birkaç gün önceye ait kötü anılardı. "Ben bir süredir... sokaklardaydım..."

Berna'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Cidden mi?" diye sordu hayretle. "Bildiğimiz sokak mı?"

"Evet..."

"Geceleri de mi? Bu havada? Bu soğukta?" Berna'nın şaşkınlıktan âdeta nefesi kesilmişti.

"Olabilecek en korunaklı yerlerde elbette... Ama bazen gerçekten de dayanılmayacak kadar soğuk ve rüzgârlıydı. Bazen de yağmurlu!"

Berna içten bir şekilde iç çekti. "İnanamıyorum! Senin gibi güzel bir kız... Üstelik sokakta tek başına! Kim bilir başına neler gelmiştir? Taciz eden de oldu mu?"

Zehra buruk bir şekilde gülümsedi ama bir şey diyemedi. Berna anlayacağını anlamıştı.

"Saçlarını o yüzden mi kestin?" diye sordu Levent Bey. Dikkatli bir adamdı.

Zehra yutkundu. Eli kısacık saçlarına gidecek oldu ama sonra vazgeçti. "Evet..."

Zuhal Hanım aniden ayağa kalktı. Bu sorgulamayı uzatmak istemiyordu. Yeni tanıştıkları bu genç kızı nasılsa zaman içinde tanıyacaklardı. "Neyse!" dedi yumuşak bir tebessümle. "Anlayacağımızı anladık zaten. Madem bizim oğlan yok... Gel kızım, bana evi gezdir. İlk kez görüyorum bu evi. Sonra da çay yapalım. Akçay'dan buraya gelmek çok uzun sürdü. Felaket bir trafik vardı."

Üstelik Zehra'ya yaklaşıp onun ince koluna girmişti. Zehra sorgunun şimdilik bittiğini düşünüp rahatladı. Kadınla birlikte odadan çıktı. Ev çok

büyük olmasa da Zuhal Hanım ilgiyle her yere göz attı. Sonra birlikte mutfağa geçtiler. Berna onlardan önce mutfağa gelmişti. Hatta çaydanlığın altını suyla doldurup demliğine de temizlenmesi kolay olan poşet çayı koymuştu bile.

"Buraya kadın eli değdiği ne kadar belli!" dedi Berna.

Mutfakta kirli olan küçük bir tabak bile yoktu. Tezgâh pırıl pırıldı. Gidip buzdolabını açtı. İçindeki malzemeleri hayretle süzdü.

"Ben beş altı kere bu eve geldim ama çoğu zaman sabah gelip akşam dönüyordum. Eve çok vakit ayıramadım. Abim de karışmamı istemezdi. Hoşlanmıyormuş ortalığı karıştırmamdan. Alışverişe bile gitmezdik. Yiyecekler bozuluyormuş. Sana bir şey demiyor mu?"

"İşe erken gidip geç geldiği için neler yaptığımın farkında değil." Zehra da elinde olmadan gülümsemişti. "Gerçekten epey yorgun oluyor."

"Dolapla da sen mi ilgilendin? İçi dolu bunun!" Her şey yerli yerindeydi. Dolabın içinde belli bir düzen vardı.

"Kardeşi gelecek diye bir şeyler almamı istedi. Kahvaltıyı çok severmişsin."

"Severim de..." Berna dolabı kapatıp ona döndü. "Hasta hâlinle mi gönderdi seni?" Gözleri ayıplarcasına irileşmişti. "Deli mi bu?"

"Artık iyiyim. Ara sıra biraz öksürüyorum o kadar."

Berna uzanıp onun elini tuttu. On dokuz yaşının verdiği içtenlik vardı tavrında. "Gerçekten teşekkür ederim. Benim için böyle bir çabaya girmen bile harika bir şey!"

Zehra hafifçe gülümsedi. "Sorun değil gerçekten. Benim için de değişiklik oldu."

"Peki ya bunlar?" Zuhal Hanım cam bir kabın içindeki küçük kurabiyeleri gösterdi. Hatta üzerindeki cam kapağı kaldırıp içinden bir tane aldı. "Sen mi yaptın?" Kurabiyeler küçücük olduğu için bir lokmada yenebiliyordu.

"Evet..." Kadının bir tanesini yemesini izledi. "Babam çok severdi. Evde hep olsun isterdi. Gelip gidip yerdi. Sizin geleceğinizi bilmiyordum. Kızınız için değişik bir lezzet olur diye düşünmüştüm."

Kadın ağzındakinin tadını almaya çalışıyordu. Gerçekten kıtır kıtır, özel bir tadı vardı. "Harika!" dedi memnun bir sesle. "Eline sağlık. Çok hafif. Bizim Kavala kurabiyesine benziyor. Damla sakızı da var sanırım?"

"Evet, içine biraz kırık badem de kattım. Kurabiyelerin birazı da kuru üzümlü."

"Üzümlüsünü de mi yaptın?" Cam kabın içindekilerin bazıları gerçekten farklı görünüyordu. "Levent çok sever!" Bir tane de üzerindeki üzümleri belli olan kurabiyeden attı ağzına. "Harika bunlar! Bayıldım! Fakat kocama

fazla verme, kızım. Adamın şekeri var ve inan ki görürse bunların hepsini bir defada yer bitirir. Çok lezzetli olmuş."

"Afiyet olsun!" Kadının iltifatları Zehra'nın kızarmasına sebep olmuştu. Bilemezdi ki bu hâli onun için artı puandı. Zuhal Hanım belli etmese de onu izliyordu ve her ayrıntıyı görebilecek kadar zeki bir kadındı. Göçmen kızı hiç çaktırmadan incelemeye devam ediyordu. Şimdilik insanı rahatsız edecek bir açığını görememişti.

Berna çok sevmemesine rağmen meraktan bir tane kurabiye aldı. Ağzına kolayca sığacak kadar küçük bir lezzet bombasıydı. Yavaşça ama zevkle çiğnedi. "Vayy!" dedi uzatarak. "Zehra, eline sağlık! Gerçekten çok güzel olmuş!" dedi ciddi bir sesle. Sanki ev yapımı değildi. Mükemmel bir kıtırlığa sahipti.

"Teşekkür ederim."

"Ağabeyim sana iyilik edeceğim derken bence şans perisi ona iyilik etmiş. Belli ki temiz ve çok hamaratsın. Gerçekten yakında gidecek misin?"

"Evet..." Gözünün ucuyla Zuhal Hanım'a baktı. Kadın sessizdi.

"Nereye peki?"

"Henüz bilmiyorum. Sonsuza kadar kaçamam. Belki ülkeme geri gönderilmem en iyisi..."

"Faruk bu konuda bir şey yapmıyor mu?" diye sordu Zuhal Hanım aniden. Kaşlarını çatmıştı.

"Ne yapabilir ki?" Elini Berna'nın elinden nazikçe çekti. Bu ilgi nedense hüzünlenmesine sebep oluyordu. İlgi ve sevgi hayatını terk edeli o kadar çok zaman olmuştu ki.

Kadın gülümsedi. "Bahsettiğimiz kişi Faruk, kızım! O kafasına koyduğu her şeyi yapar. Hayatı boyunca yenilgi diye bir şey bilmedi. Çocukken yapamadığı bir şey olursa olduğu gibi bırakırdı. Ertesi gün yeniden ilk kez başlıyormuş gibi inatla devam ederdi. Oğlak burcudur o!"

"Benim durumum biraz daha zor bence."

"Faruk çok kişiyi tanır..." diye mırıldandı kadın. "Bazıları da oldukça güçlü insanlardır."

Zehra mahzunca gülümsedi. "Yavuz Bey gibi mi? Kendisiyle tanıştım. Gerçekten özel bir adam gibi. O da bana yardım teklif etti. Avukatıyla konuşacağını söyledi ama ben artık gerçekten hiçbir şeye bel bağlamak istemiyorum. Artık ümit etmekten yoruldum."

"Ümit..." diye başladı Zuhal Hanım. Düşünceli bir hâli vardı. "Ümit, gökten inen tek bir damlanın nereye düşeceğini bilmeden hayaline süzülmesidir. Bir çağlayana dönüşeceğini bilmeden yola devam edip geleceğiyle buluşmasıdır. Ümit güzel bir şeydir, kızım. Kaldırım taşı arasından süzülen bir

O tek bir damlaya muhtaç olan nice şey var. Sen o damlasın! Hayatın çaresizlerinin hayatına değer katacak. Yok olup gitmemelisin. Havada buharlaşmamalısın. Çağlayanına süzülmelisin. Akıp gitmeli, yolunun üstündeki bir sürü şeye hayat vermelisin. Sonra da belki seveceğin bir kayaya çarpıp sonsuza kadar durulmalısın."

Zehra gözlerini kırpıştırdı. Kadının sözleri içinde ağlama hissi uyandırmıştı. Gözleri sulandı.

"Benim için hâlâ bir ümit olabilir mi?" diye fısıldadı üzgünce.

Kadın başını eğdi. "Niye olmasın? Faruk çıkmış mesela karşına..." Kadının ılık gözleri ile genç kızın üzgün gözleri kesişmişti. Gülümsedi onun dostuymuş gibi. *Hatta annesi gibi.* "Hayat sürprizlerle doludur, Zehra. Şu anda kapının çalmayacağını ve seni kurtaracak bir haberin gelmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Bakışmaları devam ediyordu. Havadaki sessizlik elle tutulur gibi olmuştu.

Aynı anda dış kapı zili çalınca hepsi birden irkildi. Bu ilginç bir rastlantıydı. Başlarını hayretle o yana çevirdiler. Sanki kapıdakini görebilecekmiş gibi baktılar.

"Abimdir..." dedi Berna ortamdaki hüznü dağıtmak için. Zehra'dan elini çekti. "Ona mesaj attım. Yolda olduğunu yazmıştı. Kapıyı ben açayım. Babamla annemin burada olduğunu anladığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum!" Son cümlesini söylerken keyifle kıkırdadı.

Zehra ise daha temkinliydi. "O olsa anahtarıyla girerdi..." diye mırıldandı. "Niye çalsın ki? Başkası olmalı..."

Acaba kimdi? Kalbi yine hızla atmaya başlamıştı. Hassan onun yerini bulmuş olabilir miydi? Hem de bu kadar kısa zamanda? Kapıdaki her kimse, onun adamı da olabilirdi.

"Belki de komşu falandır," dedi Zuhal Hanım. "Ya da Faruk, sen müsait değilsindir diye uyarmak için çalmıştır."

"Yine de anahtarıyla içeriye girerdi."

Zehra sessizce mutfak kapısına yöneldi. Berna da yanındaydı. Birlikte koridoru geçip çelik kapının önüne geldiler. Zehra tedbirli olarak gözünü merceğe götürdü. Sonra düşünceli bir şekilde geriye çekti. Bembeyaz olmuştu.

"Kim?" diye sordu Berna merakla.

"İri yarı iki adam..."

Berna da merakla gözünü deliğe yaklaştırdı. Yüzlerini tam seçemese de hakikaten iki adamın kapıda olduğunu görmüştü. Ağabeyi de iri yarıydı ama ne kıyafetleri ne de duruşları Faruk'a hiç benzemiyordu.

O da kaşları çatılmış bir hâlde geriye çekildi. "Kim bunlar acaba?" diye sordu merakla.

"Bilmiyorum..."

Berna'nın eli doğal bir cesaretle kapının koluna gitti. Zehra'nın sesinin titrediğine dikkat etmemişti. "Öğrenelim bakalım!"

"Dur!" diye atıldı Zehra ama artık çok geçti. Tehlikeden habersiz Berna, çelik kapıyı ardına kadar açmıştı bile.

Karşılarında gerçekten de iki adam duruyordu. Uzun boylu ve kesinlikle dikkat çekici görünen iki adam! Yüzlerinden bir şey anlamak mümkün değildi.

Önde duran adamın kahverengi gözleri garip bir şekilde güzeldi. Dikkat çekici yüz hatları vardı. Pahalı görünen iyi kesimli takım elbisesi ve üzerine giymiş olduğu uzun kabanı ile ciddi bir iş adamı gibiydi. Gür saçları biraz tutucu bir şekilde taranmıştı. Cildi pırıl pırıldı. Otuz yaşlarında olmalıydı. Gözünün kenarındaki bir yara izi, belli belirsiz göze çarpıyordu. O bile sanki adamın yakışıklılığına bilerek eklenmiş hoş bir detaydı.

Arkadaki adam ise daha spor giyinmişti. Kot pantolon, siyah gömlek ve kalın kahverengi montu ile en az öndeki adam kadar yapılı gözüküyordu. Koyu yeşil gözleri hızla iki genç kız üzerinde gezinmişti. Kendisine has, etkileyici bir bakışı vardı. Kısık gözlerindeki meydan okuyucu ifade hemen hissediliyordu. Dalgalı siyah saçları biraz daha uzun ve daha özgürdü.

"Buyurun? Kimi aramıştınız?" diye sordu Berna. Güzel gözleri iki erkek arasında gitti geldi. Karşısında bir anda böyle yakışıklı iki genç adamı görmek onu da şaşırtmıştı.

Belli ki adamlar da biraz şaşırmışlardı. Öndeki adam söz aldı. "Faruk'a bakmıştık..." dedi kalın sesiyle. "Bize bu adresi verdi. Yanlış mı geldik?" Ve ciddi kahverengi gözleri tıpkı az önce Berna'nın yaptığı gibi kapının üstündeki daire numarasına gitti.

"Doğru geldiniz. Kendisi ağabeyim olur."

Zehra sessizdi. İçi kısmen rahatlamıştı. Farklı kıyafetleri olsa da bu iki adamın görünümleri Hassan'ın yollayabileceği tekinsiz tiplere benzemiyordu. Gerçekten de zor görülebilecek derecede yakışıklı oldukları söylenebilirdi. Faruk'la bile rahatça yarışabilirlerdi.

O kısa duraklamanın ardından Berna devam etti. "Ama abim şu anda evde yok."

İki erkek bakıştılar. "Öyle mi?" Sonra öndeki adamın bakışları Berna'nın yanındaki genç kıza çevrildi. Yüzündeki ufak tefek yaraları, kısacık saçlarını süzdü. "Siz Zehra mısınız?" diye sordu birden.

Genç kız irkildi. İsminin onlar tarafından biliniyor olmasına şaşırmıştı. Bu hayra alamet değildi.

Aynı anlarda kızların arkasında uzun boyuyla Levent Bey belirdi. Yanında bir adam daha vardı. Belli ki ikisi de kapıdaki oyalanmayı fark etmişler, meraklanmışlardı. Levent Bey daha erkeksi bir içgüdüyle genç kızları korumak istemişti.

Adam kapının ağzına geldiğinde kızlar kenara açıldı. Levent Bey kendisinden biraz daha uzun, şık giyimli iki erkeği kısık gözlerle süzdü. Tabii bu süzme sadece bir saniye sürmüştü.

"Merhaba Levent Bey!" dedi öndeki adam.

Faruk'un babası da onu tanımıştı. Duruşu ve yüzü değişti.

"Tamer!" dedi yavaşça. Biraz şaşırmış gibiydi. Gözleri arkasındaki esmer adama kaydı. Siyahımsı yeşil gözler insanın içini deler gibi bakıyordu. Onu tanımıyordu. Bakışları yine öndeki adama çevrildi.

"Faruk'la görüşecektik ama kendisi yokmuş."

"Evet..." dedi Levent Bey mesafeli bir sesle. "Aynı kaderi paylaşıyoruz. Biz de ona sürpriz yapmak istemiştik. Sanırım biraz erken gelmişiz."

Tamer isimli adam, elini ceketinin cebine attı. "Ben Faruk'u bir arayayım."

"Gerek yok!" dedi Levent Bey. Bir adım geri çekilip yana kaydı. "İçeriye gelin hadi," dedi eliyle buyur ederek. "Siz de burada olduğunuza göre ilginç bir şeyler olmalı? Hatta tehlikeli? Bizim oğlanın yine ne işler karıştırdığını çok merak ediyorum."

Sesi nispeten sert, canı da sıkılmış gibiydi.

İki erkek ayakkabılarını çıkarıp içeriye girdiler. Tamer iyi kesimli kabanını çıkarırken diğer adam doğruca içeriye yönelmişti. Yalın ayakken bile herkesten uzundular. Faruk'un bekâr evinin oturma odasında oturulacak fazla yer yoktu. Bir üçlü koltuk, bir ikili koltuk ve bir de tekli koltuk odaya serpiştirilmişti. Belli ki genç adam hiçbir zaman bu kadar kalabalık bir misafir grubunun evine geleceğini düşünmemişti.

Tamer kendisini tanımayanlara elini uzatıp tanıttı. "Ben Tamer." Zuhal Hanım'ın elini kibarca sıktı. "Faruk'un dostuyum."

"Ben de Doğan[12]!" dedi onun ardından *yeşil gözlü dev*. Elini önce Levent Bey'e doğru uzattı. Sonra Zuhal Hanım'ın elini nazikçe tuttu. Kızları ise sadece başıyla selamlamıştı. Ardından tekli koltuğa rahatça oturdu. Oturmadan önce kalın montunu çıkarmıştı ama elini uzatan Berna'yı kibarca reddedip vermek istememişti. Belki de ceplerinde önemli bir şey vardı.

Herkes biraz merak ve ilgiyle bu iki adamı süzüyordu. Doğan'ın giymiş olduğu uzun kollu gömlek, altındaki kasları açığa çıkarmıştı. Onda sıkı spor yapan bir adamın görünümü vardı. O bol gömlek bile atletik vücudu karşısında yetersiz kalmıştı. İkili koltukta oturan Tamer'in giydiği takım elbise

ise adamın fiziğini nispeten daha iyi gizliyordu. Fakat koltuğa otururken ceketinin kumaşını tamamen geren gelişmiş kol kasları gözle görünür bir hâle gelmişti.

Çok atletik gözüken bu iki adamın fizikleri aynı gibi gözükse de yüzleri farklı heykeltıraşlar tarafından üretilmiş güzel heykeller gibiydiler. Sadece aksiyon filmlerinde görülebilecek adamların sakin hâlleri ise çevrelerine garip bir enerji yayıyordu. İki adam koltuklara yerleşince diğerleri ne diyeceklerini bilemeden öylece kalmışlardı.

Zehra endişeyle bekliyordu. Faruk'tan sadece yaş olarak değil, görünüm olarak da farklı olan bu adamlar tam olarak kimdi? Kendisini, adını nereden biliyordu?

"Çay ya da kahve alır mısınız?" diye sordu Zuhal Hanım. Ortamın elle tutulur gerginliğini bozmaya çalışıyordu. Kocasıyla birlikte üçlü koltuğa oturmuşlardı. Zehra ve Berna merakla ayakta bekliyordu. Aslında bu gerginlik tamamen Levent Bey'den kaynaklanıyordu. Adamın yüzü asıktı. Misafirlere gülümseme nezaketini bile göstermemişti.

"Bir şey almayalım." Tamer bu teklifi kibarca reddederken etkileyici kahverengi gözlerini Zehra'ya çevirdi. "Biz aslında Faruk'tan ziyade Zehra ile konuşmaya gelmiştik."

Ortada yine derin bir sessizlik oldu. Zehra olduğu yerde iyice gerilmişti.

"Geliş nedeniniz Faruk değil mi yani?" Bu soruyu soran da Levent Bey'di. Biraz şaşırmıştı.

Koltuğunda sessizce oturan Doğan, hafifçe gülümsedi. Başka birisi bu şekilde gülümseyecek olsa sinsi bir görünümü olabilirdi. Fakat söz konusu bu *yeşil gözlü dev* olunca egzotik bir sevimliliğe bürünüyordu.

"Bu sefer Faruk değil..." dedi Tamer. "Faruk bir süre önce işinden ayrıldı. Biliyor olmalısınız."

Levent Bey donuk bir sesle konuştu. "Bu ara iletişimimiz biraz zayıf ama evet, ayrıldığını biliyorum."

"Kendi kararıydı. Neyse, biz zaten Zehra ile konuşmak için geldik."

Zuhal Hanım'ın dikkatli gözleri iki genç adam ile Zehra arasında gidip geldi. Genç kızın yüzündeki endişe barizdi. Gözleri sakin bir kaplan gibi oturan Doğan'a çevrildi. "Siz göçmen bürosundan mısınız?" diye sordu merakla. Tamer Bey'i duymuşlardı ama yeşil gözlü adamın ne iş yaptığını hiçbirisi bilmiyordu sonuçta.

"Değilim..." Doğan kısa, nazik bir cevap vermişti ama ne iş yaptığını söylemedi.

"Doğan Bey de benim gibi İzmirli bir iş adamı sadece..." diye meraklarını tatmin etmek için ekleme yaptı Tamer.

Levent Bey biraz öfkeli bir gülümsemeyle, "Tabii ki!" diye söyle[illegible] kendine.

Zuhal Hanım, kocasına dönüp biraz ters bir şekilde baktı. "Bu[illegible] bildiğin ama bizim bilmediğimiz bir şey mi var, Levent?" diye sordu [illegible]leyen bir sesle.

Adam yine eski hâline döndü. "Hayır! Ne olabilir ki?"

"Ben de sana soruyorum? Bilmediğimiz şey ne acaba?"

Doğan sakin bir gülümsemeyle araya girdi. "Ben de merak ediyorum doğrusu!" dedi. Gözleri Levent Bey'e kilitlenmişti. "Sizinle bilmeden bir ihaleye falan karşı karşıya mı geldik? Rakip mi olduk?"

Tamer yan gözle arkadaşı Doğan'a baktı. O böyle gülümsediği zaman aslında tehlike sinyallerinin çaldığını bilirdi. Levent Bey ise normalde herkesten çekinecek bir insan değildi. Hayatı boyunca türlü türlü insan tanımış, tehditlerin alasıyla karşılaşmıştı. Üstelik fiziksel olarak da yaşının ötesinde bir spor geçmişi vardı. Ancak Doğan'la olan bakışmalarında gözlerini ilk kaçıran o oldu.

"Düşmanlık demeyelim..." dedi düz bir tonla. "Fakat bir iki konuda karşı karşıya geldiğimiz doğru. Özellikle Tamer Bey'le..." Bakışları karısına döndü. "Faruk'un beni dinlemeyip yanında çalıştığı iş adamı Tamer Bey'di."

"Bunu tahmin ettim zaten ama mesele daha başka sanki?" dedi Zuhal Hanım. Sesi normalden bir tık farklı olunca Levent Bey geri adım attı.

"Hayır!" dedi hemen. "Başka bir şey yok."

Tamer'in ciddi yüz ifadesi pek değişmedi. "Geçmiş geçmiştir, Levent Bey. Size saygımız inanın çok büyük. Ülkemiz için büyük bir değersiniz. Fakat bugünkü mevzumuz geçmişte olanlar değil, gelecekte olacaklardır. Biz Zehra için geldik. Ülkesindeki kötülüklerden kaçmak zorunda kalan ve bizim ülkemizde yaşam bulmaya çalışan bu genç kızımıza yeni bir hayat şansı vermek istiyoruz."

Zehra'nın ürkekliği ve endişeli bakışları bu güzel sözlere rağmen pek azalmamıştı. Sadece biraz şaşırmıştı. Türkçesine güveniyor olsa da yanlış anladığını düşünerek bu yakışıklı adamın ne demek istediğini keşfetmeye çalışıyordu. İş adamı olduklarını söyleyen bu adamların kendisiyle ne gibi bir işi olurdu? Madem göçmen olmasıyla bir ilgileri yoktu, o zaman ne için gelmişlerdi?

"Faruk geçen gün beni aradı..." diye devam etti Tamer. "Zehra hakkındaki bildiklerini anlattı. Babasını, annesinin ölümünü, Suriye'deki hayatını, buradaki çaresizliğini... Ben de yetkili mercilerle konuştum. Birkaç tanıdığımız olduğunu söylemeliyim. Dün itibariyle iyi gelişmeler oldu. Tam sonucu almak için bugünü beklemek zorunda kaldık."

Zehra beyazlamıştı. Neler oluyordu böyle? Hafifçe sendeledi. Berna onun yanına gelip koluna girmişti.

"Hafta sonu göçmen bürosu çalışıyor mu?" diye sordu Zuhal Hanım, kadınca bir merakla. O günün cumartesi olduğunu hatırlamıştı. Her kadın gibi ayrıntılar onun için de önemliydi.

"Bazı devlet memurlarının hafta sonu tatili olmaz, efendim. Özellikle kilit noktadakilerin..." Sesinde sanki bir gizem mi vardı? Tamer'in gözleri Zehra'ya çevrildi. "Şimdi de bahsettiğim iyi haberleri vermek isterim. Resmî makamlarla konuşmalarımız oldukça olumlu geçti. Sana özel şartlarından dolayı oturma izni alabileceğimizi umuyorum. Her şey pozitif yönde ilerliyor. Birkaç resmî işlem olacak elbette ama onu da kolaylıkla aşarız. Sekreterim pazartesi sizinle iletişim kuracak. Faruk da iş bitiricidir. Sana her konuda yardımcı olur."

"Siz..." Zehra artık ayakta sallanıyordu. Duyduklarından sonra dengesini sağlamakta zorlanıyordu. "Siz ciddi misiniz?" Hâlâ inanamayan bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

Tamer ilk kez gülümsedi. "Doğan hiçbir zaman ciddi değildir ama ben hep ciddi olmamla tanınırım."

Koltuğunda oturan Doğan, bu sözleri ispatlamak ister gibi gülümsemişti. Az önceki tehlike sinyalleri yollayan adam sanki o değildi.

Zuhal Hanım'ın da az önce merakla kısılan gözleri gülüyordu şimdi. "Buna çok sevindim, kızım! Hakkında hayırlı olsun," dedi içtenlikle.

Zehra ne diyeceğini ne düşüneceğini bilemiyordu. Normalde olması gerektiği gibi sevinemiyordu bile. Yerinde zıplayıp çığlıklar atamıyordu. Tutuk ve tereddütlü bir şekilde öylece bakıyordu. Onun bu hâli kimseyi şaşırtmıyordu elbette.

"Sana oturma izni sağlanacak..." dedi Tamer. "İstersen bir iş de buluruz ama Faruk liseyi bitirmenden yana ısrarcı. Senin zeki olduğunu, üniversiteyi bile okuman gerektiğini söyledi. Buna katılıyorum. Doğan Bey'in böyle durumda olanlar için kurmuş olduğu bir vakfı var. O vakıf, bir süre senin tüm ihtiyaçlarını karşılayacak. Ankaralı bir dostumuz da her sene öğrencilere burs verir. Okuduğun sürece **Tahir**[13] Bey'den karşılıksız olarak burs alacaksın. Okulun bitse bile bir sene boyunca bursun ve vakıf ödeneğin kesilmeyecek."

Zehra hâlâ bembeyazdı. İnanamıyordu!

Yağmur damlası yola çıkmıştı...

"Okuluna bu sene, hemen başlayabilirsin bence..." diye oturduğu yerden söz aldı Doğan. "Sonuçta okullar açılalı çok olmadı ve Millî Eğitim Bakanlığı senin durumunda olanların devamsızlığını yok sayıyor."

---

[13] Yazarın *Turku* serisinin üçüncü kitabı olan *Yalnız Gözlerin İçin*'in erkek ana karakteri. (e.n.)

"Evet!" dedi Tamer de. "Faruk senin okulda uyum sorunu yaşamayacağını, Türkçenin de mükemmel olduğunu söylemişti. Şu anda bizi çok net anladığına göre derslerde de zorluk çekmeyeceğine eminim."

"Burada bildiğim birkaç iyi okul var ama istersen yurt dışında bile okuyabilirsin," diye ekledi Doğan.

Şimdi herkesin gözü Zehra'daydı.

Genç kız yanında duran Berna'nın elini sıktığının farkında bile değildi. Kalp atışları tavan yapmıştı. Gözlerini ovuşturmalı ve bu rüyadan uyanmalıydı. Rüyada olduğu kesindi. Fakat herkes o kadar gerçekçiydi ki...

"B..Ben ne diyeceğimi bilemiyorum..." dedi kekeleyerek. "İnanmakta zorlanıyorum."

Tamer anlayışlı bir şekilde başını eğdi. "Korkmana gerek yok artık! Hepsi gerçek! Yakında yepyeni bir hayata başlayacaksın!"

"Çok... Çok teşekkür ederim." Heyecandan ve şaşkınlıktan zorlukla konuşuyordu. Hazmetmek için ciddi bir zaman geçmesi gerekiyordu. Ne olmuştu böyle? Hayatına sihirli bir değnek mi değmişti?

O sihirli değneğin adının Faruk Cihan Serdar olduğu kesindi.

Gözlerinde toplanan yaşlar, yavaşça yanaklarından süzüldü. İşte bu iyi olmamıştı. Hiçbir erkek, ağlayan kadın görmekten hoşlanmazdı. Özellikle de böyle tatlı, zayıf ama sevimli bir kadınsa! Çünkü erkeklerin içlerindeki yumuşak tarafı ortaya çıkarırdı. Elleri ayakları kesilirdi. Taş gibi adamların bile iki damla gözyaşı ile yumuşayabildiğini pek çok kadın bilirdi.

Doğan gözlerini kaçırıp duvardaki koşan atlar tablosunu incelemeye başladı. Tamer de bakışlarını onun tertemiz gözyaşlarından kaçırıp kolundaki saatine baktı. Asık yüzlü Levent Bey bile ne yapacağını bilemeden yerinde kıpırdandı.

Zuhal Hanım ise dayanamayıp yerinden kalkmıştı. Gidip Zehra'ya sevgiyle sarıldı. Genç kızın yüzünü göğsüne gömdü. "Ağlama, yavrum! Bak, her şey yoluna girdi işte! Daha da güzel olacak inşallah!"

Zehra güçlü bir kızdı. Fakat hayatındaki bu hızlı değişiklikler onu yıpratmıştı. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını salladı. "Evet, teşekkür ederim. İnşallah!" dedi içli bir sesle.

Dış kapının açılma sesini ilk duyanlar Tamer ve Doğan'dı. Dikkatli gözleri o yana çevrildi. Kapı kapandığında ise diğerleri de eve birisinin girdiğini anlamışlardı. Anahtarıyla kapıyı açıp içeriye giren elbette Faruk'tan başkası olamazdı.

Zuhal Hanım, Zehra'dan ayrılıp gözlerini kapıya çevirdi. Gerçekten de az sonra oturma odasının kapısında atletik cüssesiyle Faruk göründü. Montunu çıkarmıştı. Daire girişinde asılı olan bol miktarda kabanı ve yerdeki

ayakkabıları görmüştü. O yüzden içeriye girince karşılaştığı kalabalık onu pek şaşırtmadı. Bakışları bir an için odadakilerde gezindi.

Sonra bakışları Zehra'ya döndü. Genç kız yanaklarını ıslatan yaşları parmaklarının ucuyla siliyordu. Onun güzel gözlerinin pırıltısından, dudaklarındaki mahzun gülümsemeden can sıkıcı bir durum olmadığını hissetti. Bunun rahatlığıyla bakışlarını misafirlerine çevirdi.

Tamer ve Doğan onu görünce hemen ayağa kalkmışlardı. Bu hareketleri genç adama gösterdikleri saygıyı ilginç bir şekilde belli ediyordu.

15. BÖLÜM
ZOMBİ GÜZELİ

"Tamer Bey!" dedi Faruk gülümseyerek. Elini uzattı dostça. "Hoş geldiniz! Geciktim, kusura bakmayın."

"Sorun değil. Biz de yeni geldik sayılır..." İki uzun adamın el sıkışması gerçekten çok güzel bir görüntü oluşturuyordu. Öyle sıradan bir dostluğun olmadığı çok belliydi. Aralarındaki yaş farkına rağmen Tamer'in genç Faruk'a özel bir değer verdiği hemen anlaşılıyordu. Faruk da belli ki Tamer'e özel bir sevgi duyuyordu. Gözleri gerçekten saygıyla parlıyordu.

"Kamyonetin motoru Sabuncubeli yokuşunda su kaynattı. Biraz acele edince yaşlı kalbi o eğime dayanamadı."

"Olsun, yine de yetişebildin."

"Evet ama şanssızlık oldu işte. Bir saat erken gelebilirdim. Sizi karşılayamadım."

"Kapıda kalmadık nasılsa... Dert etme."

Faruk'un gözleri bu sefer yanında sakin bir panter gibi bekleyen Doğan'a çevrildi. Sonra iri elini ona doğru uzattı. "Doğan Bey..." dedi dostça. "Hoş geldiniz."

Doğan isterse gerçekten insanın içini burkacak kadar hoş bir şekilde gülümseyebiliyordu. "Hoş bulduk, yakışıklım!" dedi güzel sesiyle. "Son karşılaşmamızda anlaşmıştık hani? Bana *Doğan* diyecektin? Ben Tamer kadar yaşlı değilim."

"Sadece bir ay büyüğüm senden!" diye öylesine söylendi Tamer.

"Ruh olarak Faruk'la yaşıtım ben! Sen bana *Doğan* de, Faruk!" O yeşil gözler hem tehlikeli hem de böyle sıcacık nasıl olabilirdi?

Bu ikilinin dostluklarının uzun yıllara dayanan bir sevgiyle dolu olduğunu bilen Faruk gülümsedi. "Dilimin sürçmesine engel olabilirsem derim."

Elini geri çekince iki adam yerlerine geri oturdu. Faruk bu sefer koltukta asık bir yüzle oturan babasına sonra da Zehra'nın yanında duran annesine baktı. Gidip kadına sevgiyle sarıldı. Uzun boyuyla sanki kendi çocuğuna sarılır gibiydi. Kollarına aldığı kadını yanağından yumuşakça öptü. Âdeta kokusunu içine çekmişti.

"Hoş geldin, anne! Sürpriz mi yaptınız? Ben sadece Berna'yı bekliyordum."

"Senin gizli sürprizini öğrenince biz de baskın sürprizi yapalım dedik. Hiç haberimiz olmadı. İş mi kurdun sen?"

"Deniyorum..."

"Niye telefonda söylemedin?"

"Netleşsin istedim önce. Yoksa her dakika beni arayıp soracaktın!"

"Kesin!" diye memnuniyetsiz tonda bir mırıltı duyuldu. Levent Bey'di bu.

Anne oğulun bakışları ona döndü. "Baba?" dedi genç adam gülümseyerek. "Annem seni silah zoruyla mı getirdi?" diye sordu alaycı bir sesle.

Adam iç çekti. "Öyle sayılır! Annenle kim tartışabilir ki?"

"Tamamen yalan!" dedi Zuhal Hanım. Uzanıp oğlunun kulağına fısıldadı. "Buraya geleceği için çok heyecanlıydı. Ne hediye seçeceğini bilemedi. Evinde yoktur diye mikrodalga fırın aldık. Başka eksik bir şeyin olursa sonra tamamlayacakmış."

"Gerek yok... Hallediyorum ben." Annesini bırakıp kız kardeşine sarıldı. "Fıstık, ne haber?"

"İyiyim. İşini daha fazla gizleyemedim."

"Olsun, ben söyleyecektim zaten." Kardeşinin yanaklarından öptükten sonra babasının karşısına geçti. "Baba..." dedi yavaşça. Sonra saygıyla elini uzattı. "Hoş geldin."

Adam ayağa kalkmamıştı ama yerinde biraz doğrulup elini uzatmıştı. Güçlü bir şekilde el sıkıştılar. "Hoş bulduk... Evin ve yeni işin hayırlı olsun."

"Teşekkür ederim. Epey eksiğim var ama hallederim zamanla."

"Biz babanla evlendiğimizde daha az eşyamız vardı. Şimdilik gayet yeterli bence," dedi Zuhal Hanım.

Faruk bir şey demedi. Gözleri bu sefer yine eski patronuna ve yanındaki Doğan'a döndü. Artık asıl konuya girmenin zamanıydı. "Sanırım Zehra'ya güzel haberleri verirken yanınızda olma şansını da kaçırdım?" diye sordu gülümseyerek.

Zehra yine irkilmişti. Demek Tamer Bey'den yardım istemekle kalmamış, sonucunu da önceden öğrenmişti? Bu kadar şeyi önceden biliyordu da kendisine haber vermemiş miydi? Kendisine bir telefon açıp ufak bir ipucunu bile eline tutuşturmamış mıydı?

Yok bu böyle olmayacaktı. Artık onu öldürdükten sonra derisini de soymak şart olmuştu. O hep gülen yüzünü çevreleyen kasların dizilişini merak ediyordu doğrusu.

"Yanımızda olman için bekleyecektik ama baban bizi biraz zorladı..." Konuşan Doğan'dı. Öylesine rahat bir hâli vardı ki kimseden korkmadığı, açık sözlü olduğu apaçık ortadaydı. "Biz de keyfi yerine gelsin diye iyi haberleri erkene çektik."

"Anlaşılan pek etkili olmamış," dedi Faruk yan gözle babasına bakarak. Levent Bey bu bakış üzerine yerinde sıkıntıyla kıpırdandı.

Doğan başını eğdi. "Öyle görünüyor."

Faruk şimdi Zehra'nın önüne gelmişti. Kahverengi gözleri gülüyordu. İki genç bakıştılar birkaç saniye. Zehra'nın gözleri derin bir ormanın yeşilliğini barındırıyordu. Etkileyici, serin, çekici... Nemli hâli o gözleri daha güzel yapmıştı.

"Ağladın mı sen?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet..." dedi genç kız burnunu çekerek. "Ne bekliyordun ki?"

"Çok sulu gözsün!"

"Sen... Sen her şeyi biliyor muydun?" Göz pınarları hâlâ ıslaktı. Neyi sorduğu çok açıktı.

Genç adam omuz silkti. "Sana önemli dostlarım olduğunu söylemiştim."

"İnanmamıştım..." dedi suçlarcasına. Bir iki damla gözyaşı yine göz pınarlarından kurtuldu. "Hâlâ inanamıyorum! Bana hiçbir şey belli etmedin! Benden gizledin!"

"Netleşmeden seni ümitlendirmek istemedim. Tamer Bey beni haberdar ettiğinde buraya yetişmek için elimden geleni yaptım ama olan kamyonete oldu. Su kaynattı. Bana borçlusun..."

"Sana hep borçluyum..."

Faruk sevgi dolu bir tavırla elini uzattı. Onun yanağından akan yaşı parmağının kenarıyla sildi. "Ağlama artık! Yeterince ağladın zaten. Bundan sonra güleceksin. Bugün hep beraber hayatının nasıl güzelleşebileceğini planlayacağız." Alaycı bir şekilde sırıttı. "Şanslısın. Babam bu konuda uzmandır!"

Levent Bey gözlerini başka yöne çevirdi. "Dalga geçiyor bir de!" diye kendi kendine söylendi. Sesi alçaktı ama herkes duyabilmişti. "Gelmeyecektim ben buraya!"

"Şimdi birer kahve içer miyiz?" diye sordu Zuhal Hanım. Belli ki o, kocasının bu suratsız hâllerine alışıktı. Bakışları iki genç adamın üzerindeydi.

"Teşekkür ederiz, biz müsaadenizi isteyelim. Birkaç küçük ayrıntı daha var ama onları netleştikçe Zehra ile paylaşırız." Tamer ayağa kalkmıştı. Doğan da kalkınca oda iyice küçüldü. Mecburen Levent Bey de misafirleri için ayağa kalktı.

İki erkek, kadınlarla vedalaşıp dış kapıya doğru yöneldiler. Levent Bey ve Faruk da elbette arkalarındaydı. Zehra ise en arkadaydı.

"Biraz kaba gibi davrandıysam... kusura bakmayın..." dedi Levent Bey sıkıntılı bir sesle. Yüzü hâlâ ciddiydi ama sonuçta kendince özür dilemeye çalışıyordu. Tamer ve Doğan'ın elini ayrı ayrı sıktı. "Oğlum hep sır küpü

olmuştur. Bir iş kurduğunu yeni öğrendim. Sizi de kapıda görünce ve... yan uğraşlarınızı bildiğimden..." Sustu. Huzursuzca kıpırdandı. "Anlayın işte!"

Doğan alaycı bakışlı yeşil gözlerini kıstı. "Belki de ona hakkettiği kadar güvenmelisiniz?"

"Güveniyorum zaten..." Yan gözle oğluna bakmıştı. Faruk bu bakışa aldırmadı. Tamer'e kabanını uzatıyordu.

"Bazen de göstermek lazım!" dedi Doğan. Dudakları ve bakışları gülümser gibiydi ama nedense bu hâli insanın içini ürpertiyordu.

"Ben sizi anlıyorum, merak etmeyin," dedi Tamer sıkıntılı babayı avutmak ister gibi. Kabanını giyip karşısındaki adama baktı. Bir erkek için fazla güzel olan kahverengi gözleri âdeta insanın içini okuyordu. Doğan'ın kışkırtıcı bakışlarının aksine o daha duru bir bakışa sahipti. "Hiçbir baba, çocuğunu tehlikeli bir ortamda görmek istemez."

"Evet, aynen öyle."

Tamer gözlerini Zehra'ya çevirdi ve hafifçe gülümsedi. "Sana da yeni hayatında başarılar dilerim, Zehra. Kaderinin, Faruk'un kaderiyle çarpışması bir rastlantı olamaz. Bunu güzel değerlendir. Özel bir hayatın olsun."

"Evet, teşekkür ederim," dedi Zehra da gülümseyerek. Hâlâ tam olarak inanamasa da ve tam olarak rahatlayamasa da bu güçlü görünümlü adamların öz güveni, ruhundaki sıkıntının çoğunu alıp götürmüştü. "Hayatımı değiştirdiniz."

"Biz değil, Faruk yaptı bunu. Geçmişi değiştiremezsin ama biliyorsun ki geleceğin sana ait," dedi Tamer. "Geçmişin karanlığından çıkıp geleceğin aydınlığına yürü ve mutlu ol artık."

Doğan dışarıya çıkmıştı o anlarda. Tamer'in sözlerini duyunca alayla gülümsedi. "Diyene bak!" diye homurdandı. Asansöre doğru yürüyüp çağırma düğmesine bastı. "Bunu geçmişinde kaybolan bir adam söylüyor. Üstelik o kadar ***Nefretten Sonra...***"

Sonunda iki karizmatik adam oradan ayrıldı. Erkekler de oturma odasına geri döndü. Konuşulacak çok şey vardı. Genç adam, babasının karşısındaki tek kişilik koltuğa geçip oturdu. İki genç kız ise kahve yapmak üzere mutfağa geçmişti. Bu kadar özel haberin üzerine bir fincan kahve iyi gidecekti. Tabii bir süredir birbirlerine mesafeli olan baba oğulun hemen bir konu bulup konuşması kolay değildi. Levent Bey gözlerini etrafında gezdiriyordu. Hâlbuki geldiğinden beri aynı tabloya, aynı perdeye ve aynı koltuklara en az on kere bakmıştı. Sonunda gözleri oğluna çevrildi.

"Evin güzelmiş..." dedi konu açmak ister gibi. Zuhal Hanım ise ikisini gözleri gülümseyerek izliyordu ama belli etmeyecek kadar akıllı kadındı.

"Biraz küçük sanki... Eşyan da eksik."

"Benim için yeterli. Sonuçta tek başımayım."

"Ya Zehra? Onu unuttun mu?" Bu soruyu soran annesiydi.

Faruk mutfak tarafına baktı ama tabii bir şey görmesi mümkün değildi. Sesleri bile duyulmuyordu.

"O da ev gibi küçük zaten!" dedi gülümseyerek. "Her yere sığar!"

"Kendi boyuna göre kıyas yapman saçma! Kız zayıf olabilir ama boyu bir seksen olmalı! Nerede yatıyor o boyla?" Kadının kahverengi gözleri masum bir soruyla irileşmiş, kaşları hafifçe kalkmıştı.

"Merakını anlıyorum, anne. Fakat Zehra ile aramızda düşündüğün anlamda hiçbir şey yok. Onu sokakta neredeyse ölmek üzereyken buldum ve eve getirdim. Henüz tam iyileşmedi bile. Gördüğün gibi bana ağabeyi gibi bakıyor."

"Hâlâ sorumun cevabını alamadım. Nerede yatıyor? Bu rahatsız koltukta mı?"

Zuhal Hanım'ın inadını ve tatlı sorgularını herkes bilirdi. Özellikle de Levent Bey.

Faruk hiç oralı olmadı. "*Birlikte yatıyoruz* dersem ne değişecek?"

"Buna inanmam tabii ama onu bu koltukta yatırıyorsan eğer hiç rahat olmadığını tahmin ederim. Özellikle iyileşme aşamasındaki bir kız için... Berna da buradayken koltukta yattığını ve her yerinin ağrıdığından şikâyet etmişti."

"Ne öneriyorsun peki, anne? Zehra'yı evden atmamı mı?"

"Lafımı niye ters anlıyorsun, oğlum?" Zuhal Hanım şaşırmıştı. "Tabii ki öyle bir şey söylemedim."

"Neyse, anne... Bu sorunu da çözeceğim ben. Zehra hastayken benim yatağımda yattı. Ben de bu koltukta... Bu evde boş bir oda var. Oraya yatak alacağım. Hem de bugün. Siz gidince tabii. Çok kalacak mısınız?"

Kadının kaşları çatıldı. "Sanki bizi burada istemiyor gibisin?"

Faruk gözünün ucuyla babasına baktı. "Kalmaya gelmediğiniz belli. Babam da zorla gelmiş gibi duruyor. Evlatlıktan reddettiği birinin evine gelmenin gücüne gidiyor olması ve o evde kalmak istememesi çok normal. Yoksa bana göre hava hoş. Başımın üstünde yeriniz var."

Levent Bey'in oturuşu değişti. Hafifçe dikleşti ve yüzü iyice asıldı. "Ben seni evlatlıktan reddetmedim!" diye homurdandı.

"Evden çıkıp gidersem ve sözünü dinlemezsem evladın olamayacağımı söyledin!"

"Aynı şey değil!" Adamın kaşları çatılmıştı. "Beni ancak bir çocuğun olduğu zaman anlayabilirsin."

"O hâlde uzun zaman geçecek desene! Çünkü henüz evlenmeyi düşünmüyorum."

"İnadı bırakın ikiniz de!" diye açıkça azarladı Zuhal Hanım. "Bu ne ya? Çocuk gibisiniz! Et, tırnaktan ayrılır mı hiç? Faruk, babanın haklı olduğu konular olduğunu anla artık! Tamer Bey için çalışmanın tehlikeli olduğunu ben bile biliyorum. Ülkenin her yerini gezdin. Hem de kısacık bir sürede! Böyle bir hayat senin için yorucu ve tehlikeliydi. Kazası var, belası var... Teröristlerin yoğunlukta olduğu yerlere bile *köprü, baraj* deyip gidiyordun."

Genç adam omuz silkti. "O kadar tehlikeli değildi, anne! Harika yerlerdi. Oralarda benim gibi bir sürü insan ekmeğinin peşinde koşuyordu. Hiç korkmadan hem de!"

"Onlar korkmayabilir, oğlum. Sen de korkmayabilirsin..." Sustu. Gözleri hafifçe kızarmış hatta nemlenmiş gibiydi. Acıdan mı üzüntüden mi kızgınlıktan mı belli değildi. "Fakat bizim korkmamıza da karışamazsın! Biricik oğlumuzun, geleceğimizi emanet edeceğimiz çocuğumuzun sağ ve salim olmasını isteriz. Güvende bir hayatı olsun ve gözümüzün önünde bulunsun isteriz. Bunda bir yanlışlık yok!"

Faruk düşünceli gözlerle annesine bakıyordu. Annesini iyi tanırdı. Onu ağlarken neredeyse hiç görmemişti. Şu andaki sıkıntılı, hüzünlü hâli bile genç adama dokunuyordu. Bakışları asık suratlı babasına kaydı ama adamın yüzü son derece ifadesizdi. Tek bir şey hariç! Gözleri... Gözleri içindeki karmaşayı gizleyemiyordu. Sanki karısının söyledikleri, kendi söyleyemedikleri ile birebir örtüşüyordu.

"Bu yüzden bu şehirdeyim zaten!" dedi Faruk gülümseyerek. Farkında olmadan onları rahatlatmaya çalıştı. "Sağ ve salim olduğumu bilin diye!"

"Teşekkür ederim," dedi güzel annesi. "Bu gerçekten içimizi rahatlatıyor. Sık görüşemesek de burada olduğunu bilmek güzel. Eskiden telefonuna bile erişemiyorduk. Nerelerde olduğun belli değildi. Çok şükür artık seni aradığımda hemen sesini duyabiliyorum." Faruk sessizdi. Zuhal Hanım kısa bir duraklamanın ardından devam etti. "Şimdi her şey güzel de neden kendine yeni bir iş kurdun? Bunca çaba niye? Zaten işin hazırdı."

"Babam arkamda kimse olmazsa başaramayacağımı söyledi."

"Onu öfkeden söyledim!" dedi adam bariz bir kızgınlıkla. Sonra karısının bakışlarını görünce kendisini toparladı. "Bunca yıl size ben baktım. Ben okuttum, büyüttüm. Bütün ihtiyaçlarınızı karşıladım. Hâliyle evladımın işimi devam ettirmesini beklemek çok mu yanlıştı? Onun macera sevdasına düşüp şehir şehir gezmesi, tehlikeli bir hayata adım atması hoşuma mı gider sandın?"

"Benim tercihim benim hatam olurdu. Sözlerine değer [illegible] *herkes kendi hatalarını yapabilmeli*, demişti."

"Hâlâ bazı şeyleri senden daha iyi bilebilecek yaştayım ben! Hatalar [illegible] olabilir ama sonuçları bizi de etkiliyorsa buna hakkın yok. Ayrı bir eve çıkarak, bankadaki hesabına dokunmayarak, yeni bir iş için kendini yıpratarak bize bir şey ispatlamak zorunda değilsin. Büyüdüğünü böyle anlatamazsın."

Faruk da duruşunu dikleştirdi. "Baba..." dedi yavaşça. "Haklı olduğun pek çok konu olduğunu biliyorum ve sana kızmıyorum. Sana sonsuz saygı duyuyorum. Fakat ben kararımı verdim. Oto galericilik yapmak istemiyorum. Senin işin, yanında ben olmasam da yürür. Ben ise kendimi kendime ispat etmek zorundayım. Elbette size de ispat etmek istiyorum. Bunu sizi üzmek için veya size inat olsun diye yapmıyorum. Benimle gururlanın, bana başardığım için saygı duyun diye yapıyorum."

Kısa, derin bir sessizlik oldu. "Ben... Ben seninle her zaman gururlandım..." dedi adam duraklayarak. Sesi üzgündü şimdi. "Gösterememiş olsam da..." Yutkundu. "Sanırım gösteremedim de... Oysaki sana hep saygı duydum."

"O hâlde bırak, şansımı deneyeyim. Batarsam eğer gelir, senin yanında çalışırım. Beni artık istemezsen de bir iş bulurum."

"Saçmalama!" dedi adam hızlı bir tepkiyle. "Sahip olduğumuz her şey senin ve Berna'nın! Berna üniversiteyi bitirince işimizi devam ettirmek istiyor. Sen de her zaman onun yanında olabilirsin."

"Bakalım, baba..." dedi Faruk yavaşça. "Bunu denemek zorundayım. İçi boş bir kabuk olmak istemiyorum. Hayatım boyunca bir tırıl olmak da istemiyorum. Kelebek olup kendi kanatlarımla uçmak istemem normal değil mi? Sen öyle yapmadın mı?"

Şimdi odada derin bir sessizlik vardı. Genç adamın kararlı ses tonu, onu yolundan döndüremeyeceklerini gösteriyordu.

"Peki, bu zorlu döneminde genç bir kızın sorumluluğunu almak seni etkilemeyecek mi?" diye sordu Zuhal Hanım.

"Onun sorumluluğunu almak bana ağır gelmiyor. Hayattan hiçbir beklentisi olmayan bir zavallı! Zavallı derken yaşadıklarını kastediyorum yoksa çok iyi eğitilmiş, mükemmel bir kız. Bana yük değil. Oturmayı, kalkmayı, yemek yapmayı, düzeni biliyor. Hayatımda ilk defa erkek olduğum için değil de insan olduğum için beni seven bir kızla bir aradayım."

Bu önemli bir şeydi. Faruk'un yakışıklılığı, gençliğinden beri bazen başına dert olmuştu. Birkaç yıl geçip de Tamer ve Doğan gibi olgunlaştığında daha göz alıcı olacağı açıktı. Kadınları çeken gizli bir yönü vardı.

"Seni ağabeyi gibi mi görüyor?" Kadının sesi biraz şüpheliydi.

Faruk tatlı bir şekilde gülümsedi. Eski keyifli Faruk olmuştu şimdi. "Belki de tam tersi..." dedi yavaşça. "Galiba o beni kendi küçük kardeşi gibi görüyor. Tavırları olduğu yaşından on yaş daha olgun. Çok zorluk çekmiş. Kimsesi yok... Kimseye güvenemiyor."

"Belli..." dedi Zuhal Hanım yavaşça. "Tamer Bey'in iyi haberlerine bile tam olarak sevinemedi."

"Öyle mi?"

"Evet, başkası olsaydı çığlıklar atıp yerinde zıplamıştı."

"O iyi veya kötü çığlıklarını hep içinde atıyor. Kimsenin duymasına izin vermiyor. Ben de onun güvenini sarsmamak için elimden geleni yapıyorum."

"Ne olacak şimdi?"

"Tamer Bey verdiği sözleri hep tutar. Onu vatandaşlığa aldırtacağını, isterse okula isterse bir işe yerleştirebileceğini söylemişti. Bence okumalı... Okursa Ankaralı bir iş adamından karşılıksız burs alacak. Tahir Bey bunu hep yapıyor. Böylece çalışmasına da gerek kalmayacak. Ayrıca Yavuz abi aradı bugün. O da vatandaşlık için araştırma yaptırıyordu. Gerek kalmadığını söyleyince Zehra'nın birkaç yıl boyunca tüm temel masraflarını karşılayacağını söyledi. Ona buradaki bürosunda iş verebilirmiş. Kendisine ait kiralık bir dairesi de varmış. Orada kalabilirmiş."

"Güzel, iyiymiş tüm bunlar..." Zuhal Hanım düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Yani bir süre sonra onu yanından uzaklaştıracak mısın?"

"Evet, hemen değil ama önünde sonunda öyle olacak. Zaten kendisi gitmek istiyor. Her şey düzene girince gidebilir. Okursa Doğan Bey'den, Tahir Bey'den karşılıksız burs alacak. Böylece çalışmasına da gerek kalmayacak. Hayatını devam ettirebilir."

"Bu onun hakkı tabii!" dedi kadın. "Kendi seçimi olur. Merakımdan sordum. Fakat bu kadar güzel, genç bir kızın tek başına yaşaması da bana yanlış geliyor..."

O sırada, elinde kahve fincanlarının bulunduğu küçük tepsiyle kapı ağzına yaklaşan Zehra, kısa bir an durakladı. Gizlice konuşmaları dinlemek âdeti değildi ama Zuhal Hanım'ın sözlerini duyunca duraklamıştı.

Faruk gülen gözlerini hafifçe kıstı. "Güzel mi?" diye sordu anlamadan. Sanki bu detaya hiç dikkat etmemiş gibiydi.

"Sence güzel değil mi?" Kadının sesi şimdi biraz iğneleyiciydi.

"Anne, bana göre Zehra sevimli bir kızcağız o kadar! Cılız, oğlan çocuğu görünümlü bir şey... Fakat gerçekten çok akıllı ve becerikli. Kendi dairesi olunca eminim orada bir başına kalabilir. Ara sıra gider, kontrol ederim ben onu."

Oğlan çocuğu mu? Cılız mı?

Genç kızın eli titredi. Tepsiyi düşürmemek için büyük çaba harcadı. Tamam, çok fazla albenisi yoktu ama bir oğlan çocuğu gibi görülmek de hoş karşılanmıştı.

Hem de değer verdiği birisi tarafından!

Gözlerinin sulandığını fark edince olduğu yerde silkindi. Neden şaşırmıştı ki? Adam çıplak göğüslerine bile ilgisizce bakarak zaten öyle düşündüğünü kaç kere hissettirmişti. Ara sıra yaptığı erotik şakaların hiçbir anlamı yoktu. Onun gibi yakışıklı ve istediği kadını elde edebilecek bir adam neden sıradan bir Suriyeliye baksındı ki?

Peki, neden bu kadar üzülmüştü? Neden yorgun kalbi sızlamıştı? Halbuki kalbinin artık hissizleştiğini, bir daha canlanmayacağını sanmıştı. Oysa hâlâ sızlayabiliyordu. Tüm gücüyle gözyaşlarını geride tutmaya çabalıyordu. Genç adamın onun evden gidişiyle ilgili meseleyi bile tekdüze bir şekilde ifade edişi kalbine küçük bir çizik atmıştı.

Onu sıkmaya mı başlamıştı? Ona yük mü oluyordu? Bekâr bir erkek için evinde fazlalık olması bir yana, ayak bağı olabileceği de aklına geldi. Evine sevgilisini, mesela Asuman Hanım'ı getiremezdi. O gece kendisi bu evde bekliyor olmasaydı belki de Asuman'ın evinde, onunla kalırdı.

Derin bir nefes alıp yutkundu.

Bu kadar kısa sürede Faruk'a bağlanması yanlış olmuştu zaten. Onun iyi niyetinin de elbette bir sınırı olması gerekirdi. Eğer bugün duydukları gerçekleşirse, bir evi, işi gücü olursa Faruk'a daha fazla yük olmazdı artık.

İnşallah her şey çabucak gerçekleşirdi.

Kapı ağzında beklemesinin ayıp olacağını bildiği için yeniden derin bir nefes alıp içeriye girmeye hazırlandı. Üstelik arkadan Berna'nın gelmesi an meselesiydi. Küçük cezve sadece üç kişilik kahve yapabildiği için Berna iki fincanlık daha pişirmeye uğraşıyordu. Onu kapı ağzında böyle dinlermiş gibi görürse hiç hoş olmazdı.

İçeriye girerken geldiğini belli etmek için biraz oyalandı. Ayağı bir şeye takılmış gibi yapıp yere baktı. O içeriye girince konuşma kendiliğinden kesildi. Kahvelerin mis gibi kokuları anında odaya yayılmıştı. Kahvenin yanındaki küçük tabakların içinde birkaç çikolata vardı. Ayrıca genç kızın özenle yaptığı, Zuhal Hanım'ın çok beğendiği o küçük kurabiyeler de görünüyordu. Küçük bardakların içine su da konmuştu.

Genç kız plastik tepsiyi tek eliyle tutarken bir kenarda duran sehpaya uzandı. "Bu evde bir tane sehpa var, kusura bakmayın," dedi güzel aksanlı Türkçesiyle.

Faruk hemen yerinden kalkmıştı. Zehra'nın o tek sehpayı da babasıyla annesi arasına koymasına yardım etti.

Zuhal Hanım gülümsedi. "Ne kusuru, kızım? Seninle ne ilgisi var? Bekâr oğlan çocuğu işte! Akıl edemez böyle şeyleri."

Genç kız ailesinden gördüğü terbiyeyle kahveleri ikram ediyordu. Fincanları ve tabakları kendi eliyle karı kocanın önündeki sehpaya servis yaptı. Levent Bey biraz ağzında gevelemiş olsa da karısı gibi teşekkür etti. Su bardaklarını da sehpanın üzerine koyduktan sonra Faruk'a döndü. Koyacak başka bir yer olmadığı için önünde hafifçe eğilip fincanını almasını bekledi.

"Bunları nereden buldun?" diye fısıldadı Faruk. Gözleri şık görünümlü küçük tabaklarda, içlerindeki lezzetli çikolata ve kurabiyelerde gezinmişti. O kibar bardakların içindeki su bile sanki uzaydan gelmiş gibi güzel görünüyordu.

"Bardakları, tabakları ve çikolatayı satın aldım. Kurabiyeyi de sabah ben yaptım. Kardeşin içindi ama iyi ki yapmışım."

Faruk gülümsedi. "Akıllı kız..." diye fısıldadı sadece. "*Seni seviyorum.*" Kahvesini eline alırken kendi tabağını da koltuğun koluna bıraktı. Sonra da yalandan azarladı. "Peki, sehpa niye almadın?"

"Kusura bakma, markette satmıyorlardı!" diye gizlice söylendi Zehra. "Su?"

"Alayım..."

Zehra elinde boş tepsiyle doğrulduğunda, Berna da elinde iki fincan kahvenin bulunduğu başka bir tepsiyle içeriye girdi. Kendileri için atıştırmalık almamıştı. İki kişilik koltuğa yöneldi. Tepsiyi kucağında dikkatle tutarken koltuğa oturdu.

Zehra için oturacak bir yer kalmamıştı. Henüz Berna ile yan yana oturacak kadar samimi olmadıklarını düşünüyordu. Belki Berna rahatsız olabilirdi. Boş odadaki plastik sandalyelerden birisini getirmeyi düşündü. Mutfaktaki iki sandalyeden birisini de alabilirdi. Bunun kararsızlığı ile bocalarken Berna ona baktı iri gözlerle.

"Gelsene yanıma!" dedi doğal bir sesle. Neden ayakta öyle durduğunu anlamamış gibiydi.

"Ben sandalye getiririm."

Berna ikili koltukta iyice yana kaydı. Sanki onun huzursuzluğunu hissetmişti. Eliyle yanındaki boşluğa dokundu. "Bak, burada yer var. İkimize de yeter. Gel hadi."

Zehra biraz çekinikçe onun yanında oturdu. Sonuçta *sıska bir oğlan çocuğu* kadar yer kapladığını düşündü. Gözlerini Faruk'a çevirmemek için çaba harcadığının farkında değildi. O cümleyi hatırlayınca kalbi sızlamıştı. Başka bir sehpa olmadığı için iki genç kız da kahve fincanlarını ellerine aldı. Dökmemeye çalışarak tutuyorlardı.

"Ev nasıl buldun, baba?" diye sordu Berna. Sesi nese[illegible] hâli onun bu umurunda değilmiş gibiydi. "Sevimli değil mi?"

Güzel yüzü gülümsüyordu. En azından ağabeyi gibi gülec[illegible] çıkmıyor. Zehra ile mutfakta konuşurken son derece rahat ve içten[illegible] ısrarla yanına oturması konusunda ısrar etmişti. Zehra artık [illegible] yanında büyük bir huzursuzluk hissetmiyordu. Elbette ki Faruk'un [illegible] yanında hâlâ rahat değildi.

"Eksiği çok!" dedi Levent Bey. "Sehpa yok, sandalye yok, *minder* [illegible] yok..." Daha devamı edecekti ki karısının bakışlarını gördü. "Ama ev[illegible] sevimli..." diyerek lafını toparladı. "Hepsi zamanla alınır." Hafif bir nefes [illegible] oğlunun gülümseyen yüzüne baktı. "Ben... bazılarını tedarik etmek [illegible] Banka hesabını kullanmamakta inat edeceksen eğer hiç değilse şu almak [illegible] değin yatağı bizim almamıza izin ver. Bundan memnun oluruz."

"Param var, baba. İyi kötü kazanıyorum..." Hafif bir eğlenmeyle [illegible] burzdu. "Yani henüz hesabıma yatmadı ama biriktirdiklerimle idare [illegible] yorum. Teşekkür ederim."

Zuhal Hanım araya girdi. "Oğlum, bunda ne var? Birkaç parça eşya [illegible] bizim de katkımız olsa ne olur ki?"

"Mikrodalga almışsınız zaten. Koridorda gördüm. Berna'nın her [illegible] mikrodalgada hallettiğini biliyorum. Galiba o da yavaş yavaş bu eve yerleş[illegible] meye çalışıyor!"

Berna kıkırdamıştı. "Valizimi de gördün mü koridorda? İçinde kıyafet[illegible] lerim var. Arada kaçar gelirim artık."

"Gördüğün gibi evin kontenjanı dolu!" dedi genç adam alayla. Gözleriyle Zehra'yı işaret etmişti.

Genç kız yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Ben gideceğim nasılsa..." dedi yavaşça.

"Dur bakalım, kızım!" Faruk ona çevirdi gözlerini. "Daha yapılacak işler var... Gitmek için acele etme! Berna evleninceye kadar bekle en azından!"

Onun keyifle sırıtması üzerine kardeşi gözlerini irileştirip yalandan kızdı. "Sen şimdi beni istemiyor musun? Geçen geldiğimde o sevdiğin *Halley*'li pastayı yaptım diye ne kadar memnundun ama!"

"Fena değildi ama annem daha güzel yapıyor. Yoklukta yedik işte!"

"Nankör!" Berna hafif bir nefes aldı. Annesi ile babasının oturduğu kalitesiz koltuğu gözleriyle işaret etti. "Şu çirkin koltuğunda uyumaya bile ses çıkarmadım. Her yerimi ağrıttı. Sırf evde insan sesi duy diye!"

"Daha kısa olsaydın sorun olmazdı."

"Zehra da benim boyumda!" Gözleri genç kıza döndü. "Sahi, sen nasıl sığdın o koltuğa? İnsanı dayak yemiş gibi yapmıyor mu?"

Zehra irkilmişti. Bakışları Faruk ile Berna arasında gezindi. Karı kocaya bakmaya ise cesareti yoktu. Ne diyecekti şimdi? İki gece hariç hep Faruk'la aynı yatakta yattıklarını mı?

"Ben..." diye başladı çekinikçe.

"Zehra, ağabeyinin yatağında yatmış, kızım!" dedi Zuhal Hanım. "Çok hasta olunca. Fakat gerçekten de bir yatak almak şart bu eve. Sen gece kalacak mısın abinle?"

Berna başını eğdi. "Kalmak istiyorum ama..." Burun kıvırdı. "Düşündüm de üçümüz için gerçekten zor olacak. Sizinle birlikte dönerim."

Zehra iyice huzursuz olmuştu. Onun yüzünden ağabey kardeşin ayrı kalmasını hiç istemezdi. Bir kara kedi araya girmekten nefret ederdi.

"Ben daha iyiyim artık!" dedi hemen. Gözleri Faruk'a döndü. "Aklıma bir şey geldi. Senin bürondaki dinlenme odasında kalabilirim bir süre. Hem sen sekreter buluncaya kadar oradaki işlere bakarım hem de kalacak bir yerim olur. Ne dersin? İzin verirsen tabii. Levent Bey giderken beni oraya bırakabilir. Yolları üstünde sanırım."

"Ya hayır!" diye hemen itiraz etti Berna. Son derece içtendi. "Sakın! Zaten ben de bu gıcıkla aynı evde kalmaya can atmıyorum. Sen varsın diye güzel olacağını düşünmüştüm sadece."

"Rahatsız da olsa yatmak için tek koltuk var," dedi Zehra. "En doğrusu bu. Ben de seninle çene çalmayı çok isterdim ama..."

Levent Bey sakin bir şekilde araya girdi. Bir yandan da küçük kurabiyeleri ağzına atıp duruyordu. "Siz ikiniz, kız kıza Faruk'un yatağında birlikte yatabilirsiniz." Herkes dönüp ona bakmıştı. Adam omuzlarını silkti. "Uyumaktan çok çene çalarsınız gibi geliyor ama en doğrusu bu. Faruk da bu koltukta yatar." Berna'nın gözlerinin parladığını görünce adam ilk kez gülümsedi. Fikrinin mantıklı olduğunu herkes kabullenmiş gibiydi.

"Doğru!" dedi Berna neşeyle. Bu fikri çok cazip bulduğu gözlerinden belliydi. Yerinde heyecanla doğrulmuştu.

Faruk derin bir nefes alıp ayağa kalktı. "Olmaz!"

Bu sefer herkes ona baktı. "Niye olmazmış?" diye sordu Berna hemen. Sesinde şimdi hafif bir hayal kırıklığı vardı.

"O koltukta bir gece daha yatamam!" Onun da sesi katıydı. Bakışları ailesinde gezindi. "Anlaşılan kimsenin gitmeye niyeti yok." Herkes sessizdi. Levent Bey bile hiç alınmamıştı. Faruk çabucak bir plan yaptı. "Peki, madem öyle... Zehra, sen hemen hazırlan. Gidip seninle acilen bir yatak bakalım. Anne, madem geldin, bana akşam yemeği için domatesli sulu köfte yapar mısın? Çok özledim. Berna, sen de biz gelinceye kadar eşyalarını yerleştirip anneme yardım edersin." Gözleri babasına döndü. Kaşları hafifçe kalktı. "Sen

[illegible]

Her ne kadar genç adam normal bir şekilde konuşmuyor da bunun sebebi bir şeyin dalı olduğunu anlayan anlamıştı Levent Bey karşısındaki [illegible] konuşmasını görmeden geldi Ayağa kalktı zor bir şekilde Yan elle bir [illegible] sırtını sağlam olduğuna dinçti

"Gideyim o zaman." dedi keyiflendiğini gizlemeye çalışarak. "Bugün [illegible] Akşam olmak üzere Mağazalar kapanmadan yetişeyim." Gideceği kanunun tabağındaki iki küçük kurabiyeydi "Bunları yiyecek misiniz?" diye [illegible]

Kadın biraz zor bir şekilde bakarak şeker olduğunu hatırlasa da adamın gözlerini kedi yavrusu gibi açınca direnci kırıldı. Tabağını kaldırdı. Adamın çabucak iki kurabiyeyi almışı bile

"Bunları nereden almışlarsa biz de giderken alalım..." diye yine [illegible] Levent Bey İki küçük kurabiyenin birisi ağzında kaybolmuştu. Zevkle ağzında gezdirdi "Yediklerim içinde en güzelleri. Hem üzümlüsü de var."

Zehra zor Faruk'un anı istekleri karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. Ayağa kalkmıştı ama tüm gün boyunca böyle şaşkın ördek gibi dolaşacaktı gibiydi. Gözleri daha da irileşmişti. Her şeyin gelişme hızından dolayı gerçeküstü şaşkındı.

"Yatağa gerek var mı?" diye uyaran bir bakışla Faruk'a baktı.

"Biz artık kalabalık bir aileyiz, Zehra Hanım!" dedi genç adam oralı olmadan. Gözünün ucuyla babasını işaret etti. "O kurabiyelerden yapmaya devam edersen benim babam için de bir yatak almamız gerekecek!"

Adam elindeki son kurabiyeyi de ağzına atmıştı. Bir an çiğnemeden, şaşkınca öyle durdu. "Ne?" dedi açık bir hayrede. "Bunlar hazır değil mi?"

"Zehra yapmış!" dedi Zuhal Hanım.

"Cidden mi?" Ağzındakini hemen çiğnedi. "Mutfakta daha var mı?"

"Aynı şekerin gibi dahası var, canım!" dedi kadın alayla.

"Bunlar leblebi tanesi kadar yahu! Şekerime ne yapacak?"

"Bilemem artık!"

Sanki Levent Bey de yavaşça kıvama geliyordu. Adamın aslında tatlı sert bir karakteri vardı. Keyfi yerinde olduğunda belli ki eğlenceli birisi de olabiliyordu.

"Bence biz Zehra'yı evlatlık alalım. Bu yediğim en harika kurabiye!"

Ne Zuhal Hanım ne de Berna alınmıştı. Onlar babalarının hâline tavrına alışkındı. Gülümsemeleri bunu belli ediyordu. Zehra ise ne diyeceğini bilemeden duruyordu.

"Teşekkür ederim..." diyebildi sadece. Yanakları minik bir utançla kızarmıştı.

Ve o an... İşte o an, önceden hiç kimsesi kalmamışken şimdi birden kalabalık bir ailesi olmuş gibi hissetti. Şu asık suratlı Levent Bey bile ona karşı oğluna davrandığından daha ılıman davranıyordu. Evet, adamdan biraz çekindiği doğruydu ama yakışıklı babanın şu ana kadar Zehra'ya yönelik hiçbir ters, olumsuz tavrı olmamıştı. Ailenin en otoriter olanının ise Zuhal Hanım olduğu belliydi. O bile kendisine hep gülümseyerek bakıyordu.

"Ben de sana *Halley*'li pasta yapayım mı abiciğim?" diye sordu Berna, Faruk'un önüne gelerek. Zehra kalkınca o da kahvesini aceleyle yudumlamış ve hemen ayağa kalkmıştı.

"Rüşvet mi?" Faruk'un kaşları merakla havalandı.

"Yok canım, cici bir adam olduğun için!" diye sırnaştı Berna. "Belki bu sefer daha çok beğenirsin."

"Evde malzeme yok!"

"Olsun, ben şimdi gider, marketten alırım. Geçen sefer de ben almıştım." Genç kızın gözleri hafif bir şımarıklıkla parlıyordu.

"Köfte için kıyma da almak lazım..." diye mırıldandı Zuhal Hanım. "Evde olmadığına eminim."

"Ben almıştım." Zehra utangaç bir şekilde gülümsedi. "*Eve misafir gelecekse tedarikli olmak lazım*, derdi annem."

"Annen çok akıllı bir kadınmış," dedi Zuhal Hanım. Zehra'nın annesi tarafından çok iyi yetiştirildiği o kadar belliydi ki... "Allah rahmet eylesin. Mekânı cennet olsun."

"Teşekkür ederim." Zehra bu güzel dilekler için hüzünlü ama tatlı bir şekilde gülümsedi. O anda pencereden giren öğlen güneşi sanki yüzünde ışıldamıştı.

Ve yine o anda, tüm yaralarına rağmen gerçekten çok güzel bir genç kız olmuştu.

Faruk onu süzerken huzursuzca kıpırdandı. Neden huzursuz olduğunu bilmiyordu. Hâlbuki onun adına mutlu olmalıydı. Böyle gülümseyebildiği, yeniden güzel bir genç kız gibi göründüğü için sevinmeliydi.

Annesi haklıydı galiba... Şu kalçalarına yapışan seksi, mavi kot pantolonu ve beyaz gömleği ile gerçekten güzel görünmüştü gözüne. Oval yüzü hâlâ solgun olsa da fiziği sanki yavaş yavaş yerine geliyordu.

Bakışları gömleğinin gizleyemediği o kabarıklıklara, dik göğüslerine kaydı. Kahretsin! Belki de her şey, onu çekici bulması, zayıflığına rağmen gözüne farklı bir güzellikte görünmesi yüzündendi. Yoksa bu kız hâlâ bir

zombi kadar zayıftı. Dişlerini sıktı. Yine de çekiciydi işte. *Bir zombi güzeli*[illegible] *göğüslerine dokunup öpmeyi istemesi ne büyük bir saçmalıktı!*

Gözünün önünde beliren o güzel görüntüyü silmek için neredeyse başını iki yana sallayacaktı. Ayrıca kendisinin direttiği şu okul işi, iyi bir fikir miydi acaba? Sonra da üniversite vardı! Ergen oğlanların onun peşinden koşacağı günler geldiğinde onu koruyabilecek miydi? Ya da Zehra onun korumasına ihtiyaç duyacak mıydı? Belki kendi hayatını kurduğunda Faruk'la hiç görüşemeyecekleri bir ortamda olacaklardı. Belki de onunla görüşmek istemeyecekti!

Kardeşi Berna için o kadar endişelenmezken Zehra için endişe duyması kafasını karıştırıyor ama sebebini anlayamıyordu.

"Tamam o hâlde..." dedi gözlerini kaçırarak. Bakışları yine kardeşine çevrildi. "Sen bizim eve dönmemizi bekle. *Halley*'li pastayı Zehra ile birlikte yaparsınız. Ona da öğret. Bir süre daha bu evde kalacak gibi. Belki boş odamı ona kiralarım. Böylece arada sırada kurabiyelerinden de yerim. *Halley'li* pastayı da öğrenirse harika olur!" Babasına çevrildi eğlenceli bakışları. "Hadi, baba. Biz de bir an önce gidelim. Yatağı acilen eve getirecek bir mağaza bulabilecek miyiz bir bakalım."

Zehra yatak almak için niye Faruk'la gittiğini anlayamıyordu. Evde kadınlarla kalmayı tercih ederdi. Acaba burada sorguya çekileceğini düşündüğü için mi onun da gelmesini istemişti? Belki de alınacak yatakta Zehra yatacağı için özellikle onun beğenmesini istiyordu.

Faruk oturma odasının kapısına doğru yürürken bir an durakladı. Aklına bir şey gelmiş gibiydi.

"Bir şey daha var!" dedi genç adam gülümseyerek.

Gözleri odadakilerin üzerinde gezindi. Herkes merakla ona bakıyordu. Zehra dâhil! Fakat o bile genç adamın söyleyeceği sözlere hazırlıklı değildi.

"Size Zehra ile nişanlı olduğumuzu söylemiş miydim?"

16. BÖLÜM
ŞAHANE GELİN

"Size Zehra ile nişanlı olduğumuzu söylemiş miydim?"

Bu sözler ortaya bomba gibi düşmüştü. Herkes şaşkınca bakıyordu. Sonra bu bakışlar doğal olarak Zehra'ya döndü. Genç kız da şaşkındı. Hemen başını iki yana salladı.

"Hayır, bu doğru değil!" diye itiraz etti. Farkında olmadan Faruk'u hafifçe dürttü. "Söylesene! Doğru olmadığını söyler misin?"

Genç adam gülümsedi. "Tabii ki numaradan nişanlıyız, canım!" diye ekledi genç adam. Onları şaşırttığı için hâlinden memnun gibiydi. "Apartmanda dedikodu olmasın diye, dün bir komşuya mecburen öyle dedim. Soran olursa siz de öyle söylersiniz. Yoksa nişan gerçek değil tabii ki. İşin doğrusu, bu göçmen kızın kendi memleketinde ona çok tutkulu olan bir nişanlısı var. İstesem bile o fırsatı kaçırmışım anlayacağınız."

Zehra bu sefer gözlerinde öfkeli bir parıldamayla ona bakmıştı.

Zuhal Hanım merakla sordu. "Gerçekten nişanlı mısın?" Zehra'nın sessizliği üzerine devam etti. "'Suriye'de mi?"

"Evet."

"Gelip seni alacak mı? Nasıl olacak bu iş?"

"Umarım ki gelmez..." dedi Zehra bir süre sonra. Gözleri hâlâ Faruk'a olan öfkesiyle parlıyordu. "Buraya kaçış sebeplerimden birisidir o."

Kadının kaşları hafifçe kalktı. "Yani nişanlını sevmiyor musun?"

"Zorla nişanlandırıldım. Sevilecek birisi değildir kendisi."

"Anladım. Bu durumda nişanı bozmuş mu oluyorsun?"

"Öyle umuyorum."

"Nişanı bozduğundan haberi yok mu yani?"

"Var ama... çok ayrıntılı konuşamadık."

Faruk araya girdi. "Bu konuyu sonra konuşsak olur mu? Şu yatak meselesi acil malum. Koltukta yatmak istemiyorum gerçekten."

Genç adamın ısrarı üzerine bu şaşırtıcı ayrıntılar içeren konuşma geçici olarak sonlandı. Hepsi yeniden daire kapısına yöneldiler. Berna da üzerine uzun montunu giydi. O da pasta malzemelerini almak üzere markete gidiyordu. Zuhal Hanım bir süre için evde yalnız kalacaktı.

Levent Bey ilgili bir kocanın huzursuzluğu ile karısına fısıldadı. "Kapıyı arkadan kilitlemeyi unutma!"

"Unutmam... Siz de dikkatli olun. Trafik artmıştır. Kimseyle dalaşma."

Adam, karısının yanağından öpüp asansörün önünde bekleyen gençlerin yanına yürüdü. Yarım saat için bile ayrılsa Levent Bey, eşini öpmeden evden dışarı çıkmazdı. Çocukları bu ritüele alışkın oldukları için Zehra'ya oldukça kaba bir şey gibi görünmemişti gözlerine.

Hep birlikte asansörle aşağıya indiler. Apartmanın kapısından çıktıktan sonra sadece birkaç metre yürüdüler. Levent Bey'in lüks arabası çok yakına park edilmişti. Berna markete doğru yoluna devam etti. Arabanın kapıları açılınca Zehra arka koltuğa geçti. Faruk ön tarafa, babasının yanına oturmuştu. Arabayı çalıştıran Levent Bey, kusursuz sessizlik barındıran aracın içinde oğluna çevirdi bakışlarını.

"Ne yöne?"

"Buradan geri dönüp caddeye çıkalım, baba. Karabağlar'da hâlâ açık yerler vardır."

İzmir'in o bölgesi yıllar içinde çok gelişmiş, özellikle mobilya üzerine çok büyük atılımlar yapmıştı. Buca'ya da yakındı. Uzun sürmeden oraya vardılar. Birçok büyük mağaza ve küçük küçük bir sürü dükkân sağlı sollu sıralanmıştı. Trafiği aksatmayacak yavaşlıkla ilerlerken mağazalara bakıyorlardı. Kaliteli mobilyalarıyla ünlü bir markanın büyük mağazasının açık olduğunu görünce doğrudan otoparkına girdiler.

Çoğu mağaza o saatlerde hafta sonu tatili havasına girmişken orası hâlâ hareketliydi. Mağaza içinde bir düzineye yakın müşteri geziniyordu. Etrafların yeni kumaş ve mobilya kokusu sarmıştı. Çevreleri temizlik ve kalitenin hoş bir uyumuyla göz alıyordu. Bir mağaza çalışanı onları karşıladı. Güler yüzüyle ne istediklerini, tercihlerini sordu. Sonra nazikçe yol gösterdi. Ardından serbestçe gezmeleri için biraz uzaklaşıp beklemeye başladı.

Faruk geniş zemin kattaki yayılan yatak odası gruplarını inceliyordu. Eliyle hafifçe Zehra'nın kolunu dürttü.

"Surat asmayı bırak da hoşuna gideni seç," dedi gülümseyerek.

Zehra ona bakmadan konuştu. "Surat asmıyorum ben!"

"Niye kaçacakmış gibi duruyorsun?"

Genç kız gözlerini kıstı. Sonra mecburen ona döndü. "Yavaş konuşur musun?" diye fısıldadı. "Baban duyup bir şey var zannedecek. Kaçacakmış gibi durmuyorum. Ayrıca bu yatağı bana değil, kendi evine alıyorsun. Senin seçmen daha doğru olur. Ben yatmayacağım nasılsa!"

"Nezaketin gözlerimi yaşarttı... Demek yeni yatak yerine benimle yatmayı seçiyorsun?"

Zehra gözlerini kırpıştırdı. "B..Ben öyle bir şey demedim!" derken hafifçe kekeledi.

"Sözlerinden öyle anladım ama! Bende kaldığın sürece aynı yatakta yatmamıza karşı değilim. Eğlenceli ve sıcak olduğunu kabul ediyorum. Yine de bizimkilere karşı durumu kurtarmak için ayrı bir yatak alsak iyi olur."

"İnan ki sırf senin yüzünden gidip- Hassan'la evleneceğim!" diye söylendi Zehra. "Biraz büyüsen mi artık?"

"Büyümek zevkli değil. Hadi gel, birlikte yatağı seçelim. Kavga ettiğimiz günlerde, onun üzerinde yatarsın!"

Tatlı bir şekilde sırıtmasına rağmen Zehra'nın ters bakışlarından yine de nasibini aldı.

Levent Bey mağazanın müşteri koltuklarında oturuyordu. Yatak alırken karışmak istememişti. İki gencin fısıldaşmalarını izlerken yüzü yine asık gibiydi. Ancak içinden geçenleri kimse bilemezdi.

Uzun boylu ve yakışıklı oğlunu gururla süzüyordu. Onun neşeli hâlini hep kıskanmıştı. Onun kişiliğinde kendi eksikliklerini görüyordu. Kendi iyi yanları ise oğlunda çok daha fazlasıyla mevcuttu. Bu gurur verici bir şeydi. Şu gencecik kıza bu zor zamanda sahip çıkması bile mükemmel karakterinin bir özelliğiydi. Hangi genç adam kendi hayat telaşı içinde bir yabancıya kucak açardı? Üstelik kaçak, göçmen bir kıza! Hangi ruh hâliyle en önemli kredisini de harcar, genç kızın hayatını geri kazandırmak için Tamer Karlıbel'den yardım isterdi?

Tamer'i çok fazla tanımasa da adamın müthiş bir çevresi ve yetenekleri olduğunu biliyordu. Oğlu, Zehra için en doğru adamla iletişim kurmuştu. Öz babasındansa ondan yardım istemesini kırıcı bulmuyordu. Tamer'in devlet içinde daha güçlü bağları vardı. Faruk'u özel bir teşkilata sokmak için kendisinden izin istemişti. O izni istediğinde elinin ayağının nasıl kesildiğini hâlâ bugün gibi hatırlıyordu. Üstelik oğlunun bu fikre ne kadar sıcak baktığını da görmüştü. İşte çocuğuyla ilk kez o zaman ciddi anlamda tartışmışlardı.

İç çekti. Neyse, artık her şey geçip gitmişti. İki yıl önceki şeyleri hatırlamaya gerek yoktu. Oğlu şimdi dizinin dibindeydi. Akçay'dan uzakta olsa da İzmir'de güvende olduğunu bilmek önemliydi. Yanında çalışmak istemeyip kendine bir iş kurması biraz canını sıkmıştı ama en azından çok yakınındaydı. Onu daha sık görebilecek olmak içini rahatlatıyordu. Bir bahane bulup İzmir'e gelmesi zor olmazdı. Araç alım satımı için ara sıra geliyordu zaten. Bazen karısı Zuhal'i de alır, gelirdi.

Gözleri zayıf göçmen kız üzerinde gezindi. Onun henüz açılmamış bir gül goncası olduğunu görebiliyordu. Yüz güzelliği enteresan bir şekilde göz car-

gözler görmemişti. İnsanın içine işleyen, yardım etme hissi [illegible] gururundan asla ödün vermeyen yaralı bakışlardı bunlar.

Faruk'un ona olan dostça hislerine aynen karşılık verdiğini de görüyordu. Sanki hayatta tek güvendiği Faruk'tu. Ona olan bakışlarında [illegible] bir inanç vardı. Tamer ve Doğan ikilisinin iyi haberleri bile Faruk'un [illegible] laması kadar etkili olmamıştı.

Gençler o sırada mağaza içinde gezinmeye devam ediyorlardı. Zehra sonunda direnmeyi bırakmıştı. Çarşafından yastığına her şeyiyle bazı [illegible] örnek yatakların arasında yavaşça geziyor, küçük elleriyle yatakların [illegible] kontrol ediyor, bazen de üzerlerine oturuyordu. En nihayetinde bir tanesine karar kıldı. Faruk satıcı ile konuştuğunda yatağın, altındaki bazası ile birlikte bir iki saate gönderilebileceğini öğrendi.

Bu söz genç adamı memnun etmişti. Ayrıca yatağın yanına konulacak küçük ama çok kullanışlı, üzerinde boy aynası olan bir de giysi dolabı [illegible]. Bu yatakta kim yatacak olursa olsun özel eşyalarını bir yere koyması gerekecekti. O küçük odaya bu dolap yeterliydi. Yatağın yanına alınan iki adet komodin de takımı tamamlamıştı.

"Evde yedek yastık ve çarşafın var mı?" diye sordu Zehra.

Faruk burun kıvırdı. "Sanmıyorum..." Gözleri duvara dayalı raflardaki poşetli ürünlere gitti. Bir yatak için ne gerekiyorsa o raflarda hepsi vardı. Rengârenk ürünler göz dolduruyordu.

"Onlardan da almalısın."

"Tamam, öyleyse seç bakalım."

Zehra raflardaki çarşaf, yorgan takımlarını tek tek inceledi. Beğendiği iki tanesini aldı. Her yatağa yedeğiyle beraber en az iki takım olması gerektiğini söylemişti. Ortopedik yastıklardan da iki tane seçti. Sonunda alışveriş işi bitti. Eşyaların hepsi arkalarından gönderilecekti. Kasaya doğru yürüdüler. Ceviz masanın ardındaki adam, patron olmalıydı. Oldukça iyi giyimliydi. Onlara gülen bir yüzle karşıladı.

Levent Bey de alışverişin bittiğini görünce çabucak yerinden kalktı ve iki gencin önüne geçiverdi. Bir eliyle de oğlunun göğsüne dokunup engelledi. "Bunları ben hediye etmek istiyorum!" diye kesin bir sesle konuştu.

"Hayır!" diye itiraz edecek oldu Faruk. Sesi sıkıntılıydı. "Ben alırım, baba."

Adam ters bir bakış attı. "Ben alacağım, dedim. Hem sana değil, bu kıza alıyorum. Başkalarının onun için yaptığının yanında benimkisi bir şey değil."

"Ama..."

"Benimle her konuda inatlaşmasan olmaz mı? Annenle kavga mı ettireceksin beni?" Kasada onları gülümseyerek süzen iyi giyimli adama döndü.

Çoktan elini cebine atıp cüzdanını çıkarmıştı. Oradan da altın rengi bir kart çekti.

Zehra belli etmeden Faruk'un bacağının arkasını çimdikledi. Bu bir uyarıydı. Çok hafifti ama kendisini belli etti. Genç adam yerinde zıplamıştı. "Azıcık adamın suyuna git!" diye fısıldadı.

Faruk mecburen sesini çıkarmamıştı. Bu çimdiklenmenin ve zorlanmanın intikamını sonra alacağını belli edercesine genç kıza göz kırptı. "Annem sana el mi verdi?"

Zehra'nın kaşları hafifçe kalktı. Bu sözün manasını bilmiyordu. "Anlamadım? Kimsenin elini almadım ben!"

Faruk sırıttı. Türkçesi güzeldi ama bazı şeyleri hâlâ bilmiyordu. "Anlatırım sonra."

Keyifli gülümsemesi yine dudaklarında olduğu için pek korkutucu değildi. Ancak o anda gerçekten çok yakışıklı görünüyordu. Zehra bir an o güzel yüze baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. İnsanın yüzüne böyle doğrudan bakan, yakışıklılığının farkında olmayan erkeklerden korkması gerektiğini içgüdüsel olarak hissetmişti.

"Bir de sehpa takımı istiyoruz," dedi Levent Bey. "Hani şu iç içe olanlardan... Ceviz rengi. Hatta aynı modelden varsa iki takım olsun."

Sonunda temel alınacaklar bitmiş gibiydi. Ödeme yapılıp teslimat sözleri alındıktan sonra mağazadan çıkıp tekrar arabaya bindiler. Eve dönüş yolu oldukça sessizdi. Levent Bey, oğlu için bir şeyler yapabilmiş olmanın keyfiyle aracını sürüyordu. Hatta radyodan gelen müzik eşliğinde bazen direksiyonda tempo tutuyordu. İnce, uzun parmakları oğlununkine çok benziyordu. Aynı kalın kaşlar yumuşamıştı.

Faruk babasının bu hâli üzerine aslında biraz şaşkındı. Gözünün ucuyla ona bakınca gördüklerine inanamamıştı. Her zaman ciddi duran babasının dudakları mı kıvrılmıştı? Gülümsüyor muydu? Acaba kendi gözleri mi yanılıyordu? Onun böyle olmasının sebebini anlayamadı. Üstelik epey masraf yapmıştı. Dünyanın parasını gözünü kırpmadan vermek, normal bir insanın canını acıtırdı. Böyle gülümsetmezdi. Zehra'ya karşı ise korktuğu kadar ters davranmamıştı. Bu çok ilginçti. Genç kız için arka kapıyı açıp binmesine yardım bile etmişti.

Eve geldiklerinde onları güzel bir koku karşıladı. Genç adam soyunup hemen mutfağa geçti. Annesini elinde bıçakla, salata yaparken buldu. Berna da pilav yapmak için pirinçleri bir kabın içinde yıkıyordu.

Gözleri ocağın üstüne kaydı. Kokunun geldiği yer belliydi. Kısık ateş altında pişen sulu köfte, ağız sulandırıcı bir şekilde kokuyordu. Gidip baktı. Cam kapağı buharlanmış olsa da içi gözüküyordu. Yayvan köfteler, üzerlerine

kavrulmuş domates parçaları ve ince kesilmiş biberin yumuşayıp ezilerek karışmasını beklerken, güzel kokular çıkararak az miktarda salçalı suyun içinde yavaş yavaş pişiyorlardı.

"Çok güzel kokuyor!" dedi iştahlı bir gülümsemeyle. Gidip annesinin yanında durdu. Eğilip pürüzsüz yanağını bir erkek çocuğunun içgüdüsüyle öptü. "Kimse senin gibi köfte yapamaz! Ağzım sulandı resmen! Ne zaman piyer?"

Kadın memnun bir şekilde gülümsedi. Faruk büyüyüp yaş almış olsa da hâlâ onların küçük oğullarıydı. "Kırk dakikaya her şey hazır olur."

"Yaşasın! Acıktım!"

"Acele etme. Dinlensin biraz. Yemek saatine çok var. Hem kızım sana tatlı yapacak."

"Çok acıktım ama!"

"Kurabiye ye!" Zehra da mutfağa girince kadın hemen ilgisini ona çevirmişti. Gözlerini genç kızın anlamlı iri gözlerine dikti. "Yatağı aldınız mı kızım?"

Niye herkes yatak işini ona bırakıyordu ki? Faruk hemen yanında bitiveriyordu işte! Zehra bunun sebebini düşünürken başını olumlu manada sallamayı ihmal etmedi "Aldık..."

"Oh! Harika!" Bunu söyleyen Berna'ydı. "Koltuktan kurtulduk demek oldu. Ne zaman gelecek? Yarın olmasın lütfen!"

"Bir iki saate getirecekler. Bir de dolap aldık."

Zuhal Hanım ellerini beline dayadı. "Parasını kim ödedi?" diye meraklı bir sesle sordu.

Fakat öyle bir duruşu vardı ki sanki bazıları için ölüm kalım meselesiydi. Hatta her şeyi alaya alan Faruk bile hafifçe irkildi. Onun da gözleri Zehra'ya kaydı. Sonra genç kızın mağazadaki çimdiğinin önemi kafasına yeni dank etmiş gibi gülümsedi.

"Babam tabii ki! Koca patron varken ben mi ödeyeceğim?" dedi pervasız bir sesle.

"Doğruyu söyle!" diye uyardı kadın onu.

"Anne, ya! Artık iki boğaza bakıyorum ben! Babamı niye yanımda götürdüm sanıyorsun? İnan ki her şeyin parasını o ödedi."

Kadın onun gülümseyen yüzüne kısılmış gözlerle bakıyordu. Sonra aniden o da gülümsedi. Yüzü ve duruşu yumuşadı. Oğlunun masum tavrına inanmış gibiydi. "Aferin sana! Çarşaf falan da alsaydınız."

"Aldık..."

"Yastık?"

"Yatakla birlikte geliyor. Hediye..."

"Halı?"

Faruk kaşlarını kaldırdı. "Ne halısı?"

"Oğlum, yer çıplak mı kalsın?"

Bunu kimse düşünmemişti. Zehra ile bakıştılar bir an. Sonra genç adam omuz silkti. "Neyse, halıyı sonra hallederim."

"Unutma, halısız oda olmaz! Perdeye göre, mobilyalara göre ve yerdeki parkelere göre uygun bir şey olsun."

Genç adam burun kıvırdı. "Hepsine mi yoksa sadece birine mi uygun olacak? Alt tarafı halı işte!"

"Sen Zehra'yı yanında götür. O bilir."

"Tamam!" Faruk uzanıp masanın üzerinde duran kurabiye kavanozunu eline aldı. İçinden bir tane çekip ağzına attı. Berna da konuşmanın bittiğine kanaat getirince Zehra'ya seslendi.

"Şimdi sıra bizde, Zehra. Bu tatlı manyağına güzel bir pasta yapmaya hazır mısın bakalım?"

Genç kız uysalca başını eğdi. "Evet..." Gözleri hâlinden memnun görünen genç adama kısa bir an için kaydı. "Ama önce ellerimi yıkayayım, hemen gelirim..." Faruk hâlâ mutfakta öylece dikiliyor, tadını çıkara çıkara kurabiyesini yiyordu. Belli etmeden ona yanaştı. Kimsenin onunla ilgilenmediği bir anda genç adamı kolundan hafifçe dürttü.

Faruk irkilmişti. Ne olmuştu yine? Kaşları merakla kalktı.

"Ne?" diye fısıldadı.

Zehra da dişleri arasından mırıldanmıştı. "Hâlâ ne duruyorsun burada? Babanın yanına gitsene!"

"Niye?" Faruk anlamamıştı. Bir kurabiye daha alıp ağzına attı.

"Adam yalnız!" Gözleri uyarıyla açıldı. Bu bir erkek için açık bir tehditti. "Adam tek başına mı otursun? Git, babanla sohbet et!"

"Ama..."

"Git!" Bu kesin bir emir gibiydi.

Faruk elinde olmadan güldü. Sonra tatlı bir kahkaha attı. Berna ve Zuhal Hanım gözlerini ona çevirdiklerinde genç adam hâlâ gülüyordu. Hatta temiz elini uzatıp genç kızın kısa saçlarını karıştırmıştı.

"Sonunda seninle evleneceğim galiba..." dedi sözlerinin duyulmasına aldırmadan. "Anne! İnan bana, bir daha böyle *şahane gelin* bulamazsın. Benim bile aklımı çeliyor. Bana babamın yanına gidip onunla sohbet etmemi söyledi."

Kadın önce hiçbir tepki vermedi. Kıpkırmızı olmuş Zehra'nın yüzüne bakıyordu. "O sana hatırlatmadan önce senin öyle yapman lazımdı!" diye söylendi sonra hafifçe.

"Babamdan bahsediyoruz, anne. O yalnızlığı sever."

"Ben de severim ama hak. evine bir yabancıyı almışsın." Gözler Zehra'ya çevrildi. "Kusura bakma, kızım. Yabancı derken... Kötülemek için söylemedim. Başka uygun kelime bulamadım."

Zehra yutkundu. Gülümsemeye çalıştı. "Önemli değil, efendim. Esasen ki bir yabancıyım..." Bir an durakladı. "Aklınıza yanlış bir şey gelmesin. Oğlunuzla evlenmek gibi bir niyetim hiç olmadı. Biz sadece arkadaşız. Onun alaycı yakalarını benden iyi biliyor olmalısınız."

"Evet, bilirim."

"Sanırım birkaç güne kadar ben de buradan ayrılırım."

Sanki kadını teskin etmek için konuşuyor, oğlunda gözü olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Hangi anne değerli oğlunun kimsesiz, zavallı bir göçmenle evlenmesini isterdi ki? Ona hak vermekten başka bir şey yapamazdı. Ne olursa olsun bu ülkede hep bir yabancı, hep istenmeyen bir göçmen olarak kalacaktı.

"Daha neler!" dedi Faruk. Annesinin cevap vermesine fırsat bırakmamıştı. "Bir dur, acele etme bakalım. Aklından geçenlerin ipini de sıkıca tut. Faruk Serdar Holding'in sizinle işi daha bitmedi, Zehra Hanım. Uğur böceğimi öyle kolayca uçurur muyum hiç? Sen benim şans böceğimsin."

"Yok öyle bir şey!" diye söylendi Zehra. "Olmadığını biliyorsun."

"Bak, senin sayende bugün babamın yüzünün yumuşadığını gördüm. Senden hoşlandı. Öyle değil mi anne? Oğlunun yanında gördüğü kızlara karşı normalde annemden çok daha tepkilidir. Herkesi bana yakıştırmaz."

Zehra'nın gözleri öfkeden iyice yanmaya başlamıştı. Ne rahat bir adamdı bu? Nasıl böyle pervasızca konuşabiliyordu? Başkaları tarafından yanlış anlaşılabilecek her cümleyi çekinmeden nasıl kurabiliyordu?

"Belki de yakışacak bir yanımız olmadığı içindir. Siyah beyaz kadar zıt olduğumuzun farkındadır." Sesi biraz kızgındı. "Niye ailenin aklına olmadık şeyler sokuyorsun?" Bakışları Zuhal Hanım'a çevrildi. "Kusura bakmayın, efendim. Oğlunuz beni ölümden kurtardığından beri sahiplendiği bir kedi yavrusu gibi görüyor da!"

Zuhal Hanım kollarını göğsünde kavuşturmuş, belini de mutfak tezgâhına dayamıştı. İlgiyle ikisi arasındaki konuşmayı izliyordu. Berna'nın gözleri de ağabeyi ile Zehra arasında gidip geliyordu.

"Ama sen ne uğur böceğisin ne de zavallı bir kedi yavrusu..." diye mırıldandı kadın. "Üzülme, kızım. Sen ona haddini bildirecek kadar güçlü bir kızsın. Hadi git, elini yüzünü yıka. Sonra tatlısının içine tuz falan katarsın artık."

Zehra son kez Faruk'a çevirdi gözlerini. "Git," diye fısıldadı. "Kavanozu

Faruk, babasının yanına giderken gülümsemeye devam ediyordu. Elindeki kavanozu babasına hiç vermeyecekmiş gibi sıkıca tutuyordu.

Zehra banyoya gidip elini yüzünü yıkadıktan sonra mutfağa geri döndü. Oturma odasının önünden geçerken baba oğulun farklı koltuklarda otursalar da kendi aralarında konuştuklarını gördü. Ortalarındaki tek sehpanın üzerinde duran kurabiye kavanozunun dibi görünmek üzereydi.

Bu yakınlaşma iyiydi işte! İnsanın babası varken onun değerini bilememesi ne kötüydü!

Zehra için sonraki dakikalar aslında hiç fena geçmemişti. Mutfakta Berna'ya yardım ederken gerçekten ilgiliydi.

"Marketten aldığın iki paket *Halley*'i önce küçük parçalar hâlinde keseceksin," dedi Berna. Paketleri açıp içinden bir tane lezzetli görünen bir *Halley* aldı. Önceden çıkardığı mutfak tahtası üzerinde ufalamadan, dikkatlice kesti. Küp şeker kadardı boyutları. "İşte böyle!"

Bir parçasını alıp ağzına attı. Tadını alarak çiğnerken bir parça da Zehra'nın dudaklarına uzattı. "Tarifte bu tırtıklama yok tabii!" dedi göz kırparken.

Zehra'nın kalbi ona karşı her dakika daha da ısınıyordu. Onun uzattığı parçayı dudaklarıyla aldı. Yavaşça yerken gülümsedi. Berna ile o gıcık ağabeyinden çok daha iyi anlaşacakları kesindi.

"İki paket *Halley*, bir borcamı dolduruyor. Bizim obura epeyce yeter." Tümünü dikkatle kesti. "Şimdi sıra krem şantide. O da iki paket olacak. İki bardak sütle birlikte çırpacaksın. Burada ipucu, iki rakamı..."

Krem şantinin kıvam alması uzun sürmedi. Zehra ilgiyle izliyordu. Berna karıştırdığı kâseyi ona uzattı.

"Al bakalım. İçine *Halley*'leri ve şu bardaktaki cevizleri dök. Ezmeden karıştır."

Zehra doğal bir yeteneğe sahipti. Berna'nın söylediklerini harfiyen yaptı. Krem şanti ile Halley birbiriyle güzelce karıştı. İçine dökülen bir bardak dolusu iri parçalı ceviz gözden kaybolmuştu. Şimdiden lezzetli görünüyordu. Sonra tüm karışımı Berna'nın tabanını ıslatıp uzattığı borcama döktü.

"Borcamı biraz ıslatırsan yapışmaz," demişti Berna.

Ardından küçük mutfak balkonuna yöneldi. Oradaki eski sehpanın üzerinden bir metal tencere alıp geldi.

"Siz yokken ben sosu hazırladım. Ilıması lazımdı." İkisi birden tencerenin içine bakıyorlardı. Cam kapağından içi gözüküyordu. "Bir paket çikolata sosunun içine, poşeti üzerindeki tarifi kadar süt döküp sürekli karıştıracaksın. Kıvama gelince ateşten al ve ılımasını bekle. Nasıl ama? Güzel gözüküyor, değil mi?"

Kapağını açınca mis gibi kokmuştu. "Evet!"

"Hadi üzerine dökelim."

Ilık sosu, borcamın içindeki karışımın üzerine döktüler. Güzelce görsel olarak güzel bir hâle getirdiler. Onun da üzerine serpilen az miktarda hindistan cevizi, güzel bir renk uyumu vermişti.

"Tamamdır!" dedi Berna. Gülümsedi. "Annemden öğrendiğim bu iş dardı." Yan gözle bir sandalyeye oturmuş olan annesine baktı. Kadın dudaklarında bir tebessümle onları izliyordu. "Nasıl anne? Becerdik mi?"

"Bilim yarışmasına katılmıyorsun, kızım. Hepsi bu kadar işte! Elinize sağlık. Güzel görünüyor. Dolaba koyun da biraz dinlensin."

İki genç kız yaptıklarından memnun bir hâlde gülümsediler. Tatlıyı dolaba koyduktan sonra yeni alınan yatağın yerleşeceği odaya geçtiler. Yemek iyice pişinceye kadar orayı halletmek istiyorlardı. Önce fazlalıkları boşaltmaları gerekiyordu. Bunun için tabii erkeklerden yardım istediler.

Eşyaların çıkarılmasına yardım eden erkekler, işleri bitince mutfağa geçti. Mutfağın boş kalmasını fırsat bilip yeni alınan mikrodalga fırını uygun bir yere kurmak istiyorlardı.

Kızlar da boşalmış odanın zeminini süpürüp *vileda* ile iyice temizlediler. Zuhal Hanım başlarındaydı. Temizlenen oda kullanılabilir hâle gelmişti. Odanın kalorifer peteği de açıldı. Şimdi içerisi kayda değer bir şekilde ısınmıştı. Artık sıra yatağın ve dolabın gelmesini beklemeye kalmıştı.

Beklerken yavaş yavaş sofrayı hazırlamaya başladılar. Mikrodalga fırın hazırdı ve çalışıyordu. Vakit ise hızla ilerliyordu. Mutfaktaki masa ve mevcut iki sandalyesi dört kişi için yeterli değildi tabii ama kullanılmayan odadaki plastik sandalyeler işe yaramıştı.

Havanın kararmasından yarım saat sonra tam yemeğe oturacaklardı ki Faruk'un telefonu çaldı. Yatağı teslim edecek olan ekip, adresi teyit etmek ve geldiklerini haber vermek için arıyorlardı. On dakika sonra gerçekten de kapıda belirdiler. Üç kişi olarak gelen mobilyacılar sehpa, büyük yatak ve bazası, dolap ve tüm diğer malzemeleri içeriye taşıdı. Bunun için birkaç defa aşağıya inip çıkmaları gerekmişti.

Yatağın bazası ve yeni giysi dolabı, temizlenmiş odaya inanılmaz bir hızla kuruldu. Duvara yaslandırılan dolap, sanki orası için tasarlanmıştı. Yatağın iki yanına konulan komodinler ise tam uymuştu. Akıllıca bir yerleşim planıyla küçük oda gayet kullanışlı hâle geldi.

Faruk, adamlara biraz harçlık verip kapıdan kendisi yolcu etti. Yeniden odaya döndüğünde Zehra ve Berna iki kişilik yatağa yeni çarşafını seriyorlardı. Zehra yaprakları olan, iri çiçeklerle dolu, oldukça canlı bir çarşaf takımı seçmişti. Üzerinde rengârenk çiçek desenlerinin olduğu kılıfları kaliteli iki

yastığa geçirdiler. Aynı desenlerle kaplı nevresimi geçirdikleri hafif yorgan ise sıcak ve sağlıklı gecelerin habercisi gibiydi.

Artık iki kişinin rahatça yatabileceği bir yatak vardı karşılarında.

"Çok güzel oldu!" diyen Berna, parlak gözlerle odayı inceliyordu.

"Evet, güzel oldu," dedi Levent Bey ciddi bir sesle. Zuhal Hanım ile birlikte yan taraftan onlar da odaya bakıyorlardı.

Faruk da tamamen değişen odayı süzüyordu. Bacağının yanında hafif bir temas hissedince irkildi. Başını çevirdi. Zehra ona bakmıyordu ama yine eliyle yandan dürtmüştü. Bir an onun niye kendisini uyardığını düşündü. Sonra aklına geldi. Hemen babasına döndü.

"Çok güzel oldu, baba! Değil mi?"

Adam yan gözle ona baktı. "Evet, *güzel oldu* dedim ya, oğlum!" diye söylendi.

"Yani senin sayende oldu ya o yüzden. Kesene bereket," dedi nazikçe. Bu Zehra ne akıllı kızdı. "Ben çok sevdim. Senden bize bir hatıra..."

Adamın gözlerinin parlaması öteki sokaktan bile görülebilirdi. Asık yüzü ise bir nebze yumuşadı. Mutluluğunu gizlemek için hemen sırtını döndü. Çıkışa doğru yöneldi.

"Önemli bir şey değil. Güle güle kullanın. Yemek hazırsa yiyelim hadi, Zuhal. Çok acıktım."

"Bir kavanoz kurabiye yedin be adam!" diye arkasından homurdandı karısı.

"Onlar nasıl bir şeyse, on kavanoz da yesen doyurmuyor. Rahatsız etmiyor. Söyle Zehra'ya, yine yapsın."

"Sen söylesene! Zehra da bu evde yaşıyor."

Adam duraklamıştı. Zehra gülümsedi. "Yine gelin, ben istediğiniz kadar yaparım. On güne kadar bayatlamaz onlar."

"Sık gelebileceğimizi sanmıyorum..." diye mırıldandı adam. Faruk'un onu bir sonraki gelişi için davet etmesini bekler gibiydi. Faruk ile Zehra bakıştılar. Genç adam kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu.

"Ne zaman isterseniz gelin, baba!" dedi ciddiyetini bozmadan. "Burası sizin de eviniz sayılır ama önceden haber verin ki sizi karşılayabileyim. Zehra da hazırlık yapar."

Bu sözler sanki uzun sürecek bir Faruk-Zehra birlikteliğinin adım sesleri gibiydi. Ancak planlı bir şey değildi. Doğal olarak ve belki de öylesine söylenmiş bir şeydi.

"Ben başka bir eve çıkınca oraya da beklerim sizi!" dedi genç kız hemen. "Kurabiyenin damla çikolatalısı da var. Yemeye doyamayacaksınız! Bitterden yaparsak şekerinize çok etki etmez."

Koca man adamın tüm ciddiyetine rağmen bu teklifle nasıl mutlu olduğunu yüzünü gizlemeye çalışmasından belliydi. "Evet..." dedi odadan çıkarken. "Evet, geliriz. Harika olur."

Hep birlikte mutfağa geçtiler. Yemek servisini Zuhal Hanım kendisi yapmak istemişti. Herkesin önüne çukur tabaklar içinde dumanı tüten köftelerini bıraktı. Tadı gerçekten mükemmeldi. Zehra bayılmıştı. Daha önce böylesine lezzetli, kıvamlı köfte yememişti. Taze ekmekle suyuna banmak da ayrı güzeldi. Yanına servis edilen tereyağlı pilav tek başına bile yenilebilecek lezzetteydi. Sofra mütevaziydi ama yine de lüks bir lokantadakinden çok daha kaliteliydi. Her biri keyifle yenmişti.

Zehra bu güzel ailenin arasında çekingenliğini kısmen yendiği için yemeğini yerken çok gerilmedi. Tabağındaki köfteyi, pilavını ve küçük bir kâse yoğurdunu bitirdi. Galiba kendi midesi de büyüyordu. Belki de Tamer Bey'den aldığı iyi haberler iştahını açmıştı.

Yemekten sonra ortalığı hep birlikte toparladılar. Ardından kahve faslı gelmişti. Karı koca üçlü koltukta oturuyorlardı. Faruk tekli koltukta daha rahat gibiydi. Babasının ve annesinin karşısında oturuşu çok saygılıydı. Ne bacak bacak üstüne atmıştı ne de oturduğu yerde yayılmıştı.

Hepsinin önünde yeni alınan sehpalardan birer tane vardı. Berna ve Zehra kahveleri getirdikten sonra sehpaların üzerine servis ettiler. Kendi kahvelerini alıp yine ikili koltuğa yan yana oturdular. İkisi de ince fizikli oldukları için sığmakta zorlanmamışlardı.

Herkes kahvesinden yudumlarken önce havadan sudan konuşuldu.

"İşlerin nasıl, oğlum?" diye sordu Zuhal Hanım. "Babana anlatmışsın gerçi ama bir de ben dinlemek isterim."

"Başlangıç olarak iyi, anne."

"İş kurmak için parayı nereden buldun? Banka hesabına dokunmamışsın."

"Tamer Bey'in yanında çalışırken biraz biriktirmiştim. Ayrıca Yavuz abiye motorumu sattım."

"Motorunu mu?" Kadının gözleri irileşti. Berna da şaşırmıştı. "İnanamıyorum sana!" dedi annesi. Sen onu çok severdin. Bizden isteseydin ya!"

"Ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum." Gülümsedi. "Gerçi Yavuz abi o işi kendince halletti. Motoru bana ödünç olarak geri verdi. Bir sene sonunda ondan satın alabilirmişim."

Levent Bey sessizce dinliyordu. Zuhal Hanım bir an kocasına göz attı. "İyi bir delikanlı o!" dedi sonra. "Sana yardım eden kişinin o olmasına sevindim."

"Tefeciye gidecek hâlim yoktu ya! Yavuz abi ayrıca fabrikasındaki ürünler için nakliye işi de sağladı. Benim için cidden kârlı bir iş oldu. Başlangıç olarak

"Yani yeni işinde her şey temiz ve tehlikesiz mi diyorsun?" Bunu soran babasıydı.

Genç adam omuz silkti. "Tehlike her zaman var. Araç ile kaza yapabilirim mesela? Sonuçta trafikteyim sürekli. Yolda yürürken kafama bir saksı da düşebilir."

"En azından yakındasın!" dedi Zuhal Hanım. "Tamer Bey için çalışırken hep olmadık yerlere gidiyordun. Bizi oralardan arıyordun. Bu benim hiç hoşuma gitmiyordu."

Genç adam gülümsedi. "Evet, dizinin dibindeyim artık. İçin rahat edebilir. Böylece sen de Yavuz abinin annesi gibi evlenmem konusuna kafayı takıp istediğin kadar mızmızlanabilirsin."

Zuhal Hanım belli ki bu konuyu tartışmaya hazırdı. "Ayla haklı! Yavuz kaç yaşına geldi. Evlenmesi gerekiyor artık. Parası var, pulu var. Çok da yakışıklı bir genç."

"Biz onun yaşındayken sen çoktan doğmuştun!" dedi Levent Bey.

"Biz o yaşlardayken sen altı yaşındaydın!" diye tamamladı Zuhal Hanım. Burun kıvırdı. "Senin yüzünden yaşımız da ortaya çıktı."

Berna ve Zehra kahvelerini içerlerken bu konuşmayı ilgiyle dinliyorlardı. Sonunda Zehra söze katıldı. "Bu inanılmaz! Kırk yaşından büyük durmuyorsunuz."

Levent Bey ender gülümsemelerinden birisini attı. "Ben elli iki yaşındayım. Zuhal'in yaşını söylemeye ise iznim yok."

"İnanın hiç göstermiyorsunuz!"

Faruk keyifli bir şekilde sırıttı. "Nasıl göstermiyor? Gözlerinin kenarları kırışmaya başladı, saçlarında beyaz teller var hatta saçlarında dökülme bile var!"

Levent Bey farkında olmadan elini bir gözünün kenarına kaldırdı. Oradan da gür saçlarına götürdü. "Gerçekten mi?" diye sordu masumca.

Zuhal Hanım onun elini tuttu. "Dalga geçiyor ya! Bence gayet iyisin, hayatım. Sen inanma ona!"

"Hatta gençlik fotoğraflarına göre daha yakışıklısın, baba!" diye içtenlikle onayladı Berna. "Faruk seni kıskanıyor. O yaşlandığında sürekli böyle sırıtmaktan yüzü gözü kırışacak." Faruk'a bakıp kaşlarını çattı. "Abi, ciddi ol biraz ya!"

"Katılıyorum..." diye alçak sesle mırıldandı Zehra.

Genç adam derin bir nefes aldı. "Vay be! İncittiniz işte şimdi beni!"

Zuhal Hanım gülümsüyordu. Sonra gülümsemesi yavaşça azaldı. "İncitme derken..." diye başladı. Gözleri kocasına çevrildi. "Senin bugün Tamer Bey'e olan tavrın neydi?" diye merakla sordu. "Adama karşı çok ayıp ettin.

Doğan Bey'e karşı da öyle! Gerçekten de bizim bilmediğimiz bir şey mi geçti aranızda?"

Bakışları şimdi kocası ile oğlu arasında gidip geliyordu. Bu meselenin özünü Faruk da biliyor olmalıydı.

"Yok bir şey!" dedi Levent Bey. Onun da gülümsemesi yok olmuştu. Kabuğuna çekildi hemen.

"Faruk?" Ondan bilgi alamayacağını çok iyi bilen Zuhal Hanım, bu sefer oğlunu sormuştu doğrudan. "Mesele sadece onun yanında çalışıyor olman mı? Dağ bayır gezmen mi?"

Genç adam önemsiz bir konuymuş gibi bakıyordu. "Babam onunla çalışmamı tehlikeli buluyordu. Gidip gelmeler falan işte... Senin de karşı çıktığın malum konu."

"Yine de baban daha nazik olabilirdi. Bu meseleyi ben de sevmiyorum ama Tamer Bey senin kafana silah dayamamıştı ki! Kendi isteğinle adamın işlerine koşuyordun."

"Öyle!" Yan gözle babasına baktı. "Çok tecrübe edindim aslında onun yanında. Vatan sevdalısı iş adamları sık görülen bir şey değil. Hem bak, Zehra için tüm ülkeyi ayağa kaldırdı."

"Doğru!" dedi kadın. Dikkati hemen dağılmıştı. Bakışları bu sefer Zehra'ya döndü. "Senin adına seviniyorum, kızım. Bundan sonra ne yapacağına karar verdin mi? Gerçi daha erken ama konuşulanların ışığında sanırım ufak tefek fikirlerin oluşmuştur."

Zehra boş kahve fincanını sehpanın üzerine bıraktı. Gözleri kararsız gibiydi.

"Henüz olanlara tam inanamıyorum. O yüzden kesin bir şey diyemem."

"Fakat herkes çok kesin konuştu..." dedi kadın.

"Kesin!" dedi Faruk kahvesinden son yudumu alırken.

Zehra dudağının kenarını hafifçe ısırdı. "Okumak konusunda kararsızım. Bir an önce kendime bakabilecek duruma gelmek istiyorum. Oğlunuza daha fazla yük olmak istemem. Oturma izni alırsam bir iş bulup çalışmak daha mantıklı olacak gibi geliyor."

"Okumaktansa çalışmak mı istiyorsun?"

"Bu daha mantıklı değil mi? Kazancıma uygun küçük bir ev bulabilirsem yoluma devam edebilirim. Okumuş olmam bana pek bir şey kazandırmayacak. Hatta zaman kaybettirecek."

Faruk sessizce dinliyordu. Gözleri genç kızın üzerindeydi. "Saçmalama!" dedi sonra kararlı bir sesle. "Zamandan bol bir şeyin yok. Yaşıtlarınla zaman geçirmelisin. Okumak senin geleceğin! Liseyi bitirdikten sonra da üniversite okuyarak çok daha iyi yerlere gelebilirsin."

"O kadar zeki olduğumu sanmıyorum," dedi Zehra yavaşça.

"Bunu liseyi bitirdiğinde karar veririz. Tüm resmî işlemlerin tamamlandığında ilk işimiz, yakın bir liseye gidip kaydını yaptırmak olacak. Son sınıfta bırakmadın mı okulunu?"

"Evet ama..."

"Bir senede okulun biter."

"Faruk haklı. Kimse çalışmanı beklemiyor." Levent Bey, oğlunun arkasında durmuştu. "Sana okuman için bir sürü imkân sunuldu. Kalacak yer, burs, harçlık... Bunlar kolay elde edilecek şeyler değil. Tadını çıkar. Başka ne eksiğin varsa kalan hepsini ben tamamlarım. Ayrıca benim de birkaç işe yarar tanıdığım var."

"Çok teşekkür ederim," dedi Zehra içten bir sesle.

"Kızın kafası karışık..." dedi Zuhal Hanım. "Şimdilik çok üstüne gitmeyelim. Bir yandan ev tutmaktan bahsediliyor, bir yandan okula gitmesinden... Okuyup okumamak ona kalmış. Gerçi ben de okuması taraftarıyım ama bırakalım bir süre düşünsün. En azından resmî işler halledilinceye kadar. Başka bir eve taşınmasına gelince..."

Susunca herkesin ona olan dikkati daha da arttı. Kadın söyleyeceklerini iyice toparlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra ağır ağır konuştu.

"Benim fikrime göre sizin gibi iki bekâr gencin bir evde birlikte kalması uygunsuz olur."

17. BÖLÜM
MIZRAK

Benim fikrime göre sizin gibi iki bekâr gencin bir evde birlikte kalm uygunsuz olur." Zuhal Hanım'ın sözleri açık ve netti. "Siz her ne kadar *kadaşız* deseniz de dışarıdan öyle görünmez. Nişanlı olma yalanınız da kurtarmaz. Dedikodular alır başını gider."

"Başkalarının düşüncesinden bize ne?" diye söylendi Faruk. Her zam yumuşak olan sesi şimdi biraz sertleşmişti. "Ben hayatımı kimsenin fikri göre yaşayamam."

"Sen yaşamazsın ama bu kızcağız ne yapacak? Ayıplayan bakışlar, arl sından edilen sözler, fısıldaşmalar..."

"Umurumda değil!"

Zehra çekinikçe araya girdi. "Sanırım buradan ayrılmam en iyisi olacal Yan gözle genç adama baktı. "O zaman bir sorun kalmaz."

"Bu kadar acele etmene gerek yok!" dedi Faruk. "Taşınma meselesi en sc düşüneceğimiz şey. Ben onaylamıyorum."

Zuhal Hanım kısa bir duraklamanın ardından söz aldı. Oğlunun kara duruşu onu hiç şaşırtmamıştı. "Bir dakika durun çocuklar ya!" dedi ikisin birden bakarak. "Ben sadece fikrimi söylemeye çalışıyorum. Zamanın değ tiğini elbette biliyorum. Evli olmayan çiftlerin bir arada yaşamalarının artı normal görüldüğünü de biliyorum. Üstelik ikiniz de on sekiz yaşından bi yüksünüz! Yine de söylediklerimin bir gerçek olduğunu kabul edin. Gele neksel olmayan bir şeyi artık normal görmekle onaylamak arasında bir far var. Evli olmadığınız sürece milletin diline düşmeniz kaçınılmaz!"

Faruk alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ne yani? Tanımadığımız komşula mutlu etmek için evlenelim mi?"

Zuhal Hanım burun kıvırdı. "Evet, aslında bu da bir seçenek..."

Zehra da elinde olmadan şaşkınca gülmüştü. "Evlenmek mi?" Sonra gü lümsemesi hızla yok oldu. Bakışları usulca Faruk'a kaydı. Onun da gülümse yişinin silindiğini görünce bakışlarını yeniden Zuhal Hanım'a çevirdi. "Oğ lunuzun inadına bakmayın siz. Ben de zaten bu evde kalmak istemiyorum Dedikodular başlamadan gitmiş olurum."

"Dur, kızım!" dedi Zuhal Hanım. "Evlenmenin sadece bir seçenek oldu ğunu söyledim. Şart olduğunu değil. Aslında mantıklı bir ihtimal. Bir Tü

genci ile evlenebilirsin. Bu şekilde Türk vatandaşlığına geçmen de çok kolay olurdu."

"Oğlunuzun sırf iyi niyetle, erkek çocuğu görünümlü kaçak bir göçmenle evlenmesini beklemek saçma olur. Bu haksızlık!"

"Doğru!" diye onayladı Faruk. Sesi ve duruşu, yüzünün sertliği şimdi aynı babası gibi olmuştu. "Evlenmeden de bu evde kalabilirsin ve kalacaksın da!"

Biraz da aklı karışmıştı. Zehra bu *erkek çocuğu görünümlü* cümlesini kendisi mi düşünüp kurmuştu? Yoksa konuşmalarını duymuş muydu?

Zuhal Hanım hafifçe iç çekti. "Ben Faruk'u kastetmiyorum ki zaten! Dikkat ederseniz bir *Türk genci* dedim." Gözleri kocasına çevrildi. "Bizim komşu Fitnat Hanım, oğluna kız aramıyor muydu? Çocuk bilgisayar dükkânı işletiyor. İşleri de oldukça iyi... Adı neydi? Mehmet mi?"

"Evet..." diye başını eğip onayladı adam.

"Anne!" Faruk'un uyarı dolu sesi, neyse ki bakışlarından birkaç ton daha sakindi. Genç adamın kahverengi gözleri hafifçe kısılmıştı.

"Sonra uzun boylu ve yakışıklı. Seninle yaşıt. Askerliğini yapmış. Bir de Terzi Zeki Bey'in oğlu Burak var. Çocuk doktor oldu. Çalışmayan, iyi eğitim görmüş bir kız arıyorlardı. İkisi de tam Zehra'ya göre!"

"Niye? Bu damat adaylarının kendi gözleri yok mu? Kendi başlarına evlerine hizmet edecek kızlar bulamıyorlar mı? O kadar mı beceriksizler?"

"İşten güçten buna vakit bulamıyorlar. Zamane gençliği gibi kızlarla düşüp kalkalım zihniyetinde değiller."

"Bu taş bana mı?"

"Alınmak için yer arıyorsun sen, oğlum!"

"Zehra daha on dokuz yaşında! Sen Berna'yı o adamlara verir miydin?"

"Iyy!" dedi Berna hemen. Gözleri irileşmiş, midesi bulanır gibi yüzü değişmişti. "Allah korusun ya! Benim evleneceğim kişi beni hak etmeli. Annesi ya da babası değil. Benim çıtam FMArsal romanlarındaki gibi çok yüksek!"

"Romanlar gerçek değildir, kızım!" diye söylendi Zuhal Hanım.

"Niye? Siz babamla hâlâ birbirinizi seviyorsunuz. İlk günkü gibisiniz. Belki de daha fazlası... Çocukluğumuzdan beri biz bunu görebiliyoruz. Ben de sizinki gibi bir evlilik istiyorum. Geçen gün rüyamda ne gördüm biliyor musunuz? Adı **Mızrak** olan bir adamı seviyormuşum! Ne saçma bir isim, değil mi? Yüzünü göremedim ama keyifle gülümsediğini hatırlıyorum. Çevrem kötülükle sarılmıştı. Her yer karanlıktı... O ise ışıldıyordu. Ona baktıkça kalbim deli gibi atıyordu. Elimden güçlü bir şekilde tuttu. Onunla gitmemi istiyordu. Beni koruyacağını söyledi. İlginçti... Hayır olsun!"

"Neyden koruyacakmış?" diye merakla sordu babası. İlgilenmiş gibiydi.

"Onu söylemedi... Size garip gelecek ama yüreğim hâlâ Mızrak'a karşı aşkla dolu!" Yaşına uygun bir sevimlilikle kıkırdadı. Kendisiyle dalga geçtiği açıktı. "Ben onu bekleyeceğim bir süre. *Hayır olsun* desenize ya! Damadınızı bulduk işte ama henüz kim olduğunu bilmiyoruz."

"Peki, hayır olsun diyelim." Zuhal Hanım onun bu rüyasına pek ehemmiyet vermemiş gibiydi. Gözleri yeniden Zehra'ya döndü. "Bu durumda evliliği şimdilik bir kenara bırakırsak fazla seçenek kalmıyor. Aslında ben de Faruk'a hak veriyorum. Senin bu evden çıkıp başka eve geçmen konusunda ben de oldukça kararsızım."

Şimdi doğrudan genç kızın çaresiz gözlerinin içine bakıyordu. Kendi kızına bakar gibi yumuşak bakışları vardı.

"Genç bir kızsın..." diye devam etti. "Tek başına kaldığında seni rahatsız edenler olacaktır. Oturma izni alsan bile göçmen olduğun için seni çantada keklik görenler çıkacaktır. Bunlardan başka, okuluna veya iş ortamına alışma sürecin de var tabii. Bu şartlar altında, yanında bir koruyucu olmalı. Başka bir evde Faruk sana yeterince göz kulak olamaz."

Herkes onun sözlerini anlamaya çalışıyordu. Zuhal Hanım en sonunda ağzındaki baklayı ortaya çıkarıp söyledi.

"Bence gelip bir süre bizim evde kalabilirsin..."

Bir el bombasının pimini çekip odanın ortasına atsa ancak bu kadar şaşkınlık verici olurdu. Faruk'la evlenmeleri düşüncesi bile bu derece sürpriz olmamıştı. Levent Bey de irkilmişti ama diğerleri kadar değil. O karısının orijinal fikirlerine alışıktı.

Zuhal Hanım gülümsedi. "Berna'ya da arkadaş olursun. Fazladan bir iki odamız var. Akçay küçük bir yer ve biz varken kimse sana saygısızlık yapamaz. Değil mi Levent?"

Adam başını salladı. Bu fikir çok mantıklıydı. Hoşuna gitmiş gibiydi. Sonra kurabiyeler aklına geldi. "Doğru!" dedi hemen daha bir hevesle. "Böylece biz de Zehra için bir şeyler yapabilmiş oluruz."

Faruk oturduğu yerde hafifçe dikleşti. Zehra da bu değişik teklif karşısında gözlerini genç adama çevirmişti.

"Olmaz!" dedi Faruk kesin bir sesle.

"Oğlum, Zehra'nın deyimiyle, o senin yolda bulup sahiplenebileceğin bir kedi yavrusu değil. Dedikoduları boş versek bile ayrı bir eve çıktığında onunla nasıl ilgileneceksin? Bu kadar işinin içinde çok zor olur. Sen onunla ilgilenemezsin ama biz ilgilenebiliriz. Okuluna rahatça gidip gelir."

Faruk sessizdi. Herkesin bakışları Zehra'ya dönmüştü.

Bu işe en çok Berna sevinmiş gibiydi. "Sen ne dersin?" diye sordu heye-

olsa, evlerine alınan yabancı bir kızı kıskanabilirdi. Ailesinin ilgisi ona yöneldiği için tavır alabilirdi. Oysa Berna'nın gözleri gerçek bir içtenlikle ışıldıyordu. Zehra'nın elini tutup sıkmıştı. "İnan bana, bu harika bir fikir. Seninle aynı evde iyi arkadaş oluruz."

"Ve tüm ihtiyaçlarını karşılarız," dedi Levent Bey. "Faruk'un da içi rahat eder. Bize geldiğinde görüşürsünüz." Sonra hafifçe burun kıvırdı. "Gelmesi bir iki sene sürer sanırım," diye alçak sesle ekledi.

"Bu... Bu çok güzel bir teklif ama..." diye şaşkınca konuşmaya çalıştı Zehra.

Ne diyeceğini bilemiyordu. Nasıl oluyordu da hayatındaki her şey olumlu anlamda değişiyordu? Bir rüyada gibiydi. Böylesine özel bir ailenin ferdi olması teklif ediliyordu ve buna inanmakta gerçekten zorlanıyordu. Dünyada hâlâ iyi insanların olduğunu keşfetmeye başlamıştı. Savaşın tozu dumanı içinde görüş mesafesi çok düşmüştü. Oysa şimdi o toz bulutu açılınca arkada kalan parlak dünya ona el sallamaya başlamıştı.

"Ben bu sene üniversitede İngilizce hazırlık okuyorum ama devam zorunluluğu olmadığı için genellikle evdeyim. Sana derslerinde yardım da ederim."

Faruk da şaşkındı. Berna'nın onu gerçekten evde görmeyi istediği çok belliydi. Ailesinin Zehra'yı koşulsuz kabullenmesi ilginç bir durumdu. Böyle bir şeyi kendisi teklif dahi edemezdi. Etse de kabul etmeyeceklerini düşünürdü. Göçmen bir kıza evlerini ve hayatlarını açabileceklerini hiç tahmin etmezdi.

"Acele etmeyelim..." dedi kuru bir sesle. "Bu konuyu aceleye getirirsek yanlış yapabiliriz. Zehra iyice düşünsün. Ne istediğine kendisi karar versin. Bu evde de kalabilir. Benim ne dedikodu ne de başka bir şey umurumda. Bu yeni oda, ona her bakımdan yeter. Gerekirse bir de televizyon alırım. Doğrusu evdeki varlığına alışmaya başladım..."

Son noktayı koymuştu. Mesele şimdilik kapanmıştı. Herkes Zehra'nın vereceği kararı saygıyla karşılayacaktı. Konuşmaların yönü yavaşça başka yerlere kaydı. Akçay'daki gelişmelerden Yavuz'un hâlâ evlenmemesine, Faruk'un yeni işinden eve alınacak eksikliklere kadar değişken konulardı bunlar.

Zehra'nın yüreğinde ise bir sıkıntı vardı. Tüm bu güzel gelişmelere rağmen tüm gerçekliğiyle karşısında duruyordu. Henüz diğerlerinin bilmediği bir sorun geri planda bekliyordu. Orada henüz çözülmemiş, Hassan diye bir tehdit vardı. Onu göz ardı edemezlerdi. Zehra bu gerçeğin hem Faruk hem de ailesi için tehlikeli olabileceğini biliyordu.

Kahveden sonra çay faslı başladı. *Halley*'li pasta, taze çayların yanında servis edildi. Faruk iştahla tabağındakileri tüketmişti. Kardeşine ve Zehra'ya

ise Levent Bey'in favorisiydi. Artık bittiğini duyunca neredeyse bir çocuk gibi üzülmüştü.

Tavşankanı çayından son yudumunu alan adam, boş bardağını sehpaya bıraktı. "Geç oldu, Zuhal!" dedi karısına. "Biz kalkalım artık." Gözü telefonunun saatine gitti. Neredeyse on iki olmak üzereydi. "Yolumuz uzun..."

Zehra yan gözle belli etmeden Faruk'a baktı. Genç adama bir mesaj vermeye çalışıyor gibiydi. Faruk bu bakışı elbette fark etmişti. Sanki havada yol alıp tenine batan sivri bir iğne gibiydi. Önce onun niye öyle baktığını anlayamadı. Kız iri gözleriyle belirsiz bir işaret yapınca bu sefer durumu kavradı.

Duruşunu değiştirip boğazını temizledi. "Bence gitmeyin artık..." dedi yavaşça. Doğru yapıp yapmadığından emin olmak için gözü yine, sadece bir saniyeliğine Zehra'ya kaydı. Onun bakışlarındaki olumlu ifadeyi görünce içi rahatladı. Demek ki doğru yoldaydı. "Geç oldu ve yol gerçekten uzun..." diye ekledi. "Bu saatte araba sürmeni istemem, baba. Bence bu gece burada kalın."

Zehra'nın dudakları da belirsizce kıvrıldı. Rahatlamıştı. Faruk'un yaptığı bu tekliften hiç üstüne vazife olmadığı hâlde neden memnun kaldığını kendisi de anlayamıyordu. Belki de baba oğulun arasındaki hafif ısınmanın pekişmesi hoşuna gidiyordu.

Zuhal Hanım bu ani teklife ne kadar memnun olmuşsa, Levent Bey âdeta iki katı şok olmuştu. Yüzünün gerginliği zaten bir süredir kaybolmuştu. Son kalanı da usulca silinip gitti. Oğlunun dudaklarına benzeyen biçimli dudakları gizlice kıvrıldı. Sevinci asık yüzüne yerleşti. Göstermek istemediği için nazlı bir şekilde yerinde kıpırdandı.

"Nasıl kalacağız ki?" dedi âdeta bir çocuk sıkıntısıyla. Sanki çok istese de imkân olmadığı için itiraz ediyordu. "Yer yok. Olmadı, biz bir otele gideriz."

Zehra iyi bir ev sahibi gibi araya girdi. Bu sorunu Faruk'un çözemeyeceğini biliyordu. "Otele gerek yok. Burada kalmanız mümkün. Siz Zuhal Hanım'la yeni alınan yatakta yatarsınız. Berna ile ben, Faruk'un yatağında. Faruk da..."

O susunca gözler genç adama çevrildi. Faruk alaycı bir şekilde burun kıvırdı. "Benim de aklımdaki tam olarak buydu!" dedi. "İnsan annesi ve babası için rahatsız bir koltukta uyumayacaksa başka ne işe yarar?"

Zehra bu sefer açıkça gülümsedi. Hınzır Faruk için bu tebessüm değerli bir ödüldü. Koltuğun rahatsızlığı hızla aklından çıktı. O da genç kıza gülümsedi. O dolgun dudaklardaki hafif kıvrımlar hoşuna gidiyordu. O dudakların acıyla değil, keyifle kıvrılması için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

"Yatarken ne giyeceğiz?" diye kilit bir soru sordu babası.

Zehra işte o anda hafifçe ürperdi.

İnşallah Faruk bir aptallık yapıp yedek kırmızı bir geceliği olduğundan bahsetmezdi. Bu utanç verici bir detay olurdu. Çocuk ruhlu bu patavatsız adamın ne yapacağı belli olmuyordu malum.

"Faruk'un vardır fazladan bir eşofmanı," dedi Berna Hanım. "Sen onu giyersin."

"Yok!" diye rahatça tepki verdi genç adam. "Ama şort ve tişört verebilirim."

"O da olur. Ben ne giyeceğim?"

Faruk ile Zehra bakıştılar. Genç adam onun gözlerindeki uyarıyı gördü. Gülümsedi ve sesini çıkarmadı.

"Sen benim eşofmanımı giyersin, anne!" diye atıldı Berna. "Ben de buraya getirdiğim taytımla yatarım. Bir tane de ince tişörtüm var. Sorun olmaz."

"Rahat edebilecek misin?" diye şüpheyle sordu güzel anne.

"Tabii ki!"

Küçük ama önemli sorun çözülmüştü. Kadın rahatlayarak gülümsedi. "İyi madem, öyle yaparız. Hadi kalkın, hazırlanalım. Vakit geç oldu."

Tüm aile on dakika içinde yatmaya hazır hâle gelmişti. Tabii asıl sıkıntı Faruk'un yatacağı koltuktaydı. Genç adam daha önce onda yattığı için rahatsızlığını biliyordu. Üstelik boyu Berna'dan daha uzundu. Yine de onlara belli ettiği kadar rahatsız değildi. Çok daha kötü yerlerde uyumuştu sonuçta.

Mesela bir gece Tamer Bey'le bir kamyonetin rahatsız koltuklarında uyuduklarını hatırlıyordu. Dışarıdaki tipiden korunmaya çalışarak ve titreyerek toplamda üç saat uyumuşlardı ama sabah olduğunda kış güneşinin ilk ışıklarına karşı yüzlerini keyifle çevirmişlerdi. En kötüsü o değildi tabii. Afrika'da bir ormanda, büyük bir ağacın en tepesinde, ağacın kalın dalına kendilerini bağlayarak uyuduklarını da hatırlıyordu. Bu sefer yanlarında Doğan da vardı. Tehlikeye rağmen neredeyse kahkahalarla geçmişti o gece.

O sırada üçlü koltuğa temiz bir çarşaf seren Zehra, gülümseyerek Faruk'a bakmıştı. Bu sanki bir teşekkür bakışıydı. Genç adamın ailesiyle olan ilişkisi onu hiç ilgilendirmediği hâlde davranışı için teşekkür ediyor gibiydi. Onları evinden gece gece göndermediği için mutluydu. Faruk da gülümsedi. Yaptığından bir evlat olarak gurur duydu. Bu gururu yaşamasının sebebi de işte bu özel kızdı.

Çarşaftan sonra yorgan niyetine ince örtü ve yastık da koltuğun üzerinde yerini aldı. Levent Bey ve Zuhal Hanım *iyi geceler* dileyip yeni odaya geçmişlerdi. Berna da dişlerini fırçalamak üzere banyoya geçti.

Zehra odadan en son çıkan oldu. Çıkmadan önce içeride kimsenin olmamasını fırsat bilerek genç adama yaklaştı. Parmak uçlarında yükselip yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Bir şey demedi. Anlamlı gözleri her şeyi

söylüyordu zaten. Sonra geri çekilip hızla odadan çıktı. Faruk elini yanağına götürdü. Bu tarz ödüller için galiba sık sık iyi bir şeyler yapmalıydı.

Koltuğa uzanan genç adam, yüreğinde garip bir huzur duyuyordu. Uzun süre sonra babasıyla yine rahatça konuşabiliyor olmak çok güzeldi. Annesinin bir zamanlar ne kadar üzüldüğünü Berna'dan öğrenmişti. Kadıncağız elbette kocası ve oğlu arasındaki uzaklaşmanın acısını yüreğinden yaşamıştı. Bir yanda hâlâ çok sevdiği kocası, bir yanda gözü gibi baktığı biricik oğlu... Onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu.

Kollarını kaldırıp başının arkasına aldı. Gözleri tavandaydı. Gülümsedi. Zehra ona gerçekten şans getiriyordu galiba! Babasıyla arasının bu kadar hızla düzeleceğini hiç ummuyordu. Belki de o sihirli kurabiyelerden sonra böyle düzelmişti. Babası koca bir kavanozu silip süpürmüştü ve hâlâ olup olmadığını utançla sormuştu.

Zehra ve Berna da yatmaya hazırlanıyorlardı. Kapıyı arkalarından kapamışlardı. Faruk ile yatmış olduğu kocaman yatak bu sefer ikisi için hazırdı. Berna küçük el çantasından kısa kollu bir tişört çıkarmıştı. Günlük, iyi ısınan evlerde giyilebilecek pamuklu bir şeydi. Mavi rengi, genç kızın kahverengi saçlarına ve gözlerine çok yakışmıştı. Altına çektiği siyah taytı sokaklarda giyilebilen, kalçalara yapışan türden bir şeydi. Bu tip giyinen çok fazla genç kız vardı. Tabii vücuduna biraz güvenmek gerekiyordu. Berna'nın ince beli, yuvarlak kalçaları bunun için çok uygundu.

"Baban bunu giymene izin veriyor mu?" diye Zehra masumca bir soru sordu. Levent Bey'in bazı konularda katı olduğunu hissediyordu.

Berna tişörtünün eteğini aşağıya çekiştirince güzel kalçaları örtüldü. "Daha neler!" dedi gülümseyerek. "Ben bunu babamın yanında bile rahatça giyemem. Bu tayt çok dar değil ama yine de giymem. Neden var dersen, hâliyle modayı takip etmeye çalışıyorum. Çok rahat. Üzerime kalçamı örten uzun bir şey giyince sorun olmuyor. Senin yok muydu?"

"Hiç olmadı... Suriye'de saçlarını açıp gezmek bile zordu."

"Alabiliriz sana da!" Lambayı kapatmaya gitti. O sırada Zehra gülümsemişti.

"Bende onu giyecek vücut da cesaret de yok. Bu ülkeye gelince çok moda olduğunu fark ettim. Bazı kadınların giydikleri, her yerlerini belli ediyor... Sanki tenleri gibi vücutlarına yapışıyor âdeta!"

Berna bir an için ona baktı. Zehra'nın yanakları mı kızarmıştı? Onu onayladı. "Doğru... Çeşit çeşit bunlar. Kimisi vücutlarını göstermeyi seviyor. Ben de utanırım doğrusu."

Lambayı kapatıp gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Kalın perde

geldi. Zehra'nın içgüdüsel olarak Faruk'la birlikteyken yattığı tarafı seçtiğinin farkında değildi. O da ağabeyinin yattığı kısma girip örtüyü üzerine çekti.

"Vay be! Ne rahatmış bu yatak!" dedi memnun bir sesle. "Değil mi?"

"Evet!" Rahat olduğunu önceden biliyordu elbette.

"Sen hastayken burada yattın zaten, biliyorsundur. Nasıl? Abim iyi baktı mı sana?" Yattığı yerde yan dönüp Zehra'nın yüzünü görmeye çalıştı.

"Hem de çok iyi."

"Alaycı bir sersem olsa da inan bana, çok iyi kalplidir."

"Biliyorum..."

"Sevdiği birisi için her türlü çılgınlığı yapar. Onda hedefe odaklanma huyu vardır. Kafasına bir şey koyarsa yapıncaya kadar uğraşır."

"Evet, çok inatçı!"

Berna kıkırdadı. "Ah! Hem de nasıl inatçıdır! Üstelik öyle olduğuna ihtimal bile vermezsin. Hiç belli etmez. Düşünebiliyor musun? İki yıl boyunca babamla hiç konuşmadı."

"Cidden mi?"

"Evet, bugün ilk kez yüz yüze bir araya geldiler. Çok mutluyum."

Zehra iç çekti. Bu acı vericiydi. İkisi adına kalbi sızlamıştı. "Levent Bey için çok zor olmalı. Hiçbir evlat anne babasına küsmemeli."

"Faruk küs değildi. Annemi ve beni fırsat buldukça arardı. Babamı da sorardı tabii ama sanırım biraz incinmişti."

"Olsun... Babalar evlatları hep kendilerinden daha iyi bir hayat sürsün isterler. Onlar için çalışırlar, onlar için umutlanırlar. Yüzleri ekşisin bile istemezler."

Kısa bir sessizlik oldu. Berna titrek bir sesle onayladı. "Evet!" dedi yavaşça. "Benim babam işte tam da böyle birisidir..." Sustu. İstemsizce yutkunmuştu. "Aksi, huysuz, suratsız görünür ama içerideki kalbi pamuk gibidir." Huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Faruk'a bir şey olacak diye delirdiğine emin olabilirsin."

Zehra da yan dönüp onun duygulu yüzüne baktı. "Peki neden endişe duyuyordu? İşi yüzünden mi?"

"Evet..."

"Tamam da hayatın gerçeği bunlar. Tüm evlatlar zamanı gelince bir iş bulurlar ve yuvadan uçarlar. Bu çok normal!"

"Her şey bu kadar basit değil..." Genç kız sıkıntılıydı. "Ben annemin bile bilmediği şeyler biliyorum."

"Anlatsana! Belli ki içinde şişmiş. Rahatlarsın."

"Anlatamam..." Gülümsemeye çalıştı. "Anlatırsam belki ikimizi de vururlar."

"Daha neler!" Onun şakacı tavrına karşı Zehra tatlı bir sesle ısrar etti. "Anlat hadi!"

Kısa bir an sustu Berna. Gerçekten de birisine anlatmak istedi, yüreğindeki gizli sıkıntıyı açığa çıkarıp rahatlamayı istediği belliydi. "Aramızda sır olarak kalacak ama!"

"Tamam!"

"Söz de!"

"**Vallahi**! Bak, en büyük söz budur işte!"

"Bizim ülkemizde herkes yalan atarken bile 'Vallahi' der."

"Daha büyük yemin yok! Bana güven."

"Peki..." Berna yattığı yerde doğruldu. Bacaklarını kavuşturup oturdu. Yüzünü ona dönmüştü. Ellerini kucağına koydu. "Meselenin sadece abimin göstermelik işi olmadığını anlamam, bir konuşmaya kulak misafiri olmamla başladı."

"Göstermelik iş mi?" Zehra ilgilenmişti. "Nerede?"

"Bizim evde, Akçay'da... Okuldan yeni gelmiştim. Odama gidiyordum ki babamın misafir odasının önünde iki kişiyle konuştuğunu gördüm." Gözleri daldı. O günü hatırlıyordu. "Bugün Tamer Bey'i ilk gördüğümde önce tanıyamadım ama sonraki dakikalarda onu daha önce bir yerde görmüş olduğum aklıma geldi. Öylesine yakışıklı bir adamı unutmak mümkün değil..."

♥

İki Sene Önce...
Aralık / Bir Öğleden Sonra...

Akçay'daki evleri denize çok yakın bir konumdaydı. Birkaç bina ileride, adı sıkça geçen Yavuz Bey ve annesi Ayla Hanım'ın evi bulunuyordu. Bahçeli olan bu evler, oradaki araziler tenha olduğu bir zamanda yapılmıştı. Şimdi ise çevresi epeyce kalabalıklaşmıştı.

Berna halk otobüsünden inip evin bahçesine girdiğinde, kapı önündeki lüks cipin kime ait olabileceğini düşünüyordu. Tanıdık değildi. Plaka kodu da Ankara'ya aitti.

Giriş kapısını anahtarıyla açıp içeriye girdi. Okul çantasını çıkarıp odasına doğru yöneldi. Deniz kenarındaki bir ilçeye göre mevsim epey soğuk başlamıştı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra kendisini sıcak tutacak bir şeyler giymek istiyordu. Kaloriferleri hâlâ yanmayan okulda bugün epey üşümüştü.

Misafir odasının kapısında uzun boylu babasını ve ondan biraz daha uzun iki adamı görmeyi beklemiyordu. İki adam da takım elbiseliydi. İkisi de çok dikkat çekiciydi. Her zaman çok yakışıklı bulduğu babası ve değerli abisi ile yarışacak kadar farklılardı hem de!

Babası onu görünce hafifçe irkildi. "Berna, erken geldin?" dedi hafif bir şaşkınlıkla.

"Öğretmenimiz raporluydu, baba. Erken bıraktılar." Gözleri yine iki adama çevrilmişti. On yedi yaşında olsa bile yakışıklı erkekleri tanıyacak kadar olgundu.

Adamların her biri diğerinden çok farklıydı. Siyah saçlı olan adamın insanı büyüleyen kahverengi gözleri vardı. Gözünün kenarındaki ince yara izi, onu daha da dikkat çekici biri hâline getiriyordu. Saçları tutucu bir şekilde taranmış olsa da ona farklı bir karizma katmıştı.

Diğer adam ise ancak kitaplarda görülebilecek birisiydi. Siyah saçlarının sadece şakakları kırlaşmıştı. Fakat o kadar yoğun ve dikkat çekiciydi ki özel olarak boyanmış gibiydi. Kalın telleri, pencereden vuran puslu güneşin ışıklarını yansıtıyordu âdeta. Koyu kahverengi gözleri siyah denecek kadar karanlıktı. Ciddi bakışları, biçimli dudakları ile sanki hiç gülmeyecekmiş gibi duruyordu.

İki ciddi görünümlü adamın onu inceleyen bakışları genç kızı ürpertmişti. Ruhunun en derinlerinde hissetmişti ki bu adamlar çok tehlikeliydi. Üstlerindeki takım elbiseler kurdu, kuzu gibi göstermek içindi. Atletik yapılarını sadece birazcık gizleyebiliyordu.

"Kızınız mı?" diye sordu kır saçlı adam. Kalın sesi de aynı görünümü gibi egzotikti. Yaşı otuz civarında olmalıydı.

Babasının pek keyifli olmadığı belliydi. Asık bir yüzle onayladı. "Evet, Berna."

Adam elini uzattı. "Ben Tahir." Kocaman eliyle genç kızın elini tutup bir ağabey gibi sıktı. "On birinci sınıf sanırım?" diye sanki bildiği bir gerçeği söyledi. Tabii o zaman bu adamların, ailenin her bireyini çok iyi araştırdığı aklına bile gelmezdi. "Derslerin nasıl? Hazırlanabiliyor musun üniversite sınavına?"

"Evet..." dedi genç kız. Elini çok kısa bir süre için tutmuş olsa da o eldeki inanılmaz gücü hissetmişti. "Elimden geleni yapıyorum."

"Aklında bir bölüm var mı?"

"Ekonomi düşünüyorum. Hesap kitap işini seviyorum."

"Güzel! Ülkece hayata karşı dik duran, başarılı ve akıllı kadınlara ihtiyacımız var. Umarım istediğin bölümü kazanırsın."

Gözleri hiç gülmese de ve o dudakları ciddi bir şekilde konuşuyor olsa da

Erkekler misafir odasına girince genç kız da odasına gitmek üzere hareketlendi. Annesinin o gün evde olmadığını, bir arkadaş grubuyla toplandığını biliyordu. Doğrusu babasını da evde bulacağını düşünmemişti. Adamları araba galerisindeki geniş bürosu yerine burada misafir etmesini anlayamamıştı. Acaba akşam yemeğine mi gelmişlerdi? Ya da kalmaya?

Babasının yüzü neden normalden daha asıktı acaba?

Elinde olmadan duraklamıştı. Ya bu adamlar kötü kişilerse? Tefeci olabilirlerdi. Babasının onlara bulaşacağını sanmıyordu ama iş hayatının neler göstereceğini kim bilebilirdi ki? Mafya da olabilirlerdi. Bazı karanlık tiplerin Akçay'daki iş yerlerinden haraç istediğini duymuştu. *Korunma kalkanı* adı altında para istiyorlardı. Babası böyle şeylere pabuç bırakmazdı. Bu adamlar onlardansa eğer belki de asık yüzünün sebebi bu olabilirdi.

Ya bir kavga, tartışma çıkarsa? Babasının kavgacı olduğunu iyi biliyordu ama bu iki adam da boş birileri gibi durmuyordu. Kıyafet giymiş Herkül gibiydiler!

Sonra adımları geri geri gitti. Mutfak kısmı girişteydi. Bir gören olacağını sanmıyordu ama olur da yakalanırsa su içmeye gittiğini söylerdi. Aralık kapının ardında durup konuşmaları duymaya çalıştı.

"Bu mümkün değil!" diye bir cümle duydu önce. Konuşan babasıydı.

"Levent Bey, endişenizi anlıyoruz ama oğlunuzu çok iyi koruyacağımızı da biliyor olmalısınız." Bu konuşan Tahir isimli adamdı. "Milyonlarca gencin hayal bile edemeyeceği bir pozisyonda olacak. Ülkesi için eğitilecek. Tüm ülkedeki bir düzine özel insanın arasına girecek."

"Ben babası olarak karşıyım." Levent Bey'in sesi katıydı. "Teşkilatın ailemden birisini daha almasına izin veremem."

"Faruk gibi özel bir yeteneği engelleyecek misiniz?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Ben devletim için yeterince çalıştım. Yıllarca bir hayalet gibi gezindim. Sonunda az gören bir sol gözüm, hiç duymayan sağ kulağım ve onlarca yara ile hayatıma devam ettim. Ölüm bizim hep çevremizde oldu."

"Önünde sonunda öleceğiz..." dedi bir başka ses. Bu da diğer adam olmalıydı. Onun ismini bilmiyordu. "Kalp krizi veya bir kurşun... Azrail'den nefret etmeyelim diye Allah'ın karşımıza çıkardığı değişik sebepler bunlar. İnanın, ben oğlunuzu iyi eğiteceğim. O da çok hevesli. Artık eskisi gibi tehlikeli işlere gitmiyoruz. Her şey sizin zamanınızdakinden çok farklı. Elimizde bolca teknoloji var. Ulaşım ve haberleşme araçları var. Artık neredeyse hiç yara almadan görevlerimizi tamamlıyoruz."

"O benim tek oğlum..."

"Görev sırasında ölen bir *Ghost*[4] olduğunu gördünüz mü hiç?"

"Her şeyin bir ilki vardır..." Susmuştu inatçı bir şekilde. "Sen de bir ay önce ölümden dönmedin mi?" diye sonra bir soru sordu babası. "O dağ evine yaptığınız baskında, bir patlamayla çok kötü yaralandığını duymuştum. Bir terörist tüm binayı havaya uçurmuştu."

Soruyu kime sorduğunu anlayamamıştı Berna. Ta ki Tahir'in sakin sesini duyuncaya kadar. "Ama ölmedim..."

"Bakın, buraya kadar gelmenizi, teşkilatın emekli bir üyesine saygı gösterip iznini istemenizi çok değerli buluyorum. Sizlere bakınca kalitenin daha da yükseldiğini görebiliyorum. Ancak..." Susması hayra alamet değildi. "Ancak ben ve ailem ülkemize olan borcumuzu ödedik. Serdar ailesinden yeni bir *Ghost* çıkmasına razı olamam. Benim annem ölürken bile endişe doluydu. Ne iş yaptığımı bilmeden yaşadı. Her yaralanışımda ömründen birkaç yıl kaybetti. Onu çok üzdüm. Babam hâlâ işi bıraktığıma inanamıyor. O yüzden ben bir baba olarak buna izin veremem. Aynı duruma ne kendimi ne de eşimi düşürmek istiyorum."

"Son sözünüz bu mu?"

"Bu!"

Berna hâlâ sessizce konuşmayı dinliyordu ve olanları anlamaya çalışıyordu. Bahsettikleri teşkilatın tehlikeli işler yaptığını, devlet için çalıştığını anlamıştı.

Adına Ghost mu demişlerdi? Yani Hayalet mi? Faruk bu teşkilata girmek mi istiyordu?

"Faruk'a danışmayacak mısınız?"

Levent Bey'in sesi katıydı. "Ben babasıysam beni dinlemek zorunda!"

Genç kız daha fazlasını dinlemenin tehlikeli olacağına karar verip oradan ayrıldı. Kendi odasına gidip üzerini değiştirdi. İkinci kattaki odasının penceresi, bahçe kapısına bakıyordu. Bir ses duyunca hemen pencereye yöneldi. İki uzun adamın araçlarına binip gidişini izledi.

Babası bahçe kapısında durmuş, giden cipin ardından bakıyordu. Yüzünde ciddi hatta huzursuz bir ifade vardı. Eve girmek için geri dönünce Berna hemen pencereden geri çekildi. Onları izlediğini bilmesini istemiyordu.

Demek babası da bir zamanlar o teşkilatta görev yapmıştı? Buna inanamıyordu!

Çocukken onun bazı yaraları olduğunu fark etmişti ama yaşı gereği hiç önemsememişti. Ne babasının atletik yapısı ne gözü karalığı dikkatini çekmemişti. Zaten genç bir kız için babası kilolu ve kısa boylu da olsa, saçları

dökülmüş de olsa hep onun kahramanı değil miydi? Ona hep hayran olmaz mıydı?

Tabii asıl fırtına bir saat sonra kopmuştu. Faruk, babasının otomobil galerisinde evrak işleriyle uğraşırken bir telefon almıştı. Ardından acele bir şekilde eve dönmüştü. Belli ki iyi bir haber değildi.

"Az önce Tahir Bey'le konuştum, baba!" demişti merdivenlerin önünde. Baba oğul karşılıklı duruyorlardı şimdi. Berna, ağabeyinin gelişini duymuştu ve odasından çıkmıştı. Üst kattan onların seslerini rahatlıkla duyabiliyordu.

"İyi!" demişti babası umursamazca.

"Ret cevabı mı verdin?"

"Tabii ki!"

"Buna hakkın yok! Benim fikrimi niye sormuyorsun?"

"Hâlâ benim oğlumsun! Hâlâ senin üstünde haklarım var! Benim evimde kaldıkça, sana ben baktıkça benim sözümü dinlemek zorundasın!"

Bunlar ağır cümlelerdi. Berna irkilmişti. Ağabeyini tanıyorsa rüzgâr tersine esecekti.

"Hayatıma anlam katacak bir şansı geri çevirmemi mi istiyorsun?" Faruk'un her zaman gülümseme tınılarıyla dolan sesi bu sefer soğuktu.

"Bu bir şans değil, oğlum! Bu bir lanet!"

"Niye lanet olsun?"

"Bak bana! Yaşadığım onca tehlikeye, geçirdiğim onca ölümcül maceraya rağmen kalbim hâlâ ülkem için atıyor. Televizyondaki haberleri her izlediğimde, *ben de orada olup bunlara son verebilirdim* diyorum. Hiçbir zaman o hayaletlerden ayrılamazsın. Hayatın boyunca kalbin onlarla olur. Bir yandan ailen, bir yandan ülken seni delice zorlar. Gittikçe tükenirsin. Gittikçe zayıflarsın. Yine de kötülüklere karşı savaşmak istersin."

"Evet, baba! Sen beni zaten bunun için eğitmedin mi? Ülkemi sevmem için verdiğin öğütleri ne çabuk unuttun? Daha ilkokulda bana dövüş dersleri aldırdın. Bunları bir hiç uğruna mı gönlüme yerleştirdin?"

"Faruk!" Babalarının sesi hem üzgün hem de kararlıydı. "Sen büyüdükçe her şey değişti. Annen değişti, ben değiştim. Değer verdiğimiz, sevdiğimiz şeyler değişti. Dereceleri farklılaştı. Ülke sevgisi ile evlat sevgisi asla aynı kefede değiller. Ben sizin için teşkilatı bıraktım. Sizin için hayatımı değiştirdim."

"Buna saygı duyuyorum, baba. Fakat hayat, benim hayatım! Ülkem için bir şeyler yapma fırsatım var ve bunu elimden almanı istemiyorum. Lütfen bırak, Tamer Bey beni eğitsin. Söz veriyorum, çok dikkatli olacağım."

Berna ürpermişti. Ağabeyinin böyle konuştuğunu pek bilmezdi. Hem yalvarır gibiydi hem de rest çeker gibi!

"İzin vermiyorum..."

"Son sözün bu mu?"

Berna korkmaya başlamıştı. Neler oluyordu böyle? Babasının kalbini bir kez bile kırmayan Faruk, onu hiç hayal kırıklığına uğratmayan biricik oğlu, şimdi ona karşı rest mi çekiyordu?

"Evet, son sözüm bu! Seninle ilgili hayallerimiz var. Galeride çalışacaksın, işimi devralacaksın ve iyi bir kızla evlenip hayatın boyunca mutlu olacaksın. Bir savaş durumu olsaydı gözümü kırpmadan seni feda ederdim. Vatanım için canım, malım, sevdiklerim feda olsun. Fakat bir savaşta değiliz. Bırak, gizli ve tehlikeli işleri başka yetenekli, ailesi olmayan kimsesiz çocuklar üstlensin."

"Sana inanamıyorum, baba!"

"İleride bana hak vereceksin, oğlum!"

"Özür dilerim ama sana katılmıyorum."

"Öyle mi?" Şimdi babasının sesi hafif bir meydan okuma doluydu. "Benim sözümü dinlemeyecek misin?"

"Bunu yapamam!"

"Faruk!" Bu ses derin bir uyarıyla doluydu. Berna aşağıya inip onların arasındaki gerginliği dağıtmaya niyetlendi.

"Belki de ileride sen bana hak verirsin. Benimle gurur duyarsın, baba!"

"Gurur duymamı istiyorsan dediklerimi yaparsın. Sözümden çıkmazsın. O adamlar tehlikeli!"

"Üzgünüm..."

"Bu bir şey ifade etmiyor, oğlum. Eğer sözümden çıkarsan sana artık *oğlum* da demem! Benim böyle bir evladım olamaz!"

Berna aceleyle merdivenlere yöneldi. Hızlı bir şekilde inerken karşılıklı bakışan iki erkeğe dikmişti gözlerini. Faruk'un çene kaslarının dalgalandığını gördü. Gözlerindeki kararlı bakış o mesafeden bile hissediliyordu.

"Böyle düşünmene üzüldüm." Genç adam geriye doğru bir adım atmıştı. "Sana ne kadar saygı duysam da ben kendi tercihimi yapmak istiyorum."

"Aptallık etme! Bugüne kadar bir elin yağda bir elin balda yaşadın. Hep sayemde ayakta kaldın. Para derdin hiç olmadı. *Ghost* olmak ucuz mu sanıyorsun? Devlet onları tanımıyor bile! Varlıklarını bilen yok. Maddi yardım almıyorlar. O yüzden hep zengin insanlardan veya bir iş kurup yürütebilecek insanlardan seçiliyorlar. Eğitim aşamasında teşkilatın fonundan verecekleri para, sigara parasına bile yetmez!"

"Neyse ki ben sigara içmiyorum," dedi Faruk düz bir sesle.

Şimdi derin bir sessizlik olmuştu. İki erkeğin gözleri birbirine kilitlenmişti. Merdivenleri inen Berna, ikisinin yanında durdu. Bakışları çok değer verdiği iki adam arasında gezindi.

"Baba! Abi! Uzatmayın artık!" dedi üzgünce. Gözleri sulanmıştı. Kalbi deli gibi atıyordu. Sevdiği iki erkeğe baktı. Neredeyse ağlamak üzereydi.

Faruk derin bir nefes aldı. Gözleri Berna'ya kaydı. Onun üzüntüsünü görünce biraz yumuşadı. Gülümsedi hafifçe. "Bir şey yok, tatlım," dedi yumuşatmaya çalıştığı bir sesle. "Önemsiz bir konu üzerinde konuşuyoruz."

"Kızım, hadi sen odana git!" dedi Levent Bey. Onun yüzü henüz yumuşamamıştı. Sesi hâlâ sertti.

"Hayır! Biraz sakin olur musunuz ikiniz de?"

Levent Bey'in duruşu dikleşti. Bakışları oğluna çevrildi. "Konuşmamızı burada bitirelim!" dedi katı bir sesle. "Ben son sözümü söyledim. Aksini yaparsan..." Sustu. Devam edemedi. Bu ucu açık cümle pek çok anlam barındırıyordu.

Sonra arkasını dönüp uzun adımlarla evden ayrıldı.

Ağabey ve kardeş orada öylece kalmışlardı. Berna sulu gözlerle Faruk'un yüzünü süzüyordu. Yakışıklı yüz hatları gergindi. Gözlerindeki kararlılık ise açık bir şekilde belliydi.

Bu tartışmanın kazananı olmayacaktı. Bunu hissetmişti.

♥

Günümüz...

"Sonra ne oldu?" diye sordu Zehra.

O da yatakta doğrulmuş ve oturur pozisyona geçmişti. Sesindeki heyecan, gözlerindeki merak pırıltısı net bir şekilde hissediliyordu.

Ve gözleri dolu doluydu.

Berna başını eğdi. O anları anlatırken onun da gözleri dolmuştu. "Faruk sadece telefonunu ve birkaç temel eşyasını alarak evden ayrıldı," dedi üzgün bir sesle. "Özendiği bir maceraya katılmak için bizi terk etti..." Biraz daha konuşursa ağlamaya başlayacaktı.

"Yani abini mi suçluyorsun?" Zehra'nın sesi biraz şaşkın çıkmıştı.

"Ülkesi için bir şey yapmak istemesini anlıyorum ama yine de ailesini terk etti. Babamın sözünü çiğnedi. Zavallı babam haftalarca gülmedi. Neredeyse hiç konuşmuyordu. Sarhoş gibi geziyordu. Annem ise ne olduğunu bilmiyordu. Babam ona gerçekleri hiç söylemedi. Benim anlatmamı da istemedi."

"Annen, babanın eskiden bir teşkilatta çalıştığını bilmiyor muymuş?"

"Elbette biliyormuş! Yaralarla gelen bir kocan olunca uzun süre görmezden gelemezsin. Görevi bıraktığında epey rahatlamış olmalı. Ben hatırlamıyorum

bile. Farkında olmadığım bir şeyi hatırlayamam. Tabii annem, Faruk'un yanında işe başladığı kişinin, yani Tamer Bey'in normal bir iş adamı olduğunu sanıyordu. Bir ölüm makinesi olarak yetiştirilmiş, özel bir devlet ajanı olduğunu bilmiyordu. Babamın da eskiden dâhil olduğu o teşkilata ait olduğunu..."

"*Ghost*..." diye mırıldandı Zehra.

"Komik isim, değil mi?" İç çekti. "Ama cidden tam bir hayaletler... Annem bile yıllarca fark etmemiş. Babamın demesine göre her ülkede en fazla bir düzine varmış."

"Ne iş yapıyorlarmış tam olarak? Katiller çetesi mi? Yani devlet için cinayet mi?"

"Hayır, öyle değil. Kanunların erişemediği, başka ülkelerin kanatları altına sığınan iğrenç insanları alıp getiriyorlar. Çok büyük toplumsal olayların arkasındaki kilit isimleri bulup sistemden çekiyorlar. Belki bazen de etkisiz hâle getiriyorlar... Fakat ben buna *cinayet* demem."

Zehra başını eğdi. "Evet..." dedi gizemli bir sesle. "Bazı insanların ölümü bu dünya için gereklilik oluyor." Sonra başını kaldırdı ve normal hâline döndü. Konuyu yeniden o güler yüzlü genç adama getirdi. "Peki, Faruk gittiği yerden anneni hiç arıyor muydu?"

"Tabii ki! Mümkün oldukça arardı. Beni de arardı ama bir kere bile babamı aramadı." Gözleri kısıldı. Hatırladığı bir şey olmuştu. "Yani aslında bir kere aramıştı. O ilk aradığında babam telefonu açmayınca bir daha hiç aramadı... Belki de özür dileyecekti. Belki de bu iki yıl hiç kaybolmayacaktı."

"Zavallı adamcağız..." dedi Zehra içten bir üzüntüyle.

"Kim?"

"Baban tabii ki! Telefonu açmadığına göre çok yaralandığı anlaşılıyor. Her baba sorumluluğu altındaki aile bireyleri için endişelenir. Benim babam da annemin ve benim güvenliğim için her şeyini tehlikeye atıp buraya gönderdi. Yani baban endişesinde haklıydı."

"Evet, annem de babam gibi endişeliydi. Ona hak veriyordu ama abimin artık büyüdüğünü, istediğini yapabileceğini babama anlatmaya çalıştı. Gerçeği bilmediği için babamın inadını yenemedi. Önceleri Faruk'tan çok bahsetmiyorduk. Sonra babamın, abimden gelen telefonları bize çaktırmadan dinlediğini fark ettik. Bunu fark edince artık onun yanında Faruk'tan bahsetmeye başladık. İyi olduğunu duyduğu anda yanımızdan uzaklaşırdı. Duygularını hiç belli etmezdi. Fakat bir gece... onu bahçede gizlice ağlarken gördüm..."

"Ağlarken mi?" Zehra irkilmişti. O dağ gibi adamın, sert görünüşlü babanın ağlayabileceğini hayal bile edemezdi.

"Öyle hüngür hüngür ağlamıyordu. Gizli, sessiz bir ağlamaydı bu." Sonunda Berna'nın gözünden birkaç damla yaş kaymıştı. Elinin tersiyle silmeye çalıştı. "Ben pencereden dışarıdaki dolunaya bakıyordum. Sonra bahçede daha soluk bir ışık görünce dikkatimi çekti. Karanlık bir köşeye, yerdeki çimlere oturmuştu. Elinde telefonu vardı. O güzel omuzları çökmüştü. Ekranda da abimin fotoğrafı..."

Zehra o manzarayı gözünün önüne getirince yüreği iyice parçalandı.

Berna içli bir şekilde burnunu çekti. "O fotoğrafı nereden buldu bilmiyorum. Abim, anneme göndermişti. Belki annem de babama göndermiştir. Kendisi gibi eğitilen birkaç kişi ile birlikte gülerek çekilmiş bir fotoğraftı bu. Birisinin adı Akın[15]'dı sanırım. *Mavi gözlü bir devdi.* Abim onunla iyi anlaştığını söylüyordu. Büyük ihtimalle kendisi gibi neşeliydi."

"Ağlama..." Üzüntüyle Berna'nın elini tuttu. Oysa kendi yanaklarından da yaşlar süzülüyordu. "Bak, artık her şey yoluna girdi. Abin o macerayı sonlandırıp yuvasına geri döndü. Belli ki onun da içi rahat etmedi. Belli ki o tehlikeli hayat ona göre değildi. Şimdi gayet güzel bir iş kurdu. Daha ilk haftasından iyi paralar kazanmaya başladı. Bunlar güzel şeyler... Babanın da geçmişi unutmaya hazır olduğu çok açık. Kaldıkları yerden devam edecekler gibi gözüküyor. Artık yeniden mutlu bir aile olabilirsiniz."

Berna sulu gözlerle ona bakıyordu. Yerinde huzursuzca kıpırdandı. O da Zehra'nın elini bilinçsizce tutuyordu. Sonra beklenmedik bir soru sordu.

"Sence Faruk *Ghost* olmayı bıraktı mı?"

[15]Yazarın *Tutku* serisinin dördüncü kitabı olan *Beni Bırakma*'nın erkek ana karakteri. (e.n.)

18. BÖLÜM
UFAK TEFEK SEVGİ BELİRTİLERİ

Sabah beklenenden daha aydınlık, daha sıcak başlamıştı. Dünyanın enerji kaynağı gökyüzüne doğru ısı ve ışık yayarak yükselirken tek bir bulut bile güneşin keyfini bozmamıştı. Pazar sabahının sakinliği birkaç saat sonra yok olacaktı elbette ama şimdilik her şey yolundaydı. Faruk sessiz sokakta yürürken sadece güneşin tadını çıkaran güvercinlerle ve yaşlı bir karı koca ile karşılaşmıştı. Yakındaki fırından aldığı sıcak ekmekler soğumasın diye hızlı adımlarla ilerliyordu.

Apartmana girip asansörle yukarıya çıktı. Anahtarıyla kapıyı açtı. Mutfaktan gelen seslere hiç şaşırmadı. Kendisi ekmek ve birkaç parça şey için dışarıya çıktığında kadınlar çoktan kahvaltı hazırlamaya girişmişlerdi.

Oturma odasının önünden geçerken babasının orada olmadığını fark etti. Onu mutfakta, sandalyede otururken buldu. Adam rahat bir yüz ifadesiyle kadınları teftiş ediyordu. Bir yandan da masanın üzerine konmuş olan taze salatalık dilimlerini tırtıklıyordu.

Gazeteyi uzattı. "Bu devirde klasik gazete okuyan bir tek sen kaldın be, baba!" dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Adam ona yandan ters bir bakış attı. "Elimde tutmayı seviyorum." Uzanıp onun uzattığı gazeteyi aldı.

"Hemen okumaya başlama!" diye uyardı Zuhal Hanım. "Kahvaltı hazır. Ekmek de geldiğine göre önce kahvaltımızı yapalım."

Adam bu uyarı ile canı sıkılmış gibi davransa da fırsatı değerlendirmek istercesine gazetenin ön yüzündeki haberlere göz attı. "Tamam!" dedi yine de uysalca.

"Ekmek sıcak!" dedi Faruk. "Yağlı ekmek de aldım. Baba, sana da marketten köy ekmeği buldum ama gerçek mi emin değilim."

"Normal ekmekle de idare ederim ben!" dedi adam. Gözleri parlamıştı. Fakat karısının bakışını görünce yüzü düştü. "Bir kerelik sıcak ekmek yesem bir şey olmaz. Şekerim o kadar yüksek değil. Hatta yağlı ekmek bile yiyebilirim."

"Kurabiyeler, yağlı ekmekler... Oh valla, ne güzel!" diye söylendi kadın. "Neyse, bu seferlik görmezden geliyorum. Ayrıca... Bak!" Dönüp fırının

kapağını açmıştı. İçinden soğumaya bırakılmış bir fırın tepsisi çıkardı. "Zehra erkenden kalkıp sana kurabiye yapmış!"

Âdeta bir balığın oltaya gelmesini ister gibi tepsiyi yavaşça kocasının önünde gezdirdi. Levent Bey'in gözleri tepsinin içindeki küçük ama çıtır çıtır gözüken lezzetli kurabiyelerde gezinirken kocaman olmuştu.

"'Allah'ım!" dedi mutluluk dolu bir sesle. "Gerçek mi bunlar?" Neredeyse kadının elini tutup tepsinin içine dalacaktı.

Zuhal Hanım, genç bir kız gibi kıkırdadı. Sonunda tepsiyi adamın önünde sabit tutup bir tane almasına izin verdi. "Hepsi senin için şımarık! Hem de iki tepsi var. Bunların şekeri az olduğu için hepsini eve götürmene ses çıkarmayacağım. Zehra tarifini de yazdı. Ara sıra yaparım artık."

Levent Bey'in sırıtması sık görülecek bir şey değildi. Herkes onun mutlu hâlini gülümseyerek izliyordu. Hatta Faruk bile! Galiba babası yaşlanıyordu... O görüşmedikleri iki yıl içinde birazcık yumuşamış olabilir miydi? Yoksa bu sessiz göçmen kızda gerçekten şeytan tüyü mü vardı?

Bakışları Zehra'ya kaydı. Genç kız kalçalarını ortaya çıkaran kot pantolonunun üzerine yeni aldıkları uzun kollu, toprak rengi bluzunu giymişti. Yakası oldukça kapalıydı. Sık dokulu kumaşı dik göğüslerini belirsizce gösterirken zayıf vücudunu ise kısmen gizlemişti. Nedense o ince vücut gözüne daha güzel gözüktü. Sanki biraz toparlanmış mıydı? Biraz kilo mu almıştı acaba?

Kahvaltıları ara sıra yapılan keyifli sohbetlerle bir saate yakın sürdü. Zehra uzun zamandır böyle kalabalık bir aile ortamında bulunmamıştı. Gözleri yaşarmak üzereydi. Bu güzel ailenin içinde bulunabilmenin ne kadar özel bir ayrıcalık olduğunu biliyordu. Üstelik Zuhal Hanım'ın onların evine taşınması ile ilgili yaptığı teklif, hayal edebileceğinin bile ötesindeydi. Sonunda solgun yüzü biraz canlanmış, dudakları sık sık gülümser olmuştu.

Peki ya bu alaycı, pervasız adamın hayatına daha fazla girmek doğru olacak mıydı? Onun ailesinin evine taşınmak demek, belki de yıllarca genç adamla bir bağının olması demekti. Onun daha da olgunlaştığını, daha yakışıklı olduğunu ve belki de güzel bir kadın bulup evlendiğini görecekti. Nedense bu düşünceler huzurunu kaçırıyordu.

Ondan, ailesinden uzak, bağımsız bir hayat yaşamayı da seçebilirdi. Ayrı ev, ayrı bir hayat! Muhtemelen Faruk onu daha az görürdü. Daha az iletişim kurardı. Ailesinin yanında kalması gibi olmazdı. Belki de o *yeşil gözlü devin* dediği gibi yurt dışında bir yerde okumalıydı. Göçmen olduğunu bilmeyen insanların bulunduğu, farklı bir ülkede tek başına okumak belki de en iyisiydi.

Çünkü fark etmişti ki her geçen saat, bu uzun boylu genç delikanlıya daha fazla alışıyordu. Onun yanında kendisini güvende ve huzurlu hissediyordu. O tek bir gülümseyişiyle Zehra'yı çıkmaz sokaklara sokabiliyordu.

Güzel yeşil gözleri bir an Faruk'un gülen gözleriyle buluştu. Genç adam kırmızı gömleği içinde o sabah daha farklı, daha dikkat çekici görünüyordu. Neşesi üstündeydi. Zehra'ya gülümseyerek göz kırpmıştı. Genç kız huzursuzca kıpırdandı. Ailesi bu tip ufak tefek şeyleri görebilir ve yanlış anlayabilirdi. Neden dikkat etmiyordu?

Ve göğüslerine böyle bakması ayıp değil miydi?

Genç adamın bakışını yakalayınca kaşlarını hafifçe çatarak onu uyardı. Ailesinin yanında bilerek mi yapıyordu acaba? Bu çılgın delikanlı onun neredeyse tüm sınırlarını zorluyordu.

Kahvaltıdan sonra kahvelerini içip sohbet ederek vakit geçirdiler. Zehra çok ayrıntılı olmasa da babasının işinden, güzel annesinden bahsetmişti. Oturdukları çevrenin tehlikeli yapısı ister istemez ortaya çıkmıştı. Pazar yeri patlaması ise gerçekten dinleyenleri huzursuz etmişti. Öyle bir ülkede nasıl yaşanırdı ki?

Kahveler bitip fincanlar yıkandıktan sonra ani bir kararla Sığacık'a gitmeye karar verildi. Zehra o yeri ve özelliklerini hiç bilmiyordu. Onun için bir *sürpriz* olacağı söylendi. Anlamıştı ki bu gezi öncelikli olarak kendisi için düzenleniyordu. Bunu keşfettiğinde yaralı kalbinde kabaran ısı, güneşin ısısından bile fazlaydı.

Levent Bey'in arabası hepsini alacak kadar genişti. Zehra kadar olmasa bile Berna da incecikti zaten. Arka koltukta Zuhal Hanım ile otururken gayet rahattılar. Bu sefer arabayı Faruk sürüyordu. Yanında oturan Levent Bey ise etrafı seyretmenin konforunu yaşıyordu. Yüzünün gerginliği neredeyse hiç yoktu. Hangi baba ailesiyle birlikteyken suratsız olabilirdi ki?

Güneş tüm sıcaklığıyla tepede olduğu için kış ayı olduğu hissedilmiyordu bile. Arabada montlarını çıkarmışlardı. İzmir'in şirin ilçesi Seferihisar'a bağlı bir belde olan Sığacık, çok uzakta değildi. Yollar bu sıcak günü değerlendirenlerle doluydu. Oraya varmaları uzun sürmedi. Tüm yerleşim yeri sanki tümüyle bir alışveriş alanı, kalabalık insanlarla dolu özel bir eğlence merkeziydi. Denize sıfır yerleşkesi ve mis gibi kokusu çevrelerini ayrı bir güzellikle sarıyordu.

Zehra Sığacık'taki bu hareketlilik karşısında şaşırmıştı. Her yerde insanlar, her yerde arabalar vardı. Şans eseri arabalarını limana çok yakın bir yere park edebildiler.

"Seferihisar'ın Türkiye'nin ilk *Yavaş Şehri* olduğunu biliyor musun?" diye

Genç kız kaşlarını kaldırdı. İlk kez duyuyordu. "Yavaş Şehir mi?" diye merakla sordu. "O nedir?"

Levent Bey de yanlarına gelmişti. Bir an oğluyla göçmen kıza baktı. Konuşmalarını duymuştu.

"Yerel üreticilerin desteklendiği ve yerel satış alanlarının oluşturulduğu bir sistemdir," dedi adam. Belli ki onun da bu konuda bilgisi vardı. "Yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımını teşvik eder. *Cittaslow Birliği*[16]'nin belirlediği çok sayıda kuralı gerçekleştirmesi istenir. Yetmiş kural var sanırım. Bunların hepsini başarıyla yerine getirip dünyanın binlerce şehrinin arasından benzersiz bir şekilde kendi kimliğine sahip olmuştur. 2009 yılından beri hem de!"

"Bu... Bu harika!" dedi Zehra.

"Haftanın bir günü, yani bugün, tüm mahalle ve sokak araları alışveriş yerine dönüşür," diyerek onun koluna girdi Berna. "Gezince daha da bayılacaksın! Bir masal dünyasına girmeye hazır ol!"

Hep birlikte önce yürüyerek liman yoluna girdiler. Burada sağlı sollu yemek lokantaları, kafeler ve denize sıfır kafeteryalar sıralı bir şekilde diziliydi. Denize bağlanan dere üzerindeki küçük bir köprüden geçerken durup Berna'nın ısrarı üzerine fotoğraflar çekildiler. Zehra da aileden birisiymiş gibi o fotoğraflara dâhil edilmişti. Biraz çekinikçe durmasına rağmen Faruk elini onun omuzuna atıp çekimlere samimi bir şekilde katılmasını sağladı.

Deniz kıyısı boyunca yürüdüler. Berna bir takıcı görmüştü. Gerçek taşlardan yapılan, değeri çok olmasa da görünümü müthiş güzel olan birçok kolye, yüzük ve küpe vardı.

"Bu güzel yüz takısız olamaz!" dedi Berna. "İleride gerçeklerini alıncaya kadar bunlarla idare eder misin? Ben hediye edeceğim. Kendime de alacağım."

Zehra itiraz edecek gibiydi ama Berna'nın içtenliği, Faruk'un reddetmemesi yönündeki uyaran bakışları geri adım atmasını sağladı. Üstelik Zuhal Hanım bile takı seçmede genç kıza keyifle yardım etmişti. Beş dakika sonra boynunda pembe taştan bir kolye, kulağında aynı taştan sarkan bir küpe ve bileğinde parlak taşlarla süslü genç işi bir bilezikle oradan ayrıldılar. Zehra'nın görünümü bir anda değişmişti. Şimdi yaşı gereği daha canlı, daha güzel olmuştu.

Faruk beğenisini açıkça dile getirdi. "Çok güzel oldun, Zehra Hanım. Çok yakıştı. Güle güle tak." Tabii ki Zehra'nın kızardığını hepsi gördü. Genç kız ağzında bir şeyler geveledi. Ne olduğu anlaşılmasa da utangaç bir teşekküre benziyordu.

Oradan tarihi kale avlusu içindeki pazara girdiler. Küçük bir yerel pazar kurulmuştu ama oldukça hareketliydi. Sebzeden meyveye kadar her şe

satılıyordu. Avlunun diğer kapısından çıktıklarında onları bambaşka bir manzara karşıladı. Zehra hayranlıkla etrafını süzüyordu. Yerler genellikle Arnavut kaldırımıydı. Tarihi evlerin sağlı sollu dizildiği sokaklarda yerli halk ürünlerini sergiliyor ve satıyordu. Kimisi yiyecek ve içecekti. Kimisi de hediyelik eşyalardan oluşuyordu.

Bu inanılmazdı. Gözlemeler, ev yapımı baklavalar, dolmalar, börekler her yerdeydi. Tezgâhlardaki insanların hepsi güler yüzlüydü. Dar sokaklarda gezinirken insanlar birbirine çarpmamak için epey çaba harcıyordu ama yine de kimse bu durumdan şikâyet etmiyordu. Bu kadar geniş bir yerleşim alanının bir pazar yerine dönüştürülmesi her yerde görülebilecek bir şey değildi.

"Keşkek!" dedi Levent Bey.

"Efendim?" Zehra anlamamıştı. Uzun boylu adam onu kolundan tutup başında genç bir kızın durduğu iki dev tencereye doğru yönlendirdi. İnsanlara çarpmamaya çalışarak o tarafa geçtiler.

"Keşkek! Sizin oralarda yer misiniz bilmem ama ben bayılırım! Alalım mı?"

Zehra gülecek gibi oldu. Adam belli ki karısı yerine ondan izin almaya çabalıyordu. Zuhal Hanım'ın ona izin vermeyeceğini düşünüyor olabilirdi. Gözünün ucuyla baktığında Zuhal Hanım ve Faruk'un kokulu sabunlarla dolu bir tezgâhı incelediklerini gördü.

"Siz seviyorsanız ben de severim sanırım." Gülümseyerek koca tencerelere bakıyordu. Başındaki genç kız, upuzun siyah saçlara sahipti. Gülümseyen yüzüyle ikisinin vereceği siparişi bekliyordu.

"Bize bir porsiyon tavuklu, bir porsiyon da etli verir misiniz?" dedi Levent Bey. Tencere kapakları açılınca içindeki bulamaç aslında hiç de lezzetli görünmüyordu. Güzel kız plastik kaplara o bulamaçlardan tepeleme doldurdu.

"Acı sos ister misiniz?" diye sordu.

"Tabii... Güzel olur. Kaşık da beş tane olsun." Cüzdanından para çıkarırken Zehra'ya göz kırptı. "Sözde sadece ben severim ama bak gör, hepsi de hemen gelip tırtıklayacaklar. Hiç değişmez!"

Siyah saçlı satıcı kız, bulamaçların üzerine kırmızı renkli biber sosu döktü. Sanki şimdi daha lezzetli görünüyordu.

"Lüks bir lokantada yemektense bunları yemeyi tercih ederim." Levent Bey o gün itibariyle kabuğunu kırmıştı. Sıcak keşkek kutularının bulunduğu torbayı dikkatle tutuyordu.

"Haklısınız."

Oradan ayrılıp diğerlerinin yanına doğru yöneldiler. Kimseye çarpmadan

Aldıkları kokulu sabunun parasını ödeyen Faruk, babası ile Zehra'nın fısıldaşmalarını görmüştü. İkilinin iyi anlaştıklarının farkındaydı. Zuhal Hanım da kalabalık içinde dönüp yanlarına gelen kocasına baktı. Sonra gözleri elindeki poşete gitti.

"Keşkek mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Hiç şaşırmamış gibiydi.

"Keşkek!" dedi adam hafif şımarık bir edayla. Küçük poşeti kaldırıp karısına gösterdi. "Keşkek aldım!" O anda Faruk'un birebir aynısı olmuştu.

"Bugünden sonra biraz perhiz yapsan iyi olacak. Daha yeni yedik sayılır," dedi Zuhal Hanım. Nedense sesini fazla çıkarmamıştı. "Berna da gözleme yaptırıyor. Kim yiyecek bunların hepsini?"

"Bunlar atıştırmalık, yavrum. Atıştırmak için her zaman vücutta birazcık yer vardır. Tatlı için de öyle! Ev yapımı baklava almayacak mısın?"

Kadını can evinden vurmuştu. Zuhal Hanım gülümsedi. "Alacağım tabii."

Ardından gülümseyerek kızının yanına doğru gitti. Kalabalıkta yan yana durmak zaten zordu. Levent Bey'in gözleri bu sefer Zehra'ya döndü. "Senin beslenmek için zaten ekstra çaba harcaman lazım. Faruk'un dikkatini çekmek istiyorsan tabii?"

"Anlamadım?" Zehra iri gözlerle bakıyordu.

Levent Bey bir an duraklamıştı. Sonra gözlerini kaçırdı. "Yani Faruk'un senin hakkında rahatlamasını istiyorsan demek istedim. Zayıflığın onu endişelendiriyor gibi?"

"Birkaç günde epey toparladım bence."

"Böyle devam et. Yediklerine özen göster. Aslında bizim eve yerleşirsen kilo alman kaçınılmaz olur. Zuhal çok güzel yemekler yapar."

Zehra tam anlamasa da sesini çıkarmadı. Hep birlikte Berna'ya doğru yürüdüler. O sokak sağlı sollu tezgâhlar yüzünden daha dardı. Bazı yerler birer kişilik geliş gidişe dönüşmüştü.

Berna da aldığı gözlemenin parasını ödüyordu. "Patatesli gözlemeye bayılırım!" dedi Zehra'ya doğru. "Ama iki tane de peynirli yaptırdım. Sen hangisini seversin?"

Böyle kişisel ilgiler, Zehra'nın kalbini sıcacık yapıyordu. Sorması bile güzeldi. Bu aynı zamanda korkutucu bir şeydi. Biliyordu ki insanların böyle özel yakınlıklara alışma hızı çok yüksekti. Bu güzel aileye alışınca ne olacaktı? Peki ya sonra ne yapacaktı?

"Favorim peynirli. Patatesli olanı babam severdi..." Gülümsemişti. Gördüğü ilginin huzuru yüzüne yansımıştı.

Çayların siparişi verilince masanın üzerine paketler açıldı. Çevrelerindeki herkes bu tarz atıştırmalıklarla meşguldü. Zuhal Hanım bile ev yapımı

baklava haricinde incecik sarılmış yaprak sarmalarından almıştı. O anda geniş çaplı gerçek bir piknik yapılıyordu.

Güzel bir gündü. Zaman hızla akıyordu. Keşkek, tıpkı Levent Bey'in dediği gibi herkes tarafından çabucak tüketildi. Görünüşü kötü görünse de Zehra tadına bayılmıştı. Peynirli gözleme ise hâlâ sıcacıktı. Sabah yediği hâlde bu kadar şeyi hâlâ yiyebilmesine hayret ediyordu. Ne tatlıdan ne de dolmadan tek bir parça bile kalmadı. Açık hava ve deniz hepsinin iştahlarını artırmıştı.

Oradan ayrılıp tekrar arabaya bindiklerinde zaman epey ilerlemiş, öğlen güneşinin ısısı biraz serinliğe dönüşmeye başlamıştı. Yine de hareketlilik devam ediyordu. Faruk onları biraz daha ileriye götürdü. Deniz boyunca kıvrılan yol, onlara harika manzaralar sunuyordu. Cam kenarında oturan Zehra, ilgiyle etrafını izliyordu. Hava kararmak üzere olduğu için geziyi bitirip eve geri dönüş yoluna çıktılar.

Harika bir gün olmuştu. Zehra evin önünde bu uyumlu karı kocaya ve güzel kızlarına veda ederken ayrıldıkları için gerçekten üzgündü.

"Akçay'a da bekliyoruz!" dedi Zuhal Hanım, oğluna. "Hem de en kısa sürede. Belki Zehra'nın bizde kalma düşüncesi olumlu yönde değişir."

Faruk'un gözleri hafifçe kısıldı. Annesinin yanağını öperken, "Bakalım..." dedi sadece.

"Hoşça kal, kızım," dedi Zuhal Hanım. Zehra'ya sarılıp yanağından öptü. "İnşallah her şey istediğin gibi olur. Bizi gelişmelerden haberdar etmeyi unutmayın."

"Tabii, efendim."

Berna da içtenlikle ona sarılmıştı. Mutlaka Akçay'a gelmesini kulağına fısıldadı. Yanaklardan öptükten sonra arabaya bindi. Levent Bey yine ciddi görünüyordu ama gözlerinin derinliklerinde hoş bir ışıltı vardı. "Görüşürüz, Zehra," dedi babacan bir tavırla.

"İnşallah, efendim."

Vedalaşma faslı uzun sürmedi. Zehra giden aracın arkasından bakarken el sallamıştı. Garipti belki ama onları şimdiden özlemişti.

Eve girdiklerinde Faruk montunu asan Zehra'ya çevirdi gözlerini. "Eğlendin mi?"

"Çok!" dedi genç kız içtenlikle. "Ailen harika insanlar gerçekten." Elini uzatıp onun montunu da aldı. Eşine saygı duyan bir kadın gibi dolaba astı.

"Onlar da seni sevdi." Genç adam sıkıntılı gibiydi. "Akçay'da yanlarında kalma olayına ne diyorsun?"

Terliğini giyen Zehra, hafifçe omuz silkti. "Bilmiyorum... Nezaket gereği

"Babam, özellikle de annem nezaket gereği bile olsa öyle bir istekte bulunmazlar. Bugün sen de onlara çok güzel uyum sağladın."

"Ben bir şey yapmadım."

İkisi birlikte banyoya geçtiler. Dışarıda oluşan kiri pası, ellerini yüzlerini yıkayarak attılar. Önce Faruk temizlenmişti ama geri dönmemiş, genç kızı beklemişti. Onun sabunla yüzünü yıkaması, ellerini temizlemesi elbette daha özenli ve uzun sürdü.

Zehra, genç adamın onu sabırla izlemesinden rahatsız oldu. Havluyla kurulanırken kaşlarını kaldırdı. Ayna üzerinden arkasında duran Faruk'a baktı. "Ne oldu?"

"Hiç! Bakıyorum öyle..."

"Niye?"

"Güzel bir kıza bakmak günah mı?" Sırıtmıştı aniden.

"Yalan söylemek günah!" dedi Zehra hafif bir alayla. "Oğlan çocuğu görünümlü bir kıza söylemek daha günah!"

"Duydun demek?" derken Faruk'un gülümseyişi yüzüne daha da yayıldı.

"Duydum tabii!" Havluyu asarken önemsemiyormuş gibi görünüyordu.

"Duyduğunu tahmin etmiştim. Dünden beri yüzüme bir gülücük bile atmadın. Kızdın mı?"

"Niye kızayım ki?"

"Kızmışsın!" Faruk ona biraz sokuldu. Şimdi tam arkasındaydı. "Ben onu annemle babamı rahatlatmak için söyledim. Akıllarına başka şeyler gelmesin diye. Sonuçta sen kadınsın, ben de erkek..."

"Sen demesen de akıllarına geldi ama!"

"Demek ki onları kandıramamışım."

Zehra bir an durdu. Ayna üzerinden genç adamın yüzüne düşünceli bir şekilde bakıyordu. Omuzları hafifçe çökmüştü. "Annen haklı..." dedi mantıklı bir şekilde. "Ve sen de haklısın. Bekâr bir kadınla bekâr bir erkeğin aynı evde kalması doğru değil. Oğlan çocuğu gibi görünmem bir şeyi değiştirmiyor. Söylediğin gibi ben kadınım, sen de erkek!"

Faruk kısa bir anın ardından ona iyice yaklaştı. Engellenemez bir şekilde genç kıza arkadan sarıldı. İri elleri belinin kenarından öne doğru kaymış, düz karnı üzerinde birleşmişti. Hafifçe kendisine çekerken dudakları saçının üzerinde gezindi belirsizce. "Özür dilerim. O sözleri söylerken gerçekten kötü bir niyetim yoktu," dedi içtenlikle.

Zehra biraz gerilmişti. Bu yakınlık beklediği bir şey değildi. Genç adamın sıcacık avucu bluzuna rağmen tenini yakıyordu âdeta. "Sorun yok," dedi üzüldüğünü belli etmeden. "Ben de kendimi biliyorum. Akılları çelen Venüs değilim neticede!"

"Saçmalama! Sadece biraz zayıfsın o kadar. En azından ben senin oğlan çocuğu olmadığını biliyorum." Sağ eli hafifçe yukarıya kaydı. Sonra Zehra'nın hiç beklemediği bir şey yaptı. Çok doğal bir şekilde sol göğsünün üzerine kapandı. "Bunları çok yakından gördüğümü unutma!"

Sesi yumuşaktı. Alaycı bir titreşime sahipti. Zehra bu hareketin doğallığı karşısında şaşırmıştı. Kocaman avucunun yarattığı etkileyici baskı, bluzu ve sütyeni üzerinden bile kendisini hissettiriyordu.

"Faruk!" dedi şaşkınca. Onun elini tuttu fakat göğsünden uzaklaştıracak kadar güçlü değildi. Gözleri ayna üzerinden genç adamın kararlı yüzüne bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şey ispat etmeye çalışıyorum..." Avucu göğsünü hafifçe okşadı. "Oğlan çocuğu olsaydın bunu yapamazdım."

"Şimdi de... yapmaman lazım!" Sesi titremişti. Karşılaştığı hafif baskı nedeniyle sırtı yumuşakça genç adamın bedenine yaslandı. "Bırak lütfen..." diye fısıldadı.

"Beni affettiğini söyle, öyle bırakırım ancak."

"Çocuk musun sen?"

"Şimdi ben mi çocuk oldum? Öyle olsam göğüslerini beğendiğimi söyleyemezdim."

"Söyleme zaten!" Hafifçe iç çekti. "Bu hem ayıp hem de... Hem de..."

"Hem de ne?" Avucu hâlâ kararlılıkla göğsünü okşuyordu. "En sevdiğim dördüncü organın olarak göğüslerin gerçekten çok güzel. Diri, sert ve etkileyici!"

"Susar mısın lütfen?" Yutkunmuştu. "Ne bu yaptığın ne de organlarımı sıralamaya sokman doğru değil!"

"Çok fazla beğendiğim organın olması ilginç değil mi sence de?"

"Liste çok uzun olamaz!"

"İşin garibi, epey uzun. Birinciyi merak ediyor musun peki?"

Zehra duraklamıştı. Ediyordu elbette! Adamın kollarında çaresiz bir kuş gibiydi. İşin garip yanı, bu yakınlaşma canını hiç acıtmıyordu. Bir tacizmiş gibi hissettirmiyordu. Göğsünün tatlı bir baskıyla yoğurulması fazlasıyla hoşuna gitmiş, göğüs uçları hızla sertleşmişti. Gerginliklerini hissedebiliyordu.

Bunu nasıl başarabiliyordu?

"Hayır, etmiyorum!" diye yalan söyledi.

"Hımm!" Genç adam üstelememişti. "Benim de kolaylıkla söyleyebileceğim bir yerin değil zaten..." diye mırıldandı.

Zehra'nın gözleri kocaman oldu. Yanakları kızarmıştı. "Daha fazlasını duymak istemiyorum!" dedi aceleyle. Hafifçe kıpırdandı. "Küçük eğlencen bittiyse beni bırakır mısın artık?"

"Hâlâ beni affettiğini söylemedin!" diye ısrar etti genç adam.

"Şu anda göğüslerimle oynamana sesimi çıkarmadığıma göre yeterince kızmış olamam, değil mi?" Sesi çaresizdi.

"Sen yine de söyle!"

"Peki, tamam. Affettim seni..." dedi aceleyle. "Bırak hadi!" Faruk onu serbest bırakınca da hemen yana kaydı. Yüzünü ona döndü. "Bunu bir daha yapma!" dedi iri gözlerle. "Önce kalçalarım sonra da..." Devam edemedi. "Bu yaptığın çok ayıp! Hem bütün gün onlara bakmana ne demeli?"

"Fark ettin mi sen de?" dedi genç adam alaycı bir gülümsemeyle. Sanki yapan başkasıydı. "Mesele bu bluz bence! Tüm gün göğüslerini okşamayı istedim. Bu bluzun fazla seksi!" Gözleri yine açıkça göğüslerinde gezindi.

Zehra şaşkınlık üzerine şaşkınlık yaşıyordu. Bu Faruk denen çocuk ruhlu adamla hiçbir anı doğal olamayacak mıydı? "Bir kere..." diye başladı. Eli bluzunun kapalı yakasını gösterdi. "Bir kere bluzum gördüğün gibi sonuna kadar düğmeli! Seksi olamaz! Olsa bile ben kim, seksi olmak kim? Ayrıca..." Sustu yine kısa bir an. "Ayrıca o söylediğin akıl işi değil. Yani okşamak istesen bile uygulamalı olarak yapman..."

"Mantıksız mı?"

"Değil mi? Öyle olsa herkes birbirini okşardı!"

"Ben herkes miyim? Kalbimi kırdın!" Parmak ucunu uzattı. Göğsünün üst çevresinde hafifçe bir tur attı. Zehra geriye kaçamamıştı. "Bana verebileceğin küçük bir ödül olarak düşünemez misin?" Genç adamın rahatlığı insanı çatlatırdı. Zehra gerçekten ne diyeceğini bilemiyordu artık.

"Ne ödülü? Beni dışarıdaki mezbeleden kurtardığın için mi?"

"Hayır, o karşılıksızdı."

"Tamer Bey'le birlikte hayatımı kontrol altına aldığın için mi?"

"Hayır, o da senin hakkındı."

"Ya ne?"

Genç adam sırıttı. "Annemin seni Akçay'daki o zavallılarla evlendirmesine izin vermediğim için..." Sesi de gayet rahattı. "Doktor karısı olmak ister miydin yoksa?"

"Maaşları iyi diye duydum!" Elini beline dayayıp meydan okuyan bir tavırla bakmıştı. O kadar sevimliydi ki Faruk bu tartışmanın uzamasından keyif alıyordu.

"Ciddi olamazsın, kanka!" dedi yalancı bir şaşkınlıkla. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mesele paraysa yatırımını bana yapmanı öneririm. Yakında

birkaç doktor maaşı kazanacağımı umuyorum. Önce şu kamyonetimi değiştirecek kadar para biriktireyim, sonrası daha hızlı gelişir nasılsa."

"Her konuda bu kadar özgüvenli olman gerçekten şaşırtıcı."

"Sen yanımda olduğun sürece şansımın yaver gideceğine inanıyorum."

Genç kız gözlerini devirdi. "Yine mi bu mesele?"

"Ne olmuş ki?"

"Benim bir özelliğim olsa kendime ve aileme şans getirirdim! Tüm ailem öldü benim!" Sesi isyan doluydu.

"O durum farklı. Bence mesele kaderle alakalı. Başıma bir şanssızlık gelinceye kadar ben buna inanmak istiyorum."

"Bir şanssızlık gelecek zaten! Hassan'ı tanıyorsam eğer bugün yarın karşıma dikilir. Sen yanımda olursan sana da bulaşır."

"Benim için endişeleniyor musun yoksa?" diye sordu Faruk doğal bir öz güvenle.

Zehra bu sefer ona hiç değer vermiyormuş gibi burun kıvırdı. "Göğüslerimi okşamadan önce endişeleniyordum ama şimdi ikinizi kafa kafaya tokuşturmak istiyorum!"

Faruk neşeli bir kahkaha attı. Sesi banyoda yankılandı. Sonra aniden uzanıp onu kendisine çekiverdi. Genç kız o kadar narindi ki bu hiç zor olmamıştı. Elleri beline dolanırken alnını Zehra'nın alnına dayadı.

"Gitmeni gerçekten istemiyorum..." dedi bir süre sonra. "Daha önce kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Senin yanında gülmek çok keyifli. Ufacıksın ama varlığın bu köhne evi dolduruyor. Bu zavallı adamın dostu olarak burada kalmayı düşünmelisin. Bak, sana yatak da aldım. Arada sırada yemeği de yaparım. Okula gidince derslerine yardım ederim. Hem bu evden gidersen sen de ben de tek başımıza çok sıkılmayacak mıyız?"

"Gidersem Hassan sana sorun olmaz. Gidersem sevgililerini bu eve getirebilirsin. Gidersem dedikodular olmaz... Daha bir sürü sebep sayabilirim."

"Yine de sıkılacağız... Ben birlikte bir daha duş almayı bile umuyordum."

Zehra elinde olmadan gülümsedi. "Tabii, canım! Çok doğal olurdu eminim."

"Tamam, duş şimdilik aşırıya kaçtı. Fakat birbirimizden ayrı olduğumuz her an sıkılacağımız kesin! Kabul et, şu birkaç gün çok ilginç geçmedi mi?"

Zehra hafifçe iç çekti. "Belki..." diye kabullendi sonra. Genç adamın varlığı artık hayatında önemli bir alanı dolduruyordu. Henüz onsuzluğun nasıl olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Alnını geri çekip gözlerinin içine baktı.

"Annenin evine gidersem belki çok sıkılmam. Hatta daha bile mutlu olurum. İlla ki birisiyle evlenmek zorunda değilim. Önce âşık olacağım bir adam bulmalıyım."

Genç adam sırıttı. "Aşk mı? Aşk ne ya? Onlar ucuz romanlarda olur."

"Yani fırsatım olursa Akçay'daki doktorla parası için evlenmeli miyim? Ya da diğeriyle?"

"Hımm!" Çok düşünmemişti Faruk. Hemen ardından ekledi. "Yok! Yok! Bence de aşk iyidir! Âşık olarak evlenmen daha güzel olur tabii. *Aşk yoktur* diyen herkese inanma sen. Bir süre bekle."

Zehra bu sefer daha canlı gülmüştü. Gözleri parlamıştı. "Gerçekten çocuksun sen!"

"Annem çok cadalozdur. Babam da suratsız. Berna iyidir ama ergen işte! Onların evi yerine en çok benim yanımda, burada rahat edersin."

"Oramı buramı okşamanı ne yapacağız peki?"

"Gerçekten kızmadığına göre sorun yok!"

Zehra'nın kaşları kalktı yine. Bu nasıl bir rahatlıktı? "Anlamadım? Ne demek şimdi bu? Garip bir şekilde sana kızamıyor olabilirim ama bunları sıklıkla yapmanı onaylayacağım anlamına gelmez herhâlde! Beni karınmış veya sevgilinmişim gibi okşayıp durman doğru değil!"

Faruk masumca bakıyordu. "Dediğim gibi... Kızmadığın sürece sorun yok!"

"Bu bir cevap olmadı."

"Soru sormamıştın ki! Güzel bir şeye dokunmak istediğim için zaten bana kızamazsın!"

"Kızamıyorsam sebebi, bendeki kredinin epey fazla olmasındandır. Bahsettiğimiz şey güzel görünümlü bir çiçek veya sevilesi bir mücevher parçası değil, Faruk!" Gülümsemesinin yayılmasına engel olamıyordu. Bu adam tüm direncini kırıyordu. "Böyle mantıksız bir konuda nasıl tartışabiliyoruz anlamıyorum. Hem de banyoda!" Başını iki yana sallayarak gülmesinin geçmesini bekledi. "Sinirden gülüyorum inan ki! Onayladığım için değil!"

"Ama sen de biliyorsun ki dokunuşlarımdan gerçekten rahatsız değilsin!" Bu doğru bir tespitti. Yaşı genç olmasına rağmen Faruk, kadınlar konusunda yeterince tecrübeli sayılırdı. Sadece Zehra gibisiyle daha önce hiç karşılaşmadığı için acemilikleri vardı.

Zehra'nın sevimli gülüşü sonunda yok oldu. Gerçekten ciddi, derin bir nefes aldı. Faruk'un bayıldığı göğüsleri epey yükselmişti şimdi.

Ve tabii ki genç adamın gergin vücuduna temas hâlindeydi!

"Benden itiraf etmemi bekleme..." diye mırıldandı sonra genç kız. "Bu hiç adil değil!"

"Sana şunun sözünü verebilirim, ben hiç çapkın olmadım. Kadın vücudu meraklısı da değilim. Fakat bir gerçek var ki seni seviyorum... Bu hissi açıklamam zor. Sana yakın olmak, sana dokunmak, gülüşünü görmek hoşuma gidiyor. Koltukta ayaklarını altına alarak oturmanı, sessiz nefeslerle kitabını okumanı, o derin bakışlarınla beni yönlendirmeni de seviyorum. Hem dün sen de bana dokundun! Beni çimdiklediğin diye sesimi çıkardım mı?"

"Aynı şey mi?" diye hayretle itiraz etti genç kız. Bir yandan da söylediği güzel sözler tüm direncini kırıp götürmüştü. Bu adam nasıl konuşması gerektiğini de biliyordu maalesef! Bir kadının başına gelebilecek en büyük felaket bunun gibiler olmalıydı. "Yine de etkileyici sözlerdi doğrusu!" dedi yeniden gülümseyerek.

"Etkilendin mi?" diye çocukça bir tekrarla sordu Faruk. Yalancı bir gurur ifadesi belirmişti yüzünde.

"Çapkın olmadan çapkınlık yapanı da ilk defa sende görüyorum. İşin garibi, Hassan da benzer sözler söylemişti ama hiç etkilenmemiştim."

"Benden etkilendin yani?" diye tekrar sordu Faruk. Bunu teyit etmek hoşuna gidecekti.

"Eh! Biraz... Beni sevdiğin kısmı güzeldi."

"Gerçekti! O yüzden sana dokunmak hoşuma gidiyor..." Kocaman eli yavaşça aşağıya doğru kaydı. Kot pantolonu üzerinden neredeyse iki kalçasını birden tutabilecek kadar iriydi üstelik. Sonra rahatça kavradı onları. "Sadece dokunmak işte! Korkacak bir şey yok. Bu bir sevgi belirtisidir."

Zehra sesini çıkarmadan onun gözlerinin içine bakıyordu. Küçük elleri iki yanında sallanıyordu. Vücutlarının ön tarafı neredeyse birbirine yapışıktı. Kalçasındaki el ise abartıya gitmeden küçük bir gezintiye çıkmış ve sonra durmuştu.

Güzel, yeşil gözleri hafif bir merakla irileşti. "Ya daha ileriye gitmeye kalkarsan?"

"Ne gibi?"

"Diyelim ki... bu küçük okşamalarına... ses çıkarmadım..." Yutkundu. "Yani şimdiki gibi..."

"Eee?"

"Sınırın ne olacak?"

Genç adam da kaşlarını kaldırdı. "Bu evde benimle kalacak mısın peki?"

Zehra burun kıvırdı. "Kalabileceğimi düşünerek soruyorum. Annen çok zeki olduğunu söyledi. Derslerime yardım edecek birisi lazım."

Genç adam rahatlamış gibi başını eğdi. "Merak etme, akrep kızı. Her zaman bir ortak nokta buluruz. İstersen sen de bana dokunabilir, sevgini gösterebilirsin. Seviyorsan tabii?"

"Seviyorum ama dokunmak istediğimi sanmıyorum." Kalçasındaki eli tutup geri çekti. Fakat bırakmadı. "Senin kadar cesur değilim. Ayrıca bu bir deneme süreci olacak çünkü sorularımın hiçbirisine net bir cevap vermediğinin farkındayım. Kelimeleri çok iyi kullanıyorsun. Türkçem yetmiyor..."

"Bu evde çok rahat ve çok mutlu olacaksın, Zehra Hanım. Sana söz veriyorum."

Zehra sonunda başını sallayarak onayladı onu. "Peki, sana güveniyorum."

"Umarım öyledir..." Sesindeki hafif inançsızlık gözlerine de yansımıştı. "Pek istekli söylemedin!"

"*Güveniyorum* dedim ya!" Gözlerini kırpıştırdı. Kararsızca duraklamıştı. Sonra avucunda tuttuğu eli yavaşça kaldırdı. Usulca göğsüne çekti. Genç adamın avucu bir tanesinin üzerine konumlanınca da meydan okurcasına kaşları kalktı. "İşte, güven budur!"

Faruk'un yakışıklı yüzü değişti. Memnun bir şekilde sırıttı. Avucu altında kalan o gerginliği hissetmek gerçekten keyifliydi. Yumuşakça parmaklarını kıpırdattı. Bir kuşu sever gibi hiç ürkütmeden dokundu.

"Teşekkür ederim."

"Güvenimi boşa çıkarma sakın," diye fısıldadı Zehra.

Kocaman avucunun baskısını rahatça hissedebiliyordu. Vücuduna inanılmaz bir elektrik akımı yayılınca ürperdi. Bu artık sıklıkla yaşadığı bir şeydi. Tatlı bir sertlikle genç adamı ittirip ondan uzaklaştı.

"Peki, artık birbirimizi anladığımıza göre çıkalım buradan." Faruk sessizdi. "Akşam yemeği de yemeyiz artık, değil mi?" diye sordu aceleyle. Konuyu değiştirmeye, her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Bu mutabakatta kimin zararlı çıkacağı tabii ki çok belliydi. "Benim karnım hâlâ tok."

"Evet, benim de tok," diye onayladı Faruk.

"Çay yapayım o hâlde. Yoksa önce kahve mi içersin?"

"Çay yeterli olur."

"Tamam..." Sakin görünmeye çalışarak onun yanından uzaklaştı. Koridora çıktı. Doğruca mutfağa geçti. Bacakları titriyor, kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Bir an ellerini mutfak tezgâhının kenarına dayayarak gözlerini yumdu.

Ne yapmıştı böyle? Neler konuşulmuştu orada? Nelere izin vermişti? Ah! Kafası karmakarışıktı.

Yarım saat sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi oturma odasında, üçlü koltukta yan yana oturuyorlardı. Faruk üstünü değiştirmiş, siyah eşofmanıyla lacivert renkli bir tişört giymişti. Saplı bardağından çay içerken bir yandan da televizyon izliyordu. En sevdiği şeyin belgesel kanalı izlemek olduğunu öğrenmişti artık Zehra. O da koltukta ayaklarını altında toplamış, kitap okuyordu. Fakat gözleri arada sırada genç adama kayıyordu.

Şu anda eskisi gibi görünüyordu. Yani yine bir dost, yardım etmeyi seven iyi kalpli o delikanlıydı. Aslında karşılıklı dokunma ile ilgili kısımlarda onun düşüncesine katılıyordu. Şu kalın kollara dokunmak güzel olabilirdi mesela... *Ghost* için eğitim gördüğü aylarda mı böyle kaslarla bezenmişti? Arkasına yaslandığı hâlde geniş göğsü de çekici bir biçimde ortadaydı.

Bir erkeğin çıplak göğsüne dokunmak nasıl bir hisli acaba? Bir erkeğin kadın göğsüne dokunduğunda olduğu gibi zevkli mi olurdu? Ya bir erkek olarak o ne hissederdi? Kendi hissettiği gibi içi ürperir miydi? Erkeklerin göğüs uçları da kendilerininki gibi hassas mıydı?

Kabul etmeliydi ki banyodaki o sözleri hoşuna gitmişti. Evdeki varlığı ile ilgili memnuniyeti genç kızın gururunu okşamıştı. Genç adamın onun herhangi bir bölgesini beğeniyor olması bile istemeden kadın yanını keyiflendiriyordu. Bu çok saçma değil miydi?

Sonra kendi kendini yalanladı. Hayır! Niye saçma olsundu ki? Faruk kadar yakışıklı bir adamın beğenisini almak kolay iş değildi. Üstelik o da genç adamın pek çok organını beğeniyordu. Onun yaptığı gibi bir sıraya sokmaya cesaret edemezdi ama bu yakışıklının her yeri gerçekten güzeldi. Şu kahverengi gözleri, uzun kirpikleri, kıvrımlı dudakları, düz burnu, gür saçları, güldüğünde ortaya çıkan inci gibi dişleri çok özeldi. Köşeli çenesi bile dikkat çekiciydi. Uzun bedenini saran kasları ise estetik bir çekiciliğe sahipti. Çıplak bedeni hâlâ hafızasından silinmemişti.

Gözlerini kaçırdı. Bu adam, erkekler konusundaki hayallerini baltalıyordu. Ayrıca Berna'nın dediği gibi seviyeyi yükselttiği kesindi.

"Aklıma geldi de..." dedi yavaşça. Faruk gözlerini televizyondan ayırdı. Onun söyleyeceği şeyi merakla bekledi. "Hassan seni bir daha aramadı mı?" diye sordu genç kız. "Bu konuda hiç konuşmadın."

Faruk sehpaya uzattığı ayaklarını topladı. Hafifçe ondan yana döndü. Kısa bir duraklamanın ardından başını eğdi. "Aslında aradı..." dedi.

Zehra irkilmişti. Genç kızın duruşu değişti.

"Doğrudan kendisi değil tabii. Sanırım adamlarıydı. Şiveleri doğu kökenli gibiydi ama kesinlikle Suriyeli değillerdi."

Zehra yutkundu. Korktuğu gözlerinden belliydi. "Bu ülkede bir sürü tanıdığı olduğuna eminim."

"Öyledir zaten. Telefon numarasını soruşturdum. Bu işleri yapan bir dostum var. At kullan telefonlardanmış. Sadece Batman'dan arandığı bilgisini verebildi."

"Senden ne istediler? Son ne dediler?" diye arka arkaya sordu genç kız.

Faruk umursamazca burun kıvırdı. "Klasik şeyler işte... Senin yerini öğrenmek istiyorlarmış. İzmir'de olduğunu biliyorlarmış. Beni de bulup canımı yakacaklarmış... Falan filan yani."

"Sen... Sen ne dedin?"

"Nişanlımı canım pahasına koruyacağımı söyledim tabii ki!" Yine öylesine tatlı bir şekilde sırıttı ki başka zaman olsa Zehra'nın yağları erirdi. Oysa o anda sadece korkuyordu.

"Ciddi olur musun Faruk? Bu adamlar belalı!" Oturduğu yerde dikleşip gözlerini ona dikti. "Numaranı değiştir. Beni bu evden hemen gönder! Bir... Bir pansiyona yerleşirim. Param olunca sana geri öderim." Hızlı hızlı konuşmuştu. "Hayatın tehlikede..."

"Merak etme, telefonum takip edilemez benim."

"Edilemez mi?"

"Bir bilgisayar dehasının yazılımını kullanıyorum." Önemsiz bir şeyden bahsediyor gibiydi. "Aslında bu Hassan konusunda da bir şey yapmak gerektiğini düşünüyorum. Onunla karşılıklı erkek erkeğe konuşsak anlaşamaz mıyız sence?"

"Beni alıp giderse belki!"

Genç adam omuz silkti. "Bu da bir seçenek tabii. Peki, sen neden hayatının tehlikede olduğunu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü gerçek bu. Adamlar seni canınla tehdit etmişler! Öyle demedin mi şimdi?"

"*Canımı yakacaklarmış* dedim."

"Topal veya kör kalmandan hoşlanacağımı sanmıyorum," dedi içtenlikle. Espri yapmadığı çok belliydi. "Bu bile iyi bir tahmin olurdu. Bir kere Hassan'ın ve ailesinin zavallı bir subaya yaptıklarını gördüm." Yüzü acıyla gerildi. "Adamın kulaklarını, dilini kesmişlerdi. Ölmeyecek şekilde hasarlar vermişlerdi ve ibret olsun diye kalabalık meydana atmışlardı. Sebep de bu subayın, onların kara para trafiğine izin vermek istememesiydi. Daha yirmi üç yaşında gencecik, idealist bir teğmendi."

"Kesin olarak onlar mı yapmıştı?" Faruk'un yüz hatları normal gözükse de yanak derisinin altındaki kaslar hafifçe dalgalandı. Dişlerini sıktığı belliydi.

"Evet, herkesin bunu bilmesini sağladılar. Onlara karşı gelen herkesi bu hâle getireceklerini ispat etmek istiyorlardı. Polisler ve askerler o aileye karşı bir şey yapamıyorlardı. Hepsini ele geçirmişlerdi zaten. Savaşta paran varsa insanları kolayca satın alabiliyorsun."

"Fakat seni bu kadar kafaya takmasının bir sebebi olmalı..." Faruk dü-

en güzel kızına âşık olsam bile istenmiyorsam ve üstelik kız da benden kaçıp gitmişse asla peşine düşmem. *Ne hâli varsa görsün* derim."

Zehra başını öne eğmişti. Sessizdi. Elleri kucağında birbirine sımsıkı kenetlenmişti.

"Benden intikam almak istiyor..." dedi yavaşça. Sonra başını kaldırdı. Gözleri, genç adamın dikkatli kahverengi gözleriyle kesişti. "Beni de öldürünceye kadar durmayacaklar. Tüm ailesi benim peşimde."

"Yani seni öldürmek için mi istiyor?"

"Evet..."

"Neden?"

Zehra belirsizce yutkundu. Artık tüm gerçekleri söylemenin vakti gelmişti. Faruk bunu hak ediyordu. Ondan gizli bir şeyi olması doğru değildi. "Çünkü..." Hafif bir nefes aldı. Güzel gözleri acıyla, üzüntüyle doluydu. Hâlâ söyleyecek cesareti yoktu. Ayağa kalktı. Odanın içinde birkaç adım attı. Sonra dönüp genç adamın önüne geldi. Dudakları söylemek istedikleriyle kıpırdıyor ama sözcükler bir türlü dökülmüyordu.

"Korkma, Zehra. Söyle hadi," dedi Faruk. Onun bir sırrı daha olduğunu uzun süredir hissediyordu.

"Benden nefret edeceksin..." dedi genç kız.

"O kadar da kötü bir şey yapmış olamazsın!" Hafifçe gülümsemişti. "Kurabiyesinin içine tuz mu attın?" Göz kırptı cesaret vermek için. "Veya zehir?"

Zehra'nın gözlerinden birer damla yaş düştü. "Hayır!" dedi çaresiz bir sesle. "Zehir katmak da aklıma geldi aslında ama bu daha kötüsü... Hani sana Türkiye'ye kaçmamızın tek sebebinin bombalar ya da sadece Hassan olmadığını söylemiştim? Hatırlıyor musun?"

"Evet, gayet net hatırlıyorum. Peki, asıl sebep neydi?"

Zehra elinin tersiyle gözyaşını sildi. "Daha önemli bir sebebimiz vardı." Derin bir nefes aldı. Söyleyecekti. İçinde tutmak gitgide zorlaşıyordu artık. "Ben... Ben Hassan'ın ağabeyi... Ahmed'i öldürdüm!"

19. BÖLÜM
ÖLÜM MELEĞİ

"Ben Hassan'ın ağabeyi Ahmed'i öldürdüm!"

Faruk gözünü bile kırpmadan onu süzüyordu. Belki de dediklerini tam anlamamıştı. Zehra'nın sözlerine inanmamış da olabilirdi.

Fakat sadece birkaç saniye sonra o ciddi sözleri teyit etmek için sakin bir tonla sordu. "*Hassan'ın ağabeyini öldürdüm* mü dedin sen?"

"Evet, Ahmed'i..." Sesi fısıltı gibiydi. Gözlerindeki yaşlar onu olduğundan daha savunmasız gösteriyordu.

Faruk yerinden uzanıp onun elini tuttu. Sonra küçük bir çekişle kucağına aldı. Yanlamasına oturan genç kızı güçlü kollarıyla sıkıca sardı. Zehra da gerçekten muhtaç, istekli bir şekilde genç adama sarıldı. Kolları boynuna dolanmıştı. Yüzü de erkekçe kokan boynuna gömülmüştü.

Birkaç saniye öyle durdular. Neyse ki Zehra'nın ağlaması çok yoğun değildi. Belli ki sadece o günün anıları yüzünden istemsizce gözleri sulanmıştı.

"Eminim hak etmiştir..." diye mırıldandı genç adam. Dudakları şakağındaydı.

"Yine de öldürmem... çok yanlıştı! Hiç aklımdan çıkmıyor!" Burnunu çekti. Sıcak nefesi genç adamın boynunda gezindi. "Uzun bir süre rüyalarımda gördüm."

"Nasıl oldu bu olay?"

Yüzünü geri çekti. Şimdi burunları, dudakları birbirine çok yakındı. "Hatırlamak bile istemiyorum."

"Anlat hadi! Rahatlarsın..."

"Bana kızmadın mı?" diye masumca sordu Zehra. Nemli iri gözleri şimdi koyu yeşil olmuştu.

"*Mantıklı bir sebebi vardır* diye düşünüyorum. İnsan arkadaşına güvenmeli, değil mi? Ben de sana güveniyorum."

"Beni polise vermeyecek misin?"

"Saçmalama kızım! Suriye'de olan bir olay için, hem de bizi ilgilendirmeyen bir olay için ne ben ne de Türk polisi kılını bile kıpırdatmaz. Bu ülkede yeterince cinayet işleniyor zaten. Hadi anlat bana neler olduğunu."

"Peki..." Gözleri o günün anısıyla hafifçe dalgınlaştı. "Babamın, Hassan'ın ağabeyini yaka paça sokağa attığını ve nişanı bozduğunu hatırlıyorsundur."

"Evet, hem de her kelimesini..."

Zehra dudağının kenarını ısırdı. "Hafızanın ne kadar keskin olduğunu çok iyi biliyorum zaten!" dedi usulca.

"Sadece hatırlamak istediğimi hatırlarım," dedi Faruk gülümseyerek. "Vücudundan bahsediyorsak eğer..."

"Neyse! Şimdi konumuz o değil."

"Devam et o zaman."

"Ben bir gün evde tek başımaydım..." diye başladı Zehra anlatmaya.

♥

Suriye / Aylar Önce...

Hava o öğleden sonra çok sıcaktı. Müstakil evlerinin bulunduğu sokak sessizdi. Zaten bombalamalardan sonra çok kişi evlerini terk edip gitmişti. Hasarsız ev neredeyse hiç yoktu. Evlerin bazıları yıkık dökük tü. Kendi evleri ise nispeten sağlam sayılırdı. Babasının inşaat işiyle uğraşması biraz avantaj sağlıyordu. Pek çok kere evi tamir yapmış, kurşun ve şarapnel deliklerini sıvayla kapatıp boyamıştı.

Akşam ezanı okunmaya başladığında bina gölgelerine uzanıp uyuklayan köpeklerden bazıları yerlerinde doğruldu. Ezan bitene kadar sebepsiz yere havladılar. Hatta uluma benzeri sesler bile çıkarıyorlardı. Zehra bunun Allah'ın çağrısına bir saygı ifadesi olduğunu tahmin ediyordu. Önündeki aynadan yaralarla dolu yüzüne bakarken insanların neden bir hayvan kadar inancı olmadığını düşündü. Eğer insanlar da inançlı olsalardı kalabalık alanları bombalamazlar, masum insanları öldürmezlerdi. Bu asil bir savaş değildi.

Bir süre aynadan kendisini izledi. Sonra gözleri şakağındaki taze yaradan ayrıldı. Doktorlar, bunların zamanla geçeceğini söylemişti ama hiç ümidi yoktu. Dönüp mutfağa doğru yöneldi. Hafifçe topallıyordu. Ocağın başına gitti. Akşam yemeği pişmeye devam ediyordu. Kapağını kaldırıp içine baktı. Eskisi kadar çeşitli şeyler yiyemiyorlardı tabii. Taze sebze bulmak neredeyse imkânsızdı. Et ve tavuk da öyleydi. Babasının durumu iyi olmasa şu kıymalı patates yemeğini bile yemeleri mümkün olmayacaktı. Kıyma bile tencerenin içinde elli gram ya vardı ya yoktu.

Annesinin gelmesine çok kalmamıştı. Anne kız hastanede gönüllü yardımlarda bulunuyorlardı. Bazen hemşirelik bazen de temizlikçilik yapıyorlardı. Sadece evde yemek hazırlamak gerektiğinde Zehra biraz erken oradan ayrılıyordu.

Babası neredeydi acaba? O da birkaç saatliğine komşu kasabaya gitmişti. Oradaki bir çiftlik için malzeme götürmüştü. Akşam yemeğine yetişeceğini söylemişti. O evde olmayınca kendisini tedirgin hissettiği bir gerçekti. Evin

kalın tahta kapısını kesinlikle kilitli tutuyorlardı. Camlar da zaten kepenkliydi. Tahtadan kepenkler, katları arasından güneş ışığını sızdırarak evi yeterince aydınlatırken içerisinin ısınmasına da engel oluyordu.

Ocağın altını kapatıp yemeği dinlenmeye bıraktı. Oturma odasına doğru sekerek yürüdü. Bacağındaki yara çok acımıyordu artık ama hâlâ yere tam basamıyordu. Ayak bileğinde de derin bir kesik oluşmuştu. Çok şükür bacağı veya kolu kopmadan o patlamayı atlatmıştı. Kendisi kadar şanslı olmayan o kadar çok yaralı görmüştü ki... Hatırlamak bile istemiyordu artık.

Yemek öncesi oyalanacak bir şey aranıyordu. Sonunda eski fotoğraflara bakmaya karar verdi. Ne zamandır bunu istiyordu. Televizyonun zayıf olduğu ve radyonun bile kısıtlı olduğu bir ortamda eğlenecek şey azdı. Ayda bir bakmayı alışkanlık edindiği eski fotoğraflar en azından bir saat eğlenmesini sağlıyordu.

Çekmeceyi açtı. Eski ceviz çekmecenin plastik kulpu çok kullanılmaktan aşınmıştı. Üzerindeki yaldızlar kısmen dökülmüştü. Üstteki seccadeyi ve birkaç katlanmış başörtüsünü kaldırıp altlarına baktı. İşte albümlerin hepsi buradaydı.

Büyük olanını çekip aldı. Tam üzerinde örtü olan koltuğa oturacaktı ki kapının çaldığını duydu. İrkildi bir an için. Kapının anahtarı hem annesinde hem de babasında vardı. Onlar çalmadan açarlardı.

Kimdi acaba?

Albümü kenara koyup kapıya yöneldi. Açmadan önce bir saniye ardında bekledi. Kapı yeniden sertçe çalınınca yerinde zıpladı.

"Kim o?" diye sordu merakla.

"Zehra! Kızım, benim! Selma yengen!"

Genç kız irkildi. Kaşları çatıldı. Yenge mi? Ne yengesi? Ahmed'in nikâhlı ilk karısı ile aralarında artık bir bağ kalmamıştı. "Nişan bozuldu, Selma abla!" dedi kapının ardından. "Yengem değilsin artık!"

"Bırak kızım şu lafları ya! Aç şu kapıyı da konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok!"

"Hiç mi hatırım yok? O kadar yemeğimizi yedin."

"Siz de bizim yemeğimizi yediniz, Selma abla. Bunlardan bahsetmek ayıptır. Ben artık sizin aileden hiç kimse ile görüşmek istemiyorum."

"Dinle bak!" dedi kapının ardındaki kadın. Otuz yaşında, beş çocuk annesiydi. Sesi gür ve otoriter çıkıyordu. "Baban bugün başlık parasını dükkâna getirip iade etmiş. Daha önce aralarında tartışırlarken faizinden bahsetmiş bizim herifler. Baban da galiba sinirlenip fazladan para getirmiş. Ben de bunun haram olduğunu söyledim. Geri getirdim o yüzden."

"Her gün haram iş yaptıktan sonra o kadarcık haramdan bir şey olmaz, Selma abla. Rahatça yiyin. İstemiyoruz."

"Çok para ama kızım! Aç şu kapıyı artık. Aralıktan uzatayım hiç değilse."

"Kapının önüne koy!"

"Bu kadar çok parayı kapı önüne koyamam. Deli misin sen? Aç hadi!"

Zehra kararsızdı. Kulağını tahta kapıdan çekti. Tedbir olarak üzerindeki zinciri taktı. Sonra iki adet demir sürgüyü kenara çekti. Hafifçe araladı. Kapının ardından Selma'yı kısmen görebiliyordu. İki elinde değerli bir şeymiş gibi tuttuğu beyaz bir poşet vardı. Gözleri kadının sağında solunda gezindi. Kimseyi göremedi. Güvensiz bakışları yeniden kadına çevrildi.

Koyu mor bir çarşaf giymişti. Yüzü gözükecek şekilde aynı renk bir örtü de başında vardı. Hafif tombul vücudu beş çocuğa rağmen çok değişmemişti.

"Benden de mi korkuyorsun?" diye sordu kadın.

"Korkmuyorum... Sadece kocana ve diğerlerine güvenmiyorum."

"Nişanı bozmanıza gerçekten çok kızdılar..." Kapıya doğru bir adım attı. "Ama hepimiz medeni insanlarız. Zorla güzellik olmaz." Elindeki poşeti uzattı kapı aralığına doğru ancak oradan girecek kadar küçük değildi. "Çok para bu! Hadi aç kapıyı da al şunu!

Zehra bir an kararsız kaldı. Sonra eli zincire gitti. Tek başına bir kadından ne zarar gelirdi ki? Zincirin başını yuvasından çıkarmak üzere kaydırdı. Biraz daha çekti. Tam ucu çıkacağı sırada gözü kadının yanında kımıldayan bir gölgeye gitti. Kaşları çatıldı. Yanlış görmüş olamazdı.

"Hayır!" dedi hemen. "Git buradan. Babama sonra verirsin. Şimdi evde değil zaten."

Selma başını hafifçe çevirdi. Yerde hareket eden gölgeyi o da görmüştü. Bu bakış bir uyarı işaretiydi.

Zehra ne olduğunu bile anlayamadı. Kadının yanına gizlenmiş iri yarı bir adam aniden kapının önüne gelip hızla ahşaba omuz verdi. Genç kız onun Ahmed olduğunu görünce iyice ürktü. Dehşetle bir çığlık atarken kapıyı iki eliyle geri ittirdi. Kapatmaya çalıştı ama ardındaki adam kapı aralığına ayağını koymuştu. Bir yandan da omuz atıyor, zinciri zorluyordu.

Ahmed, kardeşi Hassan'dan biraz daha kısa olsa da güçlü kuvvetliydi. Hafif göbekli olması onu olduğundan iri gösteriyordu. Babasının bu adamı tekme tokat kapı dışarı edişini hâlâ hayretle hatırlıyordu. Sakalı ve bıyıkları ailenin diğer erkekleri kadar bakımlı değildi ancak siyah gözlerindeki canice bakış ailenin tüm erkeklerinde vardı.

Adam omuzuyla kapıya sürekli yükleniyordu. Ahşap kapının açılmasını engelleyen zincir kopmayınca vidalarıyla birlikte yuvasından söküldü. Kapı

ardına kadar açılırken Zehra yere düştü. Geri geri birkaç metre sürünerek kapının ağzında duran adama korku ve şaşkınlıkla baktı.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdı.

Adam onunla ilgilenmemişti o an. Geri dönüp karısına baktı. "Sen dışarıda bekle!" diye emretti acımasız bir sesle.

"Öldürmeyeceğini söylemiştin!" dedi kadın karşılık olarak. Bakışları yerden doğrulan Zehra'ya kaydı. Genç kız patlamadan yaralanmış bacağı yüzünden biraz zorlanmıştı.

"Öldürmeyeceğim zaten!" Eli kapının kenarına gitti. Sertçe karısının yüzüne karşı çarparak kapattı. Ardından yavaşça kalın, demir sürgüleri çekti. Artık bu hâlde on kişi gelse kapıyı kırıp açamazdı. Başını yana çevirdi. Gözleri Zehra'nın yüzünde acımasızca gezindi.

Genç kızın başında örtü yoktu. Gür saçları güzel yüzünün çevresinden omuzlarına dökülmüştü. Dolgun dudakları kıpkırmızıydı. Bir gram bile ruj yokken böyle canlı olması erkekler için akıl karıştırıcıydı. Evde tek başına olduğu için kıyafeti de oldukça sadeydi. Parlak yerel şalvarı ve üstündeki bol bluzu hem serinlik hem de rahatlık için tasarımlanmıştı. Renkleri Zehra'yı olduğundan da güzel gösteriyordu. Dik göğüsleri dikkat çekici bir biçimde hızla kalkıp iniyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Zehra cesur olmaya çalışarak. Gözleri kendisini savunacak bir şey aramıştı ama yakınlarda hiçbir şey göremedi.

"Anlayacaksın yakında..." dedi adam gizemli bir sesle.

"Babam gelir birazdan!"

"Geldiği zaman her şey için çok geç olacak!" Dudaklarının kenarında pis bir sırıtma belirdi. Yine de acımasız görünümü hiç değişmedi. Genç kıza doğru yürüdü. "Ailemizle dalga geçmenin ne demek olduğunu size göstereceğim!"

"Defol git! Senin ailen bir lağım kadar pislikle dolu! En büyüğü de sensin."

"Bu laflarını yedireceğim sana!" dedi adam sakince.

O yürüdükçe Zehra geri adım atıyordu. "Uzak dur benden!"

"Sana tavsiyem, beni çok uğraştırmaman. İşim bitince belki de mutlu olacaksın?" Ağzındaki pis gülümseme hâlâ yerini koruyordu. "Hatta belki de dördüncü karım olmak isteyeceksin?"

"Sen... Sen delirmişsin!" dedi Zehra biraz şaşırarak. Bir yandan da kalbini delice bir korku sarmıştı.

"Bizi küçük düşürmenize rağmen diğer yandan Hassan'la nişanı bozmanıza memnun olduğumu söylemeliyim. O seni hak etmiyordu. Beceriksiz

Ahmed bir iki adım daha yaklaşmıştı. Onu dinlemiyor gibiydi. Gözleri her zaman göremeyeceği manzaradaydı. Kepenklerin arasından sızan güneş ışığı, genç kıza bir masal perisi havası katıyordu. Siyah saçlarında dans eden güneş ışıkları göz alıcıydı. Bu tozlu topraklı ve suyun az olduğu memlekette bile nasıl böyle tertemiz görünüyordu?

Gözleri yine öfke ve heyecanla inip kalkan göğüslerine kaydı. Onların çıplak olarak ne kadar güzel olabileceklerini hayal bile edemiyordu. Erkekliği inanılmaz bir hızla sertleşti. Uzun zamandır hiçbir karısına bu derece istek duymamıştı.

"Bize her gelişinde gözlerimi senden alamazdım. Bölgenin en güzel kızını kardeşime satın almak, aslında çok gücüme gitmişti!"

Zehra bunları ilk kez duyuyordu. Gözleri irileşti. "Delisin sen! Uzak dur benden!" Sırtı duvara dayanmıştı artık. Sol taraftaki koridora kaçabilirse ondan kurtulabilir miydi? O odaların kapıları, kilidi bile olmayan basit ahşap kapılardandı.

"Seni görünceye kadar ondaki tutkuyu anlayamamıştım." Aniden uzandı ve pençe gibi eliyle genç kızın yaralı bileğini tuttu. Zehra bir çığlık attı. Adama doğru güçlü bir şekilde çekildi. İnce bedeni, iri bedenine sertçe çarptı.

"Bırak beni, hayvan!"

"Bıraktığım zaman asıl senin bir hayvandan farkın kalmayacak!" Diğer eliyle küçük yüzünü kavradı. Çipil çipil gözleri, genç kızın gözlerine yaklaştı. "Bakalım benimle birlikte olduğun duyulduğunda sana artık kim bakacak? Hassan bile ayakkabısının altındaki köpek pisliği kadar sana değer vermeyecek."

Zehra yutkundu. Kıpırdayamıyordu.

Adam sırıttı. "Gündüz vakti eve adam aldığını duyurmak zor olmayacak. Hassan'la değil de ağabeyiyle işi pişirdiğini tüm ahali öğrendiğinde, senin gibi ailen de yerin dibine girecek. Sokaklarda gezemez olacaklar. Herkese defalarca birlikte olduğumuzu yayacağım. Bana bir şey olmaz. Erkek adamım ben! Sen ne dersen de sana kimse inanmaz. Burada kimse benim sözümden dışarı çıkamaz. Kimse bana inanmazlık edemez."

"Bana... Bana dokunursan seni öldürürüm!" diye tısladı Zehra. Yeşil gözleri öfkesine rağmen o kadar güzel parlıyordu ki Ahmed bakıp kalmıştı. Direnen kızı hâlâ sımsıkı tutuyordu. Yeşilliklerin içindeki öfke bile tahrik olması için yeterli bir sebepti.

"Çok güzelsin gerçekten..." dedi hayranlıkla. Acımasız sesi biraz yumuşamıştı. "Tüm dünyayı gezdim, senin kadar güzelini görmedim!"

"Şşşt!" dedi adam onu biraz sarsarak. Eli boğazının altına kaymıştı. Zehra serbest eliyle o kalın bileği tuttu ama gücü, elini boğazından ayırmaya yetmiyordu. "Senin gibi şahane bir kız böyle konuşmamalı. Hele canı şu anda avucumun altında kaymak üzereyken..."

Hafifçe boğazını sıkınca Zehra'nın gözleri kararmaya başladı. Tam şah damarının üzerinden yapılan baskı, kan akışını kesmek üzereydi. Görüşü bulanıklaştı.

"Rahat ol! Bayılmanda bir sakınca yok!" dedi adam yüzünü ona doğru yaklaştırırken. Gül goncası gibi duran dudaklarına kendi pis dudaklarını değdirmek istiyordu. "Her türlü sana sahip olacağım. Bir çöl kadar ölü olsan bile!"

Zehra kendisini kaybetmek üzereydi. Gözlerini yumdu. Tüm gücünü topladı. Sonra adamın bileğini tutan elini geri çekti. Vahşi bir kedi pençesi gibi havaya kaldırdı. Tırnakları kısa olabilirdi ama doğru açıyla tutunca yeterince acı verebiliyordu. Bütün gücüyle adamın yüzüne saplayıp aşağıya çekti.

Ne yaptığını göremiyordu ama tırnaklarının dibine dolan deri ve sakal kılı parçalarını hissetti.

Ahmed acı dolu bir bağırmayla onu yana doğru fırlattı. Yere düşen Zehra, bir an nefes almaya çalıştı. Gözlerini açmıştı. Birkaç küçük öksürükten sonra hemen ayağa kalkmaya çalıştı. Bakışları Ahmed'in üzerindeydi. Adamın yüzünde ciddi bir kanama vardı. Avucunu yaraya bastırmıştı. Elini geri çekip avucuna bulaşan kana baktı. Gözleri artık bir canininkiler gibi bakıyordu.

"Bunu sen istedin!" dedi öfkeli bir hırıltıyla. Üstündeki yeleği çıkarıp fırlattı. Şimdi beline gizlediği bir tabancası olduğu ortaya çıkmıştı. Pamuklu hâkî gömleğini en üst düğmesinden başlayarak çözmeye başladı. Çıkartmaya niyetli gibi görünürken bir yandan da Zehra'ya doğru yaklaşıyordu.

Genç kız çevresine bakındı. Adama savurabileceği bir şey arıyordu. Çığlık bile atamıyordu. Gözleri kapıya gitti. Ondan önce davranıp kapıyı açabilir miydi?

Son bir güçle kapıya doğru koştu. Ahmed iri gövdesine rağmen atik bir adamdı. Arkasından yetişip onun uzun saçlarından tuttu. Çırpınan kızı kendisine çekti. Zehra'nın sırtı, adamın gövdesine sertçe çarptı. Genç kız debelenip duruyordu. Adamın bir kolu ince vücuduna sıkıca sarılırken diğer eli bluzunun yakasını tuttu. Zorladığı bir anda bluz kolayca yırtıldı. Pürüzsüz omuzları ve ensesinin ortaya çıkması ile Ahmed'in nefsi daha da körüklendi. Bembeyaz teni adamın gözüne daha çekici geldi.

Dudaklarını aceleyle çıplak boynuna yanaştırdı. Genç kızı o kadar çok istiyordu ki yüzündeki derin yarayı bile unutmuştu. Zehra hâlâ çırpınıp du-

"Boşuna bağırma! Kimse duymaz seni!"

Adam eliyle onun ağzını kapatıp diğer koluyla vücudunu havaya kaldırdı. Kucaklayıp odanın diğer ucundaki sedire götürdü. Öyle sıkı tutuyordu ki Zehra onun elini ısıramıyordu bile. Ayakları havada çırpınıp duruyordu. Sonunda ayağı sedire değdi. Tüm gücüyle kendisini sedire bastırıp aldığı güçle adamı geri ittirdi. Ahmed kollarında çırpınan bir kedi varken dengesini sağlamakta zorlanıyordu. İkisi birden yere düştüler. Yerde kısa bir debelenmenin ardından Zehra adamdan önce ayağa kalktı. Bluzunun yırtılan yakası, sütyeninin üst kısmını açığa çıkarmıştı.

Bir eliyle yakasını düzeltirken öfkeyle tısladı. "Sakın yaklaşma!"

Ahmed yerden hemen kalkmadı. O da öfkeli bir nefes almıştı. Elini zemindeki halıya vurdu. "Allah'ın belası kadın!" dedi sinirle. Bu kız gerçekten de vahşi bir kediden daha beterdi. Bir çöl aslanıyla aynı odada kalıyormuş gibi hissetmişti.

Doğrulup ayağa kalktı.

"Sakın yaklaşma!" diye yeniden uyardı Zehra.

İşte o anda Ahmed, onun neden öyle tehditkâr konuştuğunu anladı. Hayretle küçük elinde tuttuğu tabancayı gördü. Eli kendi beline gitti. Tabancası yerinde değildi. Kızın elindekinin kendi tabancası olduğu konusunda hiç kuşkusu yoktu. Gözleri kısıldı. Namlunun ucu tehditkâr bir şekilde kendisine doğrultulmuştu.

"Yapamazsın!" dedi pis bir bakışla.

"Dene de gör!" Zehra'nın sesi çok kesindi. "Tecavüze uğramayı mı beklerim sence?" diye tısladı.

"Bu mesafeden bir deveyi bile vuramayan adamlar gördüm ben!" dedi Ahmed, kendisinden emin bir sesle.

Zehra'nın eli titriyordu. Bunun korkudan mı yoksa harcadığı efordan mı olduğunu bilemedi.

"Bence bunu öğrenmeye çabalama!" dedi Zehra yanan gözlerle. Şimdi tabancayı iki eliyle tutmuştu. Gözünü adamdan ayırmadan kapıyı işaret etti. "Defol git evimizden!"

Ahmed'in eli cayır cayır yanan yanağındaki tırnak izine gitti. Hâlâ usul usul kanıyordu. Etinden bir parça bile sıyırmıştı güzel cadı! İşin garibi, onun bu vahşi hâli Ahmed'i hâlâ tahrik etmeye devam ediyordu. O kadar sapkın ve azgın bir kişiliği vardı. Öz kardeşinin nişanlısına bile kötü gözle bakabilmişti zamanında. Şimdi ise önünde çok küçük bir engel vardı.

Acımasızca güldü. "Yapamayacaksın!" dedi kesin bir sesle. "Neyi unuttun

bir tavırla. Elini uzatmıştı. "Ver şunu!" dedi çirkin bakışlarıyla. "Ver de işimize bakalım. Hoşuna gideceğine söz veri..."

Daha fazla devam edemedi. Zehra ile aralarındaki mesafe üç metreye düşmüştü ki genç kız tabancanın namlusunu biraz indirdi ve ateş ediverdi. Kendine özgü sesiyle patlayan tabancadan fırlayan mermi acımasızdı. Namludan hızla çıktı. Adamın yüzünde henüz bir şaşkınlık ifadesi belirmeden çok önce kalın bacağına saplandı. Adam kesilmek üzere olan bir dana gibi böğürerek sendeledi. Tek bacağı üzerinde dengesini kaybedip yere düştü.

"Emniyetini açmıştım, şerefsiz herif!" dedi Zehra öfkeyle. "Savaş hâlindeki bir ülkede yaşıyorum ben! Beş yaşımdan beri babam tabanca kullanmayı öğretiyor bana!"

Yerde kıvranan Ahmed, doğrusu dayanıklıydı. Acısını yutup dizleri üzerinde doğruldu.

"Seni öldüreceğim!" diye tısladı. İki eliyle kanayan bacağını tutuyordu.

"Önce ben seni öldürmezsem tabii! İstesem kasığından vururdum. Üç dakika içinde ölürdün. Şanslısın! Son kez tekrarlıyorum... Defol git evimizden!"

Ahmed zorlukla ayağa kalktı. Zehra'nın söylediklerini yapacağını hissetmişti.

"Acele et!" dedi Zehra. Tabanca şimdi tam göğsüne dönüktü. "Elim titriyor. Her an bir kaza kurşunu yiyebilirsin."

Adam seke seke tahta kapıya gitti. Demir sürgüleri yavaşça çekti. Bir an durup Zehra'ya baktı.

"Hiçbir şey değişmedi! Senin ne ahlaksız bir kadın olduğunu cümle âlem duyacak!" diye öfkeyle konuştu.

"Ben hakkımı Allah'a havale ediyorum. O senin ve ailenin sonunu hazırlar. Hakkımı üzerinizde bırakmaz. Elbet bir gün cezanızı çekersiniz."

Adam kapıyı yavaşça araladı. Kapının ardında, ilerideki ağacın gölgesinde endişeyle oturan karısını gördü. Birkaç kişi de merakla onun yanına gelmişti. Tabanca sesini duymuş olmalılardı.

Ahmed'in vücudunun duruşu değişti. Hafifçe gerildi. Bunun ne demek olduğunu, hayatı tehlikeyle geçen insanlar bilebilirdi. Zehra ise tecrübesizdi. Bu gerginliğin anlattığı ifadeyi ilk anda çözemedi. Ahmed'in kendisine doğru aniden saldıracağını bilemezdi. Saldırıya karşı o anda hazırlıksızdı.

Ahmed kapıyı araladığı anda yeterince güç kazanmıştı. Bu işi burada bitirebilirdi. Zehra'nın elinden tabancayı alır, istediğini yapardı. Derin bir nefes aldı. Kapıyı açacakmış gibi yaptı. Sonra aniden dönüp Zehra'nın üstüne atılmak istedi.

Zehra belki tecrübesizdi ama aptal değildi. Aralarındaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordu. Adam kendisine saldırdığı anda doğru yaptığını anladı. Gözünü bile kırpmadan eli tetiğe gitti. Bir adım gerileyip tekrar ateş etti. Tabanca sesi evde yankılandı. Bir mermi fırlayıp Ahmed'in sağ göğsüne tok bir sesle saplandı. Adam geriye doğru sendeleyip kapının yanındaki duvara çarptı.

Gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. İnanamayan bakışlarla bir Zehra'ya bir de göğsünde gittikçe irileşen kan sızıntısına baktı. Aralık kapıdan Selma'nın endişeyle ayağa kalktığı görülebiliyordu. Kadın neredeyse koşarak kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

Zehra gidip kapıyı ardına kadar açtı. Ayakta zor duran adamı kolundan tutup evin dışına çekti. Âdeta bir çöpmüş gibi tozun toprağın içine fırlattı. Çevrede biriken erkek ve kadınların ağzından bir hayret nidası çıkmıştı.

Eşikte duran Zehra, bir ölüm meleği gibiydi. Elinde tabancasıyla, bakışlarındaki ölüm ifadesiyle ve rüzgârda salınan saçlarıyla bir roman kahramanı da olabilirdi.

"Görün işte!" diye bağırdı kalabalığa doğru. "Sizin adam zannettiğiniz bu tecavüzcüyü görün işte! Saygı duyduğunuz adam, bu iğrenç adam mı? Bana tecavüz etmeye kalkan bu şerefsizi iyi tanıyın! Çünkü yarın sizin kapınıza da dayanabilir! Karınıza, kızınıza tecavüze yeltenebilir bu pislik!"

Bakışları yerde kıvranan Ahmed'e çevrildi.

"Seni ve aileni yok edeceğim!" diye sızlandı adam acılar içinde. Yanındaki karısı dizleri üzerine çökmüş ağlıyordu. Başındaki örtüyü çıkarmıştı. Tombul yüzü görünüyordu şimdi. Elleriyle kocasının başını tutmuş, kucağına almıştı. "Siz bittiniz! Siz yoksunuz artık!" dedi Ahmed zorlukla. Dudağının kenarından kan sızıyordu. "Yemin ederim hepinizi öldüreceğim!"

Zehra hafif ama kararlı bir nefes aldı.

Sonra aniden elini kaldırdı. Tabancanın patlaması ve merminin fırlayıp hedefine gitmesi saliseler içinde olmuştu. O mermi tıpkı önceki gibi Ahmed'in göğsüne saplandı. Öncekinin biraz sağına, tam da kalbinin üzerine sessizce bir delik açtı. Adamın gövdesi hafifçe sarsıldı.

Az da olsa kan sıçramıştı. Bu kanlar, arkasındaki Selma'nın üzerine saçıldı. Kadın şaşkınlıkla bir çığlık attı. Korkup kendisini geriye doğru bırakmıştı. Geriye düşerken Ahmed'in kafası kucağından kayıp sertçe yere çarptı. Adamın çipil gözleri şimdi boşluğa bakıyordu.

Ahmed, mermi kalbine girdiği ilk anda ölmüştü. Hayattaki tüm varlıkları, gülüşleri, acımasızlığı, tehditleri, hevesleri ve sapkınlığı da kendisi ile birlikte kaybolup gitmişti.

Zehra yavaş yavaş yürüdü. Cesedin önüne kadar geldi. Hiç acımadan adamın boşluğa bakan cansız gözlerini, hareketsiz bedenini süzdü. Sonra bakışları yerde korkuyla titreyen Selma'ya kaydı.

Genç kız tabancayı bu sefer kadına doğru çevirdi. "Hangi kadın *senin* gibi davranır?" diye sordu tiksintiyle. "Bana tuzak kurdun! Bana tecavüz *etmesine* izin verecektin! Bunu nasıl yapabildin?"

"Be..Beni zorladı..." diye kekeledi kadın. "Yemin ederim!" Ağlamaya başlamıştı. Gözlerinden sel gibi yaşlar akıyordu.

"Git!" diye emretti Zehra dişlerinin arasından. Sesi tiksintiyle çıkıyordu. "Seni de öldürmeden defol git!" dedi kızgınlıkla. "Bunu o kadar çok istiyorum ki kendimi sadece on saniye tutabilirim."

Selma apar topar yerinden doğruldu. Zehra'nın gözlerindeki çılgınlığı görmüştü. Ardına bile bakmadan koşarak oradan uzaklaştı. Onun kaçtığı yönden bir otomobil geliyordu. Çevredeki kalabalık artmaya başlamıştı. Otomobilden gelen uzun korna sesleri üzerine isteksizce yol verdiler.

Araç, yerdeki Ahmed'e iki metre kala durdu.

Zehra ise tabancanın namlusunu kaçan kadının üzerinde tuttu bir süre. O gözden kaybolunca tekrar aşağıya çevirdi.

Ve arka arkaya tetiğe basmaya başladı. Otomatik tabancadan çıkan mermiler, kendisine gösterilen doğrultuda önce havada uçuştular. Sonra seri bir hâlde Ahmed'in kasığına girmeye başladılar. Ölmüş olmasına rağmen kasık bölgesi parçalandıkça kan da altındaki şalvarına hızla yayılmıştı.

Sonunda mermiler bitti. Genç kız artık tabancadan mermi çıkmadığını fark edinceye kadar tetiği çekmeye devam etmişti. Daha sonra elindeki tabancayı tiksintiyle yerdeki cesedin suratına fırlattı.

Sıcak yaz rüzgârı, saçlarını bir pelerin gibi havalandırdı.

İşte o anda Zehra'nın ölümcül gözleri, araçtan inen anne ve babasını fark etti. İkisinin de yüzü şaşkınlıkla doluydu.

♥

Faruk sessizce Zehra'yı dinliyor, genç kızın o anları yeniden yaşadığını hissediyordu. Ona daha sıkı sarıldı. Zehra da bu sarılmaya karşılık verdi. Hâlâ yanlamasına genç adamın kucağında oturuyordu. Bir kolu da boynunun çevresinde duruyordu. Yanağı ise genç adamın alnına dayalıydı. O anıların etkisiyle sesi titremeye başlamıştı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Faruk. Başını geri çekip genç kızın yüzüne baktı.

♥

Zehra üstünü değiştirmişti. Yırtılan elbisesini çıkarmış, yerine başka bir tane giymişti. Babası onu kapıda bekliyordu. Uzunca boylu, güçlü yapılı, esmer bir adamdı. Sakalları derli topluydu ve ona yakışıyordu. Elinde kendi tabancası, omzunda kısa namlulu bir Kaleşnikof vardı. Ahmed'in ailesinden gelebilecek olası bir saldırıya karşı tetikteydi. Hava kararmaya başlamıştı. Ahmed'in cesedi hâlâ yerdeydi. Bir kan gölünün içinde yatıyordu artık.

Genç kız başındaki renkli eşarbı ve vücudunu gizleyen kıyafetiyle babasının arabasına doğru yürüdü. Çevrede hâlâ insanlar birikmeye devam ediyordu. Oysa henüz polis bile gelmemişti. Onca kaosun içinde hemen gelmeleri beklenemezdi zaten. Karakolda çalışan olarak topu topu üç polis kalmıştı. Çoğu maaşını bile alamadığı için işi bırakmış veya savaş dolayısıyla ülkeden kaçıp gitmişti. Bazıları ise Özgür Suriye Ordusu'na katılmış, vatanı ve aileleri için savaşıyorlardı. Karakolda kalanlar da sahipsiz, ailesiz polislerdi.

Annesi evin kapısında endişeyle onların gidişini izliyordu. Uzun boylu, zayıf bir kadındı. Zehra güzelliğini ondan almıştı. İri gözleri üzgün bulutlarla doluydu.

"Kapıyı biz gidince kilitle, Yasemin!" demişti babası. "Kimseye açma. Geliriz yakında."

Zehra cesedin yanından geçerken bir an durakladı. Adamın yüzü ölüm beyazlığına kavuşmuştu. O hâlde bile kötü birisi olduğu belli oluyordu. Allah yüz hatlarına kötülüğü işaretlemişti. Kaşları, dudakları, burnu ve diğer her yeri hep kötü kişiliğinin izleriyle doluydu.

Sinirli bir şekilde yüzüne tükürdü. "Ahlak düşmanı şerefsiz!" diye dişlerinin arasından fısıldadı. Zerre kadar üzüntü hissetmiyordu o anda.

Bakışlarını kalabalığa çevirince en yakınındakiler hafifçe geriye açıldı. Genç kızın yeşil gözleri âdeta keskin bir bıçak gibiydi.

"Bu iti sakın ellemeyin! Bırakın, kendi köpekleri gelip artıklarını alsınlar!" dedi öfkeyle. "El âleme de örnek olsun!"

Kalabalık içinden orta yaşlı bir adam duruşunu dikleştirdi. Kolunun altında bir koltuk değneği vardı. Bir bacağı kasığından itibaren yoktu.

"*Helal olsun sana, Zehra Bacım!*" dedi gür bir sesle. "*Helal olsun sana!*"

Genç kız, babasının arabasına doğru yürürken bir kadın daha arkasından mırıldandı. "*Cehennemde yansın pislik!*"

"*Irz düşmanı hayvan! Geberttiğin iyi oldu, kızım!*"

Yol boyu böyle fısıldaşmalar duydu. Arabanın kapısını babası açmıştı. Dışı tozlu aracın içine bindi. Gözleri babasına çevrildi. O da dolanıp kendi tarafına binmişti. Tüfeğini yana, tabancasını arabanın ön göğsüne koydu. Bir an durdu. Kızına dönüp baktı.

"Özür dilerim..." dedi gerçekten iç parçalayan bir üzgünlükle.

Yeşil gözleri acı doluydu. Kalan tek çocuğunun başına böyle bir şey geleceğini hayal bile edemezdi. Onları zorlayacaklarını, baskı yapabileceklerini, tehdit edebileceklerini tahmin ederdi ama çölde yetişen nadide bir çiçekten farkı olmayan kızına tecavüz edecekleri aklına bile gelmezdi. Güzelliğiyle çevre ilçelerde bile adından söz ettiren kızının az kalsın bir pislik tarafından kirletilecek olması canını çok yakıyordu.

Zehra sessizdi.

"Seni yalnız bırakmamalıydım..." dedi babası acı ve pişmanlıkla.

Zehra yutkundu. Yüzü metanetli gibi dursa da elleri titriyordu. Adrenalin, vücudundaki etkisini kaybetmeye başlamıştı.

"Kızmadın mı?" diye sordu sonra yavaşça.

"Kızmak mı? Keşke ben burada olsaydım! Keşke sana dokunan o parmaklarını tek tek kesip atsaydım! Yemin ederim yapardım!" Sesindeki çiğ öfke çok belliydi. Bunları yapamadığı için erkeksi bir öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Zehra bir şey demedi. Olan olmuştu zaten. Ne diyebilirdi ki?

Babası arabanın motorunu çalıştırdı. Küçük bir manevrayla cesedin yanından geçti. Doğruca beş kilometre ilerideki çarşı karakoluna gidiyorlardı.

Gerçekten de karakolda pek kimse yoktu. Bir kadın memur bozuk bilgisayarla uğraşıyordu. Bir başka polis de onun yanında yere eğilmiş, bilgisayarın arkadaki fişlerini kurcalıyordu. Üçüncü polis ise ortada yoktu. Bir yerlere gitmiş olmalıydı.

Gelen baba kızı hemen tanıdılar. Bilgisayar ile uğraşmayı bıraktı polis memuru. Onlara doğru yürüdü.

"Salim abi?" diye sordu samimi bir sesle. Gözleri kısılmıştı. "Hayırdır? Sizi hangi rüzgâr attı buraya?"

"Hamada ailesi..." dedi genç kızın babası. "Onlarla ilgili bir sorunumuz var."

Adam sıkıntılı bir nefes çekti. Sıcak karakol yüzünden alnı terlemişti. "Yine mi? Ne oldu?"

"Ahmed..." Kısa bir an durdu. "Ahmed Hamada öldü."

"Ne?" Şaşırmıştı polis memuru gerçekten. Bu topraklarda imkânsız olan şeylerden birisi de Ahmed'in ölümü olurdu. Güç ve zenginlikle dolu bu kibirli adam herkesi canından bezdirmişti.

"Nasıl?" Gözleri baba ile kızı arasında gezindi. Güzelliği nam salmış Zehra'nın yüzündeki sabit bakış ilgisini çekti.

"Kızım onu vurdu. Biz yokken evimize gelmiş. Hileyle kapıyı açtırıp kızıma tecavüz etmeye kalkmış!"

"Ne?" Adamın yüzü değişmişti. İnanamayan bakışları Zehra'nın güzel yüzüne kaydı. Sonra konuşmalara misafir olan sivil memura işaret etti.

"Şunu baştan anlat bakalım, Zehra Bacım. Önce bir İfadeni alalım. Sonra ne yapacağımıza bakarız."

Zehra olan biten her şeyi anlattı. Boğazındaki, bileklerindeki parmak izlerini gösterdi. Hiçbir ayrıntıyı atlamamaya çalıştı.

İfadesi bitince polis memuru birkaç yeri aradı. Sonra baba kızın yanına geri geldi. İkram ettikleri çayı içmekte olan ikili sessizce ona bakıyorlardı.

"Ailesi cesedi alıp kendi evlerine götürmüş," dedi. "Yarın sabah namazının ardından gömeceklermiş. Hâlâ topraklarımızı kirletmeye devam ediyorlar." Sesi gizli bir öfkeyle doluydu. Gözleri genç kızdaydı. "Hiç üzülme, Zehra Bacım. Eline sağlık! Sonunda ettiklerinin karşılığını buldu, şerefsiz. Hamada ailesi üzerimize acımasızca basa basa zengin oldular."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"İfadeni ve kendi raporumu adli mercilere vereceğim ama her yer karışık. İşleme sokmaları ve sana dönmeleri bile haftalar sürer. Sorun resmî makamlar değil. Yazacağımız rapor seni kurtarır. Ancak bu adamlar intikam yemini edip duruyorlarmış. Aile şerefleri beş paralık oldu." Hafif bir nefes aldı. "Zannımca sabah cenaze gömülene kadar uslu duracaklardır. Fakat oradan doğruca sizin eve geleceklerine eminim. İçlerinden birisi sizleri öldürmeyi çoktan üstlenmiştir. Ahmed'in oğullarından birisidir büyük ihtimalle. Bu işi kan davasına dönüştürecekleri kesin."

Genç kızın babası Salim Bey, duyduklarına hiç şaşırmamış gibiydi. Gözleri kızına çevrildi.

Zehra o kadar açık fikirli değildi. "Yani?" diye sordu anlamadan. "Siz polissiniz! Bizi öldürmeye gelirlerse engel olmanız gerekmez mi?" Sesi de kendisi gibi şaşkındı.

"Evinizin önüne bizim Esed'i dikebilirim ama uzun vadede bir işe yaramaz. Sabah akşam sizi tacizden koruyamayız. O kadar kalabalık değiliz," dedi polis sabırlı bir sesle. Şimdi babacan bir tavırla konuşuyordu. "Biz sadece üç kişiyiz. Onların sülalesi tam yirmi yedi erkekten oluşuyor. Hadi birisi geberdi, kaldı yirmi altı. Onlara karşı ne yapabiliriz ki?"

Genç kız gözlerini kırpıştırdı. Babasına bakınca onun durumu çoktan kavramış olduğunu anladı.

"Bu gece sizi göndereceğim!" dedi adam kararlı bir sesle. Kızına bakan gözleri sevgi doluydu. "Bu ülkeden annenle seni kaçıracağım. Tanıdıklarım var."

"Baba, saçmalama! Kaçacak mıyız? Biz suçlu değiliz ki!"

"Onlara karşı bir şey yapamayız!" dedi Salim Bey. "Çok kalabalıklar. Sizi

"Hayır, baba! Ülkemi asla terk etmem!" Genç kız yerinde dikleşmişti. "Bunca acıya, bunca sıkıntıya ülkemden kaçmak için mi katlandık biz? Başka bir şehre gideriz. Orada yeni bir hayat kurarız. Artık sınırda çok güvenli bölgeler var."

"Bu topraklarda nereye giderseniz gidin sizi bulurlar. Türkiye çok büyük. Yeni bir başlangıç yapmak için çok müsait. Bu gece sizi göndereceğim. Birkaç gün sonra ben de gelirim. Buradaki işlerimi tasfiye edip topladığım paralarla yanınızda olurum. Beş parasız bir şey yapamayız."

"En mantıklısı babanın düşüncesi!" dedi polis memuru. "Kaçak girmek zorundasınız. Türkiye yasal yollardan göçmen alımını durdurdu. Müracaatınız kabul olsa bile haftalar sürebilir."

"Bu gece olmak zorunda!" dedi Salim Bey. "Yasal girişi bekleyemeyiz."

"Bir iki yıl sonra her şey durulduğunda isterseniz geri dönersiniz. Bakarsınız orada muhteşem bir hayatınız olur. Türk halkının ne kadar insancıl, sevgi dolu olduğunu tüm dünya biliyor. Mutlaka size el verecek, helal süt emmiş insanlar karşınıza çıkacaktır."

Zehra ne diyeceğini bilemiyordu. Hayatındaki bu hızlı değişime karşı hazırlıklı değildi. Buna sebep elbette kendisiydi. *Keşke Ahmed'i öldürmeseydim* de diyemiyordu. Başka çaresi kalmamıştı. Yine de bu kötü gelişmeler sanki bir çorabın hızla sökülmeye başlayıp devam etmesi gibiydi.

♥

"Hepsi bu işte!" dedi Zehra.

"O gece kaçtınız yani, öyle mi?"

"Evet... İki gece uzakta, bir köyün köhne motelinde annemle saklandık. Bizi oraya bırakan babam, iki gün sonra yanında bir adamla geri geldi. Artık kaçırma işlerinin zor olduğunu söyleyip babamdan çok yüksek bir ücret talep etmişler. Sonra adam bizi bir kamyonetle bir dağ evine götürdü. Orada da birkaç aile vardı. Sınırdan geçiş için doğru zamanı bekliyorduk. Üç gece dere yatağında yürüttüler bizi. Dronlar görmesin diye çok dikkat ediyorduk. Üstümüze sürekli ıslak battaniye gibi bir şey örtüyorduk. Vücut ısımızı göremiyorlardı. Sonunda sınıra geldik. Duvarın altına açılmış devasa uzunlukta bir tünel vardı. Yüzüstü sürünerek gidebiliyorduk ancak. O yüzden temel eşyalarımız hariç, bavullarımızı bile geride bıraktık. En sonunda geçtik ve işte şimdi buradayım."

Hikâye bitmişti. Faruk artık bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Kollarındaki kızın yaşadıkları ciddi şeylerdi. "Aklıma bir şey takıldı," dedi Faruk yavaşça. "Bu Hassan, ağabeyinin yaptığı pisliğe rağmen niye hâlâ senin

peşinde? Niye seni ele geçirmeye uğraşıyor? En aptal adam bile senin haklı olduğunu anlayabilir."

"Hassan aptal değildir. Belki aile baskısıdır. Babamla son konuştuğumda onların ciddi anlamda küçük düştüklerini söyledi. Parasal olarak değil ama sosyal olarak statüleri gerilemiş. İntikam da alamadılar tabii. Benden alamadıkları intikamı, babamı öldürerek almış oldular. Şimdi de benim peşimdeler. Dolayısıyla senin de peşindeler..." dedi acı dolu bir sesle.

Gözleri kesişti bir an. Zehra'nın göz pınarlarındaki nemlilik hâlâ parlamakla beraber güçlü kişiliği sayesinde yaşlar akmamakta direniyordu.

"Sen hâlâ benim için mi endişeleniyorsun?" diye sordu Faruk hafif bir gülümsemeyle.

"Senden başka kimim kaldı ki?" diye fısıldadı Zehra.

"Hiç öyle deme!" Azarlar gibi kaşlarını çattı. "Bak, bir sürü insan senin için çaba harcayıp duruyor. Annem seni evine davet etti. Nasıl oldu hâlâ aklım almıyor! Babam bile seni kendi kızı gibi sahiplendi."

"Hepsine minnettarım ama aynı şey değil..."

"Öyle mi?"

"Sen farklısın."

"Ne özelliğim var?" Kalın kaşları hafifçe kalktı.

"Kendini şımartmak mı istiyorsun?" Zehra gözlerini kaçırdı.

"Kimse iyi özelliklerimi saymıyor ki!" dedi Faruk şakacı bir sesle. Genç kızı içinde bulunduğu ruh hâlinden çekip almaya çalışıyordu. "Herkes kötü özelliklerime konumlanmış durumda. Doğrusu hakkımda bu güzel dudaklardan çıkan birkaç güzel söz iyi gelebilirdi."

Bunu fırsat bilen genç adamın gözleri onun dolgun dudaklarına kaydı. Gerçekten dudakları güzeldi! Ahmed'in bu kızı şu zayıf hâliyle beğenmesini, kardeşine bile ihanet edecek seviyede bir tutkuyla genç kıza tecavüz etmeye kalkışmasını mantıklı bulamasa da şu güzel dudaklar sanki önemli bir sebepti.

Zehra hafif bir nefes aldı. Gözleri yeniden genç adamın gülen gözlerine çevrilmişti.

"Belki de o kadar çok iyi özelliğin yoktur?" dedi gülümsemeye çalışarak.

"Ciddi misin ya?"

"Pek iyi bir evlat sayılmazsın..." diye başladı genç kız.

Faruk iç çekti. "İyi özelliklerime konumlan dedim sana!"

"Müsrifsin..."

"Zehra? Bu mu iyi?"

"Ve alaycısın, üstelik inatçısın da..."

"Ne zaman bu evden kendi evine taşınıyorsun?" diye yalandan homu dandı genç adam. Bir eli genç kızın ince, uzun bacaklarının üzerine kaymış Farkında değildi. Zehra'nın uzun bedeni bile Faruk'un kollarında narin s yılırdı.

"İyi bir koca olamayacağını zaten söylemiştim..."

"O yüzden evlenmiyorum zaten!" diye burun kıvırdı Faruk. Gözleri elind olmadan yeniden dolgun dudaklarına kaydı. Her geçen dakika bu dudakla daha çok dikkatini çekiyordu.

"Fakat..." diye ona aldırmadan devam etti Zehra. "Fakat her şeye rağmen sevilecek bir adamsın..." dedi yavaşça. Sonra genç adamın bayıldığı o dudakları usulca aşağıya kaydı. "İlklerimin sahibi, kalbimi sevgiyle dolduran çok özel birisin."

Ve dolgun dudakları yavaşça Faruk'un dudaklarıyla buluştu.

20. BÖLÜM
İLKLERİN SAHİBİ

Faruk böyle bir şey beklemiyordu. Şaşkındı. Dolgun dudaklar, kendi dudakları üzerinde sadece bir iki saniye durdu. Sonra hızla geri çekildi.

Yine de Faruk'un dudaklarında bir lezzet cümbüşü yaratmıştı.

"Bu neydi şimdi?" diye merakla sordu Faruk.

"Bu da teşekkür öpücüğüydü işte!" dedi Zehra gülümsemeye çalışarak. Gözleri hafif bir utangaçlıkla bakıyordu. Hüznü biraz dağılmıştı. Son gizli sırrını da genç adama açmış olmak onu rahatlatmıştı. Sonra nemli gözleri buruk bir neşeyle ışıldadı. "Bir ilkimi daha sana teslim etmiş oldum."

"Demek öyle?"

Zehra'nın yanakları yavaşça kızardı. Gözleri genç adamın yüzünde gezindi. Tepkisini anlamaya çalışıyordu. Onu izinsiz öperek yanlış bir şey yapmış da olabilirdi. "Kızdın mı?" diye hafif bir endişeyle sordu. Kendisini geri çekmeye çalıştı ama Faruk onu bırakmadı. Bir eli belinde, bir eli bacağındaydı. Kucağındaki genç kızı tatlı bir sıkılıkla tutmaya devam ediyordu.

"Ne yaptığını anlarsam ona göre karar vereceğim."

Gülümsemesi Zehra'yı rahatlattı. "Açık değil mi?"

"Bu bir öpücük müydü sence?"

"Değil miydi?"

"Hiçbir şey anlamadım. Niye yaptın peki?"

"Söyledim ya, teşekkür etmek istedim. Beni sonuna kadar dinlediğin ve bana *katil* deyip aşağılamadığın için..." Dudağının kenarını ısırdı masumca. "Yani bu öpücüğe büyük bir anlam yüklemeye gerek yok. Rahat ol. Sana âşık falan değilim. Sadece..."

Faruk gülümseyerek onun sözlerini kesti. "Açıklamana gerek yok. Sevdim ben bunu!"

"Ya?" diye hafif bir şaşkınlıkla sordu Zehra.

"İşte benim bahsettiğim şey tam da buydu!" dedi genç adam. "Bu benim için çok değerliydi. Kendi kendine beni öpmen bana verdiğin değeri, beni sevdiğini gösteriyor."

"Ama öyle!" diye masum bir bakışla onayladı genç kız.

"Ve bunlar *ufak tefek sevgi belirtileridir* işte!"

"İçimden geldiği için mi?"

"Tabii ki! Sevgiyi söylemeye gerek yoktur. Sevgi gösterilirse daha değerlidir. Söz ağızdan çıkar ve havada kaybolur ama duygularımız içtenlikle gösterilirse ömür boyu akılda kalır."

"Zayıf bir göçmen kızın öpücüğünün pek akılda kalacağını sanmıyorum. Kim bilir kaç kadın seni öpmüştür!" Bu sözleri söylerken umursamamaya çalışıyordu ama sanki kalbinin derinliklerinde bir şey sızlamıştı.

Kıskançlık mıydı bu? Yok artık! Daha neler!

"Sık sık yaparsan hiç unutmam!" dedi Faruk sırıtarak.

"Saçmalama! Yanak neyse de arkadaşlar dudaktan öpüşür mü hiç? Anlık bir şeydi bu yaptığım."

"Arkadaş da olsak lezzetli olduğunu kabul etmeliyim. Dudakların çok güzel!"

"Utandırma beni!"

"Sen bu konularda çok acemisin belli!" Genç adamın kaşları hafifçe kalktı. "Söylesene! Seni ilk öpen ben miyim?"

"Sen beni öpmedin ki! Ben seni öptüm!" Zehra'nın dudakları biraz muzipçe kıvrılmıştı.

"Ne demek istediğimi anladın! Hassan seni öpmedi mi?"

Genç kız omuz silkti. "Dedim ya, *ilklerimin sahibisin*. Bir başkası yerine seninle olmasının bir anlamı var benim için."

Demek Hassan onu öpmemişti... Bu niye kendisini bu kadar memnun etmişti ki?

Faruk bir an onun kırmızı dudaklarını süzdü. Bir başkasının o dudakları öpmesinden memnun olacağını sanmıyordu. O Ahmed şerefsizinin de bu dudaklara erişememesi, erkekçe bir rahatlama yaşamasına sebep olmuştu. Üstelik garipti belki ama Ahmed'e kendisinin vermek istediği cezayı Zehra'nın vermesi, onu herkesin içinde rezil ederek öldürmesi yüreğini kısmen soğutmuştu.

Fakat Zehra artık Türkiye'deydi. Onu öpmek isteyecek pek çok yeni yetme delikanlı karşısına çıkacaktı. Acaba liseye başladığı gün sınıfına gidip herkesi korkutsa mıydı? Ama bu çare değildi ki! Okul dışında da her şey olabilirdi. Otobüste, çarşıda, pazarda bir sürü insanla karşılaşacaktı.

Of!

Kız babası olmak çok zordu gerçekten. Şimdi babasının neden Berna'nın üzerine o kadar titrediğini anlıyordu. O narin görünümlü kız kardeşine dövüş dersleri aldırmıştı. Karakuşak sahibi bir kız kardeşi olması aslında kendisini de rahatlatıyordu.

Zehra kendisini nasıl savunacaktı peki? Ahmed'den kurtulması biraz şansla olmuştu. Benzer pozisyonda bir daha o kadar şanslı olabilecek miydi? Hassan'a veya bir başka güçlü erkeğe direnebilir miydi?

Bir başkası yerine seninle olmasının bir anlamı var benim için.

Ah! Bu sözler çok güzeldi. Ne anlamı vardı acaba? Karşılaştığı iğrenç erkeklerden sonra Faruk'a sunulan basit bir ayrıcalık mıydı? Zehra'nın bazı ilklerinin sahibi olabilirdi ama sonuncu olmayacağını anlamak zor değildi. Kız sanki gitgide daha da güzelleşiyordu.

"Beni böyle özel bir konuma yerleştirdiğin için teşekkür ederim." Sesi o düşüncelerin etkisiyle biraz karamsar çıkmıştı. Bu kızı iyi korumalıydı. Acemiliği başına dert almasına sebep olabilirdi.

"Ne olursa olsun, kaç yıl geçerse geçsin, sen hep hayatımda özel bir yere sahip olacaksın," dedi Zehra içtenlikle.

"Ya ileride kocan beni kıskanırsa?"

Zehra kıkırdadı. "Şutlarım gider! Tabii önce zayıf bir delikanlı bulmalı ve seninle yarışamayacağını onun beynine dikkatle işlemeliyim." Zehra onun boynundaki kollarını çözüp kucağından kalkmak için hareketlendi ancak güçlü kollar buna izin vermedi. Genç kız şaşkınca duraklamıştı. "Ben gidip çayları tazeleyeyim. Soğudular..." diye konuşmaya çalıştı.

"Gidersin ama önce sana bir şey göstermeliyim."

"Öyle mi? Ne göstereceksin?"

"Bir erkeğin nasıl öpüleceğini..."

Zehra gülümsemeye çalıştı. "Ne var ki bunda? Öptüm ya seni!"

"O *merhaba* veya *hoşça kal* öpücüğü gibi oldu, hanımefendi. Eğer *ilk kez öpüştüm* diyebilmek istiyorsan biraz farklı olmalı. Madem ilklerinin sahibiyim, beni doğru dürüst öpmelisin."

Zehra ürpermişti. Yine de neşeli bir şekilde güldü. "Becerebildiğim bu, beyefendi! Yeterli bence..."

"Olmaz! Doğru dürüst yapmalısın!"

"Faruk..."

"Sana öğreteyim..." Onu biraz daha kendisine çekti. Göğüsleri göğsüne yapıştı. Toprak rengi bluzu belli ki kırışacaktı. "Kollarını boynuma dola!" dedi onu yönlendirerek.

Kısa bir an düşünen Zehra, ince kollarını genç adamın boynuna doladı. "Böyle mi?" Öğretmenini dinleyen bir öğrenci gibi sevimliydi.

"Güzel! Şimdi dudaklarını az önceki gibi yanaştır ve hafifçe arala..."

"Ama bu çok saçma!" diye itiraz edecek oldu Zehra.

"Sus! İlk öpücüğünün gerçekten güzel olmasını istemiyor musun? Şu an bunun için en uygun zaman!"

"Ne için uygun?"

"Hiç değilse ilk gerçek öpücüğün yeni yetme delikanlılarla kıyıda köşede, acemice olmayacak. Benim kollarımda, sıcak bir ortamda, rahat bir koltukta, heyecan yapmadan olacak."

Onu bir de Zehra'ya sormak gerekirdi. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Ellerinin altındaki geniş omuzların sertliği heyecan vericiydi. Bir erkeğin kucağında böyle özel bir şekilde oturacağını hayatı boyunca aklına bile getirmemişti. O tip hayalleri yaşayacak bir ergenliği bile olmamıştı.

"Biraz heyecan yaptığımı söylemeliyim..." diye itiraf etti yavaşça. Bir elinin parmakları hafifçe genç adamın ensesinde gezindi. Farkında bile değildi. Kalın saç telleri parmaklarına dolandı.

"Yardımcı olayım mı?" diye cüretkâr bir fısıltıyla sordu Faruk.

"O kadar zor mu?"

"Biraz emek ister..." Eliyle hafifçe sırtından bastırdı. Zehra ona doğru iyice eğilirken dolgun dudakları, genç adamın dudaklarına yaklaşıyordu. Nefesini tutmuştu. Gözleri genç adamın dudaklarındaydı. O dudakların yakından ne kadar güzel olduğunu fark edince ürperdi.

"Filmlerdeki gibi olmasın ama! Utanırım ben..." diye fısıldadı.

"Merak etme, olmayacak. Kendini bana bırak..."

Ve Faruk, dudakları arasında kalan son mesafeyi de kapattı.

Önce tıpkı Zehra'nın yaptığı gibi hafifti öpüşü. Sonra baskısı artarken genç kızın dudaklarını kolayca kendi dudaklarına hapsetti. Zehra'nın başlangıçtaki ürkekliği, öpücüğün büyümesiyle önce şaşkınlığa ardından küçük bir karşılık vermeye dönüştü. Birkaç saniye sonra tüm endişeleri yok oldu.

Üst dudağının emilmesi ve ahlaksız bir dilin kendi dilini zorlaması neden hiç iğrenç değildi? Bu adamın nefesi nasıl bu kadar güzel kokabilirdi? Alt dudağının hafifçe ısırılması bile hayret verici derecede keyifliydi.

Gözleri kapalıyken bu ilk öpücüğün tadını istemsizce çıkardı. Gerçekten lezzetliydi. Başka bir erkeğin dudaklarında inanılmaz bir şerbet bulabileceğini nereden bilebilirdi ki? Bacaklarını okşayan elin kalçasına kaydığını bile fark etmedi. Dilini ürkekçe hareket ettirdi. Ona cevap verirken düşünceleri bulanıklaşmıştı.

Ve Faruk, onun dudaklarını yavaşça bıraktı. Ne kadar zaman geçmişti acaba? Hiç de az değildi. Genç adam başını hafifçe geri çekip Zehra'nın kapalı gözlerini süzdü. Uzun kirpikleri, yanaklarını gölgeliyordu. Dudakları sanki daha da kırmızı olmuştu. Daha dolgun, daha cazibeli...

Sonra dayanamayıp yeniden güzel dudaklarına uzandı. İstekle kendi dudakları arasına hapsetti. Bir öncekinden bile güzel bir şekilde öpmeye başladı

onu. Aldığı kadar vericiydi. Özellikle alt dudağını emmek, küçük küçük ısırmak çok keyifliydi.

Zamanın ikisi de farkında değildi ama tehlikeye doğru akıyordu. Sonunda Zehra öpüşmenin zevkli karanlığından sıyrılması gerektiğini kavradı. Bu adam tehlikeliydi. Ondan uzak durmak gerektiğini içgüdüsel olarak yine anlamıştı.

Kendisini zorlukla geri çekti. Dudaklarını ondan ayırmak tam bir işkenceydi. Güzel gözlerini açtı. Bakışları genç adamın yanan gözlerinde gezindi. "Filmlerdeki gibi... olmayacak demiştin!" diye sızlandı suçlarcasına.

Faruk içindeki karmaşayı gizleyebilmek için sırıttı. "Daha da güzeldi bence... Sence de öyle değil mi?"

"Çok hainsin!" Kolları hâlâ boynunda, göğüsleri hâlâ genç adamın göğsündeydi.

"Doğruyu söyle hadi!"

"Şey..." Yutkundu. "Kıyas yapamam elbette ama... hoştu gerçekten."

Genç adamın kaşları uyarırcasına kalktı. "Sadece hoş mu?"

Onun tehditkâr tavrı üzerine hafifçe gülümsedi. "*Güzeldi* demezsem yine öpeceğini hissediyorum sanki?"

"İnatçıyımdır!"

Zehra zorlukla nefes alıyordu. Bir şekilde sakinleşmeliydi. Bir şekilde şu garip etkiden kurtulmalıydı.

Kahretsin! Bu kollarda ne kadar da rahattı! Öpüşmeleri ise tam bir efsaneydi! Yanlış kişiyle mükemmel bir öpüşme!

"Peki... Öpüşün güzeldi gerçekten ki bunu sevdiğimi anlamışsındır. İyi bir öğretmensin. Sanırım ne demek istediğini anladım. Benimki öpüşmek değilmiş..." Hızlı hızlı konuşmuştu. "Güzel bir ilk olduğunu söyleyebilirim."

"Sevindim..."

"İlkler defterime kocaman harflerle yazdım. Şimdi kalkabilir miyim?"

"Kaçıyor musun?"

"Bu gece iyice abartmadık mı sence?" Parmakları hâlâ ensesindeki saçlarda geziniyordu.

"Abarttık mı?" Faruk durup düşündü bir an. Gözleri hâlâ o dolgun dudaklardaydı ve yine öpme isteğiyle gerilmişti. Sonra iç çekti. "Senin de benim üzerimde garip bir etkin var, akrep kızı. Seninle hayat keyifli. Seninle bir şeyleri abartmak hoşuma gidiyor. Sanırım sen de benim için bazı konularda bir ilksin..."

Kollarını açıp onu aniden serbest bıraktı. O da bu yakınlığın fazla sürmesinin sıkıntı doğuracağını hissetmişti. Kucağında otururken ve kendisine has o özel kokusu burnuna dolarken ince bedenine sarılmak gerçekten çok

keyifliydi. Daha da sürsün istese de mantığı aynı şeyi söylemiyordu. Annesi haklı mıydı bu durumda?

Benim fikrime göre sizin gibi iki bekâr gencin bir evde birlikte kalması uygunsuz olur.

"Hadi şimdi git, çaylarımızı yenile..." dedi sıkıntısını belli etmeden.

Ayağa kalkan genç kız, bir an kıpırdamadan durdu. Öpüşmeyle birlikte kendisinden geriye kalan ne varsa toparlamaya çalışıyordu. Hafif bir nefes aldı. "Bu arada benim korkunç hikâyemi dinlediğin ve eleştirmediğin için teşekkürler. Bu sır aramızda kalır, değil mi?"

"Seni eleştirebileceğim bir şey yok. Anlattığın kadarıyla Ahmed başına geleni hak etmiş. Benim gözümde kendini korumak zorunda kalan özel bir kızsın."

"Teşekkür ederim..."

"Fakat bir adamın kendi erkek kardeşinin nişanlısına göz koyması midemi bulandırdı. Nişan bozulsa bile demek öncesinde sende gözü varmış. Evlendiğinizde bile seni taciz edebilirdi o pislik... Ve Hassan da bunu bilerek seni hâlâ suçlayabiliyor. Anlaşılan Hamada ailesi erkekleri seni farklı bir gözle görüyor."

Zehra belirsizce iç çekti. "Her zaman bu kadar çirkin değildim..." diye fısıldadı. Hikâyesini anlatırken özellikle bu kısmı biraz yüzeysel anlatmıştı.

Ahmed'in sözleri hâlâ kulaklarındaydı.

Çok güzelsin gerçekten... Tüm dünyayı gezdim, senin kadar güzelini görmedim!

"Mesele güzellik değil!" dedi Faruk. Sanki onun aklındakileri okumuştu. "Ben bu yaşıma kadar yeterince güzel kadın gördüm. Bazıları içimde en ufacık bir duygu kırıntısı bile oluşturmadı. Ne cinsel yönden ne de başka anlamda... Bana göre bir kadını çekici bulabilmek için güzellik yeterli bir kriter değil."

"Vücudum da güzel değil..."

"O da önemli elbette ama Afrodit gibi kadınların bile bazen ne kadar itici olabildiğini bir bilsen... Dünyayı kendileri yaratmış gibi gezen, güzelliklerinden ve fiziklerinden başka bir sermayesi olmayan, zekâsını kullanamayan kadınlardan nefret ederim!" Gözleri ayakta duran Zehra'nın üzerinde gezindi. "Ayrıca güzelliğinle ilgili düşüncelerine katılmıyorum. Hiçbir zaman da katılmadım. Senin kolay kolay görülmeyecek çok özel, çok farklı bir havan var. Zaten sana ait pek çok organını beğendiğim konusunda hep dürüst olmadım mı?"

Genç adamın yine göğüslerine, ince beline ve yuvarlak kalçalarına kilitlenen doğal bakışları Zehra'yı biraz huzursuz etti. Işık görmeyen bir toprağa güneşin değmesi gibi en küçük hücrelerinin bile adamın bakışlarıyla ürpermesi doğal değildi.

"Evet..." dedi yavaşça. Kızarmıştı. Gülümsemeye çalıştı. "Buna minnettar olacağım aklıma bile gelmezdi. Fakat bana böyle bakmazsan sevinirim. Özellikle başkalarının yanında..."

"Nasıl?"

Zehra yutkundu. "Böyle işte! Sanki sana aitmişim gibi gözlerin hep yanlış yerlerime... takılıyor. Birisi görecek, yanlış anlayacak. Annen çok zeki mesela! Dikkatle ikimizi izliyor."

"Olmayan bir şey için endişelenmeye gerek yok!" dedi Faruk umarsızca.

"Bu gece... Bu gece epey şey oldu ama! Sen normal baksan da ben farklı hissediyorum."

Faruk başını eğdi ama net bir cevap vermedi.

Zehra çayları yenileyip getirdiğinde Faruk hâlâ televizyon izliyordu. Bir de küçük bir tabağa, onun için babasından kaçırıp ayırdığı az miktarda kurabiyeyi koymuştu. Genç adam bu sefer bir tartışma programına takılmıştı. Ülkedeki politik ve sosyolojik olaylara kısmen yabancı olan Zehra, dinlediklerinden pek bir şey anlamıyordu. Birkaç önemli politik simadan başkasını tanımıyordu. Fakat çeşit çeşit gazetecilerin ülke meselelerini masanın üzerinde zahmetsizce çözmeye çalışmaları ve olur olmaz her konuda bilgi sahibi olmaları daha önce de ilgisini çekmişti. Ülke büyüktü, karışan çoktu.

Tıpkı kendi ülkesi gibi!

Faruk ara sıra Zehra'ya bakıyordu. Az önceki öpüşme sonrası genç kızın hiç şımarmaması, genç adamı âşığı gibi görmemesi çok asil bir davranıştı. Genç kızın her davranışı asildi zaten.

"Bu gece ev epey sıcak. Yatarken kırmızı geceliğini giyecek misin?" diye sordu birden. Gözleri de dudakları da gülümsüyordu.

Çayını yudumlayan Zehra irkilmişti. *Ah bu çocuksu adam...* Belli ki Zehra'yı içinde bulunduğu dalgınlıktan çıkarmaya çalışıyordu.

"Tabii ki hayır!" dedi iri gözlerle.

"Neden? Nasılsa ayrı yatacağız artık."

"Evet, doğru! Yani giysem bile senin için bir şey değişmiyor."

"Fakat evde öyle gezmen hoşuma gidiyor. Bu kasvetli eve bahar girmiş gibi oluyor."

"Normal kıyafetimle olmuyor mu?" diye kinayeli bir sesle sordu Zehra.

"Kırmızı candır!" dedi genç adam keyifli bir bakışla.

"Eşofmanım da kırmızı!" diye hemen cevap verdi genç kız. Hâlinden memnun bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Faruk bu sefer kahkaha attı. Gözleri sıcacık parlıyordu. "Ah siz kadınlar yok musunuz?" dedi neşeli bir sesle. Ayaklarını yeniden sehpaya uzattı. "Başınız ağrır, bacaklarınız ağrır, karnınız ağrır ama çeneniz hiç ağrımaz! Yaşı

kaç olursa olsun bir kadınla çene yarıştırılmayacağını sonunda öğreneceğim sanırım. Bir bardak daha çay alabilir miyim acaba? Çok güzel olmuş!"

Genç kız kalkıp onun çayını tazeledi. Kendisi bir bardak çayla yetinerek odadan ayrıldı. Faruk'un yatak odasına gitti. Bu yataktaki çarşaf ve kılıfı sabah Berna ile çıkarıp yerine yedeklerini takmışlardı. Dolaba yöneldi. İçinden kendisine ait eşyalarını topladı. Kırmızı gecelik iki parça kıyafetin arasına ustaca gizlenmişti. Geceliği Berna fark etmişse bile bir şey dememişti. O gerçekten de gördüğü en tatlı, en nazik kızdı. Güzelliği bir yana, kalbinin güzelliği diğer yanaydı. Onu elde edecek erkek çok şanslı olacaktı.

Bakalım Mızrak isimli özel adam kim çıkacaktı? Bunu kendisi de görebilecek miydi? Yoksa özel âşık sadece bir rüyadan ibaret mi olacaktı?

Elinde eşyalarıyla yeni yatağının olduğu odaya gitti. Eşyalarını düzgünce yerleştirdi. Zaten neyi vardı ki? Çekmecelerin çoğu boş kalmıştı. Çarşafları ve yastık kılıflarını değiştirdi. İyi ki bunlara da yedek çarşaf ve kılıf almışlardı. Kirlileri banyoya götürüp çamaşır makinesinin içine tıktı. Bu saatte ses olmasın diye yıkamayı sabaha bıraktı.

Yeniden dolaba gitti. Kararsızca bir eşofmana bir de geceliğe baktı.

Aman canım! Ne olabilirdi ki?

Soyundu yavaşça. Çıkardığı yeni kıyafetlerini özenle katladı. Hepsini dolabın içine yerleştirdi. Bir an ayna karşısındaki zayıf bedenini inceledi. İnce beli, yuvarlak kalçalarını aslında daha güzel gösteriyordu. Fakat karın bölgesi o kadar zayıftı ki külotunun üst kısmıyla teni arasında boşluk kalıyordu.

Faruk en çok kumaşın altında kalan o gizli kıvrımları mı beğenmişti acaba? Merak etmekten geri kalamıyordu. İyi de o kısmın beğenilecek bir yanı yoktu ki! Bir kadın göğsü kadar estetik değildi. Belli ki sırf dalga geçip onu utandırmak için o an öyle bir söz söylemişti. Diğer yandan öpüşmeleriyle birlikte orasında oluşan ince sızı ve ıslaklık alışık olduğu bir şey değildi. Bu doğal mıydı? Hem de bir öpücükle!

Gözleri göğüslerine kaydı. Eli arkasına gidip sütyeninin kopçasını çözdü. Askılarını sıyırıp üzerinden çekip aldı. Diri göğüsleri tatlı bir enerjiyle ortaya çıktı. Zayıf vücuduna göre güzel göründüklerini kabul etti. Faruk'un bunları beğendiğini söylerken samimi olduğunu biliyordu. Bundan memnuniyet duyması da saçma değil miydi?

Genç adamın aklına gelişiyle birlikte göğüs uçlarının hızla sertleşmesi ise ilginç bir deneyimdi. Belki de öylece çıplak kaldıkları içindi. Aceleyle geceliğine uzandı. Hemen üzerine geçirdi. Bedeni şimdi gizlenmişti ama gerginliğinin azalması birkaç dakika sürdü.

Odaya geri döndüğünde Faruk bir an onu süzdü. Genç kızı utandıracak veya pişman edecek bir şey söylemedi. Fakat dudaklarındaki memnun gülümsemeyi engelleyememişti.

"Annenler varmış mı?" diye doğal bir merakla sordu Zehra.

Sesindeki ilgi genç adamın hoşuna gitti. Kim böyle bir şeyi merak ederdi ki? Yeni tanıştığı insanların sağ salim eve varmış olmalarını kim önemserdi? Doğrusu Faruk bile buna dikkat etmezdi.

"Evet..." dedi hoşuna gittiğini belli etmeden.

"İyi, sevindim." Rahatladığı gerçekten belliydi.

"Onların telefon numaralarını almadın mı? Sana mesaj atmamışlar mı?"

Zehra yutkundu. Önemsemediği bir mevzuymuş gibi omuz silkti. "Onlar vermeyi teklif etmedi, ben de istemeye çekindim." Hemen konuyu değiştirmeye çabaladı. "Çay alır mısın?" diye sordu.

"Yeterli, teşekkür ederim. Yatalım artık. Vakit geç oldu."

"Sabaha iş var mı?"

"Var ama senin için öğlen geleceğim. Bir an önce resmî işlemlerini bitirelim. Tamer Bey'in sekreteri ve avukatı sabahtan her şeyi organize edecek."

"Ya okul?"

"Bir iki gün içinde onu da hallederiz."

"Okula başlamamı gerçekten istiyor musun?" diye merakla sordu Zehra. "Bence şimdilik senin büronda sekreter gibi çalışabilirim."

"Hayır, liseyi bitirmelisin. Sonra belki üniversiteye bile gidersin. Bu sene hazırlanamasan da seneye hazır olursun. Üniversite bir genç kız için önemlidir. Hayatını kurtarmalısın. Ne bir kocaya ne de bir sevgiliye bağımlı olmamalısın! Sen okumak istemiyor musun yoksa?"

Zehra hafifçe dudağının kenarını ısırdı. Yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Korkuyorum sanırım..."

"Neden?"

Genç kız askılı geceliğinin gizleyemediği zayıf omuzlarını silkti. "Her şeyden," dedi yavaşça. "Olaylar o kadar hızla gelişiyor ki... Bu çok korkutucu."

Faruk gülümsedi. "Korkma, yanında ben varım." Ayağa kalktı. "Resmî işlemleri halledelim önce. Sonrası kendiliğinden gelir."

"Ya Hassan?"

Faruk gizemli bir şekilde gülümsedi. "Merak etme, o bize sorun olmayacak. Resmî makamlar onun ve ailesinin Suriye'deki faaliyetlerini incelemeye başladılar bile."

"Resmî makamlar mı?" diye merakla tekrarladı Zehra. "Siz buradan ne yapabilirsiniz ki? Suriye'de bile resmî makamlar onlara bir şey yapamıyor."

"Doğru kanallar kullanılırsa her şeyin bir çözümü vardır. Öyle değil mi? Bak, senin işlerini nasıl da hallettik!"

"Hâlâ buna şaşırıyorum ya zaten."

"Yasa dışı hiçbir şey yapmıyoruz, Zehra! Bu senin hakkın. Hakkın olan bir şeyi kazanıyorsun. Gönül ister ki senin gibi sadece hak eden göçmenler ülkemizde gezinsin. Ne yazık ki Hassan gibi, Ahmed gibi sistem dışı, kalbi kötülükle dolu, kaçak pek çok göçmen var bu ülkede. İyi olanlar ülkesine ve topraklarına geri dönüyor ama burada çarpık düzen kuranlar geri dönmek istemiyor."

"Ülkemde de maalesef kaosla beslenen pek çok kişi var. Hassan ve ailesi bunların en belirgin örneği."

"Sonunda her şey düzene girer, merak etme. Su akar yolunu bulur. Hadi şunları toplayalım da sonra yatalım." Eğilip kendi bardağını ve Zehra'nın ona ayırdığı kurabiyeden kalan boş tabağı aldı. İkisi birlikte mutfağa yöneldiler. Zehra bardakları yıkarken Faruk banyoya geçti. Oradaki işini bitirince genç kızın odasına geldi. Zehra içerideydi.

"Güzel oldu be!" dedi gözleri odanın içinde gezinirken.

Zehra da gözlerini yeni yatağında gezdirirken başını eğdi. "Evet, teşekkür ederim."

"Sıkılırsan yanıma gelebilirsin!" dedi Faruk şakacı bir edayla.

"Sıkıcı olacak ne var ki?"

"Espriden anlamaman bazen sıkıcı mesela!" diye keyifle söylendi Faruk.

"Espriden anlarım ben!" Zehra kaşlarını çatmıştı. "Sadece sen bazen çok gıcık oluyorsun. Eminim yatağında ben yokken daha rahat yatarsın. Tıpkı eskisi gibi!"

"İnsan bazı şeylere çabuk alışıyor. Ben sıkılırsam senin yanına gelebilir miyim peki?"

O kadar doğal ve ciddi konuşmuştu ki Zehra gülecek gibi oldu. Dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. "Peki, tamam! Sıkılınca değil de gece korkarsan yanıma gelebilirsin."

O gece ikisinin de uyuyabilmesi yarım saati buldu. Hâlbuki günün yorgunluğu üzerlerindeydi. Temiz deniz havası ve uzun yürüyüşler bedenlerinde ağırlığını bırakmıştı. Buna rağmen Zehra uykuya dalamamasının suçunu tabii ki yeni yatağına attı. Yerini yadırgadığını düşündü. Onunla öpüşmelerinin bir etkisi olamazdı elbette!

Güçlü kolların altında nasıl istekle dudaklarını teslim ettiğini unutmaya çalıştıkça uykusu geri kaçıyordu. Sonunda unutmak için çabalamaktan

vazgeçti. Yakışıklı bir erkekle öpüşmenin güzel bir deneyim olduğunu düşünmek daha iyiydi. Şanslıydı çünkü Faruk, gerçekten pek çok kızın ilki olmasını isteyeceği özel bir adamdı.

Ertesi gün erkenden kalktı. Yeni yatakta biraz sıkıntılı uyuyunca sonunda çabalamaktan vazgeçmiş, kalkmaya karar vermişti. Kahvaltıyı hazırlayıp Faruk'un gelmesini bekledi. Bir yandan da çayını içiyordu.

Sonunda Faruk çıkıp geldi. Kot pantolonu ve uzun kollu mavi gömleği üzerindeydi. Duş almış, tıraş olmuştu. Birkaç günlük kirli sakalını kesince olduğundan daha genç görünüyordu.

"Günaydın!" dedi genç kıza. Hâlâ gecelikle durması hoşuna gitmişti. Arkasından gelip sandalyede oturan genç kızın çıplak omuzlarını tuttu. Sonra Zehra'nın hiç beklemediği bir şey yaptı. Onun yüzünü görecek kadar eğilip gözlerinden birisini öptü.

"Günaydın!" dedi Zehra da. Şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Tıraş losyonu genzini yumuşakça doldurdu. Çok güzel ve erkeksi bir kokuydu.

"Kahvaltı mı hazırladın bana?" Faruk'un gözleri memnun bir şekilde masada gezindi. Önceki günden kalan ekmekler kızartılmıştı. Masanın üstü peynirinden zeytinine, reçelinden ince dilimlenmiş salamına kadar gerçekten zengin görünüyordu.

"Evet..."

"Niye tadın yok? Sen de gece benim gibi uyuyamadın mı yoksa?" diye tatlı bir alayla sordu. Sandalyeyi çekip onun yanına oturdu. Faruk otururken Zehra da çay koymak üzere ayağa kalkmıştı.

"Sen niye uyuyamadın ki?" diye biraz merakla sordu.

"Sen olmayınca sanırım yatak boş geldi," dedi Faruk gülümseyerek.

Genç kız da gülümsedi. "Yalancı!" Saplı bir bardağa onun sevdiği gibi çayını koydu. Şekerini de atıp karıştırdı. Yeniden kendi sandalyesine döndü. Genç adamın çayını önüne bırakmıştı.

Sessizce kahvaltılarını yaptılar. Faruk saati görünce hemen ayağa kalktı. "Gitmem lazım! Öğleden sonra seni ararım. Sen kendini fazla yorma. Hâlâ iyileşmiş sayılmazsın."

"İyiyim ben!"

"Sözümü dinle!"

"Peki, efendim!"

"Aferin! Kapıya gelmene gerek yok. Sen kahvaltını..."

"Gelirim!" diyerek onun sözünü kesti Zehra. "Doydum zaten." Genç adamın önce banyoya gidip dişlerini fırçalamasını sabırla bekledi. Sonra kapıya kadar geçirdi. Onun montunu giymesini izledi. Bir önceki güzel hava o gün de devam ediyordu.

Kapıyı açan genç adam gitmeden önce durdu. Dönüp ona baktı. Sabah mahmurluğu içinde bile bu kız gözüne çok hoş gelmişti. Dağılmış kısa saçları oval yüzüne yakışıyordu.

Sonra uzandı. İri elleriyle omuzlarını nazikçe tuttu. Zehra'nın karşı çıkmasına izin vermeden dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu. Birkaç saniye sonra geri çekildiğinde genç kızın gözleri kapanmak üzereydi.

"Görüşürüz, sevgili nişanlım!" dedi genç adam alaycı bir gülümsemeyle.

"Güle güle..." diye fısıldadı Zehra. İstese de yüksek sesle konuşabilecek durumda değildi. Bazı şeylerin bu kadar hızla normalleşmesi aklını karıştırıyordu.

O gittikten sonra mutfağı toparlayıp odaya geçti. Öpücükleri unutmak için televizyonu açmıştı ancak o da pek çare olmamıştı. Kendi kendisine telkinler veriyordu. Faruk'un bahsettiği gibi ufak tefek, dostça yakınlaşmalardı işte! Dün gece olanlardan sonra sabah gözünden öpmesinin veya giderken yine dudaklarını hapsetmesinin özel bir anlamı olamazdı.

Saat iki buçuk gibi Faruk onu aradı. Tamer Bey'in kendileri için bir araç ayarladığını ve yarım saate kadar geleceğini söyledi. Beyaz gömleğini giymesini, saçlarını güzelce taramasını istemişti. Makyaj yapmamasını özellikle hatırlatmıştı. Biyometrik fotoğraf çekileceklerdi.

Gerçekten yarım saat içinde Faruk kapıda belirdi.

"Hazır mısın?"

"Evet..." Montunu gömleğinin üzerine giydi. Küçük çantasını eline alıp dışarıya çıktı. Kapıyı çekip kilitleyen Faruk onun koluna girdi.

"Hadi bakalım! Bismillah!" dedi gülümseyerek. "Başlıyoruz!"

Zehra'nın küçücük kalbinin ne kadar hızlı attığını bilse onu avutmak için daha güzel şeyler söylerdi. Neler olabileceğini bilemeyen genç kızın aklında hep bir şeylerin ters gideceği endişesi geziyordu. Son anda bir şeyler kötü gidebilirdi. Bu ülkeden, bu tatlı gençten, bir hayal gibi çevresini saran ümitten uzaklaştırılabilirdi.

Neyse ki o güzel günde her şey Zehra'dan yanaydı. Tamer Bey'in şahsi işlerinde kullandığı, özel tasarlanmış siyah VIP minibüs kapının önündeydi. Uzun boylu, altmış yaşlarında bir adam sürgülü kapısının önünde bekliyordu.

Zehra'yı görünce gülümsedi. "Merhaba, Zehra Hanım!" dedi hem mesafeli hem de samimi sayılabilecek bir tavırla. "Ben **Kristos**. Tamer Bey'in avukatıyım."

Zehra gözlerini hafifçe kıstı. Türkiye'de böyle bir ismi ilk kez duyuyordu. Şivesi de sanki değişikti.

"Kristos Yunanlıdır," diye açıkladı Faruk. "Tamer Bey'in hem buradaki hem de Yunanistan'daki işlerini idare ediyor."

"Memnun oldum..." diye mırıldandı Zehra. Adamın uzattığı eli sıktı. Daha ilk görüşten bile Yunanlı avukatın babacanlığı hoşuna gitmişti.

"Ben de memnun oldum. Hakkınızda biraz bilgim var. Hayata direnme gücünüze hayranım. İnşallah her türlü resmî işlemlerinizi sorunsuzca halledeceğiz. Evraklarınız Suriye'den geldi bile!"

Tam da dediği gibi çıkmıştı. Gittikleri her resmî makamda kusursuz bir ilgiyle karşılanıyorlardı. Zehra biraz şaşkındı. Gördükleri ilgi pek de normal değildi. Sanki bir devlet büyüğünün yakınıymış gibi ilgi görüyordu. Kristos'un ve Faruk'un etkileyici varlıkları da işleri hızlandırıyordu. Her resmî iş, gittikleri yerlerdeki memurlar tarafından kusursuz bir akışla yürütülüyordu. Karşısına çıkarılan evrakları imzalayan genç kız yavaş yavaş korkusunu yenmeye, endişesini kaybetmeye başladı.

Yanında Faruk olduktan sonra hiçbir şey imkânsız değildi. Bunu anlamıştı. Elbette Tamer ve Doğan isimli o iki adamın da çok büyük yardımı vardı. Bunu da biliyordu. Garipti ki kendilerine o kadar ilgi gösterilirken hiç kimse onlardan bahsetmemişti bile. Sanki onlar hiç devreye girmemişti.

Zaman hızla akıyordu. Nihayetinde mesai saati bitmişti ama hâlâ imzalanacak birtakım evraklar vardı. Kimse işini kesip gitmedi. Zehra imzalanacak son kâğıtları da imzaladı. Kendisine ne söyleniyorsa onu yapıyordu.

"Her şey tamam!" dedi sonunda Kristos. Son işlemleri de halledip kendilerini İzmir'in kalabalık caddesine attılar. Siyah minibüsün gelmesini bekliyorlardı. "Şimdi sıra beklemede. Birkaç gün sürer ama şu andan itibaren bir Türk vatandaşısınız diyebiliriz, Zehra Hanım."

Genç kız minnet dolu, sevimli bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim. Sizi de yordum."

"İşimi yaptım. Hiç sıkıntı değil. Tamer benim evladım sayılır. O ne isterse yaparım. Tüm isteğim oğlum Kostas'ın da onun gibi iyi bir kişiliğe sahip olması."

"Oğlunuz da sizin gibi avukat mı?" Bu çok doğal gelmişti. Hisleri öyle olduğunu söylüyordu.

"Evet," diyerek onu yanıltmadı Yunanlı avukat. "Yeni mezun oldu. Hemen işe başladı."

"O da Tamer Bey'in yanında mı?" Bu da çok doğaldı.

"Öyle sayılır. Aynı holdinge bağlı olarak Yunanistan'da işe başladı. Natalia[17] Hanım'ın avukatlık işleriyle ilgileniyor."

Zehra minibüsü beklerken konuşmaktan hoşlanmıştı. "Natalia Hanım, Tamer Bey'in eşi mi?"

[17]Yazarın *Tutku* serisinin ilk kitabı olan *Nefretten Sonra*'nın kadın ana karakteri. (e.n.)

"Hayır, Tamer Bey henüz bekâr. Natalia Hanım eski ortağının kızıdır. Bir süre burada yaşamıştı ama sonra ülkeye geri döndü. Şu anda holdingin Yunanistan'daki yöneticisi."

O sırada siyah minibüs önlerine geldi. Kapısı açıldı. Hep birlikte içine bindiler. Ferah minibüsün içine karşılıklı olarak altı kişi oturabilirdi. Avukat tek başına otururken Faruk ve Zehra yan yana onun karşısına geçmişlerdi.

"Tamer Bey sizi evinde akşam yemeğine davet etti," dedi Kristos gülümseyerek. "Uygun olursanız saat yedi buçukta sizi aldırmak için minibüsü gönderirim. Uyar mı?"

Faruk doğrudan Zehra'ya çevirdi gözlerini. Kararı genç kızın vermesini istediği belliydi.

"Zahmet vermeyelim..." dedi Zehra çekinikçe.

"Hayır, özellikle gelmenizi çok istiyor. Sanırım dostlarıyla iyi zaman geçirmeyi özledi. Tamer Bey bu aralar pek keyifli değil."

"Hasta falan mı?"

Avukat başını iki yana salladı. Onun Türkçesi Zehra kadar mükemmel olmasa da derdini çok güzel anlatabiliyordu. "Gayet sağlıklı... İş adamlarının her zaman sıkıntıları, sorunları olabiliyor işte. Gelir misiniz? Doğan Bey ve annesi de geliyor."

Bu nazik teklifi reddetmek ayıp olacaktı. Zehra gülümsedi. "Teşekkür ederiz. Ben gelmeyi gerçekten çok isterim." Doğan'ı gayet net hatırlıyordu. Demek annesiyle gelecekti... Bu ilginçti işte! Öyle delici bakan bir adamın ana kuzusu olabileceğini hayal bile edemezdi. Anlaşılan o da evli değildi.

Minibüs onları eve bıraktığında saat yediye geliyordu zaten. Hemen ellerini yüzlerini yıkadılar. Zehra üstünü değiştirmek üzere odasına geçti. Giyebileceği fazla bir şey yoktu. Fakat üstündeki beyaz gömlekle gitmesi de ayıp olurdu. Tüm gün onu giymişti. Gömleği çıkarıp güzelce askıya astı. Ne giyeceğine karar vermeye çalışırken arkasında bir hareketlilik hissetti. Başını hızla çevirdi.

"Geniş kıyafet portföyünün içinden ne giyeceğine karar veremedin mi hâlâ?" diye alayla sordu genç adam. O giyinmişti bile. Siyah kumaş pantolon ve beyaz gömlek ile çok yakışıklı görünüyordu.

Zehra sütyeniyle yakalanmanın verdiği telaşla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Faruk!" dedi hayretle. Hemen yan dönüp vücudunu gizlemeye çalıştı. "Yarı çıplağım! Başkasının odasına öylece girilir mi?"

Genç adam ona aldırmadan odanın ortasına kadar gitti. Hatta yatağın kenarına rahatça oturup geriye doğru yaslandı. Gözleri ince kollarında, narin omuzlarında gezindi.

"Daha çıplak olmanı umuyordum ama bunun da sakıncası yok!" dedi keyifli bir gülümsemeyle.

"Lütfen çıkar mısın odamdan?" diye hayretle onu odadan kovmaya çalıştı genç kız. "Durmuş bakıyorsun bir de! Hiç utanman yok mu?"

"Yahu o kadar çıplak değilsin! Göğüslerini gördüğümde bile böyle tepki vermemiştin! Niye dertleniyorsun?"

"Aynı şey değil! Giyiniyorum şu an! Özelimi çiğniyorsun!"

"Sütyenin var. Plajda seni bikiniyle gördüğümü düşün." Aniden yerinden kalktı. Dolaba gitti. Gözleri genç kızın az miktardaki giysisi üzerinde gezindi. "Sana yeni şeyler almak lazım..." diye söylendi. Sonra uzandı. Pembe renkli, kumaşı vücuduna batmayacak bir kazak seçti. "Al bakalım. Bunu giyin. Rengi sana yakışır."

"Hayır, bu çok basit kalır!" diye itiraz etti Zehra.

"Ne olmuş ki? Herkes senin henüz kıyafet eksikliğin olabileceğini tahmin ediyordur."

"Doğan Bey'in annesi de geliyormuş! Bu kazak böyle güzel olmaz! Çok sade durur."

"Allah'ım ya!" diye söylendi Faruk. Gözlerini hafifçe devirmişti. "Kıza bak! İzmir'in en yakışıklı iki adamı orada olacakken adamın annesini dert ediyor. Doğan Bey'in annesi seni beğenmese ne olur ki?"

"Sen anlamazsın!" diye söylendi Zehra.

"Bence sen o iki yakışıklıyı düşün, akrep kızı! Doğan Bey'in otelleri ve kumarhanesi var. Tamer Bey'in zenginliğini de zaten anlamışsındır."

Zehra gözlerini şaşkınca kırpıştırdı. Sonra ellerini göğüslerinden çekip öfkeyle beline koydu. Onun karşısında çıplak olmak artık umurunda değildi çünkü çok kızmıştı.

"Sen... Sen şimdi beni o adamlarla aramda bir şey olsun diye mi yemeğe götürüyorsun?" diye tehdit eder gibi sordu.

Faruk bu tepkiden biraz ürktü. Diri göğüslerin öfkeyle gerilmesi biraz korkutucuydu.

"Hoş bir ihtimal olduğunu kabul etmelisin..." dedi toparlamaya çalışarak. "İkisi de yakışıklı ve zengin. Üstelik de bekâr! Sonra çok iyi insanlardır. Bakma öyle ciddi durduklarına. Kötü niyetle söylemedim. Âşık olunacak adamlar değiller mi sence de?"

"Belli ki sana göre öyleler!" diye söylendi Zehra.

"Doğrusu bir yabancı ile evleneceğine öyle adamlarla evlenmeni tercih ederim."

"Sen benim babam değilsin! İyi bir evlilik yapmam için çaba mı harcıyorsun gerçekten?"

"Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Peki, sence İzmir'in en yakışıklı iki erkeği beni beğenip de evlenir mi? Benim aklıma bile gelmeyen şey senin aklına nasıl gelebiliyor? Adamlar ellerini sallasa ellisi kollarına düşer!"

"Neyse, tamam... Öfkelenme hemen."

"Ben zayıf bir koca aramaya devam edeceğim. Sen kendi işine bak..." Genç adamın elindeki kazağa baktı. "Ayrıca yine söylüyorum, o kazak olmaz!" dedi öfkeli bir sesle.

"Tamam, böyle giyersen gerçekten çok sade duracak ama sanırım biraz zenginleştirebiliriz. Altına beyaz gömleğini giyip yakasını dışarıya çıkar." Kaşları hafifçe kalktı. "Ne dersin? Olmaz mı?"

Zehra kararsızdı ama biraz düşününce ona da olabilecekmiş gibi geldi. Hem yeni bir kıyafet ile gitmiş olacaktı hem de pembe kazağın sadeliğini değiştirecekti.

"Olur sanırım..." dedi yavaşça. Öfkesi biraz azaldı. "Gerçi sen de beyaz gömlek giymişsin..." diye mırıldandı. "İkiz kardeşler gibi olacağız."

"Bir şey olmaz. Senin gömleğinin sadece yakası görünecek." Uzanıp askıdan Zehra'nın az önce astığı beyaz gömleği geri aldı. Tüm öğlenden sonra koşturmalarına rağmen hâlâ tertemiz görünüyor ve temiz kokuyordu. Genç kıza uzattı. "Giy bakalım."

Zehra gömleği eline alıp yavaşça omuzlarından geçirdi. Düğmelerini iliklerken gözü Faruk'a kaydı. Genç adam yine yatağın kenarına oturmuş, onun giyinmesini izliyordu. "Annem bile beni bu kadar çıplak görmedi!" diye söylendi. "Hiç utanman yok!"

"Seni izlemeyi seviyorum. Niye utanayım ki?" diye rahatça savunmasını yaptı Faruk.

"Benim utanmam da sanırım bir şey değiştirmiyor."

Sırtını döndü. Pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indirdi. Gerçi dönmesi de pek anlamlı olmamıştı. Faruk aynadaki yansımasından onu izliyordu. Gömleğin eteğini pantolonunun içine sokup hemen fermuarını çekti. Düğmesini ilikledi. Bu sefer Faruk onun daracık kalçalarına bakıyordu. Kot pantolon sıkıca kalçasına ve bacaklarına yapışmıştı.

"Keyfin yerinde mi?" diye sordu genç kız ters bir sesle. "Bana böyle bakma demiştim sanki?"

Faruk, "Evet, İyiyim ben, teşekkür ederim..." derken gülümsüyordu ama bir yandan da hafifçe yutkunmuştu. *Bu dar kalçalar ne zaman bu kadar gü-*

Zehra döndü. Uzanıp hâlâ onun elinde duran pembe kazağı aldı. Başından çabucak geçirdi. "Sakın bu gece gözlerini üzerime dikme!" diye uyardı onu.

O sırada genç adam yine ayağa kalkmıştı. Ona yardım etmeye başladı. Sanki çocuğunu giydirir gibi kazağın sağını solunu çekiştirdi. Sonra ona bırakmadan beyaz gömleğin yakasını, kazağın yakasının üstüne çıkardı. Omuzlarından tutup aynaya doğru çevirdi.

"Bak, şahane oldun!" dedi keyifli bir sesle. Gerçekten de beyaz gömlekle pembe kazağın uyumu güzel olmuştu. "Ben zevkli adamımdır!" diye yalancı bir kibirle aynadan onun gözlerine bakıyordu. Sonra yine beklenmedik bir şey yaptı. Eğilip genç kızın yanağını öptü. Elleri arkadan beline dolanmıştı. Fakat dudaklarını hemen ayırmadı. Hâlâ yanağının üzerinde duruyordu. "Ve çok güzel kokuyorsun... Tüm gün bu koku geldi burnuma. Yeni mi bu?"

"Beğendin mi?" Genç kız bu yakınlık karşısında ürpermişti. Yanağındaki temas kesilsin diye başını hafifçe yana yatırmaya çalıştı ama pek beceremedi.

"Evet... Çok güzel kokuyorsun."

"Öğlene doğru alışveriş için dışarıya çıkmıştım. Marketin içindeki parfüm bölümünde gördüm. Senin kredi kartında küçük bir delik açtığımı söyleyebilirim ama ileride sana ödeyeceğim."

"Adı ne?"

"*Black Lavender*[18]..."

"Hımm..." Genç adam dudaklarını yeniden yanağında sonra boynunun kenarında gezdirdi. "Çok sevdim. Bundan sonra sevgililerime bunu hediye edeyim."

"Son kalanı ben aldım ama..." dedi genç kız. "Faruk! Dur, yapma! Gıdıklanıyorum!" Küçük bir çırpınışla kollarından sıyrıldı. "Dediğim gibi parfümün parasını ödeyeceğim sana."

"Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum. Sana çok yük oldum zaten."

"Aslında bana ve edepsizliklerime sabrederek ve hâlâ iyi davranmana bakarak karşılığını aldığımı söylemek istiyorum ama bu sefer de menfaat karşılığı senden faydalandığımı düşüneceksin diye ödüm kopuyor."

Zehra'nın kaşları kalktı. Dudağı hafifçe büzüldü. "Dediğini anlayabilmem için bu kadar uzun cümleler kurmamalısın. Fakat anladığım şeyi söylemeye çalışmışsan eğer senden çok daha zengin olan Hassan'ın sadece elimi tutabildiğini bilmeni isterim."

---

[18] Klasik Lavanta, FM Amerikan kozmetik şirketinin kullandığı meşhur parfüm. (ç.n.)

"Buna çok memnunum galiba..." diye keyifli bir şekilde gülümsedi genç adam. "Hatta eminim!"

"Olmalısın!"

"Kazara Ahmed'in yanına da gitmem o hâlde, değil mi?"

"İzmir'in en yakışıklı üçüncü adamının canı istediğinde beni mıncıklayıp kafasına göre öpüp durmasında ne gariplik olabilir ki!"

Faruk bu sefer içten bir kahkaha attı. Bu kıza gerçekten bayılıyordu. Hayatına bir renk getirdiği kesindi. Onun evden gitmeyecek olmasına içten içe seviniyordu. Artık böyle özel kızlar pek kalmamıştı.

"Hadi makyajını da yap. Fazla zamanımız kalmadı," dedi ondan uzaklaşarak. Üçüncü kere yatağa geri oturdu. Zehra'nın yanağına az miktarda allık sürmesini izledi. Dolgun dudaklarına da hafifçe ruj sürmüştü. Sonra gözlerinin kenarına kendi ülkesinde yapıldığı gibi siyah bir hat, göz kapağına da biraz yeşil far sürdü. İri yeşil gözleri şimdi daha da belirginleşmişti. Çantasından çıkardığı tarağı ile kısa saçlarını birkaç kere taradı. Gözü arada sırada ayna üzerinden kendisini kesintisiz izleyen Faruk'a kayıyordu.

"İyi misin?" diye merakla sordu.

"Evet, niye?" diye karşılık verdi genç adam.

"Donup kalmış gibi bakıyorsun da!" Dönüp ona çevirdi gözlerini. "Çirkin mi oldum yoksa? Makyajımı sileyim mi?"

Faruk bu güzellikten büyülenmişti âdeta. Kız bir anda nasıl bu kadar güzelleşebilmişti? Şaşkındı. Aslında gerçekten donup kalmış, azıcık bir emekle ortaya çıkan bu eser yüzünden ne diyeceğini şaşırmıştı.

"Çok güzel oldun..." dedi ağır ağır. "Ciddiyim!" Kendisini toparladı. "Bence Tamer ve Doğan Bey ikilisi için büyük bir şansa sahipsin şu an."

"O hâlde önce hangisi evlilik teklifi ederse onunla evleneceğim. Sana söz!" Küçük el çantasına tarağını ve makyaj malzemelerini koydu. O sırada Faruk'un telefonu çalmaya başlamıştı.

Genç adam telefonuna baktı. "Minibüs gelmiş, külkedisi..." dedi rahat bir sesle. "Tam zamanında! Hadi çıkalım."

Beş dakika sonra montlarını giymişler, siyah minibüsün içine binmişlerdi. Yolculuk gerçekten de uzun sürmedi. Çevre yolunu kullanmışlardı. Zehra nereye gittiklerini bilmiyordu ama dışarıdaki bazı restoran ve eğlence mekânlarının tabelalarına bakılırsa İnciraltı denilen bir bölgedelerdi.

Bir süre sonra yüksek duvarlarla çevrilmiş bir bahçe kapısından içeriye girdiler. Kapıda güvenlik görevlisi bekliyordu. Demir kapı arkalarından kapanırken minibüs evin önünde durdu. Üç katlı ev muhteşem görünüyordu. Bahçesinde havuzu bile vardı. Zehra şok içindeydi. Belli ki Faruk buraya daha önce gelmişti.

Genç kız hayranlığını belli etmemeye çalışarak minibüsten indi. Bu mevsimde bile her yer canlı çiçeklerle doluydu. Tamer onları saygılı bir şekilde kapıda bekliyordu. Genç adam siyahlar içindeydi. Ciddi yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti. Yanında ise siyah pantolon ve pembe gömleği ile aykırı görünen Doğan duruyordu. Yüzlerini bir kenara bırakmak gerekirse iki erkeğin atletik yapıları birebir aynıydı.

"Hoş geldiniz!" dedi Tamer içten bir gülümsemeyle. Faruk'un elini sıktı.

Genç kız iki uzun adamı izliyordu. Biraz daha el sıkışmaya devam ederlerse deprem olabilecekmiş gibi hissetti. Enerjileri ve güçleri her hallerinden belli oluyordu.

Tamer bu sefer elini daha yumuşak bir şekilde Zehra'ya uzattı. "Gelmenize sevindim."

"Teşekkür ederim davetiniz için. Çok naziksiniz."

"Faruk aileden sayılır. Artık sen de öyle."

Doğan da Faruk'la el sıkıştıktan sonra Zehra'ya bakmıştı. Zehra'yı sadece başıyla selamladı. Onun kadınlar konusunda daha mesafeli olduğu hissediliyordu. Alaycı yeşil gözleri genç kızın üzerinde gezindi.

"Türk vatandaşlığına geçmek seni güzelleştirmiş mi ne?" diye sordu. Zehra kızarmıştı hafifçe. "Tebrik ederim," diye devam etti Doğan. "İnşallah bundan sonraki hayatın çok daha güzel olur."

"İnşallah..." diye mırıldandı Zehra. "Sayenizde."

Genç adam yan dönüp kapının önünden çekildi. "Gel, seni annemle tanıştırayım. Yalnız dikkatli ol! Her anne gibi o da gördüğü ilk güzel kızı, oğluna eş olarak ölçüp biçer."

Zehra gülümsedi. "Benim ölçüp biçilecek fazla bir özelliğim yok."

"Öyle deme! Kimden ne cevher çıkacağı hiç belli olmaz."

"Siz evlenmek istemiyor musunuz?"

"Şimdilik istemiyorum ama bir gün mecbur kalacağım sanırım. O zaman da bana sabredecek kadar ciğeri olan, deyim yerindeyse koyun gibi uysal bir kız bulacağım. Annem de sıkıntıdan patlayacak." Sesi keyifliydi. Onun Faruk'un farklı bir versiyonu olduğu çok açıktı.

"Zehra için uysal demek zor..." diye mırıldandı Faruk. "Seni hayal kırıklığına uğratır." İkisinin böyle tatlı konuşması nedense hoşuna gitmemişti. Bunun kıskançlık olmadığını umuyordu.

Tamer de kapıya doğru yöneldi. "Gelin, içeri geçelim hadi!"

Evin içine girip kapıyı arkalarından kapattılar. Montlarını asmalarına elli yaşlarında bir kadın yardım etti. Tamer onu evin yardımcısı **Aslı** Hanım olarak tanıtmıştı. Kınalı saçlarını güzelce ensesinde toplamıştı. Hafif kilolu kadının Tamer'i özel bir şekilde sevdiği belliydi. Aralarındaki samimiyet

neredeyse ana oğul gibiydi. Yıllarca bu evde çalışıyor olmanın verdiği o doğal samimiyete sahipti.

Oturma odasına geçtiklerinde uzun boylu, zayıf bir kadın hemen ayağa kalktı. Avukat Kristos ile muhabbet ediyordu. Zehra haberi olmasa bile daha ilk görüşte bu kadının Doğan'ın annesi olduğunu anlardı. Yeşil gözleri birebir aynı olmakla birlikte oğlununkilerden daha sevimli bakıyordu. Boyasız saçları biraz kırlaşmıştı. Fakat hâlâ çok güzeldi. Elli yaş civarında olmalıydı.

"Annem **Süheyla**..." diye tanıştırdı Doğan. "Zehra ve Faruk."

Kadın, genç kızın elini tutup sıcak bir şekilde yanaklarından öptü. Onun elini öpmesine izin vermemişti. "Hoş geldin, kızım. Ne kadar güzelsin sen böyle!" Sesi hayranlıkla doluydu. "Biraz zayıfsın ama bu kolaylıkla halledilebilecek bir şey. Bulunduğun şartlarda çok normal." Sonra da Faruk'a elini uzatmıştı. "Hoş geldin, oğlum. Sen de bahsettikleri kadar yakışıklıymışsın gerçekten!"

Faruk ilk kez huzursuzca kıpırdandı. Onun utancı Zehra'yı hafifçe gülümsetti. Bu özel delikanlıdan hoşlanıyordu gerçekten. Ondan hâlâ bir saflık, içtenlik kokusu yayılıyordu. Belki bu yüzden herkes Faruk'tan hoşlanıyordu. Belki bu yüzden kendisi de ona bir türlü kızamıyordu.

Yemek öncesi biraz sohbet ettiler. Genel konulardı bunlar ve Zehra'nın Suriye'de yaşadıkları ile pek ilgisi yoktu. Belki de genç kızı hüzne boğmamak için özellikle bahsetmiyorlardı. Ondan bundan konuşurlarken Aslı Hanım yemeğin hazır olduğunu haber verdi. O da servisi yaptıktan sonra masanın bir kenarına yerleşti.

Gece güzel geçiyordu. Zehra bu güzel insanların içinde olmaktan hiç sıkılmadı. Tamer'in **Meltem** isminde bir kız kardeşi olduğunu ve yeni evlendiğini de öğrenmişti. Amerika'ya yerleşmiş genç kızın birkaç fotoğrafını komodinin üzerinde ve duvarda gördü.

Doğan ve Tamer'in ise göründükleri gibi olmadıkları, eğlenceli hikâyelerle dolu keyifli insanlar oldukları ortaya çıkmıştı. Artık o ikisinin *Ghost* olduğunu bilen Zehra, yine de bu kimliklerini belli edecek en ufak bir şey anlatmamalarına hayran olmuştu.

Peki ya Faruk? Şu sevimli, tehlikesiz görünümlü delikanlı hâlâ Ghost muydu?

Pek sanmıyordu. Kendi işini kurmaya çabalayan, iyi niyetli bir adamdı işte! Eğlenceli, zeki cümlelerle konuşma becerisine hayranlık uyandıran, bakışlarıyla içindeki mertliği gösterebilen özel bir adamdı.

Ve hâlâ ara sıra kendisini süzmesi huzurunu kaçırıyordu. Göğüslerini beğenmesi güzeldi ama bunu gözleriyle göstermesi sıkıntılıydı.

Gece bir ara erkekler bir araya geldi. Onlardan uzakta oturan ve Süheyla Hanım'la çay içen Zehra, farkında olmadan gözlerini genç adamlara çevirdi. Böyle ciddi ciddi ne konuşuyorlardı acaba? Bunu gerçekten merak etmişti.

Sonunda gece bitti. Ayrılma vakti geldi. Herkesle vedalaşırken Süheyla Hanım bir gece de kendilerine gelmeleri için ısrarcı oldu. Özellikle Faruk'a dönerek genç kızı istediği zaman getirebileceğini söyledi. Konuşmaları sırasında Zehra bu tatlı kadının da yan evde oturduğunu öğrenmişti. Tamer ve Doğan uzun zaman önce birbirine yapışık duvarları ve birebir aynı olan bu evleri yaptırmışlardı. Hatta aralarında kestirme bir kapı bile vardı.

Minibüsle dönüş yolunda iki genç de sessizdi. Zehra, genç adamın yanında oturuyordu. Başını geniş omzuna hafifçe yaslamıştı. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Uzun zamandır bu son birkaç günkü kadar güzel zaman geçirmemişti. Önce Faruk'un ailesi, şimdi de ülkenin en tehlikeli ajanları ve aileleri...

Hayat ne garipti? Kader ne ilginçti? Nerelerden nerelere sürükleniyordu böyle? Rüzgârın önünde direnemeyen kuru bir yaprak gibiydi. Uçup duruyordu. Doğru yöne mi sürükleniyordu bilmiyordu ama şimdilik hâlinden memnundu.

Keşke annesi ve babası da burada olabilseydi...

Farkında olmadan elini uzattı. Yanındaki genç adamın elini tuttu. Dışarıyı seyreden Faruk, küçük bir şaşırmayla başını çevirdi. Önce onun uykulu yüzüne sonra avucundaki tatlı ele baktı.

Zehra tarafından zaman zaman gösterilen bu ufak tefek sevgi belirtileri yüreğini ısıtıyordu. Garipti belki ama sanki buna muhtaçtı. Zehra'nın kendisine her zaman güvenmesini, güvendiğini de her zaman belli etmesini arzuluyordu.

Genç kızın elini hafifçe sıkıp başını rahat yaslasın diye ona sokuldu. "Eğlendin mi?" diye sordu.

"Çok!" dedi Zehra uykulu bir sesle. O da biraz daha genç adama sokuldu. "Sen?"

"Evet, güzeldi..."

Konuşmanın hepsi bu kadardı. Sonunda evin önüne geldiler. Minibüs şoförüne teşekkür edip apartmana girdiler. Asansörün önünde bekleyen, kendileri gibi genç bir çift daha vardı. Faruk onları görünce genç kızın elini özellikle tutmuş ve çifte selam vermişti.

Eve girdiklerinde Zehra iç çekti. Hâlâ uykulu bir hâli vardı. "Dedikodulara hazır ol..." diye mırıldandı yorgun bir sesle. Esnemesini eliyle zor örttü. Sonra montunu çıkarıp astı.

"Niye?"

"Kadın ellerimize baktı!"

"Elini tuttuğum için mi?" O da montunu asmıştı.

"Hayır, yüzüklerimiz var mı yok mu diye kontrol etti. Gerçi elimi tutmasaydın iyiydi. Şimdi daha çok şüphelenecekler. Beni senin sevgilin sanmış olmalılar."

"Saçmalık!" Bir an durup düşündü. Asansörde karşılaştığı Sevgi Hanım'a söylediği sözler aklına gelmişti. Ona Zehra'yla doğudayken tanıştığını ve nişanlısı olduğunu söylediğini hatırladı.

Aslında kendisi nişanlım olur... Ben doğudayken tanışmıştık.

Hay aksi! Bu iş gerçekten karmaşık bir hâle geliyordu. Milleti kandırmak için şimdi de yüzük mü takmaları gerekecekti?

Garipti belki ama bu fikir o kadar kötü gelmemişti.

21. BÖLÜM

YAPMAK İSTİYORSAN YAP

O hafta epey yoğun geçti. Hem Faruk hem de Zehra için hareketli günlerdi. Hafta sonuna doğru tüm resmî işlemler tamamlanmıştı. Artık genç kızın belgelerinde hiçbir eksik yoktu. Bunda en büyük pay şüphesiz Kristos'a ve dolayısıyla Tamer'e aitti.

Asıl değişim rüzgârı, pazar gecesi evde sessizce otururlarken esmeye başladı. Faruk o gün de Manisa'ya acil bir nakliye işine gitmişti. Akşam geç geldiği için kalan zamanını evde dinlenerek geçirmek istemesi normaldi. Yine de genç kıza dışarıda biraz dolaşmayı isteyip istemediğini sordu. Onun pazar günü evde tek başına kalarak sıkıldığını düşünüp üzülmüştü.

Zehra ise onun yorgun olduğunu görebiliyordu. Teklifi reddetmişti. İşin aslı sıkılacak zaman olmamıştı. Alışkanlığı olduğu üzere evi temizlemiş, toz almış, az miktardaki çamaşırı yıkayıp asmıştı. Hatta kalan zamanda ayaklarını uzatıp Faruk'un sevdiği belgeselleri izlemek hoşuna gitmişti. Sonra genç adama terbiyeli ekşili köfte yemeği yapmaya çalışmıştı. Onun bu yemeği sevdiğini annesinden öğrenmişti. İlk kez yaptığı için endişeliydi fakat sonuç güzel olmuştu. Üstelik Faruk çok beğenmişti. Neredeyse her lokmasında genç kızı övüp durmuştu.

Yemekten sonra oturma odasında önce kahve sonra çay içtiler. İkisi de sessizdi. Faruk uzun bacaklarını ileriye doğru uzatmış, hafifçe yayılarak oturmuştu. Gözü televizyondaydı. Zehra da koltuğun diğer tarafındaydı. Bağdaş kurarak oturmuş, kucağındaki telefonuyla ilgileniyordu. Memleketinde böyle oturmaya çok alışkın olduğu belliydi. Kırmızı geceliği güzel bacaklarının bir kısmını gösterse de usturuplu bir biçimde oturuyordu.

Bir süre sonra Faruk'un gözü genç kıza kaydı. Yüzündeki ciddi ifadeyi anlamaya çalıştı. Televizyonun sesini iyice kıstı.

"Ne yapıyorsun?" diye merakla sordu.

Zehra'nın bakışları telefonundan ayrılıp ona çevrildi. "Bana önerdiğiniz kolejlere bakıyorum."

"Aklına yatan var mı peki?"

"Pahalı mıdır bunlar?"

Zehra sessizce durdu bir an. "Normal devlet lisesine gitsem nasıl olur? Bu saatten sonra kolejde okumak beni korkutuyor. Hiç bilmediğim bir deneyim."

"Sen savaşçı bir kızsın. Korkmazsın."

Zehra bir eliyle kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Böylece huzursuzluğu belli olmuştu. "Korkuyorum. Yeni bir okul, hiç tanımadığım zengin öğrenciler... Aslında devlet okulu bile beni korkutuyor."

Faruk sırıttı. Oturduğu yerde ona doğru yaklaştı. Koltuğun kalan kısmına sırtüstü uzanıp başını genç kızın kucağına yasladı. Rahatlık arayan iri bir kedi gibiydi. Gözleri Zehra'nın yüzünde gezindi. "Karşılaşacağın yaşıtlarını düşün. Yakışıklı erkekler, güzel kızlar... Belki benden başka birkaç tane kankan bile olur."

"Bu saatten sonra mı? Sanmam!" Hafifçe bir nefes aldı. Farkında olmadan elini genç adamın göğsüne koymuştu. Kucağına yatmasına pek kafayı takmamıştı. İnce parmakları geniş göğsünde hafifçe gezindi. Çocuğunu okşayan bir anne kadar doğaldı. "Herkes birbiri ile çoktan kanka olmuştur zaten. Kimseyle o kadar yakınlaşabileceğimi sanmıyorum."

"Hepi topu bir yıl. Hatta o kadar bile yok." Kıpırdanıp başını onun kucağına iyice yerleştirdi. Gözleri kapalıydı şimdi. "Çabucak geçer..."

Zehra sessizdi. Bir iki dakika öyle kaldılar. Genç kız hâlâ telefonuna bakıyordu. Genç adamın göğsündeki elini çekmişti. Ekrandaki bilgileri kaydırarak okuyordu.

"Dün akşam görüştüğün sekreter adayına ne oldu?" diye sordu sonra. Aklına gelmişti birden. "Görüştün mü?"

"Evet..."

"Sonuç? Onu işe alacak mısın? Bu kaçıncı oldu!"

Adam iç çekti. Gözlerini açtı. "Of! Hiç sorma! Sonuç tabii ki yine can sıkıcı."

"Sen ne arıyorsun ki?" diye alayla mırıldandı Zehra. "Uçması gerekmiyorsa herkes işine yarar. Büroda ne kadar iş olabilir ki?"

"Mesele o değil! Kimseyi yakıştıramıyorum. Kimse de beni beğenmiyor. Ya para konusunda anlaşamıyoruz ya da başka bir meselede... Dün aslında bir değil iki kadın geldi. Birisi bebeğini emzirdiğini ve onu da işe getirmek zorunda olduğunu söyledi. Diğeri de en erken saat onda gelebilirmiş. Karşıyaka'dan geleceği için otobüs parasını da alırmış. Akşam da beşte çıkarmış. Ek mesaiye kalamazmış. Evde yaşlı babası varmış. İkisi de cumartesi veya pazar çalışamazmış. Üstüne de genel müdür maaşı istediler!"

"Normal bunlar... İnsani şeyler!" dedi Zehra gülümseyerek.

"Evet ama ben bir yardım kuruluşu değilim. Şu anda işler sakin olsa da yakında ciddileşeceğini umuyorum. Zaman sıkıntısı olmayan, bağlılıkları bulunmayan ve beni anlayan bir sekretere ihtiyacım var."

"Yani bir köle mi?"

"Tabii ki hayır! İşimi sahiplenecek birisi olsun istiyorum. Ben yokken gözüm arkada kalmamalı. Dükkân açılmış mı? Sekreter gelmiş mi? Müşterilere ailesi kadar değer göstermiş mi? Bunlardan emin olmalıyım. Para sonraki mesele..."

"Aslında para çoğu kişi için ilk meseledir."

"Doğru! Çoğu kişi için maalesef öyle... Fakat maaşı halletsek bile ardından kişisel pazarlıklar başlıyorlar."

Zehra'nın eli bu sefer onun gür saçlarına gitti. Alnına dökülmüş birkaç teli kenara ittirdi. Ardından yine göğsüne koydu.

"Peki, sana bir teklifte bulunabilir miyim?" diye sordu çekinik bir sesle.

"Hangi konuda?"

"İkimizin de işini görecek bir konuda... İkimizi de rahatlatacak bir teklif olacak."

Genç adam kıpırdandı. Hafifçe başını oynatınca yanağı genç kızın göğsünün altına değdi. Geceliğinin altında bir sütyen olmadığı için hissettiği gerginlik hoşuna gitti. "Dinliyorum..."

"Senin sekreterliğini ben yapabilirim. Ne dersin? Hem bana güvenebilirsin. İnan ki kendi işim gibi ilgilenirim."

Faruk'un yarı kapalı gözleri ona çevrildi. Yüzünün dibindeki dik göğüsler görüş açısını engelleyince genç kızın suratını görmek için başını hafifçe geri çekti. "Anlamadım?"

"Ben başka şeyleri de araştırdım. İki gün önce Kristos Bey'e telefon açıp sordum. Açık Öğretim Lisesine de geçebilirmişim..."

"Açık Öğretim Lisesi mi? O da ne?"

"Örgün okulda okuyamayan öğrencilerin gittiği bir okul."

"O kadarını biliyorum. Senin ne işin var orada? Sosyalleşmelisin. Normal lise senin için en iyisi!" Sesi kararlı çıkmıştı.

"Sosyalleşmeye ihtiyacım yok ama illa yapacaksam bunu, senin holdingin merkez bürosunda da yapabilirim. Gelenle gidenle ilgilenirim. İnsanlarla iletişimim fena değildir. Boş vaktimde derslerimi de çalışırım. Üniversiteye hazırlanmak için de bana epeyce imkân tanır."

Faruk sessizce onu dinliyordu. Belli ki zeki beyni onun sözlerini tartıp biçiyordu. Sonunda biçimli dudakları kıpırdandı. "Öyle mi diyorsun?"

"Öyle diyorum..."

"Kristos mu söyledi bunları sana?"

"Sekreterlik konusu tam olarak az önce geldi aklıma. Sen sekreter bulsaydın sözünü bile etmeyecektim ama açık lise konusu aklımda geziniyordu. İki gün önce televizyonda, bir eğitim programında bahsedilirken duydum. Kristos'tan rica ettim. Adam benim için bir araştırma yapıp geri döndü."

"Ne dedi?"

"Normalde örgün eğitimden geçişler dönem içinde mümkün değilmiş. Bir iki senedir kısıtlanmış fakat bazı istisnalar var. Evde veya hastanede eğitim almak zorunda olanlar, tutuklular, millî sporcular, şehit ve gazi yakınları hariçmiş. Benim durumumda da bir istisna olabilecekmiş."

"Vay akıllı ihtiyar! Benim hiç haberim bile olmadı..." Biraz kızgın gibiydi. "İki gündür arkamdan iş mi çeviriyorsunuz?"

"Her şeyi öğrenmen mi gerekiyor?"

"Senin hakkında, evet! Sen benim için özelsin. Olabileceğinin en iyisini istiyorum. Daha emekleme aşamasındaki bir nakliye şirketinde hem okuyup hem çalışmak en iyisi olamaz."

"Yapma, Faruk ya! İyice düşünürsen en doğrusunun bu olduğunu sen de anlarsın. İkimizin de işleri bir süreliğine hallolur. Eğer ben baharda üniversiteyi kazanırsam sonbaharda işten ayrılırım. Sen de yaz tatili boyunca bir sekreter ayarlayabilirsin. Bulamazsan da *sorun sendedir* derim."

"Sorun bende değil!" diye homurdandı Faruk. "Düşüneyim biraz..."

"Bu şekilde durursan düşünemeden uyursun..." Kucağındaki kafayı geri çekebileceğini sanmıyordu. Mıknatıs gibi yapışmıştı âdeta. Kocaman bedeni nasıl kıpırdatacaktı ki? "Kalk da öyle düşün!"

"Ama senden yana olumlu düşünmemi sağlıyor bu pozisyon!"

"Öyle mi?" *Ne numaracıydı bu adam!* "Gerçekten olumlu oluyor mu peki?" diye sordu iğneleyerek.

"*Olumlu düşünmemi sağlıyor* dedim. Henüz kesin bir şey demedim." Vücudunu biraz yan çevirip başını oynattı. Şimdi yüzü göğüslerine daha çok değiyordu. "Kalbinin atışını duyabiliyorum. Çok güzel bir melodisi var."

"Herkesinkiyle aynı melodiye sahip. Mozart çalacak değil ya!"

"Hiç romantik değilsin!" diye söylendi Faruk. "Şimdi hızlandı sanki? Neden?"

"Hiç de bile! Gayet sakinim ben!"

"Sen göğsünde yüzümü hissedebiliyor musun?"

Zehra bir an sustu. Nefesini bile hissedebiliyordu. Hoşuna gittiğini ne kendisine ne de ona itiraf edebilirdi. Bedeninin Faruk ile olan tüm temasları can sıkıcı derecede hoşuna gidiyordu. O yüzden bu yakınlıklara bilinçsizce izin veriyordu.

Ve garipti belki ama hoşlandığı için hiç utanmıyor, rahatsız olmuyordu.

Sonra yavaşça onayladı. "Tabii ki! Yapıştın neredeyse!"

"Fark etmediğini sanmıştım..."

"İncecik kumaş var arada! Mümkün mü? Peki, sen bir şey hissetmiyor musun?"

"Çok sert göğüslerin var. Pek rahat değil..."

"Üzüldüm bak şimdi senin için!" Sesi alaycıydı.

Faruk gülümsedi. Yüzünü göğüslerinden biraz ayırdı. Sonra merakla sordu. "Peki, diyelim ki önerin bana mantıklı geldi. Sen hem işte hem evde yorulmayacak mısın?" Onun gözlerine bakıyordu. "Derslerin de var."

Genç kız burun kıvırdı. "Dünyada pek çok kadın öyle çalışıyor. Beni sekreter almakla sen de şanslı olursun bence!"

"Niye?"

"Mesela ilgileneceğim bir kocam yok. Bakacak yaşlı bir babam veya küçük bir bebeğim de yok. Hafta sonu olması işe gitmemi engellemez. Ayrıca evim, patronun evine hiç uzak değil. Evden işe doğru yola çıktığımda patronla aynı anda veya daha önce büroya varacağım kesin. En fazla koşarak onun önüne geçerim."

Faruk yine gülümsedi. "Mantıklı..."

"Bence de öyle! Sen Manisa'ya doğrudan gittiğin zamanlar ben de kendi başıma kolayca büroya gidebilirim. Otobüsler ve dolmuşlar tam üstteki caddeden geçiyor."

"Epey araştırma yapmışsın!" dedi Faruk azarlayan bir alayla.

"Sadece dikkatliyim." Eli genç adamın başına gitti. Hafifçe çekip göğüslerine biraz daha bastırdı. "Nasıl? Şimdi daha iyi düşünebiliyor musun? İyi bir fikir olduğunu kabul et."

"Aslında bu pozisyonda düşünmekte biraz zorlanıyorum..." dedi Faruk memnun bir sesle. "Biraz daha çekersen boğulup öleceğim ama sorun değil. Mutlu ve rahat bir ölüm olur."

"Hani rahat değildi?" diye iğneledi onu Zehra.

"Yalandı..." Hafifçe esnedi. "Uykum geldi."

"Böyle durursan uyuyacağını söylemiştim sana!"

Faruk onun göğsündeki keyfini hiç bozmadı. "Peki ya maaş? Fazla bir şey kazanamayacağını biliyor musun?" Sesi biraz boğuk çıksa da anlamıştı Zehra.

"Hiç kazanmasam da olur. Bedavaya bir evde kalıyorum, karnım doyuyor, ısınıyorum... Konuşacağım, dertleşeceğim bir arkadaşım da var."

"Maaşsız olmaz yine de..."

"Asgari ücret verirsin."

"Bu kadar tokgözlü olma yahu! Patrondan hakkını iste!"

"Biz onunla anlaşırız her türlü."

"Hımm..." Faruk bir an düşündü. "Peki, sekreterimle evimde de görüşüyor olmak etik olur mu sence?" diye merakla sordu.

Zehra içten bir kahkaha attı. Sesi berrak, gülüşü etkileyiciydi. Faruk'un yüzünü biraz daha göğsüne bastırdı. Gülmekten hafifçe sarsılıyordu göğsü. Sonra başını nazikçe ittirip kendisinden uzaklaştırdı.

"Bakacağız artık... Hadi bakalım, yakışıklı adam! Doğru yataklara! Geç oldu. Sabah araç süreceksin."

Genç adam isteksizce doğruldu. Ayaklarını koltuktan sarkıtıp yan gözle Zehra'ya baktı. "Bana düşünmem için biraz zaman ver. Şu açık lise denen şeyi ben de araştıracağım. Kristos'la konuşmam gerek. Zaten bu hafta okul işini kesinleştirmemiz lazım."

"Tamam, araştır sen de..."

İkisi de o gece bu yeni gelişmeye kafa patlatarak uyudular. Ertesi gün birlikte yaptıkları kahvaltıdan sonra Faruk erkenden işe gitti. Giderken genç kızın dudağından yine küçük bir öpücük çalmıştı. Zehra bu adamla ilgili her şeye hızla alışıyordu. Belki de genç adam onu öpmeden gitse daha çok huzursuz olacaktı. Öyle bir beklentiyle gözlerinin içine baktığının farkındaydı. Belli ki Faruk da bu küçük yakınlıkları, veda öpücüklerini önemsiyordu. Hem dostça hem de hakkıymış gibi doğal davranıyordu.

Evi topladıktan sonra kendisi de hazırlandı. Deneme amacıyla evden çıkıp otobüsle Serdaroğlu Nakliye'nin bürosuna gitti. Kapısını açıp içeri girdi. İçerisi çok soğuk değildi. Fakat bir haftada bile tozlanmış gibiydi. Önce içeride güzel bir temizlik yaptı. Ardından camları sildi. İşi bitince de ahşap, cam karışımı masanın arkasına geçti.

Bu büroda sekreter olarak çalışırsa başarılı olabilir miydi? Türkçesi fena değildi ama yazma konusunda endişeliydi.

Tam bunu düşünürken kapıdan içeriye orta yaşlı bir kadınla adam girdi. Hafta sonu evlerini şehir içine taşıyacaklarını söyleyip kendilerine bir fiyat vermesini istediler. Zehra elbette bu konuda tecrübesizdi.

"Şu anda tüm araçlarımız dolu..." dedi zaman kazanmak için. "Telefon numaranızı alayım. Akşam olduğunda size ne gün boş olduğumuzu ve net rakamı bildiririm." Tatlı gülümsemesi çifti etkilemişti. Haber bekledikleri söyleyip gittiler.

Zehra hemen masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı açtı. İnternet vardı. Birkaç nakliye şirketi buldu. Bir müşteri gibi telefonla arayıp fiyat aldı. Taşınacak evlerin kaçıncı katta olduğu, aralarındaki mesafe ve taşınacak eşya miktarı gibi bilgilerin önemli olduğunu öğrendi. Çiftten öğrenip not aldığı

bilgileri telefonda iletince karşılık olarak ortalama bir nakliye fiyatı edinmiş oldu.

"Soygun bu resmen ya!" dedi kendi kendine. Türkiye'deki fiyatları tam bilmese bile bir asgari ücretten fazla tutan taşınma bedeli kendisine çok gelmişti.

Ani bir kararla internet üzerinden nakliye firmalarına asansörlü taşımacılık hizmeti veren birkaç firma buldu. Hepsini tek tek aradı. Kimisi saat başı ücret alıyordu. Kimisinin asansörü sadece yedi kata kadar çalışıyordu. Sonunda uygun teklif veren bir firma buldu. Yarım gün için aldığı fiyat makuldü. Genç kız internet üzerinden kendisine bir sözleşme göndermelerini istedi. E-posta adresini verip telefonu kapattı. Ardından Faruk'u aradı.

"Hafta sonu kamyonetin işi var mı?" diye sordu.

"Şimdilik yok. Ne oldu?"

"Ben şu an dükkândayım da... Çok tatlı bir çiftin evini taşımamız gerekiyor."

Kısa bir sessizlik olmuştu. "*Niye dükkândasın* diye sormayacağım," dedi genç adam sakin bir sesle. "Sen iş mi aldın?"

"Evet... Asansör firması da buldum. Hamalları da kendileri ayarlayacak. Buca'dan Karşıyaka'ya ne alırsın sen? Ama güzel fiyat olsun lütfen. Paradan önce bir isim kazanmamız lazım."

"Ben nakliye işi derken ev taşımasından bahsetmemiştim."

"Olsun, aynı şey işte!" diye inat etti genç kız.

"Seni işe aldığımı da söylememiştim!"

"Olsun, staj yapıyormuşum gibi düşün!"

"Çok inat olduğunu söylemiş miydim akrep kızı?"

On dakika sonra Zehra, çifti geri arıyordu. Onlara verdiği fiyat, piyasanın üçte ikisiydi. Çift hâliyle çok sevinmişti. Cumartesi için sözleştiler. Zehra da yüreği ferah bir şekilde koltuğuna geri oturdu. İnşallah Faruk o gün Manisa'dan çağrılmazdı.

Akşam hava kararıncaya kadar başka müşteri gelmedi. Zehra'nın da zaten boş vakti olmamıştı. Tüm öğleden sonra internet üzerinden bulduğu sözleşmeleri incelemişti. Müşterilerle bir taşıma sözleşmesi yapmaları gerektiğini biliyordu. Sonradan oluşacak tüm anlaşmazlıkları böylece engelleyebilirlerdi. Ayrıca sigorta da yaptırmaları lazımdı ama bu konu şimdilik kendisini aşardı. İnternetten baktığı nakliye sözleşmeleri çeşit çeşitti ama çoğunun ana maddeleri aynıydı. Word programıyla hazırladığı örnek taslağın bir çıktısını aldı. Bunu Faruk'a göstermeliydi. Beğenirse eğer gerektiğinde müşterinin yanında bireysel çıktılar alınırdı.

Hava iyice kararmıştı ki içeriye uzun boylu, genç bir adam girdi. İnce bıyıkları, geriye doğru taranmış saçları ile hoş bir delikanlıydı. Zayıf vücudu üzerine giymiş olduğu kıyafete bakılırsa iyi de bir işi vardı. Kabanı ve pantolonu kaliteliydi.

"İyi akşamlar!" dedi gülümseyerek.

Zehra yerinden kalktı. Faruk'la yaşıt gibiydi bu adam. "İyi akşamlar!" dedi o da gülümseyerek. "Buyurun."

"Şehirler arası makine teçhizatı nakliyesi yapıyor musunuz acaba?"

"Tabii!"

Adam ona bir kâğıt uzattı. "'Erzurum'daki bu adresten birkaç ton ağırlığında makine ekipmanı getireceğiz. Biraz acele olduğu için ortağımla birlikte fiyat alıyoruz. Devletten teşvik alabilmemiz için biraz da acelemiz var."

"Anlıyorum..." Zehra onun uzattığı kâğıdı almıştı. "Ne ekipmanı?"

Sanki çok anlıyordu da!

"Tarım..."

Genç kız kâğıttaki toplam ekipmanlara, tonaj ağırlıklarına baktı. Altta adresi de vardı. Bu konu da onu aşardı. "Şu anda ben size net bir fiyat veremem. Patronumla konuşmam gerekiyor. Size yarın dönsem olur mu?"

"Tabii! Telefonumu bırakayım." Adamın gözleri genç kızın üzerinde geziniyordu. Kot pantolonu ve yine giymiş olduğu beyaz gömleği ile zayıf ama sevimli görünüyordu. "Siz de göçmen misiniz yoksa?" diye sordu gülümseyerek. Gülümsemesi de hoştu.

"Evet..." dedi Zehra yavaşça. Ne yaparsa yapsın kolayca anlaşılıyordu demek ki.

"Nereden?"

"Suriye."

"İlginç... Benim de babam Suriye'den. Annem de Bulgaristan göçmeniymiş. Burada tanışmışlar. Tabii üzerinden bir iki nesil geçmiş..." Cam mavisi gözleri etrafta gezindi. Yeni büro göz dolduruyordu. Sonra yeniden genç kıza baktı. Zehra'nın duru güzelliğinden hoşlanmış gibiydi. "O hâlde sizden haber bekliyorum. Telefonumu da yazayım."

Genç kızın elinden kâğıdı geri aldı. Cebinden çıkardığı parlak, gümüş renkli mürekkepli bir kalemle arkasına önce adını ardından telefonunu yazıp Zehra'ya geri uzattı.

"İyi akşamlar..." dedi hoş bir gülümsemeyle.

Zehra da hafifçe gülümsedi. Gözü kâğıt üzerindeki isme kaydı. "İyi akşamlar, Hüseyin Bey... Size haber vereceğim."

"Sevinirim... Sizin isminiz neydi acaba?"

"Zehra!"

"Güzel isim... Teşekkür ederim."

Genç adam gidince Zehra koltuğa geri oturdu. Hoş çocuktu gerçekten. Faruk'taki karizma ve yakışıklılık olmasa da fena değildi. Gülümsemesi çapkınlığını belli ediyordu.

Saat altıya geliyordu ki Faruk kapıyı açıp içeriye girdi. Eliyle gür saçlarındaki suları silkeledi. "Yağmur yağıyor!" dedi kapıyı kapatırken. Ona doğru yürüdü. Zehra ayağa kalkmıştı. Bir an karşılıklı bakıştılar.

"Hoş geldin!" dedi Zehra hemen. Masanın üzerindeki kâğıdı alıp hemen ona uzattı. Kızgın birkaç cümle söylemesini engellemek istemişti. "Bir iş daha geldi. Erzurum'daki bu adresten makine parçaları getirilecekmiş. Fiyat almak istedi adam. Telefonu arkada yazıyor."

Faruk elindeki kâğıdı inceledi öylesine. "Bir günde epey iş başarmışsın..." dedi düz bir sesle.

"Sadece iki iş..."

"Hâlâ bu yaptığını mantıklı bulmuyorum."

"En doğrusu bu bence... Sen karar verebildin mi?"

"Henüz düşünüyorum... Hadi gidip bir yerlerde yemek yiyelim. Acıktım. Eminim sen öğlen yemeği bile yememişsindir."

Zehra'nın yüz hatları gerçeği belli ediyordu. "İşimdeki ilk günümse eğer ben ısmarlamak isterim," dedi suçunu bastırmak için. Gerçekten de yemek yemeyi unutmuştu. Zaten sabah kahvaltısını güzel yapmışlardı. Gülümsedi genç adamı ikna etmek ister gibi. "Tabii patronum olarak bana bir miktar avans verirsen..."

"Düşünmem lazım!"

"Ne çok düşünüyorsun ya!"

Dışarıda aniden bastıran yağmur yine aynı hızla dinse de hava serindi. Lokantaya giderlerken Faruk teklifsiz bir şekilde genç kızın koluna girdi. Daha önce lahmacun yedikleri yere kadar yürüyerek gittiler. Lezzetli lahmacunlarla karınlarını doyurduktan sonra kamyonetle eve döndüler. İş konusu hiç açılmamıştı ama sanki gizlice halledilmiş gibiydi.

Ertesi gün Faruk onu dükkâna bizzat kendisi götürdü. Nakliye işi öğlenden sonra olacağı için acelesi yoktu. Masanın arkasına oturdu. Zehra da birer kahve hazırlamak içim içerideki odaya gitmişti. Geri döndüğünde önceki akşam gelen Hüseyin isimli genç adamın büroda olduğunu görünce şaşırdı.

Adam onu görünce hemen gülümsedi. Faruk'la karşı karşıya duruyorlardı. "Siz aramayınca ben gelip sorayım dedim!" diye konuştu adam.

"Yarın demiştim..." diye hafifçe gülümseyerek itiraz etti Zehra. "Yarın yeni oldu ve henüz bitmedi." İfadesi çok tatlıydı.

"Doğru..." Onun espirili yaklaşımına gülerek cevap vermişti Hüseyin. Gözlerini genç kızdan zorlukla ayırıp Faruk'a çevirdi. "Size soracağını söylemişti. Acelem olduğu için biraz erken gelmiş olabilirim."

Faruk ona koltuklardan birisini işaret etti. "Buyurun, oturun lütfen. Ben size şimdi bir fiyat çıkartırım."

Hüseyin bir koltuğa oturunca Zehra elindeki kahvelerden birisini onun önüne bıraktı. "Umarım orta kahve seversiniz," dedi.

"Bayılırım! Teşekkür ederim." Adamın gözleri parlak bir şekilde Zehra'yı süzüyordu. Bu bakışı Faruk fark etmişti. Gözleri ikisi arasında gidip geldi. Kaşları hafifçe çatıldı.

Yoksa Zehra sonunda kendisi gibi zayıf bir erkek bulma hayalini gerçekleştirmiş miydi?

"Toplam beş ton ve hepsi yedi parça mı?" diye sordu bıyıklı genç adama.

"Evet, bize verilen bilgi bu. Yedi parça ekipman aldık. Ağırlıklarını bize satıcı firma bildirdi."

Faruk internetten ekipmanların alınacağı adresi ve İzmir'e kadar olan mesafeyi buldu. Birkaç yeri telefonla aradı. Sonra kâğıt üzerine hesaplamaları yaptı. Sonunda toplam rakamı bulup ayrı bir kâğıtta genç adama uzattı.

"Bu rakama olur..."

Adam kâğıt üzerindeki fiyatı inceledi. "Her şey dâhil mi? Hamaliye ve forklift ücretleri falan..."

"Evet... İşçilerin ve şoförün yemek ücretleri de dâhil bu fiyata."

"Güzelmiş... Ortağımla konuşmam lazım. Bugün anlaşırsak ne zaman yüklemeye başlarız?"

"En erken cuma öğlenden sonra..."

"Üç gün sonra yani?"

"Ancak organizasyon olur. Pazartesi cihazlarınız elinize geçer. Taşırken acele etmeden dikkatli getirmek lazım."

"Doğru!" Hüseyin kısa bir an düşünmüştü. "Peki..." dedi sonra. "Sizinle anlaşacağız gibi hissediyorum." Sevimli bir şekilde gülümsemişti.

Kâğıdı ceketinin cebinden çıkardığı cüzdanının içine yerleştirdi. Doğrudan cebine atmaması işine gösterdiği önemi belli ediyordu. Yüzünde memnun bir ifade vardı. Kahvesinden bir yudum alırken gözleri etrafında gezindi.

"Burayı yeni açmışsınız sanırım."

"Evet..." dedi Faruk. "Henüz yeniyiz." O da kahvesinden bir yudum aldı. "Bundan sonra sürekli açık kalacak."

"Hayırlı olsun..." En son bir kenarda ayakta duran Zehra'ya baktı. Genç kızın üzerinde yine bir önceki gün giydiği kıyafetler vardı. Bu sefer doğrudan

onunla konuştu. "Bir ihtiyacınız olursa karşı caddedeki bankanın üstünde oturuyorum. Annemle birlikteyim. O da size yardımcı olmaktan mutlu olur."

Zehra bu nazik sözlere şaşırmıştı ama belli etmedi. "Çok teşekkürler..." dedi kısaca.

"Ciddiyim! Annem insanlara yardım etmeyi sever. Yalnızlıktan sıkılıyor zaten." Hüseyin kahvesinin kalanını bir dikişte bitirdi. "Ben gideyim artık..." Fincanı tabağıyla birlikte önündeki sehpaya bıraktı. Ayağa kalkıp önce Faruk'un sonra Zehra'nın elini sıktı. "Görüşürüz inşallah. Bir iki saate dönüş yaparım size."

Hüseyin gidince Faruk koltuğuna geri oturmuştu. Karnı tok bir gibi arkasına yaslandı. Gözleri kahve fincanlarını toplayan Zehra'ya döndü.

"Hoş adam..." dedi.

"Evet..." dedi genç kız hiç önemsemeden. Hemen konuyu değiştirdi. "Elinde araç yok. Kabul ederse nasıl yapacaksın? Erzurum'a mı gideceksin?"

"Hayır, Nakliyeciler Kooperatifi var. Ülke genelinde birbirlerinden yardım alıyorlar. Ben de üyeyim. Yardımcı olacaklar. Çok para kazanmayacağız ama senin dediğin gibi adımız duyulsun işte!"

Zehra onun iş bitiriciliği karşısında memnun bir şekilde gülümsedi. "Artık işlerin açılıyor gibi?"

"İnşallah!" dedi Faruk. Ellerinde fincanlarla ayakta duran genç kızı süzdü. "Yeni bir kamyonet almak istiyorum. Hafta sonu görüşeceğim."

"Gerçekten mi? Bu harika!"

"Evet ama şoför de tutmam lazım... Neyse, hallederim bir şekilde."

"Evet, halledersin..."

Faruk'un ,kaşları hafifçe çatıldı. "Bilmediğin insanlarla çok muhatap olma!" dedi aniden.

Fincanları mutfağa götürüp yıkamaya niyetlenen Zehra, bu sözler üzerine olduğu yerde durmuştu. "Anlamadım?"

"Hüseyin iyi birisine benziyor. Eminim annesi de iyidir ama sen yine de başlangıçta tedbirli ol. Ben yokken özellikle... Bu zamanda insanlara pek güven kalmadı."

"Ne ilgim olabilir ki onlarla?" Zehra'nın kaşları merakla kalkmıştı.

Faruk gülümsedi. "Ben kendi hemcinsimi tanıyorsam eğer adam senden hoşlandı diyebilirim. Gözlerini senden alamıyordu. Bu iyi bir şey tabii ama dediğim gibi tedbirli olmakta fayda var."

Zehra biraz kızmış gibiydi. Yüzü hafifçe asılmıştı. "Her gördüğün adamı bana yakıştırmaktan vazgeçer misin? Benden gerçekten kurtulmak mı istiyorsun yoksa?"

Faruk tatlı bir şekilde güldü. "Senden kurtulmak isteseydim eğer *dikkatli ol* demezdim. Kurtulmak istemediğimi de defalarca belirttim. Sadece üzülmeni istemiyorum."

"Peki, dikkatli olurum."

Konuşma orada bitmişti. Genç adam bir iki saat daha büroda durdu. Zehra'nın düzenlemiş olduğu nakliye sözleşmesinin üzerinden bir kere daha geçti. Artık son hâline gelmişti. Düzenlenecek birkaç şey vardı. Mesela şirkete bir logo bulmalılardı. İki genç kafa kafaya verip bir şeyler çizmeye çalıştılar. O arada Hüseyin de geri dönüş sağlamıştı. Faruk'un verdiği nakliye fiyatını ortağıyla birlikte kabul etmişlerdi. Sözleşme ve peşinat için ertesi gün uğrayacağını söyledi.

Faruk öğlene doğru bürodan ayrıldı. Tek başına kalan Zehra, çalışma masasının arkasındaki koltuğa geri oturdu. Bir süre logo üzerinde çalıştı. Yorulunca eline telefonunu aldı.

Kişisel e-posta adresine bir mesaj geldiğini görünce şaşırdı.

Ruhunu ani bir karamsarlık kapladı. Çünkü mesaj kendi dilindeydi. Arapça harflerle doluydu. Kimden gelmiş olabilirdi acaba? Uzun zamandır ne bankalardan ne da başka bir yerden mesaj gelmiyordu. Telefonu çalınınca iletişimi de kesilmişti zaten. Faruk eski bilgilerini yeni telefonla eşleştirmeseydi bu mesajı da göremeyecekti.

Gözleri kısıldı. Kalp atışları hızlandı. Gönderenin ismi *Hassan Hamada* olarak gözüküyordu. Mailini nereden bulmuştu bu adam? Ona verdiğini hatırlamıyordu.

Seni sonunda bulacağım!

İlk satırda yazan sözlerdi bu sadece. Yutkundu. Oturduğu yerde gerildi. Gözlerini yummuştu o an. Sonra yeniden açtı. Kalan kısmı okumaya başladı.

Abim ile ilgili olanlar hayatımızı mahvetti. Şerefimiz beş paralık oldu. Aile senin hakkında ölüm kararı verdi. Biliyorsun, bu kesin bir karar. Ben Ahmed'in yaptığına hâlâ inanamasam da görünen köy kılavuz istemez. Açıkçası senin haklı olduğunu düşünüyorum. Onun sende gözü olduğunu nasıl oldu da anlayamadım, bilmiyorum. O yüzden sana son bir şans vermek istiyorum. Seni yakın zamanda bulabileceğimizi biliyorsun. En iyisi sen kendin bana nerede olduğunu söyle. Gelip seni alayım, planladığımız gibi evlenelim. Böylece hakkındaki ölüm kararı düşer. Hayatımıza devam ederiz. Sana ayrı bir ev açacağıma da söz veriyorum. Bu teklifimi iyice düşün. Diğer türlü işler zorlaşır. Türkiye'de bile bir sürü tanıdığımız var. Nasılsa sonunda yerini öğrenirler. Sonra başına gelebileceklerden ben sorumlu olmam. Nişanlın olduğunu söyleyen o adam da emin ol dersini alır. Dilini kesmek bana zevk verir. İyi düşün. Doğru kararı ver. Mesajını bekliyorum.

Zehra'nın eli ayağı titriyordu. Yazım hataları olsa da mesajın içindeki tehdit cümleleri çok açıktı.

Bir daha onun yanına dönmek mi? Onunla evlenmek mi? Bunu asla yapamazdı. Tiksintinin ötesinde bir histi o aileye karşı duyguları.

Peki ya Faruk? Onu düşününce kalbinde derin bir sızı oldu. Ya ona bir zarar verirlerse?

Bu hayatta Faruk'tan başka sevdiği kimsesi kalmamıştı. Ciddi kayıplarının ardından kazandığı bu genç adama gereğinden fazla değer veriyordu. Onun kılına bile zarar verilmesine dayanamazdı.

Allah'ım! Ne yapacaktı şimdi?

Gelen mesajı tekrar okuduktan sonra ciddi ciddi Hassan'a dönmeyi düşünüyordu. Hem de bu ülkede elde ettiği o kadar kazanıma rağmen... Hem de hayatı tamamen değişmek üzereyken... Bir psikopatın kölesi olabilir miydi? Faruk'u o kadar seviyor muydu? Onun sağlığı ve güvenliği için her şeyden vazgeçebilir miydi?

Akşam olduğunda Faruk gelip onu aldı. Eve birlikte döndüler. Genç adam, Zehra'nın sessizliğini fark etmişti. Bir şeyler düşündüğü veya aklını bir şeylerin meşgul ettiği belliydi. Eve girdikten sonra ikisi de odalarına çekildi. Elini yüzünü yıkayan genç kız, kırmızı eşofmanını giyip mutfağa geçti.

Faruk da eşofman altını ve gündelik siyah tişörtünü giyip onun ardından mutfağa gitti. Bir sandalyeye çekip oturdu. Gözleri Zehra'nın ince bedenindeydi. Genç kız kırmızı eşofman takımıyla gerçekten capcanlı bir enerji kaynağı gibiydi. Kısa saçları ensesini hafifçe açıkta bırakıyordu.

"Yarın akşam gidip sana yeni kıyafetler alalım..." dedi. "Artık aynı şeyleri giyme."

Genç kız tavuk inciklerini yıkıyordu. Yıkadıklarını da bir süzgecin içine bırakıp sularının süzülmesini bekliyordu. "Olur..." dedi itiraz etmeden.

"Yemeği de dışarıda yeriz."

"Tamam..."

Faruk yerinden kalktı. Ondaki garipliği hissediyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Bilmeden kendisi mi ters bir şey yapmıştı acaba? Bilmeden onun kalbini mi kırmıştı? Alt dolaptan bir kesme tahtası çıkardı. Sonra çekmeceyi açıp içinden keskin bir bıçak aldı. "Ne olacak bu incikler? Kemiklerini sıyırayım mı?" diye sordu.

"Evet, iyi olur. Sonra küçük parçalara ayır. Derileri kalsın ama."

Genç adam incikleri kemiklerinden ayırıp kolayca başparmak büyüklüğünde parçalara ayırdı. Zehra da bir tane biber ve küçük bir domates çıkarmıştı. Onları yıkayıp ayrı bir kesme tahtasında hemen küçük küçük doğradı.

"Az değil mi?" diye sordu Faruk biberle domatese bakarak.

"Yeterli... Tavuğun tadını boğmasını istemeyiz."

Genç adam ellerini yıkayıp onun işini yapmasını izlemeye devam etti. Zehra tavukları çukur bir tencereye koydu. Üzerine biraz tuz attı. Kızgın ateşte karıştırmaya başladı. "Biz tavuğa mümkünse karabiber ve kekik koymayız..." dedi Faruk'a. "Tadını bozar. Fakat sarımsak çok yakışır. Marketten tozunu almıştım. Hem daha pratik."

Genç adam onun bir kutu içinden beyaz bir tozu pişirme kabının içine döküşünü izledi. Sarımsağın bir tozunun olduğundan haberi bile yoktu.

"Yağ koymayacak mısın?"

"Hayır, kendi derisi yeterli olur. Harika bir aroma verecek."

"Şimdiden güzel koktu!" dedi genç kıza. Tencereyi becerikli bir şekilde karıştırışını izledi.

"Kısık ateşte pişince tadına doyamayacaksın." Etler hafif kavrulunca üzerine sebze karışımını döktü. Bir iki kere çevirip kapağını kapattı. Ardından tencereyi en küçük ocağa aldı. "Eğer istersen küçük boy yarım soğanı da rendeleyip içine atabilirsin. Senin damak tadına kalmış bir şey."

"Beceriklisin gerçekten!"

"Teşekkür ederim..."

"Ve ben çok şanslıyım. İyi ki benimlesin."

Genç kız bir şey demedi. Hemen mutfak tezgâhının üzerini toplayıp sabunlu bezle sildi. Bulaşıkları bile bir dakikada yıkamıştı. Ellerini de yıkayıp kenarda asılı duran havluya uzandı. Kurulamaya başladı.

Arkasından sessizce yanaşan Faruk'un temasına ise hiç hazırlıklı değildi. Belinden öne doğru dolanan iki iri elle irkildi. Genç adamın elleri göğsünün altından tutup onu yumuşakça kendisine çekti. İnce vücudu arkasındaki sert gövdeye kolayca yaslandı. Zehra sesini çıkarmadı. Şimdi Faruk'un ılık nefesini gür saçlarında hissediyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Faruk yumuşak bir tonla. İçgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Genç kızın dalgın hâli dikkatinden kaçmamıştı.

"Evet, iyiyim tabii!" dedi Zehra. Sırtındaki gücün etkisiyle gözlerini yumdu. Bu yakınlık hemen gözyaşlarını tetiklemişti. Kahretsin! Ne kadar da sulu göz olmuştu böyle! O mesaj tüm dengesini bozmuştu. Ağlamamalı, genç adamı endişelendirmemeliydi.

"Emin misin?" diye mırıldandı Faruk şüpheyle.

"Evet..."

Faruk'un bir eli usulca yukarıya doğru tırmandı. Engellenemez bir şekilde eşofmanının üzerinden diri göğsünü avuçladı. Tatlı bir şekilde sıktı. Zehra hafifçe irkilse de bu özel yakınlığa ters bir tepki vermedi.

"Hayır, sen iyi değilsin!" dedi genç adam suçlarcasına. "Göğsüne dokunuyorum ve sesini bile çıkarmıyorsun!"

Zehra hafif bir nefes aldı. "Ne zaman çıkardım ki..." Sesi zayıftı.

"Seni tanıyorum artık! Bir sorunun var."

"Hiçbir sorunum yok. Mutlu olduysan bırak artık göğsümü..."

"Bir şey olmuş işte! Anlat hadi!"

"Faruk, lütfen... İyiyim ben."

"Seni zorlamamı mı istiyorsun?" Eli usulca eşofmanının fermuarını tuttu. Yavaşça aşağıya çekti. Santim santim indirirken Zehra hâlâ sessizdi. Genç kız ters bir tepki vermeyince becerikli parmaklar fermuarı tamamen indirmiş oldu. "İleriye gitmeyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun..." diye fısıldadı Faruk. Ona yine sıkıca sarılmıştı. Bir eli göğsünün altından tutarken diğer eli yukarı kayıp atletinin üst kısmına konumlandı. İnce kumaşın altında bir sütyen olmadığını fark etmişti elbette. "Söyle hadi..." diye ısrar etti genç adam. "Ve beni durdur!"

"Gerçekten önemli şeyler değil..."

"Yalan söylüyorsun!"

"Faruk..."

Devam edemedi. Genç adamın iri eli, atletini üstten kolayca zorlayıp içeriye girmişti bile. Çıplak göğsünün üzerinde etkili bir şekilde konumlandı. Gerginliğini, serinliğini hissederek hafifçe tuttu.

Zehra'nın bedeni istemsizce gerildi. Gözleri yarı yarıya kapandı. Bu temas o kadar güzeldi ki içindeki huzursuzluğun bile üstüne çıkmıştı.

"Söyle bana... Seni üzen ne oldu? Dükkâna gelen birisi mi?"

"Hayır..."

"O zaman ne?"

"Yapma..." Göğüs uçlarının sertleşmesine engel olamıyordu. Onun elini yakaladı ama geri çekmek çok zordu. Aynı şeyi Ahmed veya Hassan yapmaya kalksa, onlara karşı dişi bir kedi gibi davranacak olan Zehra, şimdi sırtını yasladığı özel adama karşı tamamen savunmasızdı. Sadece ona karşı böyle ürpertici şeyler hissediyordu.

"Acıtıyorsun..." diye sızlandı. Bu tamamen yalandı. Genç adam atletini üstten zorladıkça göğsü avucunda iyice sıkışmıştı. Garipti belki ama göğüs ucu bu yoğun temasla acıyacağına zevkle gerginleşmişti.

Faruk sanki *bu derdin de bir çaresi var* dermiş gibi elini geri çekti. İki elini birden omuzlarına götürdü. Eşofman üstü küçük bir zorlamayla sıyrılıp aşağıya düştü. Sonra parmak uçları atletinin ince askılarını tuttu. Usulca omuzlarından sıyırıp aşağıya çekmeye başlamıştı. Acele etmiyordu. Sanki genç kıza

zaman vermeye çalışıyordu. Zehra nefesini tutmuştu. Askı ile birlikte atletin üst kısmı neredeyse göğüs uçlarına kadar indi.

"Zehra, söyle hadi!"

Genç kız başını ondan yana çevirip kahverengi gözlerinin içine baktı. Az sonra ne olacağını çok iyi biliyordu ve bundan hiç korkmuyordu.

"Söylemeyeceğim..." diye fısıldadı.

Faruk hafif bir nefes aldı. "Demek ki önemli bir şeyler var."

"Evet ama... seni ilgilendiren bir şey değil!" dedi. Aslında koca bir yalandı. Sadece genç adamı huzursuz etmek, onun aklını da kötü düşüncelerle doldurmak istemiyordu. Ne yapacağına karar verinceye kadar biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendiriyor..." diye huysuzca söylendi Faruk. Gerçekten merak etmişti. Parmak ucunda tuttuğu askılarla bir an durakladı. "Bunca yaşadığımız şeyden sonra benden bir şey gizlemen doğru mu?"

"Üzgünüm..."

"Son şansın..." Askıyı biraz daha indirmişti.

Zehra bu sefer nefesini gerçekten tutmuştu. Kalbi deli gibi atıyordu. Şu anki zor durumdan kurtulmak isteyip istemediğinden emin değildi. "Yapmak istiyorsan yap..." diye fısıldadı.

Faruk'un bu teslimiyet karşısında yüzü hafifçe değişti. Yanak kasları dalgalandı. "İstiyorum..." dedi sonra sıkıntılı bir sesle. Hafifçe yutkunmuştu. "Söylememek adına bu kadar ileri gidebilmeni anlamıyorum."

Zehra da anlamıyordu. Göğüsleri o kadar gerilmişti ki daha da fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Aklından çılgınca düşünceler geçiyordu. Engel olamıyordu. Faruk'un onları görmesini ve özgürce okşamasını istiyordu. Bu bir ihtiyaç gibiydi.

"Belki... ben de yapmanı istiyorum..." diye fısıldadı.

Bu itiraf, tereddüt içindeki genç adam için yeterliydi. Parmak uçları kıpırdandı. Çok çaba harcamasına gerek yoktu zaten. Küçük bir çekiştirmenin ardından atletin üst kısmı göğüs uçlarını esneterek tamamen aşağıya indi. Karın kısmında toplandı. Kumaştan kurtulan diri göğüsleri özgürce ortaya çıkmıştı şimdi.

Serinliği hisseden Zehra nefesini tuttu. Gözleri aşağıya kaydı. Beyaz göğüsleri tamamen ortadaydı. Sanki uysalca devamını bekliyorlardı. Ardından kocaman avuçlar tarafından yumuşakça sarmalanınca sırtı yeniden genç adama yapıştı.

Zehra şimdi anlatılmaz duygularla doluydu. Göğüsleri bir başkasının kontrolündeyken yaşadığı erotik anlar dehşet vericiydi. Yarı çıplaktı ve bir adamın kollarında böyle durmak onu hiç utandırmadığı gibi çok doğal

geliyordu. Ürperdi. Daha önce hayal bile edemeyeceği bir özgürlüktü bu. Gözlerini yumdu. Şimdi canı hiç yanmıyordu. Genç adam yeterince nazikti. Göğüsleri istekle okşanırken uçları usta parmaklarca yoklanıp duruyordu. Bu cidden kontrol kaybettiren, etkileyici bir temastı. Bacakları da titremeye başlamıştı. Sırtını iyice genç adama yaslarken başının arkası da geniş omzuna yaslandı.

Faruk uzun boyuyla onun yüzünü, avuçlarının altında yoğurulan güzel göğüslerini görebiliyordu. Teniyle yakın renk göğüs uçları iyice sertleşmişti. Bu hâli için elbette Zehra'yı ayıplamıyordu. Vücudunun tepkisine engel olamayacak kadar tecrübesizdi. Olamaması daha da güzeldi zaten. Kendisine verilen bir ayrıcalık gibi hissediyordu.

"Ne kadar... güzelsin!" dedi içtenlikle. Dudakları genç kızın şakağında gezindi.

Zehra gerçekten rahatlamıştı. Kabaran göğüslerinin üzerindeki baskı çok keyifliydi. Arkasına yaslandığı beden ve güçlü avuçlar, bağı çözülmüş dizlerine destek oluyor, düşmesini engelliyordu. Gergin göğüs uçları zevkten taş gibi olmuştu. Genç adam hem okşuyor hem de yaramaz parmakların dokunuşuyla gerginliklerini daha da artırıyordu.

Faruk ellerini aniden geri çekince küçük bir hayal kırıklığı yaşadı. Ancak genç adam onu belinden tutup kendisine çevirmişti. Ardından o kadar kolay bir şekilde kaldırıp mermer tezgâha oturttu ki sanki hiç ağırlığı yokmuş gibiydi. Artık ciddileşmiş gözleri genç kızın gözleriyle kesişti.

"Bana ne olduğunu söylememek için böyle uysal duruyorsan eğer bu hiç hoşuma gitmeyecek," dedi Zehra'ya. Sesi kısıktı.

"Öyle mi görünüyorum?" Gözleri hâlâ yarı aralıktı.

"Karşı koymayacak mısın?" Usulca ince bacakları arasına sokuldu. Neredeyse kasığı genç kızın kasıklarına değecekti. Gözleri tekrar göğüslerine kaydı.

"Hayır!"

"Ya bunları öpmek istersem?" dedi açık bir ifadeyle.

Zehra kısacık bir an sessiz kaldı. Bunun düşüncesi bile içindeki ateşi körüklemişti. Kalp atışlarının tavan yaptığını hissedebiliyordu. Faruk'un da duyduğuna emindi. Göğüsleri bile heyecanla ürpermişti.

"*Yapmak istiyorsan yap* demiştim..." diye fısıldadı.

"Niye böyle konuşuyorsun? Niye sorumluluğu bana atıyorsun?"

"Ben istemesem... sana engel olurdum zaten!" diye alçak sesle itiraf etti Zehra. Bu dürüstçe bir tavırdı. Yalan söyleyemezdi.

Faruk'un yüzü biraz sıkıntılıydı. "Engel olmaman aramızdaki birçok şeyi değiştirebilir..." diye mırıldandı.

"Karar senin."

"Suçlu da ben mi olacağım yani?"

Zehra hafifçe gülümsedi. "Hepsini değil ama birazını üstlenebilirim."

"Ya daha da ileri gitmek istersem?" Elinde olmadan iki göğsünü birden avuçladı.

"Gitmek istemezsin biliyorum..."

"Neden?"

"Bana saygı duyuyorsun. Bana değer veriyorsun. Senin gözünde bir anlamım var. Belki şu an yaptıklarına izin verdiğim için gözünde bu değerim azalmıştır. Belki beni içinden ayıplıyorsundur ama... dokunuşlarından hoşlanmam... benim suçum değil!"

"Daha neler! Seni niye ayıplayayım? Bu noktaya benim yüzümden geldik!"

"Evet, bu şekilde seni suçlamak çok kolay olurdu." Göğüsleri okşandıkça sesi kısılıyordu. Kendisini tezgâhın üzerinde hafifçe geriye doğru atarak kollarından destek aldı. Böylece genç adama daha fazla alan açmıştı. "Fakat... seni suçlamayacağım!" diye fısıldadı.

Bu gizli bir davetti.

Genç adamın gözleri bir an için alev aldı. Sonra ona sokulurken başını yavaşça eğdi. Dudakları avucunun arasından onu çağıran pembe tepeciklere yöneldi. O kadar yavaştı ki âdeta bir işkence gibiydi. Ne hissedeceğini bilemeyen Zehra heyecanla bekliyordu. Gözleri genç adamın üzerindeydi.

Biçimli dudaklar önce bir göğüs ucuna hafifçe dokundu. Sonra bir diğerine... Bu belli belirsiz temas bile Zehra'nın gözlerini sımsıkı yummasına yetmişti. Bu nasıl bir şeydi? Hiç bilmediği bir elektrik tüm vücudunda gezindi. Farkında olmadan belini gerdi. Ardından göğüs ucu genç adamın dudakları arasında kayboldu. Onun dilini, dudaklarının baskısını hissettikçe ürpertileri artmıştı. Saniyeler içinde nefesi sıklaşmıştı. Teslimiyetinin bir ifadesi olarak başını geriye doğru attı. Beline kayan eller, yaptıkları baskıyla göğüslerini tamamen istekli dudaklara ait kılmıştı.

Bu garip, güzel bir duyguydu. Sahiplenilme ve arzulanma hissini yüreğinin en derininde hissetti. Bu hisler genç bir kız için mutluluk vericiydi. Umduğundan çok daha güzeldi. Daha önce hiç hayal etmediği hâlde, edebileceğinden bile erotik, baştan çıkarıcı temaslardı.

Şu an yaptıkları ne yetiştiriliş tarzına ne de kişiliğine uygun değildi. Daha en baştan beri genç adama engel olması gerektiğini biliyordu. Fakat bilmek başka, uygulamak başkaydı. Tatlı bir sertlikle öpülen göğüsleri, istekli dudaklarla zapt edilen uçları, akıllıca bir karar vermesini şimdi daha çok engelliyordu. Hayatı boyunca kendisini hiç bu kadar çaresiz ve bu kadar güçlü

Güçlü hissediyordu çünkü tüm tecrübesizliğine rağmen Faruk'un direncini adım adım kaybettiğini görmüştü.

Ahmed ona sarıldığında veya Hassan onu öpmeye yeltendiğinde tek hissettiği mide bulantısıydı. Şimdiki duygularıyla alakası bile yoktu. Keşke zamanında Hassan'a karşı da böyle şeyler hissedebilseydi... Böylece her şey daha farklı olurdu. Şu anki yalnız hayatı yerine kendi ülkesinde, kendi ailesiyle birlikte mutlu olurdu. Çok genç olduğu için mi Hassan'dan tiksinmişti acaba? Belki öpmesine izin verse, dokunmasına karşı koymasa aynı şu andaki gibi zevk alabilirdi.

Faruk isteksizce dudaklarını geri çekince düşüncelerinden sıyrıldı. Genç adam doğrulup onun açık bacakları arasına iyice sokuldu. Belinden sıkıca tutarken kasıklarını onunkilere nazikçe yapıştırdı.

Zehra'nın kapalı gözleri hazla aralandı. Bunu beklemiyordu.

Bacaklarının arasına süzülen adamın heyecanını şimdi tamamen hissedebiliyordu. Üstelik kendisi de aynı bölgede derin bir heyecan yaşıyordu. Bacaklarının arasında sızlayan kısım artık onun için bir sürpriz değildi. Özel bir şekilde bu yakınlığa ihtiyaç duyuyordu. Eşofmanın kumaşı bu temasın kahredici keyifli etkisini kesmiyordu.

"Faruk..." dedi inlercesine. Kalçasından sıkıca çekildiği için kollarını geniş omuzlarına dolamıştı. Göğsü genç adamın göğsüne yapışmıştı. Kasıklarındaki baskı onun devam etmesini isteyecek kadar korkutucu ve güçlüydü. "Duralım mı artık?" diye sordu masum bir sesle. "Yoksa... Yoksa yüzüne bakamayacağım..."

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin peki?" diye sordu genç adam boğuk bir sesle.

O da gergindi. Kasıklarındaki sertleşmeyi ona dokunarak azaltmayı düşünmek büyük hataydı. Nasıl olup da bu zayıf kızın karşısında bu kadar heyecanlandığına o da inanamıyordu. Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadığı için olabilirdi.

Ama sevişmek istiyordu... Hem de Zehra ile!

"Söyle hadi..." diye fısıldadı. "Böyle giderse çocuğumuz oluncaya kadar ısrar edebilirim!" Zorlukla gülümsedi. Ortamdaki garip enerjiyi değiştirmeye çalışıyordu. Burada tecrübeli olan kendisiydi. Dudakları Zehra'nın güzel gözlerinden birisine dokundu. Göz çukurunu öptü. Hâlâ kendisini ondan uzak tutamıyordu.

Zehra heyecanlı bir sesle fısıldadı. "Çocuğumuz olsaydı... çok korkardın," dedi yumuşak bir sesle. Kasıklarında devam eden baskı düşünmesini engelliyordu. Hızla tehlikeli bir noktaya geldiklerinin farkındaydı. Faruk daha da

aldırmadan bir kadına hakkını verircesine sevmek isterse nasıl karşı koya caktı?

Güzel olacağını hissediyordu. Bu genç adamla her şey güzel olurdu. Bunu tüm yüreğiyle biliyordu.

Faruk başını geri çekip onun allak bullak olmuş suratına baktı. "Büyük ihtimalle korkardım... O yüzden çok uzatma da söyle artık bana!"

"Bu... Bu pozisyonda nasıl anlatabilirim ki?"

Faruk arzulu bakışlarını aşağıya indirdi. Onun çıplak vücudunu seyrederken kendisini açık bacaklarından biraz geriye çekti. Tehlikeli teması hiç istemese de ortadan kaldırdı.

"Şimdi oldu mu?" diye sordu cızırtılı bir sesle.

"Evet, teşekkür ederim..."

Kalanını Zehra kendisi halletmişti. Mutfak tezgâhından aşağıya indi. Eli atletine gidip onu yukarıya doğru çekti. Eşofman üstünün fermuarını titreyen elleriyle birleştirdi. Faruk ise onu izliyordu. Genç kız üst dolaptan bir bardak alıp içine çeşmeden su doldurdu. Hızla içti. Çok serin olmasa da içindeki hararetı kısmen kesmişti. Dönüp utangaç bir şekilde genç adama baktı.

"Su?"

"Hayır..." Faruk kendisini elbette Zehra'dan daha çabuk toparlamıştı. "Anlat hadi!"

Genç kız bardağı lavaboya geri bıraktı. Sırtını tezgâha yaslarken ellerini de iki yana çekip kenarlarından tuttu. Bacakları hâlâ titriyordu. Tüm duyuları hâlâ açık bir hâldeydi. "Bugün bir e-posta aldım..." dedi düşüncelerini toparlamaya çalışarak.

"Kimden?"

"Hassan'dan..."

Faruk başını eğdi. Gözleri kısılmıştı. "Bunu bekliyordum. Telefon ile birlikte e-posta adresin de aktifleşti."

"Ama benim mailimi bilmesi imkânsız!"

"Çok zor değil. Babanın telefonundan veya bir arkadaşından öğrenmiş olabilir. Ne yazmış? Göster bakayım."

Zehra masanın üzerinde duran telefonuna gitti. Yanına sokulan Faruk'un etkisi hâlâ devam ettiği için titreyen ellerle telefonunu açtı. Mailine girip mesajı genç adama gösterdi. Tabii Faruk'un Arapça yazılan harfleri okuması imkânsızdı.

"Tercüme et bakalım..."

Zehra birebir oradaki cümleleri ona tercüme etti. Hiçbir şeyi atlamadı.

"Bir daha okur musun?" diye sordu Faruk. Cümleleri iyice beynine yerleştirmek istiyordu. Zehra bir daha okuyunca başını salladı. "Anlaşıldı! Peki, sen ne diye bu kadar üzgündün? Sakın fikir değiştirip ona döneceğini söyleme bana!"

Zehra canı sıkkın bir şekilde iç çekti. "Baksana, her yerde adamları var! Üstelik seninle tehdit ediyor beni!"

Bu içten sözler Faruk'u etkili bir şekilde sarstı. Kendisine bu kadar değer veren bir kadına daha önce hiç rastlamamıştı. "Benim için korkmayı artık bırakmalısın, Zehra!" diye söylendi istemsizce. Sesi sanki hafifçe sert çıkmıştı. "Ben çocuk değilim. Kocan ya da sevgilin de değilim."

"Biliyorum..." Bu sözler biraz kırmıştı Zehra'yı. Gözleri süzüldü. "Sana değer vermem için bunların olması gerekmiyor ki! Biz arkadaş... değil miydik?"

Faruk sustu birkaç saniye. "Az önce olanlardan sonra da... öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu kısık gözlerle. "Hâlâ arkadaş mıyız?"

"Biraz ben hatalıyım..." dedi Zehra yanakları kızararak. "Biraz da sen! Bunların ufak tefek sevgi belirtileri olduğunu düşünebiliriz, değil mi?"

"Arkadaşlığımızı zedelemediğini mi düşünüyorsun?"

"Sana değer vermemi engellemediğini biliyorum sadece. Hoşuma gittiği için sana minnettarım hatta! Bende bir sorun olmadığını öğrendim hiç değilse... Hassan ile böyle rahat değildim. Demek ki ondan başkasıyla ve senden başka bir erkekle de güzel şeyler... paylaşabilirim..."

Duraklayarak söylediği son cümle Faruk'un canını iyice sıkmıştı.

"Başka bir erkekle mi?" diye sordu istemsizce. Gözleri önce onun masum yüzünde sonra zayıf vücudunda gezindi. Ona başka bir erkeğin dokunabileceği düşüncesi o kadar rahatsız ediciydi ki yüzü asıldı.

"Önünde sonunda kendime denk, zayıf eşimi bulacağım, değil mi?" derken gülümsemeye çalışmıştı Zehra. "Elbette senin kadar yetenekli olmasını umacağım..." Güzel gözleri epey normalleşmişti. Az önce yaptıkları da normalmiş gibi davranmak en iyisiydi. "Mutfak tezgâhının üstünde bile olsa... bana seksin güzel bir şey olabileceğini öğrettiğin için teşekkür ederim."

22. BÖLÜM
RÜYA

Faruk işten eve döndüğünde keyfi yerindeydi. Yeni bir kamyon almış, onu kullanacak bir şoför ayarlamış ve kazancını da buna bağlı olarak arttırmaya başlamıştı.

Sonunda Serdaroğlu Holding büyüyordu.

Kamyonetini evin önünde bırakacak bir yer ararken apartmanın biraz ilerisine kadar gitti. Yanından geçtiği bir araç dikkatini çekmişti. Plakasında Arapça yazıların olduğu siyah bir minibüstü. Epeyce büyük tiplerdendi.

Kime ait olabilirdi ki?

Kamyoneti park edip apartmana doğru yürümeye başladı. Sakin bir yağmur atıştırıyordu. Gür saçları hafifçe ıslanmaya başlamıştı. Yine de bir an minibüsün önünde oyalandı. Camlar koyu filmle kaplı olduğundan içeriyi görmek zordu.

O duraklayınca minibüsün sürgülü kapısı açıldı. İçinden neredeyse iki metre boyunda bir dev çıktı. Kendisinden bile uzundu. Krem ceket ve pantolonla birlikte beyaz bir gömlek vardı üzerinde. Esmer yüzü epey meymenetsizdi. Göbeği ve tıknaz vücudu göz önüne alınırsa yüz elli kilo kadar olmalıydı.

Faruk'a başıyla uzaklaşması için bir işaret yapıp anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi. Bu evrensel bir dildi. Genç adama oradan çekip gitmesini söylediği belliydi.

Faruk'un gözleri belli etmeden onun ceketine kaydı. Her iki tarafında hafif bir kabarıklık olduğunu rahatlıkla görebiliyordu. Adamın kılıfı içinde çift tabancası olduğunu anlamıştı.

İri adama dostça gülümsedi. Elini *kusura bakma* der gibi kaldırdı. Dönüp aklında bin bir soruyla eve doğru yöneldi.

Acaba bu minibüs kimindi? Evin yakınında ne arıyordu? Hangi ülkedendi? Adam neden iki tabanca taşıyordu?

Apartmanın girişinde iki adam daha görünce şaşırdı. Sanki birisini bekliyormuş gibilerdi. Sigara içen adam yere çökmüştü. Diğeri etrafı süzüyordu. Dolayısıyla keskin bakışlarının Faruk'un üzerine çevrilmesi rastlantı değildi. Aynı minibüsteki adam gibi giyinmişlerdi. Ayaktakinin boyu kendisine yakındı.

Faruk gülümseyerek ikisinin arasından geçti. Hatta geçerken ayaktakine bir omzu hafifçe dokunmuştu. Çömelmiş olan adam da ayağa kalkmıştı. Her ikisi de Faruk'un arkasından dikkatle baktılar. Birisi ceketinin cebindeki telefonunu alıp bir yeri aradı.

Bu esnada Faruk asansöre binmiş, kendi katına çıkıyordu. Neler olduğunu düşünüyordu. Aklında bir tahmin vardı ama hoşuna giden bir şey değildi. Asansörden çıktığında koridorda iri bir adam daha görmek onu şaşırtmadı. Bu sakallı ve bıyıklı tipler aklındaki düşünceyi kesinleştirmişti.

Adamın yanından geçerken önünün kesileceğini de tahmin ediyordu. Yanılmadı...

Kocaman gövdeli, sakallı herif onu durdurmak ister gibiydi. Genç adam hiç duraklamadı. Parmak uçlarını birleştirdi. Tehditkâr bir bakışla duran iri adamın gırtlağına yıldırım hızıyla sertçe vurup geri çekti. Gerçekten çok hızlı ve kesin bir darbeydi. Gırtlak borusu ezilen adam, boğuk bir ses çıkarabilmişti sadece. Şaşkınlıkla ayakta sallandı. Gözleri irileşmişti. Birkaç adım geriledi. Sonra duvara yaslanarak yere çöktü. Şimdi iki eli birden gırtlağındaydı. Oturduğu zeminde nefes almaya çalışıyordu.

"Bir haftaya düzelirsin..." diye mırıldandı Faruk. Önünde hafifçe eğilmiş, dikkatle adamın çirkin yüzüne bakıyordu. "Ama sesini artık annen bile tanıyamayacak!"

Uzanıp ceketi altına gizlenmiş tabancalardan birisini aldı. Sonra doğruldu. Kendi dairesinin kapısı aralıktı. Sakin bir şekilde kapıyı ittirdi. Girişte kimse yoktu. İçeriye girdi. Montunu çıkarmadan oturma odasına doğru yürümeye başladı. Odanın lambası yanıktı ve sesler geliyordu. Tabancayı belinin arkasına koydu. Lazım olmamasını umuyordu.

Oturma odasının kapısına gelince durdu. Keskin gözleri hızla içeride gezindi.

Zehra tek kişilik koltukta oturuyordu. Artık onun yüz hatlarındaki değişimleri tanıyordu. Endişesini, korkusunu ve çaresizliğini görebiliyordu. Arkasında iri bir adam daha vardı. Ellerini önünde kavuşturmuş, sanki Zehra kaçamasın diye başında bekliyordu.

Gözleri üç kişilik koltuğa kaydı. Karşısında yine sakallı ve bıyıklı birisini görmek onu şaşırtmadı. Fakat bu adamın kıyafeti daha düzgündü. Siyah pantolon ve siyah gömlek giymişti. Simsiyah saçları uzun ve oldukça gürdü. Görünüş olarak epey yakışıklı bir korsanı andırıyordu ama bakışlarında gerçekten de şeytani bir şeyler vardı. Onun kim olduğunu hemen tahmin etti.

Hassan!

Adamın oturuşu gayet rahattı. Bacak bacak üstüne atmış, arkasına yaslanmıştı. Koyu kahverengi gözleri Zehra'nın üzerindeydi ancak kapıdaki

hareketlenmeyi hissedince hemen o yöne doğru döndü. Faruk'u görünce kı sılan gözleri bir anda tehlikeli bir nefretle doldu. Faruk'un aklında ise şimd tek bir soru kalmıştı.

Bu adam onları, bu evi nasıl bulmuştu?

Hassan yavaşça ayağa kalktı. Zehra'nın arkasındaki adam tedbir olarak ceketinin içindeki tabancasına davranmıştı ama bir el hareketi ile ona sakin olmasını işaret etti. İri yarı adam yine de bir eli tabancasının üstünde, dikkatle kendisine bakıyordu.

Hassan ağır adımlarla Faruk'un önüne geldi. Genç adamdan beş santim daha kısaydı ama cüssesi atletik sayılırdı. Korkmadığı gözlerinden belliydi.

Ama Faruk'un hiç korkmadığı daha çok belliydi.

"Demek adamımız sensin!" dedi Hassan dik bir sesle. Konuştuğu Türkçe epey kaba bir şiveye sahipti.

Genç adam alayla gülümsedi. "Nakliye işiniz mi var? Eğer öyleyse işte o benim!"

"Şaklaban olduğunu telefondaki konuşmandan anlamıştım zaten!" diye dişleri arasından tısladı Hassan.

"Başka yeteneklerim de var!" Yan gözle Zehra'ya baktı. "İyi misin sen?" Gözleri onun yüzünde gezindi. Çenesindeki ve elmacık kemiğindeki hafif kızarıklığı görünce gözleri kısıldı. Dişlerini sıktığının farkında değildi. Yeniden Hassan'a baktı. "Sen ona vurdun mu?" diye sordu ağır ağır. Yüzü de sesi gibi değişmişti.

"Yaptıklarının karşılığında küçük bir bedel sadece!" dedi Hassan kibirli bir tonla.

Daha sözünü yeni bitirmişti ki Faruk başını öne doğru hızla savurdu. Alnı adamın burnunda sertçe patlamıştı. Kırılan burnuyla birlikte Hassan geriye doğru uçtu. Koca vücudu yere yığıldı.

"Faruk!" diye bir çığlık atmıştı Zehra. Oturduğu koltuktan kalkmaya çalıştı ama arkasındaki adam onu omuzlarından bastırıp engelledi. Bir elinde de tabanca belirmişti. Aynı anda Faruk'un da elinde bir tabanca ortaya çıktı. Belinden çekip almıştı hemen. Namlusu iri adama değil de yerdeki Hassan'a çevriliydi.

"Sakin ol, aslanım!" dedi Zehra'yı tutan adama doğru.

Diller farklı olsa da mesajlar anlaşılabilirdi. İri adam bir yerdeki patronuna bir de Faruk'a baktı. Eli genç kızın ensesini kıracakmış gibi tutuyordu. Tabancasının namlusu Zehra'nın şakağına dayanmıştı. Ne yapacağına karar veremiyor gibiydi.

Hassan ise gerçekten güçlü bir adamdı. Aldığı darbeye rağmen kendisini kaybetmemişti. Savrulduğu yerden doğrulurken elini Zehra'nın arkasındaki

adama doğru kaldırdı. Kendi dilinde bir şeyler söyledi. Adam ise kötü bakışlarla durdu bir an. Sonra tabancayı genç kızın alnından çekip ucunu yere çevirdi.

Hassan önce dizlerinin üzerinde biraz durakladı. Hâlâ kendisine gelmeye çabalıyordu. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Garip bir şekilde burnundan bir damla bile kan gelmiyordu. Normalde o kafadan sonra kanlar içinde bayılması gerekirdi.

"Bu seferlik şanslısın..." dedi Faruk'a. Hafif bir sendelemeyle yürüyordu. Karşısında durup gözlerini kıstı. Genç adama tedbir olarak fazla yaklaşmamıştı. "Ölmeyeceğine dair Zehra'ya söz verdim."

Bu sözlerdeki anlam genç adamı rahatsız etti. Gözleri Zehra ile adam arasında gezindi. "Söz mü verdin? Ne şartla?"

Hassan hâlâ acıyan burnunu eliyle ovuşturdu. "Belli değil mi?"

Faruk da tabancasının ucunu indirdi. "Sen söyle!" dedi sertçe.

"Benimle gelmesi karşılığında tabii!" Pis bir şekilde sırıttı.

"O seninle gelmeyecek!"

"Saçmalama! Elbette gelecek!" Gözleri Zehra'ya döndü. "Öyle değil mi? Sen söyle istersen! Yerinizi nasıl öğrendiğimizi, benimle Suriye'ye dönmek için nasıl bir anlaşma yaptığımızı anlatmak ister misin?"

"Anlaşmanız umurumda değil! O geri dönmeyecek!" dedi Faruk yine katı bir sesle. Zehra'ya çevrildi gözleri. "Bu kadar kazanımdan sonra bu pislikle gidemezsin!"

Sonunda genç kız konuşmaya karar vermişti. "Başka çarem yok..." dedi güzel Türkçesiyle. Sesi üzgündü. "Bu hiç bitmeyecek bir kaos! Senin de başın derde girecekti. Bitmesi için gitmem gerekiyor."

"Merak etme!" dedi Hassan pis pis sırıtmaya devam ederken. Kırılan burnunu ovmayı bırakmıştı. Hatta sanki kırık da iyileşmiş gibiydi. Ne bir kızarıklık ne de bir yamukluk vardı. Bu kadar hızla iyileşebilir miydi? "Ona iyi bakacağım..." diye devam etti. "Evimin kadını, çocuklarımın annesi olacak! Eşim olduğu sürece hürmet görecek! Ve sen de onun sayesinde yaşıyor olacaksın!"

Faruk onun konuşmasıyla ilgilenmiyordu. Onun ilgilendiği Zehra'ydı. "Bunu yapamazsın!" dedi sert bir sesle. "Bu herifle evlenemezsin. Onun sana yaptıklarını düşün! Ailene yaptıklarını..."

"Artık sen daha önemlisin..." dedi Zehra üzgünce. "Gitmezsem sana da kötü şeyler yapacak!"

"Ben kendimi koruyabilirim! Burada kal! Birlikte..."

Sözlerini bitiremeden arkasında bir hareketlilik oldu. Dışarıda kalan diğer izbandut gibi adamlar da evin içine girmişler, ellerinde tabanca ile tehditkâr

bir şekilde durmuşlardı. Hatta boğazı incinip yerde sürünen adam bile orada-ydı. Diğerlerini o çağırmış olmalıydı.

"Büyük hayallerin var, genç adam..." dedi Hassan ciddi bir sesle. "Birkaç yıl önce ben de senin gibiydim." Kısık gözlerle bakıyordu. Adamları gelince kendisini daha güçlü hissettiği belliydi. "Ama gel gör ki en büyük hayalim Zehra'ya sahip olmaktı! Sanırım senin de öyle?"

"O asla senin olmayacak!"

"Sence de artık çok geç değil mi?" Bakışları Zehra'ya kaydı. "Ben onun için ailemi karşıma aldım. Abimin cesedine tükürdüm. Karısını ve çocuklarını itlerin bile yaşamayacağı bir yere sürgün ettim. Ondan vazgeçebileceğimi nasıl düşünürsün?"

"Vazgeçeceksin!" dedi Faruk kesin bir sesle. "Pılını pırtını topla ve bu ülkeyi terk et. Zehra'yı da unut. O artık benimle yaşayacak. Burada mutlu ve huzurlu olacak."

Hassan pis bir şekilde sırıttı. "Bu kadar adamın içinde bile cesursun. Hoşlandım senden! Fakat *aşırı cesaret aptallıktır* derler. Böyle devam edersen sanırım müstakbel karıma verdiğim sözü tutamayacağım. Sanırım seni öldürmek zorunda kalacağım..."

"Hayır!" derken oturduğu yerden fırladı Zehra. Arkasındaki adam bile engel olamamıştı. Genç kız, Hassan'ın yanına gitti. Eliyle adamın kolunu tuttu. Kendi dilinde bir şeyler söyledi. Faruk için yalvardığını anlamak zor değildi.

Faruk'un yüreği sıkıştı.

"Görüyorsun işte!" dedi Hassan ona. Acımasız gözleriyle Faruk'u işaret etti. "Çok inatçı bu delikanlı. Senin de benim de başıma dert açacak. Sonra o diğer adamlar, dostları... Bizim ülkemizde, bizim hakkımızda araştırmalar yapıyorlar. Birçok işimize engel oldular bile!"

"Yine de söz verdin bana! Onun hayatına karışmayacaktın. Kılına bile zarar vermeyecektin. Sözünü tut yoksa..."

"Zehra!" dedi Faruk dişleri arasından. Onun kendisi için böyle çırpınması yüreğini sıkıştırmıştı.

Hassan kaşlarını kaldırdı. "Yoksa ne?"

"Yoksa seninle asla gelmem!"

Hassan kötü bir yüz ifadesiyle sırıttı. "Ne kadar aptalsın ya! Sen beni aramasan yerini bulamaz mıydım sanıyorsun? Uyan artık! Kısa süreli bir rüyadaydın ve rüya bitti! Bu saatten sonra artık senin iznine ihtiyacım mı var sanıyorsun? Seni buldum! Benimle geleceksin. İster gönüllü ol ister zorla, seni alıp götüreceğim."

"Evet ama ona dokunursan... ben de burada ölürüm daha iyi!" dedi Zehra öfkeyle.

Hassan pençe gibi eliyle genç kızı kolundan tuttu. Sertçe çekti. "Dinle, kızım! Buna sevinecek bir sürü insan tanıyorum. O yüzden şansını zorlama. Sana duyduğum tutkuya dua et!" Ardından yine sertçe ittirdi. "Ben seni ehlileştirmesini bilirim, aptal!"

Dengesini kaybeden Zehra, arkasındaki sehpaya takıldı. Oradan yanlamasına yere düştü.

Bu Faruk için iplerin koptuğu son noktaydı. Elindeki tabancayı doğrulttu ve Hassan'ın kötü bakışlı yüzüne ateş etti. Bir düşmanı gerçekten öldürmek istiyorsa iki noktasından birisine ateş etmesi gerektiğini biliyordu. Öncelikle kafası sonra da kalbinin hizası...

Mermi hızla uçup Hassan'ın tam alnına çarptı.

Adam bir adım geriledi ama hayret ki suratından ne kan fışkırdı ne de başka bir şey... Yere de düşmedi. Kocaman delik açılmış alnıyla öylece ayakta sallandı. Zehra ise düştüğü yerden toparlanmaya çalışıyordu. Bir anda odanın içi karıştı. Faruk kendisini korumaya çalışarak tabancasını diğer adamlara doğrulttu. Mermiler odanın içinde uçuşuyordu.

Genç adam kolundan ve sırtından vurulduğunu hissetti. Canı acıyordu ama bu ateş etmesine engel değildi. İri adamların hepsi aldıkları mermi yaralarıyla yere devrilirken neyse ki o ayakta kalmayı başarmıştı. Tabancasını yeniden Hassan'a doğru çevirdi.

Hayret! Adam hâlâ sırıtıyordu. Alnı parçalanmıştı ama sanki sinek ısırmış gibi rahattı. Çırpınan Zehra'yı da belinden tutup kolayca yerden kaldırmış, kendisine çekmişti. Siper olarak kullanıyordu onu. Üstelik elinde bir tabanca belirmişti.

"Görüyorsun ki beni öldüremezsin!" dedi alaycı bir sesle. Gözleri şeytani ışıltılarla doluydu. "Ben kolayca ölmem ama sen şimdi öleceksin..." Adamın beyaz dişleri gözüktü. Gerçekten de evde o anda yaşananlardan, ortamdaki kaostan ve yaptığı her kötülükten keyif aldığı belliydi.

"Tamam!" dedi Faruk. Sesi belirsiz bir endişeyle dolmuştu. "Onu bırak... Aramızda halledelim bunu!"

Zehra o esnada nasıl yaptıysa kot pantolonundan ince, uzun bir bıçak çıkardı. Çırpınırken döndü ve bıçağı Hassan'ın göğsüne hızla sapladı. Neredeyse sonuna kadar sokmuştu. Hassan hafif bir sendeleme yaşadıysa da Zehra'yı bırakmadı. Hatta daha sıkı tutarken tabancasının namlusunu genç kızın

Faruk bir adım öne çıktı. "Dur!" dedi endişeyle. Bu hamleyi Hassan gibi o da beklemiyordu. İşin garibi, Hassan ne alnının parçalanmasından ne de kalbine yediği bıçaktan etkilenmişti. Adam âdeta terminatör gibiydi. Bu durum ister istemez Faruk'u endişelendirmişti. Üstelik Zehra'nın şakağındaki tabancanın ciddiyeti de göz önündeydi.

"Merak etme, sıra sana gelecek!" dedi Hassan öfkeyle. Zehra'nın son yaptığı hamleyle birlikte kabaran öfkesi, genç kıza olan derin sevgisinin bile önüne geçmişti.

Faruk ve Zehra bakıştılar...

Genç kız hafifçe yutkundu. Güzel gözleri korkuyla doluydu. Fakat bu korkunun kendisi için olmadığı o kadar belliydi ki... Tüm içtenliğiyle, tüm sevgisiyle Faruk için korkuyordu.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadı Zehra. Birer damla gözyaşı yanaklarından aşağıya süzüldü. "Seninle her şey çok güzeldi..."

Ve Hassan o anda tetiğe basıverdi. Genç kızın son sözleri adamı daha da öfkelendirmişti.

Bir mermi Zehra'nın şakağından girerken yeşil gözleri son kez titredi. Siyah kısa saçları diğer yandan çıkan mermiyle havalandı.

Faruk donup kalmıştı. İnanamıyordu... Gözleri irileşmiş bir hâlde yere düşen genç kıza bakıyordu. Hassan'ın o anda tabancasının kendisine çevrilmesini umursamadı bile.

Zehra... Hayır! Bu bir rüyaydı! Rüya olmalıydı!

Faruk yatağında hızla doğruldu. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Kesik kesik nefes alıyordu. Gözleri karanlık yatak odasında gezindi. Kimsecikler yoktu. Ne Hassan ne de bir başkası...

Birkaç saniye öylece durdu. Kendisine gelmeye çalışıyordu. Sonra ayaklarını yataktan aşağıya indirdi. Yalın ayak, uzun adımlarla odasından dışarıya çıktı. Doğruca Zehra'nın odasına gitti. Neredeyse korkuyla aralık duran kapısı önünde durakladı. Sonra derin bir nefes alıp kapıyı yavaşça ittirdi.

Ne görmeyi umduğunu bilemiyordu. İçerisi kendi odasına göre nispeten daha aydınlıktı. Pencereden gelen ışık odadaki yatağın bir kısmını aydınlatıyordu. Gözlerini kıstı. Genç kızı kocaman yatakta huzurla uyurken görünce yüreğine inanılmaz bir ferahlık çöktü. Tuttuğu nefesini geri bıraktı.

Zehra sakin bir şekilde sırtüstü yatıyordu. Sıcak gelmiş olmalıydı ki ince örtü üstünden beline kadar kaymıştı. Yüzünü net göremiyordu ancak kırmızı geceliğinin hafif hareketlerinden aldığı nefesleri hissedebiliyordu.

Genç adam hâlâ rüyasının etkisindeydi. Doğruca yanına gitti. Emin ol-

Yanına doğru sessizce oturdu. Gözleri yüzündeydi. Nefesini duymaya çalışıyordu. Ne kadar sessiz olursa olsun yatağın kıpırdaması ile Zehra uyanmıştı. Belki de odada bir başkasının varlığını hissetmişti. Güzel gözleri yavaşça aralandı. Kendisini seyreden Faruk'u görünce bu sefer tamamen açıldı. Önce ürkmüş olsa da genç adamı görünce rahatladı.

"Faruk!" dedi endişeyle. Çünkü onun yüzündeki sıkıntıyı odanın loşluğuna rağmen fark etmişti. Yattığı yerde biraz doğruldu. "Sen... Sen iyi misin?"

Zehra'nın konuşabiliyor olması Faruk'u iyice rahatlattı. Derin bir nefes aldı. "Evet, iyiyim..." dedi hafif bir sesle.

"Ne oldu? Kötü bir şey mi var? Annen? Baban? Onlar iyiler mi? Yoksa Berna?"

"Hayır, Hepsi iyi. Sadece kötü bir rüya gördüm."

Zehra gülümsemeye çalıştı. "Rüya mı?" Ne diyeceğini bilemedi. Sonra uzandı. Genç adamı bir anne şefkatiyle kendisine çekti. "Gel, anlat bana!"

Faruk bu sevgi dolu kucaklanmaya hiç karşı çıkmadı. Yatağa uzandı. Yüzünü onun diri göğüslerine âdeta bir ihtiyaçla yasladı. Bir kolunu da ince vücudunun üzerine atmıştı. Teninden yayılan mis gibi kokuyu çekerken gözlerini minnetle yumdu. Hâlâ gördüğü rüyanın etkisinde olması ilginçti. Zehra'nın başına saplanan mermi ve kendisine son kez bakan yeşil gözleri aklından çıkmıyordu.

Zehra onun kâbus yüzünden nemlenmiş saçlarını sevgiyle okşadı. Ona biraz daha zaman verdi.

"Anlatmayacak mısın?"

"Şimdi anlatmak istemiyorum..." diye konuştu genç adam. Gözleri hâlâ kapalıydı. Belli ki anlatarak o rüyayı yeniden yaşamak istemiyordu.

Zehra gülümsedi. Göğüslerindeki sevgiye muhtaç başı ona hiç ağır gelmiyordu. Sevgiyle saçlarını okşarken kafasına bir öpücük kondurdu.

"Peki, öyle olsun..." diye fısıldadı. "Yarın anlatırsın."

Faruk sessizdi. Birkaç saniye sonra başını kaldırıp alçak sesle sordu. "Burada, yanında yatabilir miyim?"

Genç kız parmaklarının hareketini bir saniye için kesti. Sonra kolunu aşağıya indirip geniş omzunu sardı. Diğer eliyle de başını göğsüne doğru sevgiyle çekti. "Tabii..." Aklında onun nasıl bir rüya gördüğü düşüncesi geziniyordu. Onu korkutan ne olabilirdi ki? "Canavar falan mı gördün yoksa?" diye sordu gülümseyerek. Çocuğunu sorgulayan bir anne gibiydi.

"Onlardan korkmayı bırakalı çok oldu..." Başını oynattı. Bu sert göğüsler ne kadar da rahattı. Aynı hatırladığı gibiydi.

Saniyeler, dakikalara dönüşürken ikisi de sessizdi. Faruk hafif dokunuşlarla okşanmanın etkisiyle iyice gevşemişti. Üstelik çok rahat bir pozisyondaydı.

Bir süre sonra yeniden uykunun karanlığına daldı. Sarıldığı kadının sağlıklı olduğunu bilmek, sabaha kadar kesintisiz uyumasını sağlayacaktı. Zehra ise onun bu çocuksu hâli karşısında belirsizce gülümsüyordu. Parmak uçlarıyla başını okşamaya devam ediyordu. Bir süre sonra o da uykuya daldı. İnce parmakları, bilinçsiz okşamalarını kesti.

Çok geçmeden sabah oldu. Bu odaya pencereden daha fazla ses geliyordu. Faruk uyandığında başka bir yatakta olduğunu önce anlayamadı. Hâlâ gerçeklikle hayal dünyası arasında bir kafa bulanıklığı yaşıyordu. Sonra aklına gece olanlar geldi. Hızla doğruldu. Başını çevirdi. Zehra'nın odasında olduğunu anlamıştı ama genç kız neredeydi? Yatakta değildi.

Sonra odanın dışından gelen sesleri duydu. Çatal bıçak sesleri gibiydi. Zehra mutfakta olmalıydı. Rahatlayarak yataktan indi. Doğruca mutfağa gitti.

İşte tüm canlılığı, gençliği ve yaşam enerjisiyle o zayıf göçmen kız oradaydı. Sırtı kendisine dönüktü. Kot pantolonu ve ona yeni aldığı sarı bluzu ile capcanlı görünüyordu. Arkası dönük olmasına rağmen Faruk'un geldiğini fark etmişti. Ekmek kesmeyi bıraktı. Ona döndü. Yüzünde tatlı bir tebessüm belirmişti.

"Günaydın, sevgili patronum!" dedi keyifli bir sesle. "Uyandın mı?"

Kapı ağzında duran Faruk, gözlerini ondan kaçırdı. "Günaydın!" derken masanın üzerindeki zengin kahvaltıya baktı. "Evet, uyandım. Sen erken mi kalktın?"

"Çok erken değil..."

"Benim yüzümden mi?"

"Niye ki?"

"Yatağında seni rahatsız etmiş olabilirim... Sana ağır gelmedim mi?" Biraz sıkıntıyla sormuştu Faruk.

İkisi de hangi pozisyonda uyuyakaldıklarını hatırlıyorlardı. Zehra hafifçe kıkırdadı. "Benim yastığım rahattı. Seninkini bilemem tabii... Sert diye söylenip duruyordun."

"Espri yeteneğin gelişiyor galiba!" diye mırıldandı Faruk. Eliyle henüz uykulu olan yüzünü ovuşturdu.

"*Körle yatan şaşı kalkar* demişler. Seninle yatmaya alıştım sanırım. Ayrıca göğsümde uyuman değişik, hoş bir tecrübeydi..." İtirafından utanmış gibi eliyle masayı işaret etti. Yanakları kızarmıştı. "Her şey hazır!" Onun perçemleri ıslanmamış dağınık saçlarından ve muşmula suratından henüz banyoya bile gitmediğini anladı. "Tabii önce git yüzünü yıka, hazırlanıp gel. Sonra da kahvaltımızı edip işimize gidelim."

"Yine de önce yüzünü yıkamalısın. Hatta bence duş al. Dün gece gördüğün rüyadan sonra epey terlemiştin."

"O hâldeyken yanında mı yattım? Sana sarıldım bir de!"

Zehra onun sıkıntısıyla pek ilgilenmemiş gibiydi. Omuzlarını silkti. "Terleyince iğrenç kokan çok erkek gördüm. Sen şanslısın bence. Seni tuzla yıkamış olmalılar. Çok güzel kokuyordun..."

Bu açıklama genç adamı içgüdüsel olarak rahatlatmıştı. Onun aklında tiksindirici bir anı bırakmak istemezdi. "Peki, teşekkürler..." Durakladı kısa bir an. Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Duşu beraber alalım mı?" diye şansını denedi sonra. "Ter bulaştırdığım yerlerini sabunlardım."

Zehra gülümsemeye devam ediyordu. "Performansının yine eskiye döndüğünü görmek güzel. Gece bir yerlerimi mıncıklamayınca biraz endişelenmiştim doğrusu. Belli ki kendine gelmişsin." Bir eliyle kısa saçlarını havalandırdı. Saçları bu hareketiyle biraz dağıldı. "Üzgünüm ama gördüğün gibi ben duşumu aldım bile!"

Faruk yüzünü buruşturdu. "Yazık oldu..."

"Evet, maalesef öyle... Bununla yaşamak zor olacak ama idare edebilirim sanırım. Hadi duşunu al, giyinip gel ve sonra bana o korkunç rüyanı anlat."

Faruk uslu bir çocuk gibi oradan ayrıldı. Geceki karamsarlık hâlâ ruhunu sıkıyordu. Duşunu aldıktan sonra yatak odasına geçti. Yatağı toplanmıştı. Zehra'nın düzelttiği belliydi. Çarşafları bile değiştirmişti. Giyinip odadan çıktı. Elinde olmadan oturma odasına göz attı. Sanki orada yine Hassan'ı görecekti. Gözleri yerde gezindi. Kendi vurduğu adamlar da yoktu elbette. Yeniden mutfağa geçtiğinde genç kızın bir sandalyede oturduğunu ve televizyon izlediğini gördü.

Zehra onun geldiğini görünce hemen ayağa kalkmıştı. "Kızarmış ekmek kaç tane yersin? Beş tane yeter mi?" diye sordu. "Bu dilimler epey ince." Ekmek kızartma makinesinin başına geçti. Önceki günden kalmış ekmeği incecik dilimlemişti. Çok büyük dilim sayılmazlardı. Üç tanesini kızartma makinesinin içine atıp düğmesine bastırdı. Sonra sorusuna bir cevap almak için genç adama döndü.

"Yeterli, teşekkürler..." dedi Faruk. Onun yanına geldi. Meraktan şakağına baktı. Her şey normal görünüyordu. Kurşun deliği falan yoktu. Paranoya yapıyordu artık. Kötü bir rüyaydı işte! Zehra gayet iyiydi.

Elinde olmadan ona arkadan sokuldu. Merminin delip geçtiği şakağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Bugün çok ışıltılı görünüyorsun!" dedi içtenlikle. "Çok da güzelsin!"

Zehra yan gözle ona bakmıştı. "Teşekkür ederim. Sarı bluz yüzünden olmalı."

Faruk bir şey demedi. Genç kızın kokusu da güzeldi. Oradan uzaklaştı ve masadaki iki sandalyeden birisine oturdu. Gözleri masada gezindi. Birer bardak taze sıkılmış portakal suyu bile vardı. Zehra'nın bardağı yarımdı. Onu beklerken yudumlamış olmalıydı. Kendi bardağına uzanıp birkaç büyük yudumda bitirdi. İçinin yangınına iyi gelmişti.

Ekmeklerin kızarması uzun sürmedi. Zehra onları bir tabakla masanın ortasına bıraktı. Yeniden üç dilim ekmek daha koydu. Kendisi en fazla iki dilim yiyebilirdi zaten.

"Eee?" diye sordu merakla. O da sandalyesine oturdu. "Kâbusunu anlatmayacak mısın?"

Faruk kızarmış ekmeklerden birisine tereyağı sürerken önemsizmiş gibi burun kıvırdı. "Pek hatırlamıyorum..."

"Hiç mi hatırladığın bir şey yok?"

Genç adam huzursuzca kıpırdandı. Aslında tamamına yakınını net bir şekilde hatırlıyordu.

Hassan'ı gördüğünü söyleyerek onu korkutacak değildi. Rüyada bile olsa genç kızın mutfağı ışıldatan neşesini kaybettireceği açıktı. Adamın onu şakağından vurduğunu da söyleyemezdi. Peki ya o son sözleri?

Seni seviyorum... Seninle her şey çok güzeldi.

Rüyasında neden böyle bir detay görmüştü ki? Kendisine bakan şu güzel gözlerde öyle büyük bir aşk ışıltısı yoktu. Sıcak, içten ve sevgi dolu olabilirdi ama bu sevgi bilinen türden değil gibiydi.

Hayatında ilk kez bir kadının aşk dolu bakışları ve sevgi içeren sözleri kalbine işlemişti. O da aksi gibi saçma bir rüyadaydı. Hassan onu şakağından vurmadan önce nasıl da içten bakmıştı.

"Birkaç şey sadece..." dedi onun sorusuna cevap olarak.

"Eee? Ne gördün?" O da kızarmış dilimlerden birisine uzandı.

"Belki hoşuna gitmez..."

Zehra yaşına uygun bir neşeyle güldü. "Ben de mi vardım rüyanda?"

"Evet..."

"Rüyanda benimle ilgili en fazla ne görebilirsin ki?" Yeşil gözleri parlak, dolgun dudakları keyifliydi. "Ayıp bir şeyler olsaydı gece yanıma öyle ürkmüş bir hâlde gelemezdin. Kötü bir şey olmalı... Dert etme, alt tarafı rüya! Ben çok inanmam zaten."

Faruk ekmeğine tereyağı sürmeyi bitirmişti. Üzerine biraz karabiber ekledi. "Ben de inanmam. Zaten inanılacak bir yanı da yoktu."

"Anlat o zaman! Rahatlarsın işte!"

Faruk elindeki dilimi masaya geri bıraktı. Bir an genç kızın gözlerine baktı. "Beni sevdiğini söylüyordun..." dedi aniden.

Zehra da kızarmış ekmeğinden küçük bir parça koparıp üzerine tereyağı sürmüştü. Tam çilek reçeli ekleyecekti ki onun son cümlesi üzerine durakladı. Ekmek parçasını tabağına geri bıraktı. Bakıştılar kısa bir süre.

"Bu mu canını sıktı?" diye sordu Zehra. Gülüşü azalmış, sesi durgunlaşmıştı.

"Sıkmadı aslında..." Omuz silkti. "Beni sevdiğini söylemen güzeldi. Rüyamda gerçek gibiydi."

Zehra yeniden gülümsedi. İçinin rahatladığı belliydi. "Bu doğru zaten. Seni sevdiğimi biliyorsun. Yoksa sabredilecek bir adam değilsin."

"Evet..." dedi Faruk da gülümseyerek. "Beni sevdiğini elbette biliyorum. Ben de seni seviyorum ama... ama... rüyamdaki hisler, tam da senin şu anda anladığın gibi bir şey değildi."

"Nasıldı peki?"

"Boş ver!"

Ekmek kızartma makinesinin zamanlaması dolunca içindeki ekmekler hoplayarak genç kızın dikkatini dağıttı. Yerinden kalktı. Masanın üzerindeki ekmek tabağını alıp yeni kızarmış olanları içine bıraktı. Masaya dönerken bakışları Faruk'un üzerindeydi.

Sonra dayanamadı. Tabağı masaya bırakıp onun yanına gitti. Masanın kenarı yüzünden hafif bir zorlamayla genç adamın kucağına oturdu. Zayıf olmanın faydasını sonunda görmüştü. Kollarını boynuna doladı. Faruk da onun ince belini tutmuştu. Genç kız gülümseyen gözlerle kendisine baktı.

"Sanırım hâlâ sana âşık olmamdan korkuyorsun... Rüyanda öyle bir şey mi gördün?" diye sordu anlayışlı bir tavırla.

"Evet..."

"Ne yapıyorduk? Seks değilse nedir?"

"Değildi..." Hafif bir nefes aldı. "Aslında... aslında senin öldüğünü gördüm..."

"Öldüğümü mü?" Gülümsedi. Faruk'un korktuğu kadar etkilenmemişti. "Bizde *tersi olur* derler. Ömrüm uzamış demek ki!"

"Ölmeden önce de beni sevdiğini söyledin..."

Genç kız bu sefer sesli bir kahkaha attı. "Bak, gördün mü? Rüyada her şeyin tersi olurmuş. Demek ki ben seni sevmiyorum... Yani seviyorum ama âşık falan değilim. Sen sadece iyi, tatlı, biraz muzır, biraz çocuksu ve hoş bir adamsın. Fakat âşık olunacak adam olmadığını sana daha önce söylemiştim."

"Sen hâlâ o zayıf adamını arıyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle!" Elleri genç adamın omuzlarını okşuyordu. Sonra bir eli yakışıklı yüzüne kaydı. Yanağını hafifçe okşadı. "Alt tarafı bir rüya! Bu kadar etkilenecek bir şey yok."

"Gerçekten bana âşık olmak istemez miydin?"

"Hayır..."

"Ciddi bir şey soruyorum ben!" Faruk'un sesi de ciddi olduğunu gösteriyordu. Gözleri, genç kızın gözlerinin derinliklerine dalarak zihninden geçenleri anlamak ister gibi bakıyordu.

Zehra bir an durup düşündü. Gözleri kısa bir süre için genç adamın dudaklarına kaydı.

"Eğer... senin de beni sevme ihtimalin olsaydı..." dedi yavaşça. "Sanırım seni sevmek beni çok mutlu ederdi."

Faruk onun sözlerini düşünüyor gibiydi. Sessiz birkaç saniye geçti. Sonra Zehra hafifçe eğildi. Dudaklarını genç adamın dudaklarına dokundurdu. Üzerinde yumuşakça gezdirdi. Henüz çok acemiydi. Öpmeyi tam öğrenememişti. Yine de öptüğü dudaklarda güçlü bir etki sağlayabiliyordu.

"O zaman seni sürekli böyle öpmek çok hoşuma giderdi..." diye fısıldadı dudaklarını tam çekmeden. "Dostça değil, bir sevgili gibi..."

"Öyle mi?"

Zehra onun elini tuttu. Göğüslerine götürdü. Sarı bluzu üzerinden çok belli olmasa da kocaman avucunun rahatça kavrayabileceği kadar ortadaydı.

"Ve bunları okşamandan duyduğum keyfi açıkça gösterebilirdim..." diye mırıldandı. Genç adamın parmakları hareketlendi. Bu okşamayla bile genç kızın bedeni gerilmişti. Gözleri aldığı keyifle bulanıklaştı. "Beni veya göğüslerimi öpmeni özellikle isterdim. Aynı şekilde başka yerlerimi de..." Yanakları hafifçe kızarmıştı. Dudaklarını ondan iyice uzaklaştırdı.

"Bunları sevgili olmadan yapmak imkânsız mı?"

Zehra gülümsedi. "Sevgili olmayı değil, sevmeyi kastediyorum ben. Sevseydim sana hiç engel olamazdım sanırım. Siz erkekler sevmeden de bir kadınla birlikte olabiliyorsunuz. Fakat biz kadınlar öyle değiliz."

"Saçmalık! Nice kadınlar var ki hiçbir istek duymadığı bir adamla birlikte olabiliyorlar. Her kadın kocasını veya para için birlikte olduğu erkeği seviyor mu sanıyorsun? Aslında kadınlar için daha kolay... Sadece hoşlanıyormuş gibi yapması yeterli."

Genç kız bir an düşündü. Faruk haklıydı. "Evlenseydim eğer Hassan'la benim olacağım gibi mi?"

"Ve Ahmed gibi... Sana tecavüz edebilirdi ve maalesef buna engel olamazdın."

"Yine de siz erkekler her durumda zevk alıyorsunuz, değil mi? Biz istemesek bile!"

Faruk başını eğdi. "Evet ama sadece istersek. Çoğu kadının sandığının aksine istemiyorsak eğer bize ait o şey sertleşmez!"

Zehra anlamadan onun yüzüne bakıyordu. Sonra ne demek istediğini anladı. "Sertleşmezse... sevişme olmaz mı?" diye sordu masumca.

"Şaka mı yapıyorsun? O kadarını da biliyor olman lazım!"

"Pek bildiğim söylenemez..." diye itiraf etti Zehra. Parmak uçları saçlarını, ensesini okşamaya devam ediyordu. Göğsündeki el de geri çekilmemişti. Hafif hafif okşamaya devam ediyordu. Okşamanın etkisiyle bluzunun bir omzu seksi bir şekilde aşağıya kaymıştı. Narin omuz çıkıntısı hoş bir etki bırakıyordu. "Normal hâlini bilmiyorum ki sertleşme dediğinde neyi kastettiğini anlayayım. Tahmin edebiliyorum sadece... Gerekli bir şey olduğunu anladım sanırım."

Faruk buruk bir şekilde gülümsedi. "Öğreneceksin bir gün nasılsa..."

"Tahminim bile korkunç bir hayal yaratıyor zihnimde. Kadın için çok keyifli olmadığına eminim..." Aklında hâlâ birkaç soru olduğu belliydi. Burnunu kıvırdı. "Ama o şeyin sertleşmesi için bir kadını sevmeniz de gerekmiyor, değil mi?" diye bir tespit yaptı. "Ahmed beni sevmiyordu. Sadece istiyordu."

"Kim bilir! Belki de zaman içinde sana âşık olmuştu..." diye mırıldandı Faruk.

"Yine de sevmeniz gerekmiyor, değil mi? Asuman'ı seviyor musun? Ya da bugüne kadar beraber olduğun tüm diğer kadınları? Kuaför Sevda var mesela... Onu sevdin mi?"

"Evet, bu kısımda işler gerçekten biraz karışık..." diye itiraf etti Faruk. "Yine de görsel olarak beğenmemiz, hoşlanmamız gerekiyor."

Zehra birkaç saniye düşündü. "Peki, sana özel bir şey sorabilir miyim?" diye tereddütlü bir şekilde mırıldandı.

"Beş dakikadır zaten özel bir konu konuşuyoruz."

"Doğru ama..." Yanakları kızarmıştı. "Mesela ben..." dedi genç kız yavaşça.

"Ne olmuş sana?"

"Zayıf göçmen kızı, heyecanlandırabildi mi seni hiç?" Gözleri utançla süzüldü. "Beni okşadığın zaman veya öptüğünde, sende hiç sertleşme oldu mu?"

"Sence?"

"Ben... bilemem ki!"

"Niye öğrenmek istiyorsun?"

"Merak ettim sadece!"

"Sandığından daha çekicisin..." Faruk onun yüzünü süzüyordu. "Sevilecek bir kadınsın üstelik. Beni anlayamadığım bir şekilde etkiliyorsun. Ellerimi senden uzak tutamıyorum." Hafif bir nefes aldı. "Ve evet, sana

dokunduğumda etkileniyorum... Zaten öyle olduğunu hissetmedin mi? Mutfak tezgâhında, bacaklarının arasına yanaştığımda?"

Zehra o anları hatırlamış gibi başını salladı. "Evet, epey kendisini hissettiren bir baskıydı..." Yutkundu. "Ben de hoşlandım."

"Demek ki kadınların da bir erkekle birlikte olabilmesi için sevmeleri gerekmiyor. Fiziki yapıları farklı olsa da dürtüler evrensel. Her cins için aynı..."

"Yani Hassan'la evlensem ve birlikte olsam... hoşuma gitme ihtimali var mı?" Düşünceli bir ifadeyle genç adamın yüzünü süzüyordu.

Faruk dişlerini sıktı istemsizce. Bu hayal aklında hoş düşüncelere yaratmamıştı. "Eğer biraz tecrübesi varsa olabilir," diye onayladı onu istemeden.

"Peki, senin tecrüben çok diye mi... hoşlanıyorum ben acaba?"

"Hoşlanıyor musun?"

"Şu anda bile içim ürperiyor..." Bu itirafı gözlerini kaçırarak yapmıştı. Bakışları göğsünde gezinen ele gitti. "Yine de ben sevmediğim birisiyle bir ilişki yaşamak istemem."

"Sevgi zor elde edilen bir şey."

"Biliyorum..." Bakışları yeniden genç adama kilitlendi. Gözleri birbirinin derinliklerinde kaybolmuştu. Kararsızca mırıldandı. "Peki, senin şeyin... şu anda... içime girebilecek kadar sertleşti mi?"

"Kendinden gurur duymak mı istiyorsun?"

"Hayır..." Saniyeler sonra aklındaki düşünceyi ona çekinikçe söyledi. "Sadece görmek istiyorum."

"Ne?" dedi Faruk şaşkınca.

"Evet..." Ayağa kalktı. "Onu göster bana! Yeterince güzel ve istekli olursa belki içime girmesine izin veririm."

"Sen ne istediğini bilmiyorsun!"

"Biliyorum... Sadece sevmediğim bir adamla olmasındansa seninle olmasını tercih ederim. Hadi yatak odasına gidelim." Genç adamı çekiştirip ayağa kaldırdı. "Fikrimden caymadan gelsen iyi olur."

Faruk şaşırmıştı iyice. Zehra ne diyordu böyle? Ayağa kalktı ama hemen yürümedi. "Zehra, bu önemli bir karar!" diye uyardı onu.

"Biliyorum... İçimde hâlâ gelecekle ilgili bir korku var. Yani seninle ve Hassan'la alakalı... Onun bir gün beni bulacağını biliyorum. Beni zorla kaçırma ihtimali çok yüksek. Belki bakire olmamam onu engeller. Belki seni sevdiğimi düşünürse benden vazgeçer. Belki seni gerçekten nişanlım, evlenmek istediğim adam olarak kabul eder."

"O öyle düşünecek diye ben böyle bir teklifi kabul edemem..."

Zehra irkilmişti. "Benimle olmayacak mısın? Beni istemiyor musun?"

Faruk sıkıntılıydı. "İstiyorum ama..."

"Gel o zaman..." Elinden yine çekiştirdi. "Sadece Hassan için değil, kendim için de istiyorum. Beni en güzel sevecek, ilk tecrübemde mutlu edecek kişinin sen olduğunu biliyorum."

"Zehra!"

"Fazla zamanımız yok!" Zehra garip bir şekilde etrafına bakmıştı. Sanki birisi onlara engel olacaktı. "Gidelim hadi!"

Faruk anlamamıştı. "Bu şekilde senden faydalanmak istemiyorum!" dedi sıkıntıyla. "Seninle olmak istiyorum ama bu doğru değil!"

Zehra buruklaşmıştı. Elini yine hafifçe çekiştirdi. "Acele et! Başlıyor!"

"Ne başlıyor?"

Genç kız yine gözlerini etrafında gezdirdi. "Anlamadın mı?"

"Zehra?"

Genç kız hafifçe irkildi. Sanki eve birisi girmiş gibi davranıyordu. Oya genç adam ne bir ses duymuştu ne de başka bir belirti algılamıştı.

Zehra endişeli gözlerini ona dikti. "Çok geç artık! Şunu bilmeni istiyorum ki seni seviyorum... Seninle her şey çok güzeldi."

Bu sözler?

Bu sözler tanıdıktı! Rüyasında da aynısını söylemişti. Genç kız şakağında bir tabanca varken cesur bir ifadeyle genç adama hislerini belli etmişti. Peki, nasıl oluyordu da aynısını söylüyordu?

"Zehra, neler oluyor? Ne demek istiyorsun?"

"Ben..."

Sonra Zehra ayakta dengesini kaybetmiş gibi sendeledi. Faruk anlayamıyordu. Ne olmuştu şimdi genç kıza? Zehra'nın başı aniden yana kaydı. Ardından şakağında küçük bir kızarıklık belirdi.

"Faruk, zamanımız daralıyor..." diye acı dolu bir sesle fısıldadı. Gözleri irileşti yavaşça. Alnındaki kızarıklık büyüdü. Bir anda kocaman bir delik ortaya çıktı. Bir sihir gibiydi. Faruk öne atılıp sendeleyen genç kızı tuttu. Yere düşmeden yakaladı. Şimdi alnının diğer tarafında da kocaman bir delik belirmişti.

Kan...

O delikten şimdi kıpkırmızı bir kan sızıyordu! Onun kurşun yarası olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi. Bir önceki rüyasının birebir aynısı oluyordu o anda. Sadece Hassan yoktu!

Genç kıza sıkıca sarıldı. "Zehra! Zehra!" diye adını söyledi. Bir bebek gibi genç kızı kollarında tutuyordu. Hassan ortada olmayabilirdi ama bir erkek gülmesi geliyordu kulağına. Zehra'ya yaptığından dolayı mutlu olan, sadist

bir adamın gülüşüydü bu. Etrafına baktı ama onu göremedi. Genç kızın bedenini de bırakamıyordu.

"Zehra!" dedi acı dolu bir sesle. Genç kız çoktan gözlerini yummuştu. Nefes almıyordu.

Sonra garip bir şey oldu. Hassan'ın gülme sesi yok oldu. Ardından berrak ama endişeli bir sesleniş duydu.

"Faruk! Faruk!" Genç adam o sesi tanıyordu.

Bu ses... Bu ses Zehra'ya aitti ama o olamazdı!

Genç kız kollarının arasında, cansız bir şekilde yatıyordu. "Faruk, kendine gel!" diyordu aynı ses. Genç adamı sarsıyordu hatta. "Faruk, rüya görüyorsun!"

Rüya mı?

Gözleri aralandı. Kendisini sarsan kişiye öylesine baktı. İlk anda gördüğüne pek inanmadı. Ne oluyordu? Hayır, doğru görüyordu. Karşısındaki zayıf kız, Zehra'dan başkası değildi! Genç kız yatağın üzerine çıkmış, dizleri üstünde onu uyandırmaya çalışıyordu. Genç adamın bulanık bakışları netleştikçe güzel yüzündeki endişeyi de görmeye başladı.

İşte o anda yüreği inanılmaz bir ferahlamayla doldu. Zehra yaşıyordu!

Kahretsin! Ne biçim bir rüyaydı bu?

Hatırlamaya çalıştı. Hatırladığı en önemli şey, Zehra'nın şakağından vuruluşuydu. Hassan'ın onu acımasızca vurduğunu hatırlıyordu.

Bir de 'seni seviyorum' cümlesini...

Zehra!" dedi hızlanmış nefeslerle. Yatakta hızla doğrulmuştu. Zehra hâlâ tam önünde, dizlerinin üzerine çökmüş bir hâlde ve endişeli bakışlarla kendisine bakıyordu. Sonra genç kız onun dağılmış, terli saçlarını sevgi dolu bir temasla düzeltti.

"Evet..." dedi neredeyse aşk dolu bir sesle. "Benim! İyisin! Sorun yok! Sadece kötü bir rüya gördün!" Dizleri üzerinde yaklaşıp başını göğsüne çekti. Terli teninin geceliğine değmesini hiç aldırmadı. "Kötü bir rüya sadece..."

Faruk bir çocuk gibi onun ince vücuduna sarıldı. Nefesi yavaş yavaş düzene girinceye kadar da öylece kaldı. O kadar sıkı sarılmıştı ki biraz daha sıksa genç kızın kemikleri kırılacaktı. Yine de Zehra şikâyet etmedi. Göğsüne yaslanmış bedeni teskin etmek için yavaş yavaş okşuyordu. Dizlerinin üzerinde durmak her ne kadar zor olsa da pozisyonunu değiştirmedi.

Ta ki Faruk kollarını gevşetinceye kadar.

"İyi misin?" diye sordu Zehra onun yüzünü görmeye çalışarak.

"Evet..." dedi genç adam. Başını geri çekti. Gözleri gerçek olduğundan emin olmak ister gibi genç kızın yüzüne çevrildi. "Evet, iyiyim."

"Güzel... Dur, sana su getireyim."

Ondan uzaklaşmak için hareketlenmişti ki Faruk buna izin vermedi. "Hayır, gitme!"

Zehra gülümsedi. "Geçti artık... Kötü bir rüyaydı sadece. Hemen dönerim."

"Hayır, istemiyorum. Benimle kal!"

Zehra kararsızca duruyordu. Sonra başını eğip onayladı. "En azından lambayı söndüreyim."

Faruk isteksizce kollarını gevşetti. Genç kız yataktan indi. Faruk'un sesini duyması bir mucizeydi. İşin doğrusu, tuvalete kalkmıştı ve yatmak için geri dönüyordu. Koşarak odaya girerken yakmış olduğu lambanın düğmesine geri bastı. İçerisi yine loş olmuştu. Doğruca yatağa yöneldi. İnce yorgan Faruk'un kıvranışlarıyla ayak ucunda toplanmıştı. Onu düzeltip yatağa uzandı.

Beklemediği şey, genç adamın hemen yan dönüp yüzünü göğsüne yaslamasıydı. Bir koluyla da sıkıca sarılmıştı. Zehra'nın havadaki eli kısa bir şaşkınlığın ardından göğsündeki genç adamın vücuduna konumlandı.

"İyi misin?" diye sordu.

Faruk başını hafifçe salladı. Yüzünü göğsüne biraz daha bastırmıştı sanki. Kocaman kafasının ağırlığına rağmen bedeni genç kızı yormuyordu.

"Ne gördün rüyanda?"

"Hatırlamıyorum..." Sesi boğuk çıkmıştı.

"Adımı sayıklıyordun." Genç adamın saçlarına bir öpücük kondurdu. "Bana bir şey mi oluyordu rüyanda?"

Faruk sessizdi.

"Kötü bir şey mi?" Zehra iki göğsü arasındaki yüzünü görmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Teskin etmek ister gibi kaslı kolunu okşadı. "Peki, şimdi uyu bakalım. Sabaha konuşuruz. Hem üzülme, rüyalarda olan her şeyin tersi olacağını söylerler. Öyle değil mi? *Hayır olsun* diyelim..."

23. BÖLÜM
EVLENSEK Mİ?

Zehra uyandığında pozisyon değiştirmiş olduklarını fark etti. Faruk kendisini geri çekmiş, yüzüstü kendi yastığına yatmıştı. Ancak kalın kolu hâlâ genç kızın bedeni üzerindeydi.

Hafifçe gerindi. Sonra gece olanları düşündü. Faruk onu böyle ürkütecek nasıl bir rüya görmüş olabilirdi ki? Kendi adını kaç kere sayıklamıştı. Belli ki gördüğü kâbus, kendisiyle alakalıydı.

Başını yana çevirip yakışıklı yüzüne baktı. Sessizce uyuyordu. Gülümsedi. Bazen davranışları kestirilemeyen bir çocuk gibi oluyordu bazen de dünyanın en koruyucu, en olgun adamı.

İşin ilginç tarafı, genç adamla ilgili hiçbir şey kendisini üzmüyor, rahatsız etmiyordu. Sebebini anlayamıyordu. Kocası olmayan sağlıklı bir erkeğin yatağında böyle korkmadan yatmak, kollarında huzur bulmak saçma değil miydi? Ona olan güveni çok farklı bir boyuttaydı. Çok tecrübesi olmasa da başka bir erkeğin bu yakınlığı kendi çıkarına göre değerlendirmeye çalışacağını tahmin edebiliyordu. Sadece birkaç okşamayla veya bir iki küçük öpücükle bırakmayacağını bilmek zor değildi.

Aklına gelenlerle biraz ürperdi.

Ya Faruk da bir gün daha fazlasını isterse? Ya zayıf vücudu gece karanlığında herhangi bir kadınınki gibi çekici gelirse? Onunla gerçekten sevişmek isterse?

Elbette izin vermezdi ama...

Ama'sı vardı işte! Şimdi uyanıkken böyle mantıklı düşünmek kolaydı tabii. Göğüslerini meydana çıkarıp öptüğünde de izin vermemeliydi. Fakat o an yaşanan o duygular o kadar engellenemezdi ki her şeyin önüne geçmişti. Hassan'ı unutmuş, Faruk için olan endişesi silikleşmiş, geriye sadece dokunuşları ve öpücükleri kalmıştı.

Genç adamın kolunu yumuşakça göğsünden uzaklaştırdı. Yataktan kalkıp terliklerini giydi. Saat henüz çok erkendi. Faruk'u uyandırmasına gerek yoktu. Bir duş alsa iyi olurdu. Sonra da kahvaltı hazırlardı.

Sessizce odadan çıktı. Duşunu alıp kendi odasına geçti. Faruk'u uyandırmamak için saçlarını çok kurutamamıştı. Zaten kısa olduğu için çok sorun değildi. Eskisi gibi uzun olsaydı kalın tellerini kurutmak epey zaman alırdı.

Sıcak Suriye ikliminde nemli olması sorun olmasa da Türkiye'de ıslak gezmek tehlikeliydi.

Kot pantolonunu ve çiçek desenli kırmızı kazağını giydi. Bu kazakla daha genç göründüğünü fark edince onu çıkardı. Yerine önceden giydiği toprak rengi bluzunda karar kıldı. Olgun bir sekreter gibi görünmek istiyorsa çocuksu giyinmemeliydi.

Mutfağa geçip masanın üzerini sildi. Kahvaltı tabaklarını ve çatal bıçağı güzelce yerleştirdi. Sonra buzdolabını açtı. Kahvaltılıkları çıkarıp masanın üzerine dizdi. Meyve kısmında daha önce almış olduğu portakalları gördü. Onları da çıkarıp plastik limon sıkacağında tek tek sıktı. Biraz zaman almıştı ama birer bardak portakal suyu çıkarmak çok zor olmamıştı. Faruk'un bardağının üstünü bir peçeteyle kapattı. Kendi portakal suyunu yudumlarken içi ferahladı. Gerçekten tadı güzeldi.

O arada çayı da demledi. Sonra kızartmak için ekmekleri dilimlerken arkasında bir hareketlilik hissetti. Hafifçe yan dönüp kapının ağzında dikilen Faruk'a baktı.

"Günaydın!" dedi genç adama gülümseyerek. Gözlerini siyah tişörtünün meydana çıkardığı kaslı kollarından, geniş göğsünden kaçırmaya çalıştı.

Faruk hâlâ durgun görünüyordu. "Günaydın..." dedi düz bir sesle. Gözleri genç kızın üzerinde gezinmişti. Kalçasına yapışan kot pantolonu ve toprak rengi bluzu ile capcanlı görünüyordu. "Erken mi kalktın?"

"Çok erken değil..."

"Benim yüzümden uyuyamadın, değil mi?"

Zehra ona doğru dönüp belini mutfak tezgâhına yasladı. "Gece olanları söylüyorsan eğer zaten tuvalete kalkmıştım. Sayıkladığını duyunca odana geldim. Beni sen uyandırmadın yani... Sonra da mışıl mışıl uyudum."

"Ne sayıkladım?"

Zehra'nın kalın, güzel kaşları hafifçe kalktı. "Hatırlamıyor musun?"

Faruk mutfağa girdi. Gözleri masanın üzerine yerleştirilmiş ağız sulandırıcı kahvaltılıklardaydı. Kendisine özel salamı ve bir bardak portakal suyu bile vardı. "Pek değil... Beni sarsıp uyandırdığını hatırlıyorum sadece."

"Adımı sayıklıyordun."

Genç adamın kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Uyandığında neredeyse kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarıldın bana."

"Canını mı acıttım?" Sesi üzgün çıkmıştı.

"Biraz ama sorun değil. Kötü bir kâbusun içindeydin. Sanırım benim başıma da kötü bir şey gelmişti. Ölüyor muydum yoksa?"

Faruk gözlerini kıstı. Sonra duruşu değişti. Zehra'nın yanına geldi. Onun şaşkın bakışları altında kafasını tuttu. Sağa sola çevirirken gözleri şakağındaydı.

"Hey! Ne yapıyorsun?" Zehra gülmüştü elinde olmadan.

"Hâlâ bir rüyada olup olmadığımı anlamaya çalışıyorum."

"Söyleseydin ben seni çimdiklerdim. Boynumu kırmana gerek yoktu."

"Gerçek gibi görünüyorsun..." dedi Faruk onun sözleriyle ilgilenmeden.

"Gerçeğim tabii! Kâbusunun içeriğini hatırlamaya başladın sanırım?"

"Birazını..."

"Anlatmak ister misin? Bana ne olduğunu cidden merak ediyorum. Kafam kopmuş gibi davranıyorsun."

"Saçma bir rüyaydı işte. Şakağından yaralanmıştın." Ellerini geri çekti. Öldüğünü söylemek istememişti. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Zehra tatlı bir şekilde gülümsedi. Artık gerçekten daha sık gülümsüyordu. En azından Faruk'un yanında. "Korkmadım... Yani senin için biraz endişe duydum tabii ama kısa sürede geçti. Dostumu, patronumu ve en sevdiğim adamı göğsümde uyutmak da değişik bir deneyimdi. Anne olmaya hazırım sanırım."

Onun esprili, genç adamı rahatlatmaya uğraşan hâli gerçekten sevimliydi. Faruk da hafifçe gülümsedi. Genç kızın gür siyah saçlarını karıştırdı. "Bana bir tane anne yeter..." Geri çekildi. "Gidip bir duş alsam iyi olur. Görünüşe göre gece epey terlemişim."

"Tamam..."

"Rahatsız olmadın mı?"

Zehra'nın kaşları soru sorarcasına kalktı. "Niye ki? Terledin diye mi?" Faruk sesini çıkarmayınca Zehra onun içini rahatlatmak için gülümsedi. "Aslında eskiden olsa rahatsız olacağımı düşünürdüm. O da benim için bir ilkti. Ayrıca hiç kötü kokmuyordun..." Ardından masumca gözlerini irileştirdi. "Terli bir erkeğin kokusundan hoşlanmak sapkınlık mı?"

"Beni rahatlatmak için böyle söylüyorsun!"

"Diğer sevgililerin ne diyordu bu konuda?"

Başka kadınların konusu açılınca Faruk bundan hoşlanmadı. "Konuyu saptırma! Mesele ikimizin arasında... Neyse, gidiyorum ben!"

"Git!"

Faruk yerinde hafifçe oyalandı. "Sen de gelmek ister misin?" Sanki bu diyalog bir yerden tanıdıktı.

Zehra teklifi ciddiye almış gibi davrandı. "Çok isterdim ama ben duşumu aldım bile!" Bir eliyle kısa saçlarını havalandırdı. "Bak, hâlâ nemli."

Bu tavır bile genç adama tanıdık gelmişti. "Yazık oldu..." dedi yumuşak bir sesle. "Terimin bulaştığı her yerini sabunlardım. Eğlenirdik hem de..."

Zehra gülerken yeniden ekmek kesme işine döndü. "Bu üzüntüye dayanabilirim sanırım!" dedi şakacı bir sesle. Sonra ciddileşti biraz. "Kahvaltıda kaç dilim kızarmış ekmek istersin? Dilimler epey ince, haberin olsun."

Faruk bütün bu konuşmaları çok iyi hatırlıyordu. Gülümsemesi kayboldu. Kahretsin! Neler oluyordu böyle? Sanki Zehra birazdan yine yere düşecekti. Gidip onu yine kontrol etmek istiyordu. Hâlâ rüyada olabilir miydi?

"Üç veya dört yeterli..." dedi genç adam mutfaktan çıkarken.

Zehra son kez masayı kontrol etti. Sonra sandalyesine oturup portakal suyunu yudumlamaya başladı. Faruk gelinceye kadar bir yandan da haberlere göz atıyordu. Kendi ülkesi ile ilgili bir haber göremedi.

Genç adam geldiğinde hemen ayağa kalktı. O da kot pantolon ve koyu mavi bir gömlek giymişti. Nemli saçlarını güzelce taramıştı. Tıraş da olmuştu. Cildi pırıl pırıldı. Oldukça yakışıklı görünüyordu.

Ekmek kızartma makinesinin düğmesine basıp çalıştırdı. "Şu Erzurum'dan gelecek makine teçhizatı ile ilgili bir sıkıntı var mı acaba?" diye sordu Faruk'a.

"Yarın akşam yola çıkacak. Niye sordun?" Genç adam masanın kenarındaki sandalyeyi çekip oturdu. Sonra portakal suyu dolu bardağına uzanıp eline aldı. Birkaç büyük yudumda bitirdi. İçi ferahlamıştı.

"Dün Hüseyin Bey gelip sordu da..."

"Cuma günü dedik ya!" Sesi sanki sinirli gibiydi. "Gelmesine ne gerek varmış? Telefon açabilirdi."

"Annesi kek yapmış. Bana da göndermiş. O ara sordu."

Faruk gözlerini ona çevirdi. "İlginç..."

"Niye ilginç olsun ki? Merak edip sorması normal."

"Annesinin kek göndermesini kastediyorum." Bu sefer gerçekten homurdanmıştı. "Bu ne samimiyet?"

"Bence güzel bir düşünce..."

"Annesinin senden nasıl haberi olmuş ki?"

Ekmek kızartma makinesi bir tıkırtıyla içindeki üç dilimi yukarıya kaldırdı. Zehra elini yakmamaya çalışarak onları alıp bir servis tabağının içine bıraktı. Üç dilim daha koyup düğmesine bastı. Ardından kızarmış dilimleri götürüp masanın ortasına bıraktı.

"Bilmem..." dedi önemsemiyormuş gibi. Dönüp bu sefer bardaklara çay koymaya gitti.

Genç adam bir dilim kızarmış ekmek aldı. Gereksiz bir özenle üzerine tereyağı sürdü. Hâlâ sıcak olan ekmeğin üstündeki yağ hızla erimişti. Üzerine biraz da karabiber ekti.

Zehra çayları getirip masaya bıraktı. Sonra kızaran diğer ekmekleri de getirdi. Bilerek oyalanıyordu. Huzursuz olmuştu. Faruk'un niye sinirlendiğini anlayamıyordu. Genç adam hâlâ rüyasının etkisinde miydi acaba? Alt tarafı nakliyenin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini teyit etmek istemişti.

Genç adam ekmeğinden bir parça ısırdı. Gözleri karşısına geçip oturan Zehra'daydı. "Söylemeyi unuttum..." dedi sonra aniden. "Bugün saat dörtte nikâha gideceğiz."

Zehra iri gözlerini ona çevirdi. "Nikâha mı?" Merakla bakıyordu. "Kimin?"

"Yavuz abinin..." dedi Faruk kısaca.

Zehra şimdi daha da şaşırmıştı. Kaşları hafifçe kalktı. "Yavuz Bey evleniyor mu?" diye hayretle sordu.

"Evet..."

"Ama hani evlenmek istemiyordu? Annen öyle demişti..."

Genç adam omuz silkti. "Ben bu işlerden anlamam. Belki de âşık olmuştur... Dün gece yoldayken beni arayıp ikimizi de davet etti. Geldiğimde sen uyukluyordun. Söylemeye vakit olmadı. Bugün saat dörtte sade bir nikâh olacakmış. Bir de akşam yemeği varmış ama biz kalamayız. Bu gece özel bir sevkiyat daha olacak. İki gün evde olmayacağım."

Zehra ne diyeceğini bilemeden bakıyordu. "Ben... Ben nikâha gelmesem olmaz mı?" diye sordu çekinik bir sesle.

"Niye?"

"Kimseyi tanımam etmem. Onun yakın arkadaşları gelecektir eminim. Öylesine zengin bir adam, ne derse desin sade bir nikâh yapamaz. Ben rahat edemem..."

Genç adamın gözleri onun üzerinde gezindi. Kaşları çatılmıştı. Hâlâ canı sıkkın gibiydi. O sürekli gülümseyen Faruk, o sabah sanki tatile çıkmıştı.

"Saçmalama! Niye rahat edemeyeceksin?" diye sordu. "Bana eşlik edeceksin. Bugün gündüz vakti boş olacağım. Kahvaltıdan sonra çıkar, sana kıyafet bakarız. Dün almaya gidemediğimiz iyi oldu. Belki nikâh için özel bir şeyler giymek istersin."

Zehra iç çekti. Gözlerinde hafif bir yalvarma vardı. "Faruk..." dedi yavaşça. "Ne giyersem giyeyim ben... orada hep bir yabancı gibi..."

Genç adam onun sözünü kesti. "Zehra!" dedi o da kararlılıkla. "Ne Yavuz abi ne de dostları seni asla küçümsemezler. Onlar öyle insanlar değiller. Ben çoğunu tanıyorum. Sana hak ettiğin değeri vereceklerdir."

Bakıştılar bir an. Genç kızın hâlâ tereddüt içinde olduğunu görmek kolaydı. Faruk elindeki ekmek diliminden kocaman bir ısırık daha aldı. Parmak uçlarında küçük bir parça kalınca onu da ağzına attı. Sonra çayına uzandı. Artık konuşmanın bittiği belliydi. Zehra ona engel olamayacağını biliyordu.

"İki gün nereye gideceksin?" diye sordu genç kız. İlk kez genç adamın evde olmayacağı bir nakliye işi oluyordu. Merak etmişti.

"Doğuya..." dedi Faruk rahatça. "Korkmazsın, değil mi?"

"Kendim için hayır ama senin için evet!" Sesi gerçekten tedirgindi. "İki günlük yol biraz riskli değil mi? Trafik bu! Yorulacaksın, uykun gelecek, başka araçlar var... Kaza yapabilirsin."

Genç adam yeni bir ekmek dilimine uzandı. "Bir sürü insan uzun yol şoförlüğü yapıyor. Yorulursam eğer çekerim kamyoneti, bir kenarda dinlenirim." Ekmeğine tereyağı sürüyordu bir yandan da. "Merak etme, sorunsuz gider gelirim. Berna'yı çağırayım mı yanına?"

"Gerek yok. İdare ederim ben. Cuma ve cumartesi büroyu açarım. Hem böylece vakit de geçer. Pazar mı geleceksin?"

"İnşallah..."

Kahvaltıda başka bir şey konuşmadılar. Zehra ortalığı toplarken Faruk da ona yardım etti. Kahvaltılıkları buzdolabına koyması bile hoş bir davranıştı. Zehra ona içten bir teşekkür gülümsemesi atınca araları yeniden yumuşamış oldu. Faruk yeniden sakin hâline dönmüştü. Onun az önce neden sinirli olduğunu Zehra hâlâ anlayamıyordu.

Ortalık toparlanınca ikisi birlikte evden çıktılar. Kamyonetle gitmişlerdi. Önce büroya uğradılar. Bir saat kadar hâlâ netleşmemiş logoları üzerinde çalıştılar. Mağazaların açılış saatini bekliyorlardı. İşin ilginç yanı, saat on gibi arka arkaya iki ayrı müşteri gelmişti. Faruk'ta bir çeşit sihirli bir tılsım vardı. Adamlara hiç yalakalık yapmadığı hâlde iki işi de kolayca aldı.

"Yeni kamyon şart oldu!" dedi Faruk kahvelerini içerlerken. Şimdi büroda ikisi yalnızdı. "Daha büyük olmalı. Uzun yol yapabilmeli. Başka firmalarla ortak çalışınca elimizde fazla bir kâr kalmıyor."

Saat on bire doğru gelirken bürodan ayrıldılar. Faruk onu bu sefer Bornova'da bulunan büyük bir alışveriş merkezine götürdü. O saatte bile kalabalıktı. Dükkânlar sokak usulü yan yana ve karşı karşıya dizilmişti. Hem yürürken temiz hava alınabilecek hem de alışveriş yapılabilecek güzel bir ortamdı. Oturma bankları, süs havuzları, kafeteryalar, elektronikten kıyafete kadar her ünlü markanın yer aldığı kocaman bir mahalleydi. Neredeyse satışı olmayan hiçbir marka yoktu. Hemen yanı başında da bir ev için ihtiyaç duyulabilecek devasa büyüklükte bir mağaza yer alıyordu.

Park alanları da büyük olduğu için Faruk kamyoneti kolayca boş bir yere park etti. Sonra genç kızın koluna girdi. İlk iş kıyafet almaktı. Ardından büyük mağazada halı bakacaklardı. Zehra'nın odası hâlâ halısızdı.

Genç adam ilgili bir koca gibiydi. Genç kızı yol boyu gördüğü her mağazaya soktu. Zaman hızla akıyor, elleri zamanla poşetle doluyordu.

"Maaşımdan ödeyeceğim, değil mi?" diye sordu Zehra emin olmak için. Çünkü o anda bile elinde on değişik markanın poşetini tutuyordu. Daha da fazlası Faruk'un elinde vardı. O kadar çok kıyafet almışlardı ki Zehra artık genç adamı durdurmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Faruk neredeyse gördüğü her şeyi satın alıyordu. Genç kıza yakışacağını düşündüğü her şeye el atıyordu.

"İçin rahat olsun!" dedi Faruk gülümseyerek. O anda büyük bir mağazanın içindeydiler. "Bunların hepsini vakıf karşılıyor. Benim cebimden bir kuruş çıkmıyor. Ayrıca hesabına da her ay bir miktar para yatacak. İlki yarın yatıyor sanırım. Banka kartın da postada. Gelince istediğin gibi harcayabilirsin."

"Benim bir hesabım mı var?" diye sordu Zehra şaşkınca.

"Elbette var! Ben de maaş vereceğim. Artık zengin bir göçmen güzeli sayılırsın!" derken sırıtıyordu Faruk. "*Evlensek mi?*"

"Sana nasıl inanayım?"

"Evlilik konusunda mı?"

"Hayır ya! O konuda dalga geçtiğini biliyorum zaten. Bu kıyafetlerin parasını bir vakfın ödediği konusuna inanmıyorum. Sen kendi cebinden ödemiyor musun şimdi?"

Faruk burun kıvırdı. "Bana yalancı mı diyorsun sen? Çok kurcalama da alacağını al hadi! Gerisine karışma!" Gözleri o anda kırmızı bir elbiseye kaymıştı. Tek parça elbiseyi genç kıza gösterirken gözleri parlıyordu. "Hey! Bu nasıl? Nikâhta bunu giyebilirsin?"

Zehra'nın da gözleri kırmızı elbiseye kaydı. Sonra iç çekti. "Nedir sendeki bu kırmızı takıntısı?"

"Sana yakışıyor!"

"Bu olmaz. Fazla iddialı... Nikâh gece vakti olsaydı ve çok kalabalık olsaydı belki giyebilirdim. Daha sade bir şey olmalı... Evlenen ben değilim sonuçta." Elinde zor taşıdığı poşetleri havaya kaldırdı. "Bunların içinden iyi bir kombin çıkarabilirim."

"Olmaz! Nişanlımın güzel görünmesini istiyorum."

"Yüzümdeki yaralarla mı?"

"Yara mı?" Faruk bir an onun pürüzsüz cildine, insanın içine işleyen bakışlarla süslenmiş yüzüne baktı. O yaraların uzun süredir farkında bile değildi. Zaten neredeyse kaybolmak üzereydi. "Bunlar seni sen yapan güzel şeyler, Zehra Hanım. İnan bana, güzelliğine hiçbir etkisi yok. Belki seni daha iyi bile gösteriyor. Vahşi, savaşçı, namusu ve canı için dövüşen özel bir kız

Zehra kaşlarını hafifçe çattı. "Sen iyi misin? Kaçtır bana *güzel* diyorsun ve iltifat ediyorsun..." Sesi şüpheliydi. "Beni başka kadınlarla mı aldatıyorsun yoksa?"

Yaptığı espri o kadar samimiydi ki Faruk o sabah ilk kez içten bir kahkaha attı. Mağazada birkaç kişi onun bu keyifli gülüşü karşısında şaşırmışsa da iki gencin hoş bir muhabbet içinde olduklarını düşünüp tebessüm ettiler.

Faruk ona sokuldu. Gülen gözlerinde eğlenceli bir tehdit vardı. "Seninle tanıştığımdan beri hiçbir kadınla birlikte olmadığımı biliyor musun?" diye sordu merakla.

Zehra iri gözlerle donup kalmıştı. Dudakları kıpırdadı ama ilk anda bir şey söyleyemedi. "Niye... beni suçluyorsun ki?" diye sordu sonra duraksayarak. "Sana evinde kalmamın iyi bir şey olmayacağını, rahat edemeyeceğini söylemiştim."

"Evet, söylemiştin..." diye yine suçlar gibi onayladı onu genç adam. Gözleri hâlâ gülümseyerek baksa da ciddi konuşmaya başladığı belliydi. "Ama senin sandığından daha çok veya ben kendi düşündüğümden daha fazla rahatım. Evim tertemiz. Yemeğim yapılıyor, çamaşırlarım yıkanıp ütüleniyor, çayım kahvem önüme geliyor. Üstelik evde senin gezinmeni izlemek bir zevk. Sessiz ve çözümcüsün. Hayatından şikâyet etmeyen fazla kadın tanımıyorum. Sen en kötü şartlarda olmana rağmen bir kere bile mızmızlanmadın..." Ona biraz daha sokuldu. "Ve en önemlisi bana katlanabiliyorsun. Öpmeme, sana dokunmama sesini çıkarmıyorsun. Tek yapmadığımız şey çocuk..."

Zehra yutkundu. "Sana sabrediyorum ama... o kadar da ileri gidemem!" dedi tatlı bir muziplikle. Faruk'un yakınlığı yine dengesini bozmak üzereydi. Hoş losyonunun kokusu burnuna doluyordu. Bilmeden dudağını yaladı. Dili dudağının üzerinde kısacık bir an gezinse de Faruk'un dikkatini çekmişti.

Bir erkeği bu hareketiyle tetikleyeceğini nereden bilecekti ki?

Derin bir nefes aldı genç adam. "Bana böyle bakmaya devam edersen ve... yine aynı şeyi yaparsan seni herkesin içinde öperim..." dedi açıkça.

Zehra gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini genç adamın gözlerine dikmiş, anlamadan bakıyordu. "Ne..Ne yaptım ki?" diye adeta kekeledi.

"Dudaklarını yalamak bir erkek için açık bir çağrıdır!" dedi Faruk hafifçe homurdanarak.

"Ne çağrısı?"

"Cinsel olarak aklına ne gelirse..."

Zehra zorlukla gülümsedi. "Komiksin!" dedi hemen. "Ben öyle bir şey yapmadım." Konuyu değiştirmesi gerektiğinin farkına vardı birden. Cidden de Faruk gözlerini onun dolgun dudaklarına dikmişti. Genç kız bu bakışları hak etmek için ne yaptığını hiç bilmiyordu. Gözlerini istemsizce kaçırdı.

Etrafında gezdirdi. Biraz ilerideki reyonda en önde duran bir elbiseye gözleri kaydı. "Bak, bu elbise nikâh için uygun olur!" dedi aceleyle.

Faruk da bu dikkat dağıtma olayından memnundu. Zehra'nın dudakları o anda gözüne çok güzel gelmişti. Bakışlarını onun baktığı yöne çevirdi. Zehra elindeki poşetlerle oraya doğru yönelmişti bile.

Gri renkli, ince askılı ve çok gösterişli olmayan tek parça bir elbiseydi. Belinde elbisenin kendi renginde bir kemer vardı. Kumaşın dokusu ve hafif fitilli deseni sadeydi.

Elindeki poşetleri yere bırakan genç kız, elbiseyi askısıyla birlikte çekip aldı. Hafifçe çevirdi. Askının iç tarafında bir kumaş parçası daha vardı. Aynı kumaştan yapılmış şal gibi bir şeydi.

"Çok sade değil mi?" diye sordu Faruk beğenmemiş gibi.

"Sade olsun zaten. Ben evlenmiyorum sonuçta!"

"Rengi güzel değil."

"Gri bana yakışır..." Yutkundu. "Yani eskiden yakışırdı," diye ekledi hemen.

"Hassan seni hiç gri elbise içinde gördü mü?"

"Tabii ki hayır! Nişanlı da olsak pek yalnız kalmazdık. Örtünürdüm ben kalabalıkta. Ev kıyafetiyle birkaç kere ya görmüştür ya görmemiştir." Üzerindeki beden numarasına baktı. "Bu bana olur sanırım. Göğüs kısmı biraz açık mı?"

"Üzerinde görmem lazım!" dedi Faruk. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Bunu denemek istediğine emin misin?"

"Beğendim ben."

Faruk gri rengin herkese yakışmayacağını çok iyi biliyordu. Yine de Zehra'yı kırmak istemiyordu.

Kabinlerin önü bomboştu. İçeri giren genç kız kapıyı çekti. Soyunup elbiseyi dikkatle giydi. Kesimi oldukça dardı. Kendisinden daha zayıf kadınlar da mı vardı acaba? Yoksa çocuklar için miydi bu?

Aynadan kendisine baktı. Hayır, bu çocuklar için olamazdı. Göğüsleri olan bir yetişkin için tasarlanmıştı âdeta. Sütyeninin bir kısmı gözükünce onu da çıkardı. Dik göğüsleri kıyafetin önünü tamamen doldurmuştu. Göğüs kıvrımları hafif açık yakasından görünüyordu.

Dudağının kenarını ısırdı. Elbiseye bayılmıştı ama ince askıları ve göğüslerinin oluğunu belli eden kesimiyle fazla mı iddialıydı acaba?

Kapıyı araladı. Başını hafifçe dışarıya çıkardı. Genç adam bir giysi poşeti yığını arasında, bekleme koltuğunda oturuyordu. Elinde telefonu vardı.

"Faruk!" diye seslendi. Allah'tan etrafta kimse yoktu. Sadece satıcı bir kız ileride dağılmış kıyafetleri düzenliyordu. Genç adam onun seslenişini

duyunca gözlerini telefonundan kaldırdı. "Bakmak ister misin?" diye sordu genç adama.

Faruk hemen yerinden kalktı. Belli ki istiyordu. Kafasını ve vücudunun bir kısmını kabinden içeriye soktu. Gözleri genç kızın üzerinde gezindi. Zehra ona doğru dönmüştü. Merakla genç adamın düşüncesini söylemesini bekliyordu.

Faruk gördükleri karşısında etkilenmişti. Elbise Zehra'nın üzerine çok güzel oturmuştu. Kıyafetin gri tonu beyaz cildiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Gözleri göğüs kısmına kaydı. İzmir'de sokakta gezmek için bile kapalı sayılabilecek olan bu dekolte, Faruk'u huzursuz etti. Güzel göğüslerinin üst kıvrımı hayal gücünü inanılmaz bir şekilde zorluyordu. Başka erkekleri de zorlayacağı kesindi.

"Güzel..." dedi yavaşça. Neden kıskanıyordu ki? Buna hiç hakkı yoktu.

"Göğüs kısmı biraz açık mı sence?" diye mırıldandı Zehra. Yine aynaya döndü. Kendisini dikkatle inceledi. Sonra başını genç adama çevirdi. "Ne diyorsun?"

Faruk hafif bir nefes almıştı. Gri gibi puslu bir rengin, bir kadına bu kadar yakışacağını hayal bile edemezdi. Narin omuzları, ince kolları meydana çıkmıştı. Eteği uzun ama çok zarifti. Yuvarlak kalçalarından eşsiz bir zarafetle dökülüyordu. Zehra artık o kadar zayıf da görünmüyordu.

"Fena değil!" dedi kuru bir sesle.

"Beğenmedin sen?" diye bir tespit yaptı genç kız.

"Aslında çok beğendim ama..." Gözleri yine dekoltesine kaydı. "Ama şu şeyler..." Ne diyeceğini bilemiyordu. "Çok belli."

Sesindeki sıkıntı Zehra'nın dikkatini çekmemişti. "Göğüslerim, değil mi?" diye masumca sordu. Kendisini hiç utandırmayan bir soruydu bu.

"Evet... Şu an ellerimi onlardan zorlukla uzak tuttuğumu söyleyebilirim. Başkaları da öyle hissedecektir eminim."

Zehra gülümsedi. "O kadar da değil ya! Alt tarafı resmî bir nikâha katılacağız. Kim ilgilenecek benimle? Hem bunun şalı da var. Omzuma alırsam kimse dikkat bile etmez. Kış günü omuzlarım çıplak gezecek hâlim yok."

Zehra aslında doğru söylüyordu. Yine de onun bir anda bu kadar güzelleşivermesi Faruk'un kafasını karıştırmıştı. Genç kızın yüzünde makyaj bile yoktu. Soluk bir elbisenin onu böyle dikkat çekici yapması ilginçti.

"Peki, sen bilirsin..."

Sonunda Zehra onun huzursuzluğunu hissetti. Askıdaki şalı alıp çıplak omuzlarına attı. Dönüp ona baktı. "Bak, böyle olacak! Ne diyorsun şimdi?"

Genç adam isteksizce başını eğdi. "Evet, fena değil..."

"Tamam..." Şalı biraz serbest bırakınca dekoltesi yine meydana çıktı. Faruk'un hâlâ kendisini süzdüğünü görünce gülümsedi. "Hâlâ..." diye başladı genç kız. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle bakıyordu. "Hâlâ onları okşamak istiyor musun peki?"

"Oldukça cazip görünüyor." Faruk bakışlarını onun tertemiz gerdanından ayırmakta zorlanıyordu.

Genç kız kısa bir duraklamanın ardından başını eğdi. "Peki ama çok kısa bir süre olsun."

"Anlamadım?"

"Dokun işte! Ama dikkatli ol yakalanmayalım."

"Sen ciddi misin?" Faruk hâlâ onun sözlerine ve kendisine verilen bu izne inanamıyordu.

"Çabuk ol! Dışarıda eşyalarımız çalınmadan buradan çıksak iyi olur."

Faruk istekli bir şekilde elini uzattı. Gövdesini tam kapı ağzında olduğu için ne yaptığının görülmesi zordu. Zaten o sırada kabinlere yakın hiç kimse yoktu.

Kocaman avucu usulca Zehra'nın boynunun kenarında, ince kemikli omuzlarında gezindi. Değerli bir şeye dokunuyormuş gibiydi. Değerli, özel, sevilesi...

Zehra ise kıpırdamadan bekliyordu. Hassas parmaklar iki göğsünün oluğuna kaydığında nefesini tuttu. Kısa bir duraklamanın ardından genç adamın eli üstten içeri kaydı. Elbisenin bir askısı aşağıya düştü. Kumaşı kolayca sıyrıldı. Şimdi genç kızın çıplak göğsü, araştıran avucunun altında hızla can bulmuştu. Hevesle sertleşen göğüs uçları bu yoğun temasın etkisiyle iyice gerildi. Göğüsleri kabardı. Bu temas o kadar güzeldi ki okşaması için verdiği izni de doğal karşılıyordu. Bu çok garipti! Sadece ve sadece bu genç adamın dokunuşları kendisine doğal geliyor, onu utandırmıyor, suçluluk hissettirmiyordu.

Neden bütün bedeniyle bu yakışıklı genç adama aitmiş gibi hissediyordu? Neden bütün kalbiyle ona ait olduğunu düşünüyordu? Şu daracık yerde ortaya çıkardığı göğüslerine iştahla bakan Faruk ne hissediyordu acaba? Sadece bir çift güzel memeye dokunmak mıydı tüm arzusu?

Zehra sonunda hafifçe geri çekildi. Gülümsemeye çalıştı. "Tamam..." diye fısıldadı. Ortaya çıkan göğüsleri cayır cayır yanıyordu. "Yakalanacağız! Bu kadar yeter mi?" diye sordu genç adamın gözlerine bakarak. Sadece göğüsleri değil, vücudu da anlamsızca alev almıştı. "Hevesin geçti mi?"

"Evde olsaydık daha ileri gitmek isterdim..." dedi genç adam dürüstçe.

"Evde değiliz ama!" diye mantıklı bir şekilde karşılık verdi Zehra. Hafifçe yutkundu. "Daha ilerisi de mümkün değil zaten! Bunu biliyorsun!"

"Sadece okşamam... sana yetiyor mu?"

Zehra eliyle çıplak göğüslerini örtmüştü. Narin omuzlarını silkti. "Evet, hoşuma gidiyor... Fırsatçısın ama aynı zamanda saygılısın da. Ben istemeden bana bir şey yapmayacağını biliyorum."

"Bir erkeğe o kadar güvenme..." Onun elini hafifçe ittirip yeniden göğüslerini ortaya çıkardı. Sonra biraz canını acıtırcasına ikisinin de üzerinde gezindi. "Ben dâhil tüm erkekler böyle çekici şeyler karşısında mantıklarını kaybederler."

Zehra birkaç saniye daha onun okşamasına izin verdi. Sonra elini tuttu yumuşakça. "Korkutma beni..." diye fısıldadı. "Buna izin vermem bile cesaretimi zorluyor."

"Ahmed bunları görmüş olsaydı eminim on mermiyle bile ölmezdi." Gülümsemeye çalıştı. Sonra elini zorlukla geri çekti. "Şalını almayı unutma," dedi yavaşça. "Ve onunla sıkıca örtün nikâhta! Kimse bakmasa bile benim bakacağım kesin."

Zehra da gülümsedi. İkisinin de gülümsemesi zorakiydi. "Deli..." diye fısıldadı. "Çık hadi!"

Faruk alışveriş sırasında tüm detaylarla uğraşıyordu. Gri elbiseye uygun, yine gri renkli ışıltılı bir çanta aldırmayı ihmal etmedi. Zehra'nın küçücük ayaklarına alınacak gri topuklu ayakkabıyı bile o düşündü. Zehra çekingenliğinden ötürü ekstra bir şey talep edemiyordu. Neyse ki Faruk yeterince müsrif, yeterince ilgiliydi. Saç tokasından iç çamaşırına kadar her şey aklındaydı.

Zaman akıp gidiyordu. Mevcut poşetleri taşımak zorlaşınca kamyonete götürüp içine bıraktılar. Ardından bir kere daha alışverişe geri döndüler. Faruk'un kafasında alınacaklar bitmemişti. Evde giyebileceği şeylerin dışında, dışarıda üşümeden giyebileceği kışlık kıyafetlere de önem veriyordu. Ek bir mont ve günlük ayakkabı bile almıştı. Faruk onu en son bir kuyumcuya soktu. Önünden geçerlerken birden kolundan tutup içeriye sokmuştu.

"Nikâh için bilezik almak istiyorum," demişti Zehra'ya. "Daha azı olmaz. Adamın bize emeği çok."

"Evet, en doğrusu..." dedi genç kız.

İçerisi epey kalabalıktı. Genç adam cam vitrindeki altın bileziklere göz atarken iki kadını nazikçe ittirmişti. İri bedeni yüzünden kadınlar ona yer açıp başka bir kısma doğru yöneldiler.

"Şu nasıl?" diye sordu Zehra'yı da yanına çekerek. Gösterdiği yerde bilezik yerine üzerinde taşlar olan sallantılı bir küpe takımı duruyordu. Hemen yanında altın kolyesi ve onunla uyumlu altın zincir bilekliği de yer alıyordu. "Ya da şu!" dedi biraz sağdaki başka bir takı grubunu göstererek.

"Hani bilezik alacaktın?"

"Alacağım... O kolay. Bunlar sana!"

"Faruk!" diye fısıldadı genç kız yüzünü ona çevirerek. "Bana böyle şeyler alamazsın! Suriyeli de olsam saf değilim. Altın her yerde altındır. Fiyatı her yerde yüksektir."

"Ben ödemeyeceğim..."

"Bana yalan söylemeyi bırak artık!" Zehra çok samimiydi. "İşine ayıracağın parayı bana harcamana daha fazla izin veremem." Dönüp gidecek gibi oldu. "Hadi gidelim..." Genç adamın da kolunu tutmuştu.

Fakat Faruk yerinden kıpırdamamıştı bile. "Gerçekten ben ödemiyorum..." dedi gülümseyen bakışlarla. Başını eğip dudağını kulağına yanaştırmıştı. Sesi alçaktı. "Babam bana ve Berna'ya çocukken bir hesap açmıştı. İhtiyacımızdan fazla para yatırdı oraya sürekli. Gerçi üniversitede epey işime yaradı. Üniversiteden sonra babamla tartışınca da o parayı şahsıma ait hiçbir işte harcamayacağıma dair kendime bir söz verdim. Fakat sen bu sözün dışındasın... Yani sana rahatça harcayabilirim. Hem babam da memnun olur."

Zehra hayretle bakıyordu. "Yine de sen ödüyorsun!" dedi alçak sesle.

"Merak etme, bence o kadar pahalı bir şey değildir bu! Çok param olunca sana daha da gösterişlisini alacağım. Kendi paramla gözlerin kadar şahane bir taşı satın almak çok güzel olacak. Tabii bu birkaç yılı bulabilir..." Keyifle sırıtmıştı.

Zehra'nın nefesi kesilmişti. "Faruk!" dedi fısıltıyla. "Bu... bu yine de yanlış olur!"

"Neden?"

"Ya karın? Evlenince ne der bu duruma?"

"Seni kıskanmayacak bir eş bulacağım artık!"

"Eşin beni kıskanmayabilir ama bana alacağın bir bakır teli bile kıskanacaktır!"

Genç adamın kaşları hafifçe kalktı. "Öyle mi diyorsun?" Sonra burun kıvırdı. "Zaten hemen evlenmek istemiyorum. Sonra düşünürüz bunu. Sen gösterdiğim takımı beğendin mi?"

Sesi kararlıydı. Konuyu orada kapattığı belliydi. Genç kızın dikkatini yine vitrindeki takılara çevirmişti. On dakika sonra Zehra'nın Sığacık'tan alınan sahte takıları gerçekleriyle yer değiştirmişti. Küpeleri küçük kulaklarına çok yakışmıştı. Yaşına uygun, sevimli pırıltılara sahipti. Boynundaki altın kolyenin ortasındaki taşın gerçek elmas olduğunu öğrendiğinde yine vazgeçme noktasına gelmişti ama Faruk onu engellemişti. Bileğine taktığı kibar künye ise daha özeldi. Faruk künyenin iç tarafına kendi adını yazdırmıştı.

Alaycı bir tavırla, "Biraz da kocan kıskansın!" diye fısıldamıştı kulağına. "Şimdi de şu hediye bileziği alalım."

Nikâhta takılacak bileziği Zehra'nın bileğine göre ama biraz daha bol olarak seçtiler. Yavuz'un eş seçiminde hızlı davranması, yeni gelinin zayıf ve güzel olabileceği ihtimalini düşündürse de herhâlde Zehra'dan daha zayıf olamazdı.

Tam hepsinin parasını ödemiş ve kuyumcunun kapısından çıkmışlardı ki genç adamın gözleri bu sefer de ön vitrindeki altın yüzüklere takıldı.

"Ne dersin?" diye genç kızı yumuşakça dürttü. Sesinde hafif bir neşe vardı. "Birer yüzük de biz takalım mı?"

Zehra şaşkınca bakıyordu. "Takmak mı?"

"Dedikodulardan kurtulmak için. Benim yanımda yaşayacaksan sahte birer yüzük takabiliriz. Tıpkı nişanlıymışız gibi..."

Zehra iç çekti. Onun bu hâline inanamıyordu. "Nişanlı da olsak aynı evde kalmamız dedikoduyu engellemez!" dedi sabırla.

"Hiç mi?" diye sordu Faruk bir çocuk saflığıyla.

"Bir iki hafta belki... Yüzükler sağ elden sola geçmedikçe hiçbir anlamı yok."

"Ne yani? Gerçekten evlenmemiz mi gerek?"

"Tabii ki hayır!" Zehra elinde olmadan onun bu hâline kıkırdamıştı. "Benim ayrı eve geçmem yeterli."

Faruk burun kıvırdı. "Benden uzak durmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun sen akrep kızı."

"Ve sırf istiyor diye *göğüslerimi okşamasına izin verdiğim adam* böyle buyurdu!" Hâlâ gülümsüyordu. Bu sefer genç kız onun kolunu dürttü. "Hadi gidelim. Saat üç olmuş... Yoksa nikâha yetişemeyeceğiz. Sen böyle mi geleceksin?" Gözleri onun spor kıyafetleri üzerinde gezinmişti.

"Beğenmedin mi?"

"Çok yakışıklısın ama ben elbiseyle, sen spor kıyafetlerle biraz komik olacağız."

"Değiştir diyorsun yani?"

"Takım elbisen var mı?"

"Takım elbise mi giyeceğim bir de?" Genç adamın canı sıkılmış gibiydi.

"Tabii ki! Siyah ceket ve beyaz gömlekle film yıldızı gibi olursun sen!"

Faruk iç çekti. "İkna etmeyi iyi biliyorsun!" Sonra gözleri karşı sokaktaki erkek kıyafetleri satan bir mağazaya kaydı. "Almak lazım öyleyse," dedi isteksizce. "Takım elbisem yok maalesef... Şu karşıda vardır ama oyalanırsak nikâha gerçekten yetişemeyeceğiz!"

"Biz de çabuk oluruz! Hadi gel!"

"Halı almadık daha!" diye söylendi Faruk.

"Nikâhtan sonra bakarız."

Zehra onun elini tutmuştu. Hiçbir art niyet yoktu. Hafifçe çekiştirdi. Erkek mağazasına giderken adımlarını sıklaştırmıştı. Girişte onları karşılayan erkek satıcıyla da genç kız muhatap oldu. Faruk'u göstererek onun iri bedenine uygun takım elbiseleri göstermesini istedi. Mevsime uygun olarak koyu renkli olmasını da özellikle söyledi.

Faruk birkaç tane deneyip genç kızın karşısına çıkmıştı. Bir erkeğin atletik olması iyiydi ama ya göğsü ya da kolları dar geliyordu. Hâlbuki Tamer Bey'in üzerindeki takım elbise onun vücuduna ne de güzel oturmuştu. Özel dikim olmalıydı. Faruk'a da özel dikim takım elbiseler gerekiyordu. Bunu anlamıştı.

Genç adamın son olarak giymiş olduğu koyu gri takım hoşuna gitti. Geniş omuzları ortaya çıkmıştı. Kol kasları belli belirsiz gözüküyordu. Pantolonu da beline tam oturmuştu. Ona uygun aldıkları beyaz gömlek de mükemmel bir ayrıntıydı.

"Damat seni kıskanacak!" dedi Zehra gözleri parlayarak. Gerçekten genç adam çok yakışıklı olmuştu. "Çıkarma artık üstünden. Ben de büroda giyinirim. Nasılsa orası müsait. Zaman kaybetmeyiz."

İnsanın acelesi olunca zaman gerçekten deli gibi akıyordu. Kamyonetle büroya gitmeleri de biraz zaman almıştı elbette. Zehra hemen dip odada üstünü değiştirdi. Ten rengi çorap ve yeni ayakkabılarla kendisini bayram çocuğu gibi hissetti. Kısa saçlarını hızlı hızlı taradı. Biraz dağınık görünse de bu saç sitili artık ona, güzel yüzüne yakışıyordu.

Kapı açılınca Faruk'un geldiğini anladı. Belli ki genç adam daha fazla sabredememişti.

"Hazır mısın?" diye sordu Faruk.

"Az kaldı..." Arkasından sokulan genç adama döndü. Kollarını iki yana açıp parlak gözlerle baktı. "Nasıl olmuşum?"

Faruk belli etmeden yutkundu. Gri renkle sarmalanmış bir kadın nasıl böyle capcanlı görünebilirdi? "Şal!" dedi uyaran bir sesle.

"Alacağım, merak etme... Üşürüm yoksa." Dönüp koltuğa oturdu. Elbisesi ile uyumlu yeni gri çantasına eskisinden aktarma yapmaya başladı. Fazla bir şey yoktu zaten. "Azıcık makyaj da yaptım mı tamamdır!" dedi genç adamın sabırsızlığı artmasın diye.

"Güzelsin zaten... Gerek yok!"

"Orada bir sürü güzel, bakımlı kadın olacaktır..." Zehra kadınsı bir içgüdüyle davranıyordu. Gittikçe silikleşen yaralarının üzerine fondötenle hafif bir dokunuşta bulundu. Dudaklarına hızlıca rujunu sürdü. Gözlerinin yeşilini ortaya çıkarmak için göz kapaklarını da hafifçe renklendirdi. Bunları

yaparken sadece elinde tuttuğu küçük aynadan faydalandığını görmek şaşırtıcıydı.

Sonunda işini bitirdi. Ayağa kalktı. Yeniden genç adama baktı. "Şimdi nasıl olmuşum?"

"Şahane oldun..."

"Doğru söyle!"

"Oradaki erkeklerin bakışlarından anlarsın..." diye homurdandı Faruk. "Şalı unutma!"

Zehra dönüp koltuğun üstündeki şalı aldı. Omuzlarına atıp uçlarını kollarıyla bedeni arasına sıkıştırdı. Şimdilik çok fazla örtmemişti. İçerisi sıcaktı. Acele edeceğim diye ateş basmıştı zaten.

Başını yana çevirdi. Faruk ona iyice sokulmuştu. Bu kadar yakınında olmasını beklemiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu merakla.

"Bir şey yok!" Gözleri genç kızın ince boynunda, güzel yüzünde gezindi. Dolgun dudakları tam öpülecek gibi parlıyordu. Sonra ışıltılı yeşil gözlerine kaydı kahverengi bakışları.

"Niye bakıyorsun öyle peki?"

"*Acele et artık* diyecektim."

Zehra gülümsedi. Ona doğru dönüp beyaz gömleğinin yakasını hafifçe düzeltti. İnce parmakları ustaca gezindi üzerinde. "Hazırım işte! Sen de hazırsan gidebiliriz artık."

Faruk hâlâ kıpırdamadan ona bakıyordu. "Evet, gidelim," dedi yumuşak bir sesle.

Zehra onun koluna girdi. "Topuklu ayakkabılara alışık değilim," dedi gülümseyerek. "Bana yardımcı ol da yüzüstü düşmeyeyim."

İkisi birlikte büro kısmına geçtiler. Faruk elini cebine attı. "Bir taksi çağırayım. Gri prensesi kamyonla götürmek yakışık almaz!" dedi keyifli bir sesle.

Genç adam telefonunun rehberine girip taksi çağıracağı sırada kapı açıldı. İçeriye ince fiziği ile Hüseyin girdi. Üzerinde koyu renkli bir takım elbise vardı ama tabii ki zayıf vücudu içini tam dolduramamıştı.

"Merhabalar!" dedi gülümseyerek. Gözleri kısa bir an telefonuyla uğraşan Faruk'a çevrilmişse de sonra çevresine farklı bir ışık yayan Zehra'ya döndü. Genç kızı hazırlıksız yakalayınca narin omuzlarını, elbisesini öne doğru ittiren diri göğüslerini de görmüştü. Cam mavisi gözleri parladı. "Yanlış zamanda mı geldim? Bir yere mi gidiyorsunuz?"

Faruk telefonla konuşmaya başlamıştı. Sorunun cevabını Zehra verdi. Şalı omuzlarına çekip gerdanını belli etmeden örttü.

"Bir nikâha gideceğiz."

"Anladım... Sizi tüm gün kapalı görünce meraklandım. Bir sıkıntı olup olmadığını sormak istedim."

"Sizin adınıza hiçbir sıkıntı yok. Yarın ekipmanlarınız yola çıkacak."

"Hayır, ben aslında sizi merak etmiştim..." Zehra'ya doğru iyice yaklaştı. "Bir sıkıntı olmadığına sevindim." Gözü bir an Faruk'a kaydı. Genç adam hâlâ telefonuyla konuşuyordu ama bir gözü de Hüseyin'in üzerindeydi. "Gelmişken..." dedi Hüseyin. Zehra'nın yeşil gözlerine baktı. "Size bir şey sormak istiyordum." Huzursuzca yerinde kıpırdandı.

"Tabii, buyurun."

"Cumartesi gecesi tiyatroya iki biletim var da..." Biraz sıkılmış hatta utanmış gibiydi. "Annemle gidecektik ama o rahatsızlandı. Benim de aklıma siz geldiniz. İki perdelik bir komedi... Güleriz biraz. Öncesinde bir yerde yemek de yeriz."

Zehra şaşırmıştı. Şaşkınca adamın yüzüne bakıyordu. Hüseyin de merakla onun cevabını bekliyordu. O sırada Faruk, taksi çağırma işini bitirmişti. Telefonunu kapatıp ikisine doğru yaklaştı.

"Hoş geldiniz!" dedi mesafeli bir kibarlıkla.

"Hoş bulduk!" dedi Hüseyin. "Sizi kapalı görünce meraklandım. Çok şükür bir sıkıntı yokmuş. Ben de Zehra Hanım'ı hafta sonu tiyatroya davet etmek istemiştim."

Faruk'un kaşları hafifçe kalktı. "Öyle mi?" Gözleri bir an için Zehra'ya çevrildi.

Hüseyin de genç kıza bakmıştı. "İsterseniz annenize de bir danışın. Telefonum nasılsa sizde var. Ararsınız beni." Gülümsedi hoş bir tebessümle. "Neyse, tutmayayım sizi. Aceleniz var gibi. Telefonunuzu bekleyeceğim."

O gittikten sonra Zehra ve Faruk bakıştılar. Genç adam alaycı bir şekilde gülümsedi. "Prensini buldun galiba, prenses..." dedi ama bu durumdan pek hoşnut değil gibiydi. "Davetini kabul edecek misin?"

"Hayır..." dedi Zehra.

"Madem öyle, neden hemen *hayır* demedin?"

"Öylesi de ayıp olur gibi geldi. Sen ne dersin? Gitmeli miyim?"

"Annen yerine danışacağın kişi olarak benim pek kafama yatmadı ama sen bilirsin tabii!" Geniş omuzlarını silkmişti.

"Aslında tiyatroya hiç gitmedim..." diye mırıldandı Zehra. Gözleri kararsızdı. "Gitsem kızar mısın?"

"Niye kızayım, canım? Hayat senin hayatın. Sadece *dikkatli ol* diyebilirim. Bu adamdan nedense hoşlanmadım..."

"Niye ki? Aslında bana şu ana kadar çok terbiyeli ve saygılı davrandı."

"*Erkeklere çok güvenme* demiştim."

"Sen de erkeksin!"

Faruk irkildi bir an. Ellerini cebine soktu. Gözlerini genç kızın gözlerine dikti. Yüzü asılmıştı biraz. "Bu sözden bana güvendiğini mi anlamalıyım yoksa güvenini zaman zaman boşa çıkardığımı mı?"

Zehra hafifçe iç çekti. "Tartışmak mı istiyorsun?"

Genç adamın gözleri hafifçe donuklaştı. "Sana dokunmamı istemiyorsan söylemen yeterli!"

Zehra burun kıvırdı. "Konu buraya kadar nasıl geldi?" dedi söylenerek. "Bana dokunmandan hoşlanıyorum! Daha kaç kere söyleyeceğim? Ben istemesem yapamazdın zaten... Belki de yapardın ama bir daha beni göremezdin!" Şalına sarındı. El çantasını da almıştı. "Kapının önüne çıkalım mı artık?"

Birlikte dışarıya çıkıp kapıyı kilitlediler. Taksi bir dakika içinde gelmişti. Nikâh salonuna doğru giderken ikisi de sessizdi. Hava o gün çok güzeldi. Dışarıdaki insanların bazıları henüz mesai saati olmasına rağmen aylak aylak geziyorlardı.

Tam vaktinde nikâh salonunun önünde oldular. Taksiden indiklerinde nikâha henüz on dakika vardı. Her yerde nikâh için gelmiş insanlar görünüyordu. Kimisi gelinlikli kimisi sade kıyafetli olmayı tercih eden evlenecek çiftler kolaylıkla dikkat çekiyordu. Aileleriyle ve yakınlarıyla birlikte farklı nikâh salonlarına doğru hareket hâlindeydiler.

Faruk kapıda duran uzun boylu bir adama doğru yöneldi. Bir eli de kalabalığa karşı koruyucu bir tavırla Zehra'nın kolundan tutuyordu. Adamın karşısına gelince genç kızı bıraktı.

"Suat abi!" dedi elini uzatarak. "Nasılsın?"

Adam sanki zaman yaklaştığı için biraz endişeli gibiydi. Onun elini sıkarken gözleri ikisi üzerinde gezindi. "Ben iyiyim de henüz ne damat ne de gelin geldi."

"Bir sıkıntı mı var?"

"Şimdilik yok. Yavuz, annesiyle geliyor. Gelin de yoldaymış. Bizimkiler de içeride bekliyorlar. Selim ve Ebru[19]'yu tanıyor musun? Onlar da var."

"Tanımıyorum..." Sıra Zehra'yı tanıştırmaya gelmişti. "Ben de seni Zehra ile tanıştırayım. Benim hem sekreterim hem de iyi bir arkadaşım. Nikâha tek başıma gelmek istemedim."

"İyi yapmışsın..." Elini uzatıp Zehra'nın küçük elini sıktı. "Memnun oldum. Adını duymuştum. Ben de Suat."

"Ben de memnun oldum," dedi Zehra gülümseyerek.

---

[19]Yazarın *Zoraki Gelin* serisinin ikinci kitabı olan *Kusursuz Plan*'ın ana karakterleri. (e.n.)

"İçeriye geçin hadi. Burası çok kalabalık. Nikâh salonunu biliyor musun Faruk?"

"Evet, abi. İki nolu salon."

Zaman az kaldığı için nikâhlara gelen konuklar sırasıyla içeriye alınıyordu. Yavuz'un nikâhı için gelenler çok kalabalık değildi. Zengin bir adam için çok sade bir nikâhı tercih etmişti. Ön sırada henüz oturmamış olan, gelinle damadı bekleyen iyi giyimli birkaç kişilik gruplar görünüyordu. İçlerinden bir kadın onlara el salladı. Yanlarına çağırdı.

"Suat abinin eşi..." diye fısıldadı Faruk. "Çok tatlı kadındır. Adı Sema."

Kadının yanına doğru gittiler. Hafif balıketi olan Sema'nın gözleri parlıyordu. "Faruk!" dedi içtenlikle. Onlara doğru bir ev sahibi rahatlığıyla davranıyordu. Uzanıp genç adamı yanaklarından öptü. "Allah'ım, ne kadar yakışıklı olmuşsun sen böyle!" dedi ablaca bir hayranlıkla. Orta boylu bir kadındı. Genç adama bakabilmek için başını olabildiğince geriye atmıştı. "Görüşmeyeli çok oldu, değil mi?"

"En son doğumda, bebek görmeye gelmiştik bizimkilerle ama sen de o günden sonra daha güzel olmuşsun, Sema abla!" dedi genç adam gülümseyerek. "Suat abi seni yaşlandıramamış. Evlilik ve çocuklar sana yaramış."

"Hepsi birlikte beni çökertmeye uğraşıyorlar ama ben direniyorum. Biraz kilo aldım o kadar."

Gözleri Zehra'ya kaydı. Bir kadının başka bir kadını rakip olarak süzmesine benzer bir şekilde baktı. Ancak Zehra'nın duru gözleri ve içindeki sıcak pırıltılar hemen farkını ortaya koydu.

"Bu güzel kızımız da kim?" diye sordu merakla. Bakışları hemen ısınmıştı. "Evlendin mi yoksa?"

Faruk gülümsedi. "Hayır..."

Kadın hafifçe kızarmıştı. "Pot kırmak istemem. Kız arkadaşın mı?"

Zehra da hafifçe utanmıştı. Yan gözle Faruk'a baktı. Ne diyeceğini merak ediyordu. İnşallah nişanlı oldukları gibi onları zora sokacak bir cümle kurmazdı. Kadının evli olduklarını düşünmesi kadar kötü olurdu yoksa.

"Evet, arkadaşım ama düşündüğün anlamda değil. Kendisi Suriyeli bir göçmendir. Ülkemizde yasal olarak yerleşim izni aldı. Hayatı düzene girinceye kadar benim evimde misafir kalacak. Sonra da inşallah kendi evine çıkacak. Adı Zehra... Zehra, bu güzel kadın da Sema."

İki kadın el sıkıştılar. Sema sıcak kanlı bir kadındı. Uzanıp Zehra'yı yanağından öptü. "Memnun oldum, canım. Sende bir yabancı havası seziliyor zaten. Arap prensesi gibisin. Hani şu filmlerde olanlardan."

"Teşekkür ederim. Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedi genç kız.

"Anneannem, Bursalı bir Türk'tü. Ondan öğrendim."

"Sağ mı kendisi?"

"Maalesef değil..." Ailesinden sadece kendisinin kaldığını söyleyip ortamı germek istemedi.

"Peki... Gelin sizi, sizin kadar güzel bir çiftle tanıştırayım." Birkaç metre arkada kalan konuklara yönlendirdi onları. "Selim! Ebru!" dedi onlara dönen bir çifti göstererek. "Faruk ve arkadaşı Zehra..."

Selim dediği adam gri gözlü, keskin bakışlı birisiydi. Boyu Faruk kadar vardı. Giydiği lacivert takım elbise sırım gibi vücudunu çok iyi sarmıştı. Cildi daha esmerdi. Böylece gülümseyen gri gözleri bir mücevher gibi ortaya çıkmıştı. Dudakları da öz güven dolu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Memnun oldum!" dedi ikisinin de elini sıkarak. Faruk bu el sıkışını iyi tanırdı. Kendi gücünü bilen, hiçbir şeyden korkmayan ama bunu gizlemeye çaba harcayan tehlikeli insanlar tanımıştı. Selim de kesinlikle onlardan birisiydi. Sıktığı el, bir hanım evladının eli olamazdı.

Selim'in uzun boylu karısı Ebru ise gerçekten güzel bir kadındı. Üstelik hamileydi. Giydiği şık elbise hamileliğini daha güzel göstermişti. Yaşı otuza yakın olmalıydı. Bakışları ilk anda soğuk gibi görünse de gülümsediği zaman sıcak bir ışıltıyla dolmuştu.

O da Zehra'yı gülümseyerek öptü. "Memnun oldum, Zehra!" dedi dostça.

"Ben de..." Zehra bu uzun boylu hamile kadına hayran kalmıştı. Galiba İzmir'in bütün kadınları güzeldi. Ebru hem asildi hem de çevresine değişik bir enerji veriyordu. Bir kadının hiç mi kusuru olmazdı? Hamilelik bile ekstra yakışmıştı kendisine. Selim ile birbirlerine âşık oldukları o kadar belliydi ki! Bakışları, el ele tutuşmaları her şeyi gösteriyordu.

Aşk... Acaba kendisi de bir gün âşık olabilecek miydi? Kendisini böyle seven bir erkeğe sahip olabilecek miydi?

Selim kadar yakışıklı olmasa da olurdu. Kendisini sahiplenecek, saygı duyacak, dokunuşlarıyla heyecanlandıracak bir erkeği bulmak ve onun tarafından sevilmek şimdilik uzak bir hayaldi. Hassan bu tanıma sadistçe bir tutkuyla uysa da Zehra'nın istediği elbette o tarz bir sevgi değildi.

Gerçi hayatına aniden giren Faruk, bu görevi mecburen üstlenmiş gibiydi. Bu yakışıklı genç adam, kendisini gerçekten doğal bir dürtüyle sahipleniyor, her şeyiyle ilgileniyordu. Bugün dünya kadar masraf yapmıştı. O iyi bir adam, iyi bir arkadaştı.

Az önceki minik tartışmalarını hatırladı. Faruk belki zaman zaman arkadaşlığın dışına kaysa da Zehra bunun planlı olmayan, tipik bir erkek davranışı olduğunu hissedebiliyordu. Birkaç öpücük ve birkaç dokunuş Faruk'un

dengesini ve dostça mesafesini bozmuyordu. O küçük yakınlıklar genç adamı şımartmıyor, daha fazlasını isteyerek arsızlaşmıyordu.

Zehra da elbette bu özel yakınlaşmalarda kısmen suçlu olduğunu biliyordu. Kırmızı geceliği giydiğinde, onun bakışları karşısında kendisini çekici hissettiğini kabul ediyordu. Genç adamın gözlerinde beliren pırıltı içini bir hoş ediyordu. Kocaman elleriyle vücuduna dokunurken nadide bir şeyi seviyormuş gibi okşaması ise elini ayağını kesiyordu. Daha önce kendisini hiç bu kadar çaresiz ama hiç bu kadar da özel hissetmemişti.

Ona da söylediği gibi dokunuşlarından hoşlanıyordu. Bugün soyunma kabininde göğüslerini ona kendi isteğiyle teslim etmesi utanç verici olmalıydı ama hayır, hiç de öyle olmamıştı. İçinden gelen bir dürtüyle davranmıştı. Genç adamın göğüslerine özgürce dokunmasını istemişti. Belki de o küçücük ortamda hissettiği, erotik bir duygu patlamasıydı. Güzel yanı ise Faruk onu ayıplayacak, küçümseyecek bir davranışta bulunmamıştı. Böylece o özel an keyifli bir hatıraya dönüşmüştü. Yıllar sonra bile bu cesur davranışı genç kızın yüzünde bir tebessüm oluşturacaktı. Ne bir utanç ne bir pişmanlık vardı yüreğinde.

Tanışma merasimi hâlâ devam ediyordu. Sema onları çevredeki çiftlerle ve tek gelmiş diğer dostlarıyla hızlıca tanıştırıyordu. Çok fazla davetli olmasa da her birinin seçkin kişiler oldukları çok belliydi. İki metreden uzun, profesyonel basketbolcu bir adam bile vardı. Kendisi gibi uzun voleybolcu eşiyle gelmişti. İkisinin de millî takımda olduğunu söylemişti Sema.

Kadınların çoğu şık elbiseler giymişti. Zehra güzel giyindiğine ve az da olsa makyaj yaptığına içinden dua etti. Yoksa bu kadınların zarafeti ve güzelliğinin yanında iyice paspal kalacaktı. İzmir'in kadınlarının güzel olduğuna artık kesinlikle kanaat getirmişti.

Son tanıştıkları kişi, uzun boylu, sarışın bir genç adamdı. Saç telleri kahverengiye çalan bir sarıydı. Kaşları daha koyuyken mavi gözleri ışıltılar saçıyordu. O da Faruk ile yaşıt gibiydi.

"Bu da benim kuzenim, **Sinan**!" dedi Sema. "Kendisi şehre az önce geldi. Benim yüzümden mecburen nikâha katılıyor. Akşam uçağıyla geri dönecek. Ne iş yaptığını ben bile bilmiyorum!"

Sinan keyifli bir adama benziyordu. Mavi gözleri kesinlikle can yakıcıydı. Salondaki en yakışıklı erkeklerden birisi olduğu kesindi. "Devlet için çalışan bir ajanım!" dedi neşeli bir sesle. "Birkaç kişiyi öldürüp gideceğim."

Zehra elinde olmadan gülümsedi. Nihayet Faruk'a denk bir adam görmek hoştu. Bu koca salonda hiçbir erkek onun gözünde Faruk'la yarışamazdı.

Sinan onun elini nazikçe sıkmıştı. "Otuzuma yaklaşıyorum maalesef... Tabii buraya kadar gelip de kuzenimi görmeden İzmir'den ayrılsaydım annem yaşıma bakmaz, beni bir güzel döverdi." Elini genç kızdan çekip Faruk'a uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de..." dedi Faruk. Sanki o da Sinan'ın hâli ve tavrından hoşlanmıştı.

Tanışma faslı böylece bitmişti. Zehra birkaç kişi hariç çoğunun adını unutmuştu bile. Damat ve gelin gelinceye kadar biraz muhabbet edildi. Erkekler kendi aralarında, kadınlar da kendi aralarında konuşuyorlardı. İçerisi ise epey sıcak olmuştu. Zehra'ya şalı artık fazla geliyordu. Ensesi hafifçe terlemeye başlamıştı.

Ebru'nun zeki gözleri sanki bunu fark etmiş gibi Zehra'nın üzerinde gezindi. "Gri renk ne kadar da yakışmış sana!" dedi içtenlikle. "İlk kez böylesini görüyorum."

Zehra biraz utançla gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"İçerisi epey sıcak. Kaloriferleri deli gibi yakmışlar. Şalını şu koltuğu bırak istersen..." dedi sonra Ebru. Samimi bir ilgiyle konuşmuştu. Arkalarında kalan, kendilerine ait koltukları işaret etti. Diğerlerinin de kaban, ceket gibi eşyaları oradaydı.

"Şey... Kıyafetimin önü biraz açık gibi de!"

Ebru ve Sema onun tatlılığı karşısında güldü. İkisinin de gözleri genç kızın göğsüne gitmişti. "Sen buna açık mı diyorsun, tatlım?" dedi Sema. "Sokakta daha neleri var bir görsen! Bak şu ilerideki kızlara... Sen onlara göre gayet hanım hanımcıksın. Ayrıca güzel göğüslerin olduğu için kendinle gurur duymalısın."

Zehra ne diyeceğini şaşırmıştı.

"Sema doğru söylüyor," dedi Ebru da gülümseyerek. "Fiziğin çok güzel."

"Fazla zayıfım!"

"Şimdiki kızlar senin gibi olabilmek için canını verir."

"Özellikle ben!" derken neşeyle kıkırdamıştı Sema. "Doğumdan sonra kilo vermek çok zor oluyor... Neyse, sen gerçekten terlemeye başlamışsın. Şalını şuraya koy gitsin. Kıyafetin son derece yaşına uygun ve güzel. Dışarıya çıkınca hasta olmazsın böylece."

Zehra'nın gözleri belli etmeden yan taraftaki erkek grubuna kaydı. Aynı anda Faruk da ona bakmıştı. İki kadının iyi niyetli konuşmalarından güç alarak şalını önce kollarına indirdi. Faruk durumu anlamışsa da bir şey belli etmedi. Ardından şalı tamamen kollarından sıyırıp oradaki koltuklardan birisinin üzerine bıraktı.

Aynı anda salona gelin ve damat girdi. Yavuz koyu takım elbisesi ile çok şıktı elbette. Fakat gelin... gerçekten bir içim suydu. Beyaz, çok sade bir

kıyafet giymişti. Bal rengi saçları bir kuaförün elinde şekillendirilmişti. Arkalarından içeriye giren kızlar da onun yakın arkadaşları olmalıydı. Çünkü şu ana kadar tanıştıkları herkes damat tarafındandı.

Nikâh başlayınca herkes koltuklarına oturdu. Faruk ve Zehra yan yana otururken tüm dikkatlerini karşılarındaki kısa merasime verdiler. Nikâh usulünce yapıldı. Alkışlar altında imzalar atıldı. Zehra ilgiyle ve parlak gözlerle izliyordu karşısındaki çifti. Gelin adına mutluydu. Yavuz'un iyi bir adam olduğunu anlamak için engin bir tecrübeye gerek yoktu. Evlendiği kızın gülen gözlerinden de özel bir kadın olduğunu anlamak zor değildi. İkisinin mutlu olmasını canı gönülden diledi.

Nikâh merasiminin ardından takı merasimi oldu. Yavuz, güzel karısının boynuna gerdanlık ve koluna da bilezikler taktı. Yavuz'un annesi de oradaydı. O da birkaç bilezik takıp gelinini öpmüştü. Sıra dostlara gelmişti. Herkes geline bir şeyler takıyordu. Zehra da Faruk'un ısrarıyla onun yanında sıraya girdi. Hatta yine Faruk'un zorlamasıyla gelinin koluna bileziği kendisi taktı. Merve isimli gelin gerçekten çok güzeldi. Güler yüzü ve cana yakınlığı ile Zehra'ya geldiği için teşekkür etti. İkisi de hem gelini hem de damadı tebrik etti. Birlikte fotoğraflar çekildikten sonra yeni evli çiftin yanında başkalarına yer açmak için uzaklaştılar.

Törenin bitmesine az kalmıştı. Herkes bir kenarda nikâhın bitmesini beklerken kendi aralarında konuşuyorlardı. Sinan birkaç kişinin arasından sıyrılıp yanlarına doğru yaklaştı. Daha çok Faruk'u hedef almıştı. "Çok güzel bir çift oldular, değil mi?" diye sordu ona doğal bir gülümsemeyle.

"Öyle..." dedi Faruk da gülümseyerek.

"Yavuz Bey şanslı erkeklerden..." dedi Sinan. Yan gözle genç adama baktı. Zehra birkaç metre ötede Sema ile konuşuyordu. Gri elbisesinin gizleyemediği ince fiziğiyle salonda apayrı bir renkti. "Seven ve sevilecek bir kadın bulmak zor bu zamanda."

"Kesinlikle..."

"Sen bulmuş gibisin." Bu cümle ile Faruk onun gözlerine baktı. Sonra o da bakışlarını biraz ilerideki Zehra'ya çevirdi. O uğultu içinde genç kızın Sema ile ne konuştuğunu anlaması imkânsızdı. Onlar da kendilerini duyamıyor olmalıydı.

"Zehra ile aramızda bir şey yok," dedi belirsiz bir tepkiyle. "Sadece arkadaşız..."

"Öyle mi? Şaşırdım şimdi buna işte. Sana bakan gözleri sanki..." Sustu sonra. Hafif bir nefes aldı. "Neyse, beni ilgilendirmez!" dedi gülümseyerek. "Asıl onun için yaptıklarını duyduktan sonra aksi olsaydı beni hiç şaşırtmazdı.

Salondaki en güzel kızla sadece arkadaş kalabilmen güzel bir şey. Başkası olsa bu durumdan faydalanırdı."

Faruk'un gözleri hafifçe kısıldı. "Onun hakkında ne biliyor olabilirsin ki?" diye sordu hafif tehditkâr bir sesle. "Zehra hakkında bir şey bilen çok fazla kişi yok. Sema abla da bilmiyor. Sen de yeni geldiğine göre Suat abi de anlatamaz."

"Başka ortak dostlarımız var," dedi Sinan onun dikleşmesine aldırmadan. Gülümsemesi devam ediyordu. "Fakat kendileri bu salonda değiller!"

"Kim?"

Sinan burun kıvırdı. "Yabancı değil... Dün gece Tahir Sertan isimli enteresan bir adamla tanıştım. Bana Suriye'den alacağınız birkaç üründen bahsetti. Bu akşam yola çıkacakmışsınız. Sorun olmazsa ben de sizinle gelmek istiyorum. Oradaki bir fabrikayı denetlemem lazım."

Faruk'un bakışları ve duruşu iyice değişti. Dikkatli bakışlarla karşısındaki yakışıklı adama baktı. Koyu sarı saçları ortamda pırıltılar saçıyordu. Mavi gözleri ise hâlâ dostça gülümsüyordu.

"Tahir Sertan'ı tanımıyorum ben," dedi sakince. "Suriye işinden de haberim yok."

"Faruk!" dedi sarışın genç adam sabırla. "Bilmelisin ki bu kadar yolu sadece senin için ve tabii ki Zehra için geldim. Koskoca bir örgütü Zehra üzerinden ayağa kaldırdın. Hassan'ın ona ve ailesine yaptığı bir trajedi olsa da oralarda daha önemli şeyler olduğunu sen de biliyorsun. Silah üretip terör gruplarına satıyorlar. Kendi askerlerimize karşı kullanıyorlar. Daha da büyük silahların kaçakçılığını yapıyorlar. Karşılarına çıkan herkesi öldürmekten bir an bile çekinmiyorlar."

Faruk sessizdi. Hâlâ Sinan'ın kim olduğunu anlamaya, sözlerindeki gerçekliği sorgulamaya çalışıyordu.

"Peki, sen kimsin?" diye sordu yavaşça.

Sinan ellerini ceplerine soktu. O da tamamen Faruk'a dönmüştü. Şimdi iki erkek yüz yüze bakıyorlardı birbirlerine. Sinan'ın geniş göğsü hafif bir nefesle doldu. "Kabul edersen eğer..." dedi ağır ağır. "Ben bundan sonraki hayatında dostun yerine koyacağın bir insanım. Farklı bir birimde senin gibi devlet için çalışan sade bir vatandaşım."

Faruk inanmakta zorlanıyordu ama Sinan'ın bu kadar ayrıntıyı bilmesi imkânsızdı. "Hangi birim?" diye sordu.

O sırada Zehra, Sema'ya veda edip onların yanına gelmişti. Yanlarında durmadan önce de meraklı gözleri ikisi arasında gezinmişti. Bu iki adam birbirleriyle böyle ciddi ne konuşuyor olabilirlerdi ki?

Hayal meyal Sinan'ın son sözlerini duydu.

"Bunu ben söyleyemem ama Tahir Bey'e Mızrak hakkında bilgi edinmek istiyorum diye sorabilirsin."

24. BÖLÜM
EN YAKIN KADIN

"Sanki sen evlenmişsin gibi niye gülümsüyorsun öyle?" diye alaycı bir bakışla sordu Faruk.

Zehra saf bir mutlulukla iç çekti. "Çok güzel değiller miydi sence de?" diye sordu ışıltılı gözlerle. "Yavuz Bey çok yakışıklıydı. Asil ve dikkat çekiciydi. Merve'ye ise bayıldım! Gördüğüm en güzel gelindi bence. İkisi de birbirlerine çok yakıştılar."

"Evet, öyle gerçekten..."

"Yavuz Bey umarım onun değerini bilir. Merve'nin Buca'da hâlâ İngilizce öğretmenliği okuduğunu biliyor muydun? Benden birkaç yaş büyük."

"Evet, ben de bugün öğrendim."

"Sema Hanım, Ebru Hanım, diğer dostların... Hepsi de gerçekten çok iyi insanlar. Beni de nikâha getirdiğin için teşekkür ederim." İçtenlikle uzanmış ve genç adamın kocaman elini tutmuştu. "Hiçbirisi bana kaba davranmadı."

"Sana söylemiştim..." diye mırıldandı Faruk. "Türk insanı asildir. İnsanı ve insanlığı sever." Elini çekmedi. Hatta genç kızın elini biraz daha sıkı tuttu. "Aslında ben gelemesem de nikâhtan sonra verilen davete sen katılabilirdin," dedi. "Samimiyetinizi ilerletmiş olurdun. Herkes seni evine de davet etti zaten."

"Sen olmayınca ne anlamı var?" diye hemen karşılık verdi Zehra. Güzel gözleri genç adama garip bir şekilde bakıyordu. "Ayrıca bugün salonda gerçekten yakışıklı çok fazla adam vardı ama bence en yakışıklısı sendin ve bu çok hoşuma gitti."

"Daha neler! Gözün bana alıştığı için öyle hissediyorsun."

"Belki de..." Elini tutan kocaman elin üzerine diğer elini de koydu. Ona doğru yan dönmüştü. Taksi şoförünün görmesini aldırmadı. "İyi ki varsın. İyi ki hayatıma girmişsin. Senin yanında tamamlanmış gibi hissediyorum."

Faruk sessizce genç kızı süzüyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Benzer şeyleri hissettiğini söylemek erkeklik gururuna dokunacaktı. Onun kendisine böyle art niyet olmadan dokunması, parlak gözlerle bakması hayatına bir anlam katmıştı.

"Buna sevindim..." diyebildi sadece. Gözlerini kaçırdı. Bir gün onun kendine ait bir eve taşınacağını düşünmek, başka bir hayat kuracağını bilmek,

belki de o sıska Hüseyin'le evlenebileceğini hayal etmek çok can sıkıcıydı. Düşünmemeye çalışıyordu. Galiba bu sevimli sokak kedisini fazlaca sahiplenmişti.

Dükkânın önünde ücreti ödeyip taksiden indiler. Hava kararmak üzereydi ve soğumaya başlamıştı. Zehra şalına sıkıca sarındı. Faruk'un kilitli kapıyı açmasını zar zor beklemişti. Neredeyse koşarak dükkândan içeriye girdi.

"Sakin ol!" diye seslendi Faruk biraz şaşkınca.

"Üşüdüm..." diye utanarak açıkladı Zehra. "Üşüyünce de tuvaletim geldi!"

Genç adam başını iki yana sallayıp gülümsedi. Onun gözden kaybolması birkaç saniye sürmüştü. İçeriye girip kapıyı kapattı. Doğruca dip odaya geçti. Bu saatten sonra bir müşterinin geleceğini sanmıyordu. Ceketini çıkarıp beyaz gömleğiyle koltuğa oturdu. Televizyonu açarken ayaklarını da rahatça uzatmıştı. Belli etmiyordu ama sabahtan beri koşturmak onu da yormuştu sanki. Yine de Zehra için faydalı bir şeyler yapabilmek eğlenceliydi.

Bir dakika sonra Zehra odaya girdi. Gözleri genç adamla televizyon arasında gidip geldi. "Üstümü değiştirmem lazım..." dedi yumuşak bir sesle. "Eve böyle gidemem. Bir dakikalığına odadan çıkabilir misin?"

Genç adam umursamadan oturmaya devam ediyordu. Gözlerini televizyondan kısa bir an için ayırdı. "Niye?"

"Üstümü değiştireceğim dedim ya! Bunu çıkarıp sabahki kıyafetimi giyeceğim."

"Tamam, sen değiştir. Ben bakmıyorum."

"Faruk..." dedi Zehra iç çekerek. "Bakacağını ikimiz de biliyoruz. Çık hadi!"

"Ya yolda kaza geçirip ölürsem?"

Zehra duraklamıştı. "Anlamadım?"

"Başıma bir şey gelirse beni odadan kovduğun için üzülmez misin?"

Zehra gülümsedi. "Birincisi, seni odadan kovmuyorum, rica ediyorum. İkincisi, beni çıplak görmeyi, başına gelebilecek bir felaketle eşleştirmen hiç doğru değil. Hem yan odada başına ne gelebilir ki?"

"Onu kastetmiyorum. İki gün burada olmayacağım. Başıma her şey gelebilir. Bence vicdan azabı çekersin."

"Hiç çekmem!" dedi Zehra hızlı bir şekilde. Sonra durdu. Düşünür gibiydi. "Tamam, sana bir şey olsa biraz vicdan azabı çekebilirim ama sonra kolayca atlatırım. Gencim daha! Ayrıca bugün sana karşı gayet cömerttim. Kabinde görmekten fazlasını yapmana izin vermedim mi?"

Faruk gülümsedi. Gözleri göğüs oluğuna kaydı. "Evet... Beni gerçekten şaşırttın. Sende ilerleme var."

"Bence daha çok gerileme oluyor. Kendimi tanıyamıyorum."

"Ayrıca nikâhta omzunda şalın olmadan çok seksiydin."

"İçerisi çok sıcaktı ve herkes rahat rahat gezinirken benim şala sımsıkı sarılmam hoş durmuyordu. Çıkarmaya mecbur kaldım."

"Seni iyi besliyorum demek ki! Artık eskisi kadar zayıf da değilsin."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki!" Faruk hâlâ onu süzüyordu. "Evde tartı var. Benim dolabın sağ altında. Tartılmadın mı hiç?"

"Görmedim ki!"

"Temizlik yaparken de mi görmedin?"

"Dolabını çok kurcalamıyorum..." dedi Zehra çekinik bir gülümsemeyle. "Sana özel şeyler olabilir. Sadece yıkadıklarımı üst çekmecelere yerleştiriyorum."

"Evimdeki hiçbir şey senden gizli değil. İstediğin kadar kurcalayabilirsin."

"Teşekkür ederim..." Bekledi birkaç saniye. Kaşları hafifçe kalktı. "Gerçekten çıkmayacak mısın?"

"Daha önce gördüğüm bir şeyi gizlemek için niye bu kadar çaba harcıyorsun ki?" diye söylendi Faruk. Gitmek şöyle dursun, oturduğu yerde daha da kaykıldı. "Senden iki gün uzak kalacağım. Hafızama güzel kazınmak istemez misin?"

"İsterim tabii ama..." Kararsızca durdu. Sonra elbisesinin bir askısını yavaşça indirdi. "Bu kadar yetmez mi?" Narin omzu meydandaydı. "Bu şekilde aklında kalsam?"

Faruk keyifle güldü. "Ne değişti ki? Askı zaten varla yok arası gibiydi. Herkes sana bakıyordu nikâh salonunda."

"Sadece sen bakıyordun!"

"Şimdi de bakmak istiyorum..." Kaşlarını tatlı bir meydan okumayla kaldırmıştı. "Yarım dakika içinde giyinirsin. Sırtını dön istersen ama bu zevki benden esirgeme. İki gün idare etmeme yeter."

Ne inat bir adamdı bu!

"Bütün fedakârlığı ben yapıyorum..." diye söylendi Zehra. "Ya ben de seni bir gün çıplak görmek istersem?" Bunlar aslında öylesine söylenmiş sözlerdi. Bu cümleyi söylerken hiçbir art niyeti yoktu.

Genç adam sırıttı. "Bence sorun değil ama buna cesaretin olduğunu hiç sanmıyorum."

"Karşında soyunup giyinecek kadar cesursam, seni çıplak görmeye de cesaret edebilirim sanırım. O yüzden dürtme beni!"

Onun dik sözleri karşısında Faruk iyice gülmüştü. "Tamam, öyle olsun. Ben de istediğin bir zamanda neyi merak ediyorsan sana gösteririm. Seni mi kıracağım?"

Zehra iri gözlerle bakıp kaldı. Sonra kendisini toparladı. "Sapık! Hiçbir yerini merak etmiyorum." Yine de aklı karışmış gibi bir an onu süzdü. Değişik bir bakışla ve merakla sordu. "İstesem gösterir misin gerçekten?"

"Dokunmana bile izin veririm!" dedi Faruk alayla. "Tabii aynı yerden bahsediyorsak!"

Zehra irkilmişti. Yanakları hafifçe kızardı. "Görmek neyse de... dokunmak... ister miyim bilemedim," dedi çekinikçe.

"Dudaklarını gezdirmek hatta öpmek bile isteyebilirsin. Sorun olmaz."

Zehra'nın gözleri iyice irileşti. "Çok utanmazsın ya! Aklımı çelmeye çalışıyorsun. İki hafta önce ne kadar masumdum oysaki ben!"

"Yapmak istemez misin?"

Zehra yutkundu. Hayalinde erotik bir manzara oluşmuştu. "Okşamak güzel olabilir ama öpmek?.." Dudağının kenarını ısırdı. Sonra gözleri yavaşça ve inatla parladı. "İsterim belki. Nasılsa küçücük bir şey..."

Faruk tatlı bir kahkaha attı. "Ben göğsümden bahsediyordum. Sen ne zannettin?"

"Pis!" dedi Zehra küs bir şekilde. Çizgi filmlerde olduğu gibi hayalindeki o erotik manzara balon gibi patlayıp ortadan kaybolmuştu.

"Bu konuyu ben dönünce konuşsak mı? Giyin artık bence. Zamanım daralıyor benim. Gitmemiz lazım."

"Sen önden git! Ben kendim de eve giderim."

"Olmaz! Bu kadar poşetle dengeni bile sağlayamazsın. Seni güvenli bir şekilde eve bırakıp yola çıkacağım. Zaten bu saatten sonra müşteri gelmez."

Zehra ara kapıya çevirdi gözlerini. Dediği doğruydu ama ya gelen olursa? Gerçi büroya dışarıdan birisi girse bile sesi duyulurdu. Kapı açılırken kendisine has bir tıkırtı çıkarıyordu. Ayrıca gelen kişi herhâlde ara kapıyı açıp bu odaya girecek cesareti veya aklı bulamazdı kendisinde. Öncesinde *kimse var mı* diye mutlaka seslenirdi.

"Peki, burada giyineceğim ama sana şov yapmamı bekleme!" diye söylendi.

"Hiç beklemiyorum..." Yine de gözlerini ondan ayırmamıştı.

"Gördüklerine dokunmaya çalışmak da yok!"

"Söz! Cömert olacaksan tabii?"

"Hiçbir şeye söz vermiyorum."

Zehra'nın sabahki giysileri odadaki diğer geniş koltuğun üzerindeydi. Onları güzelce katlayarak oraya koymuştu. Koltuğa doğru gitti. Genç adamdan biraz uzaklaşıp rahatça giyinebileceği bir alan olsaydı iyiydi. Oda

Son kez Faruk'a baktı ama onun niyetini değiştirmediğini görmek kendisini şaşırtmadı. Çaresizce sırtını döndü. Elbisenin arkasındaki fermuara elini uzattı. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Bu oyundan kendisi de hoşlanıyor muydu yoksa?

Zarif fermuar kolayca açıldı. Sonra tek başına direnen diğer askıyı omzundan indirdi. Göğüslerini tutan kısmı serbest bıraktığı anda elbise beline doğru kaydı. Kirlenmemesi için kenarlarından tutup başının üstünden çıkardı.

Şimdi üzerinde sadece oldukça dar ve küçük, kırmızı bir iç çamaşırı kalmıştı. Bunu bilerek giymemişti elbette ama kırmızıyı seven bir erkek için piyango olduğu kesindi.

Genç adam ise gözlerini onun kemikleri henüz belli olan sırtında, kavisli belinde gezdiriyordu. Biraz daha kilo alması gerekse de gergin kalçaları arkadan o kadar da zayıf değildi. İnce belinin etkisiyle gösterişli bir biçimde meydandaydı. Uzun bacakları pürüzsüzdü. Kaymak kadar duru bir cildi vardı. Gözleri yine kalçalarına, onu kısmen örten küçük iç çamaşırına kaydı.

"Bunu ne zaman almıştık ki?" diye sordu merakla. "Kırmızı iç çamaşırın olduğunu bilmiyordum." Genç adamın kendisiyle ilgili her şeye hâkim olması şaşırtıcı değildi.

Zehra hafifçe yan dönüp ona baktı. Göğüslerinin profilinin gözüktüğünü biliyordu. Gizlemeye de uğraşmıyordu zaten. Adrenalin pompalayıcı, heyecanlı, özel bir deneyimdi bu.

"Geceleri kırmızı geceliği giymeye başlayınca senin kredi kartından aldım..." dedi biraz çekinerek. Faruk *ne ilgisi var* dermiş gibi bakıyordu. "Çünkü diğer iç çamaşırları geceliğin içinden gözüküyordu, ben de utanıyordum..." diye açıkladı. Sonra elinde olmadan güldü. "Aslında senin paranla üç tane aldım."

Genç adamın da yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kredi kartı ekstreme daha sık bakmam gerekiyor demek ki!"

Hiç de kızmış gibi değildi. Şimdi gözleri yandan görünen dik göğüslerine kaymıştı. Ne kadar da güzeldi! Suriyeli bir kızın bu kadar beyaz bir cildinin olması garip değil miydi? Zehra'nın damarlarında gezen *Bursalı anneanne* kanının etkisi olmalıydı bu. Parlak teni, güzel göğüslerini ve çekici bacaklarını daha da ön plana çıkarıyordu.

"Kendi maaşımı almaya başlayınca seni kurtaracağım," dedi Zehra. Bir yandan da gri elbisesini katlıyordu.

"Burada çalışmaya kararlıysan kartım sende kalabilir." O hareket ettikçe gergin göğüslerinin salınımını izlemek çok zevkliydi. Üstelik genç adamın

"Kararlıyım... Sevdim aslında. Boş zamanım da oluyor."

"Peki, şu Hüseyin ile tiyatroya gidecek misin?"

Katladığı elbisesini koltuğun üzerine bırakan Zehra, bu sefer sütyenine uzanmıştı. Genç adamın bu ani sorusu üzerine duraksadı. Sonra küçük kumaşı eline alarak doğruldu. Onun sorusundaki ve sesindeki değişik titreşimi hissetmişti.

"Kararsızım..." diye mırıldandı. Yavaşça, hiç acele etmeden ona doğru döndü. İnanılmazdı ama şimdi her şeyiyle, tamamen onun karşısındaydı. Genç kız kendi cesaretine kendisi bile inanamıyordu. Gergin, çıplak göğüsleri her erkeğin aklını karıştıracak, mantığını kaybettirecek kadar güzeldi. Pembe uçları, keskin bakışların etkisiyle hemen sertleşmişti. Genç adama fazladan sunduğu bu manzara, kendi kalp atışlarını da tavan yaptırmıştı. Onun kendisini görmesi, ateşli gözlerle izlemesi tarif edilemeyecek bir heyecandı. Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak sordu. "Sence onunla gitmeli miyim?"

Faruk belli etmeden yutkundu. Genç kızın bu kadar özgür bir şekilde karşısında çıplak duracağını tahmin etmemişti. Ona söz vermemiş olsaydı o şahane yuvarlakları okşayıp öpmek için çoktan yerinden kalkardı. Gözleri hemen altındaki zarif kaburgalarında, düz karnında gezindi. Bakışları yavaşça aşağıya, küçük, kırmızı kumaş parçasına indi. Gizlediği kısmın nasıl tertemiz olduğunu o günkü gibi hatırlıyordu.

"Sana izin vereyim diye mi karşımda böyle duruyorsun?" diye karşı soru sordu. Sesi düz hatta biraz sıkkındı. "Bu cesur davranışını neye borçluyum?"

Zehra belini hafifçe gerince göğüsleri daha da belirginleşip dikleşti. "Çok art niyetlisin. Saklayacağım bir yerim yok. Görmek istemiyor muydun?"

Söylediği bu tekdüze sözlerle içindeki ürpertiyi bir nebze gizlemişti. Üstelik onun tarafından beğenilmek kendisine özel bir haz veriyordu. Genç adamın koltuğunda zorlukla oturduğunu hissetmişti. Bakışlarındaki ateşi ve hafifçe yutkunduğunu da fark etmişti. Bu hâli genç kızı daha da heyecanlandırıyordu. Bu yaşadığı özgürlüğü aklı almıyordu. Vücudunu cömertçe ona açmasının bir anlamı olmalıydı ama bir türlü çözemiyordu. Tek bildiği şey, göğüslerinde gezinen o bakışlar fazlasıyla hoşuna gidiyor, cesaretini artırıyordu.

"İstiyordum..." diye itiraf etti Faruk. "Dokunmak da istiyorum. Gel buraya!"

"Şimdilik o yasak! Görmekle yetin."

"Gel dedim!"

"Hayır, söz verdin!" diye diretti Zehra. Onun yanına giderse neler olabileceğini kestiremiyordu. Oysa yanına gitmek, arzulu ellerini göğüslerinin üzerinde hissetmek, göğüs uçlarında dudaklarının gezinmesini tatmak

istiyordu. "Ayrıca..." diye ekledi. "*Kocam* veya *sevgilim* olmadığına göre tiyatro için senden izin almama gerek yok. Fakat fikrine değer veriyorum. Sana bir şekilde bağlıyım. Beni böyle görmene izin vermem, senin için hissettiğim değeri belli etmiyor mu?"

Genç adam bir an düşündü. "Niye peki? Bana borçlu olduğunu düşündüğün için mi? Minnet borcu mu?"

Zehra kısa bir an düşündü. Sonra omuz silkti. "Belki..." Sütyenini giyip arkadan kopçasının iki ucunu birbirine geçirdi. "Bu durumumuzun açıklaması zor sanırım. Belki aynı evde yaşıyor olmamızın etkisidir. Bazı şeyler zamanla doğallaşıyor. Öpüşmemiz, beraber yatmamız, okşamalarını doğal ve heyecan verici bulmam... Hepsi aynı evde, sınırlı bir ortamda olmamızın sonucu olmalı."

"Demek sence öyle?" Gözleri hâlâ karşısında yarı çıplak duran Zehra'daydı. Sütyen giymesi, seksiliğini hiçbir şekilde azaltmamıştı. Genç kız haklı olmalıydı. Ondan daha güzel vücutlu, daha güzel yüzlü kadınlar tanımıştı. Galiba bir süredir kimseyle birlikte olmadığı için şu ince vücut ona çekici gelmeye başlamıştı. Dost olmaya çabaladığı kızı çekici bulması içini huzursuz etse de engelleyemediği egoist bir yanı bu çıtı pıtı bedeni, şu güzel gülümseyişi, içten bakışları sahiplenmek istiyordu.

"Aynı evde yaşamamız senin için de zor olmalı," diye devam etti Zehra. "Bence ikimiz de kendi hayatlarımızı yaşamaya başlamalıyız." Koltuğun kenarına oturup topuklu ayakkabılarını çıkardı. Dizlerinin üzerine kadar uzanan ten rengi çorabını da farkında olmadığı bir seksilikle bacaklarından sıyırdı. Koltuğun kenarına bırakıp kalın, gündelik çorabına uzandı.

"Yaşamıyor muyuz?" diye sordu Faruk.

"Benim ayrı bir hayatım şimdilik yok. Seninkisi ise benim yüzümden kısıtlı. Asuman Hanım'ı en son ne zaman aradın? Unuttun, değil mi? Sonra Sevda Hanım var. Önümüzdeki hafta başı dükkânına gidip saçlarımı yeniden bir şekle sokturacağım. Bana seni soracağı kesin. Onu aradın mı hiç?"

Faruk burun kıvırdı. "Hayır, vakit olmadı."

"Öyledir belki ama sen sağlıklı bir adamsın. Vakit ayırmalısın."

Çoraplarını giyerken durakladı. Genç adamın gözlerine baktı. Faruk ise genç kızın uzun bacaklarına bakıyordu. Teni her ne kadar kaymak gibi olsa da patlamadan kalan birkaç yara izi dikkat çekiyordu.

"Beni gerçekten çekici bulmadığını biliyorum. Hepsi aynı evde yaşadığımız için. Bundan hâliyle etkileniyorsun. Ne de olsa sana en yakın kadınım. Erkekçe içgüdülerin şimdilik sana sunduklarımla idare ediyor. Zamanla göğüslerimi görmek ilgini çekmeyecek. Tanıdığın diğer kadınlar gibi olacağım. Bacaklarımdaki yaralar bir süre sonra sana itici gelmeye başlayacak."

Faruk gülümsedi. "Ben yaralarını gayet seksi buluyorum."

"Yakınında benden başka bir kadın olmadığı için böyle düşünüyorsun." Çoraplarını giyince kot pantolonuna uzandı. Kirlenmesin diye oturduğu yerden birazını ayaklarına geçirdi. Ardından önce günlük ayakkabılarını giydi ve ayağa kalktı. Sonra pantolonunu tamamen yukarı çekip beline oturttu. Düğmesini ilikleyip fermuarını çekti.

Şimdi kot pantolonu ve sütyeni içinde hâlâ seksi olduğunun farkında olmadan genç adama bakıyordu.

"Demek ihtiyaçlarım için bir kadın bulmalıyım..." diye mırıldandı Faruk.

"Evet... Ben de kendime senin kadar değer vereceğim ama dostum olmayan bir erkek bulsam iyi olur."

"Erkek konusunda acele etme! Hem ben Hüseyin'den hoşlanmıyorum..." dedi Faruk birden. Zehra'nın sözleri üzerine aklına ilk o gelmişti.

"Kaç kere gördün ki adamı? Toplasan bir saat etmez."

"Yine de hoşlanmıyorum." Gözleri sütyeninden taşan beyaz göğüslerine kaydı. "Bilgin olsun, bunlara dokunmaya kalkarsa adamın parmaklarını kırarım."

Zehra şaşırmıştı. Gözleri irileşti. Ne demek istediğini anlayamadı. "Efendim?"

"Onunla tiyatroya gitmene izin veriyorum ama dikkatli olacaksın. Seninle samimiyet kurmasına, sırnaşmasına müsaade etme."

Zehra güldü. "Peki, tamam ama başka nasıl yakınlaşacağız ki? Bana uygun olduğunu nasıl anlayacağım?"

"Acele etme, niyeti ciddiyse birkaç ay sonra yakınlaşırsınız zaten. Aranıza mutlaka bir mesafe koy."

"Birkaç ay mı?" Hayretle güldü. "Yıl de istersen!" Sonra gözleri kısıldı kurnazca. "Sana koymadığım mesafeyi başkasına mı koymamı istiyorsun? İki haftada beni ne hâle getirdin. Belki senden başka bir erkeğin de dokunuşlarını merak ediyorum?" Elinde olmadan onu kıskandırmak istemişti. Hem de kıskanmayacağını düşündüğü hâlde! "Ya da öpüşlerini?"

Faruk kaşlarını çattı. "Etme!" dedi kısaca. Koltuğa uzattığı ayaklarını toparlayıp oturuşunu düzeltti. "Merak ettiğin için olmaz bu işler."

"Çok bencilsin! Niye olmasın? Sendeki her şey onda da yok mu? Belki çok iyi öpüşüyordur?"

Genç adamın gözleri dolgun kırmızı dudaklara yöneldi. "Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?" derken hafifçe homurdandı.

Zehra'nın gülüşü büyüdü. Yakalanmıştı. "Daha neler! Aklıma bile gelmez." Uzanıp bluzunu aldı. Yavaşça omuzlarından geçirdi. "Evet... Şov

bitti, beyefendi. Gördüklerinizden memnun kaldınız mı? Keyfiniz yerine geldi mi? Kabul et, sırf iki gün yoksun diye epey anlayışlı davrandım!"

"Son sözlerin olmasa gayet iyiydi aslında."

Bluzunu düzeltirken Zehra'nın gülümsemesi devam ediyordu. Saçlarını eliyle hızlıca taradı. Dağınık saçlar ona yakışıyordu. "Sen bir sürü kadın tanımışsın. Kimi gerçekten sevdiğini veya kimi sadece cinsel olarak çekici bulduğunu anlayacak kadar tecrübe sahibisin. Benim hiçbir bilgim yok. Sadece sen varsın..."

"Merak ettiklerini ben sana öğretirim."

"Eminim..." dedi genç kız keyifli bir iğnelemeyle. Gri elbisesini eline aldı. Faruk'un oturduğu koltuğun yan tarafında elbisenin boş kutusu duruyordu. Ona doğru giderken Faruk aniden uzandı. Genç kızı bileğinden tutup kendisine çekti. Zehra çok direnemedi. Genç adamın kucağına yanlamasına oturdu. Elindeki elbiseyi korumaya çalıştı. "Elbisem kırışacak!" diye sızlandı.

Faruk onun elindeki gri elbiseyi alıp öylesine koltuğun yan tarafına bıraktı. Sonra iki eliyle birlikte ince beline sarıldı. Kendisine doğru çekti. Gözleri gözlerindeydi.

"Bazen çok canımı sıkıyorsun..." diye mırıldandı.

"Dur! Bırak beni, Faruk!" Sıkıca sarmalanınca o da mecburen ellerini genç adamın boynuna dolamıştı. Avucunun altında geniş omuzlarını, gergin kaslı tenini hissetmek çok güzel bir histi. Genç adama yaklaştıkça artık kalp atışları hızlanıyordu. Bu dert yeni çıkmıştı. Gün geçtikçe daha da belli ediyordu kendisini. "Hani işe geç kalacaktın?"

Faruk gülümsedi. "Garip ama senden hemen ayrılmak istemiyorum. Birkaç dakika daha güzel kokunu içime çekebilirim." Burnu ince boynuna yanaşmıştı. Hafifçe koklaması bile çok erotikti.

"Aklıma ne geldi..." dedi Zehra dikkatini toplamaya çalışarak. Boynunu geri çekti. "Halı almayı unuttuk!"

Faruk konunun hızla değişmesinden memnun değil gibiydi. Bir an yeşil, saf gözlerini süzdü. "Ben gelince artık..." dedi yavaşça. "Ya da istersen sen çıkıp kendin bak, beğendiğini al. Eve getirsinler." Usulca ekledi. "Hüseyin Bey'den zaman bulursan tabii!"

Zehra hoş bir şekilde kıkırdadı. "Taktın sen de adama ya! Teklifini kabul edersem onunla sadece cumartesi akşamı görüşeceğiz. Abartma istersen!" Parmak uçları ensesindeki saçları okşuyordu. "Gündüzleri zaten doluyum. İşe gidiyorum. Gitmezsem patronum kızar."

Kısa bir sessizlik oldu. Zehra'nın gülümsemesi hafiflemişti. Dalgın bir şekilde genç adamın ılık kahverengi gözlerine bakıyordu. "İki gün olmayınca... seni özleyeceğim..." dedi sonra.

Bunu o kadar içten, o kadar doğal bir masumlukla söylemişti ki Faruk'un yüreği titredi. "Kesin bilgi mi?" diye işi alaya almaya çalıştı.

"İlk elden..."

"Peki, bu hoşuma gider ama ben yokken dikkatli ol, tamam mı?" Bu samimi itirafı göz ardı etmeye çalışmıştı. "Hassan'la ilgili herhangi bir şey olursa doğruca babamı ara! Hatta bir taksi tutup yanlarına git."

Hassan'ın lafı bile Zehra'nın yüzünün düşmesine sebep oluyordu. "Baban kararlı bir caniye karşı ne yapabilir ki?" dedi cansız bir sesle.

"Onun yapabileceklerini bir bilsen hayret edersin."

"Sanırım birazını biliyorum. Babanın bir zamanlar devlet için çalıştığını öğrendim..." Gözleri genç adamın sakin yüzündeydi. "Ajan gibi bir şeymiş sanırım."

"Berna mı söyledi?" Faruk'un gözleri kısılmıştı. Bu da biraz kızdığının kanıtıydı.

Zehra parmak uçlarıyla genç adamın alnına dökülmüş bir tutam saçı geriye doğru ittirdi. Sonra yanağını okşadı sevgiyle. "Aranızdaki meseleyi anlatırken açıklamak zorunda kaldı. Ona kızma sakın. Çoğu benim suçum..."

"Senin hesabın kabarıyor zaten."

"Sana bir şey soracağım ama... bana da kızma, tamam mı? Ne zamandır aklımda çünkü."

"Sorma bence."

"Tahmin ettin mi?"

"Belki..." Ettiği belliydi. "Benim hakkımda da mı konuştu?"

"Evet."

"Çok geveze bu kız!"

"Doğru mu peki? Sen de..." Hafif bir nefes aldı. "Sen de baban gibi misin? Onun bıraktığı tehlikeli işi devam mı ettiriyorsun?"

"Bunu söylersem seni öldürmek zorunda kalırım!" derken gülümsemişti Faruk. Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Hadi bakalım, seksi akrep! Kalkıp evimize gidelim. Geç kalacağım yoksa."

"Söylemeyecek misin?" Zehra öpücükle şaşırmışsa da kucağında hiç kıpırdamamıştı. Eli kalın koluna kaydı. Gömleğinin üzerinden okşarcasına gezindi. "Bu kasların sebebinin... kadınlara şov için olmasını umuyorum."

"Babam çocukluğumuzdan beri bizim spor yapmamızı isterdi. Çok normal. Kendisi de iyi sporcudur."

"Hâlâ içimi rahatlatamadın."

"Basit bir kamyoncu için endişelenmene gerek yok." Hafifçe gülümsüyordu. "Ayrıca ne *karımsın* ne de *sevgilim*!" diyerek onun sözlerini kendisine iade etti. "Mafya bile olsam bir süre sonra ayrılacağın bir adamım sadece."

Bunları söylerken kötü bir niyeti olmasa da Zehra istemsizce irkilmişti. Bu sözler sandığından daha fazla kalbini yaralamıştı.

"Bana laf vurdurmana gerek yok," dedi üzüntülü bir sesle. "Fikrine değer verdiğimi ve sebepsizce sana bağlı olduğumu da söylemiştim. İlklerimin sahibinin sağ ve sıhhatli olmasını istiyorum." Gözleri istemsizce nemlendi. "Sırf senin için Hassan'a dönmeyi bile düşündüm ben!"

Faruk onu üzdüğünü sonunda anladı. Gülümsemeye çalıştı. "Dur kızım! Neden hemen melankoliye bağladın? Ben senin değerinin farkındayım. Ayrıca Hassan meselesini hayatından tamamen sökmeye niyetliyim..." Gözlerini üzgün gözlerine dikmişti. "Bak, özür dilerim! Hadi barışalım. Giderayak küsemeyiz, değil mi? Bana kızgın bir kadının aksine endişeli bir kadını tercih ederim."

"Senin için endişelenmek istemiyorum." İnanılmaz iradesi ile gözyaşlarını geriye gönderebilmişti. Küs sesi dudaklarına da yansımış, büzülerek hafif somurtmuş gibi bir ifade almıştı. "Hayatım hep birileri için endişe duymakla geçti."

Faruk dayanamayıp onu biraz kendisine çekti. "Kalbi sevgi dolu, küçük göçmen kızım benim..." dedi yumuşak bir sesle. Bir yandan da genç kızın sırtını sevgiyle okşuyordu. "Benim için endişelenmene gerek yok. Kaç kere söyleyeceğim sana? Ben başımın çaresine bakarım."

"Keşke elimde olsa..."

O kadar tatlıydı ki Faruk daha fazla dayanamadı. Dudaklarını uzatıp o dolgun dudakları yine öptü. Zehra bu yumuşak, içten öpücüğe bilinçsizce cevap vermişti. Küçük, zararsız bir öpücükten ne olabilirdi ki? Zaten çok kısaydı.

Sonrasında bir iki saniye sessizce bakıştılar. Zehra'nın ince parmakları genç adamın kolundan yukarı doğru tırmanıp ensesine gitti. Belirsizce okşadı. "Hâlâ aktif bir *Ghost* olduğunu hissediyorum..." diye mırıldandı. Dudakları ayrılmış olsa da birbirine çok yakındı. Nefesleri birbirine karışıyordu âdeta. "Seni engelleyemem de değiştiremem de... Fakat lütfen dikkatli ol!" İçli gözlerle bakmaya devam ediyordu. "Sana sandığından daha çok değer veriyorum."

"Biliyorum..."

"Bilemezsin!"

Genç adam dayanamayıp onu yine kendisine çekti. Dudaklarını dudakl
rına dokundurdu. Bu da epey masumdu. Sonra çok geri çekmeden yine öpt
Sonra bir daha ve bir kere daha... Sonuncu öpücük epeyce uzamıştı. Artık hi
de masum değildi. Zehra'yı iyice kendisine çekmiş ve dudaklarını esir almıştı

Zehra âdeta inleyerek ona sokuldu. Kollarını sıkıca boynuna dolayıp du
daklarını genç adama bastırdı. Bu his çok güzeldi. Dudaklarında başka du
dakların yarattığı lezzet sonsuzdu. Doya doya tadarken kendisini ona teslim
etti. Bluzunun üzerinden göğsünü avuçlayan ele yaslandı. Dili genç adamın
diline dokundu. Böyle güzel bir öpüşe kim direnebilirdi ki?

Genç kızın âdeta gözleri kararmıştı. Onun kucağında olmasa, güçlü kolla
kendisini tutmasa kolayca bir yere düşebilirdi. İlklerinin sahibi olan bu genç
adam, onu dünyadan koparıp bambaşka bir âleme götürmüştü.

Ne kadar zaman sonra dudaklarının ayrıldığını bilmiyordu fakat öpüşme-
lerinin epey sürdüğü kesindi. Dudakları sızlıyordu. Bir süre ikisi de konuşa-
madı. Zehra'nın gözleri kapalıydı. Sonra usulca aralandı. Koyu yeşil renkleri
derin bir orman kadar çekiciydi.

"Böyle yaparak aklımı karıştırmak hoşuna gidiyor, değil mi?" diye durgun
bir sesle konuştu genç kız. "Yelkenleri hemen suya indiriyorum."

"Bu iş karşılıklı olan bir şey..." diye mırıldandı Faruk. Bakışları onun du-
daklarından gözlerine kaydı.

"Evet ama bu yanlış!" dedi Zehra hafif bir sızlanmayla. "Sözde aynı evde
yaşayan iki arkadaşız. Yapmamamız gereken ne varsa yapıyoruz. Böyle...
Böyle öpüşmemeliyiz. Bu gerçekten yanlış! Bundan hoşlanmam da yanlış!"

"Yanlış olan ne? Öpüşmek herkese aynı lezzeti vermez. Mutlu olmalısın."

"Bilemiyorum... Zevkli ama biraz korkutucu."

"Öpüşmek doğru kişiyle olunca güzeldir."

"Sen doğru kişi değilsin! Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Hüseyin mi doğru kişi sence? Belki de ben en doğru kişiyim. Bana güve-
nebilirsin. Sana asla zarar vermeyeceğimi de bilirsin." Dikkatle gözlerine ba-
kıyordu. "Bak! Tamam, onunla tiyatroya git ama bazı konularda acele etme!
İstediğinden emin olmadan kimseyle öpüşmemelisin." Sesi biraz kıskançlık
kokuyordu ama ikisi de farkında değildi.

Zehra gözlerini kırpıştırdı. Anlamaya çalışıyordu. "Aceleyle bir şey
yapmam ben," diye mırıldandı sonra. "Hayatımda ilk kez bir erkeğe tole-
ranslı davranıyorum. O da sensin."

"Gurur duydum!"

"Dalga geçme! Bence gerçekten duymalısın. Sürekli çizgimin dışına çı-
kıyorum. Kimse senin yarattığın etkiyi yaratmadı bende. Kimseye karşı bu

kadar açık yürekli de olmadım. Kimse bedenimi görüyor diye haz almadım..." Son cümlesini söylerken utandığı belliydi.

"Evet, sen işte bu'sun!" Genç adam gülümsese de sözleri içtendi. "Yalan dolandan uzak, özel bir kızsın. Bu doğal hâlini seviyorum."

Zehra yutkundu. "Sana âşık olmamdan korkmuyor musun peki?"

Faruk'un gözleri bu dürüstçe soru karşısında hafifçe kısıldı. "Var mı öyle bir ihtimal?"

"Belirtileri bilemiyorum ama sana karşı çok zayıf olduğum kesin." Eli yakışıklı yüzünde gezindi. "Sen korkmasan da ben sana âşık olmaktan korkuyorum. Unuttuğun diğer kadınlar gibi olmak istemiyorum. Ömür boyu yanında yer almak, senin tarafından hep değer görmek istiyorum. Sevgilin olup bir gün unutulmaktansa arkadaşın olarak ömür boyu hayatında bulunmak istiyorum. Bu... Bu öpüşmeler her şeyi zorlaştırıyor."

Genç adam dikkatle onun sözlerini dinliyordu. "Bu kadar şey aklına sadece bir öpüşmeyle mi geldi?" diye âdeta homurdandı. "Öpüştük diye sevgili olmamız gerekmiyor sanırım."

"Senin karşında soyunmam, öpüşlerine karşılık vermem sence doğal mı? Senin beni böyle öpmen, şimdi bile göğsümü okşaman..."

Faruk burun kıvırdı. Bir eli sıkıca göğsünü tutmuştu. Geri çekmekte zorlanıyordu. "Hayır, doğal diyemem. Fakat daha önce hiçbir kadını öperken, okşarken böyle zevk aldığımı hatırlamıyorum. Sen de bundan gurur duyabilirsin." İtirafından rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturmuştu. Ardından hemen sordu. "Bu içine girdiğimiz çıkmazdan kurtulmak için sen ne öneriyorsun peki?"

Zehra gülümsemeye çalıştı. Genç adamın hâlâ okşayan elini göğsünden nazikçe geri çekti. "Öncelikle ellerini vücudumdan uzak tutmalıyız. Sonra da gözlerini... Hoşuma gidiyor ama dost kalabilmek istiyorsak katı kurallarımız olmalı. Mesela az önceki gibi öpüşemeyiz. Kucağında oturmam bile yanlış! Zorda kalsak bile aynı yatakta yatmayı da kesmeliyiz."

"Dördüncü Murat kanunları gibi bunlar!"

"Doğru söylediğimi biliyorsun."

"Şimdiki gibi devam edersek ne olur ki? Ben hiç şikâyetçi değilim."

"Sana âşık olurum ve bu da hiç hoşuna gitmez. İnan bana, buna çok yakınım."

"Düşününce, o kadar kötü bir şey değilmiş gibi geldi." Bu sözlerinde samimiydi. Zehra'nın ona âşık olma ihtimali nedense içini değişik bir heyecanla doldurmuştu. Böylesine özel bir kızın âşık olduğu ilk erkek olmak gurur vericiydi.

"Kıskanç, sana karışan, sürekli ilgi bekleyen bir kadını hayatında istemezsin."

"Evet, bu kötü olur ama belki de öyle olmazsın."

"Evlenmeyi de isterim sanırım. Gerçek evlilikten bahsediyorum."

"Hani ben evlenilecek adam değildim?"

"İşte o yüzden sana anlatmaya çalışıyorum ya! Âşık olursam elbette evlenmek isterim. İnsan sevdiğiyle beraber olmak ister."

"Hımm... Peki ikimiz de evlenmek için çok genç değil miyiz?"

"Ben, hayır! Ama sen, evet! Daha baba olamayacak kadar çocuk ruhlusun! Çocuğumuza nasıl bakacaksın?"

"Ne? Çocuk da mı istiyorsun?" Kaşlarını anlamsızca kaldırmıştı.

"Doğal değil mi? Sana benzeyen bir bebeğim olsun isterdim..." Yanakları kızarmıştı. Bu hayal garip derecede güzeldi. "İleride çok yakışıklı olacak bir delikanlı doğursaydım harika olurdu. Siyah saçlarını savuran güzel bir kıza da hayır demezdim." Üstelik bunları söylerken yüzünde kendisinin bile bilmediği hülyalı bir ifade belirmişti.

Faruk onun samimi sözleri karşısında sırıttı. İnce bedenini biraz daha kendisine çekti. "Düşünce hoşuma gitmedi değil. Çocuğumuz olsa güzel olurdu ama tabii ki şimdilik çok erken. Birkaç yıl bebek yapmasak olur mu? Hâlâ zengin değilim."

"Faruk, ciddi ol biraz!"

"Beni korkutmaya uğraştığını biliyorum ama maalesef başaramadın akrep kızı! Kaliteli bir uyuşturucu gibisin. Tehlikeli olduğunu bile bile sana doğru çekiliyorum. Sen yanımdayken bazı yetilerimi kaybediyorum. Mantık her türlü devre dışı kalıyor. Bu aşamada da sanırım Ahmed'i çok iyi anlıyorum..."

Sözlerinin ardından şaşkınca bakan genç kızı yavaşça kendisine çekti. Dudakları yumuşakça dolgun dudaklarına dokundu. Zehra onun sözlerini henüz hazmedemeden yine dudaklarına uzanması karşısında çaresizdi. Karşı bile koyamadı. Bir tepki vermemek için elinden geleni yaptı. Fakat... Fakat karşısında tecrübeli, kalbini titreten bir adam olunca bu çok zordu.

Faruk'un öpüşü yeniden ateşlenmişti. Öylesine güzel öpüyordu ki aklındaki tüm olumsuz düşünceleri saniyeler içinde kayboldu. Direnme isteğini unuttu. Genç adama iyice sokuldu. Kocaman elinin göğsünü yine avuçlaması çok keyifliydi. Bu arzulu temaslardan hoşlanıyordu. Her şeyini söküp alan bu güzel öpücüklerden de! Elinde değildi.

Dış kapının açılma sesini duyduklarında, ikisi de irkilip zorlukla birbirlerinden ayrıldı. Bakıştılar bir an.

"Ben bakamam..." diye fısıldadı Zehra. Yaşadığı yüksek heyecandan dolayı elleri ve sesi titriyordu. Gözleri buğulanmıştı. On dakika içinde, iki

kere aklı başından gidecek şekilde arzuyla öpülmüştü. Bu acemi kalbi için çok fazlaydı. "Darmadağınığım."

"Ben bakarım..." Elbette Faruk ona göre daha tecrübeliydi. Zehra'nın bu yakınlaşmadan fazlaca etkilenmiş olması erkeklik gururunu da okşamıştı.

Ah bu güzel dudaklar...

Gerçekten bir erkeğin kafasını karıştıracak kadar güzeldi. Uzanıp onlara son bir öpücük daha kondurdu. Sonra genç kızın bedeninin yana kaymasına yardımcı oldu. Ayağa kalktığında, dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "Belki en büyük hayranın gelmiştir," dedi ceketini giyerken. Hareket ettikçe kalın kol kasları gömleğini zorluyordu. Bu bile Zehra'da güzel bir etki bırakıyordu.

Genç kız oturduğu yerden ona ters bir bakış attı. "Böyle alaycı olmaya devam et sen!" diye söylendi. "Karar verdim... Bir daha beni asla böyle öpüp okşayamayacaksın! Çocuk da yapmayacağım senden!"

Faruk bir kahkaha attı. Ara kapıya varmıştı. "Tutamayacağın sözler verme! Aslında çocuk fikri kafama yattı. Yeşil gözlü, senin kopyan olan bir kızım olsa çok eğlenirdim. Bir de senin gibi tatlı, bıcırık olduğunu düşün... Kırmızı bir gecelik de alırdım ona!"

Bu çok güzel bir hayaldi...

Zehra kalbinden bıçaklanmış gibi oldu. Belli etmemek için tüm gücünü harcadı. O çıkınca elini sızlayan kalbine götürdü. Kafası karmakarışıktı. Kalbi ise artık gerçekten ayrı bir sorundu. İçinde fırtınalar kopuyordu. Dibi olmayan bir uçuruma doğru kaydığını biliyordu.

Toparlanması birkaç dakika sürdü. Koltuktan kalktı. Sırf oyalanmak için kırışan gri elbisesini yeniden katladı. Düzgünce kutusuna koydu. Gri ayakkabısını da kendi kutusuna koyduktan sonra gri renkli küçük el çantasını diğer çantasına boşalttı. Hepsini robotsu bir tekdüzelikle yapıyordu. Bu puslu güzel şeyleri kim bilir bir daha ne zaman giyecekti?

Tüm eşyalarını toplamayı bitirdiğinde etrafına bakındı. Her şey tamam gibiydi. Eve götürülmeye hazırdı. Bluzunu düzeltti. Küçük aynasından yüzünü süzdü. Ne oluyordu kendisine böyle? Bir tırtıl gibi dönüşüm geçiriyordu. Dudakları tahriş olmuştu ama yine de hâlâ uzun uzun öpüşmek istiyordu. Göğüs uçları sebepsizce gergindi. Bacaklarının arası ise artık nedenini bildiği bir ıslaklıkla birlikte sızlıyordu.

Aceleyle biraz ruj sürdü. Ellerinin titremesi azalsa da elinde tuttuğu aynaya hâlâ çok hâkim değildi. Yanakları için allığa gerek yoktu. Kıpkırmızı olmuş, alev alev yanıyorlardı. Saçları da ne kadar dağılmıştı böyle? Hemen çekidüzen verdi.

Aynı anda ara kapı açılmıştı.

"Bir müşteri..." dedi Faruk sakin bir sesle. Odanın ortasına doğru yürüyüp genç kızı süzdü. "Adama ne teklif verdiğimi bile hatırlamıyorum. Çok memnun bir hâlde uçarak gitti. Zarar edersem sebebi sensin."

Genç kız bu sözlere inanamadan ona baktı. "Bana yaptıklarından sonra bir de ben mi suçluyum?"

"Senden uzaktayken mantıklıyım ve seninle ilgili hiçbir şey kafamı karıştırmıyor. Fakat yanına gelince her şey değişiyor. Bu konuya yuvarlak olarak bakarsak suçlu tabii ki sensin! Dikkatimi fazlasıyla dağıtıyorsun."

"Köşeli bakınca da hep senin fırsatçılığın öne çıkıyor. Asıl suçlu sensin! Ben senin üstüne atlamıyorum. Hangi köşeden bakarsan bak zarar gören benim. Hoşuma gitmesi bir şeyi değiştirmiyor."

"Türkçenin bu kadar iyi olması bazen can sıkıcı... Hadi kalk da gidelim. Şu anda aklımda sevişmek istediğim zayıf bir kız var ve dışarıdaki soğuk hava belki biraz kendime gelmemi sağlar."

"Umarım iki gün uzak olmamız da biraz fayda eder." Bir kenarda duran montunu giydi. Çantasını alıp omzuna taktı.

Faruk onun hazırladığı kutuları koltuğun üzerinden alırken alayla gülümsedi. "Bunu beni özleyeceğini söyleyen kadın mı söylüyor? Kırıldım bak şimdi!"

"Zaten seni değil, kendimi kastediyorum!" Söylenerek kapıya yönelmişti. "Ben de sana olan bu tuhaf hislerimi törpülemeliyim."

Faruk yine içtenlikle güldü. Bu dürüst kıza bayılıyordu. Hayat onunla birlikteyken tahmin edilemez ve eğlenceli olmuştu. "Demek beni unutmak istiyorsun?"

Zehra kapının ağzında durup ona baktı. "Seni değil ama yaptıklarımızı unutmam şart. Sen de unutmalısın. Küçük öpücüklere bir şey demiyorum ama beni bir daha az önceki gibi öpme lütfen."

Faruk başını eğdi. "Peki, tamam. İstemezsen öpmem," dedi uysal bir tavırla.

Zehra derin bir nefes aldı. "Faruk, hâlâ durumu anlamıyorsun. Benim istememle ilgisi yok. İsteyeceğimi biliyorsun. Elim ayağım dolanıyor. Karşı koyamıyorum sana. Aynı evde arkadaş gibi yaşamak istiyorsak bir daha öyle bir adım atma yeter."

"İkimizin de hoşuna giden bir şey için ayaküstü tartışmayalım şimdi. Döndüğümde yapıp yapamayacaklarımızla ilgili bir kırmızı çizgi belirleriz. Olmaz mı?"

Zehra şüpheyle ona bakıyordu. "Söz mü?" diye sordu sonra.

"Evet... Belki inanmayacaksın ama ben de ömür boyunca hayatımda yer almanı istiyorum. Sen nadide bir çiçek gibisin. Koparılıp solmana izin vermem. Ne kendim koparırım ne de başkasına izin veririm."

Bu sözler güzeldi. Zehra hem mutlu olmuş hem de garip bir burukluk yaşamıştı. Sebebini anlayamıyordu. Onunla arkadaş olmayı çok istese de bu küçük yakınlaşmalar hayatına çok farklı bir heyecan katmıştı. Yemek yemek, su içmek gibi bir anlamı vardı. Öpülmek, okşanmak, güçlü kollarla sımsıkı sarılmak, kabul etmeliydi ki çok güzeldi.

"Teşekkür ederim..." diyebildi sadece. Sesi kısık, gözleri başka bir yerdeydi.

Birlikte dükkândan ayrıldılar. Faruk elindeki kutularla kaldırımda beklerken Zehra dükkânın kapısını kilitledi. Genç adam başını havaya kaldırmıştı. Serin havayı ciğerlerine çekerken gökyüzüne bakıyordu. Bulutsuz bir gece başlamasına rağmen etraftaki binaların ışıklarından dolayı yıldızlar gözükmüyordu. Ceket ve gömlekle durmak, serinliği hissetmek iyi gelmişti. Montu ve gündelik kıyafetleri kamyonetin içinde, bir torbadaydı.

"Üşüyeceksin," dedi Zehra ona bakarak. "Hadi gidelim." Kendi montunun önünü iliklediği hâlde o bile biraz üşümüştü. Bulutlar olmayınca gökyüzünün yorganı da olmuyordu. Yeryüzüne soğuk hava olduğu gibi iniyordu.

Faruk bir şey demedi. Dönüp onunla birlikte ara boşluğa bıraktıkları kamyonete doğru yürüdü. Kutuları düşürmeden otomatik anahtarla kapıları açtı. İkisi de kendi taraflarından araca bindiler. Satın aldıkları eşyaların geri kalanı kamyonet kasasının içindeydi.

Eve varmaları uzun sürmedi. Giysi torbalarını ve kutularını zorlukla daireye çıkardılar. Gerçekten Zehra'ya bir sürü şey alınmıştı. Faruk onunla gelmemiş olsaydı genç kızın tüm poşetleri tek başına çıkarması zor olacaktı. Ellerinde olanları tutmakta bile zorluk çekiyorlardı.

"Ben gelinceye kadar bunları dolabına ancak yerleştirirsin!" dedi Faruk gülümseyerek. Evin girişinde her şeyi yere bırakmışlardı. Şimdi poşetlerle kutular bir dağ gibi duruyorlardı.

Zehra da montunu çıkarıp astıktan sonra kendisi için alınanlara baktı. "Gerçekten de çok şey almışız. Birkaç maaş yetmeyecek sanırım..." diye söylendi.

Faruk sırıttı hemen. "Öpücükle ödersin!"

"Öpücük yok artık!" dedi genç kız hemen. Kalın kaşlarını çattı. "Fırsatçılık yapma!"

"Bir şekilde ödemen lazım akrep kızı! Kırmızı gecelikten ve sabah öpücüklerinden vazgeçmem, haberin olsun. Onlar benim kırmızı çizgim!" Onun

yanından geçti. Yatak odasına yöneldi. "Bunları sen toplarsın artık. Ben hazırlanmalıyım. Geç kalacağım."

Zehra poşet ve kutu dağını parça parça kendi odasına taşırken gözleri sürekli genç adamın odasına gidiyordu. Yatak gözükse de dolabın olduğu kısım görünmüyordu. Faruk ne yapıyordu acaba? Giyinmesi uzun sürmüştü. Sonunda taşımayı bitirdi. Yerleştirmeyi sonra yapsa da olurdu. Odasından çıktı. Faruk'un odasına giderken o da elinde küçük bir uçak valiziyle dışarıya çıkıyordu. Kapının ağzında karşılaştılar. Sanki işe değil de seyahate çıkıyor gibiydi. Üstüne de yolda rahat edeceği kıyafetler giymişti. Siyah boğazlı kazak genç adama gerçekten çok yakışıyordu.

"İki gece de olsa tedbirli olmakta fayda var," dedi genç kıza. Onun valize baktığını görmüştü.

Zehra başını salladı. "Doğru..." Sonra ayrılığın getireceği sıkıntıyı gizleyen bir gülümsemeyle genç adama baktı. "Beni ara sıra ararsın, değil mi?" diye sordu biraz çekinikçe.

"Bakalım..." Birlikte daire kapısına yöneldiler.

"Merak ederim," dedi genç kız yeniden.

"İki gün sadece..." dedi Faruk da sabırla. "Belki üç."

"Yine de ara lütfen." Başını kaldırmış, genç adamın yüzüne bakıyordu. Onun basit bir nakliye işine gideceğini bildiği hâlde, yüreğinde istemsiz bir endişe belirmişti.

"Tamam, ararım."

"Yemeğini ye, uykunu al. Yorgun hâlde yola çıkma. Keşke bu gece değil de sabah dinlenmiş olarak yola çıksaydın..."

"Bu gece çok yol almayacağım. Kamyoneti ancak yüklerler. Uyuklarım o arada." Montunu giydikten sonra döndü. Genç kıza sokuldu. "Evet, gitme vakti!" dedi gülümseyerek. "Öpücüğümü alayım."

"Beni gerçekten arayacaksan bu seferlik öperim," diye fısıldadı Zehra. Kalbi delicesine sızlıyordu. Ne oluyordu böyle? Sanki sonsuza kadar ayrılıyorlardı...

"Arayacağım dedim ya!"

"Peki..." Parmak uçlarında yükseldi. Dudaklarını yumuşakça genç adamın dudaklarına dokundururken elleri de göğsüne dokunuyordu. Birkaç saniye süren, sade olsa da özel bir öpüştü. Sonra parlak gözlerle geri çekildi.

"Hımm!" dedi Faruk keyifli bir sesle. "İşte bunu seviyorum. Bu öpücük için Hassan'ı bile öldürebilirim." Ve sonra üstüne bonus almak ister gibi o da eğildi. Dudakları genç kızın dudaklarına dokundu. Minicik öptü. "Beni özle, tamam mı?"

"Tüm fedakârlıkları hep ben yapıyorum."

"Tamam, ben de seni özleyeceğim."

"Yalancı!"

Faruk onun saçlarını hafifçe karıştırdı. Keyifle gülümsedi. "Şimdiden özledim bile! Dostlar zor bulunuyor."

"Doğru."

Genç adam ayakkabısını giyip dışarıya çıktı. Elinde valizi vardı. Bir iki adım attı. Sanki gidemiyormuş gibi durdu. Vücudu gerildi, döndü ve ona baktı. Sonra ani bir kararla valizi bırakıp geri geldi. Genç kızı belinden tuttuğu gibi kendisine çekti. Kahverengi gözleri yeşil derinliklere dalarken yumuşakça fısıldadı.

"Gidip de dönememek var... Bu şekilde ayrılmak istemiyorum."

Ve onu sımsıkı sararken dudaklarını dudaklarına istekle yapıştırdı. İş yerindeki koltukta olduğundan bile lezzetli, ateşli, kalp sökücü bir öpüşmeydi. Zehra'nın cevap vermesini sağlayacak kadar uzun, birisinin koridora çıkıp onları görmesini umursamayacak kadar dostluktan uzaktı.

Ve Faruk aniden onu bıraktı. Yeşil gözlerin derinliklerine baktı ateşli gözlerle.

"Bana bir şey olursa bu öpüşü unutma, akrep kızı. Başka erkeklerle denersen eğer bir çıtan olsun." Gözleri de dudakları da gülümsüyordu. Belki de biraz buruktu...

Zehra da melankoli hâliyle gülümsedi. Hâlâ öpücüğün etkisindeydi. "Hainsin sen!" diye fısıldadı.

"Kıskanıyorum sanırım..."

"Peki o zaman. Sen yokken beni kimsenin öpmeyeceğine söz veriyorum."

Faruk'un gözleri ışıldadı. "Gerçekten mi?"

"Sana yalan söyledim mi hiç?"

"Hüseyin'e söyle, ellerini de senden uzak tutsun!"

"Söylerim."

Genç adam hâlâ gidemiyor gibiydi. Onun bedenini isteksizce bıraktı. Birkaç adım geriye gitti. Sonra döndü. Küçük valizini sürükleyerek asansöre doğru yürüdü. Düğmeye basıp gelmesini bekledi.

Gözleri hâlâ birbiri üzerindeydi.

"Faruk!" diye seslendi Zehra birden.

"Efendim?"

"Bugün nikâhta aklıma bir şey takılmıştı. Onu soracaktım ama unuttum. Bende akıl bırakmadın ki!"

"Neymiş?" O sırada asansör bulundukları kata çabucak gelmişti. Kendisine has o zil sesiyle kapı açıldı.

"Sinan Bey!" dedi Zehra aceleyle. "Siz konuşurken cümlenin sonunu duydum. Mızrak diye birisinden bahsediyordu sanki? Berna rüyasında o isimde birisini görmüştü hani? Hatırladın mı? Mızrak kimmiş biliyor musun?"

Faruk bir iki saniye durakladı. Açılan asansör kapısı, içine kimse binmeyince geri kapandı. Genç adam yeniden açılması düğmeye basarken gözleri hafifçe kısıldı.

"Hayır," dedi sakin bir sesle. "Henüz bilmiyorum..."

25. BÖLÜM
OPERASYON

Faruk kendisine atılan konuma eriştiğinde etrafta kimsecikler görünmüyordu. Otobandan ayrılıp bir süre Karaburun yolunda ilerlemişti. Sağ tarafında çoğu zaman karanlık denizin hafif yansımalarını da görmüştü. Şimdi önüne geldiği alçak duvarlı yer ise özel bir arazi olduğunu belli ediyordu. Duvarların yolla buluştuğu yerde içeriye girişi engelleyecek bir kapı bile yoktu. Buna rağmen çevre duvarına gömülmüş hareket sensörlü gizli kameralar olduğuna emindi. O kadar iyi gizlenmişti ki karanlıkta göremiyordu.

Kamyonetini aralıktan içeriye soktu. İçinde ilerlediği arazi oldukça büyüktü. İki yanındaki kayalık tepeciklerle ve yüksek ağaçlarla komşu arazilerden ayrılmış gibiydi. Bağımsız, sakin bir konumu vardı.

Çakıl taşlı yoldan ilerlemeye devam etti. Elli metre ileride ışıkları yanan prefabrik evi görmesi uzun sürmedi. Burası *Ghost* sisteminin gizli evlerinden birisiydi. Görünüşte ucuza mal edilmiş yazlık bir ev gibiydi. Kendisi de ilk kez geliyordu. Çok büyük değildi. Önüne kadar giderken hiçbir engelle veya canlıyla karşılaşmadı. Sadece uzaktan bir köpeğin havlaması duyuluyordu.

Evin önüne geldiğinde kamyoneti durdurdu. Meraklı gözleri ilerideki siyah helikoptere kaydı. Daha önce de bunun gibisine birkaç kere binmişti. Hafif eğimli zemine rahatça iniş yapmış gibi duruyordu. Genel maksat için modifiye edilen helikopter, mat siyah boyalı ve oldukça büyüktü. İtalyan yapımı helikopterin sadece özel operasyonlarda kullanıldığını, radar görünmezliği için çok alçaktan gidebildiğini biliyordu. Ateş gücü de vardı. Üstelik oldukça hızlı uçabiliyordu. Başında ise kimsecikler yoktu.

Gözlerini diğer taraftaki kulübeye çevirdi. Önüne birkaç araç park edilmişti. Birisini tanıyordu. Doğan'ın siyah *Jaguar* otomobili, adamın kişiliğini ne kadar da iyi yansıtıyordu.

Kamyonetin sesi duyulmuş olmalıydı ki evin kapısı açıldı. Arkadan vuran ışıklara rağmen kapıya çıkan uzun adamı yürüyüşünden hemen tanıdı. Tamer'di bu. Arkasında şimdi de Doğan belirmişti. Her ikisi de siyahlar içindeydi. Bu kıyafetlere yabancı değildi. Operasyonlarda kullanılan özel bir tasarımdı. Siyah pantolon esnek, su geçirmez ve kolay yırtılmayan bir kumaştan üretilmişti. Siyah kazak ise günlük kullanılanlara göre daha rahat, daha konforluydu. Sıcak ve soğuk kontrolü yapabilen termal bir kıyafetti.

Kamyonetten inip kendisini kısık bakışlarla süzen adamlara doğru yürüdü. Kulübenin olduğu çevre o kadar sessizdi ki kulağına denizin sesi rahatça geliyordu. Soğuk havaya bağlı olarak oldukça dalgalı olmalıydı. Dışarıda da hafif bir rüzgâr vardı. Gür saçları dalgalanıyordu.

"Geciktin..." dedi Tamer. He zamanki gibi ciddi ve karizmatikti.

"Bayağı mesafe varmış," diye mırıldandı Faruk. O esmer ve tatlı kızdan ayrılmakta zorlandığını elbette söylemeyecekti. "Kamyonetle de çok hız yapılmıyor ayrıca."

"Sana bir otomobil almak lazım!" Elini dostça Faruk'a uzattı.

"İdare ediyorum. Bir iki aya kalmaz alırım." O da elini uzatıp hayatına yön veren adamın elini sıktı. "Mesele araç değil. Zehra fark eder diye kamyonetle çıkmak zorundaydım. Nakliye işine gittiğimi sanıyor.

"İşlerin iyi mi?"

"Gayet iyi."

"Peki, sevindim. Gel hadi, biz de seni bekliyorduk!"

Faruk kapının önündeki birkaç merdiveni çıkıp arkada duran Doğan'ın da elini sıktı. Yeşil gözlü adam sadece başıyla selamlamıştı onu. Kenara çekilip içeriye girmesini bekledi. Herkese karşı mesafeli görünmesine rağmen dostları için hiç düşünmeden canını verecek ilk adamın o olduğunu teşkilattakiler çok iyi bilirdi. Herkesin derdiyle kendi derdi gibi ilgilenirdi.

Aydınlık kulübe genç adamın düşündüğünden de genişti. Hızla etrafına göz attı. İki odası var gibiydi. Girişteki geniş salon belli ki günlük olarak kullanılıyordu. Yerde ayakkabı ile basılabilen eski bir halı, bir duvarda içi bolca kitap ile dolu olan raflar, bir duvarda ise oldukça büyük bir televizyon vardı. Diğer duvarlardaki deniz manzaralı tablolar ortama biraz renk katıyordu. İki adet üç kişilik, iki adet de tek kişilik rahat koltuklar yerleştirilmişti. Bir yemek masası etrafında da dört tane rahat sandalye görünüyordu. Dekorasyon olarak sade ama kullanışlıydı.

Tek kişilik koltuklardan birisinde gördüğü sarışın adam onu hiç şaşırtmadı. Geleceğini biliyordu. İçeri girdiğinde Sinan hemen ayağa kalkarak misafire saygısını belli etmişti. İki genç karşılıklı el sıkıştılar. Sinan'ın yüzünde keyifli bir gülümseme vardı.

"Beni de kabul ettiğiniz için teşekkürler!" dedi Sinan.

Faruk da belirsizce gülümsedi. Bu genç ve yakışıklı adam kendisini huzursuz ediyordu. Saçma rastlantılarla ve rüyalarla dolu bir huzursuzluk olduğunun elbette farkındaydı ama elinde değildi. "Dostluk ile ilgili sözlerin üst düzey mevkideki herkesten daha ikna ediciydi."

"Yine de beni araştırdın, değil mi?" diye mırıldandı Sinan bilmiş bir gülümsemeyle.

"Tabii ki ama zaman kısaydı. Seni Tahir Bey'den başka bilen yok. Gerçi o da çok tanımıyor. Ölü gibisiniz."

"Meslek icabı!" dedi genç adam sevimli bir alçak gönüllülükle.

Faruk'u asıl şaşırtan ise odadaki kapılardan birisinin açılmasıyla içeriye giren kişiydi. Başını çevirdi. Sonra gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bu iri yapılı adam belli ki üstünü değiştirmişti. Siyah kıyafetini giymiş, pantolonunun kemerini düzeltmeye uğraşıyordu.

"Akın!" dedi hayretle.

Uzun boylu adamın lacivert gözleri Faruk'a çevrildiğinde ani bir neşeyle doldu. Yüzünde birkaç günlük sakalı olmasına rağmen çok yakışıklı görünüyordu. İri fiziği onu görmeyeli biraz zayıflamış gibiydi. Yine de sırım gibi vücuduyla odadaki herkes kadar gösterişliydi.

"Vay! Geldin mi sonunda?" dedi güzel sesiyle. Elini ona doğru uzattı. Sonra kardeşçe kucakladı. "Seni özlemiştim!"

"Sen... Sen hapiste değil miydin?" diye şaşkınca sordu. Uzun zamanını birlikte geçirdiği adamın gülen gözlerine bakıyordu.

"Özel izinle çıkarttık!" dedi arkasından berrak bir ses. Faruk bu sesi de tanıyordu. İyice şok olmuş bir şekilde başını çevirdi. Kulübenin mutfak tarafında birisi tezgâha yaslanmış, elinde su bardağıyla duruyordu. Uzun boylu, kızıl saçlı bir kadındı. Saçlarını topuz yapmış olsa da kızıl teller ateş gibi ışıldıyordu. O da siyahlar içindeydi. "Cezaevi müdürü elinden gelse kendisi serbest bırakacaktı. Koğuşta dövmediği adam kalmamış. Arkamızdan kurban kestiler!"

"**Karmen**[20]?" dedi Faruk onu gördüğüne inanamamış gibi.

"Selam, yakışıklı!" dedi genç kadın.

"Sen de mi geliyorsun?"

Kadının güzel yüzü bir tebessümle daha da güzel oldu. "Karmen'siz düğün olmaz derler..." Faruk'un yanına gelip kendisinden birkaç yaş küçük olan delikanlıya bir abla şefkatiyle sarıldı.

"Kamber o!" dedi Doğan da yandan bir gülümsemeyle. "Daha atasözlerimizi öğrenememişsin." Yanlarından geçip bir koltuğa rahatça oturdu. "Fransa'da eğitim yok galiba?"

"Aynı sayılır... Hem o deyimin doğrusunu biliyorum zaten!" dedi Karmen. Kaşları hafifçe kalktı. "Espri yeteneğin mi zayıfladı?" diyerek yalandan azarladı Doğan'ı. Canlı yeşil gözleri ise kızmadığını belli ediyordu.

Doğan sıkıntısını belli edercesine puflamıştı. "Ciddi insanlarla takıla takıla hayattan soğudum!" Bezmiş görünümüne rağmen alaycı bakışları hiç

[20]Yazarın *Tutku* serisinin beşinci kitabı olan *Kalbim Seni Unutmuşken*'in kadın ana karakteri. (e.n.)

değişmiyordu. Yan gözle Tamer'i işaret etti. En önemli sebep belli ki yine en yakın dostuydu.

"Peki! Herkes hazırsa işimize bakalım mı?" Araya giren Tamer'di. Doğan'ın iğnelemelerine alışkın olduğu sakin hâlinden belliydi. "Operasyon tahmin edilenden büyük çıktığı için böyle kalabalık olmayı uygun gördük."

Tahir'in olmadığı yerde genellikle organizasyon işini vekâleten o yürütürdü. Bu pek iyi bir şey sayılmazdı çünkü içlerinde ölümle en çok dalga geçen, ölümden hiç korkmayan bir tek oydu. Üstelik yakın zamanda kalbini kıran bir kadından sonra iyice pervasız, iyice *bela paratoneri* olmuştu. Yanlarından geçip sehpanın üzerinden bir kumanda aldı. Televizyonu açtı. Sonra dönüp boş bir koltuğa oturdu.

Faruk da sandalyelerden birisini çekmişti. O esnada kitapların yanındaki duvarda asılı bir monitörde kulübenin dışını gösteren görüntüleri de fark etti. Hiç şaşırmadı. Kulübenin göründüğü kadar korunaksız olduğunu hiç düşünmemişti zaten. Ufacık bir hareketliliği bile yakalayan hareket sensörlü on altı kamerayı saydı hemen.

"Oraya gitmeden önce ne ile karşılaşacağımızı bir netleştirelim..." diye başladı Tamer. Herkes duvardaki büyük televizyona bakacak şekilde yerleşti. Genç adam bir düğmeye daha basınca televizyonda bir görüntü belirdi. Kıraç bir arazide yer alan, çiftlik evine benzer bir binaydı bu. Dronla yakın çekim yapılmıştı. Tamer düğmeye basıp videoyu duraklattı.

"Öncelikle kalacağımız yer burası. Suriye'ye hepimiz birden iş adamı kılığında gidemeyiz. Dikkatleri üzerimize çekeriz. Zaten gideceğimiz küçük bir yer. Dışarıdaki helikopter bizi önceden ayarlanmış bu çiftlik evine gizlice bırakacak. Hamada ailesinden nefret eden bir öğretmene ait. Şahane bir otel değil ama içinde kalınabilir. Daha kötü yerlerde kaldığımız için size beş yıldızlı bir otel gibi gelecektir. Arka cephesinde helikopteri gizleyebileceğimiz yüksek duvarlar var. Bir sorun olmazsa aynı helikopterle geri döneceğiz."

"Hassan ve ailesinin evine yakın mı?" diye sordu Faruk.

Tamer bir düğmeye daha bastı. Ekran yine hareketlendi. Bu sefer bir harita belirmişti. Anime edilmiş bir görüntü üzerinde mesafeler ve konumlar belirtilmişti. Yine düğmeye basıp durdurdu. "Şehir merkezine iki kilometre, Hamada ailesinin evine iki kilometre ve silah üretip dağıttıkları fabrikaya dört kilometre mesafede olacağız. Tam bir şeytan üçgeni!"

Herkes ekrandaki haritaya bakıyordu. Gerçekten de kalacakları çiftlik evi tam ortalarında sayılırdı.

Tamer yine düğmeye bastı. "Burası da Hamada çiftliği... Oldukça büyük! Kalabalık bir aile ama çoğu kadın ve çocuktan oluşuyor. Toplamda yirminin üzerinde erkek var. Sadece beşi yirmi yaşının üstünde. Hatta birisi babaları...

Yetmiş küsur yaşında ve felçli... Tabii oralarda on yaş üzeri erkek çocukları bile silah tutabildikleri için dikkatli olmak gerek. Çiftliğin çevresi duvarlarla çevrili olsa da o kadar yüksek ve korunaklı değiller. Hem kalabalık olmalarına hem de o bölgede korkutucu bir güç olmalarına güveniyor olmalılar."

Görüntüler yine yüksek çözünürlüklü bir dronla çekilmişti ve büyük evin etrafında tam bir tur atmıştı.

"Evin kapısını sadece otomatik tüfekli iki adam koruyor. İki saatte bir değişiyorlar ama gevşek bir nöbet olduğu bilgisi geldi. Kendilerine çok güveniyorlar. Bu evin içinde de önemli bir mühimmat deposu olduğu bildirildi. Orta ölçekli silahların haricinde önemli miktarda uyuşturucu olduğu da tahmin ediliyor."

Sonra görüntüye uzun boylu, sakallı bir adam geldi. Amerikan askerleriyle konuşurken çekilmiş bir görüntüydü.

"Bu Hassan..." dedi Tamer kısaca. Görüntü değişti. Bu sefer Hassan yerel kıyafetlerle görünüyordu. Arabasına binip bir yere gidiyordu. Bir başka görüntüde ise kalabalık bir militan grubunun içinde uzun masalara dizilmiş tüfekleri, el bombalarını tanıtıyor gibiydi. Yanında birkaç üst düzey Amerikan komutanı görünüyordu.

Bütün görüntülerde adamın yüzündeki acımasız, kibirli ifade açıkça belliydi. Kendisine olan öz güveni de rahatça hissediliyordu.

Faruk dişlerini sıktı. Rakibini ilk kez görmüyordu. Zehra ile ilgili bağlantısını öğrendiği anda onun bilgisini teşkilattan istemişti. Ayrıntılı dosyasını okumuş, kötülükle dolu yüzünü hafızasına kazımıştı.

Görüntü arada sırada duruyordu. Ekrandaki bir başka adama yaklaştıkça Tamer açıklıyordu. Zaten adamların isimleri de ekranda yazıyordu.

"Bu Mustafa, bu Cellal, bu da Hıdır... Hepsi de aynı ağabeyleri gibi acımasız ve paragözler. Ağabeyleri derken, yakın zamanda ölen en büyük ağabey Ahmed'den bahsediyorum. Genç bir kıza tecavüze yeltendiği ve kız tarafından öldürüldüğü bilgisi var." Gözleri Faruk'a kaydı. "Bunu bilseydim o gün Zehra'nın alnından öperdim!" dedi hafif bir gülümsemeyle.

Faruk da gülümsedi. "Sorun değil. Ben senin yerine öperim."

"Neyse... Ahmed herkesin içinde feci bir şekilde öldürülünce yerine Hassan geçmiş. Tabii onun başta olduğu bu kısacık süre içinde iki erkek kardeş daha bir şekilde ölmüş veya öldürülmüş. Kötü infazlar olduğu söyleniyor. Aile içinde biraz huzursuzluk çıkmış. Geriye fazla yetişkin erkek kalmamış... Yani biz bu dört adamı alıp adalete teslim edince bölgedeki etkileri azalacak. Büyük ihtimalle kirli işlerden vazgeçecekler. Olmadı, zaman içinde vazgeçmelerini sağlayacağız."

"Ya silah fabrikası?" diye sordu Karmen.

Tamer düğmeye basarak videonun ilerlemesini sağladı. "Tam da sıra ona gelmişti," dedi rahatça. Ekranda orta ölçekli bir fabrikanın görüntüleri hareket etmeye başladı. "Burası silah üretim fabrikası. Birkaç milyon dolarlık basit ama etkili üretim yapan bir tesis. Makineler elbette Amerikan malı. Başındaki iki mühendis silah ve patlayıcı üretiminden sorumlu. Maaşlarını Amerika'dan alıyorlar. Birisi İngiliz, diğeri Suriye vatandaşı. Korumaları ise Amerikan ajanı..."

Görüntü devam ettikçe bahsettiği kişilerin hepsinin yüzleri ortaya çıkıyordu. Fabrikanın dışına çıktıkları sırada bir şekilde videoları çekilmişti.

"Ajanlar özel eğitimli ve dört kişiler. Amerika adına kontrolü de sağlıyorlar. Fabrikada ürettikleri her şey terör gruplarına satılıyor. Bazıları doğrudan hibe ediliyor. Çoğu bizim askerimize karşı kullanılıyor. Kendi halklarına karşı kullandıkları da oluyor tabii."

Ekranda şimdi başka bir görüntü belirmişti. Kanlı, vahşet dolu görüntülerdi. Yerlerde yatan, inleyen insanlar, yıkılmış binalar ve yanan arabalar görünüyordu. O kadar geniş bir patlamaydı ki kameranın baktığı her yer dehşetin izlerini taşıyordu.

"Bu görüntüler Zehra'nın da yaralandığı pazar yeri katliamından... Kullanılan patlayıcı izleri ve söylentiler Hamada ailesini işaret ediyor. O patlamada onlara karşı adalet savaşı veren kaymakam, eşi ve üç çocuğu öldüler. Onlara eşlik eden jandarma karakol amiri ve kızı da ağır yaralanıp bir iki gün sonra öldü."

Ekranın kenarında ölenlerin fotoğrafları da gözüküyordu. Yetişkinler otuz yaş civarında, çocukların en büyüğü ise on beş gibi duruyordu.

"Diğer ölen ve sakat kalan onlarca insandan bahsetmiyorum bile... Hepsi tek bir kaymakamı yok edebilmek için yapıldı."

Herkesin gözü görüntülerdeyken dikkatle onu dinliyorlardı. Yıllar içinde kötü görüntülere alışmış olsalar da içlerindeki vicdana bulanmış insan sevgisi, yüzlerini bir nebze ekşitmişti.

Görüntülerde yine fabrika belirdi. Yüksek duvarlı, jiletli tellerle çevrili fabrikaya ait binalar ayrıntılı bir şekilde belliydi. Yüksekten çekilen dron görüntüleri hiçbir ayrıntıyı atlamamıştı. Hatta hareketli görüntü üzerinde kullanılan tuvaletler dâhil oklarla neyin ne olduğu bile işaretlenmişti.

"Gördüğünüz üzere fabrika kale gibi korunuyor ama bu bizi ilgilendirmiyor. Bizim görevimiz Hassan'ı ve bu işlerle uğraşan üç kardeşini evinden alıp ülkemize getirmek. Ailesinin oradaki faaliyetlerine son vermek."

"Ya fabrika?" Bunu soran yine Faruk'tu. "Orayı öylece bırakacak mıyız?"

Tamer'in gözleri koltuğunda sessizce oturan sarışın genç adama çevrildi. "Biliyorsunuz, Sinan aramıza özel olarak katıldı. Devletin bizim bile

bilmediğimiz bir biriminde görevli. Biz sadece çiftlik eviyle ilgileneceğiz. Fabrika ve içindeki her şey onun sorumluluğunda..."

"Tek başına mı?" diye sordu Karmen gülümseyerek. Yeşil gözleri keyifliydi. "Eğer öyleyse senden... hatta Tahir'den bile deli demektir."

Sinan da gülümsedi. Gerçekten hoş gülüşü olan, dikkat çekici bir adamdı. "Merak etmeyin, düşündüğünüz kadar deli değilim. Orada beni bekleyen birkaç arkadaşım var. Onlar dün gittiler. Ben sizinle ortak bir iş birliği sağlamak için kaldım. Birbirimizi vurmayı istemeyiz, değil mi?"

"Doğru!" diye onayladı Tamer. "Dikkatli olmalıyız çünkü kendi askerlerimiz bile bizi düşman sanabilir. O yüzden mümkün olduğunca ortalıkta görünmeyeceğiz. İlk gün keşif yapıp mevcut koşulları ve istihbaratı kesinleştireceğiz. Diğer ekiple iş birliği içinde, ikinci gün sabaha karşı operasyon yapacağız. Telefonlarınız kapalı olsun. Uzun menzilli şifreli telsiz kulaklıklar çantalarınızda hazır. Şarjlarını yine de kontrol edin. İstediğiniz tüm silahlar tedarik edildi. Hepsi helikopterde sizi bekliyor. Fazladan birkaç oyuncak daha geldi..." Durup düşündü bir an. "Unuttuğum bir şey yok sanırım. Sizin soracağınız bir şey var mı?"

"Ya direnirlerse?" Doğan sandalyesinde öyle rahat görünüyordu ki lüks bir koltukta oturduğu sanılabilirdi. Bacak bacak üstüne atmıştı. "Hassan ve Hamada ailesinin bireyleri için söylüyorum... Öyle kolayca teslim olmayacaklardır."

Tamer başını eğdi. "Emniyetiniz için ne gerekiyorsa onu yapacaksınız. Yani her zamanki gibi! Öncelik bizim emniyetimiz. İki hayattan birisi gidecekse bu sizinki olmasın. Tabii kadın ve çocuklara zarar vermemek de bir başka önceliğimiz. Eli silahlı olsa bile çocuk, çocuktur."

"Helikopteri kim uçuracak?" diye sordu Akın. Bu işlerde Tamer'in yeteneği olduğunu herkes bilirdi. "Sen mi?"

"Hayır, ben yardımcı pilotum. Helikopteri Ankara'dan buraya Sinan getirdi. İçiniz rahat olsun diye söylüyorum, kendisi aynı zamanda hava binbaşısı."

Sinan gülümsüyordu. Kendisine dönen bakışlar karşısında iyice güldü. "Korkmayın... Genç görünebilirim ama epey şey yaşadım. Ben de Tamer gibi içiniz rahat olsun diye söylüyorum ki on yaşından beri askerî eğitim görüyorum. Gerekirse uzay mekiği bile uçurabilirim."

Doğan her zamanki keyifli gülümsemesiyle gözlerini kıstı. "Anlaşıldı, uzayda lazım olunca seni çağırırız artık!" dedi rahatça.

Dışarıda yine birkaç köpek havlamıştı. Sesleri uzaktan gelse de tecrübeli gözler direkt kamera görüntülerini gösteren ekrana kaydı. Hareket yakalayıcı kameralarda belirgin bir şey yoktu.

"Gidelim mi artık?" diye sordu Tamer. "Birkaç saat alçak uçuş yapacağız. Sabah olmadan yeni yuvamıza varmamız daha emniyetli olur. Faruk, sen de üstünü değiştir. Giderken ne ile karşılaşacağımız belli olmaz."

On dakika sonra hepsi helikoptere sırayla binmeye başlamışlardı. En son özel komando kıyafetiyle Faruk bindi. O da şimdi siyahlar içindeydi. Bu kıyafetlerle soğuk hava neredeyse hiç hissedilmiyordu.

Helikopter bir dakika içinde havalandı. İçi hepsini alacak kadar genişti. Askerî helikopterlerde olduğu gibi hepsi sırtlarını dayamış, karşılıklı oturuyorlardı. Kalkış esnasında aşağıya bakan Faruk, kulübenin yine siyahlara büründüğünü gördü. Denizin yansımalarına bakılırsa plaja da en fazla on metre mesafedeydi.

Uçuş sırasında hepsi sessizdi. Dakikalar, saatlere uzanırken bu zamanı uyuklayarak değerlendirmeye çalışanlar bile vardı. Akın ve Doğan gözlerini yummuştu. Karmen eline aldığı kitabını okuyordu. Mükemmel tasarımlı helikopterde sarsıntı neredeyse hiç yoktu. Faruk ise aklında bir sürü soru ile oturuyordu.

Zehra onu özleyecek miydi gerçekten?

Hüseyin ile tiyatroya gidecek miydi? Aralarında ne gelişecekti?

Mızrak kimdi peki? Berna'nın bahsettiği adamın Sinan olması elbette ki gülünçtü. Rüyasında gördüğü bir isimden başka ne olabilirdi ki?

Sağ salim geri dönerse Zehra'ya nasıl davranacaktı? Aslında ona gerçekten dokunmak, öpmek, aralarındaki dostluğu bozmak istemiyordu. Ancak elinde olmayan şeyler vardı.

Ah o güzel dudakları...

Onları öpmeden uzak durmak nasıl mümkün olacaktı? Farkında olmadan okşadığı göğüsleri aklına her hâliyle kazınmıştı. O güzelliklerden nasıl uzak duracaktı? Elinde değildi. Zehra'nın varlığından, yakınlığından uzak duramıyordu. Uzak durabilmesi için gerçekten ama gerçekten çaba harcamalıydı. İşte tek gerçek buydu!

Belki de onun başka bir eve çıkması en iyisiydi. Genç kızın dedikleri doğruydu. Zehra olmasa eve başka bir kadın getirip sevişmesi daha kolay olurdu. Evde iç çamaşırıyla gezip canı istediği kadar ortalığı dağıtabilirdi. Eve dönmek için acele etmez, geceyi daha eğlenceli ortamlarda geçirebilirdi.

Peki ya şu andaki rahatlığı? Yaşadığı huzur? O mahzun görünümlü ama eğlenceli kızla yaşadığı keyifli anlar? Kendisine ciddi bir şekilde yaptığı o ince espriler? Çapkınlıklarına karşı gösterdiği ekstra anlayışlı tavrı? Dokunuşlarından ve öpüşlerinden hoşlandığını itiraf edecek kadar dürüst olması?

Çocuk istemesi fazlaydı tabii ki! Elinde olmadan gülümsedi.

Çocuk mu? Deliydi bu kız! Ciddi olması ise ayrı bir delilikti!

"Zehra hoş bir kıza benziyor..." dedi Karmen. Sanki onun aklından geçenleri anlamış gibiydi. Okuduğu kitabını bir an için indirmiş, yanında oturan Faruk'a çevirmişti gözlerini. "Ve cesur olmalı."

Faruk ona çevirdi gülen gözlerini. "Evet, daha pek çok güzel sıfata da sahip..." dedi içtenlikle.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Beni eğlendiriyor."

Karmen düşünür gibi gözlerini kıstı. "Güzel bir kız diye duydum."

Faruk burun kıvırdı. "Yok ya! O kadar güzel değil..." Gözlerinin önünde Zehra'nın asil yüzü canlandı. Kendisini ikna etmek ister gibi başını iki yana salladı. "Ortalamanın üstünde tabii ama biz sadece arkadaşız."

"Ne güzel! Ona kol kanat germeni çok takdir ettim. İnşallah bundan sonra mutlu olur. Belki evlenir, güzel bir ailesi olur."

"Evlilik için henüz erken!" diye karşı çıktı hemen Faruk. Sesi kendisinin de anlayamadığı bir kesinlikle doluydu. "Önce hayatını kurtarması gerek diye düşünüyorum. Liseyi bitirecek, üniversiteye gidip bir kariyer sahibi olacak. Sonra istediği kişiyle evlenebilir."

Karmen elinde olmadan kıkırdamıştı. "Kızın babası gibi konuşuyorsun! Bunlara onun karar vermesi gerekmiyor mu?"

"Yaşı henüz küçük. Sorumluca davranırsa benim fikrimi de biraz dinler diye umuyorum."

Karmen iç çekti. "Bilmelisin ki aşk, yıldırım çarpması gibidir. Ne zaman nereye düşeceğini bilemezsin. Genç bir kızın yüreğine düştüğünde ise ne yaş ne sorumluluk önemli olur."

"Öyle mi?"

"Ben de çok gençken bir delilik yapmıştım..." Gözleri bulutlandı bir an. Yine de gülümsemesi devam ediyordu. "Harika sandığım bir adama âşık oldum. Hem de birkaç saat içinde..."

Faruk ilgilenmişti. Karmen'in geçmişi hakkında hiçbir bilgisi yoktu. "Sonu güzel bitmemiş belli ki?" diye mırıldandı.

Karmen yine gülümsedi. "Uzun boylu, yakışıklı bir gemiciydi. Güzel gülümsüyordu. Birkaç günü birlikte geçirdik. Benimle evleneceğini söylüyordu. Ona inanmıştım. Onun da beni sevdiğini sanıyordum. Sonra..." Bilinçsizce omuz silkti. "Sonra birden ortadan kayboldu. Fransa'da genç bir polistim o zamanlar. Başına bir şey gelmiştir diye her yeri araştırdım ama hiçbir şey çıkmadı. Ona bir daha ulaşamadım."

"Eminim seni sevmiştir..." dedi Faruk dikkatle dinlerken. Karmen gibi bir kadını sevmek ve bırakmak mı? Birbirinden tamamen farklı, inanılmaz bir durumdu bu. "Başına tahmin edilemez bir şey gelmiş olmalı?"

Karmen hafif bir nefes çekti içine. "Artık buna inanmıyorum. Fakat ona âşık olmaktan pişman mıyım dersen?" Bu sefer başını iki yana salladı. "Asla değilim!" Gözleriyle diğer erkekleri işaret etti. "Çevremde bu kadar yakışıklı ve bekâr erkek varken onlara hiç ilgi duymamam bazen kendimi sorgulamama sebep oluyor. Âşık olacağım erkeğin Doğan ya da Tamer olması, aynı meslekte olmamız açısından da ayrı güzel olurdu..." Yine minik bir duraklama anı yaşadı. "Fakat sanırım hâlâ ilk aşkıma bağlıyım. Saçma, değil mi?"

Faruk önce ne diyeceğini bilemedi. "Bence bu çok güzel bir şey..." dedi sonra. "Çok değerli bir şeye sahipsin. Aslında ben aşka pek inanmam!"

"Aşk geçicidir zaten..." İç çekti. Elindeki kitabı biraz havaya kaldırdı. "Burada yazar, aşkın büyük bir alev olduğunu yazmış. İlk anda kavuran, her türlü mantığı yakıp yıkan ama yine de güzel bir alev... Fakat alev gittiğinde geriye ne kalır?"

"Kor," dedi Faruk yavaşça. "Yani sevgi mi?"

"Evet, doğru! Yazar da öyle demiş. Kalıcı sevgi, kordur. İşte değerli olan da budur. Yüreğinde saman alevi de yakmış olabilirsin, başka bir şey de... Her birinin koru farklı süre dayanır."

"Anlaşılan seninki meşe odunu!" dedi Faruk gülümseyerek.

Karmen içinde bulunduğu hüzünlü durumdan kurtulup genç bir kız gibi kıkırdadı. "Yıllar geçti. Belki yeni bir yıldırım ateşi bulmak lazımdır. Fakat şunu bilmelisin ki bazı hatalar güzeldir, mükemmeldir. Hayatımızı güzelleştiren hatalar yapmaktan korkma, Faruk! Sonra pişman olacağın şeyler olmasın..."

Susup yeniden kitabına döndü. Faruk da önüne dönmüştü. Karmen'in sözlerini düşünüyordu. Hata yapmaktan korkmamasını tavsiye ederek ne demek istemişti acaba?

Zaman çabucak akıyordu. Helikopter bir süre sonra yavaşladı. Uyuklayanlar da uyandı. Suriye sınırına girmeden yakıt almaları gerektiğini söyledi Sinan. Kendisinin bildiği bir noktaya iniş yapmıştı. Hemen bazı adamlar koşarak geldiler. Bir yakıt tankeri de yanaştı. Birkaç dakika sonra yakıtlarını almışlar, yeniden havalanmışlardı.

Kırk dakika sonra hedeflerine ulaştılar. Sinan gece karanlığında bile büyük bir beceriyle helikopteri uçuruyordu. Çiftlik evi küçük bir tepenin üzerindeydi. Vadiye hâkimdi. Geniş arka bahçesine inişleri de bir hayli kolay oldu. Sarsıntısız bir inişin ardından hepsi helikopterden dışarıya çıktı.

Bulundukları bölge Türkiye'deki kış şartlarına göre oldukça sıcaktı. Hepsinin yüzünü gece olmasına rağmen sıcak bir hava yalamıştı. Gündüz daha sıcak olacağı kesindi. *Brifing*[21] videosunda gösterildiği üzere arka bahçe

duvarı, yoldan geçenler tarafından içerisinin görünmesini engelleyecek kadar yüksekti. Işıkları sönük evin içinde de kimsecikler yok gibi duruyordu.

Önden inen Tamer, hemen evin damına bir maymun gibi tırmanmıştı. Elindeki gece görüşlü dürbünü ile çevresini inceledi. Helikopteri görüp dikkat eden birisi olup olmadığına baktı. Bu bölgede her türlü ülkeye ait helikopter trafiği olması kendileri için bir avantajdı.

Sinan da helikopterin motorunu kapatmıştı. Bir süre sonra pervaneler tamamen durdu. Ardından sarışın genç adam da dışarıya çıktı. Elinde kendisine ait bir çanta tutuyordu.

Neyse ki her şey tereyağından kıl çeker gibi olmuştu. Yüklendikleri şahsi sırt çantalarıyla çiftlik evinin kapısına doğru yöneldiler. Kapının anahtarı tarif edildiği gibi bahçedeki zeytin ağacının çürümüş oyuğundaydı. Çiftlik evi eski görünse de kapısı gayet kalın ve sağlam bir ağaçtan yapılmıştı. Açılırken kendisine has bir gıcırtı çıkardı.

Önden giden Akın, lambayı yaktı ama eski nesil telli ampul içeriyi fazla aydınlatamıyordu. Aslında bu loş ortam kendileri için daha iyiydi. İçeriye giren herkes şöyle bir etrafını süzmüştü. Uzun süredir kullanılmadığını belli eden hafif bir koku vardı sadece. Onun dışında evin içi tahminlerinden güzeldi.

Girişte kocaman bir salon görünüyordu. Yerlerde kilimler ve duvarlara dayalı sedirler şark evi havasını destekliyordu. Bazı duvarlara üzerinde renkli resimler bulunan kadife örtüler asılmıştı. Bir tanesi geyikliydi. Diğeri de tavus kuşu desenliydi. Bu evde uzun süre rahatça yaşanılabilirdi.

"Güzelmiş..." dedi Karmen elindeki çantasını bırakarak. Omzundaki susturucu takılı tüfeğini henüz bir yere bırakmadan etrafı incelemeye başladı. Gözleri bir köşedeki eski şömineye gitti. Buralarda bir zamanlar bir ailenin yaşadığı belliydi. Bu şömine üzerinde yemek pişirmişler, ısınmışlar, şu güzel desenli sedirlerde oturmuşlardı. "Buranın sahibi öğretmene ne olmuş?" diye sordu Tamer'e.

"Pazar yeri patlamasında karısı ölmüş. Bir çocuğunun yüzü parçalanmış. Tek gözü kör olmuş. Kendisi de sol elini kaybetmiş. O hâliyle bile hâlen hastanede tedavi gören çocuğuyla ilgileniyor..." Genç adamın sesi düz olsa da tonundan içindeki öfke hissedilebiliyordu.

"Üzücü..." dedi Karmen. Kaşları çatılmıştı.

"Öyle ama yapacak bir şey yok. Onlar gibi o kadar çok kişi var ki... Yarını görme ümitleri olmadan yaşıyorlar."

---

toplantı. (e.n.)

Herkes ellerindeki çantaları bir kenara bırakmıştı. Faruk, Zehra'dan dolayı bu acıklı hikâyeden daha çok etkilenmişti. Öfkesini belli etmemek için kapıya doğru yürüdü.

"Sabaha henüz beş saat var. İlk nöbeti ben devralırım. İki saat sonra kimi uyandırayım?"

"Beni..." dedi Doğan. "Sinan ve Tamer helikopteri uçururken yorulmuşlardır. Onlar dinlensin. Ben uyukladım biraz."

"Tamam."

Akın da öne çıkmıştı. Yere bıraktığı otomatik tüfeğini aldı. "Dur! Ben de seninle geleyim," dedi Faruk'a. "Hiç uykum yok. Cezaevinde zaten çok uyuyordum."

İki arkadaş köy evinden dışarıya çıktılar. Etrafa hâkim olabilecekleri tek yer evin düz damıydı. Kenarlarında alçak bir duvardan başka bir şey yoktu. Orada da bir zamanlar bir ailenin yaşadığını belli eden birkaç tabure ve kilim parçası buldular. Kilimleri yere serip üzerine oturdular. Karanlık çevreye göz attılar bir süre. Geceyi gündüze çeviren dürbünleri etrafın sakin olduğunu gösteriyordu. Çok uzakta avlanan iki çakaldan başka bir şey yoktu.

Kısık sesle eskiyi hatırlayarak konuşmak, zamanın çabucak akmasına sebep oldu. İki eski dost biraz Zehra'dan biraz da Akın'ın kaldığı Elâzığ Cezaevi'ndeki komik olaylardan bahsettiler. Yarım saat sonra Doğan da çıkıp yanlarına geldi.

"Uyuyamadım ben de!" dedi genç adam. "Bu Hassan ve ailesinin yaptıkları sinirimi bozdu."

"Sen takmazdın böyle şeylere, hayırdır?" diye alayla gülümsedi Akın.

"Yaşlanıyorum galiba..." Çiftlik evinin dışındaki karanlığı kendi dürbünüyle inceledikten sonra kenarda duran kilimlerden birini aldı. Onların yanına serip rahatça üzerine oturdu. "Belki de annem haklıdır. Uysal bir kız bulup evlenmenin ve bu işlerden çekilmenin zamanı gelmiştir. Hayaletleri sizin gibi gençlere emanet etmek en iyisi."

"Daha yapacak çok işiniz var," dedi Faruk samimi bir sesle. "Ben yıllar geçse de sizin tecrübenize sahip olamam."

"Saçmalama! Sen en iyilerden birisin. Yeter ki Akın gibi öfkene yenik düşüp bir pisliği gereksiz yere öldürme..."

"Ama o olayda Akın haklıydı!" diye arkadaşını savundu Faruk. "Zavallı kız kardeşlerini töre diye infaz eden o iki adam, ölümü kesinlikle hak etmişti!"

Doğan burun kıvırdı. "Tabii ki hak etmişti ama töre bazı insanların içine doğuştan işlemiş oluyor. Herkesi öldüremeyiz." Bakışları lacivert gözlü adama kaydı. "Akın..." dedi yavaşça. "Dostum, senin bilgin yok ama sen hapse

girdikten sonra işler daha da karıştı. Töre gereği senin adına cezaevinde ölüm fermanı verildi."

O anıların etkisiyle gülümsedi.

"Tamer delisi bunu öğrenince hemen gidip aileyi buldu. Hepsini tek tek tehdit etti. Yeryüzündeki tüm akrabalarının ismini sayıp soyları tükeninceye kadar onları öldüreceğini söyledi. Yalandı tabii... Adamlar da zaten ona inanmadılar. Sonra Tamer, aileden iki soytarıyı bacaklarından göz açıp kapayıncaya kadar vurunca ciddi olduğunu zannettiler. Tamer ciddi şakaları çok sever."

Sırıtmıştı keyifli bir şekilde. Loş ortamda beyaz dişleri gözüktü.

"Tabii o esnada benim de biraz katkım olmuş olabilir. Galiba istemeden ben de bir iki aile üyesinin kolunu kırdım. Burnu da olabilir..."

"Bunlar gerçekten oldu mu?" diye sordu Akın biraz şaşkınca. İlk kez duyuyordu ardından olanları.

"Biz dostlarımızı yalnız bırakmayız. Neyse ki her şey normal hâline geri döndü. Galiba bize inandılar." Bu doğru ve kesin bir cevaptı. Fakat son açıklaması daha ilginçti. "Hatta Faruk da vardı yanımızda. Öyle değil mi Faruk?"

Akın bu sefer kesin bir şaşkınlıkla Faruk'a çevirmişti gözlerini.

Bir sırrı açığa çıktığı için rahatsız olan Faruk, yerinde sıkıntıyla kıpırdandı. Sorgu dolu bakışlar iğne gibi batıyordu yüzüne. "Tamer abi söyleme deyince... söyleyemedim işte! Üzgünüm..." Sonra biraz utanarak gözlerini kaçırdı. Yerinden doğrulup dürbünüyle etrafı kolaçan etti. Her şey normaldi. Hiçbir hareketlilik görünmüyordu.

"Bu durumda hepinize teşekkür etmem gerek, değil mi?"

Doğan da dürbününü gözlerine götürdü. Teşekkür kısmına gelince içlerinde en utangacı oydu. "Teşekkür etmen için yapmadık. Devlet sana bir sürü para döktü. Bak, ziyan olmasın diye seni hapisten bile çıkarıyoruz!"

O gece sabaha kadar hiçbirisi uyumadı. Karmen'le Tamer de yer şiltelerine uzanmış olmalarına rağmen uyumuyorlardı. Genç kadın kitap okurken Tamer ve Sinan havadan sudan konuşmuşlardı. Hiçbirisi diğerinin mesleği ile ilgili soru sormuyordu. Bu sanki aralarında kesinleştirilmiş bir sözdü.

Sabah olduğunda kahvaltıları beklenilenden daha keyifli ve zengin geçti. Buzdolabının içene önceden bazı şeyler tedarik edilmişti. Bayatlamayan köy ekmeği, sapsarı gerçek tereyağı, kaliteli tulum peyniri ve taze süt onları bekliyordu. Domates ve peynir de eksik değildi. Çay da mutfak kısmındaki küçük ocakta demlenmeye devam ediyordu. Karmen burada elbette kadın olmanın farkını gösterdi. Yerdeki sini üzerine yerleştirdiği kahvaltılıklar göz alıcıydı. Çöl arılarının ürettikleri koyu sarı bal ise mükemmelin ötesindeydi.

"Hayal etsem daha iyisi olamazdı..." dedi Doğan yerdeki zengin siniye bakarak. Hemen bağdaş kurup kendisine bir yer kaptı.

Kahvaltının bitmesine yakın hepsinin kulaklarının içindeki uzun menzilli telsiz alıcısında bir ses yankılandı. Damdaki nöbeti devir alan Tamer'di bu. "Çocuklar, bir ziyaretçimiz var!"

Herkes bir anda yerdeki yemek sinisinin başından hızlıca kalktı. Ellerine otomatik tüfeklerini alıp pencereye gittiler. Çiftlik evi küçük bir tepe üzerine inşa edildiği için duvarın arkasındaki tozlu yol görünüyordu. Peşinden toz kaldırarak gelen araç, bir cipe benziyordu.

Faruk çabucak askerî botlarını giyip fermuarını çekti. Uzun adımlarla avluya çıktı. Duvarları birleştiren yıpranmış ahşap kapı elbette kilitliydi. Ancak basit bir mekanizmaya sahipti ve önden sıkıca kilitlense bile arkadan kolayca açılabiliyordu. Sürgüyü kaldırıp kapıyı araladı. Kapının arasından görünmeden bakıp gelen aracı kontrol etti. Cip bir süre sonra çiftlik evinin önüne vardı. Yumuşak bir frenle durdu. Bu esnada Faruk'un yanında ve karşısında diğerleri de yerlerini almış, olası bir çatışmaya hazır bekliyorlardı. Hepsinin elleri tetiklerdeydi.

Sonunda hafif toz dağıldı.

Aracın içinden hâkî renkli, sıcağa uygun kıyafetleriyle uzun boylu bir adam indi. Başında hazine avcılarının taktığı gibi geniş bir güneş şapkası vardı. Keskin bakışlı koyu kahverengi gözleri evin önce çevresinde sonra aralık kapısında gezindi.

Hafif bir nefes aldı. Şapkasını başından çıkardı.

"Umarım çayınız vardır, çocuklar!" diye seslendi ciddi sesiyle. "Beni vurmayacaksanız bir bardak çaya hayır demem!"

Kapının yanındaki Doğan, gelen adamı zaten hemen tanımıştı. O daha sözlerini bitirmeden ağır kapıyı çekip açtı. Gülen gözleriyle karşısındaki adama baktı.

"Seni daha erken bekliyorduk, Tahir! Çaya yetiştin ama kahvaltıyı kaçırdın."

"Otelde bir şeyler yedim. Çay ise berbattı."

Uzun adımlarıyla kapıya yürüyen adamın yüzü, Tamer'den bile ciddi görünüyordu. Simsiyah saçlarında sabah güneşinin ışıltısı görülmeye değerdi. İlginç bir şekilde şakakları beyazdı. Genetik bir hata olmalıydı. Yine de ona farklı bir hava katıyor, yakışıklı görünümüne egzotik bir destek sunuyordu.

Tahir elini uzatıp kapıdaki herkesle önce tokalaştı. Ardından dostça sarıldı. Karmen'e bile bir ağabey gibi sarılmıştı. Sonra ahşap kapıyı arkalarından kapatıp evin içine girdiler.

Şimdi Tamer de nöbete ara verip aşağıya inmişti. Hepsi birlikte çaylarından ilk yudumu alırken Tahir kendisindeki bilgileri aktarıyordu.

"Ben dün sabah geldim. Tamer biliyordu zaten. Biraz çevreyi gezindim. Yerel ürünlerden, özellikle halı ve kumaş alacakmış gibi dolaştım. Bu arada, burada cidden kaliteli ürünler var. Yerel halkın çoğu az çok Türkçe biliyor. Gerçek pazarlıklar yapıp birkaç iş bile bağladım. Türkiye'de satmak hiç zor olmayacak. Tabii bu arada Hamada ailesi ile ilgili bilgi de topladım. Herkesin nefret ettiği ama çekindiği bir aile olduğu kesinleşti. Her türlü yasa dışı işin içinde gibiler. Bize verilen tüm bilgileri yerel halk teyit etti."

Çayından bir yudum aldı. Çay, Türk çayı olmasa da demlenme türü Tahir'in arzularını karşılamıştı. Kahverengi gözleri bunun hazzı ile bir an yumuşadı.

"Bizimkilerden birisini gördünüz mü hiç?" diye sordu Sinan.

"Kimseyi görmedim. Çok iyi gizleniyor olmalısınız."

"Neyse, ben onlarla iletişim kurarım ancak sizinle şehre gelmem lazım."

"Tamam..." Gözleri Faruk'a çevrildi. "Faruk, sen de gel! Karakola gidip Zehra'nın babasıyla ilgili bilgi almak istediğini söylemiştin. Karakol amiri ölmüş ama komiser yardımcısı Said hâlâ görevine devam ediyor."

"Zehra da zaten kendilerine onun yardımcı olduğunu söylemişti. Bize de yardımcı olabilir."

"Umarım..." Tahir sıcak çayı âdeta bir dikişte içmişti. "Çay çok güzel olmuş, Karmen. Senin eserin mi?"

"Beğenmene sevindim. Yine alır mısın?"

"Zahmet olmazsa..."

Sonraki bir saat, ertesi sabaha karşı yapılacak operasyonun son kez üzerinden geçildi. Konunun o kısmı Sinan'ı ilgilendirmediği için nöbet tutmak üzere çatıya çıkmıştı.

"Sinan hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Tahir aniden.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Şüpheli bir şey mi var?" diye sordu Karmen.

"Aslında yok. Sadece fikrinizi edinmek istedim. Bizim bile bilmediğimiz bir teşkilatta çalışıyor. Yaşı çok genç ama hakkında çok donanımlı birisi olduğu söylendi."

"Bize de on yaşından beri eğitildiğini söyledi," dedi Tamer. "Ayrıca helikopteri bisiklet sürer gibi sürüyordu. Hayran kaldım! İşin doğrusu, ben onunla ilgili dikkat çekici hiçbir şey göremedim. Kötü anlamda yani... Bence ona güvenebiliriz."

"Güzel..." dedi Tahir. Başını sallamıştı. "Ben de öyle hissediyorum ama yine de size bir sorayım dedim. Biz beş kişi, düşük korumalı bir çiftliğe baskın

yapacağız, altından kalkarız. Fakat onun ekibi kocaman ve tehlikeli bir fabrikaya saldıracak... Zor bir görevleri var. Kaç kişiler acaba?"

"Orayı ele geçirmek için en az on kişi lazım," dedi Tamer. "İçeride özel eğitimli dört ajan olduğunu düşünürsek her biri kıyasıya savaşacaktır. Eli tüfekli güvenlik görevlilerini saymıyorum bile!"

"Yirmiye yakın militan koruyor fabrikayı..." Tahir bu orantısız güç karşısında rahatsız gibiydi. Sonra iç çekti. "Neyse, bu onların sorunu... Gidelim mi artık, Faruk? Zaman kaybetmeyelim. Üstüne giyecek başka bir şeyler var mı? Dikkat çekmeyecek bir şeyler?"

"Hayır, yok."

"Peki, benim valizim cipte. Fiziklerimiz aynı. Kıyafetlerim sana uyar. Onlardan birisini giy."

On beş dakika sonra Faruk üzerini değiştirmişti. Krem kumaş pantolon ile beyaz gömlek esmerliğine çok yakışmıştı. Sinan ise daha tedbirli gelmişti. Onun çantasında sivil kıyafetler de vardı. O da bej rengi giysilerini giyinip evin dışına çıktı. Tahta çiftlik kapısı arkalarından yine sıkıca kapandı. Ardından üç adam ciple birlikte küçük kasabaya doğru yola çıktılar.

Sinan kasabanın girişinde araçtan indi. Kasaba meydanındaki kahvehanede buluşmak üzere onlardan ayrıldı. Tahir ve Faruk da kasabanın biraz dışında kalan karakola gittiler.

İçeride biri kadın olmak üzere toplamda üç polis görünüyordu. İki de yerli halktan vatandaş vardı. Kadın polise bir şeyler anlatıyorlardı.

Faruk orta yaşlı polise doğru yöneldi. Aynı Zehra'nın tarif ettiği gibi ince bıyıklı, siyah saçlı bir adamdı. Saçları dökülmeye yüz tutmuştu ancak siyah gözlerinde insancıl bir ifade görmek mümkündü. Zehra onun biraz Türkçe bildiğinden de bahsetmişti.

"Selamünaleyküm!" dedi ona. Dudaklarında bir gülümseme belirmişti şimdi. "Said Bey mi?"

Önündeki dosyayı inceleyen polis, karşısında iki uzun adam görünce bir an için şaşırdı. Ten renklerinden ve yüz ifadelerinden Suriyeli olmadıkları çok açıktı.

"Evet, benim..." Faruk elini uzatınca o da karşılıklı olarak elini uzattı. Hâlâ kim olduklarını anlamaya çalışıyordu. "Siz kimsiniz?" Türkçesi epey şiveliydi ama anlaşılıyordu.

"Biz, Salim Barad ve kızı Zehra'nın arkadaşlarıyız. Adım Faruk, iş arkadaşım Tahir Sertan."

Kır saçlı adam da elini uzatmıştı. "Burada bir iş için bulunuyoruz. Halı ve kumaş ticareti için geldik."

"Evet, sizi duydum..." dedi Polis Said. Tahir'in de elini sıkmıştı. "Burası küçük bir yer. Aradığınız ürünleri bulabildiniz mi peki?"

"Oldukça..."

"Hayırlı olsun." Gözleri hâlâ merakla kısılıydı. Onlara şüpheyle bakıyordu. "Demek Salim'in arkadaşlarısınız? İkisi de burada değiller ne yazık ki..." dedi yavaşça.

"Bunu biliyoruz," dedi Faruk. "Zehra bana sizden bahsetti. Ahmed Hamada'nın ölümünden sonra Türkiye'ye kaçmaları için yardımcı olmuşsunuz. Şu anda Türkiye'de devlet korumasında ve gayet güvende. Ayrıca Türk vatandaşlığına geçti."

Adamın yüzünde bir an için gizli bir mutluluk belirdi. "Sahiden mi?" Durakladı bir an. Şüpheleri bir nebze dağılmış gibiydi. "Ya annesi?"

Faruk ve Tahir bakıştılar bir an. "Maalesef annesi vefat etti. Kalp krizi..."

Polis Said'in gerçekten sarsıldığı belliydi. Omuzları çöktü hafifçe. "Eşime ve bana, kızımızın doğumu sırasında çok desteği olmuştu. Hiçbir şeye üşenmeden herkesin yardıma koşardı o kadın. Üzüldüm..." dedi yavaşça. "Mekânı cennet olsun."

"Neyse ki Zehra iyi ve emniyette. Ancak babasını çok merak ediyor."

"İletişimleri mi kopmuş? Bir süredir ortalıkta görünmeyince onun da Türkiye'ye gittiğini düşündüm."

"Maalesef bununla ilgili sıkıntılı bir bilgi var. Zehra ile birlikte babasının telefonunu aradık ama karşımıza Hassan Hamada çıktı. Bize babasının öldüğünü söyledi."

"Öyle mi dedi?" Kaşları çatılmıştı. "Nasıl ölmüş?" diye sordu merakla.

"Bir patlamada dedi sanırım..."

Adam onlara eliyle bir işaret yaptı. "Gelin benimle..." Birlikte her tarafı camla çevrili bir çalışma odasına gittiler. Said kapıyı kapattı. Öndeki kirli jaluziyi indirdi. Onları iki koltuğa buyur ettikten sonra kendisi de masanın arkasındaki koltuğa oturdu. Bürosu burası olmalıydı. "Demek patlamada öldü dedi? Burada son birkaç aydır, yani Zehra kaçtıktan sonra hiçbir patlama olmadı."

"Emin misiniz?"

"Türk askerleri bizi çok güzel koruyor. Kasabaya izne çıkan askerleriniz bile var. Bölüğe yiyecek ve içecek de buradan alınıyor. Ekonomiye çok büyük katkı sağlıyorlar. Dronlar ise her gün çevremizde emniyetimiz için uçuyorlar."

"Yani Salim Barad sizce ölmedi mi?"

Adam omuz silkti. "Öyle büyük bir patlama olmadığını söyleyebilirim. Kendisini ben de uzun süredir görmedim ama ölmüş olsaydı mutlaka

haberim olurdu. Kendisi iyi adamdır. Seveni de çoktur. Cenazesi çok gösterişli olurdu."

Faruk ve Tahir bakıştılar yine. "Belki de öldürüldü ve bilinmeyen bir yere gömüldü..." diye mırıldandı Tahir.

"Olabilir... Ahmed Hamada'nın ölmesi, Hamada ailesini epeyce sarstı. Kasaba üzerinde otoriteleri azaldı. Hassan ise ağabeyi kadar iş bitirici değil. Aklı fikri Zehra'da diye duydum. Ailesindeki herkesi onun hakkında konuşmaması için tehdit etmiş. Zehra'ya kalbini kaptırması bana hâlâ ilginç geliyor. Onda bir kalp olmadığına emindim. Gerçi Zehra kadar güzel bir kız insanın karşısına ömrü boyunca iki kere çıkmaz."

Faruk'un gözleri önünde genç kızın ince yüzü gezindi. Galiba onu cidden özlemişti... Türkiye şartlarında çok güzel sayılmasa da değişik bir çekiciliği olduğunu kabul ediyordu.

"Belki de Salim Barad henüz ölmedi, öldürülmedi..." diye mırıldandı bu sefer Faruk. "Belki de Zehra'ya karşı bir koz olarak elinde tutuyor."

"Çiftlikte mi?" diye düşünür gibi sordu Tahir.

"Sanmam!" dedi Said hemen. "Orada bir sürü kadın ve çocuk yaşıyor. Eğer orada tutuluyor olsaydı mutlaka ağızlarından kaçırırlardı."

"Belki de fabrikadadır..." dedi Faruk. "Silah fabrikası?"

Polis Said şaşırmıştı. "Ondan da mı haberiniz var?" Uzanıp masasının üzerindeki paketten bir sigara aldı. Dudaklarının arasına alıp yakmadan öylece tuttu. Sigarayı bırakmaya uğraşan bir adamın tavrı görülüyordu üzerinde. "Evet, Salim o fabrikada tutuluyor olabilir. Fabrika, Hamada ailesine ait ama Amerikalıların kontrolünde. Bulunduğu mevki de Türk askerinin kontrol alanının dışında. Bu kasaba bir sınır. Daha ileriye gidilemiyor. Esad güçleri ve Amerikan güçleri ile karşı karşıya gelmek Türkiye için sıkıntı yaratır..." Başını salladı. "Evet, fabrika birisini yasa dışı saklamak için en uygun yer. Biz bile giremiyoruz. Siz hiçbir şey yapamazsınız."

"Anlaşıldı..." dedi Tahir. "Bakacağız artık." Sonra ayağa kalktı. Elini uzattı. "Teşekkür ederim, Said Bey," dedi adama. "Çok yardımcı oldunuz."

"Bir şey değil. Umarım kasabamızdaki misafirperverlikten ve ticaretten memnun kalırsınız. Görüşmek ve ikna etmek istediğiniz bir esnaf olursa ben yardımcı olurum."

"Teşekkür ederim."

"Bu arada Zehra'ya benden selam söyleyin. Anne ve babası için çok üzüldüğümü ve ona güzel bir gelecek dilediğimi de söyler misiniz?"

"Söyleriz..." dedi Faruk. "Belki bir gün kendisi buraya gelir ve o zaman

Karakoldan ayrıldıktan sonra meydandaki kahvehaneye doğru yöneldiler. Öğlen vakti olduğu için fazla kişi yoktu. Olanlar da kısa bir süre için iki uzun adamı ilgiyle süzmüşlerdi. Devasa bir akasya ağacının altındaki boş masaya geçtiler. Alçak masaya alçak tabureler konmuştu ama ikisi de sanki çok alışkınlarmış gibi bu taburelere rahatça oturdular. Bir dakika içinde çayları önlerindeydi.

"Belki de babası gerçekten ölmemiştir!" dedi Faruk bir umutla. Sesi alçaktı.

"İyice araştıralım bakalım..." diye onayladı Tahir. "Ben bu işle ilgilenirim. Sen yine de Zehra'ya bir şey söyleme. Boş yere umutlanmasın şimdi."

"Söylemem... Buraya geldiğimi bile bilmiyor."

"*Ghost* olduğunu anlamadı mı? Babandan dolayı bir şekilde öğrenmiştir diye düşündüm. Kadınlar bu konularda çok dikkatlidir."

"Ayrıntılı konuşamadık. Ben biraz kaçamak davrandım, o da çok üstelemedi ama sanırım biliyor. Sadece bugün görevde değil de bir nakliye işinde olduğumu sanıyor."

"Yalanlar ve sırlar, çiftler arasındaki güveni sarsar, sevgiyi öldürür..." dedi Tahir çayından bir yudum alarak. Tadı oteldekine nispeten iyiydi.

"Biz çift değiliz. Zehra benim sadece arkadaşım..."

Tahir yan gözle ona baktı. "Arkadaşlık da sevgi ve güven gerektirir."

"Yani ülkenin en gizli teşkilatını ona açıklayayım mı?"

"Belli ki zaten biliyor. Üstelik de en gizlisi değiliz. Devletin içinde kim bilir nice özel birimler var. Teşkilatı açıklamanı beklemiyorum elbette ama sevdiği adama veya dostuna değer veren bir kadının içini az da olsa rahatlatmak iyi olabilir."

Faruk, Zehra'nın endişelendiği ve dikkat etmesi için onu uyardığı anları hatırladı. Başını eğdi. "Onun içini nasıl rahatlatacağımı bilemiyorum..." diye mırıldandı. Ardından gözlerini yeniden Tahir'e çevirdi. "Sen olsan nasıl yapardın? Yani sevdiğin veya değer verdiğin bir kadın olsaydı?"

Tahir sessizce bakıyordu. Sonra biçimli dudakları hafifçe kıpırdandı. "Kendimce değer verdiğim birisi var aslında..." dedi yavaşça. Yakışıklı yüzü gölgelenmişti şimdi. Siyah gibi duran koyu kahverengi gözleri durgundu. Çıkan yumuşak bir rüzgâr, kalın telli siyah saçlarını hafifçe havalandırdı. "Bana emanet edilmiş özel birisi ve... aynı zamanda benden nefret eden, öfke dolu bir genç kız..." Hafif bir nefes aldı. "Gerçek bu! Tanımadığı benden nefret ediyor..." dedi dalgın bir sesle. "Yine de..."

O duraklayınca Faruk merakla onun sözlerini bitirmesini bekledi.

"Yine de o güzel mavi gözleri için..." Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sustu. Fakat buruk gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. "*Yalnız gözleri için* ölümü bile göze alabilir insan..." diye tamamladı cümlesini.

26. BÖLÜM
ÖZLEM

KISIM 1

"Yalnız gözleri için ölümü bile göze alabilir insan..."

Faruk bu itiraf niteliğindeki sözlere biraz şaşırmış ve üstüne konuyu da merak etmişti. Tahir'in aşırı çapkın olmadığını, düzeyli ilişkileri sevdiğini duymuştu. Hayatında değer verdiği özel bir kadın olmadığını sanıyordu. Sırf kendisi değil, ona yakın olan herkes öyle düşünüyordu.

Peki, bu gizemli genç kız kimdi? *Mavi gözlü, özel birisi* demişti. Güzel olduğu kesindi. Aralarında bir ilişki var mıydı yoksa platonik bir şey miydi? Bir erkeğin ölümü bile göze alacağı gözler, nasıl bir şey olabilirdi?

Galiba tanıdığı Tahir, aslında göründüğü kadar katı birisi değildi. Bu cümleler romantizm kokmuyorsa neydi?

Yalnız gözleri için...

Bir kadın için bunu söyleyebilmek ne büyük bir cesaret, nasıl saf bir inançtı?

"Senden niye nefret ediyor?" diye merakla sordu.

"Uzun hikâye..."

"Seni tanıyorsa nasıl nefret edebilir ki?" diye mırıldandı Faruk aklı almıyormuş gibi. "Sen tanıdığım en düzgün insanlardan birisin. Tanırken tanımamak nasıl bir şey, onu da anlamış değilim."

Tahir çayından bir yudum aldı. Anlatıp anlatmamak konusunda kararsız gibiydi. "İki yıl önce bir patlamada yaralandım. Sen o sırada Rusya'da eğitimdeydin."

Faruk başını salladı. "Evet, biliyorum o patlamayı... Dönüşte hastaneye ziyaretine gelmiştim."

Gerçekten de kötü bir patlama olmuştu. Ankara'da bir hücre evine baskın yapılmıştı. Maho isimli bir terörist ele geçirilecekti. Adamın kandırıp zihinlerine işlediği birkaç genç terör sempatizanı da o evdeydi. Maho kaçmayı başarmış ve kaçarken de evi patlatmıştı. Tamer, Doğan ve Tahir evdeki çoğu genci dışarı çıkarıp kurtarmayı başarmıştı. O sırada Tahir, bir genci çıkarırken patlama gerçekleşmiş ve ağır yaralanmıştı.

"Patlamada benimle birlikte yaralanan ve ablasının gerçeği bilmesini istemeyen bir delikanlı vardı. İsmi Cihat'tı. Bana âdeta yalvardı. Sonra da öldü. Ablası onu benim öldürdüğümü sanıyormuş..."

"Ne ilgisi var? Kardeşinin ölümü senin suçun değildi. Bunu herkes biliyor."

"Belki doğrudan olmasa da kısmen suç bende. Maho'yu yakalayabilseydim o patlama olmazdı. O evdeki gençlerin hiçbiri ciddi bir suça karışmamıştı. Kurtarılabilirdi..."

Faruk başını iki yana salladı. "Senin suçun değildi!" diye tekrarladı. "Kaderde bu da varmış. Belki kardeşinin ölümü o kızın hayatını önemli bir ölçüde değiştirmiş olabilir ama bunun iyi bir kader değişikliği olduğunu ummak en doğrusu."

"Kim bilir! Ben de o delikanlıya söz verdim diye gidip ablasını buldum. Platin sarısı renginde bembeyaz saçları, cam gibi masmavi gözleri olan gencecik bir kızdı. İyi olup olmadığından emin olmak istedim. Kendimi hiç göstermedim tabii. Aslında kaç kere yanına gidip kendimi tanıtmak istedim ama cesaret edemedim."

"İki yıldır seni hiç yakından görmedi mi?"

"Hayır..." Durup düşündü bir an. "Bir yılbaşı partisi hariç... Benden nefret ettiğini zaten o gece öğrendim. Partide diğer gençler gibi çılgınca eğlenmek yerine kulübün terasında bir kenara çekilmiş, kardeşi için sessizce ağlıyordu. Çok etkilendim. Yanına gittim. Kendimi yine tanıtmadım elbette. Beni bir yabancı sandı. O geceden sonra onu sürekli takip ettirdim. Sağ ve salim olup olmadığını kontrol ettim."

"Belki de hiç karışmaman en iyisidir?"

"Karışmıyorum zaten! Kişisel olarak yani..." dedi Tahir ağır ağır. "Bir sürü öğrenciye yardım ediyorum. Bir tanesi de o olsa bir şey değişmez diye düşündüm. Tabii hiçbir zaman senin Zehra'ya yaptığın gibi ona iyi bir arkadaş olamam. Tek yapabileceğim, kaderlerimiz çarpışmadan ona uzaktan destek olabilmek..."

Faruk hafifçe irkildi.

Kader Çarpışması mı?

İşte bütün mesele buydu. "Sen ne yaparsan yap kadere engel olamazsın," dedi Faruk burukça gülümseyerek. "Ben Zehra ile farklı yerlerde birkaç kere karşılaştım. Tamamen rastlantı sonucuydu! İzmir gibi büyük bir şehirde bu mümkün mü? Fakat kader bizi bir araya getirmekte inat etti. Sonunda bu çarpışmaların bir anlamı olduğunu hissettim. Kader, Zehra'ya el uzatmamı, ona sahiplenmemi istiyordu."

"Sizin durumunuz farklı ama..." dedi Tahir.

Faruk düşünceli bir şekilde ona baktı. "Bence sizin de durumunuz aynı bizim gibi! Kader isterse mutlaka bir araya gelirsiniz. Kader isterse senin kim olduğunu öğrenir. Sonrası yine kadere ve size bağlı..."

"Sanmıyorum!" dedi Tahir. Sesi durgundu. "**Güney**[22]'le bir araya gelebileceğimiz bir ortam hiç yok. Olamaz da! Onu gizlice destekleyip hayatını kurtarmasını sağlayacağım. Hepsi bu!"

Yanlarında bir hareket hissedince ikisi de başını kaldırdı. Tehlikeye alışkın bedenleri hafifçe gerilmişti ama karşılarında Sinan'ı görünce eski hâllerine geri döndüler.

"Selam!" dedi Sinan yanlarındaki küçük tabureyi çekerek. Rahatça oturdu. "Ne konuşuyordunuz böyle ciddi ciddi? Operasyon mevzusu olmadığını anladım gerçi ama..."

"Kaderden..." dedi Faruk. "Ve bazı alakasız insanların sıklıkla karşılaşmasından bahsediyorduk." Gözleri gerçekten çok yakışıklı görünen Sinan'daydı. Eğer Berna'nın rüyasında gördüğü Mızrak denen adam bu ise kader oyun oynamaya devam ediyor olmalıydı. "Sana bir şey soracağım..." dedi sonra ani bir kararla.

Sinan çaycı adama eliyle bir çay getirmesini işaret ettikten sonra canlı mavi gözlerini ona çevirdi. "Tabii, sor!" dedi gülen bakışlarla.

"Ailemden birisiyle tanıştın mı hiç?"

Sinan düşünmeden cevap verdi. "Hiç sanmıyorum. Ben Kocaeli'de yaşıyorum."

"Berna isimli bir tanıdığın oldu mu?"

Sinan burun kıvırdı. "Hayır ama güzel isim... Kız kardeşinle tanışmış olsaydım mutlaka hatırlardım." Cevap verirken yine düşünmemişti.

"Kardeşim olduğunu biliyor musun?" diyerek hafif bir hayretle kaşlarını çattı Faruk. Demek Sinan kendisi hakkında da bir araştırma yapmıştı. Doğrusu biraz şaşırmıştı.

"Tabii ki!" dedi Sinan rahatça. "Annenin, babanın adını da biliyorum. Sırtımı dayayacağım, kardeş diyebileceğim birisini biraz tanımam gerekir, değil mi? Diğer arkadaşları yeni gördüm ama seni ve Tahir'i gizli kimlikleriniz hariç artık çok iyi tanıyorum. Niye soruyorsun ki?"

"Hiç! Rüyasında bir adam görmüş, sevgilisiymiş, adam onu koruyacağını söylemiş falan... Şakayla karışık anlattı ama seni tarif etmiş gibi hissettim."

Tahir bu rüya işine gülümserken Sinan küçük bir kahkaha attı. Önüne çayını getiren adama teşekkür ettikten sonra alaycı bakışlarla Faruk'a baktı. "Demek rüyada bile olsa kız kardeşinin bir ajanla olmasını istemiyorsun?

[22]Yazarın *Tutku* serisinin üçüncü kitabı olan *Yalnız Gözlerin İçin*'in kadın ana karakteri. (e.n.)

İlginç bir rüyaymış... Haklısın valla! Benim de kız kardeşim olsa tehlikeli işlerle uğraşan bir sevgilisi olsun istemem. Evlenmesini ise hiç istemem."

"Hiç o isimde bir kızla bir araya gelmediğine emin misin?"

"Evet..."

"Aslında tam olarak seni tarif etmedi ama... adamın adının Mızrak olduğunu söyledi. Yani senin lakabın! Bunu nereden biliyor olabilir ki?"

"Tamamen rastlantı olmalı!" Sinan çayından bir yudum aldı. Gözleri hâlâ gülüyordu. "İçin rahat olsun, dostum. Ne o isimde birisini tanıyorum ne de tanımak istiyorum. İzmir'e sık gelen birisi değilim. Akçay'a zaten hiç gitmedim." Çayından bir yudum daha aldı. "Neyse, ben işlerimi hallettim. **Yılmaz**[23] da her şeyin hazır olduğunu söyledi. Sabah eş güdümlü olarak operasyona başlayabiliriz. Siz karakoldaki işlerinizi hallettiniz mi?"

"Kısmen..." dedi Tahir. "Zehra'nın babasının ölmemiş olabileceğini öğrendik. Yakın zamanda ölümcül bir patlama veya toplumsal bir çatışma olmamış. Polis memuru Said böyle bir duyum almadığını, Salim Barad'ın herkesçe tanınıp sevildiğini, ölseydi kendisinin de mutlaka haberi olacağını söyledi."

"Belki de öldürülüp bir çukura atıldı?"

"Evet, bu da bir ihtimal... Hassan'ın elinde onun telefonunun olması bu ihtimali güçlendiriyor aslında."

"Size öldüğünü o mu söylemişti?"

"Evet..."

"Zehra'ya karşı koz olarak kullanmak istiyorsa ölmesine izin vermez diye düşünüyorum..." Sinan düşünceli bir şekilde başını salladı. "Eğer hâlâ sağsa mutlaka yerini öğreniriz. Benim arkadaşlarımın burada epeyce geniş bir çevresi var. Yılmaz gençliğinde bir yıl bu bölgede gizli görevdeymiş. Çok kişiyi tanıyor."

"Sağ ise çiftlik evinde olamaz diyor, Polis Said. Mutlaka duyulurmuş. Belki silah fabrikasındadır."

"Orada olabileceğini sanmıyorum..." Sinan'ın sesi kesindi. "Fabrikanın içini tuvaletlerine kadar biliyoruz. İçeride adamımız da var. Başka bir yerde tutuluyor olmalı."

Faruk sıkıntılıydı biraz. "Ya Hassan da gerçeği bilmiyorsa? Ya gerçekten o bile Zehra'nın babasının gerçekten öldüğünü sanıyorsa?"

Tahir bunu mantıklı bulmuştu ama sormadan edemedi. "Peki ya telefonunun Hassan'da olması?"

---

[23]Yazarın *Gölge* serisinin ikinci kitabı olan *Gecenin Gölgesinde*'nin erkek ana karakteri. (e.n.)

"Ele geçirmesi zor bir şey değil..." diye mırıldandı Sinan. "Belki kaçarken düşürdü, belki para için sattı veya takas etti. Telefon buralarda altın değerinde. Salim Barad'ı bulabilirsek neler olduğu öğrenebiliriz."

"Süremiz az... Yarın sabah buradan ayrılacağız."

Sinan başını salladı. "Ben sabah olmadan öğrenirim. Eminim Yılmaz halleder!"

Bu isim konuşma esnasında üç kere geçmişti. Tahir mesleki bir merakla sordu. "Yılmaz kim?"

Sinan gülümsedi. "Bizim ekipten! Suratsızlıkta seninle yarışacak bir adam... Aslında pek çok huyu sana benziyor. Tanışsanız eminim iyi dost olursunuz. Belki bir gün tanışırsınız..."

Çayından son bir yudum aldı. Sonra aniden yerinden kalktı. Gömleğinin cebinden kendisine çok yakışan bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı. Hafifçe gülümsedi.

"Ben gidip etrafta Salim Barad için biraz araştırma yapayım. Bizimkilere de haber vereyim. Siz bensiz gidin. Çiftliğe yürüyerek dönerim."

"Biz de önce Zehra'nın evine gideceğiz. Belki bir ipucu buluruz."

"Tamam, haberleşiriz önemli bir şey olursa. Çay sizden miydi?"

Sinan gülümseyerek uzaklaşınca Tahir gözlerini Faruk'a çevirdi. "Hoş bir genç..." dedi yavaşça.

Faruk burun kıvırdı. "Adı Mızrak olan birisi ne kadar hoş olabilir ki?"

"Sırf bir rüya yüzünden adamdan hoşlanmıyor musun yoksa?" Tahir'in yine ender gülümsemelerinden birisi yüzünde belirmişti. Ne kadar yakışıklı olduğunu bilse sık sık gülümserdi.

"Fazla yakışıklı, fazla pervasız, üstelik Doğan kadar alaycı... Yine de sözlerine inanıyorum. O gözlerde hiç yalan pırıltısı yakalayamadım."

"Sadece bir rüya, evlat!"

"Öyledir umarım... Babam ve benden sonra evde bir başka deliye ihtiyaç yok."

"Baban nasıl bu arada?" diye sordu Tahir. "Bir dönem onunla çalışma şerefine erişmiştim. *Ghost*'un ilklerindendir ve bir efsanedir!"

"İyi..." Kısa bir an düşündü. "Sanırım sıkılıyor. Eminim şimdi burada olmak için neler vermezdi. Bütün karın ağrısı bu! Eski günlerini özlüyor."

"Bırakarak iyi yaptı. Düzenli bir hayatı, güzel bir ailesi var. Hepimiz çok ilerlemeden bu işleri bırakmalıyız. Özleyeceğimiz tek şey ailemiz olmalı."

Faruk gülümsedi. Aklına yine o tatlı kız gelmişti. Bu kadar tehlikeli bir operasyonda bile Zehra'yı düşünmesi çok saçmaydı. Onu aklından nasıl çıkaracağını hiç bilmiyordu. Bu kadar çabuk ona alışması, o güzel gözlerini, sevimli gülümseyişini, hazırcevap oluşunu özlemesi saçma değil miydi? Belki

de bu öyle bir özlem değildi. Belki de ona olan ilgisi sadece cinsel çekicilikti. Onca kadın varken, daha balıketi bir kadını beğenebilecekken o zayıf bedeni çekici bulması çok can sıkıcıydı.

Fakat her şeye rağmen özlemişti işte!

Gölge bir ortamda biraz dinlenmek ikisine de iyi gelmişti. Sokaklar da sakinleşmişti. Yerli halk öğlen sıcağında pek sokağa çıkmıyordu. İkinci çaylarını da içtiler. Parasını bir büyük olarak Tahir ödedi. Oradan ayrılıp Zehra'nın eskiden oturduğu eve gittiler. Bulmaları zor olmadı. Kapısı tabii ki kapalıydı. Çevresinde epeyce bombalanmış, az hasarlı veya yıkılmış ev vardı. Sağlam kalanların çoğu en fazla iki katlıydı. Duvarları çatlaklarla doluydu. Sıvaları ise yer yer dökülmüştü.

Biraz ileride bir bakkal dükkânı gördüler. Ona doğru yürüyüp içine girdiler. İçerisi neredeyse karanlıktı. Küçük penceresinden çok az ışık sızıyordu. Dükkânın kendisine has bir kokusu vardı. Gıda ürünü çok azdı. Cips, kraker ve çikolata gibi atıştırmalıklar neredeyse hiç yoktu. Bakliyat ve kumaş ürünleri her yerdeydi. Birkaç çeşit bisküvi ve lokum kolileri dikkat çekiyordu. Tüm malzemeler üst üste yığılmıştı. Dükkânın sahibi gibi görünen başörtülü genç kadın, küçük bir masanın ardındaydı. Masanın üstü bile o kadar doluydu ki kadın ufak tefek olduğu için neredeyse görünmüyordu.

"İyi günler! Türkçe biliyor musunuz?" diye sordu Tahir.

Kadın anlamadan bakıyordu. Sonra kendi dilinde bir şeyler söyledi. İki adam sıkıntıyla birbirine baktılar. Anlaşmak zor olacaktı. O sırada dükkânın loş duvarında neredeyse gizli kalmış tahta bir kapı aralandı. İçeriye çok zayıf, saçı sakalı birbirine karışmış orta yaşlı bir adam girdi. Dükkândaki iki uzun adamı görünce bir an şaşırdı. Neredeyse elinde tuttuğu iki küçük yığını düşürecekti. Değişik renklerde ve modellerde tespihlerdi bunlar.

"Siz Türkçe biliyor musunuz acaba?" diye sordu Tahir.

Adam bir an cevap vermeyecekmiş gibi durdu. Dükkânın loş ortamına rağmen kayış gibi olmuş esmer cildi, küçük siyah gözleri belli oluyordu.

"Evet, biraz..." dedi kalın bir tonda. Fiziğine göre sesi epey toktu. Ağzında birkaç dişi yoktu. Boynunun ve yüzünün bir kısmında kötü bir yanık izi vardı.

"Salim Barad'ı soracaktım," dedi Tahir. "Ben Türkiye'den buraya ticaret için geldim. Onun ismini vermişlerdi bana."

"O inşaat malzemeleri satar..." dedi adam güvensiz bakışlarla. Haklıydı tabii. Bu yokluk bölgesinde, Türkiye'de olmayan nasıl bir inşaat malzemesi olabilirdi ki?

"İş için aramıyoruz zaten. Ortak bir dostumuz verdi onun adını. Bana yardımcı olacağını söyledi."

Adam elindeki tespihleri dükkânın ortasındaki yıpranmış direğe götürdü. Üzerindeki büyük bir çiviye astı onları.

"Kendisini uzun bir süredir görmedim..." dedi zor anlaşılır bir şiveyle. Dönüp başörtülü kadına bir şeyler sordu. Sonra yeniden Tahir'e baktı. "Kızım da görmemiş. Karısıyla kızının Türkiye'ye kaçtığını duymuştuk." Gözlerini kıstı. "Belki o da onların yanına gitmiştir."

"Başka bir şey bilmiyor musunuz?"

"Hayır..."

"Teşekkürler." Tahir tahta direğe asılmış tespihlere elini uzattı. Hepsi de el emeğiyle yapılmıştı. Birisini alıp inceledi. Bunlar Türkiye'de iyi paraya satılabilirdi. "Siz mi üretiyorsunuz?"

"Evet..." dedi adam. "Yöreye has bir taştır. Gece olduğunda parlar."

Genç adam üzerinde hilal ve yıldız simgesinin işlendiği parlak olanlardan bir tanesini aldı. Dikkatle inceledi. Sonra cebinden ciddi bir para çıkarıp adama uzattı. Onu sırf adama iyilik olsun diye aldığını hissetti Faruk. Fakat sonrası sürprizdi.

"Bir arkadaşım bu tip özel ve kişisel şeyler satıyor. Bunlarla ilgileneceğine eminim. Bir ayda kaç tane yapabilirsiniz? Fiyatı ne olur? İlgisini çekerse buraya bir çalışanını yönlendirir."

Orta yaşlı zayıf adam şaşırmıştı. Onun uzattığı parayı almadı. "Hediyemiz olsun!" dedi saf bir cömertlikle. "Türkleri severiz biz. Sizin sayenizde bu bölge güvene kavuştu. Artık rahatça uyuyabiliyoruz."

Tahir yine de parayı genç kadının önündeki tezgâha bıraktı ve üstü için hiçbir talepte bulunmadan gözlerini adama çevirdi.

"Daha iyi günleriniz olacak inşallah. Eski refah günlerinize kavuşacaksınız. Bir hafta on güne kadar tespihler için sizinle iletişim kurulur. Siz de uygun bir fiyat düşünün. Fakat sakın ucuz fiyat vermeyin. Emeğinizin karşılığını alın. Böyle değerli şeyler karşılığını bulmalı..."

Kocaman eliyle adamın elini sıktı. Faruk bir kere daha Tahir'e hayran kalmıştı. Yapabileceği en küçük bir yardımdan bile kaçınmıyordu. Yarın ölebilecekken küçük bir esnafın üç kuruş para kazanmak için ürettiği tespihleri yüceltiyor, ona güzel bir ümit veriyordu. Ümitten de öte, gerçekten bu işle ilgileneceğini adı gibi biliyordu.

Tahir özel değer verdiği tespihi özenle yeleğinin cebine koydu. Yeleğinin altında ise tabanca olduğunu ancak bu işi iyi bilenler görebilirdi.

Oradan çıkıp bir süre çevrede gezindiler. Ne yakınlardaki kasap ne de kıyafet satan dükkândakiler bir şey görmemiş ya da duymamışlardı.

"Belki Sinan ve arkadaşları daha şanslıdır," dedi Tahir. "Olmadı, bu operasyondan sonra yeniden detaylı bir araştırma yapmak için döneriz.

Operasyon sonucunu tespit etmek için gelmemiz gerekecek zaten. Hassan'ı sağ ele geçirebilirsek ondan da bir şeyler öğrenebiliriz. Hadi dönelim artık."

İkisi birlikte tozlu ciple çiftlik evine döndüler. Tahir bir saat daha arkadaşlarıyla kaldı. Sonra yeniden kasabaya geri döndü. Gözden kaybolması dikkat çekerdi. Operasyonun başlayacağı saatte geri gelecekti.

Akşam ve gece boyunca ikişer saatlik nöbetten başka onları meşgul edecek kötü bir olay olmadı. Akın akşam yemeği işinde Karmen'e yardım etmişti. Eğlenceli karakterinin haricinde becerikli bir aşçı olduğu da ortaya çıkmıştı. Kuzine fırının dumanını birisi görür diye yakmamışlardı ama mutfaktaki eski fırın da gayet iyi iş görüyordu. Orada pişirdikleri patatesli tavuk butları nar gibi kızarmıştı. Patateslerin içi yumuşak, dışları çıtırdı ve bir lokantada bile daha iyisini yiyemezlerdi.

Yemekten yaklaşık bir saat sonra Sinan geldi. Elinde yeni veriler vardı. Birlikte yer minderlerine oturup kahve içerken bunların değerlendirmesini yaptılar.

"Şansımıza..." dedi Sinan. "Evdeki çalışanlardan birisi, bizim buradaki bir adamımızın yeğeni çıktı. Onun işten çıkıp kasabaya gelmesini bekledim. O yüzden geciktim."

Herkes dikkatle Sinan'ın sözlerini dinliyordu.

"Bir miktar para verince istekli bir kuş gibi öttü. İyi haber, Salim Barad'ın Hamada çiftliğinde veya silah fabrikasında olmadığı kesinleşti. Hassan'ın elinde bile değil. Adam çiftlik evinde çalışırken hâliyle kulağına bir sürü dedikodu gelmiş. Anlattığına göre Hassan, ağabeyinin ölümünden sonra Zehra ve ailesinin kaçacağını hissedip onları takip ettirmek istemiş. Geç kalmış tabii. Salim çoktan kızını ve karısını bilinmeyen bir yere götürmüş."

"Evet..." dedi Faruk onu onaylayarak. "Zehra iki gün boyunca bir köyün köhne bir otelinde saklandıklarını söylemişti."

"Zehra'nın babası da elindeki her şeyi elden çıkarıp paraya çevirmek için kasabaya geri dönmüş olmalı. O da sanırım Türkiye'ye kaçacaktı. Aynı gün dükkânına Hassan ve iki kardeşi gelmiş. Aralarında bir tartışma olmuş ama iş büyümemiş. Çevredekiler başlarına toplandığı için Hassan bir şey yapmayı göze alamamış."

"Acaba Zehra'nın babası da sonradan Türkiye'ye kaçak yollardan mı girdi?" diye sordu Tamer.

"Bu mümkün... Belki de şu an her yerde kızını ve karısını arıyordur."

"Ya telefon?" diye mırıldandı Doğan. "Hassan'ın eline nasıl geçti?"

"Dükkândaki tartışma sırasında Hassan çalmış olabilir."

"Eğer Türkiye'ye girebildiyse Zehra'yı bulması imkânsız!" dedi Tamer. "Koskoca ülke!"

"Ben Zehra'ya bir telefon aldım," dedi Faruk. "Numarası değişmiş olsa da e-posta adresi ve telefon rehberi aynı kaldı. Kızına erişmek için adresine mesaj atması yeterliydi. Hassan bile mesaj atma akıllılığını gösterdi."

"E-posta adresini bilmiyor olabilir..." diye düşünceli bir sesle mırıldandı Karmen. "Sosyal internet uygulamaları buralarda çok sık kullanılan bir şey değil. Babalar da çocuklarının adresini ezbere bilmezler. Benim annem de benimkini bilmiyor mesela."

Sinan başını salladı. "Doğru! Ben de zaten bu şıkkı pek şanslı bulmuyorum. Salim Barad ülkeden kaçmış olamaz çünkü araştırmamıza göre mal varlığının çoğu yerinde duruyor. Bir iki günde satabildiğinin parası ise hâlen bankada ve haftalardır hiç el sürülmemiş. Kaçmış olsaydı bunlarda da bir oynama olurdu mutlaka."

Şimdi çevrelerine derin bir sessizlik hâkimdi. Ortalamanın üstündeki zeki beyinler tüm ihtimalleri hesaplıyordu.

"Bu durumda iki ihtimal kaldı..." dedi Doğan. Siyahımsı yeşil gözleri kısılmıştı. "Ya adamcağız öldürüldü ve bir yere öylesine gömüldü ya da bilinmeyen bir yerde, bilinçsiz bir durumda kurtarılmayı bekliyor. Yaralı olabilir, komada olabilir, iletişimi ve ulaşımı olmayan ücra bir yerde de olabilir."

"Doğru!" dedi Sinan. "Bunlar bizim ekibin de aklına geldi. Şu anda çevredeki bütün hastane ve benzeri yerleri kontrol ettiriyorlar. Buna yaşlı bakımevleri de dâhil!"

Faruk iç çekti. "Arkadaşlarına bizim adımıza teşekkür et," dedi içtenlikle. "Bu kadar tehlikeli bir operasyon öncesinde, bir de bu işlerle uğraşmaları canlarını sıkıyor olabilir."

Sinan keyifli bir kahkaha attı. "Dostum!" dedi ona. Mavi gözleri gerçekten de dostça parlıyordu. "Sen bizimkileri tanımıyorsun. Onlar zorla hiçbir şey yapmazlar. İstemedikleri bir şey için çaba harcamazlar. Zehra'nın hikâyesini biliyorlar ve hepsi de kendi kardeşlerine yardım etmek ister gibi çaba harcıyorlar. Ülkemiz için ölürüz ama dostlarımız için iki kere ölürüz! Bu ne ki?"

Şimdi sessizlik elle tutulur bir hâle gelmişti. Sinan'ın sözleri, o odada bulunan herkes için kesin bir duyguyu ortaya çıkarmıştı. Hepsi de ülkesi ve arkadaşları için gözünü kırpmadan ölürdü. İçlerindeki sevgi dolu arkadaşlık bağını gizlemeye çalışan utangaç bakışlar, Sinan'ın üzerinden ayrılıp ortadaki sehpada yanan muma çevrildi. Mum ışığının etkisiyle iri yarı adamların ve zarif bir kadının gölgesi duvarlara vurmuştu.

Tıpkı birbirlerine olan sevgilerinin görünmeyen büyüklüğü gibi...

KISIM 2

Saat gece yarısı on bire geliyordu. Gökte pırıl pırıl yıldızlardan başka bir şey yoktu. Epey karanlık bir geceydi. Açık alanda, bir iki kilometre aşağıda bir köyün zayıf ışıklarından başka bir şey gözükmüyordu.

Tozlu cip, sırtını küçük bir tepeye yaslamış virane bir evin önünde durmuştu. Sürücü koltuğundaki adamın koyu renkli gözleri, cipin yine toz içindeki ön camından ötesini görmeye çalışıyordu. Farlar ileriyi aydınlatıyordu. Bakışları hedefine kilitlenmiş bir şahin gibiydi.

Önünde durdukları ev, Türkiye sınıra yaklaşık on beş kilometre yakınlıktaydı. Zehra'nın kasabasına ise elli kilometreden daha uzaktı. Evin adresini kesinleştirmek ve dronla tam yerini öğrenmek için gelmeden önce bir saatlerini ayırmışlardı. Bozuk yoldan buraya gelmeleri ise iki saatlerini almıştı. Yolun yarısı asfalt, yarısı topraktı.

Evin yeri düşündüklerinden daha izbeydi. Kendisi de neredeyse yıkılacak gibi duruyordu. Toprak ve tahta karışımından yapılmıştı. Çatısı yerine düz bir damı vardı. Çevresindeki toprak duvarların bir kısmı önceden yıkılmıştı. Bir köpek uyuşuk bir şekilde ahır gibi bir binanın yanında yatıyordu.

Evin en lüks görünen yeri, yan tarafındaki küçük verandasıydı. Oradaki sedirde ise üç adam oturuyordu. Yerel kıyafetler içindeydiler. Birinin başı açık ve top sakallıydı. Yaşı otuzlarında gibiydi. Diğer ikisinin başı kefiye[24] ile sarılmıştı. İkisi de kirli sakallı ve epeyce zayıftılar. Onların yaşları da kırklarını geçmiş gibiydi. Önlerindeki bir sininin üzerinde birkaç atıştırmalık yiyecek duruyordu. Ayrıca kömürle çalışan bir semaver ve yarılanmış üç bardak da çay görünüyordu. Kendileri oraya gelinceye kadar keyif yaptıkları açıktı.

Arabanın savurduğu toz, dışarıdaki hafif rüzgârın etkisiyle hızla dağıldı. Şimdi artık her şey daha net gözüküyordu. Arabayı süzen adamlardan ikisi ellerini yanlarındaki kalaşnikoflara attılar. Suriye gibi karışık bir ülkede, herkesin evinde böyle tehlikeli silahlar bulundurması hiç şaşırtıcı değildi. Çünkü gelen gidenin kim olacağı belli olmazdı. Özellikle de terör gruplarının cirit attıkları bu bölgede!

Esmer adam farları söndürüp cipin kapısını açtı. Yanında oturan diğer adam da kapısını açmıştı. İkisi birden araçtan indiler. Kapıları kapatınca camların kenarına sinen tozların bir kısmı uçuştu.

"Pek dostça karşılanmayacağız galiba?" dedi yolcu tarafından inen adam. Gözleri iki adamın sıkıca tuttukları otomatik tüfeklerdeydi.

---

[24]Diğer bir adıyla puşi, Orta Doğu ve Arap Dünyası'nda yaygın olan, genellikle boyun veya baş

Sedirde oturan üç adam da onları görünce yerlerinden kalkmışlardı. Başı açık sakallı adam ve arkadaki bir diğeri ellerindeki tüfeklerle kötü kötü bakıyorlardı. Üçüncü adam ise eline aldığı zayıf el fenerini onların yüzlerine doğru tutmuştu.

"Dostça gelmediğimize göre sorun yok!" dedi diğer adam hafif bir sıkıntıyla. "Şartlara göre gerekeni yaparsın, **Boran**[25]."

Daha genç olan adam şaşırmış gibiydi. "Yılmaz?" dedi yalandan bir şaşkınlıkla. "Nazik olalım diyen sen değil miydin?"

"Diyordum ama bu tiplere bakınca anladıkları dilden konuşmamız gerektiğini anladım."

"Sevindim... Bu sıcakta nazik olmak çok zor olacaktı!" Elini belindeki tabancasına attı. Askerî yazlık montunun altında gizli duran susturucu takılı tabancayı belli etmeden çıkardı ve yine arkasında tutarak görünmesini engelledi. Yılmaz isimli uzun adam da aynısını yapmıştı. Karanlık o kadar koyuydu ki avluda oturan adamların görmesi mümkün değildi.

"Kimsiniz?" diye sordu öndeki adam kendi dilinde.

"Misafir!" dedi Yılmaz. Onun bu dili bilmesi pek şaşırtıcı değildi. Gençliğinde bir yıl gizli kimlikle böyle bir bölgede çalışmıştı.

Yavaşça bir iki adım atıp öne çıktı.

"Dur orada!" Öndeki sakallı adam, elindeki keleşin namlusunu kaldırdı. Yanındaki diğer adam da aynı şekilde otomatik tüfeğini onlara doğrultmuştu. El fenerini tutan adam ise endişeli bir bakışla bakıyordu.

Yılmaz olduğu yerde durdu. Belli etmeden tabancasının emniyetini açmıştı.

Şimdi üç adam, bu uzun ve yapılı adamları inceliyorlardı. İki adamın da fiziki yapıları bir güreşçi gibiydi. Kıraç toprakların soğuk gecelerinde koruma sağlayan ince mont, gömlek ve bej pantolondan oluşan kıyafetler bile bunu gizleyemiyordu.

El feneri aradaki mesafeye rağmen yüzlerini de kısmen aydınlatıyordu. Daha genç olan adamın esmer cildi ve yakışıklı yüz hatları kolayca seçiliyordu. Şoför tarafından inen adamın yüzü ise daha karanlıktaydı. Yine de daha önce kırıldığı belli olan hafif yamuk burnu ve keskin bakışları kolayca seçiliyordu. İkisinin de gür saçları akşam esintisinde dalgalanıyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı başı açık olan adam.

"Biraz bilgi..."

"Bilgi mi?" Adam bir iki adım öne çıktı. "Siz kimsiniz ki? Amerikan askeri mi?"

---

[25]Yazarın *Gölge* serisinin ilk kitabı olan *Yalanın Gölgesinde*'nin bir diğer erkek ana karakteri. (e.n.)

Yılmaz ciddi bir sesle cevapladı. "Allah korusun!"

"Sizi vurmadan önce on saniyeniz var. Kim olduğunuzu ve ne için geldiğinizi söyleyin!"

Konuşmayı anlamayan Boran, yan gözle arkadaşına baktı. "Ne diyor?"

"On saniye içinde bizi vuracaklarını..."

"Zaman başladı mı?"

"Emin değilim."

"Kendi aranızda konuşmayın!" diye bağırdı öndeki adam. Korkutma amaçlı tetiğe basınca iki mermi, Yılmaz'ın ayaklarının bir iki metre uzağına gömüldü. Gecenin karanlığında keleş sesi yankılanmıştı ama bomboş arazide kim duyacaktı ki? Duysa da kim gelecekti?

Yılmaz sadece bir ayağını yerden kaldırıp mermilerden ve sıçrayan topraktan korundu. Canı sıkılmıştı.

"Ayakkabım toz oldu!" diye söylendi. Ayağını yeniden yere indirdi. Sonra korkusuz gözlerini öndeki adama çevirdi. "Beni dinleyin! Sakin olursanız burada hepiniz sabahı görürsünüz!" Boştaki eliyle ayakkabısını işaret etti. "Fakat böyle agresif olup ayakkabılarımı toza bulamaya devam ederseniz..."

Sözünü bitirmedi ama açık bir şekilde arkada tuttuğu elini öne doğru getirdi. İki elini önünde kavuşturduğunda susturucu takılmış güçlü tabancası ortaya çıkmış oldu.

Adamlar tabancayı görünce gerilmişlerdi. Ağızlarından karmaşa hâlinde bir sürü cümle dökülürken birkaç adım daha öne çıktılar. Tüfeklerinin uçlarını onlara tehdit edercesine doğrultmuş olsalar da sanki ateş etmeye cesaretleri yoktu. Hep bir ağızdan bağırıp duruyorlardı.

"Bu dili bilmediğime çok pişmanım!" diye söylendi Boran. "Ne diyorlar?"

"Dert etme! Annelerimizden bahsettiklerini anlamışsındır."

"Benim annem yok!" dedi Boran aldırmadan.

"Benim de yok ama şanslısın. Hiç değilse senin harika bir baban var! Gerçi küfürde sıra ona da gelecek gibi duruyor."

"Babam kırmızı çizgimdir benim!" derken koyu gözlerinde hafif bir alay vardı. "Keşke o da bizimle gelseydi..."

Yılmaz hafifçe burun kıvırdı. "O gelmiş olsaydı şimdi bu tipler çoktan ölmüş olurdu. Bize en az birisinin nefes alması lazım."

"Hangisi olsun?"

"Mümkünse hiçbiri ölmesin," dedi Yılmaz. "Çok şart olursa da öndeki sakallı sağ kalsın. Liderleri o gibi."

"En çirkini de o ama! Hem karakter hem de yüz güzelliği yönünden! Yaşamak zorunda mı?"

"Adamın şansı işte," diye fısıldadı Yılmaz. "O yaşamalı!"

"Çabuk olmazsak bu adamlar bizi gerçekten vuracak."

"Dinle!" diye bağırdı Yılmaz öndeki adama. O gürültünün içinde sesini ancak duyurabilmişti. "Şamatanız bittiyse sorumuzu sorup gidelim biz artık."

"Ne istiyorsunuz?" Öndeki adam elini kaldırıp diğerlerini susturmuştu. Fakat adamlar hâlâ şüpheli ve öfkeli bir şekilde Yılmaz'a ve elindeki tabancaya bakıyorlardı. Üstelik kaliteli kıyafetleri içindeki bu dev yapılı adam o kadar cesur bir duruşa sahipti ki sanki kurşun geçirmezdi. Ayrıca genç olan adamın bir elini arkasında tuttuğunu da sonunda keşfetmişlerdi.

"Sizin adınızı yakındaki bir kasabadan öğrendik..." dedi Yılmaz onların dilinde. "Sınırdan adam kaçırdığınızı söylediler. Yakın zamanda bir anne kızın kaçmasına yardım etmişsiniz."

Adam gözlerini kıstı. Parmağı hâlâ tüfeğinin tetiği üzerinde takılıydı. "Ne olmuş?" diye sordu kabaca. "Siz polis misiniz?"

"Hayır, yaptığınız iş bizi hiç ilgilendirmiyor. Bizi ilgilendiren kısım, karısını ve kızını sizden Türkiye'ye kaçırmanızı isteyen adam. Yani Salim Barad!"

Sakallı adam duraksamıştı. "Tanımıyorum..." dedi sonra.

"Kızı ve karısı aşağıdaki köyde, bir otelde iki gün gizlendiler. Sonra sizden bazıları, onları sınıra götürdü. Ancak arkada kalan iki kişi, ailesiyle vedalaşan adamın evine geri dönmesine izin vermedi. Aralarında bir tartışma oldu ve Salim Barad ağır yaralandı..." Sustu. Sözlerinin hazmedilmesini ister gibiydi. "Bunları bizim gibi siz de biliyorsunuz zaten. Şimdi asıl soruma geliyorum. Salim Barad hâlâ sağ mı?"

Son cümlesi havada asılı kaldı.

"Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadım! Şiven çok kötü!"

Yılmaz sıkıntılı bir şekilde başını salladı. "Nedense bunu ilk kez senden duyuyorum... Bakın son kez, tane tane soruyorum. Bir daha da tekrarlamayacağım. Salim Barad hâlâ sağ mı? Bu evde mi?" Gözleri kısıldı. "Cevap vereceksen çabuk ol bence. Çünkü on saniye dolmak üzere!"

Adam bir an şaşırmıştı. "Ne?" diyebildi sadece. Kendisinin onlara tehdit olarak öne sürdüğü on saniye meselesini çoktan unutmuştu. Yılmaz'ın yüzüne boş boş baktı.

"Ateş etmeden önce iyi düşün!" dedi Yılmaz. "Makineli tüfekle hedefi tuttumak çok zordur. Profesyoneller için bile! Aramızdaki mesafe çok. Siz cevap verin, bizi ikna edin, biz de efendice gidelim. Sabaha acil bir işimiz var!"

"Annem sağ olsaydı bu kadar konuşmazdı!" diye homurdandı Boran. "Belli ki cevap vermeyecekler."

"Kibar ve insancıl olmaya çalışıyorum."

"İşe yaramazsa sakallı senin, diğeri benim!" dedi arkadaşı. Sesi son derece sakindi. "Bunlar kibarlığından anlamayacaklar."

"**Defolun gidin!**" diye bağırdı sakallı adam onu doğrularcasına.

Yılmaz hafifçe iç çekti. "**Siz bilirsiniz! Zaman doldu!**"

Ve bir anda tabanca ile otomatik tüfekler kalktı. Hepsi birden aynı anda ateş aldı. Tabii ki tabancalar çok daha hızlıydı!

Üç saniye içinde tüfek tutan iki adam yere devrildi.

Öndeki sakallı adam, bir kurşunla sağ bacağından vurulmuştu. Dengesini kaybedip yere çökünce elindeki makineli tüfek mermileri hedef şaşırmış, havaya doğru ateş almıştı. Ardından acımasız bir mermi hızla vınlayarak tüfek tutan eline geldi. Kopan parmaklarıyla birlikte tüfek yere düştü.

Diğer adam ise otomatik tüfeği tuttuğu omzundan yediği bir mermiyle önce gerilemiş sonra diğer omzuna yediği ikinci bir merminin acısıyla yere çökmüştü. Gözleri acıyla doluydu. Elindeki tüfeği bıraktı. Zaten tutacak gücü yoktu.

El fenerini tutan adam ise far görmüş tavşan gibi oracıkta kalakalmıştı. Olanlara inanamıyor gibiydi. Bakışları bir yerdeki arkadaşlarında bir de Azrail gibi tepelerine dikilen iki adam arasında gidip geliyordu. Sonra el fenerini yere atıp karanlığa doğru koştu ve delice bir hızla kayboldu. Karanlığa alışmış gözler, onun tozun toprağın içinde bazen takılıp düşerek bazen de kayıp yuvarlanarak uzaklaştığını görebiliyordu.

Yılmaz yan gözle arkadaşına baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet..." diye homurdandı Boran. Uzun adımlarla şimdi yerdeki yaralılara doğru gidiyorlardı. "Biraz daha konuşsaydın mezarımı ziyarete gelirdin artık. Sen eskiden bu kadar yumuşak değildin!"

Boran yerdeki sakallı adamın yanında duran kanla kaplı otomatik tüfeği ayağıyla ittirdi. Tüfek yerdeki birkaç parmakla birlikte sürüklenip uzak bir yerde durdu. Susturucu takılı tabancasını belindeki kemerine sıkıştırıp eğildi. Kocaman adamı yakasından tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Hiç zorlanmamıştı. Adamın ayakları neredeyse yerden kesilmişti.

Doğrudan acılı gözlerinin içine baktı. "Kahretsin!" dedi sonra sıkıntıyla. "Adamı tehdit edeceğim ama dilini bile bilmiyorum. Ben bağırıyormuş gibi yapsam da sen arkamdan dublaj yapsan?"

"Merak etme, ne dediğini anlayacaktır."

Boran, adamı boş bir çuval gibi yere geri bıraktı. "Hayır, sen onunla konuş! Ben eve bakacağım."

Eve doğru giderken yerde inleyen diğer adamın yanında durakladı. Makineli tüfeği ve el fenerini yerden aldı. Parmağının ucuyla yaralıya tehditkâr bir işaret yaptı.

"Kıpırdama sakın!"

Yüz ifadesi o kadar kesindi ki Yılmaz'ın söylediği gibi adam ne demek istediğini hemen anlamıştı. Zaten kıpırdayacak gücü yoktu. İki kolu da işlevsiz bir hâldeydi.

Boran elindeki makineli tüfeği emniyetli bir şekilde tutarak ilerledi. Hâlâ yanan el fenerinin kontrolünde karanlık eve dikkatle girdi.

Bu sefer Yılmaz yerde dizlerinin üstünde acılı bir sızlanmayla duran sakallı adamın önüne gelmişti. Keskin bakışlarla sulanmış siyah gözlerinin içine baktı. Dudaklarını yalandan bir üzüntüyle büzmüştü.

"Gördün mü olanları?" dedi üzgün bir sesle. "Bu duruma düşmeyebilirdik. Elin çok kötü olmuş... Canın acıyor mu?"

Adam bir eliyle parmakları kopan elini sıkıyordu. Kanama hâlâ devam ediyordu. Ne kadar sıksa da acısı ciğerlerine batıyordu.

Yılmaz tabancasının ucunu bacağındaki kanayan mermi deliğine bastırdı. "Burası da acıyor olmalı, kemiğe gelmiş sanırım..." İç çekti. "Fakat ben sana söylemiştim, makineli tüfekle ateş etmek çok zordur. Üstelik bacağından vurulursan hedefin de şaşar!"

Adam inlemişti. Gözleri hem acı hem de öfkeyle doluydu. Yılmaz anlayışla başını salladı.

"Tamam, sakin ol! İyi haber, ölmeyeceksin. En azından hemen değil. O yüzden sorularıma doğru ve hızlı cevap ver." Gözlerini kıstı. Şimdi biraz daha tehditkâr olmuştu. "Hadi yine başa dönelim. Şu Salim Barad kısmına... Ne yaptınız adama? Yalan söyleme çünkü bu işteki adamlarınızdan birisini bulup konuşturduk. Hassan Hamada'nın onu aradığını öğrenince elinizde tutmaya karar vermişsiniz. Çok normal! Tatlı para kazanmak istediniz. Adamla iletişim kurdunuz. Delil olsun diye bir fotoğrafını ve cep telefonunu gönderdiniz. Sonra ne oldu? Anlat hadi!"

"Hassan onu iyileştirip sağ bir şekilde elimizde tutmamızı istedi..." Sesi acılıydı ve sözcükler ağzından zorlukla dökülüyordu. "Çok para verdi. Ailesinin bilmesini istemedi. Adamın kızına âşıktı. Kız gerçekten çok güzeldi... Onu tehdit edip ülkeye geri getirebilmek için kullanacaktı."

"Demek kıza âşıktı?"

"Saplantı derecesinde hem de..."

"Salim Barad nerede şimdi? O iyi mi?"

"Yarası... Yarası ağırdı. Tedaviye cevap vermiyordu."

O sırada toprak ve ahşap karışımı eski evin kapısında Boran göründü. Küçücük, iki odalı bir yerdi zaten. İçeride kimse yoktu. Kapının ağzında durup gözlerini dostuna dikti. Yılmaz da bir an için ona bakmıştı.

Yılmaz tabancasının ucunu bu sefer adamın kasığına dayadı. Şimdi koy renkli gözleri acımasızca parlıyordu. "Öldü mü?" diye sordu sertçe. "Yi çocuk yapmak istiyorsan doğru cevap ver!"

"Dur!"

"Cevap ver be adam! Salim Barad nerede? Öldüyse yemin ederim onu mezarına kadar yürüterek götürürüm seni!"

Adam yutkunmuştu. Anlaşılan Yılmaz'ın konuşması o kadar da anlaşılmaz değildi. "Kardeşim... Kardeşimin evinde! Kendisi hemşiredir."

"Kalk!" Yılmaz onu yakasından tuttuğu gibi kaldırdı. Boran'ın iki elle yaptığını öfkesi yüzünden tek eliyle delice bir güçle yapmıştı. "Kalk da kardeşine gidelim. Sana da yardım eder belki. Hiç olmadı cesedini yıkar!"

KISIM 3

Gece yavaş ilerliyordu. Çiftlikte nöbet tutmanın dışında yapacak bir iş yoktu. O da sadece iki saat sürüyordu. Bir ara evde buldukları iskambil kâğıtlarıyla oyun oynadılar. Hepsi de sanki sabaha karşı ölüme koşacaklarının farkında değillermiş gibi rahatlardı. Sonra operasyona hazır olmak için birer köşeye çekilip dinlenmeye çalıştılar.

Gece üç gibi hepsi yine ayaktaydı. Çelik yelekleri dâhil olmak üzere siyah komando kıyafetlerini tam teçhizatlı giydiler. Kimseyi öldürmek niyetinde olmasalar da tabancalar ve bıçaklar kontrol edildi. Ardından MPT-76[26] makineli tüfekleri birkaç kutu şarjörle omuzlarında yerlerini aldı. Her türlü koşula hazırdılar şimdi.

O sırada Sinan'ın özel frekanslı, uzun menzilli kulaklığına bir ses geldi. Tabii ki kendi arkadaşlarındandı ve sadece o duyuyordu. Elini kulağına atıp konuşabilmek için hafifçe dokundu.

"Evet..." dedi dikkatli bir şekilde. Arkadaşlarının kendisini o saatte araması garip değildi ama yine de hafifçe endişelenmişti. Çatık kaşları birkaç saniye sonra yumuşadı. Yüzünden de dinlediklerinin ardından bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?" Başını salladı. "Tamam, şimdi iletirim. Biz çıkacağız birazdan. Siz de dikkatli olun. Hiçbiriniz ölmeyin sakın!"

Doğan konuşmayı duymuştu. Burun kıvırdı. "Çok bayat bir espri!" dedi. Bir yandan da tabancasını kontrol ediyordu.

"Ama size iyi bir haberim var!" dedi Sinan gülümseyerek. Sonra gözleri Faruk'a çevrildi. "Hem de çok iyi!"

---

[26]Milli piyade tüfeği. (e.n.)

Faruk da diğerleri gibi meraklandı. "Neymiş?" diye sordu. "Hassan kalp krizinden mi ölmüş?"

"Daha iyisi!" derken sırıtıyordu Sinan. "Gözün aydın! Salim Barad sağ olarak bulunmuş ve kurtarılmış!"

Faruk irkilmişti bu haberle. Kahverengi gözleri hafif bir şaşkınlıkla irileşti. Sonra yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet... Yılmaz ve Boran, bunlar benim arkadaşlarımın ikisi, dün gece onu bulmuşlar. Ayrıntıları sonra öğreneceğiz. Galiba kaçırılmış ve yaralıymış. Hassan'dan para koparmak için yapmışlar. Bizimkiler alıkonulduğu yere gidip almışlar. Az önce de bir hastaneye yatırmışlar. İçiniz rahat olsun, durumu iyi dediler."

Faruk cidden rahatlamıştı. Diğerleri de Zehra'nın babasının bulunmasının verdiği memnuniyetle gülümsüyorlardı.

Artık operasyona gönül rahatlığı ile devam edebilirlerdi.

Sessizce çiftlikten çıktılar. Sinan da tabii ki onlarla birlikteydi. Kendi arkadaşları yerine *Ghost* birimi ile kalmaya karar vermişti. Üstelik geri dönüşte helikoptere çabucak biniş yapabilmeleri için Sinan'a ihtiyaçları vardı.

Sabah saat dörtte, tam da diğer ekiple sözleştikleri saatte Hamada çiftliğinin önündeydiler. Oraya kadar olan kısa mesafeyi yürüyerek gitmişler, gecenin gölgelerine sığınarak varlıklarını gizlemişlerdi. Siyahlar görünmelerini engelliyordu. Kasklarına taktıkları gece görüşlü dürbünleri ise onları bir tık şanslı kılıyordu. Her yer neredeyse gündüz gibiydi. Yeşil renkli ama gündüz.

Hepsi yerini almıştı. Çiftliğin çevresi her biri tarafından sarılmıştı. Tırmanma ustası Tamer ve Akın, arkadaki yüksek duvardan ana binanın ikinci katına girecekti. Karmen ve Doğan ise yine arkadan birinci katı ele alacaklardı. Zemin kat onlarındı.

Ön kapıda sadece Sinan ve Faruk vardı. Elleri otomatik tüfeklerindeyken büyük evin tahta kapısına bakıyorlardı. Önünde iki asker nöbet tutuyordu ama gayet gevşek vaziyetteydiler. Birisi sigara içiyordu. Diğeri tüfeğini yere bırakmış, elindeki telefonuyla ilgileniyordu.

Kapıya bir aracın yaklaştığı görüldü. Uzun, beyaz bir *Ford Transit* minibüstü bu. Nöbetçiler hemen duruşlarını değiştirdiler. Gözleri gelen araçtayken tüfeklerini tedbir olarak ellerine almışlardı.

Minibüs bu eve daha önce de sık sık erzak getiren bir araçtı. Evin içi gerçekten kalabalıktı. Bir orduyu doyuracak kadar taze yiyecek gerekiyordu. Tozlu ortamda açık kasa kamyonetler sıkıntı yarattığı için malzeme taşımacılığı genellikle bu tür kapalı araçlarla yapılıyordu.

Minibüs nöbetçilerin önünde durdu. Ön camından bir adamın başı gözüktü. "Erzak..." dedi kendi dillerinde. İçinden birisi minibüse yaklaşıp

şoförün yüzünü görmeye çalıştı. Diğeri de minibüsün sürgülü kapısını çekip açtı. Gözleri loş ortamda bir şeyler görmeye çalıştı. En azından yiyecek bir şeyler... Oysa içi bomboştu!

Açtığı anda şoför elini kaldırmıştı. Susturucu takılı tabancasını kapının ağzında şaşkınlıkla bakan adama çevirdi. Sessizlik içinde iki vızıltı duyuldu. Aynı tabanca cama doğru yönelip diğer nöbetçiye de ateş etti. İki adam acı dolu bir inlemeyle yere çökmüştü şimdi.

Şoför hemen arabadan indi. Uzun boylu, kır şakaklı bir adamdı. Tahir'den başkası değildi bu! Loş ortamda bile güzel beyaz telleri parlıyordu. Gölgelere gizlenmiş Sinan ve Faruk hemen o tarafa koştular.

Yerdeki yaralıların ağızları bantla kapatılıp elleri plastik kelepçeyle arkalarında tutturuldu. Duvarın kenarındaki koyu karanlık bir alana doğru sürüklenip bırakıldı. Yaraları kötü değildi. Yarım saat içinde kargaşa çıkacağı ve bulunacakları göz önüne alınırsa ikisi de ölmeyecekti. Tahir bu arada minibüsü biraz daha az görünür bir yere çekmişti. Ele geçirecekleri esirlerle birlikte kaçışı bu araçla gerçekleştireceklerdi.

Ağır tahta kapıyı açıp büyük bahçeye girmeleri zor olmadı. Kocaman, saray yavrusu bir ev çıktı karşılarına. Birkaç odasında ışık vardı ama soluktu. Gece lambası gibi bir şey yanıyor olmalıydı. Sessizce ilerlediler. Sabah namazı için kimse kalkmadan işlerini halletmeliydiler.

Büyük eve girmeden önce bahçedeki bir başka büyük binanın önüne geldiler. Aldıkları istihbarata göre silah ve uyuşturucunun saklandığı depo burasıydı. Kamyonetlerin kasalarını rahat doldurup boşaltabilmek için önünde yüksek bir set vardı. Hatta bir forklift kenarda bekliyordu.

Binanın sürgülü kapısı kilitliydi. Tabii buna hazırlıklı olan bir takım için açmak zor bir iş değildi. Faruk yanında getirdiği orta büyüklükteki bir demir makasıyla büyük kilidi kolayca açtı. Sonra makası kenara attı. Sinan da sürgülü kapıyı usulca yana çekti.

Yeşil bir görüş alanları olsa da bir duvarın dibine yığılmış mühimmat kasalarını kolayca tanıdılar. İçlerini açıp baktıklarında ağırlıklı olarak tabanca ve el bombası olduğunu gördüler. Küçük bir orduya yetecek kadar çoktu. Bazıları minik füzeler atabilen özel yapım tüfeklerdi.

Sinan sessizce onlara seslendi. "*Şişt!*" Eliyle gelmeleri için işaret etti. Onun olduğu yere doğru yönelip bir kapıdan içeriye girdiler.

İçerisi uyuşturucu ayrıştırmak, tartmak ve paketlemek için gereken bir sürü şeyle doluydu. Kimyasal kazanlar, tartılar, ne işe yaradığı belli olmayan renkli kimyasal bidonlar göze çarpıyordu. Sandalye ve masa sayısı en az on kişinin burada çalıştığını gösteriyordu.

Sözünü bitirmesiyle hepsi çantalarının içlerindeki C4 patlayıcıları çıkarttılar. Binanın dışına çıkıncaya kadar her kuytu köşeye en az onar tane patlayıcı yerleştirmişlerdi. Bu miktardaki bir patlayıcı, bunun gibi iki tane binayı yerle bir etmeye yeterdi. Üzerlerindeki minik, kırmızı ışık çıkaran alıcı, sadece bir uzaktan kumandanın basılmasına ihtiyaç duyuyordu.

Oradan ayrılıp sessizce ana binaya doğru yöneldiler.

"Biz hazırız!" diye hepsinin kulaklarındaki alıcılarına ses geldi.

"Biz de ana binaya giriyoruz!" dedi Tahir kulaklığından diğer arkadaşlarına. "Beş dakika sonra paketlerle girişte buluşalım."

Her ekipten bir kişi kısaca cevap verdi. "Tamam!" Böylece herkesin görevi başında olduğu ortaya çıkmıştı.

Ana binanın kapısına geldiklerinde bir an durup etraflarındaki sessizliği dinlediler. Şu ana kadar her şey iyi gidiyordu. Tahir ağır tahta kapıyı yavaşça ittirdi. Kilitli değildi ve ağırlığına rağmen kolayca açıldı. Sonra kenara çekildi. Faruk ve Sinan sessizce içeriye süzüldüler. Susturucu takılmış tabancalarının uçları etrafta gezindi. Birbirlerini kollayarak zemin katta sağa doğru yöneldiler. Sol tarafta mutfak ve erzak deposu olduğunu hafızalarına kazınmış haritadan biliyorlardı. Bu katta Hassan ve kardeşi Hıdır kalıyordu. Bekârların, evin zemin katında kalması eski bir âdetti. Evli olanlar ise bir üst kata terfi ediyorlardı.

Tahir koridordaki karşılıklı iki tahta kapıyı işaret etti. "Hassan, Cellal!" dedi sessizce. İki genç adam zaten hangi kapının kime ait olduğunu bildikleri için hiç duraklamadılar.

Faruk yavaşça Hassan'ın olduğu odanın kapısına sokuldu. Kapı aralıktı. İçeriyi dinledi bir an. Bir horlama sesi duyunca usulca ittirdi. Sinan da diğer kapıdan içeriye girmişti. Gece görüşlü dürbünlerle karanlık odayı gayet net görüyorlardı.

Sinan yatağa yanaşıp hiç duraklama belirtisi göstermeden işine başladı. Yüzüstü yatan Cellal'in bir bileğini sertçe tuttu. Acımasızca arkasına doğru kıvırırken tabancasını yine sertçe alnına dayadı.

Şaşkınlıkla uyanan Cellal, orta boylu, zayıf bir adamdı. Tabanca namlusunun sert baskısını önce tanımadı. Sonra yandan bakınca siyahlar içindeki komando kıyafetli adamı fark etti. Gece görüşlü kaskıyla mekanik bir canavarı andırıyordu. Hemen neler olduğunu anladı. Artık alnına dayanan tabancayı da görebiliyordu. Uykusundan anında sıyrıldı.

"Şişşt!" diye fısıldadı Sinan. Cellal, Türkçe bilmese bile bu evrensel bir uyarı diliydi.

Faruk da o sırada yatağın başına kadar gitmişti. Hassan sırtüstü yatıyordu. Tam da fotoğraflarındaki gibiydi. Yakışıklı ama uyurken bile acımasız olan

bir şerefsiz! Horlaması yüzünden odaya fil girse bile duyamazdı. Gece görüşü dürbününü geriye doğru ittirdi. Loş ortama alışan gözleri şimdi adamı açıkça görebiliyordu.

Tabancasını alnına dayayıp hafifçe dürttü. "Uyan bakalım... Hava değişimi zamanı!"

Hassan'ın gözleri anında açılmıştı. Karşısındaki siyahlar içindeki adamı hemen gördü. Tehlikenin kokusunu hemen tanıdı. Uyku sersemliğinden olsa gerek, alnındaki namluya aldırmadan yanındaki komodine bıraktığı kendi tabancasına uzandı ama eli boşta kaldı. Tabanca yerinde yoktu. Siyahlar içindeki adamın aldığını hemen anladı. Ateş saçan gözlerle tam teçhizatlı adama bakarken bir yandan da neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Sessiz ol!" dedi Faruk. Tabancanın namlusunu alnından biraz uzaklaştırdı. Sesi tehlikeliydi. "Sakın bağırma ya da ters bir şey yapma!"

Adam üzerindeki örtüyü atıp Faruk'a saldıracak gibi davranınca genç adam tetiğe anında bastı. Mermi, Hassan'ın yanağını çizip yastığa saplandı.

Hassan donup kalmıştı. Canı acıdığı hâlde inleyememişti bile! Eli çizilen yanağına gitti.

"Hay aksi!" dedi Faruk sinirli bir sesle. "Ne sakarım! Suratını ıskaladım. Şanslısın..." Tabancası şimdi tam da suratının ortasına dönüktü. "Buradan ıskalamam herhâlde?" dedi ciddi bir sesle. Bakıştılar iki rakip gibi. "Şimdi..." dedi yavaşça. "Canlı kalmak istiyorsan dediklerimi yap. Sessizce kalk ve ellerini arkanda birleştir. Bana öyle aptalmış gibi de bakma! Türkiye'de okuduğunu, Türkçe konuşabildiğini biliyorum."

Sonunda Hassan çatılmış kaşlarla konuştu. "Sen kimsin?"

Faruk çok rahat bir şekilde kimliğini açıkladı. "Telefonda tanışmıştık seninle! Unuttun mu yoksa? Ben, Zehra'nın nişanlısı ve Salim Barad'ın müstakbel damadıyım! Kalk şimdi!"

"Zehra mı?" İşte şimdi iyice şaşırmıştı Hassan. Sonra yüzü değişti. Karanlıkta bile öfkeden simsiyah olduğu belli oluyordu. "Demek sen o telefondaki orospu çocuğusun!" dedi. Onu hatırlamıştı.

Onun küfretmesi üzerine Faruk tabancanın ucuyla suratının ortasına aniden sert bir darbe vurdu. Hassan'ın başı oturduğu yerde yana doğru savruldu.

"Annemle uğraşmayı bırak da ayağa kalk! Bir daha uyarmayacağım!" Bu adama karşı hiç acıması yoktu. Hassan gözünün kenarında yeni bir yarayla, yine öfkeyle ona baktı. Karanlığa alışmış gözlerinde bir nefret ateşi yanıyordu.

"Burada öleceksin!" dedi Faruk'a. "Asla kaçamazsın!"

"Şansımı deneyeceğim."

"O zaman beni öldür!"

"Çok isterdim ama bu sana hafif bir ceza olurdu. Kalk şimdi!"

Hassan kıpırdamayınca Faruk bu sefer boştaki eliyle suratının ortasına güçlü bir yumruk vurdu. Adamın gözleri yuvalarında döndü âdeta. Burnundan kan fışkırırken yarı baygın bir hâlde yatağa geri düştü.

"Keşke zamanımız olsaydı da daha çok muhabbet edebilseydik..." diye mırıldandı Faruk. "Daha ayrıntılı konuşurduk."

Kemerine önceden kesilmiş ve tutturulmuş bir parça kalın bantı çekip aldı. Yarı baygın adamın ağzına sertçe yapıştırıp bağırmasını engelledi. Sonra yine sertçe yatakta yüzüstü çevirdi. Ellerini arkada birleştirip plastik bir kelepçe taktı. Ardından kolundan tuttuğu gibi kaldırdı. Adam ayakları üzerinde durmakta zorlanıyordu. Bir an yere düşer gibi oldu. Üzerinde sadece beyaz atleti ve pijama gibi parlak bir şey vardı. Serin tutsun diye ipekten bir kumaş olabilirdi.

"Hadi bakalım... Yeni yuvamıza gidelim!"

Genç adamın pençe gibi parmakları kolunu sımsıkı tuttuğu için Hassan düşmekten kurtulmuştu. Faruk onu sürükleyerek kapıya doğru çekti. Fakat psikopat adam inatçıydı. Direnerek Faruk'a omuz atmaya çalıştı. Elleri arkada bağlı olsa da ayakları serbestti. Kaçması mümkün olabilirdi.

"Gerçekten çok can sıkıcısın!" dedi Faruk dişleri arasından.

Sonra aniden botunun ucuyla adamın ayak bileğine sertçe bir tekme attı. Doğru yere gelen darbenin ardından Hassan yere çöküvermişti. Ağzı kapalı olsa da acı dolu inlemesi banttan sızıyordu. Yüzü yerdeki halının üstüne yapışmıştı.

Faruk onu kolundan tutup zorla yerden kaldırdı. "Kalk hadi! Namazını sonra kılarsın," dedi hafif bir alayla.

Hassan artık zor yürüyordu. Sekerek ilerleyebilen adamı kapıya kadar sürükledi.

Sinan da paketini hazırlamış, Faruk'tan birkaç saniye önce koridora çıkmıştı. Tahir elinde tabancasıyla etrafı gözlüyordu. Aynı anda merdivenlerden Tamer ve Akın indi. Akın etrafı kolaçan ederken Tamer de kardeşlerden Mustafa olanı yürümesi için ittiriyordu. Adamın yüzündeki kana bakılırsa o da Tamer'e direnmiş olmalıydı. Elleri arkadan kelepçeli, ağzı bantla kapalıydı.

Evin ahşap işlemeli büyük kapısına doğru yöneldiler. Sinan ve Akın geride kalmıştı. Ellerindeki makineli tüfekle Doğan'ın da gelmesini bekliyorlardı. Bir saniye sonra o da kolundan tuttuğu bir adamı sürüklerken görüldü. Merdivenden inerlerken Karmen de onun arkasından sessizce emniyetlerini sağlıyordu. Hıdır isimli ortanca kardeş bu olmalıydı. Hassan'dan çok Ahmed'e benzediğini ve acımasız olduğunu duymuşlardı. Onun da bir kaşı yarılmıştı.

Evde hâlâ her yer sessizdi. Dışarıya çıkıp büyük bahçeyi de sessizce geçtiler. Kardeşlerin hepsinin ayakları çıplaktı. Yere bastıkça canları acıyordu. Üstelik büyük çiftliğin dışındaki toprak zemin, çöle mahsus küçük dikenlerle doluydu. Minibüsün uzakta olmaması onlar için bir şanstı.

Hepsi araca bindikten sonra Tahir minibüsü çalıştırdı. Yanında oturan Sinan, cebinden kendi ekipmanlarından birisini çıkardı. Özel frekanslı minik bir telsizdi. Kulağına geçirdi. Bir düğmeye basıp çalıştırdı.

"Çocuklar, burada işlem tamam! Sıra sizde..." dedi kısaca. Bir an kendisine söylenilenleri dinledi. "Tamam, siz de dikkatli olun!" Hepsi buydu. Sonra telsizi kapatıp gözlerini arka koltuklarda oturan, paketlenmiş dört kardeşe çevirdi. İkisinin gözleri korkuyla doluydu. Hıdır ve Hassan'ın gözleri ise öfkeyle!

Minibüs yolda birkaç yüz metre ilerlemişti ki arkalarında bıraktıkları büyük çiftlik evinin değişik bölgelerinden patlamalar meydana gelmeye başlamıştı. Tahir'in mutfak ve erzak kısmına yerleştirdiği bombalar ile birlikte, kaçırdıkları kardeşlerin odalarına bırakılan orta güçteki zaman ayarlı bombalar birbiri ardınca patlıyordu. Sadece bulundukları odaya zarar verecek güçteki bombaların sesleri kulaklarına kadar geliyordu. Yıkım, evdeki kadın ve çocuklar için zararsız olsa da biraz korkutucu olacağı kesindi. Diğer yandan o evin bir daha kullanılamaz olması önemliydi.

En büyük patlama ise silahların ve uyuşturucuların saklandığı depodan gelmişti. Tahir yeterince uzaklaştıklarına kanaat getirince kolunu camdan dışarı çıkardı. Ardından elindeki küçük kumandanın düğmesine bastı. Uyuşturucu üretim ve silah deposu olarak kullanılan binaya yerleştirmiş oldukları güçlü C4'ler aynı anda patlarken çok uzaktan bile görülebilen yoğun bir ışık huzmesi yaratmıştı. İçerideki cephane de bu patlamalara destek olmuştu. Gökyüzü uçuşan bina parçalarıyla doluydu.

İşin ilginç yanı, bu patlamalara birkaç kilometre uzaktaki fabrikadan yansıyan makineli tüfek sesleri aynı anda eşlik etmeye başladı. Gecenin karanlığında rahatça duyulabiliyordu. Silah fabrikasında yoğun bir çatışma olduğu belliydi.

Hepsi kısa bir an birbirlerine baktılar ancak Sinan'ın sakin bir şekilde oturması üzerine bir şey demediler. Yüreklerinde gidip yardım etme isteği olsa da herkes kendi görevini tamamlamak zorundaydı.

İki gün kaldıkları eski çiftlik evinin önünde minibüs durdu. Aşağıya atlayan Akın'ın kapıyı açması ile Tahir aracı içeriye soktu. Tahta kapı arkalarından çabucak kapandı. Çok temiz bir iş olmuştu. Bir çatışma bile yaşama-

Tahir hâlâ kararsızca seslerin geldiği yöne bakıyordu. Sinan yanına gelince bir an bakıştılar.

"Yardıma gitsek mi?" diye mırıldandı kır şakaklı adam. O diğerleri gibi komando kıyafetleri içinde değildi. Baştan aşağıya siyah giyinmiş olsa da üzerinde çelik yelekten başka bir şey yoktu.

"Merak etme!" dedi Sinan. "Onlar işlerini bilirler. Biz bir an önce buradan uzaklaşsak iyi olur. Biraz sonra tüm yabancı hava kuvvetleri alarm durumuna geçer." Hızlı adımlarla helikoptere doğru yürümeye başladı.

Yanlarında getirdikleri malzeme çantalarını operasyon öncesinde aracın içine taşımışlardı. Diğerleri de helikopterin önündelerdi. Dört zorba kardeş zorla helikoptere bindirildi. Yardım etme konusunda kararsız kalan Tahir de mecburen helikoptere yürüdü. Sonunda hepsi birden içine bindi ve kapılar kapatıldı. Pervaneleri dönmeye başlayan siyah helikopter, yarım dakika içinde havalandı.

Artık silah fabrikası tarafından makineli tüfek sesleri gelmiyordu. Hepsi de meraklı ve endişeliydi. Gözleri birbiri üzerindeydi. Diğer ekibin durumu nasıldı acaba?

"Bir kontrol etse miydik?" diye sordu Karmen. Sesi hafif endişeliydi. "Sorsana ne durumdalar, Sinan?"

Doğan ve Akın da aynı ifadeyle bakmışlardı. Sinan onların endişelerini gidermek için elini kulağındaki telsiz alıcıya götürdü. Aynı anda helikopterin güzergâhını yavaşça silah fabrikasının olduğu yere doğru çevirdi. Çok uzak değildi zaten.

"Herkes iyi mi çocuklar?" diye sordu. Kulaklığından gelen cümleleri dikkatle dinledi. Ardından hafifçe gülümsedi. Gözleri birbirinden değerli *Ghost* ekibine döndü. "Hepsi iyiymiş. İçiniz rahat etsin. Bakın!"

Fabrika karşılarındaydı. Büyük bir yangın çıkmış gibi görünüyordu. Alevlere küçük patlamalar eşlik ediyordu. Yakınlarında ise bir başka helikopter daha havalanıyordu.

"Bunlar benimkiler!" dedi Sinan keyifli bir gülümsemeyle. Hepsi de görebildikleri kadar çok şey görmek için öne doğru çıkıp cama yapışmışlardı. Helikoptere biner binmez ayak bilekleri kelepçelenen dört mahkûm ise bembeyaz bir yüzle olanları izliyordu.

Ve sonra fabrikada inanılmaz büyüklükte bir patlama oldu. Kendilerine ve oradan hızla uzaklaşan diğer helikoptere zarar veremezdi ama geceyi gündüz gibi aydınlattığı kesindi. Az önce çiftlik evinde oluşan patlamadan bile daha büyüktü. Çok geçmeden arka arkaya devasa patlamalar olmaya başladı. Binaya ait molozlarla birlikte gökyüzüne doğru uçuşan cephane parçacıkları, havai fişekler gibi her yeri aydınlatmaya devam ediyordu. Binanın

tozu dumana katarak yavaşça yıkıldığı çıplak gözle bile rahatça görülüyordu. Alevler ise yıkıntıların içinden, gücünü yitirmeden gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Sinan yine kulağına gelen sesler ile gülümsedi. "Hepsi sağlıklıymış. Tam arkamızdan geliyorlar. Yardım teklifiniz için teşekkür ettiler. Sizlere selamları var. Artık evlerimize dönebilirmişiz."

Şimdi iki helikopter arka arkaya gecenin karanlığında alçak uçuşla ilerliyordu. Sonra radarda dikkati çekmemek için ayrı güzergâhlara doğru yöneldiler. Zaten erişecekleri noktalar, rapor verecekleri kişiler farklıydı. Tutukluları teslim alacak savcı da onları bekliyordu.

"Salim Barad ne olacak?" diye sordu Akın. Gülümseyen mavi gözleri ışıl ışıldı.

"Türkiye'ye gidince onu aldırmaya çalışırız," dedi Tahir.

Karmen, Sinan'a baktı. "Hangi hastanede olduğunu söylediler mi?"

"Evet, sınıra yakın bir Türk hastanesi. Bize ait bir birlik var."

Doğan içtenlikle bir soru sordu. "Hasta ziyareti yapalım diyen var mı içinizde?"

"Ben isterim!" dedi Tahir tüm ciddiyetiyle.

"Ben de!" diye hemen onayladı Karmen.

Akın başını salladı. "Güzel fikir! Henüz çok erken! Bu saatte nöbetçi komutan hariç nasılsa kimse dikkat etmez bize."

"Hem Faruk onu görürse Zehra'ya daha doğru cevaplar verebilir," diye destek çıktı Doğan.

Faruk içine dolan sevgi yüzünden kalbinin patlayacağını sandı.

Ne güzel ne sağlam arkadaşları vardı böyle!

Tamer ve Sinan bakıştılar. "Kuş uçuşu on dakika!" dedi Sinan. "On dakika da orada oyalanır sonra döneriz. Nasılsa evde bizi bekleyen özel birisi yok!"

Garipti ama tüm gözler hafif bir alayla Faruk'a döndü. "Bazılarımızı bekleyen birisi var!" dedi Doğan o özel alaycılığıyla. "Bence çok sıkıcı!"

27. BÖLÜM
KOŞULLAR DEĞİŞTİ

Cumartesi akşamı hava epeyce serindi. Zehra hayatının ilk randevusuna çıkacağı için biraz heyecanlıydı. Çok özeniyormuş gibi görünmemek için kot pantolon ve siyah boğazlı bir kazak giydi. Saçlarını öylesine taradı. Makyajı da her zamanki gibi hissedilmeyecek kadar azdı.

Yine de Hüseyin onu görünce nefesini tutmuştu. Genç kızı almak için attığı konumu takip ederek evinin önüne kadar gelmişti. Beyaz, genç işi bir *Audi A3*'ü vardı. Zehra arabaya bindiğinde birkaç saniye onu süzmüştü. Mavi gözleri beğeni doluydu.

"Çok güzel olmuşsun!" dedi içtenlikle.

"Teşekkür ederim..." dedi genç kız. Bu iltifatı beklemiyordu. Tevazu ile reddetti. "Pek özel bir şey yok aslında. Gündelik kıyafetler..."

"Ne giysen sana yakışır!"

Zehra onun hayran bakışları ve güzel sözleri karşısında elinde olmadan utandı. Bir zamanlar güzelliğinin övülmesine alışkındı ama onların hepsi Suriye'de kalmıştı. Artık eskisi kadar güzel ve alımlı olmadığını düşündüğü berbat bir dönemdeydi. Faruk'un zaman zaman gösterdiği erkekçe ilgi, eski öz güvenini pek geri getirememişti. Aynı evde kalan, ufak tefek yakınlaşmalar yaşayan bir çiftten başka bir şey değillerdi.

Oysa Hüseyin ile durum biraz farklıydı. Bir kere bu zayıf ama yakışıklı, ince bıyıklı genç adam onu hiç çıplak görmemişti. Ne göğüslerinin biçiminden ne kalçalarından ne de vücudunun herhangi bir yerinden haberdardı. Onun gecelikli hâlini, uykulu hâlini, sevgiye muhtaç ağlamaklı hâlini bile görmemişti. Yani işin doğrusu Hüseyin, onu sadece o olduğu için beğeniyor gibiydi. Ona ilgi duyabilmesi için önceden erkeklik güdülerini canlandıracak bir nedene ihtiyaç duymamıştı. Bu, kendi adına iyi bir şeydi.

"Teşekkür ederim..." dedi yeniden. Hafifçe kızarmıştı. "Sen de yakışıklı olmuşsun!"

Hüseyin gündelik ama ona yakışan bir takım elbise giymişti. Üstünde ise kaliteli bir mont vardı. "Annem senin yanında sönük kalmamam gerektiğini söyledi. Bilseydim senin gibi spor giyinirdim."

"Olsun, bir davete gitmiyoruz nasılsa. İstersen ceketinle kravatını çıkarırsın, montunla gezersin."

"Evet, doğru! Öyle yaparım artık." Gözleri hâlâ parlak bir şekilde genç kızı süzüyordu. "Yemeğe seni harika bir yere götüreceğim," dedi sonra. "Tiyatro dokuzda. Yeterli zamanımız var."

Götürdüğü yer gerçekten de İzmir'in güzel lokantalarından birisiydi. Konak'tan biraz ileride, Fahrettin Altay'ı hemen geçinceydi. Tiyatroya da yakın sayılırdı. Vale arabayı alırken Hüseyin gülümsedi.

"Annemle bazen buraya geliriz. Babam sağken daha çok gelirdik..." Gözleri eski anıların etkisiyle lokantanın ön cephesinde gezindi. Sonra genç kızı kapıya doğru yönlendirdi. Bir garson henüz onlar varmadan gelip kapıyı açmış, *hoş geldiniz* demişti.

Faruk ile lahmacun yedikleri sıradan bir lokantadan sonra burası gerçekten lükstü. Masaların dizaynından içerideki müşterilerin görünümüne, garsonların tutumundan kulakları dolduran hafif müziğe kadar hepsi kalite kokuyordu. Burası epeyce pahalı olmalıydı. Hüseyin'in iyi para kazandığı belliydi.

Bir başka garsonun eşliğinde boş bir masaya yönlendirildiler. Belli ki genç adam önceden yer ayırtmıştı. Aynı garson siparişlerini de almak üzere bekledi. O sırada iki garson daha masanın üstüne birkaç çeşit meze bırakmıştı.

"Etleri bir harikadır!" dedi Hüseyin. "Kuzu kaburga tavsiye ederim. Diyarbakır usulü yaparlar. Bütün bir gece kendi kendine fırında pişer. Sonra da ballı irmik tatlısı yeriz. Daha güzeli ancak Diyarbakır'da yenir. Ben askerliğimi orada yaptığım için iyi bilirim."

"Peki!" dedi Zehra gülümseyerek. "Senin tavsiyene uyacağım."

Öyle demişti ama birkaç dakika sonra önüne getirilen etlere hayretle bakıyordu. Etler önceden pişirildiği için servis çok hızlıydı. Etlerin konduğu bakır tabak, neredeyse bir tepsi büyüklüğündeydi. Kaburga kemikleri tabaktan zıplayıp gidecekmiş gibi kendiliğinden etlerinden ayrılmıştı. Pişmiş soğan, biber, sebzeli bulgur pilavı, lahana turşusu, maydanoz ve birkaç şey daha tabağın içinde yer alıyordu.

"Ben bunu nasıl yiyeyim?" diye sordu Zehra şaşkınca.

"Yediğini ye, yemediğin kalsın."

"Bence birini paket yaptırıp annene götür. Diğerini ortak yeriz."

Hüseyin sırıttı. "Rahat ol! Ben kendi tabağımdakileri yerim valla! Sen de göreceksin ki bu etler ağızda dağılıp gidiyor. Eminim hepsini yersin."

Söylediği gibi etler çok iyi pişmişti. Daha çatal dokunmadan dağılıyordu. Zehra kokusuz kuzu etine hayran kalmıştı. Sebzeli bulgur pilavını ise çok sevmişti. Annesi bunu çok iyi yapardı. Yemeğin ortasında kocaman bir parça eti Hüseyin'in tabağına çıkarmadan bırakmadı. Genç kız sonunda kendisine çıkarmaya

Sonunda yemek bitti. Hüseyin yemeğin ardından gelen ballı irmik tatlısını da silip süpürmüştü. Bu hâliyle kendisine Faruk'u hatırlatıyordu. Kendi tatlısının yarısını yiyemedi. Gerçekten nefis ve oldukça kıvamlıydı ama daha fazla yiyecek hâli kalmamıştı.

Gülümsedi. "Bu iştahla nasıl bu kadar zayıf kalabiliyorsun?"

Hüseyin sırıttı. "Midemde kurt var!"

Zehra da güldü. Genç kız o akşam çok tatlı olmuştu. Siyah boğazlı kazak ince vücudunu daha çekici göstermiş, zarif boynunu da hoş bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Kısa saçları ile hayat dolu bir genç kız gibi görünüyordu.

"Olamaz öyle bir şey!" dedi gülerek.

Genç adam omuz silkti. "Ne bileyim? Öyle derler işte!"

"Şanslısın!"

"Sen de zayıfsın ama?"

"Ben ülkemde bu kadar zayıf değildim. Burada zayıfladım."

"Üzüntüden mi?"

"Birçok etken vardı."

"Buraya nasıl geldin?"

"Kaçak yollardan... Fakat şimdi geçici koruma statüsü ile oturma ve çalışma hakkına sahip oldum." Önündeki ballı irmik tatlısını işaret etti. "Ben yiyemeyeceğim. Yersen memnun olurum." Hoş bir delikanlı olmasına rağmen onunla kendisi hakkında konuşmayı pek istemiyordu.

Hüseyin uzanıp tatlı tabağını onun önünden aldı. Fakat genç kız hakkında bilgi edinmeye kararlı gibiydi.

"Peki, Faruk Bey'le aranızda bir şey var mı?"

Zehra hafifçe irkilmişti. "Ne gibi?"

Hüseyin onun irmik tatlısından koca bir parçayı çatalla alıp ağzına attı. Gözleri merakla Zehra'ya kilitlenmişti. "Çok yakışıklı bir adam..." dedi yavaşça. "Anladığım kadarıyla onun evinde kalıyorsun?"

"Evet..."

"Onun dükkânında çalışıyorsun?" Zehra onaylarcasına başını eğdi. Hüseyin devam etti. "Yanlış anlama ama bunu gerçekten merak ediyorum. Siz sevgili misiniz?"

Genç kız bir an o güleç yüzlü, yakışıklı genç adamı düşündü. Önceki gün gittiğinden beri neredeyse onu düşünmediği tek bir saati bile olmamıştı. Ne yazık ki genç adam ona bir telefon bile açmamış, sağ ve sağlıklı olduğuna dair bir bilgi vermemişti. Telefonuna gelen herhangi bir mesaj bile yoktu. Galiba Faruk için duygusal anlamda o kadar büyük bir değeri yoktu.

Hüseyin'e ne diyecekti peki?

Aralarındaki ilişkinin seviyesini kendisi de bilmiyordu ki! Faruk'un onu öpmesi, okşaması tamamen içgüdüsel gibi görünüyordu. Kanatları altına alıp koruması, hayatına yön vermeye çalışması da tamamen yüreğinin içindeki iyilikten geliyordu.

"Hayır, sevgili değiliz..." dedi yavaşça. "Beni sokaklardan kurtardı. Onunla çok iyi arkadaşız."

"Seni sokaklardan mı kurtardı?" Hüseyin'in yüzünde bir an farklı bir ifade belirdi. Elbette Türkçenin tüm anlamlarına hâkim değildi Zehra. Bu son cümlesinde para için bedenini satan bir kadın olduğu anlamı da çıkabiliyordu.

"Evet..."

Hüseyin şaşırmış ve biraz kafası karışmıştı. Ne diyeceğini bilemedi. Karşısındaki zayıf ama gözlerini alamadığı kızın başka erkeklerle para için beraber olduğu düşüncesi yüreğine bıçak gibi saplanmıştı. Acaba kaç erkekle birlikte olmuştu? Sayısı belli miydi?

"Senin için zor olmalı..." dedi yutkunarak. Bunları aklından çıkarmalıydı. Zehra'yı gerçekten beğeniyordu. O kadar tutucu bir adam değildi. Zehra'yla da evlenecek olmadığına göre erkek geçmişi onu çok da ilgilendirmezdi.

"Suriye'deki kadar olmasa da Türkiye'de de hayat hep zordu. Özellikle paran olmayınca... Faruk beni o hayattan kurtardı. Hastaydım, iyileştirdi. Üzerime güzel kıyafetler aldı. Oturma izni almamı sağladı. Bana evini açtı. Onun hakkını ödeyemem."

"Buna rağmen Faruk Bey'le aranızda bir ilişki olmadı mı?" Sesi biraz inanmazca çıkıyordu. "Sadece iyi arkadaş mısınız?"

"İlişki mi?" Zehra onun karın ağrısını tam anlayamamıştı. Gözlerini hafifçe kıstı. Genç adamın sesindeki bir ton kendisini rahatsız etmişti. "Buna rağmen derken?"

"Yani sana o kadar iyiliği olmuş. Senden farklı bir şey istemedi mi?" Ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Sonra ağzındaki baklayı istemsizce çıkardı. "Artık başka erkekleri engellemiş olsa bile seni kendisi için istiyor olabilir diye düşündüm."

Zehra hâlâ anlamadan ona bakıyordu. Ne demek istediğini düşünüyordu. "Cinsel olarak mı?" diye sordu.

Hüseyin sonunda ısrardan vazgeçti. Aniden gülümsedi.

"Neyse, boş ver! Senin adına sevindim. Geçmiş, geçmişte kalmış. O kötü hayattan kurtulmuşsun. Yeni bir hayata özgürce başlayabilirsin. Yaşın henüz

"Henüz geleceğim tam olarak şekillenmedi. Faruk önce liseyi bitirip sonra üniversiteye gitmem gerektiğini düşünüyor. Bir süre daha onun evinde misafir kalabilirmişim."

Hüseyin başını salladı. "Üniversite bence de iyi bir fikir ama okurken kendi evinde kalsan daha iyi olmaz mı?"

"Belki daha iyi olur ama henüz kendi ayaklarımın üzerinde duracak durumda değilim. Sen neler yapıyorsun peki? Asıl işin ne?" Zehra elini çenesine yaslayıp onun vereceği cevabı bekledi.

"Bildiğin gibi annemle yaşıyorum. Kuzenimle makine alıp satıyoruz. Genellikle zirai makineler."

"İşleriniz iyi mi?"

"Çok şükür... Her gün daha iyi oluyor. Sizin getirdiğiniz makineler yeni şubemize gidecek." Onun da gözleri genç kızın gözlerindeydi. "Aslında oraya yeni bir sekreter lazım. Madem Faruk Bey ile işe yeni başladın, gelip bizim yanımızda çalışmaya devam edebilirsin. Sana ondan daha iyi maaş vereceğimizi garanti edebilirim. Hem bu sayede kendi evine de geçebilirsin kazanacağın parayla."

Zehra gülümsedi. "Teşekkür ederim... Bu çok nazik bir teklif ama kabul edemem. Aslında ben Faruk'un başarılarını yakından görmek istiyorum. Yanında olup adım adım büyümesini izlemek istiyorum."

Hüseyin'in gözlerinde bir an belirsiz bir kıskançlık ışığı parlayıp söndü. "Ona gerçekten bağlanmışsın..." dedi zoraki bir gülümsemeyle.

Zehra çekinmeden başını salladı. "Öyle!" dedi inançlı bir teslimiyetle. "O hayattaki her şeyim."

Hüseyin'in gözlerindeki kıskançlık ışığı bu sefer kalıcı olmuştu. Bunu göstermemek için hemen gülümsedi.

Konuşmalarının geri kalanı havadan sudan meselelere döndü. Yemekten sonra tiyatroya geçtiler. Zehra lokantada ve yoldayken arada sırada telefonuna bakmıştı. Kendisine yönelik ne bir arama ne de bir mesaj vardı.

Tiyatro çok komik olsa da istediği kadar eğlenemedi. Herkes kahkahalarla gülüyordu. Zehra'nın aklında ise hâlâ Faruk vardı. Yavaş yavaş öfkeleniyordu ve buna da inanamıyordu. Aramadı diye neden öfkeleniyordu ki? Aralarında bir şey yoktu. Hüseyin'e de söylediği gibi sadece arkadaşlardı.

"Aptal!" diye geçirdi içinden. *"Sen ona değer veriyorsun diye aynısını niye bekliyorsun? Belli ki seni arayamayacak kadar meşgul! Belki de aramak istemiyor!"*

Sonunda tiyatro da bitti. Herkes gülen bir yüzle salonu boşaltmaya başladı. Asabur kalabalıklar park cepheye doğru yürürken Hüseyin ona doğru

biraz yanaştı. Şimdi omuzları veya kolları birbirine değecek kadar yakındı. Hatta genç adam sanki değmesi için çaba harcıyordu.

"Nasıl?" diye sordu Hüseyin. "Eğlendin mi?"

"Evet..." dedi Zehra gülümseyerek. Çok da yalan sayılmazdı. Faruk'u düşünmediği zamanlarda eğlenmişti. Hüseyin de iyi bir arkadaş olarak ona eşlik etmişti.

"Ara sıra yine birlikte bir şey yapar mıyız?"

"Vakit uygun olursa niye olmasın?" Otomobilin yanına gelmişlerdi. Genç adam uzaktan kumandayla kapının kilitlerini açtı. Genç kızın binmesi için onun kapısını da açmıştı. "Teşekkür ederim."

Dönüşte ikisi de bir süre sessiz kaldı. "Yarın ne yapıyorsun?" diye sordu Hüseyin eve yaklaşırken. "Tatil günün, değil mi?"

"Evet..."

"Birlikte bir yerlere gidelim mi? Foça'ya mesela? Bildiğim birkaç güzel balık lokantası var."

"Foça uzak mı?"

"Çok değil... Eski Foça'ya bayılacaksın!"

Zehra bir an düşündü. "Aslında evde yapmam gereken işler var."

"Yaparsın sonra! Gidelim hadi. Temiz deniz havası alırız. Akşam erken döneriz. Benim de zaten bir düğüne gitmem gerekiyor."

Zehra düşünüyordu. Kararsızdı. İçinde gittikçe kabaran özel bir öfke vardı. Faruk onu aramadığı için kızgındı. Saçma olduğunu bilse bile öfkesine engel olamıyordu. Üstelik onun için endişeleniyordu. Ya başına bir şey gelmişse? Ya o yüzden arayamıyorsa? Böyle düşününce tecrübesiz kalbi sıkışıyordu ve bu onu daha da öfkelendiriyordu.

"Hatta istersen düğüne de birlikte gidebiliriz?" dedi Hüseyin gülümseyerek. "Annemle de tanışmış olursunuz. Seni çok merak ediyordu."

"Düğüne gelemem..." dedi Zehra yavaşça. "Faruk'un yarın gelmesi durumunda Foça'ya da gelemem."

"Hani ona bağlı değildin?"

"Değilim ama..."

"Seni aradı mı? Bütün gece telefonuna bakıp durdun. Mesaj attı mı?"

"Hayır..." Hafif bir nefes aldı. "Başına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyorum."

"Korkma, kocaman adam! Aramıyorsa bir sebebi vardır. Hem madem sevgilisi falan değilsin, seni araması da pek beklenemez, öyle değil mi?"

İşte bu biraz haince bir cümleydi. İki kişinin arasını bozmaya yönelik ince bir kurguydu.

"Yine de haber vermesini beklerdim."

"Erkekler böyledir. Biraz düşüncesiziz işte, ne yapalım? Belki boş zamanında, yanında bir başkası olduğu için aramamıştır."

Zehra irkilmişti. "Kadın mı?"

Hüseyin omuz silkti. "Olabilir... İllaki bir yerde konaklamıştır. Otoyolların kenarlarında müşteri bekleyen bir sürü kadın olur... Neyse, sen şimdi Faruk'u boş ver! Seni yarın birde alayım mı evden? Birkaç saat sonra döneriz."

Hüseyin'in sözleri işe yaramıştı. Zehra'nın yüzü düşmüştü biraz. Faruk'a olan kızgınlığı yeniden kendisini göstermişti. O yüzden çok düşünmeden kabul etti. "Peki, tamam!"

"Güzel! Gelmeden önce ararım seni."

Evin önüne geldiklerinde her yer sessizdi. Zehra ona dönüp güzel geçen zaman için teşekkür etti. Yeşil gözleri gece bile pırıl pırıldı. Otomobilden dışarıya çıktı. Kapısını yumuşakça kapatıp apartmana yürüdü. İçeriye girdiğinde sıcak bir hava karşıladı onu. Bir de asansörün önünde bekleyen orta yaşlı bir çift.

Onlara hafifçe gülümsedi. Saçı epeyce dökülmüş orta yaşlı adam ciddiyetini bozmamış olsa da tombul kadın ona daha da sıcak bir şekilde gülümsemişti. Tabii ki her kadın gibi o kısa zamanı hemen değerlendirmişti.

"Faruk oğlum yok mu?" diye sorguya başladı.

Zehra asansörün ışıklı rakamlarından gözlerini ona çevirdi. "Bir iş seyahatinde," dedi nazikçe.

"Düğün ne zaman inşallah?"

Zehra montuna sarındı bilinçsizce. Sanki biraz daha sarınsa içinde yok olup gidecekti. "Henüz belli değil..." dedi yavaşça.

Kadın, kocasına döndü. "Bu güzel yavrucak, komşumuz Faruk Bey'in nişanlısı..." diye açıkladı ona. "Hani şu uzun boylu, yakışıklı genç var ya!"

Adam hafifçe başını salladı. "Evet, biliyorum. Tebrik ederim!" dedi sonra sakince.

"Teşekkür ederim..." Aslında bir alyans olması gereken sağ elini bilinçsizce gizlemişti.

"Adınız neydi, kızım?"

"Zehra!"

"Ne güzel isim. Benim de Gülşen. Kocam Sait."

"Memnun oldum."

"Karşı komşunuz oluyoruz."

Neyse ki asansör gelmişti. Böylece konuşma sona erdi. Dört kişilik asansörde konuşmak, içerisinin oksijenini tüketecekmiş gibi göründüğü için

sessizdiler. Sadece dudaklarda hafif bir tebessümle duruyorlardı. Gülşen isimli meraklı kadın, gözünün ucuyla dikkatle Zehra'yı süzerken genç kız da değişen dijital rakamlara bakıyordu. Sonunda kendi katlarına geldiler. Ne bitmez yolculuktu böyle! Sanki elli kat çıkmışlardı.

Aynı tebessümle dışarıya çıkıp daire kapılarına vardılar. *İyi geceler* dediler herkes birbirine.

Zehra eve girdiğinde hafif bir nefes aldı. Meraklı komşu profili hiç değişmiyordu. Kendi ülkesinde de burada da aynıydı. Bu nişanlılık oyununu daha ne kadar sürdüreceklerdi? Apartmana giriş çıkışlarda daha sık insanlarla karşılaşmaya başlamıştı. İşe gidip geliş saatleri çoğu apartman sakiniyle aynıydı. Hatta iki kat aşağıdaki genç bir kadın, onları bir akşam oturmaya bile davet etmişti.

Ya Hüseyin'in dediği gibi bu evden taşınmalıydı ya da geçici olarak sağ eline bir yüzük almalıydı.

Kendisine normal yüzük alacak miktarda parası vardı artık. Cuma günü banka kartı gelmişti. Eğer yüzük alırsa Faruk'un kızmayacağı bir şey olması gerektiğinin farkındaydı. Normal alyans onu ürkütüp kızdırabilirdi. Nişan yüzüğü gibi duran ama nişan yüzüğü olmayan tek taşlı bir şey, meraklı insanların olumsuz dikkatini dağıtırdı. Alyans yerine artık öyle yüzükler de kabul görüyordu. Faruk da anlamazdı ama sorun şuydu ki tek taşlı bir yüzük almak epey pahalıya patlardı. Hesabına yatan parayı harcamak hiç mantıklı değildi.

Montunu çıkarıp banyoya geçti. Elini yüzünü yıkadı. Sonra odasına gitti. Yolda telefonuna bakmayı yine ihmal etmemişti. Bir değişiklik yoktu. Faruk'tan yana bir haber olmaması kızgınlığını körüklüyordu. Bir yandan kendi kendine söyleniyordu. Ne diye kızıyordu ki?

Telefonunu yatağının üzerine âdeta fırlattı. Giysilerini çıkarıp güzel katladı. Artık dolabında bir sürü giysisi vardı. Hayat ne kadar garipti! Üç hafta önce ölmek için Allah'a yalvarırken şimdi sıcacık bir evde güvende içindeydi.

Ve aptal bir adamı düşünüp duruyordu!

Sütyenini de çıkarıp aynada bir an kendisini seyretti. Biraz kilo almıştı. Kaburgaları daha az belirgindi. Omuz kemikleri de artık o kadar çirkin durmuyordu. Faruk'un bayıldığı göğüsleri de sanki biraz dolgunlaşmıştı. Aynada onlara her bakışında aklına genç adamın dokunuşları geliyordu.

Kahretsin!

Onu özlemişti. Alaycı gülümseyişini, kendisine bakan güzel kahverengi gözlerini ve hatta okşamalarını da özlemişti. O da özlemiş miydi acaba? Onun dudaklarından öpmeyi yine istiyor muydu? Ya da zayıf yüzüğuna dokunmayı?

Yoksa buna benzer ihtiyaçlarını gerçekten de Hüseyin'in dediği gibi başka bir kadınla mı karşılamıştı?

İçinde beliren kıskançlığı görmezden gelerek çabucak giyindi. Kırmızı geceliği giymek bile kendisine genç adamı hatırlatıyordu. Cinsel güdüleri bu kadar güçlü bir kız olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Öpülmek, okşanmak çok güzeldi. Yaşadığı heyecan tarif edilemezdi. Aynı şeyleri Hüseyin'e karşı hissedip hissedemeyeceğini bilemiyordu. Tek bildiği, Faruk'a karşı çok zayıftı.

Aniden gelen bir mesaj sesi ile heyecanlandı. Yoksa Faruk muydu? Hemen yatağının üzerine attığı telefonuna uzandı. Kalp atışları hızlanmıştı. Ne var ki mesajın Hüseyin'den gelmiş olması, gözlerindeki ışığı söndürdü.

Hüseyin: ***Bu güzel akşam ve sonrası için teşekkür ederim.***

Neyse, hiç değilse kendisini düşünen nazik birisi vardı.

Zehra: **Asıl ben teşekkür ederim. Gerçekten güzeldi.**

Hüseyin: ***Sevindim. Yarın görüşürüz.***

Gece oturma odasında sessizce kitap okurken epeyce üzgündü. Sonunda kitabı bıraktı ve kalkıp kendi odasına gitti. Merakını ve endişesini arka plana itip uyumaya çalıştı. Bunun etkisiyle kötü rüyalar gördü. Hassan'ı, Faruk'u ve yine sokaklarda geçen eski hayatını görmek uyku kalitesini bozmuştu. Yatakta dönüp duruyordu. Büyük ihtimalle sabah uyandığında hiçbirini hatırlamayacaktı ama o anda huzursuz olmasına yetecek kadar karmaşık şeyler görüyordu.

Çok geç bir saatte yatağının yanında bir hareketlilik oldu. Uzun bir adamın onu birkaç saniye seyrettiğini sonra yanına doğru uzandığını fark etmedi. Genç kız yanlamasına yatıyordu. Bacaklarını hafifçe kıvırmıştı.

Adamın eli önden karnına doğru kaydı. İnce bedenini hafifçe geriye doğru çekiştirdi. Sırtına dokunan geniş göğüs ilk anda Zehra'ya bir rüya gibi geldi. Bu sertlik hoştu. Memnun bir şekilde kıpırdandı. Kalçalarını istemsizce arkasındaki bedene yasladı. Bu pozisyon biraz tanıdıktı. Hâlâ rüyadaydı galiba? Yine de çok güzeldi. Sıkıca sarılıp sarmalanmak, arkasında o erkeksi sıcaklığı hissetmek çok güzeldi.

Karnının üzerindeki el geceliğinin üzerinden yukarı doğru tırmanınca hiç garipsemedi. Üstelik geceliğinin yakasını kolayca zorlayıp içeri girmişti. Çıplak göğsünü saran o tanıdık avucu hissettiğinde memnun bir kedi gibi mırıldanıp vücudunu gerdi. Bu teması özlemişti. Rüyada bile olsa göğsünün okşanma tarzından bunu yapanın Faruk olduğunu biliyordu. Kocaman eli nazikçe göğsünü okşarken parmakları da ucunda geziniyordu.

Dokunuşlar o kadar gerçekti ki...

Gözleri hafifçe aralandı. Bu dokunuşlar rüyada olmanın çok ötesindeydi. *Yoksa?*

"Faruk?" diye seslendi yarı uykulu bir sesle.

"Benim..." dedi o tanıdık, kalın erkek sesi.

"Geldin mi?"

"Geldim..."

Genç adam hâlâ göğsünü okşuyordu. Zehra başını geriye doğru attı. Rüyada olmadığına inanmak istiyordu. Yarı aralık gözlerle onun yüzünü görmeye çalıştı. Bu çabasının karşılığı olarak dudaklarının kenarına küçük bir öpücük konmuştu.

Evet, gerçekten de oydu! Faruk burada, yanındaydı!

Kendi odası Faruk'unkine göre daha aydınlık olduğu için yüzünü görebiliyordu. Sakalları uzamıştı. Yorgun görünüyordu.

"Yeni mi geldin?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Az önce..." Genç adam ona daha sıkı sarıldı. Zehra'nın incecik vücudu onunla sanki tek parça olmuştu. "Uyu hadi..." diye fısıldadı.

"Sana küsüm ben..." diye mırıldandı Zehra. "Okşama beni!" Oysa Faruk görmese de yüzünde büyük bir memnuniyet hissi belirmişti. Sonunda gelmiş olması içini rahatlatmıştı. Gözlerini yumdu. Kendisini ona daha da bastırdı.

İşte huzur buydu!

Faruk onun sözlerine cevap vermemişti. Fakat ne sarılmayı kesmişti ne de okşamayı. Dudakları kısa saçlarına dokundu. Gözlerini keyifle kapadı. O da yorgundu.

Hassan ve kardeşlerini yetkililere teslim etmek ve rapor vermek ciddi zamanlarını almıştı. Sonra Ankara'dan askerî bir helikopterle Karaburun'daki prefabrik eve bırakılmışlardı. Kendisiyle beraber tabii ki Tamer ve Doğan da vardı. Hatta Sinan da gelmişti. Kulübede birkaç gün dinlenip geri dönecekti. Herkes birbiriyle dostça vedalaşıp hiçbir şey olmamış gibi kendi hayatlarına dönmüştü. Bir operasyon daha kazasız belasız sonlanmıştı. Artık Türkiye düşmanları ile iş birliği yapan, kendi halkının bile canıyla oynayan Hassan ve kardeşleri için zor günler başlamıştı.

Genç adam prefabrik barakadan eve doğru kamyonetle dönerken gerçekten heyecanlıydı. Sebebini tam olarak bilmiyordu. Galiba İzmir'in kendisine özgün havasını, küçük evinin huzurlu ortamını ve Zehra'yı özlemişti.

Ve işte sonunda evindeydi! Özlediği sıcacık kızın yanındaydı. Kollarındaki narin beden huzurla gevşemesini sağlamıştı. Avucunun altındaki güzel gerginliği hiç bırakmadı. Göğsünü gevşek bir kararlılıkla tutuyordu. Uykuya dalarken günlerin yorgunluğunu en çok istediği yerde atıyordu.

Sabaha kadar ikisi de kesintisiz uyudu. Zehra bir ara yatakta dönüp yüzünü onun omzuna gömdü. Artık sıkıntılı rüyalar görmüyor, huzursuzca uyumuyordu. Onun iç çamaşırlarıyla yattığını uyur uyanık fark ettiyse de bunu önemsemedi. Kocaman gövdeye keyifle sarıldı. Bir bacağını genç adamın bacakları arasına kaydırdı. Onun gelişiyle yaşadığı rahatlama, yüzünde bir gülümsemeyle yine uykuya dalmasına sebep oldu.

Sabah gün aydınlandığında gözlerini ilk açan Zehra oldu. Yorgun olan Faruk, kollarıyla sardığı genç kızın uyandığını fark etmedi. Sessiz, derin bir uykudaydı.

Zehra hafifçe doğruldu. Genç adamı uyandırmamaya çalışarak kollarından sıyrıldı. Faruk onun hareketleriyle kıpırdanmıştı ama uyanmamıştı. Yataktan yavaşça kalktı. Terliklerini giyip sıcak odada bir an onu süzdü. Bir kolunu başının arkasına atmış, sırtüstü uyuyordu. Sıcak oda yüzünden ince yorgan üstünden iyice sıyrılmıştı. Siyah atleti, esmer cildini daha da açığa çıkarıyordu. Kalın kol kaslarının verdiği güçlü adam imajı içini ürpertti. Siyah *boxer*'ı ise onu daha da seksi gösteriyordu.

Seksi mi?

Artık hisleri iyice zıvanadan çıkmaya başlamıştı. Ne oluyordu böyle? Evet, o kumaşın altındaki kabarıklık dikkat çekici bir şekilde ortadaydı ama tüm suç bu manzarada değildi ki? Ona bizzat dokunmak istemesi de saçma değil miydi?

Aceleyle gözlerini kaçırdı. Dolabından sessizce o gün evde giyeceği kıyafetlerini aldı. Beyaz bir tişört ve gündelik kottan ibaretti. Doğruca banyoya gitti. Ses olmasın diye kapıyı kapattı. Çok oyalanmadan ılık bir duş alıp dışarıya çıktı. Banyonun kuru bir bölgesinde giyindi. Saçlarını saç kurutma makinesi ile kuruttu. Kısa saçların iyi yanı çabucak kurumasıydı. Gidip genç adamı kontrol etti. Hâlâ derin bir uykuda gibi görünüyordu.

Katladığı geceliğini dolaba bırakıp mutfağa geçti. Kahvaltıyı hazırlaması çok zamanını almamıştı. Çay bile demlenmişti. Fakat dakikalar geçtikçe Faruk'un uyanmayacağını düşünmeye başladı. Demek nakliye işi epeyce yorucu geçmişti? Belki de umduğundan daha uzun süre kamyon kullanmıştı?

Montunu giyip yakındaki marketten taze ekmek ve peynir almaya karar verdi. Hava çok güzeldi. Pazar günleri sokak epeyce sessiz oluyordu. Asansörde kimse yoktu bu sefer. Yeniden eve girdiğinde, içerideki sessizlikten genç adamın hâlâ uyuduğunu anladı. Saat on bire geliyordu. En iyisi kahvaltıyı tek başına yapmaktı.

Mutfağa gidip aldığı taze ekmeği ince dilimler hâlinde kesti. Kaşar peynirini ise biraz kalınca dilimledi. Bir tabağa koyup masaya bıraktı. O sırada tezgâha bıraktığı telefonu çalmaya başlamıştı. İrkildi. Hemen ona doğru yöneldi.

Faruk'un bu sese uyanmasını istemezdi. Bazı insanlar telefon benzeri seslerle uyandıklarında agresif olurlardı. Özellikle de uykusunu alamamışlarsa!

"Alo?" dedi biraz alçak sesle.

"*Zehra! Ben Hüseyin...*" dedi karşıdan genç adam. "*Günaydın, nasılsın?*"

"Teşekkür ederim!" dedi fakat ona nasıl olduğunu sormadı.

"*Bugün Foça'ya gidiyoruz, değil mi?*"

Bunu tamamen unutmuştu. Faruk eve yeni gelmişti. Artık Foça'ya gitmesi yanlış olmaz mıydı? "Foça mı?" diye zaman kazanmak için sordu. Düşünmeye çalışıyordu. "Şey... Faruk geldi..." diye mırıldandı.

Aynı anda arkasında bir hareketlilik hissetti. Dönüp baktı. Faruk kapının ağzında iç çamaşırlarıyla öylece duruyordu. *Uzun, yarı çıplak ve güçlü bir hâlde!* Telefonun sesine uyanmıştı belli ki. Genç kızın konuşmasına da kulak misafiri olmuştu.

"*Gelsin canım, ne olacak?*" dedi Hüseyin. Sesi ikna edici bir tondaydı. "*Nasılsa ikinizin hayatı farklı. Hem o da evde tek başına rahatça dinlenir.*"

Faruk onun yanından geçti. Boş bir bardak alıp su sebilinden su doldurdu. Yudumlarken gözleri genç kızın üzerindeydi.

"Bilmiyorum..." dedi Zehra kararsızca. Bu adam niye böyle dikkatle dinliyordu ki? Kendisini konuşmaya tam olarak veremiyordu.

"*Zaten akşama döneceğiz.*"

Genç kızın gözleri, Faruk'un gözleriyle kesişti. Onun umursamaz bir tavırla bardağındaki suyu dikişi ve mutfaktan çıkışı, biraz bozulmasına sebep olmuştu. Genç adamın yüzünde bir gülümseme bile yoktu.

"Ben yine de Faruk'la bir konuşayım. Sana dönüş yaparım," dedi.

Hüseyin isteksizce, "*Peki!*" dedi. "*Senden haber bekliyorum.*"

Genç kız telefonu kapattı. Mutfak kapısına doğru gidip etrafı şöyle bir dinledi. Faruk banyoda olmalıydı. Oradan sesler geliyordu.

Of!

İki gün sonra ilk karşılaşmaları neden böyle iç karartıcı olmuştu? Ortada bir şey yoktu ama sanki bir şeyler tersmiş gibi hissediyordu. Birlikte uyurlarken ne kadar huzurluydular oysaki!

Hem niye endişeleniyordu ki? Kendisinin rahatsız olacağı bir durum yoktu. İki gün boyunca hiç haber alınamayan kendisi değildi ki? Asıl suçlu oydu!

Yirmi dakika sonra genç adam duşunu almış, üstüne de siyah, kısa kollu bir tişört ve kot pantolon giymiş olarak geri döndü. Siyah saçları hâlâ nemliydi. Birkaç günlük sakalını kesmişti.

"Günaydın!" dedi genç kıza.

"Günaydın, hoş geldin!" Ne yapacağını bilemeden duruyordu. Gözlerini tişörtünün gizleyemediği atletik göğsünden, kaslı kollarından kaçırmak çok zordu.

Genç adam gelip her şey normalmiş gibi yanağından küçük bir öpücük aldı. "Bugün dışarıya mı çıkıyorsun?" diye sordu.

"Kesin değil!"

"Hüseyin'le mi?"

"Evet..."

Genç adam hiç ilgilenmiyormuş gibi zengin bir şekilde hazırlanmış masaya döndü. Sandalyesini çekip oturdu. "Güzel..."

"Nesi güzel?"

Faruk omuz silkti. Zehra bu gösterişli hareketi bile özlemişti. Genç adam bir parça kaşar peynirini alıp ağzına attı.

"Tiyatro nasıldı?"

Zehra üzgündü ama neye üzgün olduğunu bilmiyordu. "Çok güzeldi! Çok eğlendim!" dedi yalandan bir memnuniyetle. "Öncesinde yemek de yedik. Pahalı, güzel bir restorandı. Hüseyin gerçekten çok eğlenceli ve saygılı birisi. Senden sonra..." Yutkundu. "Senden sonra karşılaştığım en düzgün adam."

"Senin adına sevindim." Pek etkilenmemiş gibiydi.

"Sen neler yaptın?"

Faruk burun kıvırdı. "Çalıştım," dedi kısaca.

"Çok yoğundun belli ki! Kamyonetinle yoldayken bile beni aramak için zaman bulamamış olmalısın!"

Sakin konuşsa da genç adam onun sesindeki iğneleme ile hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Aramamı bekledin mi?"

"Ne saçma bir soru bu?" Bakışlarında hafif öfke hissediliyordu. "Giderken beni ara sıra aramanı istemiştim senden!"

"O yüzden mi bana küstün?" Gece Zehra'nın uykulu bir şekilde söylediği sözleri hâlâ hatırladığı belliydi.

"Sence aranmayı beklemem önemli değil mi?" Dönüp çaydanlığı aldı. Bardaklara demini ve suyunu koyarken söylendi. "Belli ki senin için önemli değil! Beni hiç dinlemiyorsun zaten. Sabaha kadar beni mıncıklayıp durdun. Oysa sana *beni artık okşama* da demiştim!"

Faruk gülümsedi. "Bana mıknatıs gibi yapışan kız mı söylüyor bunu?"

Zehra içi çay dolu bardakları masanın üzerine bıraktı. Sandalyesini çekip oturdu. "Uykuluydum bir kere! Yanımda başka bir erkek olsa büyük ihtimalle ona da yapışırdım. İçgüdüsel bir davranış için beni suçlama!"

"Demek öyle?" Faruk yine keyifle güldü. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Belki de gülüşü o kadar keyifli değildi.

"Ne münasebet! Senin gibi pervasız bir adamın kızabileceği aklıma bile gelmez."

"Başka bir erkek olayına kendini çabucak alıştırmış gibisin?"

Zehra irkildi. Yeşil gözleri belirgin bir ateşle doldu. "Şimdi de sen mi beni kızdırmaya çalışıyorsun? Bana hakaret mi ediyorsun?"

"Öyle gibi mi geldi?" Çay fincanını eline alıp dudaklarına götürdü. "Hüseyin'le bir akşam çıkınca ondan hemen etkilenmişsin."

"Erkekler konusundaki tecrübem kısıtlı! Buna rağmen Hüseyin'in iyi birisi olduğunu anlayabiliyorum."

"Güzel..." dedi Faruk aldırmazca. "Belki de ben iyi birisi değilim."

Zehra da asık yüzle bir tepki verdi. "Belki de!" Bir dilim ekmek aldı öfkeyle. "Kararımı verdim. Onunla öğlen gezmesine gideceğim."

"Tabii ki! Sorun değil. Birbirimize bağlı değiliz. Özgürüz sonuçta, değil mi?"

"Evet, iki iyi arkadaşız biz!"

Faruk hafif bir nefes aldı. "Arkadaşlık sınırlarının biraz dışına çıkmadık mı sence?" diye sordu hafif bir kızgınlıkla. "Koşullar değişmedi mi?"

Gözleri ekmeğinin üzerine ince bir kat tereyağı sürmeye çabalayan genç kızdaydı. Dolaptan ilk çıktığında sürülmesi zor olan tereyağı zaman içinde odanın ısısına erişmişti. Rahatça sürülüyordu.

Genç kız gözlerini ondan kaçırıp bal şişesine uzandı. Ekmeğinin üzerine birkaç damla döktü. "Ben de öyle sanıyordum ama beni hiç aramadığına göre yanlış düşünüyormuşum..." dedi tatlı bir öfkeyle. Şişeyi masaya geri bıraktı. "Haklısın aslında! Birkaç kere öpüştük ve beni okşayabildin diye benden sorumlu değilsin. Sana değil, kendime kızıyorum."

İlklerinin sahibi bu genç adama fazla bağlanarak hata yaptığını biliyordu. Daha en başından beri biliyordu. Ona âşık olmak üzereydi ve bu hislerden acilen kurtulması lazımdı.

"Seni aramadım çünkü cidden önemli bir sebebim vardı..." dedi Faruk sıkıntılı bir sesle. "Madem merak ediyordun, sen arasaydın ya!"

"İki kere aradım zaten!" dedi Zehra ters bir sesle. "Telefonun çekmiyordu."

"Gördün mü bak? Arayamamamın mantıklı bir sebebi olabilirmiş..."

"Bir yerde hapis tutulmadıysan sana inanmamı bekleme! Telefonunu kapatmış olabilirsin." Ekmeğinden ısırdı. Güzel dudağının üstü bal olmuştu. Onu diliyle seksi bir şekilde yaladı. "Hem gerçekten önemli değil. Ben seni hâlâ seviyorum ve sayıyorum. Üzerimdeki hakkın ödenmez." Gözüyle masanın üzerini işaret etti. "Yumurtanı yemeyi unutma! Soğudu biraz."

Kahvaltılarının geri kalanını sessizce yaptılar. Mutfak masasının üstündekileri ve kirli tabakları da birlikte kaldırmışlardı. Faruk, genç kızın sessizliği karşısında huzursuzdu.

"Küs müyüz hâlâ?" diye sordu.

"Evet!" dedi Zehra çabucak. "Sen oturma odasına git! Kahveleri getiririm ben!"

Genç adam bu nazikçe kovuluşunun ardından sıkkın bir şekilde oturma odasına geçti. Televizyonu açtı. Irak'taki iç karışıklıktan bahsediyordu. Sonraki haber ise karısını ve çocuğunu öldüren psikopat bir komiser ile ilgiliydi. Dişlerini sıktı. İnsan nasıl gözünü kırpmadan bir kadını, daha da kötüsü öz çocuğunu öldürebilirdi? Kendi canından olan masum bir varlığa nasıl kıyabilirdi?

Zaten canı sıkkındı. Bir de bu haberler çıkıyordu karşısına! Zehra'nın kalbini tekrar nasıl kazanacaktı? Babası ile ilgili iyi haberi ona verebilirdi ama bundan çekiniyordu. Genç kızın babası yüzünden minnet duymasını, o yüzden kendisine karşı daha da toleranslı davranmaya şartlanmasını arzulamıyordu. Zehra kendisini o olduğu için sevmeli ve değer vermeliydi. Minnet duygusu yüzünden değil. Babasıyla ilgili haberi başkasından öğrenecekti.

Birkaç dakika sonra Zehra elinde bir tepsiyle içeriye girdi. Odayı bir anda güzel kokular sarmıştı. Tepsinin üzerinde iki kahve fincanı ve iki su bardağı gözüküyordu. Genç kız kahvelerden birisini ve suyu Faruk'un önündeki yeni alınmış sehpanın üzerine koydu. Sonra tepsiyi üçlü koltuğun ortasına bıraktı. Tam kendisi de oturacaktı ki telefonu çalmaya başladı.

Hay Allah! Alındığından beri doğru dürüst çalmayan telefonu, bu sabah da susmak bilmiyordu. Dar kotunun arka cebinden telefonunu çıkardı. Ekrandaki isme baktı. Yine Hüseyin'in aradığını görünce canı sıkıldı. Genç adamın sabırsızlığı bariz bir şekilde ortadaydı.

"Alo?" dedi sakin olmaya çalıştığı bir sesle.

"*Zehra, ne yaptın? Konuşabildin mi? Geliyorsun, değil mi?*"

Zehra bakışlarını Faruk'tan kaçırdı. Zaten genç adam hiç ilgilenmiyormuş gibi doğrudan televizyondaki haberlere bakıyordu. "Evet, geleceğim..." dedi Hüseyin'e.

"*Güzel, sevindim! O da başının çaresine baksın artık!*" Adamın gerçekten sevindiği ses tonundan bile belliydi. "*Kaçta geleyim seni almaya?*"

"Bilmem ki? Düğüne geç kalmayacağın bir zaman olsun."

"*Şimdi bile gelebilirim.*"

"Şey... Şimdi olmaz. Biraz işim var. Saat iki iyi mi?"

Adamın gülümsediği telefondan bile hissediliyordu. "*Biraz geç ama ne yapalım, öyle olsun. Seni azıcık görsem de yeter! O saatte evinin önünde olurum.*"

Zehra telefonu kapattı. Faruk'la aynı üçlü koltuğa ama koltuğun diğer ucuna oturdu. Kahvesine uzandı.

"*Seni azıcık görsem de yeter!*" dedi Faruk birden. Hüseyin'in heyecanlı sesini kendince taklit etmişti. "Bu çocuk sana vurulmuş bile!" Sesi alaycıydı. Kahvesinden bir yudum alıp gözlerini genç kıza çevirdi. "Suriye'de de çok hayranın var mıydı?"

Zehra'nın gözleri hafifçe irileşti. Bu adamın kulakları ne kadar da keskindi! Telefondaki konuşmaların hepsini duymuş olabilir miydi?

"Çocuk dediğin adam, senden üç yaş büyük!" dedi sonra saçma bir savunmayla. "Senin cüssenin yarısı diye niye onu küçümsüyorsun?"

"Küçümsemiyorum... Neyse, siz gezmenize bakın. Onun dediği gibi ben de başımın çaresine bakarım artık!"

"Birisinin konuşmasını dinlemek çok ayıp!"

"Dibimde konuşuyordunuz! Kulaklarımı mı kapatsaydım?" Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Kaçta gelirsiniz?" diye sordu sonra.

"Akşam bir düğüne katılacakmış. Çok gecikmeyiz. Niye sordun?"

"Ben de ona göre bir plan yapacağım. Akşam yemeğine gelmeyeceksen eğer çıkıp dışarıda bir şeyler yerim. Belki Asuman'la buluşurum. Yok, geleceksen de seni beklerim. Birlikte çıkar, bir yerde yeriz."

Zehra elinde olmadan yerinde huzursuzca kıpırdandı. Demek o kadınla buluşacaktı! "Asuman Hanım'la buluşmayı düşünüyorsan eğer ben sana engel olmak istemem. Beş gibi eve gelirim. Biz de zaten dışarıda yiyecekmişiz. Yani tok olurum..." dedi. Onun gibi rahat davranmaya çalışıyordu.

"Neyse, duruma göre bakarız..."

Bir süre sessizce televizyon izlediler. Zaman daralıyordu. İşin doğrusu, Zehra o anda Foça'ya gitmek konusunda çok isteksizdi. Gözleri dışarıya kaydı. Şöyle güzel bir fırtına kopsa, randevuyu iptal edebilse ne güzel olurdu. Oysa dışarısı günlük güneşlikti. Faruk'a inat çok istekli gibi davranmıştı ama aslında gitmeyi hiç istemiyordu. Foça nasıl bir yer, onu bile bilmiyordu.

Eline telefonunu alıp internetten neresi olduğunu buldu. İki tane Foça olduğunu öğrendi. Birisi eski, diğeri yeni diye adlandırılıyordu. Hüseyin onu Eski Foça'ya götürecekti. Neyse ki çok uzakta değildi.

Kahveleri bittiği için tepsiyi alıp koltuktan kalktı. Genç adamın boş fincanını da kendi fincanının yanına koydu. Mutfağa gidip hepsini yıkarken gözü duvardaki saate gitti. Hüseyin ile buluşma saati yaklaşıyordu. Bir saati kalmıştı.

Yeniden odaya geri döndü. Faruk ayağa kalkmış, pencereden dışarıya bakıyordu. Elinde telefonu vardı. Birisiyle konuştuğu belliydi. Onun girdiğini

görünce arkasını döndü. Konuşmasını bitirmişti. Telefonu kapatıp pantolonunun sol cebine soktu. Kiminle konuşmuştu acaba? Asuman'la mı?

Faruk birkaç saniye genç kızın ince, çekici bedenini açıkça süzdü. Uzun bacaklarını gösteren dar kot pantolonu, kalçalarının yuvarlaklığını da ortaya çıkarmıştı. Sütyensiz diri göğüsleri beyaz tişörtünü ileriye doğru ittiriyordu.

"Bugün hava çok güzel! Tam gezmelik..." dedi ona.

"Evet..." dedi Zehra. "Sabah ekmek almaya çıkmıştım. Güzeldi."

Genç adamın gözleri kumaşın altından belli olan göğüslerinde gezindi. "Hüseyin'le buluşmaya böyle gitmeyeceksin, değil mi?" diye hafif bir kıskançlıkla sordu. Zehra anlamadan bakınca hafifçe homurdandı. "Göğüs uçların gözüküyor!"

Zehra elinde olmadan aşağıya baktı. Onun genç kıza ait şeylerden sahiplenircesine bahsetmesi üzerine şaşırmıştı. Bu konuşma göğüs uçlarını hafifçe sertleştirdiği gibi şimdi kumaş altında daha belirginlerdi. Adamın en ufak bir ilgisi bile onları anında canlandırıyordu.

"O kadar da belli değiller!" diye yalan attı.

"Ben görebiliyorum..." diye sıkkınca mırıldandı Faruk. "Böyle gitme."

"Tabii ki böyle gitmeyeceğim! İçime sütyen giymeden evden çıkmam ben."

Faruk ona doğru sokuldu. Aralarında yarım metre kadar kalınca durdu. "Benim için giyineceksen sorun yok. Sevdim bu tişörtünü. Seni seksi gösteriyor."

"Bencilsin sanki... Belki senin yanında da artık sütyen giymem iyi olur."

Faruk hiç beklemediği bir şey söyledi. "Onları özledim..."

Zehra şimdi iyice şaşırmıştı. Gözlerini kıstı. "İki gün yoktun! Sadece onları mı özledin?" dedi biraz öfkeyle. "Sahipleri tam karşında!"

"Sahibini de özledim ama o, sabahtan beri beni azarlayıp duruyor."

"Niye acaba?"

Faruk biraz daha sokuldu. Şimdi neredeyse göğüs göğse duruyorlardı. Zehra ayağındaki kalın tabanlı terliklere rağmen onun yüzüne bakabilmek için başını geriye doğru atmıştı.

"Bana inan! Seni aramak istedim ama mümkün değildi. Bulunduğum yerde telefon çekmiyordu."

"Türkiye'nin hangi bölgesine gittin ki? Çok mu izbeydi?"

"Evet, öyle sayılır..."

"Mesaj atabilirdin. Dönüş yolunda arayabilirdin. Seni merak ettiğimi..."

O konuşmaya devam ederken Faruk onu belinden usulca yakalamıştı. Kendisine doğru çekerken taze dudaklarına doğru eğildi.

"Çok konuşuyorsun!" dedi sıkıntılı bir sesle.

"Hayır, bunu yapma!" Zehra tehlikeyi fark edince ona engel olmak istedi. "Sana kızgınım ve beni böyle..." Dudakları usulca örtülünce susmak zorunda kaldı. İki el onu sırtından ve belinden yakalamıştı. Kolayca genç adamın güçlü vücuduna doğru çekildi. Küçük elleri onun göğsünde hapsoldu. "Beni böyle..." diye öpücüklerin arasından konuşmaya çalıştı.

"Sus artık!" dedi Faruk dudaklarını geri çekip. Gözlerini gözlerine dikmişti.

"Beni böyle susturamazsın!" dedi Zehra zorlukla. Şu anda aklının yarısı karışmıştı. Diğer yarısı da karışmaya hazır bir şekilde bekliyordu.

"Emin misin?" Gözlerinde şeytani bir ışık belirmişti.

"Evet..." diye fısıldadı Zehra. "Bu çok haince!"

Ardından dudakları yeniden hapsedildi. Haince olabilirdi ama yine de çok güzeldi. Birkaç saniye sonra aklının diğer yarısı da onu terk etti. Parmak uçlarında yükseldiğinin, kollarını genç adamın boynuna doladığının farkında bile değildi. Gözlerini yummuştu.

Ah! Bu adam nasıl bu kadar güzel öpebiliyordu? Nasıl tek bir dokunuşuyla çiçek gibi açmasını sağlıyordu?

Elinde olmadan inledi. Faruk bu işi iyi biliyordu.

Saniyeler hızla ilerlerken Zehra'nın direnci tamamen yok olmuştu. Belindeki ellerden birisi arkadan tişörtünün içine girmişti. Narin sırtını yumuşakça okşarken yine de çelik gibi gücünü hissettiriyordu. Genç kızın bacakları dâhil kasıkları bile ona sıkıca yapışmıştı. Belki de kalçasından ve sırtından bastıran o iki güçlü el yüzündendi. Dudaklarını aralayan dile karşı koyamadı. Göğsünü ezen sert göğse de karşı değildi.

Faruk dakikalar sonra onun tişörtünü yukarı doğru çekti. Dudaklarını hâlâ ayırmamıştı. Beyaz tişört sıyrıldıkça genç kızın vücudunu hafif bir serinlik kaplıyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü ateş gibi yanmaya başlamıştı. Sonunda Faruk, dudaklarını geri çekip tişörtünü başının üstünden sıyırmaya yeltenince zayıf bir sesle itiraz etti.

"Yapma!" Genç adam onu dinlemiyordu. Zehra kollarını kaldırıp beyaz tişörtünün başından çıkarılmasına ve yere atılmasına karşı koyamadı.

"Beni özlediğini söyle..." diye mırıldandı Faruk. Hayranlıkla çıplak göğüslerini seyrettikten sonra onu kendisine geri çekti.

"Özlemedim..." diye fısıldadı Zehra. Dudakları henüz boştayken itiraz etmeye çalıştı. Çok sürmedi. Dudakları yine arzulu dudaklarla kaplanmıştı. Çıplak sırtında gezinen eller âdeta dokunduğu yerleri yakıyordu.

"Ben seni özledim," dedi Faruk dudaklarını çok uzaklaştırmadan. "Hem de çok!" Sonrasında bunu belli etmek istercesine yine dudaklarına kapanmıştı.

Zehra artık kontrolünü kaybetmişti. Tüm masumiyetiyle, kalbinin en saf duygularıyla onun öpüşüne karşılık veriyordu. Faruk'un kendi siyah tişörtünü çıkarmaya çalıştığını fark edince istemsizce ona yardım etti.

Evet! O da istiyordu.

Göğüslerinde onun çıplak göğsünü hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Meraktan ziyade özel bir arzuydu bu. Tenleri birbirine değmeliydi.

Siyah tişört de yere fırlatılıp atıldı. Şimdi ikisinin de üstleri çıplaktı. Zehra hayranlıkla onun kaslarla kaplı atletik göğsüne baktı. *Ne kadar da güzeldi!* Biçimli kasları ne kadar doğal ne kadar sevilesiydi.

Yavaşça göğüslerini ona yanaştırdı. Vücudunu hafifçe oynatarak göğüs uçlarını adamın teninde gezdirdi. Kendisinde yarattığı ürpertici hissi çok sevmişti. Sonra biraz daha genç adamın tenine bastırdı. Bu harika bir duyguydu. Avucuyla okşamasından bile güzeldi. Diri göğüslerini onun sert teninde küçük baskılarla gezdirdi.

Aynı hissi Faruk da yaşıyordu. Belinden tutup çektiği ince vücudun kokusu aklını karıştırıyordu. Göğsünde gezinen göğüsler ne kadar da büyük bir keyif yaratıyordu böyle! Tüm vücudu gerilmişti.

Bakıştılar bir an.

Ve dudakları yine istekle birleşti. Zehra kollarını genç adamın boynuna dolarken ona iyice sokuldu. Göğüsleri şimdi patlayacak gibi ezilmişti. Bu bile güzel bir histi. Artık ona daha yakındı. Onunla birlikte çıplak olmak çok güzeldi. Bir erkeğe aralarında hiçbir şey olmadan temas etmek güçlü bir zevkti.

Faruk onu aniden kucaklayınca biraz şaşırdı. Odadan çıkıp genç adamın yatak odasına doğru gittiklerini neden sonra fark etti. Faruk onu yatağının üzerine yumuşakça bıraktı. Kendisi de hemen yanına uzanmıştı. Neredeyse kendisinden geçmiş olan genç kızın göğüslerine gömdü yüzünü. Zehra onun kucağında yaptığı kısa yolculukta biraz kendisine gelmiş olsa da bu öpüşler yine tüm direncini kırmıştı. Belini gerdi. Elleri çıplak omuzlara gitti.

Çapkın dudaklar boynunun kenarına, kulak memesine kaymıştı. Zehra'nın tertemiz teninin kokusunu içine çekerek öpüşlerine devam ediyordu. Bir eli de göğüslerini âdeta hoyratça okşayıp duruyordu. Faruk sanki biraz öfkeli miydi? Neden? Hüseyin yüzünden mi? Onu özlemediğini söylediği için mi?

Birkaç saniye sonra elinin yerini yine dudakları almıştı. Şimdi göğüslerini aynı hoyratlıkla öpüyordu. Küçük ısırıklar ve derin öpücükler devam ederken boşta kalan eli de aşağıya doğru kaymıştı. Parmakları düz karnında kısa bir gezinişin ardından daha da aşağıya indi.

Zehra aklını toparlamaya çalışıyordu ama kasıklarındaki yoğun sızlama düşünmesini engelliyordu. O elin rotasının farkında olsa da engel olacak gücü yoktu. Pantolonunun düğmesinin açıldığını ve fermuarının indirildiğini neredeyse hiç fark etmedi. Çapkın bir el iç çamaşırını zorladığında bacakları istemsizce aralandı.

Faruk dudaklarını göğüslerinden geri çekti. Eli yolculuğuna devam etmiş, önüne çıkan kumaşın içine hafif bir zorlamayla girmişti. Parmakları, aradığı nemli kıvrımları bulunca çölde suya kavuşmuş bir aslan gibi sakinleşti. Gözleri Zehra'nın kapalı gözlerindeyken parmaklarını o noktada gezdirdi. Hareketleri şimdi daha nazikti. Genç kızın hafifçe inlemesi, çaresizliğini ve aldığı zevki belli ediyordu. Bu cesaretini artırdı. Giydiği kot pantolon ise hareketlerini kısıtlıyordu.

Doğrulup genç kızın pantolonunu iki yanından tuttu. Dar kalçalarından usulca sıyırdı. Ayak bileklerine kadar çekti. Sonra çıkarıp yere attı. Şimdi Zehra'nın üzerinde küçük, beyaz bir iç çamaşırından başka bir şey yoktu. O da epeyce sıyrılmıştı.

Dudaklarını özlemle o bölgeye götürdü. Zehra buna hazırlıklı değildi. Göbeğinin hemen altına konumlanan dudaklar çabucak kumaşın üzerine geldi. Elleri ise iki yanından iç çamaşırını tutmuştu. Yavaşça aşağı doğru çekerken dudakları da açıkta bıraktığı yerlere kayıyordu. Açığa çıkardığı her noktasını dudakları ile öpüp diliyle yokluyordu. Zehra inanamıyordu. Engel olması gerektiği hâlde çaresizce öpücüklerin yoğunluğunu yaşıyordu.

Birkaç saniye sonra Faruk doğruldu. Zehra onun ne yapacağını anlamıştı. Genç adam dizlerine kadar inen küçük kumaşı bileklerinden sıyırıp yere attı. Genç kız buğulanmış gözlerle âdeta yarı baygın bir şekilde bakıyordu. Bacaklarını tutan eller yavaşça onları iki yana açtı. Zehra o anın utancıyla gözlerini yumdu.

Şimdi genç kız tüm güzelliğiyle, saflığıyla onun yanan bakışları altında kıpırdamadan duruyordu. Her şeyiyle teslim olmuş bir hâldeydi. Devamını bekliyordu. Becerikli parmaklar, bacaklarının kenarından hafif okşamalarla aşağıya doğru ilerleyince belini gerdi. Bu, elinde olmayan bir tepkiydi. Parmakların hedefi belliydi. Kendisini engelleyecek bir kot veya iç çamaşırı olmayınca daha da özgür hareket ediyordu.

"Ne kadar güzelsin..." dedi Faruk hayranlıkla. Bu zayıf beden, o anda hayatında gördüğü en güzel şey olarak hafızasına kazındı. Daha güzel bir şey gördüğünü hatırlamıyordu.

Zehra gözlerini yeniden araladı. Vücudunu seyreden, yanan bakışlarla karşılaştı. Bir erkeğin onu böyle seyretmesi, özgürce okşaması çok akıl almaz

gelmiyordu. Her şeyini ona böyle utanmazca açmışken, seyredip okşaması inanılmaz tahrik edici geliyordu. Hem de gündüz vaktiydi. Gizleyebileceği hiçbir yeri yoktu. Teninde gezinen ürpertici dokunuşların yarattığı keyfi yaşamaya bıraktı kendisini. En hassas bölgesinde gezinen parmaklar, âdeta tüm kıvrımları ezberlemek ister gibiydi.

Saniyeler sonra genç adamın parmakları geri çekildi. Avuçları yine bacaklarının kenarlarına kaymıştı ve kapanmasını engellemek ister gibi sımsıkı tutuyordu. Sonra... Sonra dudakları yavaşça aşağıya indi. Parmaklarının az önce gezindiği yerleri, araştıran istekli dudakları devralınca Zehra küçük bir inlemeyle bedenini gerdi. Az önceki öpüşünden bile daha çılgınca bir arzuyla geziniyordu kıvrımlarda.

Bunu nasıl yapabilirdi? Bu ne delice bir işkenceydi!

Bir dakika içinde nefesi sıklaştı. Hatta küçük çığlıklara dönüştü. Gözleri acı çeker gibi kısıldı. Genç adamın yüzünü göremiyordu ama yaptığı her şeyi çok iyi hissediyordu. Elleri iki yanında, tamamen ona teslim olmuştu. Nefesi sıklaşmıştı. Sonunda dayanamadı. Ellerini uzatıp gür saçlı başını yakaladı. Parmakları kalın tellerin içine girdi.

İkisini de bu özel anlardan uzaklaştıran şey, kapı zilinin aniden çalması oldu. Kısa kısa iki kere basılmıştı.

Faruk durakladı. Dudaklarını birkaç santim geri çekti. Kıvrılmış bacaklarının arasından Zehra'nın yüzüne baktı bir an. Genç kız hâlâ nefes nefeseydi. Tepki veremeyecek kadar yoğun bir ruh halindeydi. Göğüsleri hızla inip kalkıyordu.

Zil yine çalınca genç adam dizleri üzerinde doğruldu.

"Sen... Sen git kapıya bak!" dedi Zehra titrek bir sesle. O birkaç saniye içinde kendine gelmişse de nefesi hâlâ düzenli sayılmazdı. O da dirseklerinden güç alıp biraz doğruldu. Ardından hemen açık bacaklarını kapattı. Derin bir nefes aldı. "Of! Ben bakamam! Giyinmem uzun sürer! Kıyafetlerim her yerde!" dedi çaresizce.

"Boş ver! Her kimse, çalar çalar gider!" dedi Faruk paylaştıkları keyfi terk etmek istemeden.

"Olmaz! Belki önemli bir şeydir!" Gözlerini baygındı. "Ne yaptın sen bana böyle?" dedi şaşkınca. "Her yerim titriyor!" Gerçekten de özellikle bacakları belirgin bir şekilde titriyordu. "Git kapıya bak hadi!"

"Burada bekleyecek misin?"

"Kalkabilirsem... hayır!" dedi Zehra kendisine has o tatlı üslupla. "Çok ileri gittik zaten! Hepsi senin yüzünden!"

Faruk isteksizce yataktan indi. O sırada bir telefon sesi de gelmeye başlamıştı. Genç adam pantolonunun cebinden telefonunu zorlukla çıkardı. Ekranına baktı.

"Annem!" dedi şaşkınca.

Zehra'nın gözleri kocaman açıldı. "Annen mi?" Aklına gelenle dehşete düşmüştü. "Kapıdaki de belki odur!" diye fısıldadı aceleyle. Annesi sanki sesini duyacakmış gibi alçak sesle konuşmuştu. Sesindeki endişe çok belirgindi. "Cevap versene be adam!"

"Alo?" dedi Faruk telefonu açıp. Onun da sesi az önce olanlardan dolayı biraz boğuktu. Konuşma sesini hoparlöre verdi.

"*Oğlum?*" dedi kadın karşı taraftan. "*Neredesin? Uyuyor musunuz bu saatte? Biz geçerken size uğramıştık. Kapının önündeyiz. Evde değil misiniz yoksa?*"

Böylece Zehra'nın tahmini doğrulanmıştı. Genç kız titreyen bacaklarını yataktan aşağıya sarkıtıp ayağa kalktı. "*Evde değiliz* de!" diye fısıldadı korkuyla.

Genç adamın karşısında çırılçıplak dururken o kadar güzeldi ki... Faruk, annesine cevap vermeyi unutup hayranlıkla onu seyretti. İncecik beli, yuvarlak kalçaları ile âdeta bir Afrodit gibiydi.

Elinde olmadan gülümsedi. Bu güzel kıza sahip olmasına ramak kaldığını bilmek bile içini bir hoş yapıyordu.

"Evdeyiz, anne!" dedi sesini düzeltmeye çalışarak. "Ben gece biraz geç geldim. Uyuyordum gerçekten. Giyinip hemen kapıya geliyorum. Zehra da duşta falan olabilir. Belki odasında müzik dinliyordur."

"*Tamam, bekliyoruz!*"

Zehra ona doğru öfkeli bir bakış atmıştı. "Pis, kötü kalpli adam!" diye tatlı bir şekilde söylendi. "Ben şimdi annenin, babanın yüzüne nasıl bakacağım?"

Genç adam onu belinden çekip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Eli usta bir fırsatçı olarak çıplak kalçasında gezindi. Gözlerinin içine bakarken gayet rahattı. "Giyinirsen belki daha rahat bakarsın!" dedi alayla.

"Bırak da giyineyim o zaman!"

Genç adam onun güzel dudaklarını yine öptü. "Aklımı başımdan alıyorsun! Az kalsın sevişecektik, biliyorsun değil mi?"

"Evet!" dedi Zehra yalancı bir terslikle. Gözleri gözlerindeydi. Kırmızı dudakları tahriş olmuştu. Saçları karışmış olsa da insanın içini ürpertecek kadar güzeldi. "*Baba* olmana ramak kalmıştı. Bir daha bana böyle şeyler yapma, Faruk! Lütfen, rica ediyorum. Sana direnecek gücüm yok."

Cevap beklemeden hafif bir zorlamayla onun kollarından kurtuldu. Pantolonu ve iç çamaşırını aradı gözleriyle. Sonra eline aldığı kıyafetleriyle, koşar adımlarla yatak odasından çıktı. Önce tuvalet odasına gitti. Yerde sürünen

tişörtleri burada bırakamazdı. İkisini de alıp bu sefer kendi odasına koştu. Yolda üzerine yeni bir tişört giymiş olan Faruk ile karşılaştı. Neyse ki o pantolonunu hiç çıkarmamıştı. Çabucak hazır olan genç adam, gülümseyerek kapıya doğru gidiyordu.

Bakıştılar bir an.

O özel anların etkisi yüzünden Zehra hâlâ kendisinde değildi. Genç adamın önünde durup parmak uçlarında yükseldi. Dudaklarına bu sefer kendisi bir öpücük kondurdu.

"Yapma bir daha..." diye fısıldadı. "Çok güzeldi ama çok da yanlıştı!"

Faruk gülerek yoluna devam ederken genç kız odasına kaçtı. Kapısını sıkıca kapatıp sırtını bir an için geriye yasladı.

İnanamıyordu! Neler olmuştu böyle? Nasıl bu kadar ileriye gitmelerine izin vermişti?

İşin kötü yanı, kasıkları hâlâ anlayamadığı bir ihtiyaçla sızlıyordu. Sanki bir sona ihtiyaç duyuyordu. Sızlamanın geçmesi için neye ihtiyaç duyduğunu elbette biliyordu. Bu bir sır değildi. Ergenlik çağına gelmiş herkes bunu bilirdi. Adamın dudaklarından sonra başka bir şeyin de oraya erişmesine bir kapı zili kadar mesafe kalmıştı. İyi ki o zil çalmıştı. Faruk'un anne ve babası gelmeseydi eğer sonuna kadar gitmesine izin vereceğini biliyordu. Seksin gerçek bir çaresizlik olduğunu anlamıştı.

Kapısının önünden gelen konuşma seslerini fark edince nefesini bile tuttu. Onu duymalarını istemiyordu. Faruk, anne ve babasını oturma odasına almış olmalıydı.

Berna'nın sesini de mi duymuştu?

Aynada kendisine baktı. Vücudunun önceden de Faruk için pek bir gizemi yoktu ama bu sefer... bu sefer yaptıkları çok fenaydı. Gözlerini yumdu. O anları unutmalıydı. Kazara gelişmiş bir olaydı. Yoksa normalde, ikisi de gerçek bir sevişme istemezdi.

Ah! Ama... ama çok güzeldi! Asla unutamayacağı kadar güzel! Genç adamın yaptığı şeyden aldığı keyfi hissetmek de ayrı baş döndürücü bir şeydi.

Çabucak giyindi. Bu sefer içine sütyen giymeyi ihmal etmemişti. Yere atılan beyaz tişörtü yerine kırmızı renkli, temiz bir tişört giydi. Saçlarını aceleyle taradı. Odasından çıktı. Oturma odasına girdi. Karşısında Faruk'un anne ve babasından başka kimse yoktu. Mutfaktaki seslere bakılırsa iki kardeş oradaydı. Kahretsin! Faruk burada, yanında olsaydı iyiydi. Şimdi o yokken bu çifte karşı daha büyük bir utanç içindeydi.

"Hoş geldiniz!" dedi gülümseyerek. Gidip her ikisinin de elini öpmek istedi. Fakat karı koca buna izin vermediler. Sadece yanaklarından öpmesini sağladılar. Üstelik tatlı bir samimiyet vardı tavırlarında.

"Hoş bulduk, kızım!" dedi Zuhal Hanım. "Kusura bakma! Baskın yapar gibi oldu. Hava almak için çıkmıştık. Size de bir uğrayıp çay ya da kahve içelim dedik. Malum bizim oğlanı özlüyoruz. O sıpa hiç aramaz bizi!"

"Bilmez miyim?" dedi Zehra küçük bir kinayeyle. Onların karşısındaki tek kişilik koltuğa oturup bacaklarını sıkıca birleştirdi. Öpen dudaklar ne kadar nazik olsa da kasıklarındaki hafif sızlama henüz geçmemişti. "İki gündür yoktu, bir mesaj bile atmadı."

"Yapar..." dedi kadın. Gözleri Zehra'nın üzerinde gezindi. "Sen iyi misin?" diye sordu bir annenin doğal tavrıyla. "Yanakların kızarmış biraz."

Dikkat edecekti tabii! Anneydi bu kadın!

Genç kız berelenmiş kuru dudaklarını belli etmeden yaladı. Keşke biraz ruj sürseydi.

"İyiyim..." dedi yeniden gülümsemeye çalışarak. "Faruk uyuyor diye evi temizledim. Biraz terleyince de duş aldım. Saç kurutma makinesindendir."

O sırada Berna, elinde kahvelerle içeriye girdi. Yanında ise bir tepside üç bardak meyve suyu taşıyan Faruk vardı. Böylece o muhabbet daha fazla uzamamıştı. Kahveler sadece anne ve babası için yapılmıştı.

Zehra'yı görünce Berna'nın güzel gözleri parladı. Üzerindeki rahat pantolonu ve ince, beyaz bluzuyla çok çekiciydi. Uzun, bal rengi saçlarını atkuyruğu yapınca daha da genç ve sevimli gözükmüştü.

Berna elindekileri anne ve babasının önüne bıraktıktan sonra gelip genç kıza sarıldı. Ardından ellerini bırakmadan geri çekilip hayranlıkla onu süzdü.

"Zehra, ne olmuş sana böyle?" dedi şaşkınca. Baştan aşağı Zehra'yı inceledi. "Bir haftada bu kadar değişir mi insan? Çok güzel olmuşsun! Biraz kilo almışsın! Bu çok iyi!"

Genç kız bu iltifat karşısında utanmıştı. "Teşekkür ederim ama aynıyım sanırım. Yeni kıyafetler yüzünden olabilir."

"Birkaç kilo aldı!" diye onayladı Faruk. Bunu en iyi bilecek kişi elbette kendisiydi. Çok yakından kontrol etmişti! O da elindeki tepsiyi bir sehpanın üzerine bıraktı. "Ona iyi bakıyorum. Birkaç kiloya daha ihtiyacı var. Ondan sonra da kilo almaması için uğraşırız artık!" Sesi alaycıydı.

"Kısa zamanda müthiş ilerleme!"

"Öyle!" Faruk'un alaycı gülümsemesi devam ediyordu. "Sevgili bile

Bütün gözler kendisine dönmüşse de Zehra irileşmiş gözlerle genç adama bakıyordu. Yeşil gözlerinin içinde bir kızgınlık ışığı yanıp söndü. Bunu söylemeye ne gerek vardı şimdi?

"İnanın, yok öyle bir şey, efendim!" dedi hemen Zuhal Hanım'a.

"Zengin ve yakışıklı bir çocuk hem de!" diye ekledi Faruk. "Gerçi benden üç yaş büyükmüş. Birazdan birlikte bir yere gidecekler."

"Sadece arkadaşız!" diye itiraz etti Zehra. "Sevgili değil!"

"Bizim gibi mi?" diye çok normal bir tonda mırıldandı Faruk.

İçindeki vurguyu sadece Zehra anlayabilirdi. Kalbinde yükselen öfkeyi belli etmeden ona baktı. Kahretsin! Böyle laf vurdurması gerekiyor muydu? *Arkadaşı* diye aklına kazımaya çalıştığı adamla az önce yaptıkları çok açıktı. Kendisine bunu hatırlatması ise çok edepsizceydi. Ayrıca yatakta onun aklını başından alan, arkadaşlık sınırlarını darmadağın eden kendisi değildi ki! Bizzat Faruk'tu!

"Aynı evde yaşıyoruz..." dedi sesindeki pürüzleri gizlemeye çalışarak. "Seninle arkadaşlığımız elbette biraz daha farklı!"

Herkes ikisi arasındaki konuşmayı izliyordu. Sonunda Levent Bey, Zehra'dan taraf olmaya karar verdi. Eski *Ghost*, tehlikesiz bir adammış gibi kahvesini yudumladı.

"Zehra'nın sosyalleşmesi ve hatta bir erkek arkadaş bulması güzel bir şey..." dedi ardından. "Zaten gördüğü ilk erkeğe kapılacak bir kız değil. Önünde uzun yıllar var. Üniversitede daha olgun, daha başarılı insanlarla karşılaşacak."

"Evet, ben de önce okuyup hayatımı kurtarmak istiyorum!" dedi genç kız hemen. "Kimseye bağımlı olmak istemiyorum."

"Çok doğru!"

"Evlense de okuyabilir!" diye mırıldandı Faruk. Hafifçe ciddileşmişti. "Mesela benimle evlense, ben okuması için ona tam destek olurum. Hem bir yabancı olduğu için okulda rahatsız da edilmez. Soyadı değişecek çünkü!"

Ortada anlamsız bir sessizlik oldu.

Zehra hafifçe yutkundu. "Güzel fikir ama..." Gözleri utangaç bir şekilde karı kocaya döndü. "Sırf bunun için Hüseyin Bey'le evlenmeyi düşünmem doğrusu." Onlara doğru içtenlikle gülümsedi. "Ben de sizin gibi âşık olup evlenmek isterim. Annem ve babamdan sonra gördüğüm en güzel çiftsiniz!"

Zuhal Hanım memnuniyet dolu bir gülümsemeyle kocasına baktı. "Levent gibi adamlar zor bulunur, tatlım. Asık yüzlü de olsa kalbi pamuk gibidir!"

Adam bu övgü karşısında, yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Her iki sıfata da itirazım var!" dedi kuru bir sesle. "Faruk ve Berna sürekli gülümserler ama hayatta gördüğüm en inatçı insanlardır. Senden sonra tabii!"

Zehra yine de bu çiftin mutluluğunu, birbirlerine olan bağlarını çıplak gözle görebiliyordu. Bakışları Faruk'a çevrildi. Acaba kendisi de ömür boyu onu böyle sevecek bir erkek bulabilecek miydi? Faruk bu tanıma hiç uymuyordu. Hüseyin uymaya hazır gibi olsa da ne yazık ki içinde hiç heyecan uyandırmıyordu. Galiba en iyisi önce üniversiteyi bitirmeyi beklemekti. Ondan sonra geleceğini dolduracak bir erkek için plan yapmaya başlardı.

"Akşama kalırsınız, değil mi?" diye sordu Zuhal Hanım'a.

"Yok, kızım! Öylesine uğramıştık. Kahvemizi içtiğimize göre birazdan kalkarız. Senin de randevun varmış zaten."

"Lütfen kalın! Kaç gündür yalnızdım. Sizinle konuşmayı özledim."

Sesindeki içtenlik üzerine Zuhal Hanım duraklamıştı. Faruk bile şaşırmıştı. "Ama... randevun?"

"Zaten çok uzun sürmeyecekti. Hüseyin'in akşama bir düğüne gitmesi gerekiyormuş. O da boşuna yorulacaktı. Onu ararım, bu günlük iptal ederiz. Daha uygun bir zamanda gideriz."

"Emin misin? Hava çok güzel! Bahar gibi!"

"Evet..."

"Lütfen kalalım, anne!" diye Berna da ısrar etti. Güzel gözleri tatlı bir yalvarışla bakıyordu. "Babam, akşama Kordon'da hepimize yemek ısmarlar. Sonra istediğimiz gibi takılırız."

Faruk bu fikri pek sevmemiş gibiydi. İşin doğrusu, akşama bir misafir bekliyordu. Az önce onunla telefonda konuşmuştu. "Ben biraz yorgunum..." diye bahane üretmeye çalıştı. "İki üç gündür yollardaydım. Yemekten sonra herkes evlerine dönse olmaz mı?"

"Oğlan yine bizi istemiyor!" diye söylendi Levent Bey.

"Baba..." diye sıkıntıyla itiraz etti Faruk.

"Bırak şimdi! Ben senin bir şeyden yorulduğunu hiç görmedim."

Zehra merakla gözlerini kısmıştı. Anlamaya çalışıyordu. Acaba Asuman Hanım'la mı buluşacaktı? Az önce onun birisiyle, telefonla konuştuğunu görmüştü. Kahve fincanlarını bırakıp odaya döndüğünde o da telefonunu kapatmıştı.

"Asuman Hanım'la randevun varsa sana engel olmayalım!" dedi içindeki kıskançlığı belli etmemeye çalışarak.

"Öyle bir şey yok!" dedi Faruk. "Olsa söylerim zaten."

"Biz kahvemizi içip kalkalım bence..." dedi Zuhal Hanım. "Belli ki ikinizin de ayrı ayrı planları var." Sesinde otoriter bir ton belirmişti. "Fakat önümüzdeki hafta sonu sizi, bizim eve bekliyoruz. Cumartesi biraz erken bırakın işinizi gücünüzü. Gece de bizde kalırsınız."

"Anne, işlere bağlı..."

"İş senin işin! Haber edersiniz artık. Hem Zehra için de bir değişiklik olur."

"Bakalım..."

O sırada kapı zili çaldı. Faruk sanki geleni görecekmiş gibi gözlerini kapıya çevirmişti.

Berna konuşmaya dâhil olmadığı için kapıya doğru yöneldi. "Ben bakarım!"

Genç kız, ağabeyinin inadına alışıktı. Kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramazdı ama hafta sonu Akçay'da buluşmak gerçekten güzel olabilirdi. Zehra için de güzel bir değişiklik olacaktı. Tabii gıcık ağabeyi bunu kabul ederse!

Çelik kapının önünde durup elini kapı koluna attı. Açmadan önce dürbününden arkasında kimin olduğunu görmeye çalıştı. Gerçi görse ne değişecekti ki? Bu apartmandan kimseyi tanımıyordu. Belki bir komşu tuz ya da şeker istemek için gelmişti.

Görebildiği kadarıyla kadın değildi. Uzun boylu bir erkeğe benziyordu. Arkası kendisine dönüktü. Kapıyı açtığı anda, kapı önündeki adam yüzünü ona doğru çevirdi.

"İyi günler!" demişti hoş tınılı sesiyle. Karşısında genç kızı görünce şaşırmıştı üstelik. Mavi gözlerinden bunu anlamak mümkündü.

Berna da şaşırmıştı aslında. Karşısında bugüne kadar gördüğü en yakışıklı erkek duruyordu. Sarı saçları özgürce alnına dökülmüştü. Üzerindeki takım elbisesiyle cüsse olarak Faruk'tan geri kalmazdı. Esmer cildi ise sık sık güneş altında bulunduğunu belli ediyordu.

Bu eve her gelişinde, kapı önünde böyle yakışıklı adamları görmesi oldukça ilginçti doğrusu. Önce o karizmatik Tamer ve gizemli Doğan, şimdi de göz kamaştıran bu mavi gözlü yakışıklı!

Elinde olmadan yutkundu. Kalp atışlarının hızlandığına inanamıyordu.

Kimdi bu gösterişli adam?

28. BÖLÜM
YENİ DÜZEN

"Buyurun?" dedi tatlı bir sesle.

Karşısındaki sarışın adam duraklamıştı. Güzel mavi gözleri tatlı bir yumuşaklıkla baksa da keskin bir görüş açısına sahip olduğu kesindi. Saniyeler içinde genç kızı baştan aşağı süzmüştü. Beyaz bluzu ve atkuyruğu yaptığı kahverengi saçları çok güzel bir uyum içindeydi. İnce boynu meydandaydı. Boyu bir kıza göre epeyce uzundu.

"Ben... Faruk Bey'e bakmıştım," dedi kendisini toparlayarak. "Acaba yanlış daireye mi geldim?"

"Hayır, doğru geldiniz. Burası!"

"Evde misafiri var galiba?" dedi genç adam. Onun narin, kemikli omuzlarının ardından evin içine öylesine baktı. "Ben gideyim. Sonra yine uğrarım."

Bu tavır Berna'yı şaşırtmıştı. Öyle ki yakışıklı adam sanki oradan hemen ayrılmak ister gibiydi. Kendisinde mi bir şeyler vardı acaba? Kıyafeti açık saçık değildi. Doğru düzgün makyaj bile yapmamıştı. Alnının ortasında kocaman bir sivilcesi de olmadığına göre bu adam neden gözlerine bakmadan konuşuyordu?

"İş için mi geldiniz? Nakliye mi?" Sonra kaşları hafifçe kalktı. "Ah!" Aklına gelen şeyle tatlı bir şekilde gülümsedi. Bembeyaz dişleri gözükmüştü. "Yoksa siz Hüseyin Bey misiniz? Zehra'nın erkek arkadaşı?" Eğer öyleyse kabul etmeliydi ki Zehra çok şanslıydı.

"Hayır..." dedi adam kesin bir sesle ama kendisini tanıtmaya da yeltenmedi.

"Doğru, zaten öyle olsanız önce Zehra'yı istersiniz. Bekleyin bir dakika! Abimi çağırayım... İsminiz neydi?"

Sarışın adam, genç kızın çekici gülümseyişi karşısında daha da huzursuz olmuştu. "Haber vermeyin, boş verin! Aslında akşam için sözleşmiştik ama bir işim çıkınca erken gelmek zorunda kaldım."

"Madem geldiniz, görüşün tabii. İçeriye girmez misiniz?"

"Hayır, işimiz çok uzun değil."

"Peki, ben çağırayım onu."

Berna oturma odasına geri döndü. Faruk elindeki bardaktan meyve suyunu yudumluyordu. Hepsinin bakışları Berna'ya döndü.

"Kapıda bir adam var, seninle görüşmek istiyor, abi!" dedi Berna.

Faruk'un kaşları hafifçe havalandı. "Kimmiş?"

"Adını söylemedi ama..." Her zamanki neşeli hâliyle gülümsedi. "Seninle yarışacak kadar yakışıklı ve havalı bir adam... Daha önce gelenlerden değil. Bu yeni!"

Faruk elinde olmadan yutkundu. Bardağını kenardaki tepsiye bıraktı. "Sarışın mı?" diye sordu kuru bir sesle.

"Evet! Sarışınları pek sevmesem de bu adam farklı. Ona sarışın denmez. Saçları çok güzel bir tonda. Cildi de süt beyazı değil. Cüsse olarak da *Thor* gibi bir şey!" Yaşına uygun bir şekilde kıkırdamıştı.

Genç adam hemen yerinden kalktı. Doğruca daire kapısına yöneldi. Berna da peşinden gelecek gibi olmuştu. Koridora çıktıklarında durup kız kardeşine baktı.

"Sen dur!" dedi âdeta terslercesine. Kaşları çatılmıştı.

"Ama adama kapıyı ben açtım. Veda etmesem mi?"

"Etmesen?" dedi Faruk alay edercesine.

"Ayıp olur!"

"Sen rahat ol! O gücenmez!"

"O da sizin ekipten mi?" Kapıdaki adam duymasın diye fısıldamıştı. Kaşları meydan okurcasına kalktı. "Siz tehlikeli adamlar hep böyle yakışıklı mı olursunuz?"

"Berna, rica ederim odaya geri dön."

"Üf! Peki, tamam!" Gidecek gibi olup durdu. Sonra ağabeyini sinir etmek için usulca ekledi. "Eğer telefonumu falan isterse ver ama tamam mı?" dedi neşeli bir sesle. "Çok tatlı, cici bir kız olduğumu da söyle."

"Berna!"

Sonunda genç kız gülerek oturma odasına geri dönmüştü. Fakat Faruk onun içeridekilere söylediği sözleri zor da olsa duymuştu.

"Anne! Galiba rüyamdaki karanlık adamı buldum ama despot Faruk tanışmamıza izin vermiyor!" Neşeli bir cıvıldamayla konuşuyordu. "Görsen bayılırdın. Keşke Mızrak o olsaydı..."

Faruk içinden homurdanarak kapıya doğru yöneldi. Ardına kadar açık kapıdan koridorda duran uzun boylu adamı gördü. Önüne kadar gitti.

Şimdi iki yakışıklı adam karşılıklı bakışıyorlardı.

"Hani akşama gelecektin? Telefonda öyle konuşmuştuk?" diyerek neredeyse terslendi.

"Doğru ama beklenmedik şeyler oldu," diye karşılık verdi Sinan.

"Ne oldu?"

"Hassan kaçmış!"

Faruk elinde olmadan güldü. İnanmıştı. "Ne?"

"Ciddiyim. Sağlık taraması için gittikleri hastanede kaçırılmış. Görgü tanıkları en az on kişilik bir grubun hastane içinde normal hasta gibi davranıp onlar geldiğinde koruma ekibine saldırdığını söylediler. Kameraları inceleme fırsatı bulamadım daha."

"Ölen var mı?"

"İki sivil, üç ajan... Üçü de Mit ajanı. Birkaç da yaralı var. Ayrıca çatışma sırasında Hassan'ın kardeşlerinden Mustafa ve Hıdır da ölmüş. Cellal ise Hassan'la birlikte kaçmış. Saldırganlardan ölen yok. Profesyonel bir ekipmiş"

Faruk derin bir nefes alıp gözlerini onun arkasındaki bir noktaya dikti. "Bu iyi olmadı işte..."

"Evet, öyle! Ben Ankara'ya gidiyorum. Hassan il dışına çıkamadan arayıp bulmalıyız. O yüzden senin evine erken gelmek zorunda kaldım."

"Ben de geliyorum!" dedi Faruk kararlı bir sesle.

"Hayır, Tahir gelmeni istemedi! Biz hallederiz. Hem ola ki elimizden kurtuldu, belki bir şekilde buraya gelir. Senin kimliğini tespit edebileceği bir durum oldu mu?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Olsun, sen yine de burada kal. Zehra'nın güvenliği için önemlisin." Bakıştılar bir an. Sinan aniden gülümsedi. "Bu arada hiç canını sıkma. Kız kardeşinle tam olarak tanışmadık. Kendimi tanıtmadım yani. İçin rahat olsun!"

Faruk huzursuzca kıpırdandı. "İçim rahat! Mesele onun rüyası değil, rüyasındaki adamın isminin Mızrak olması da değil."

"Ne peki?"

"Bak, sen gerçekten iyi bir adamsın. Sana karşı özel bir takıntım yok. Fakat kardeşimin seni beğenmesi için saçma bir rüyaya ihtiyacı yok. Aynaya bakmıyor musun? Tecrübesiz bir kız için çok tehlikelisin. Sana kolayca âşık olabilir. Bir ailede tehlikeli işlerle uğraşan iki kişi yeter de artar bile! Üstelik anladığım kadarıyla senin işin daha da tehlikeli!"

Sinan gerçekten şaşırmış gibi keyifle güldü.

"Dur ya! Sanki tanıştık, âşık olduk ve evlenmek istiyoruz gibi konuşma! Benim ne âşık olmaya ne de evlenmeye niyetim var. Kardeşin de henüz çok genç. Eminim söylediği her söz sadece eğlenmek içindir."

"Olabilir... Senin haklı olduğunu biliyorum. Benimki kesinlikle saçmalamak ama artık kadere güvenmiyorum ben. Kendince bir şeyleri darmadağın ediyor. Tıpkı ailemin buraya uğramaya karar vermeleri ve senin de erken gelmenin bir rastlantı olamayacağı gibi!"

Sinan yine güldü. "Peki, tamam, anladım! Bu durumda ben gidiyorum."

Faruk bir an gerilmişti. "Nereye gidiyorsun?"

"Ankara'ya dedim ya! Zehra'ya babasının sağ olduğu haberini sen veya bir başkası verir artık."

"Dur, olmaz!" Faruk odadan tarafa baktı. Büyük bir ikilem içinde kalmıştı. "Ben söyleyemem!"

"Ne var ki? Endişe edeceğin ne olabilir?"

"Zehra bir göreve gittiğimi bilmiyor. Eğer Tamer veya Doğan'ı çağırırsam hemen anlar."

"Anlasın. Sen kendin söyle hatta! Çok sevinecek eminim. Bence endişe edeceğin bir şey değil. Sana minnet duyması kötü bir şey değil ki! Abi kardeş gibi olduğunuzu söylemiştin."

"Evet, öyle ama bazı şeyler değişti..." dedi Faruk isteksizce. Az önceki kısa yakınlaşmaları gelmişti aklına.

Ne kadar güzeldi...

Zehra'nın kendisine koşulsuz teslim olması ve o kadar ileriye gitmesine izin vermesi her şeyi değiştirmişti. Bu beklemediği bir şeydi. Zehra'nın minnet duymasını istemiyordu. Eğer bu özel teslimiyetin içinde ona duyduğu minnet duygusunun etkisi azıcık bile olursa gerçekten üzülürdü. Garip bir şekilde Zehra'nın ona sadece o olduğu için değer vermesini istiyordu.

Sinan onun ne demek istediğini anlamamıştı. Mavi gözleri ile anlamak ister gibi bakıyordu. Faruk'un yüzündeki kararsızlık açıkça görülüyordu. Faruk, Zehra'ya güzel haberi kendisi verebilirdi ama bunun sonucunda ne olurdu? Zehra'daki minnet duygusunun artacağı kesindi. Acaba Faruk ile Zehra arasında bir yakınlaşma mı olmuştu? Zehra'nın sevgisinden emin mi olmak istiyordu? Çünkü biliyordu ki pek çok yabancı uyruklu kadın, Türkiye'de kalabilmek için önüne çıkan ilk erkekle sevgili oluyor veya evleniyordu.

"İstersen buraya çağır, ayaküstü hızlıca anlatayım..." dedi Sinan.

"Babamla annem de içeride. Uygun olmaz." İri gövdesini kenara çekti. "İçeri gel hadi. Onlara senin söylemen daha doğru olur."

"Emin misin?"

"Gel..."

Sinan kısa bir duraklamanın ardından dairenin eşiğinden geçip içeriye girdi. Ayakkabılarını kenarda çıkarıp tertemiz halıya bastı. Faruk kapıyı ardından kapatmıştı.

İki yakışıklı genç, zıt görünümlü ama yürekleri aynı cesaretle parlayan iki güzel adam, oturma odasına girdiler. Önde Faruk vardı. Kenara çekilip arkadaşını tanıttı.

"Anne, baba, bu Sinan Bey! Kendisi Suat abinin eşi Sema ablanın kuzeni. Babam Levent, annem Zuhal..."

Sinan gayet iyi terbiye almış bir yetişkin gibi büyüklerinin karşısında hafifçe eğilip ellerini sıktı. Çok yaşlı olmadıkları için ellerini öpmeye yeltenmemişti. "Memnun oldum, efendim," dedi kalın sesiyle.

"Biz de!" dedi Zuhal Hanım. Gerçekten o da karşısında kızının bahsettiği kadar yakışıklı bir adam görünce şaşırmıştı.

"Kardeşim Berna..." dedi Faruk hızlıca. "Zehra'yı zaten tanıyorsun."

Berna sıcak bir gülümsemeyle Sinan'a elini uzattı. "Nihayet tanıştık!"

Genç adam da gülümsemişti ama bir şey demedi. Atkuyruğu yapılmış uzun saçlarıyla, yeşil pırıltılı kahverengi gözleriyle sanki bir yaşam enerjisi gibi duran genç kızı kısa bir an süzdü. Sonra elini geri çekip Zehra'ya baktı. Genç kız elini uzatınca onun da elini kısaca sıkıp bıraktı.

"Kaç kişiyi öldürdünüz?" diye sevimli bir şekilde sordu Zehra. Onun düğündeki sözlerini hatırlatmıştı. Yeşil gözleri aynı Berna'nınkiler gibi ışıltılıydı. Belli ki bu ailenin içinde genç kız kendisini mutlu ve rahat hissediyordu. Suriye'de yaşadığı acı olayları, bu özel insanların arasında unutuyordu.

Sinan gülümsemesini değiştirmedi. "Hiç kimseyi..." dedi rahat bir şekilde. "Gerek kalmadı."

"Oturmaz mısınız Sinan Bey?" dedi Zuhal Hanım kibarca.

"Teşekkür ederim." Genç adam tekli koltuğa oturmuştu. Zehra ve Faruk ayakta duruyordu. Berna da annesinin yanına, koltuğun koluna oturmuştu. Bir kolu annesinin omzuna sevgiyle sarılmıştı.

"Siz ne iş yapıyorsunuz, Sinan Bey?" Bu soruyu Levent Bey sormuştu. Tecrübeli eski bir ajan olarak karşısındaki yapılı genç adamın boş birisi olmadığını hissetmişti. Fakat *Ghost*'lardan olup olmadığı konusunda emin değildi.

"Ben devlet için çalışıyorum, Levent Bey. Zehra Hanım için buradayım. Onun ve ailesinin dramatik hikâyesi Ankara'ya hızla ulaştı. Tabii Faruk'un ve buradaki arkadaşlarının sayesinde oldu bu. Devlet konuyla azami derecede ilgilendi. Kısa bir araştırmanın ardından..." Gözleri Zehra'ya çevrildi. "Hassan Hamada ve ailesinin yaptıkları ortaya çıktı. Zaten onlarla ilgili bazı istihbarat bilgileri MIT'e çoktan ulaşmış. Değerlendirme yapıyorlarmış. Onlar da Suriye'de operasyon yapmak üzerelerdi."

Zehra ilgilenmişti. Gözleri iri iri bakıyordu. Fakat aklındakileri soracak cesareti yoktu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Faruk hiç haberi yokmuş gibi.

"İşler biraz daha hızlandı ve bu hafta sonu operasyon yapıldı." Sinan gayet rahattı. Sesi güven doluydu ve kendisinin de operasyonda olduğunu söylemeye yeltenmedi. "Hassan Hamada ve erkek kardeşleri yakalanıp ülkeye getirildi. Oradaki silah üretim fabrikası ile uyuşturucu deposu yok edildi. Karargâh olarak kullandıkları ev de kullanılamaz hâle geldi. Aile dağıldı."

Zehra ayakta hafifçe sallanmıştı. "İnanamıyorum..." dedi bembeyaz olmuş bir yüzle. "Gerçek mi bu?"

"Kesinlikle!"

"Orada eziyet etmedikleri insan kalmamıştı!" diye fısıldadı Zehra hâlâ şaşkınca.

"Öyleymiş... Sizin yaralandığınız pazar yeri patlaması ve daha bir sürü toplumsal olayda ya bizzat kendileri varmış ya da kendi sağladıkları patlayıcılar ve silah kullanılmış."

"Fakat çok büyük bir aile onlar..." diyecek oldu Zehra.

"Doğru... Endişenizi anlıyorum. Yurt dışında bir kardeşleri daha olduğunu öğrendik. Onun da yerini bulmaya ve hakkında bilgi edinmeye çalışıyoruz. Suriye'de aileden geriye kalanları da izliyoruz. Faaliyetlerine devam etmeleri engellenecek. Hassan Hamada ve kardeşlerinin uzunca bir süre hapisten çıkamayacaklarını size garanti ederim."

Tabii bunları söylerken Hassan'ın ve bir kardeşinin kaçtığını söylemekten kaçınmıştı. Gözünün ucuyla Faruk'a baktığında onun bu tavrı onayladığını hissetti. Zehra'yı huzursuz etmeye gerek yoktu.

"Tabii aslında buraya geliş sebebim bunlar değildi..." diye devam etti Sinan. "Suriye'de olanlar Türkiye devletinin zaten çözmesi gereken güvenlik sorunlarıydı. Sayenizde biraz daha hızlanmış oldu."

"Başka ne var ki?" diye sordu Faruk.

Levent Bey de sessizce dinliyordu ama zeki gözleri bir an için oğluna dönmüştü. İçini rahatsız eden bir şeyler vardı.

Sinan'ın keyifli dudakları daha da kıvrıldı. Gözleri Zehra'ya kilitlendi. "Başka bir iyi haberi vermek için gelmiştim. Mutlulukla söylemek istiyorum ki Suriye'deki güçlerimiz şans eseri önemli bir istihbarat yakaladılar ve babanızı, Salim Barad'ı sağ ve salim buldular!" dedi içten bir gülümsemeyle.

Zehra şimdi gerçekten yerinde sallanmıştı. Gözleri karardı bir an. Faruk ne olacağını biliyormuş gibi onun yanındaydı. Hemen genç kıza sokuldu. Elini incecik beline doladı. Zehra ise bu yakınlığı o kadar doğal ve muhtaç bir şekilde karşılamıştı ki ona güvenle yaslandı.

"Ne?" diyebilmişti sadece.

"Bu doğru! Sizi sınırdan geçiren adamlar sonradan duruma uyanmışlar. Hassan Hamada'dan para talep edebileceklerini düşünüp babanızı esir almışlar. Telefonunuzu da kanıt olarak Hassan'a vermişler. Sonra da Hassan'ın isteğiyle esir tutulması konusunda anlaşmışlar. Sanırım size şantaj yapabilmek için!"

"Babam... Babam iyi mi şimdi?" Gözünün kenarından bir damla yaş süzülmüştü. Ardından bir damla daha yaş daha çenesine kaydı. Onu tutan

Faruk ise güç vermek istercesine belindeki elini çekip narin omuzlarına atmıştı. Kendi gövdesine dostça yasladı.

"Gayet sağlıklı..." Elini telefonuna attı. Ona bir video açtı. Genç kıza doğru tuttu. "Bu mesaj babanızdan! Suriye'den size selam yolladı."

Ekranda Salim Barad'ın yakışıklı yüzü gözüktü. Zehra titreyen ellerle telefonu almıştı. Gözleri inanamıyormuş gibi ekrandaydı. Babası aynıydı. Sadece sakalları uzamıştı. Gözleri de biraz yorgun bakıyordu. Kendi dilinde bir şeyler söyledi. Kızını özlediği ve sağ olduğunu öğrendiği için sevindiğiyle ilgili olduğunu oradaki herkes anladı. Adamın sesindeki mutluluk tonu çok belliydi.

"Baba..." diye fısıldadı Zehra sanki o kendisini duyacakmış gibi.

"Şu anda bir hastanede kontrol altında..." diye devam etti Sinan. "Adamlara direndiği için ufak tefek yaraları var ama durumu iyi. Bir iki haftaya eskisi gibi olur."

"Onunla konuşabilir miyim?" diye sordu Zehra ıslak gözlerle.

"Tabii ki! Babanızın telefonunu geri alamamışlar maalesef. Kendisine başka bir telefon tedarik edildi. İsterseniz şimdi benim telefonumdan kendisini görüntülü arayabilirsiniz. Aramanızı bekliyordu zaten."

"Çok sevinirim..." Genç kızın kalbi deli gibi atıyordu.

Sinan ayağa kalktı. Zehra'nın elinden telefonunu geri aldı. Birkaç saniye sonra ona tekrar uzattı. Şimdi ekranda görüntülü arama yazıyordu.

Ve telefon birkaç çalıştan sonra açıldı.

Ekranda bir hastane odası gözüküyordu. Babası tertemiz bir yatakta yarı oturur vaziyetteydi. Ekranda tıbbi cihazlar gözüküyordu ama çok şükür babasına bağlı olan bir serum şişesinden başka bir şey yoktu. Birkaç elektronik veri taşıyan kablo da göğsünden uzanıyordu. Zayıflamış yüzü ve uzamış sakallarına rağmen Zehra'ya her zamankinden yakışıklı gelmişti.

"Baba!" dedi ıslak gözlerle. Türkçe konuşmayı tercih etmişti.

Adamın da gözleri nemliydi. "Zehra! Kızım!" dedi içli bir sesle. O da Türkçe konuşuyordu. Aslında nezaket olarak da böyle olması en doğrusuydu. Odadaki herkes bu konuşmayı duyabiliyordu. Zehra kadar iyi olmasa da Salim Barad bu dile yeterince hâkimdi.

"Baba, nasılsın?"

"Çok iyiyim, kızım. Burada bana çok iyi bakıyorlar ama şimdi seni gördüm, daha da iyi oldum. Seni çok merak ediyordum. Allah'ıma çok şükür, iyisin. Harika görünüyorsun!"

Zehra gülümsemeye çalıştı. Eli bilinçsizce kısa saçlarına dokundu. "Yalancı... Zayıfladım ve saçlarım... gitti!"

"Olsun, kızım. Hepsi geri gelir. Yine eskisi gibi güzel Zehra'm olacaksın..." Sustu bir an. Yutkundu belirsizce. Gözlerindeki ışığın üzerine şimdi karabulutlar yerleşti. "Annen..." dedi yavaşça.

Zehra dudağının kenarını ısırdı. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. "Evet, baba..." dedi yavaşça. "O... O dayanamadı."

"Öğrendim..." dedi adam acı dolu bir sesle. Sonunda, erkek de olsa içindeki acı gözyaşlarına vurdu. Birkaç damla düştü yanağından. "Kalp krizi dediler..."

"Evet, aniden oldu ve neredeyse hiç acı çekmedi."

Zehra ekrandan babasının acısını görebiliyordu. Diğerleri ise üzüntüyle dolu o hafif hıçkırık sesini duymuştu. Birbirini çok seven bir çiftin sonsuz ayrılığının verdiği acı dolu, çaresiz bir hıçkırıktı bu.

Zuhal Hanım dayanamadı. Yanında oturan kocasının elini tuttu sevgiyle. Onun için endişe ettiği günler aklına gelmişti. Levent Bey de gözlerini ona çevirip üzüntü dolu bir gülümseme gönderdi. Kendileri kadar şanslı olmayan insanların var oluşu büyük bir kederdi.

O sırada babasının tansiyonu veya kalp atışı değişmiş olmalıydı ki yanındaki makinelerden sesler gelmeye başlamıştı. Bir hemşire, babasının yanına yanaştı. Ekrandan tombul yüzünün yarısı gözüküyordu.

"Bu günlük bu kadar olsun, Zehra Hanım!" dedi kadın güzel bir Türkçeyle. Belli ki babası sınırdaki bir Türk hastanesindeydi. "Fazla heyecanlanmaması lazım. Sonra yine görüşürsünüz, olur mu?"

"Peki..." dedi genç kız üzgünce. O sesleri duyunca endişelenmişti biraz. O yüzden hiç itiraz etmedi. Gözleri hâlâ doyamamış gibi babasının yüzündeydi. "İyileşmene bak, baba! Umarım yakında yüz yüze görüşürüz. Seni seviyorum."

"Hoşça kal, tatlım!" Adamın gözleri hâlâ yaşlıydı. "Ben de seni seviyorum."

Telefon kapandığında genç kız hâlâ boş boş ekrana bakıyordu. Sonra telefonu ayakta duran Sinan'a geri uzattı. Ardından içten bir minnetle genç adama baktı.

"Çok teşekkür ederim..." dedi mutlulukla gülümseyerek. Islak gözlerle bakarken herhangi bir erkeğin yüreğini en derininden yaralayabilirdi.

Genç adam telefonunu ceket cebine attı. "Ben bir şey yapmadım..." dedi nazik bir alçakgönüllülükle. O da bu nemli bakışlar karşısında rahatsız olmuştu. Hiçbir erkek, ağlayan bir kadına dayanamazdı. "Hepsi oradaki askerî birimlerin ve ajanlarımızın başarısı. Şanslıydık ki sorunsuz halledildi."

O esnada Zuhal Hanım ve Berna yerlerinden kalkmış, genç kıza sokulmuşlardı. "Tebrik ederiz, Zehra!" dediler neredeyse bir ağızdan. Sonra Zuhal

Hanım ona sarıldı. Kendi kızına sarılır gibi doğaldı. Yüzünü bir çocuk gibi boynuna gömen Zehra'nın saçlarını okşadı. "Babanın kurtulmasına da oradaki adamların yakalanmasına da senin adına çok sevindik, kızım! Gördün mü bak? Her şey yavaş yavaş yoluna giriyor. Yağmur damlası, akarsuyuna doğru süzülüyor."

"Evet..." dedi Zehra burnunu çekerek. Başını geri çekmişti. Güzel gözleri kızarmış, yeşillikleri daha koyu olmuştu. "Her şeyden ümidimi kesmişken nasıl da bir anda bu günlere geldik... Hâlâ inanamıyorum."

"Allah bir yandan alırken bir yandan fazlasını verir, kızım. Ona güveneceksin. Ona dua edeceksin."

"Hep ettim zaten! Sokakta, o soğuk günlerde..."

Faruk burun kıvırdı. Ortamı yumuşatmaya karar vermişti. "Benim hatırladığım, ölmek için dua ettiğindi!" dedi alayla. "Seni eve getirdiğim gece ne kadar da direnmiştin. Hasta olmasan kaçıp gidecektin."

"İyi ki engel olmuşsun, oğlum!" dedi Zuhal Hanım. "Bak, onu eve getirmen bir sürü güzel şeyin peş peşe gelişmesine sebep oldu. Zehra'ya da bir şey olsaydı ne babası bulunurdu ne Hassan Hamada ve ailesi yakalanırdı. Devlete bile faydan oldu."

Zehra irkilmişti. Bakışları uzun boylu, yakışıklı genç adama çevrildi. Yeşil gözlerinde şimdi minnet dolu bir bakış vardı. "Doğru..." dedi titrek bir sesle. "Her şey senin sayende başladı."

İşte bu Faruk'un hiç istemediği bir tepkiydi. En son istediği şey, Zehra'nın kendisine minnet duymasıydı. Gülümsemesi önce azaldı. Sonra zoraki bir şekilde arttı.

"Ne ilgisi var ya? Kader zaten yapacağını yapardı. Benim bir şey yaptığım söylenemez!" dedi hemen.

Sinan hafif bir alayla gülümsedi. "Yaptığın tek bir şey bile bugünlere gelmenize yetmiş ama değil mi? İyi ki Zehra'yı alıp evine getirmişsin." Sanki inadına öyle konuşmuştu.

Faruk'un gülümsemesi yine azaldı. Gözleri Sinan'a döndü. O bakışlardaki tehdidi Sinan algıladı ama hiç umursamadı. Hatta bir kaşı hafifçe kalktı.

"Neyse!" dedi Levent Bey. "Olanlar oldu artık. Belli ki Faruk'un Zehra'yı bulması iyi bir şeye vesile olmuş ve bundan hepimiz mutlu olalım."

Zehra bakışlarını Faruk'tan ayırdı. Bu sefer Sinan'a dönmüştü. "Bundan sonra ne olacak?" diye sordu yavaşça. "Yani babama..."

Sinan omuz silkti. "Protokolü tam bilmiyorum. Belki babanızı buraya getirmenin bir yolu bulunabilir. Birkaç güne belli olur." Saatine baktı. "Kusura bakmazsanız benim gitmem lazım artık. Size iyi haberi verdiğime göre geri dönebilirim. Ankara'da işlerim var da..."

"Bir çay veya kahve içseydiniz?" dedi Berna. "Konuşmaya daldık, unuttuk."

"Teşekkür ederim, istemem. Gerçekten vaktim yok. Uçağa yetişmem lazım." Dönüp elini Levent Bey'e uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Yine görüşmek üzere..."

Levent Bey de ayağa kalkmıştı. Genç adam onun elini sıktıktan sonra kadınları başıyla selamladı. Oturma odasının kapısına doğru yönelirken Faruk'la birlikte Zehra ve Berna da uğurlamaya gelmişti.

Ayakkabısını giyip dışarıya çıkan Sinan bir an durdu.

"Yeniden teşekkür ederim!" dedi Zehra. "Buraya kadar zahmet ettiniz." Sinan'ın ta Suriye'ye kadar zahmet ettiğini bilseydi daha da büyük bir içtenlikle teşekkür ederdi büyük ihtimalle.

"Görevimi yaptım sadece..." dedi genç adam.

O sırada Berna ona doğru elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sinan Bey. Aklıma bir şey takıldı. Daha önce sizinle tanışmış mıydık?"

Genç adam kaşlarını çattı hafifçe. Onun küçük elini sıkarken başını iki yana salladı. "Sanmıyorum, mutlaka hatırlardım."

"Nedense hâl ve tavırlarınız bana çok tanıdık geldi de..."

Faruk ikisi arasındaki konuşmayı dinliyordu.

"İnsan insana benzermiş..." dedi Sinan. Sonra hiç önemsemiyormuş gibi dönüp elini Faruk'a uzattı. "Hoşça kal!"

"Güle güle!" dedi Faruk da. İki erkek güçlü ama dostça bir tutuşla el sıkıştılar. "Ben de teşekkür ederim. Yeni gelişmeler olduğunda bilgilendirirsen sevinirim."

"Tabii!"

Ve Sinan çağırdığı asansöre binip gitmişti. Berna bir an arkasından baktı. Sonra gözleri ağabeyi ile karşılaştı.

"Çok yakışıklı bir adamdı, değil mi Zehra?" dedi abisine inat.

"Evet..." dedi Zehra kullanıldığını bilmeden. Yakışıklı adam deyince onun aklına tek bir erkek geliyordu.

"Üstelik de kibar... Bazıları gibi kaba değil!"

Faruk biraz homurdanarak kapıyı kapattı. Ne söylediği belli değildi ama muhtemelen iyi bir şey değildi. İki kızın ardından oturma odasına doğru yürüdü. Odaya girmeden önce Zehra durup ona dönmüştü. Şimdi ikisi koridorda baş başaydılar. Genç kız aniden ona sarıldı. Başını göğsüne yasladı. İnce kolları kocaman göbeğine dolanmıştı.

"Her şey seninle başladı... Bunu herkes biliyor. Ben de biliyorum." Çabucak uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sayende yeniden bir hayata kavuştum. Öldü sandığım babamı buldum."

"Senin adına seviniyorum. Mutlu olman bana yeter."

Zehra'nın gözleri ışıldıyordu. "Teşekkür duygumu sana daha sonra en iyi şekilde göstereceğim!" dedi muzip bir sesle. Sonra ondan uzaklaştı. "Ama önce Hüseyin'e telefon açıp gelmemesini söyleyeyim. Çok geç olacak yoksa. Ayıp olmasın şimdi."

"İstersen gidebilirsin onunla!" dedi Faruk önemsemiyormuş gibi.

"Ailen buradayken gitmem doğru olmaz." Ondan uzaklaşıp odasına yöneldi. Rahatça konuşabileceği bir tek orası vardı.

Tabii karşıdan telefonu açan Hüseyin, bu değişikliğe hiç memnun olmadığını belli etti. Zehra durumu anlatsa da memnuniyetsizliği sesinin tonundan belliydi.

"*Onlar ailecek otursunlar. Eskiden sen yoktun ki!*" dedi epeyce samimi bir ısrarla. "*Hem belki ben de bu gece düğüne gitmezdim. Aklımdan öyle bir düşünce geçmişti.*"

"Bunu yapamam inan ki!" dedi Zehra üzgünce. Fakat içinde bir parça da sanki buna sevinmişti. "Foça'ya başka bir zaman gideriz. Hem senin de düğüne gitmemen ayıp olur. Annen var sonra... Kadını yalnız mı bırakacaksın?"

"*Sorun olmaz! Bir şeylerle oyalanırdı. Biz yine buluşup planımızı uygulayalım hadi.*" Sesi ikna edici bir şekilde yumuşaktı.

"Gerçekten yapamam, Hüseyin. Ben evime gelen misafiri bırakıp gidemem. Böyle yetiştirilmedim."

"*Saçma!*" Hüseyin'in sesi biraz hırçınlaşmıştı sanki. "Orası senin evin değil ki!" Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Hüseyin'in sesi yine yumuşadı. "*Bak, kusura bakma! Böyle konuşmak istemedim ama dediklerim doğru olduğunu biliyorsun. Bu seferlik bir şey demeyeceğim ama bir dahaki sefere önceliğin ben olmak istiyorum.*" Sesinde zoraki bir gülümseme tonu vardı. "*Birilerinin aramıza girmesini istemiyorum.*"

Zehra hafifçe irkilmişti. Duruşu değişti. Gözleri hafifçe kısıldı. "Hüseyin..." dedi sakince. "Hiç kimse bizim aramıza girmiyor çünkü henüz *biz* diye bir şey yok! Tek bir gece buluştuk diye ben senin kız arkadaşın olmadım."

"*Zehra, ben...*" diyecek oldu Hüseyin. Şaşırmıştı.

"Eğer araya girme söz konusu ise emin ol, bunu yapan sen olursun. Benim Faruk'a ve ailesine olan sevgimi sorgulama ve değişmesi için de zorlama!" Hafif öfkesi, sesini daha da keskin yapmıştı. "Bilmeni isterim ki şu anda düşündüğün anlamda bir erkek arkadaş isteğim yok."

"*Ben... öyle demek istemedim...*" diye mırıldandı Hüseyin şaşkın bir tonda.

"İnşallah öyledir!" dedi Zehra. Sesi katıydı. "Çünkü ben erkek egoizminden çok çektim. Sen ilk değilsin yani. Arkadaş olacaksak eğer bunun da bir sınırı olmalı. Kimse kimsenin sahibi değil!"

"*Evet...*" dedi Hüseyin toparlamaya çalışarak. "*Elbette öyle! Sadece biraz hayal kırıklığına uğradım. O yüzden inan ki!*"

"Bunun için üzgünüm. Mümkün olsa gelecektim. Bu şanssızlığı kabullenip günümüze devam edeceğiz."

"*Peki, başka bir gün buluşabilir miyiz? Hafta içi bir akşam veya hafta sonu? Ertelediğimiz bir plan olsun bugün.*"

"Bakalım..." dedi Zehra. "Erkenden söz vermek doğru olmuyor gördüğün gibi. Kapatmam lazım. Beni bekliyorlar."

"*Peki, konuşuruz sonra...*"

Genç kız bir şey demeden telefonu kapattı. Yüzü asılmıştı. "Çattık ya!" dedi elindeki telefona bakarak. Sonra onu cebine atıp odadan çıktı. Oturma odasına girdi. Berna odadaki tüm fincanları ve meyve suyu bardaklarını toplayıp mutfağa götürmüştü. Her yer tertemizdi. Kendi aralarında konuşuyorlardı.

İçeriye girdiğinde Faruk merakla onun yüzüne baktı. Zehra hemen gülümsedi. "Tamamdır!" dedi onun aklındaki soruya cevap olarak.

"Güzel!" dedi Berna hemen. "Seni gezmekten alıkoyduğumuz için babam yeni bir teklifle karşımıza geldi. Seni Kuşadası'na götüreceğiz"

"Kuşadası mı?"

"Evet, Foça'ya yine erkek arkadaşınla gidersin. Biz de alternatif bir rota belirledik. Hava çok güzel. Orası da her daim kalabalık ve eğlencelidir. Kuşadası'na bayılacaksın!"

Evden hazırlanıp çıkmaları çok vakitlerini almadı. Zehra, babasının sağ bulunuşunu hatırladıkça hüzünle mutluluk arasında gidip geliyordu. Kaç kere Faruk'a mutluluk dolu bir tebessüm atmıştı. Hüseyin'le yaptığı konuşma çoktan aklından uçup gitmişti. Bir yandan da hüzünleniyordu çünkü annesi sağ olsaydı o da bu olayın mutluluğunu yaşayabilirdi. Yeniden babasıyla güzel bir hayatları olabilirdi.

Otobanda biraz gittikten sonra normal çevre yoluna çıktılar. O ana kadar seyredilecek fazla bir şey olmadığı için arka koltukta Berna ile sohbet ediyorlardı. Otomobili Faruk sürüyordu. Babası yanındaydı.

"Burası Selçuk..." dedi Berna. Bir yerleşim yerine girmişlerdi. "Pek çok tarihi eserle doludur. Biraz ileride Efes Antik Kent'i ve Meryem Ana Kilisesi bulunur."

"Başka bir gün de buraya geliriz!" dedi Faruk aynadan ikisine bakarak. "Büyük bir alan... Gezebilmek için daha erken gelmek lazım."

Zehra etrafını izliyordu. Selçuk ilçesi parke taşlı yolları ve yol boyu göze çarpan tarihi eserleriyle çok egzotik ve modern görünüyordu. Kendi ülkesinde böyle yeşil yerleşim yerleri bulmak çok zordu.

Selçuk dışına çıktıktan biraz sonra Efes Antik Kenti'nin önünden geçtiler. İlk giriş kapısında bile bir sürü turist otobüsü park edilmişti. Oradan biraz uzaklaştıktan sonra virajı bol olan bir yola girdiler. Bir süre sonra deniz gözükmeye başlamıştı. Sonunda kıvrımlı yolları takip ederek Kuşadası ilçesine geldiler.

İlçenin girişinden itibaren deniz hep sağlarında onları takip etti. Pazar günü olması sebebiyle güzel havayı bahane edip gelen bir sürü insan vardı. Çevre illerden geldikleri, plakaların çeşitliliğinden belliydi.

Faruk otomobili yol kenarındaki uygun bir boşluğa park etti. Şans onlardan yanaydı. Güneşli, güzel havada hep birlikte yürüyerek ilerlediler. Kalabalık sahil şeridini takip ederek şehir merkezine gidiyorlardı. Zaten bir kilometre bile yoktu. Zehra oldukça neşeliydi. Neden olmasındı ki? Babası sağ salim kurtulmuştu. Bunun verdiği keyif gözlerine, gülümsemesine yansıyordu. Berna ile denize karşı bol bol *selfie* çektiler. Genç kızın bakışları arada sırada Faruk'a kayıyordu. Sonra ona içten bir şekilde gülümsüyordu.

Bu gülümsemelerin çoğunu Zuhal Hanım yakalamıştı. Aslında pek garipsemiyordu. Oğlunun da Zehra'ya özel ilgi gösterdiğini, dengesini kaybetmesin diye elini kolunu tuttuğunu, onu kalabalık içinde korurcasına yönlendirdiğini ve gözlerinin hep onun üzerinde olduğunu fark etmişti. Tabii ki bunların hepsini gizlice yapıyordu oğlu. Çok belli etmeden, kontrollü bir dikkatle ve içten bir şekilde ilgileniyordu. Zuhal Hanım artık ikisi arasındaki elektriği gördükçe şaşırmıyordu. Hatta gülümsemeye başlamıştı.

Galiba gökten düşen bu ferah yağmur damlası çağlayanına kavuşmuş, durulacağı akarsuya doğru coşkuyla ilerliyordu.

Deniz kenarındaki lokallerden birinde önce birer bardak çay içtiler. Kısa mesafe yürümelerinin getirdiği hafif yorgunluğu da böylece gidermiş oldular. Deniz kenarından ayrılıp daha hareketli olan şehir merkezine girdiler. Zuhal Hanım ve Levent Bey el ele tutuşmuşlardı ve belli ki bunu göstermekten hiç utanmıyorlardı. Önde ise üç genç yürüyordu. Bulundukları cadde cıvıl cıvıldı. Her türlü dükkân sağlı sollu konumlanmıştı. Halıcılardan kuyumculara, kıyafet satanlardan gösterişli lokantalara kadar her şey vardı.

"Yazın bazen yürünmeyecek kadar kalabalık olur," dedi Faruk, genç kıza. Omuzları ve kolları arada sırada birbirine değiyordu. Hüseyin'in yaptığı gibi bilinçli olmasa da Zehra da Hüseyin'de olduğu gibi kaçınmak için hiçbir çaba

harcamıyordu. Genç adama yakın olmak güzeldi. Hem çekineceği ne kalmıştı ki? Adam vücudunun en özel bölgesini bile okşayıp dudaklarıyla işgal etmemiş miydi?

O anların hatırasıyla elinde olmadan ürperdi. Bu akşam devamını ister miydi acaba? Ya isterse kendisi ne yapardı? Parlayan gözleri genç adama çevrildi. Faruk da aynı anda ona bakmıştı. Genç kızın neden gülümsediğini anlayamasa da gözlerinden yansıyan ışık karşısında o da gülümsedi.

Zaman güzel güzel akıyordu. Birkaç şey aldılar. Hem Berna hem de Zehra başlarına geniş kenarlı şapkalar almışlardı. Bir ara Zehra kuyumcuların önünde takıldı kaldı. Bakışları vitrindeki yüzüklere kaymıştı. Bunu sadece Faruk fark etti. Zaten gözü sürekli genç kızın üzerindeydi. Onu koruma içgüdüsü ile böyle yaptığını kendisine telkin edip duruyordu.

"Hoşuna giden bir tane var mı?" diye sordu.

Zehra başındaki yeni beyaz şapka ile çok hoş görünüyordu. Beyaz pantolon ve beyaz bluzu ile tehlikeli derecede uyumlu ve çekici olmuştu. Yeni alınan krem montu ise o güzelliği daha da pekiştirmişti.

"Hayır, bakıyorum sadece..."

"Neden?"

"Bakıyorum işte! Sebebi mi olması lazım?"

"Tabii ki! Almak istediğin bir şey var mı peki?"

"İstesem de alamam. Çok pahalıdır bunlar." Dönüp ona gülümsedi. "Apartmanda karşılaştığım insanların artık dikkatini çekmeye başladım. Belki bir yüzük dikkatlerini dağıtır diye düşündüm bir an."

"Öyle mi?"

"Evet hatta ikinci kattaki hemşire kadın, bizi bir akşam oturmasına davet etti."

"Kabul ettin mi?" diye sordu Faruk hafif bir alayla.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Ne var ki? Komşularımızla iyi ilişkiler geliştirmen güzel olur."

"Ben yalan söylemeyi sevmem. Nişanlı değilken nişanlıymış gibi nasıl davranırım?"

Faruk yanaklarını şişirdi. "Of! Senin için her şeyi yaparım ama gerçekten nişanlanmak..." Sustu.

"Ben de senden öyle bir şey istemiyorum zaten!" dedi Zehra hafif ters bir sesle.

"Fakat oraya doğru gidiyoruz. Bir süre yalan söylesen ne olur ki?"

"Yalan yalanı çeker. Yalanın gölgesinde yaşamak zordur."

"Ya gerçekten nişanlansak? Bir süre için yani?"

"Bu da yalanın bir başka türü olmaz mı? Anneni, babanı da kandırmış oluruz. Ayrıca onlar hemen evlenmemiz için baskı yapmaya başlarlar."

Faruk düşünceli bir şekilde dükkânın vitrinindeki yüzükleri süzdü. Zehra yoluna devam etmişti. Birlikte vitrinin önünden ayrılıp diğerlerinin arkasından yürümeye başlamışlardı. Zuhal Hanım durup bir hediyelik eşya dükkânına girince Faruk yine ona döndü.

"Peki, bizimkiler bugün tam zamanında gelmeselerdi ve biz..." Sustu bir an. Gözünün ucuyla etrafına bakındı. Sözlerini duyacak kimse olup olmadığını kontrol etti. Özellikle Berna'nın uzakta olduğunu görünce rahatlayıp cümlesini tamamladı. "Biz daha ileri gitseydik ne olacaktı?"

Zehra ona bakmadan, gözleri başka bir noktadayken merakla sordu. "Ne kadar... ileriye giderdik?"

"Sen izin verdiğin kadar!" Bakışları onun duru güzellikteki yüzünde gezindi. Artık yaraları pek belli değildi. Aldığı birkaç kilo öncelikle yüzünde işe yaramıştı. Yanakları dolgunlaşınca bahsini duyduğu güzelliği ortaya çıkmaya başlamıştı. "Ve sonuna kadar gitmeme izin verecek gibiydin..." diye ekledi. "Öyle değil mi?"

Zehra irileşmiş gözlerini ona çevirdi. Yeşillikleri küçük bir ayıplamayla doluydu. "Dudaklarına sahip olsaydın ben de şimdi böyle utanmak zorunda kalmazdım!"

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Gitti!" dedi Zehra. Hiç duraksamadan cevap vermişti. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yine de bu utanmama engel değil. Görmediğin bir yerim kalmadı. Bir daha yapacaksan karanlıkta olmasını tercih ederim."

Faruk kurşun yemiş gibi irkildi. Bu cesur ve kışkırtıcı sözler karşısında gözleri kısıldı. "Sorun yok mu yani?"

Zehra kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Varmış gibi mi davranıyorum? Hayal bile etmediğim kadar güzeldi. Sonuna kadar gitmeni istedim gerçekten. Sayende o anlarda aklımı kaybettim."

"Sonrasında evlenmeyi istemez miydin?"

Zehra durup düşündü bir an. Ardından omuz silkti. "İsterdim elbette ama bunu sana söylemezdim. Böyle bir talebim olmazdı."

"Neden?"

"Çünkü sana değer veriyorum. Gelecekle ilgili planlarını, evlilikle ilgili düşüncelerini biliyorum. Arkadaşlığımızın bozulmasını istemem. Sevişmemiz, benim için yaptığın onca şeyden sonra sana ödediğim küçük bir bedel olurdu."

Faruk'un çene kasları, dişlerini sıktığını belli edercesine hafifçe dalgalandı. "Bedel mi?"

"Suriye'nin bir kasabasında büyümüş olsam da o kadar tutucu değilim. Sevişseydik eğer benim de kabahatim olduğunu bilirdim. Evlenmek istemeyen bir adamı zorla evlenmeye zorlamazdım."

"Bu sözlerinle bana cesaret verdiğinin farkında mısın?"

"Sen hep cesurdun!" dedi Zehra tatlı bir sesle.

"Bu gece yine baş başa kalacağımızı biliyorsun, değil mi?"

"Bu bir uyarı mı?" diye sordu genç kız. Dudaklarında bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Bakışlarını kaçırdı. Berna ileriden onlara doğru geliyordu. Elinde yeni alınmış şık bir el çantası vardı. "Sana karşı zaafımı hiç gizlemedim," dedi Zehra çabucak. "Hayatın kısa ve anlamsız olduğunu çok acı deneyimlerle öğrendim. Sadece beni hamile bırakma yeter. Öyle bir talihsizlikle baş edemem."

Berna yanlarına gelmişti artık. Elindeki çantayı kaldırdı. Mavi renkli, üzeri küçük taşlarla süslenmiş genç işi bir çantaydı. "Zehra, şuna baksana! Çok güzel değil mi? Fiyatı da uygun. Sen de ister misin?"

"Bir benzeri bende var," dedi genç kız. "Yeni aldık. Sen güle güle kullan."

"İçeride çok hoş kıyafetler de var. Annem bir iki şey aldı."

"Benim yeni kıyafetlerimi tüketmem bir ayımı alır. Abine daha fazla masraf olmasın. Parasını ödemekte inat ediyor hep!"

"Bu iyi bir şey!" dedi Berna da keyifle. "Böyle cömert erkekler bulmak zordur. Şanslısın! Fırsatı değerlendirip istediklerini almasını sağla."

Zehra başını salladı gülümseyerek. "Öyle ama o benim ne sevgilim ne de kocam. Yanlış olur..."

"Yanlış olmaz! Baksana, adam yanından bir an olsun ayrılmadı. Seni sevgilisi gibi gördüğü belli!"

"Ben hâlâ buradayım!" dedi Faruk söylenerek. "Söylediklerinizi duyuyorum." Berna gülerek yanlarından uzaklaşmıştı. Bitişikteki bir başka dükkân ilgisini çekmişti. Orada da güzel hediyelik eşyalar vardı. Faruk onun uzaklaşmasıyla tekrar Zehra'ya baktı. "Belki... bu gece *sevgili* seviyesine level atlayabilirim. O yüzden almak istediğin bir şey varsa alabilirsin," dedi yavaşça.

Zehra başını iki yana salladı. "Böyle konuşunca da kendi menfaati için sevişmeyi kabul etmiş bir kız gibi hissettim. Gerçekten bir şeye ihtiyacım yok." Eli beyaz şapkasına gitti. "Bu hediye yeterli. Çok sevdim."

Ondan sonraki süreçte, caddedeki dükkânları yavaş yavaş gezmeye devam ettiler. Zaman ilerliyordu. Güzel bir lokantaya oturup nefis pişirilmiş çipura balıklarını yediler. Yanında getirilen kalamar ve fava[27] ise ayrı bir lezzetteydi.

[27] Bakla ezmesi. (e.n.)

Zehra mutluydu. Nasıl olmasındı ki? Babası sağdı bir kere. Bu hiç aklından çıkmıyordu. Üstelik kendisine tamamen sevgiyle yaklaşan güzel insanlarla birlikteydi. Hayatı düzene girmişti. Arada sırada bakışları Faruk ile çakışıyordu. Onunla sevişme kararında hiçbir tereddüt ve endişe yoktu. Elinde olan her şeyi bu özel genç adam için feda edebilirdi. Buna canı da dâhildi! Vücudunu ona açmak ve sonuna kadar gitmek o kadar büyük bir bedel sayılmazdı. Üstelik kendisi de istiyordu. İçinde hâlâ şişmiş bir sızı vardı. Kazara bile genç adama dokununca bu sızı yeniden kendisini belli ediyordu.

Bir süre daha Kuşadası'nda kaldılar. Hava kararmıştı. Deniz manzaralı sıcak bir lokalde içtikleri kahvelerden sonra geri dönüş vakti geldi. Erkekler ellerinde alışveriş poşetlerini tutarken kadınlar gayet rahattı. Fakat temiz hava onları hafifçe çarpmıştı. Sessizdiler. Gece ışıklarıyla süslü deniz kenarında birkaç fotoğraf daha çekildiler.

Berna, anne ve babasının fotoğrafını çektikten sonra aniden abisiyle Zehra'ya dönmüştü. Faruk ve Zehra arkalarını denize vermiş, yan yana duruyorlardı.

"Sokulun biraz!" demişti Berna.

Berna'nın uyarısı ile genç adam kolunu Zehra'nın omzuna atıp onu kendisine çekti. Hatta biraz fazlaca çekince Zehra neşeli bir şekilde kıkırdamıştı.

"Dur!"

"Kızın kemiklerini kıracaksın, oğlum!" dedi Levent Bey söylenerek.

"Zaten bir lokma canı var!" diye mırıldandı Zuhal Hanım.

Fakat Faruk kolunun baskısını pek azaltmamıştı. Zehra da mecburen kolunu genç adamın beline attı. Gözlerini ona çevirdi. "Annenin, babanın yanında uslu dursan olmaz mı?" diye fısıldadı.

O sırada Berna cep telefonuyla birkaç poz çekmişti bile. Herkesin gördüğünü elbette cep telefonunun vizörü de görmüştü.

Yakışıklı erkeğine aşkla bakan güzel bir genç kız!

Ekranda çektiği görüntüye bakan Berna gülümsedi. Annesini dürtüp gösterdi. Kadının dikkatli gözleri bu fotoğraf üzerindeki ayrıntıyı kolayca fark etmişti. Zaten çekim anında canlısını birebir görmüştü ama bunun kanıt olarak elle tutulur olması ilginç olmuştu.

Aşk, gözle görülür bir hâl almıştı.

Dönüş yolu genellikle havadan sudan konuşmalarla geçti. Faruk'un işleri hakkında konuşmaları tabii ki daha yoğunlukluydu. Genç adam yeni bir kamyonet alma niyetinden bahsetti. Nakliyenin bir geleceği olduğundan bahsediyordu.

Birkaç dakikalık kısa bir suskunluk oldu. "Baban buraya gelirse ne yap-

Bu soru gün boyu Faruk'un da aklında gezinmişti. Aynadan arkada kalan genç kızın yüzünü görmeye çalıştı.

"Şimdilik ne yapabiliriz bilmiyorum..." dedi genç kız tereddütlü bir sesle. "Düşünmek için zaman olmadı. Sanırım o gelince ayrı bir ev tutarız. Çalışmak ister belki. Bilmiyorum..."

"İş konusunda yardımcı olabilirim."

"Teşekkür ederim. Öncelikle bir iyileşsin de sonra kendisi karar verir artık."

"Oradaki malı mülkü ne yapacaksınız? Durumumuz iyi demiştin. Ev sizin miydi?"

"Evet ama bu günlerde, oralardaki hiçbir şey çok değer etmiyordur sanırım."

"Peki ya Suriye'de kalmak isterse?" diye can alıcı bir soru sordu adam. "Orada köklü bağları var sonuçta. Sen de ülkene dönmek ister misin?"

Genç kızın gözleri ayna üzerinden Faruk'un bakışları ile karşılaştı. Kalbi sızladı. Bir yanda kendi canı, kanı, biricik babası; diğer yanda ise her şeyini feda edecek kadar önem verdiği bu çocuk ruhlu güzel adam!

Hafif bir nefes aldı. Gözlerini kaçırdı. "Evet..." dedi yavaşça. "İsterim."

Faruk irkilmişti. Bu seçenek hiç aklına gelmemişti. Zehra'nın kendi ülkesine dönmek istemesi çok doğaldı ama yine de hoşuna gitmemişti.

Eve kadar konu değişti. Kapının önünde durduklarında Zehra nazik bir ev sahibi gibi onları içeriye davet etti.

"Bir çay veya kahveye ne dersiniz? Hatta gece de burada kalabilirsiniz."

"Sağ ol, kızım. Gidelim biz..." dedi Zuhal Hanım. "Hafta başı sonuçta. Yarın yapacak iş güç çok. Fakat sizi mutlaka bekliyoruz, tamam mı?"

Hepsi arabanın dışına çıkıp vedalaştılar. Faruk şoför koltuğunu babasına bıraktı. Zuhal Hanım da Zehra'yı ve oğlunu öptükten sonra ön koltuğa geçmişti. Berna her zamanki sıcak hâliyle Zehra'ya sarıldı.

"Sakın gitme," diye fısıldadı yanağından öperken. "Bu ülke seninle daha güzel oldu. Bazılarımızın hayatına bir anlam getirdin."

Zehra sadece gülümsemişti.

Onları yolcu ettikten sonra iki genç apartmandan içeriye girdiler. Asansörle kendi katlarına çıkarken sessizdiler. Ev sıcak ve alıştıkları gibiydi. Montlarını çıkardıktan sonra bile konuşmadılar. İkisi de düşünceli görünüyordu.

Montunu asan Zehra geriye döndüğünde, hemen arkasında onu süzen genç adamla karşılaştı. "Çay hazırlayayım mı?" diye sordu gülümseyerek. Kaşları hafif bir muzurlukla kalktı. "Yoksa sözümü hemen tutmamı mı istersin?" Neyi kastettiği belliydi.

"Bana verilmiş bir sözün yok!" diye söylendi genç adam. "Şimdilik çayı tercih ederim." Canı sıkkın gibiydi. Bir süre onun anlamlı yüzüne baktı. "Demek ülkene gitmeyi düşünüyorsun?" diye soruverdi birden.

Zehra onun neden bahsettiğini anlamıştı. "Henüz ortada alınmış bir karar yok."

"Ama baban orada kalırsa... sen de gideceksin?"

"Gitmek zorundayım..."

"Bunca kazanımdan sonra mı? Bence onu buraya gelmeye ikna etmelisin."

Zehra ona sokuldu. Eli geniş göğsünde gezindi hafifçe. "Seninle... zaten her türlü ayrılacağız..." dedi yumuşak bir sesle. "Babam buraya gelse bile bu evde seninle kalamayız. Yeni bir düzen kurmamız lazım."

"Bunu biliyorum. Yine de hayatın oradakinden daha güzel olur. Bir geleceğin olur burada. Daha iyi fırsatlar, daha iyi bir iş imkânının olur. Orada kimseniz kalmadı. Burada size destek olacak bir sürü insan var. Ben varım!"

"Çok iyisin!" Zehra iyice ona sokulmuştu. "Ben de senin gibi düşünüyorum ama babam ne derse onu yapmak zorundayım."

"Onu ikna edebilirim..."

"İtiraz etmem..." dedi genç kız gülümseyerek. Hafif bir nefes aldı. "Senden... ve ailenden ayrılmayı ben de istemiyorum. İyi şeylere alışmak o kadar kolay ki! Fakat burada kalsak da seninle zaten daha az görüşeceğiz. Zamanla beni unutacaksın. Bu gece sevişsek bile ileride beni seksi seven, zayıf bir göçmen kız olarak hatırlayacaksın. Tıpkı hayatına giren ve çıkan diğer kadınlar gibi olacağım."

"Ben aynı kanıda değilim. Sürekli gözümün önünde olmanı isteyeceğime eminim." Genç adamın sesi kesindi.

"Sevgili olarak mı dostun olarak mı?" dedi Zehra gülümsemeye çalışarak.

"Seninle sevişirsek dostluğumuz yara alır mı? Her ikisi de aynı anda olamaz mıyız?"

"Hiçbir fikrim yok..." Kollarını boynuna dolayıp parmak uçlarında yükseldi. Kendisini öpmesini ister gibi sokuldu âdeta. "Ama deneyebiliriz."

Faruk da onun beline sarılmıştı. "Pişman olmayacak mısın?"

"Sana ait hiçbir konuda pişmanlığım olamaz."

Bakıştılar bir an. Bu sözlerin gerisindeki anlamı genç adam yanlış anladı. Sonra onun ince belini serbest bıraktı. "Bu konuyu düşünmem lazım," dedi kendisini geri çekerek.

Zehra biraz şaşırmıştı. "Neden? Neyi düşüneceksin ki?"

"İlk erkeğin olmak hoşuma gider ama bunun minnet duygusuyla olması canımı sıkıyor."

"Minnet mi?" diye sorarken gülümsemeye çalışmıştı Zehra.

"Evet!" Genç kızdan uzaklaştı. "Hadi çayımızı demle sen. Ben de bir duş almak istiyorum. Öğlenden beri her yerim gergin zaten. Belki ılık duş iyi gelir."

Reddedilmek Zehra'yı şaşırtmıştı. Onun banyoya doğru uzaklaşmasını izledi. Minnet duygusu derken ne demek istemişti ki?

Mutfağa geçti. Elektrikli ocağın düğmesine bastı. Üstündeki demliğe de bir poşet çay bıraktı. Birkaç damla da soğuk su akıttı üstüne.

Belini mutfak tezgâhına dayadı. Aklı Faruk'taydı.

Ani bir kararla elektrikli ocağı kapattı. Hızlı adımlarla mutfaktan çıkıp banyoya yürüdü. Kapısı aralıktı. Su sesi geliyordu. Yavaşça ittirip içeriye girdi. Bir kenardaki askıda genç adamın kıyafetleri duruyordu. Dipteki cam bölmede suyun altında duran iri bedeni gördü. Net değildi ama yeterince dikkat çekiciydi. Kendisinin geldiğini fark etmemiş gibiydi.

Çabucak bluzunu çıkarıp Faruk'un kıyafetlerinin bulunduğu askıya astı. Pantolonunu indirdi. Ardından sütyeni ve külotu da aynı askıda yerini aldı.

Gidip geniş duş kabininin önünde durdu. Şimdi onu daha net görebiliyordu. Bolca akan suyun içinde sırtı kendisine dönüktü.

"Bana da yerin var mı orada?" diye sordu heyecandan titreyen bir sesle.

Faruk duşun altında, başından süzülen sular yüzünden bu hafif soruyu ancak duymuştu. Sabunlarla kaplı vücudunu duruluyordu. İrkildi. Sonra yavaşça döndü. Kabinin kapısını araladı. Bir miktar basınçlı su kapıdan dışarıya, Zehra'nın çıplak ayaklarına doğru sıçradı. Şaşkınca genç kızın çıplak olduğunu fark etti.

Kapıyı yavaşça, tamamen açtı genç adam.

Zehra sorusuna cevap beklemeden kabinin içine adım attı. Sonra kayar kapısını çekip tekrar kapattı. Genç adama baktı. Gözlerinde tatlı bir teslimiyet, ılık bir gülümseme vardı.

"Sus ve lütfen beni utandırma..." diye fısıldadı ona. "Eğer gitmemi istersen gerçekten utanırım. Üstelik bu su cidden soğukmuş!"

Faruk onun istediği gibi sessizdi. Gözleri genç kızın sevimli yüzünden çıplak vücuduna kaydı. Diri göğüslerinden sular süzülmeye başlamıştı. Uçlarının taş gibi sertleşmiş olduğu hemen görülüyordu. Bunlar kendisi için mi böyle olmuşlardı yoksa serin suyun etkisi yüzünden miydi?

Zehra genç adama iyice sokuldu. Üşümüş gibiydi.

"Gerginliğini alacak daha eğlenceli ve sıcak bir yöntem önerebilir miyim sana?" Göğüslerini onun sabunlu göğsüne hafifçe yapıştırdı.

"Hata yapıyorsun!"

"Hiç umurumda değil..." Bir eli geniş göğsüne dokundu. Kaslarının üzerinde gezindi. Parmak uçlarıyla sular süzülen tenini usulca okşadı. Artık

cildinde pek sabun kalmamıştı. Oradan kalın kollarına, biçimli kaslara doğru okşayarak ilerledi. "Çok güzelsin, biliyor musun?" dedi içtenlikle. "Fazla güzel..."

Onun yanında narin kalmıştı. Boyu yeterince uzun değildi. Vücudunu o atletik vücuda iyice yapıştırdı. Karnının altında normal olmayan bir temas hissedince ürperdi. Sert, pürüzsüz bir temastı. Gözleri irileşti.

"Hâlâ gergin misin yoksa?" diye muzipçe sordu.

"Sayende..."

Zehra yutkundu. Biraz geri çekildi. Saçlarından süzülen bolca suya rağmen uzun kirpikleri, gözlerini kuru tutuyordu. Meraklı bakışları aşağıya kaydı. Nefesini tuttu. Gördüğü şey onun için çok özeldi. "Evet, gerginmişsin..." dedi yavaşça. Normalde korkutucu olan bu uzun şeyi görsel olarak muhteşem bulması normal miydi?

Ne kadar güzeldi! Güçlü ve istekli!

"Dokunabilir miyim?" diye masumca sordu. Bunu gerçekten istiyordu.

"Sevgili olacaksak bunu sorman saçma olur!" dedi Faruk küçük bir sıkıntıyla. "Ama dost kalacaksak dokunmanı tavsiye etmem."

Genç kızın eli bir anlık tereddüdün ardından aşağıya kaydı. "Ufak tefek dokunuşlarla bir şey olmaz demiştin..." diye fısıldadı. Sesi kararlıydı. Faruk ona engel olamadı. İnce parmakları önce ürkekçe gergin ucuna dokundu. Kıpırdamadan kaldı birkaç saniye. Sonra titreyen parmak uçları kadife dokulu çevresinde gezindi. Genç adam gerçekten gerilmişti. Onun etkilenmesi genç kıza daha da cesaret verdi. Parmaklarıyla sıkıca kavradı. Avucunun zorlukla sardığı şey, düşündüğünden de büyüktü.

Ve gitgide sertleşiyordu!

Faruk da direnmeyi bırakmış gibiydi. Elleri istemsizce kalktı. Genç kızın boynunun kenarını, narin omuzlarını, diri göğüslerini okşamaya başlamıştı. Islak teninde gezinen parmakları nadide bir sanat eserine dokunur gibi özenliydi.

Saniyeler sonra Zehra uzanıp ılık suyu kapattı. Gözleri, genç adamın gözlerindeyken yavaşça önünde eğildi. Dizlerinin üstüne çökerken dudaklarını elinde tuttuğu canavarın ucuna yaklaştırdı.

"Sıra bende!" diye fısıldadı.

29. BÖLÜM
KARAR ZAMANI

Faruk onun dudaklarının baskısına uzun süre dayanamayacaktı. Zehra acemice de olsa resmen kendisine işkence yapıyordu. Sanki öğlen yatakta olanların intikamını alıyordu. Elinde olmadan bedenini gerdi. Kalçalarını sıktı. Nefesi sıklaşmıştı. Genç kızın dudaklarının sıcak baskısından kurtulmalıydı.

"Dur!" dedi zorlukla.

Zehra yarı kapalı gözlerini ona çevirdi. Durmak istemiyor gibiydi. Sonunda dudaklarını geri çekti. "Ne oldu?" diye sordu ürkek bir masumlukla. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Fazlasıyla gitti ama... engel olamayacağım bir noktaya sürükleniyoruz."

"Engel olma sen de!" Zehra yeniden dudaklarını uzattı. Tadını aldığı sertlik, dokusunun mükemmelliği, kıvrımlarının özel biçimi hoşuna gitmişti. Onu öptükçe bütün vücudu sahiplik duygusuyla ürperiyordu. Şu an için bu güzel, sert şey kendisine aitti. Bir erkeğe bunu yapabileceğini hayal bile edemezdi. Filmlerde mide bulandırıcı gibi gözükse de sevdiği adamla yapınca fazlasıyla özeldi. Üstelik Faruk tüm işi ona bırakıp zorla baskı yapmadığı için ne kadarını ağzında gezdireceğine yine kendisi karar veriyordu. Böylece bu yabancı sertliğin baskısıyla midesi bulanmıyordu.

"Mesele şu an değil!" dedi Faruk. Genç kızın yüzünü tutup dudaklarının temasını kesti. Ellerini aşağıya, ince kollarına doğru indirdi. Onu yavaşça ayağa kaldırdı. Gözlerinin içine baktı sıkıntıyla. "Hayatımın en büyük ikilemi içindeyim."

Zehra bilinçsizce dudaklarını yaladı. Güzel yeşil gözleri hiç anlamıyormuş gibi bakıyordu. O kocaman gövdeye sokulurken eli yeniden genç adamın hâlâ istekli olan kalın organına uzandı. Nazikçe yakalamıştı. "Niye? Sonuna kadar devam edebilirdim."

"Hayır, ben devamını istiyorum. Gerçek bir sevişmemiz olsun istiyorum..."

Genç kız başını eğdi hafifçe. "Ona da tamam demiştim ya!" diye mırıldandı biraz utanarak.

"Evet ama... ben senin kadar cesur değilim!"

"Ben cesur muyum?" Öyle olduğunu ispat edercesine avucundakini güçlü bir şekilde okşadığının farkında değildi. Göğüslerini ona sürttüğünün de!

"Sen gördüğüm en cesur kızsın!" dedi Faruk ciddi bir sesle. "Şu ana kadar yaşadıkların herkesi çoktan pes ettirirdi."

"Ben de pes etmiştim," dedi genç kız gülümseyerek. "Tabii sen karşıma çıkana kadar!"

"Ben beyaz atlı prensin değilim, Zehra! Senin kadar cesur da değilim. Sevişmemiz önemli bir sorumluluk almamıza sebep olacak."

"O niye?"

"İlk erkeğin olarak ikimizin de kafası karışacak..."

"Anlamadım?"

"İlişkimiz bozulacak..."

"Belki bu gecelik öyle olacak ama sana hiçbir sorumluluk yüklemiyorum ki ben! Yarın hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz."

"Buna inanıyor musun gerçekten?"

Zehra bir an düşündü. "Siz erkeklerin öyle davranabildiğini okumuştum bir yerde. Sizin için seks ve sevgi farklı şeyler... Sen de zaten benzer şeyler söylemiştin. Seni anlıyorum. Bağlanmak istemiyorsun. Ben de elimden geleni yaparım. Seviştik diye sana asılmam."

"Sonra bana kızmayacak mısın yani?"

"İçimde şişen devasa bir ateş var. Böyle azgın kadınlar gibi davrandığım için utanıyorum ama onu sadece senin söndürebileceğini biliyorum. Sadece şu anı yaşamak istiyorum. İlk erkeğimin sen olmasından daha doğal ne olabilir ki?"

"Zehra!" diye uyardı onu Faruk.

"Ve evet, sana kızmayacağım. Söz! İlgisiz davranırsan da darılmayacağım. Minnet duygusuyla değil, kendim istediğim için seninle sevişmek istiyorum"

Gözleri birbirine takıldı kaldı bir an.

"Emin misin?" diye mırıldandı Faruk. "Bunun geri dönüşü olmayacak, Zehra! Evlenmek yok! Bir söz yok! Sadece seks! Belki de sadece... bu gece!"

Zehra yutkundu. Gözleri süzüldü bir an. "Kendimi kötü hissettim şimdi gerçekten. Seni sanki zorluyorum gibi geldi."

"Bir erkek olarak sana karşı sorumluluk hissediyorum!"

"Hiçbir sorumluluk almayacaksın!" diye itiraz etti genç kız. Dudaklarında çekinik bir gülümseme belirdi. "Belki... şimdilik birazcık sorumluluk alabilirsin." dedi sonra. "İlk seferimin güzel olmasını sağlar mısın? Unutulmaz olmasını... Senden ayrıldıktan sonra bile seni unutmak istemiyorum. Dünyanın öbür ucuna da gitsem seni hafızamda yaşatmak istiyorum."

Genç adam elinde olmadan gülümsedi. Bu sözler bir buzu bile eritebilirdi. İçindeki tedirginliğe rağmen o da devam etmek istiyordu. Şu anda onu reddederse dünyanın en ahmak adamı sayılacağından emindi.

"Önce durulanıp şu üstümüzdeki sabunlardan kurtulalım," dedi yavaşça. Kendi bedeninde hâlâ sabun parçaları vardı. Birazı da Zehra'ya bulaşmıştı. Elini uzatıp duş armatürünün kolunu havaya kaldırdı. Aniden ve bolca akan ılık su, ikisinin de gergin vücuduna hızla çarptı.

"Ay!" diye bir çığlık attı Zehra. "Soğuk bu!"

Ve hemen genç adama sıkıca sarıldı. Su birkaç saniye sonra ısınmış olsa bile ona sarılmaktan vazgeçmedi. Kocaman bir el belini, sırtını, kalçasını okşuyordu. Zehra onun kollarında öylesine huzurluydu ki bir kedi gibi mırıldanmak geliyordu içinden. Yanağını göğsüne yaslamış, gözlerini yummuştu. Göbeğinin hizasındaki o kalın ve sert baskı aldığı keyfi artırıyordu. Çünkü bu sayede hâlâ istendiğini anlayabiliyordu.

Su başlarının üzerinden aktıkça bedenlerine bulaşmış son sabun parçaları da kayıp gitti. Faruk onu çevirdi. Şimdi sırtı olduğu gibi genç adama değiyordu. Bu da çok güzel bir pozisyondu. Kocaman elleri önden ıslak göğüslerinde, dümdüz göbeğinde gezinip duruyordu. Genç adam onu incitmek istemiyormuş gibi yumuşaktı. Isınmış suyun altında genç kızı bizzat avuçlarıyla okşayarak durduladı. Şimdi artık ikisi de ıslak ama tertemizdi.

Genç adam suyu kapatıp kabinin kapısını yana doğru çekti. "Bekle bir saniye!" Dışarıya çıkıp paspasa bastı. Askıdaki büyük bornozuna uzanıp giydi. Bir baş havlusuyla yüzünü ve saçlarını öylesine kuruladı. Hepsi birkaç saniye sürmüştü. Sonra tıpkı bu banyoda onu yıkadığı ilk gece olduğu gibi kaymadan çıkması için genç kızın elini tuttu.

"Gel bakalım, akrep kızı..."

Zehra da onun elini sıkıca tutarak adımını dışarıya atmıştı. Yüzünden süzülen sularla çok çekici görünüyordu. Faruk, genç kızı raftan aldığı büyük bir havluyla sardı. Biraz kuruladıktan sonra üst kısmını becerikli bir şekilde göğsünün ortasında sıkıştırdı. Bir baş havlusuyla da önce ıslak kirpiklerini, göz çukurunu, yanaklarını, dolgun dudaklarını ve inatçı çenesini kuruladı. Tüm bunları âdeta severcesine, yavaş yavaş yapıyordu. Bir damla bile makyajı olmayan Zehra'nın yüzüne hayranlıkla bakıyordu. Sonra saçlarını ve kemikleri belliyken bile seksi görünen narin omuzlarını kuruladı. Sıra ıslak saçlarına gelmişti. Onları da birkaç saniye kuruladıktan sonra havluyu saçına ustalıkla doladı.

"Bunu... kaç kadına yaptığını sormaya korkuyorum!" dedi Zehra yüreğindeki bir kıskançlıkla. "Çok becerikli sin."

Faruk havluyu saçına iyice sıkıştırmıştı. "Sadece sana!" dedi gülümseyerek. Ve sonra aniden eğilip havluya sarılı bedenini kucakladı. Hiç ağırlığı yokmuş gibi kollarına almıştı.

"Düşeceğiz!" dedi Zehra neşeli bir gülümsemeyle. Kollarını boynuna doladı.

"Bana güven."

"Sana hep güvendim ben." Bu sözün ödül karşılığı, genç adamın verdiği minik bir öpücük oldu.

Birlikte yatak odasına geçtiler. Faruk lambayı yakmadı. Henüz perdeler çekilmediği için içerisi loştu. Üstelik koridorun ışığı yatağa vuruyordu. Zehra'yı yumuşakça yere bıraktı. Sonra üzerindeki nemli havluları çekip aldı. Zehra bir anda yine çırılçıplak kalmıştı. Loş ışıkta bile beyaz bedeni ışıldıyordu.

"Çok güzelsin..." dedi genç adam içtenlikle. Elinde tuttuğu havluları bir kenara bıraktı. Eli yumuşakça bir göğsüne kapandı. Okşayarak üzerinde gezindikten sonra diğer göğsüne geçti. Hemen sertleşen uçlarını parmaklarıyla zorladı. Zehra nefesini tutmuştu. Bir süre okşadıktan sonra çıplak bedenini nazikçe yatağa doğru ittirdi. Genç kız yatağın kenarına oturunca da kendi üzerindeki bornozun önünü açtı.

Zehra iri gözlerle onun bornozunu çıkarmasını ve yere bırakışını izledi. Loş oda, kaslarını daha belirgin yapmıştı. Geniş omuzları muhteşemdi gerçekten. Göğüs kaslarının kıvrımları ve altındaki karın adaleleri çok belirgindi. Dar kalçaları çok erkeksiydi. Daha da erkeksi olan şey ise ön tarafında gergince duruyordu. Karanlıktan o da nasibini alsa da boyutu sanki daha da büyümüş gibi görünüyordu.

Korkması gerekirdi ama... korkamayacak kadar onu güzel buluyordu. Elini uzatıp özenle yakaladı. Tatlı bir sıkılıkta sardıktan sonra hafifçe çekti. Kendi yüzü de ona doğru yaklaştı. Dudakları elindekinin sert ucuna dokunurken gözlerini genç adama çevirdi.

"Devam etmemi mi istiyorsun?" diye sordu. Belki de banyoda yarım kalan işi bitirmesini istiyordu. Bu konularda çok tecrübesiz olduğu için ne yapacağını bilmiyordu. Bir erkeğin ne isteyebileceğini de bilmiyordu. Gergin ucunu dudaklarının arasına alırken tek istediği onu memnun etmekti.

"Hayır, gel benimle..." Genç adam yanından geçip yatağa uzandı. Zehra'yı da kendisiyle birlikte çekmişti. Bir süre yan yana, göz göze yattılar. İkisinin de elleri birbirinin üzerindeydi. Usul usul okşuyorlardı. "Son şansın, biliyorsun değil mi?" diye sordu Faruk gülümseyerek. Böyle demesine rağmen genç kızın kalçalarında parmaklarını gezdirmeye devam ediyordu.

"Senin de öyle!" dedi Zehra ürpererek. Faruk'un dokunduğu her nokta cayır cayır yanıyordu.

"Kararın kesin mi?" Eli göğüslerine kaymıştı. Nazikçe okşuyordu.

"Bu noktadan sonra ben vazgeçemem sanırım." Kendisini geriye attı. Şimdi ince ama çekici vücuduyla her türlü ilgiye açıktı. "Hadi gel..." diye masumca emretti. "Sev beni..."

Genç adam yanan gözlerle onun üzerine doğru eğildi. Dudakları dudaklarına dokunurken elleri göğüslerini bir an için bile bırakmamıştı. Uzun uzun öpüşmeleri, sabırsızlıklarını daha da arttırmıştı. İstekli dudaklar gergin göğüslerine kayınca Zehra belini gerdi. Uzun saniyeler boyunca onlarla ilgilenmesi hiç sorun değildi. Memnunluk vericiydi. Üstelik usta parmakları bacaklarının arasındaki sızıyı almak ister gibi oradaki kıvrımları okşuyordu. Bu kadar geniş bir alandan saldırı gören tecrübesiz vücudu adeta kıvranmaya başlamıştı.

Genç adam aniden sırtüstü dönerek onu üzerine doğru çekti. Hafif bir kız olması bunu çok kolaylaştırmıştı.

Zehra şimdi boylu boyunca onun üzerindeydi. Göğüsleri patlayacak gibi göğsüne yapışmıştı. İki iri el kalçasından sımsıkı tutmuştu. Hafifçe çekiştirip duruyordu. Aralanmış bacakları arasına dokunan korkutucu sertlikle birlikte gözleri hazla irileşti. Bu temas cidden harikaydı. Daha ilerisini düşünemiyordu bile!

İnleyip kendisini o temasın keyfine bıraktı. Dudakları da genç adamın ateşli dudaklarına uzanmıştı. Birkaç uzun zevkli öpücüğün ardından dudakları ayrıldı.

"Başla bakalım!" dedi Faruk gülümseyerek.

"Ne?" Zehra şaşırmıştı. "Ben mi yapacağım?" diye hayretle sordu. Kollarından destek alıp biraz doğrulunca diri göğüsleri Faruk'a doğru şahane bir şekilde esnedi.

"Yapamaz mısın?" Kaşları hafifçe kalkmıştı.

"Yapamam tabii!" dedi Zehra endişeli bir sesle. "Ne biliyorum ki?"

Genç adamın kalçasını tutan elleri hareketliydi. Kıpırdanarak kucağındaki ince bedeni en uygun pozisyona getiriyordu. Farkında olmadan Zehra da bacaklarını aralayıp ona yardımcı oldu. Şimdi o canavarın tüm sertliğini kendi kasıklarında hissedebiliyordu. Gözleri aldığı zevkle kapandı. Üstelik en hassas bölgesini onun sert dokusu üzerinde yavaş yavaş hareket ettirdikçe tüm vücudu hızla bir şeylere hazırlanıyordu.

Faruk bir elini genç kızın sırtına götürüp hafifçe bastırdı. Böylece göğüsleri yüzüne doğru iyice yaklaştı. Sonra da uçları istekli dudaklarına âdeta yapıştı. Zehra zevkle gerildi. Şimdi gergin göğüs uçları genç adamın ağzında

gezinip duruyordu. Uzamış sakallarının beyaz tenini tahriş edeceği kesindi. Kasıklarındaki baskı da artmıştı. Dakikalar boyunca bu yumuşak ön sevişmeleri sürdü. Zehra artık kalçalarını hareket ettirirken daha rahattı. Sürtünmeleri bile zevk veriyordu.

Ve birden kasıklarındaki temasın şekli değişti. Altındaki bedenin ufak bir hareketiyle en hassas noktasını yoklayan sertlik, genç kızın duraklamasına sebep olmuştu. İlk kararlı baskı ile ürperdi. Gözlerini araladı. Bakışları karşılaştı. Genç adam da bir an duraklamıştı ama ikisi de devamının geleceğini biliyordu.

"Yavaş ol..." diye fısıldadı Zehra. "Biraz korkuyorum!"

"Korkma!"

"Peki!" Bu sonsuz bir güvenin karşılığıydı.

Zehra kendisini ona emanet etmiş bir şekilde gülümserken belini hafifçe gerdi. Bacaklarının arasındaki sızlayan nokta zaten epeyce fethedilmişti. Cesaretini toplayarak kendisini yavaşça istekli sertliğe doğru bastırdı. Şimdi genç adamın usulca içine doğru süzüldüğünü hissedebiliyordu. Bu çok harika bir his olsa da hâlâ biraz gergindi.

"Rahatla, kasma kendini..." dedi Faruk. Elleri hâlâ vücudunda geziniyordu. Sonra bir eliyle genç kızı sırtından kendisine bastırdı. Dudakları birbiriyle buluştu. Tüm vücudu ona temas edince Zehra'nın ürkmesi azaldı. O beden kendisine her zaman güven vermişti. Kollarını genç adamın göğsüne dayarken öpücüğüne istekle cevap verdi.

Öpüşmeleri sürerken Faruk diğer eliyle onu kalçasından bastırmaya devam etti. Tek parça oluncaya kadar sürdürdü bu baskısını. Zehra'nın kasılması kısa bir süre sonra tamamen yok oldu. Birkaç saniye sonra da dudaklarını geri çekti. Gözleri birbirine değdi. Zehra hafifçe gülümsedi.

Olmuştu işte! İnanamıyordu!

Bir erkekle tamamlanmış olmanın verdiği rahatlamayla hafifçe doğruldu. Yaptığı en ufak hareket bile kasıklarından tüm bedenine inanılmaz zevk dalgalarının yayılmasına sebep oluyordu. Böyle bir şeyi hayal bile edemezdi.

Şimdi kontrolü ele almıştı. Artık genç adamın hafif baskılarına o da küçük kıvranmalarla eşlik ediyordu. İyice doğrulup kucağında oturur pozisyona geçti. İçgüdüsel olarak ne yapacağını biliyordu. Göğüslerini tutan elden destek alırken dar kalçalarını kıvırmaya, genç adamın baskısını içinde daha çok hissetmeye çalışıyordu. Zamanla o küçük hareketler daha güçlü ve hızlı olmaya başladı. Buna inlemeleri eşlik etti. Dudaklarından dökülmesine engel olamıyordu. İçinde gezinen canavar, en derinlerine yuvalanmıştı artık.

istercesine. Ne olacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Belini ve kalçasını tüm gücüyle gerdi. Acı çeker gibi gözleri kapandı. Altındaki bedenin de hareketleri hızlanmış, içindeki baskısı tam istediği gibi sertleşmişti.

Küçük çığlıklar attığını fark etmeden tüm dünyadan bir anda kopmuş, ne olduğunu anlayamamıştı. Sadece vücudunun en derinlerinde gezinen o dehşetli baskı ve yaşattığı okyanus dolusu bir zevk vardı. Bilinci kısa bir süre için tamamen kapandı. Genç adamın sert hareketleri ile âdeta bedeninden sıyrılıp gitmişti. Kendisi de onun hareketlerine uyum sağlayarak üzerinde hareket ediyordu.

Sonunda her şey gibi bu zevk dolu patlama da sona erdi. Yeniden yavaşça dünyaya döndü. Patlamanın etkileri ise hâlâ sürüyordu. Nefes nefeseydi. Son dakikalarda işin çoğunu kendisi yapmıştı. Gözleri yavaşça açıldı. İçindeki sertlik ise çıldırtıcı hareketlerine hâlâ devam ediyordu. Bu da genç kızın bedeninin gevşemesine engel oluyordu.

Belli ki Faruk henüz istediği zevkli hedefine erişememişti.

Genç adam birden dönüp onu altına aldı. Ellerini genç kızın iki yanına dayayıp neredeyse tüm ağırlığıyla bacakların arasındaki baskısını sürdürmeye devam etti. Zehra şaşkındı. Onun hâlâ boşalmadığını anlamıştı ama şaşkınlığı ona değildi. Sanki kendi bedeni de yeni bir zevk dalgasına hazırlanıyor gibiydi. O böyle istekli ve güçlü bir baskı yaptıkça kasıklarındaki ateş her yerini sarmaya başlamıştı. Kollarını iki yana atarken çarşafı yakaladı.

Hayır, yine olamazdı! Bu zevk öldürücüydü!

İki yana açık güçsüz bacakları arasındaki her darbe gittikçe sertleşmiş, sertleştikçe Zehra'yı yine dünyadan koparmaya başlamıştı. Alıp bilinmeyen bir boşluğa doğru havalandırmıştı. Genç kız düşme korkusuyla bir çığlık attı. İşte gerçekten yine oluyordu! Acemi bir kız için bu çok fazla değil miydi? Ne kadar şanslı olduğunu bilmeden belini gerdi. Kıvrılmış bacaklarını kastı. Elleri genç adamın çelik gibi kaslarla dolu sırtına kaydı. Kendisine çekiştirdi.

Ve... Ve öncekinden çok daha hızlı ve çok daha güçlü bir şekilde doyuma ulaştı.

Bu inanılmazdı!

Kesinlikle zevkten ölmek üzereydi. Kalbinin birkaç saniye için durduğuna emindi. Bedeninin her noktası deli gibi titriyordu.

Zehra'nın güçlü inlemeleri sonunda hafiflediğinde Faruk da kendisini tutmayı bıraktı. Baskısı daha da artarken o da hazzın öldürücü doruklarına doğru yükseldi. Sert kasılmalarla istediğini elde etti. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi sürüyordu hareketleri.

Zehra onun son bir kasılmayla gözlerini yumduğunu görünce, anlayamadığı bir mutlulukla doldu. Erkeğini doyurabilmiş olmanın verdiği keyif

masum yüreğini sardı. Üzerine yığılan koca bedeni sevgiyle kucakladı. Birisine ait olmanın ne demek olduğunu artık daha iyi anlıyordu. Dudakları genç adamın terlemiş boynuna dokundu. Artık bu adama aitti! Bu ne büyük bir mutluluktu!

O kendisine ait olmasa bile!

Saniyeler geçiyordu fakat Faruk'un kalkmaya hiç niyeti yok gibiydi. Gerçi Zehra üzerindeki bu ağırlığı hissetmiyordu bile. Genç adam kollarından destek aldığı için narin bedenindeki tek baskı hâlâ bacaklarının arasında sürüyordu. Onun da rahatladığını biliyordu. Enerjik vücuduna rağmen nefes nefese olması harcadığı enerjiyi belli ediyordu. Adeta bir kaplanın gücüyle sahiplenmişti kendisine. Dakikalarca uzatmıştı. İnce parmakları genç adamın terlemiş saçlarında, gergin omuzlarında gezinmeye başladı. Dudaklarında bir gülümseme ile olanları düşünüyordu.

Bu kadar güzel bir şey yaşayacağını hayal bile edemezdi. Demek seks buydu! Üstelik kısa sürede birbirinden güzel iki orgazm yaşamıştı! İlk seferi için oldukça iyi bir deneyim sayılmaz mıydı? Tabii partnerinin de hakkını vermeliydi. Onun becerikli olduğu su götürmez bir gerçekti. Önce işi ona bırakmış sonra kendisi ele almıştı. Başarı şansını artırmaya mı çalışmıştı? Durum her ne ise bu yaşadıklarını hayatı boyunca unutamazdı.

Belki de bir başkasıyla yaşayamayacaktı bile!

Yaşadıklarından, masumiyetini bu güzel adama vermesinden zerre kadar pişmanlık duymuyordu. Ancak şimdi Faruk üstünden hemen kalkmazsa yeniden sevişmek isteyeceğinden korkuyordu. Çünkü hâlâ içinde duran baskı yüzünden kasıkları yine küçük sinyallerle kendisini uyarıyordu. Bu çok utanç vericiydi!

Genç adamın şakağına bir öpücük kondurdu. Nefesi henüz normal olmasa da düzene giriyor gibiydi.

"Kalk hadi..." diye fısıldadı. Bir yandan da geniş sırtını, omuzlarını okşuyordu.

Faruk isteksizce doğruldu. Göz göze bakıştılar bir an. Sonra genç kızın bacakları arasından çekilip yana doğru kaydı. Yorulmuş bedenini yatağa bıraktı. Zehra hemen ona doğru sokulmuştu. Bu hareket, doğanın kadınlara verdiği özel bir dürtüydü. Kendisine sarılan adamın güçlü kollarında memnuniyetle yer buldu.

"Güzel miydi?" diye sordu Faruk erkekçe bir merakla.

"Çok güzeldi..." diye fısıldadı Zehra. Gülümsüyordu. Aniden uzanıp genç adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Çok, çok güzeldi... Sence?"

"Amaaa..." dedi Zehra sevimli bir şekilde uzatarak. "Ama içime boşaldın!" Sesindeki sahte suçlama, can alıcı değildi. "Âdetim düzensiz olsa da hamile kalabilirim."

Faruk irkilmişti. Bunu nasıl atlamıştı? Kaşları çatıldı.

Zehra, genç adamın dudaklarına bir öpücük daha kondurup kollarından sıyrıldı. "Gidip yıkayayım. Orayı yıkayınca hamile kalma riski azalıyormuş diye duymuştum."

Ayaklarını yataktan sarkıttı. Faruk sessizce onu süzüyordu. Bu zayıf vücut, o yoğun seksten sonra bile gözüne hâlâ çok çekici görünüyordu.

"Yarın sabah erkenden kalkıp eczaneden hap alırız," diye mırıldandı.

"Ne hapı?" Zehra duraklamıştı.

"Ertesi gün hapı diye bir şey duymadın mı?"

"Etkili olur mu?" Sorunun bir ucu açıktı. Faruk bunu hissetti.

"Hiç başıma gelmedi ama öyle diyorlar..." dedi önemsemezce.

"Ben yine de yıkayayım..." Gözleri ince bacaklarının arasındaki hafif pembeliğe kaydı. Çarşaf da biraz lekelenmişti. "Hem zaten senin de yıkanman lazım..." dedi utangaç bir gülümsemeyle. Bu pembeliğe hangi canavarın sebep olduğu malumdu. Ona da bulaşmış olmalıydı. "Hadi gel!"

Faruk da yataktan ayaklarını sarkıtıp kalktı. Birbirlerini çıplak bir şekilde süzdüler bir an. Sonra ikisi birden gülümsedi. Ne bir pişmanlık vardı ne de çirkin bir utanç. Genç adam onu ince belinden tutup kendisine çekti. Dudaklarından kısa ama etkili bir öpücük çaldı. Zehra da içgüdüsel bir şekilde ona sokulmuştu. Çıplak göğüslerinde bu adamın gergin tenini hissetmek çok hoşuna gidiyordu.

Havluları toparlayıp banyoya geçtiler. Duşa birlikte girip özenle birbirlerini sabunladılar. Faruk onun kızarmış göğüslerini biraz üzüntüyle süzmüştü. Sakalları ve dudakları, onları böyle tahriş etmiş olmalıydı. Okşarcasına o güzel şeyleri sabunlarken yeniden heyecanlanmasına engel olamadı.

Zehra'nın bu heyecanı fark etmemesi mümkün değildi. Üstelik elini aşağıya atıp sahiplenircesine tutmuştu. Bu gecelik genç adamın her şeyi kendisine aitti.

Avucunda tüm sertliğini hissederken, "Yine mi?" diye sordu masumca.

Faruk'un gözlerindeki ateş bunu onaylıyordu. "Yine!" dedi kararmış bakışlarla. Uzanıp akan suyu kapattı sonra.

Bu sefer çok kurulanmadan, neredeyse yarı ıslak bir şekilde genç kızın odasına geçmişlerdi. O yatak tertemiz ve düzenli bir şekilde duruyordu. Yol boyu öpüşmüşlerdi. Zehra çoktan hazırdı. Faruk da öyle... Fazla beklemeden birbirlerine sarıldılar. Hiç aceleleri yoktu ama sanki varmış gibi sert, hızlı bir

sevişme olmuştu. Genç kız bu kadar arzulu ve tutkulu bir şekilde sevişilebileceğini sadece kitaplardan okumuştu.

Belki de sevdiği adamla birlikte olduğu için böylesine büyük bir zevk alıyordu.

Yeniden duş alırlarken artık daha dikkatliydiler. Heyecanlanmamaya çalışıyorlardı. Vakit ise henüz erkendi. Daha gece on bile olmamıştı. Duştan sonra Zehra kırmızı geceliğini giyip mutfağa çay demlemeye gitti. Çayın demlenmesi sırasında da her iki odanın nevresim takımlarını değiştirdi. Tutkularının kokusu ve izleri hepsinin üzerlerine sinmişti.

Çamaşır makinesine kirlileri atıp çalıştırdı. Sonra mutfağa geri döndü. Birer tabağa atıştırmalık bir şeyler koydu. Kremalı, çikolatalı bisküvi ve hazır küçük keklerden oluşan bir karışımdı. O kadar enerji harcadıktan sonra Faruk acıkmış olmalıydı. Çayları da birer bardağa koyup genç adamın yanına gittiğinde onun her zamanki gibi bir belgesele baktığını gördü. Gri şort ve beyaz bir tişört giymişti. Zehra'ya alışveriş yaparlarken ona da evde giymesi için yumuşak kumaşlı birkaç şort almışlardı. Boyları dizine kadar ancak geliyordu ama genç adamın güçlü bacaklarına yakışıyordu.

Çayını ve atıştırmalık tabağını önüne bırakırken göz göze geldiler. Genç adama hafifçe gülümsedi. Seviştiler diye özel bir yakınlık beklemediğini ona ifade etmişti ama kendisi için aynı şey geçerli değildi. Kalbini heyecanla attıran bu genç adama gülümsemeden yapamıyordu. Onun tarafından ise o mesafeli tavır ne zaman başlardı bilemiyordu. Belki Faruk şimdiden hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başlayacaktı. Belki seviştiği kadın gibi değil de yine eskisi gibi arkadaşça davranacaktı.

Düşüncesinin aksine Faruk da ona gülümsedi. "Yanıma gel!" dedi üstelik. Eliyle yanındaki boşluğu işaret etmişti.

Zehra kendi bardağını da onun önündeki sehpaya koydu. Faruk'un yanına oturdu. Genç adam hemen kolunu kaldırmış ve narin omzuna atarken genç kızın kendisine yaslanmasını sağlamıştı.

"Böyle ikimiz de çay içemeyiz!" dedi Zehra gülümseyerek ama memnun bir şekilde ona iyice sokulmuştu. Bir elini kaslı göğsüne yasladı. Tişörtünden kolayca hissediliyordu. Hafifçe okşadı.

"Kimin umurunda!" dedi genç adam. Eli ince kolunu, çıplak omzunun tatlı yuvarlaklığını okşuyordu. Dudakları genç kızın şakağına dokundu. "Şu anda tiryakisi olduğum tek şey sensin!"

Genç kız bu tatlı sözlerle daha da mutlu oldu. Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. Artık onu sevdiğini kendisinden gizlemiyordu.

Bu çocuksu, özel adama âşıktı.

Ne zaman olduğunu bilmiyordu ama usul usul âşık olmuştu işte. Onu görünce kalbinin deli gibi atması, o yanındayken huzur bulması, çaldığı öpücüklerden ve fırsatçı okşamalarından rahatsız olmamasının sebebi buydu.

Hem de çok âşıktı. Ah, bu ne güzel bir duyguydu böyle!

Sen kendi ülkende fırsatçı ve egoist erkeklerle mücadele et, onların evlilik tekliflerini reddet, sonra da kalk, başka bir ülkede âşık olunmaması gereken genç bir adama âşık ol! Hayat ne garipti?

Parıldayan gözleriyle onun gözlerine bakarken Faruk bu sefer de eğilip dolgun dudaklarından öpmüştü onu.

"Bu dudakların da tiryakisi olabilirim..." dedi genç adam muzip bir sesle. "Bakma bana öyle! Yoksa yine yatağa gideceğiz!"

"Hâlâ isteğin var mı?" diye inanmazca sordu. Kısa sürede iki kere sevişen bir erkeğin artık doyması gerektiğini düşünmüştü.

Faruk onun elini yakaladı. İspat etmek için aşağıya doğru kaydırdı. Genç kızın şortun altında iç çamaşırının olmadığını fark etmesi zor olmadı. Oradaki sertliği kolayca hissetti. Avucunu biraz üzerinde gezdirdi.

"Bundan memnun mu olmalıyım yoksa korkmalı mıyım bilemedim?" dedi genç kız. "Hep böyle mi?"

"Sadece sana karşı!"

"Seviyorum onun böyle olmasını!" Bu sefer de o uzanıp genç adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Okşamasına devam ederken muzipçe gülümsedi. "Onu da tabii!"

"Peki ya sahibini?" diye merakla sordu Faruk.

Zehra'nın gözlerindeki aşk pırıltısını gizlemesi bundan sonra zor olacaktı. Ona belli etmeyi çok isterdi ama Faruk'un korkmasını istemiyordu. "Sahibini de seviyorum. O çok tatlı, iyi bir adam!"

"Şu *iyi adam* lafından hoşlanmıyorum..." dedi Faruk burun kıvırarak. Kolunu onun omzundan çekip çayına uzandı. "Hadi çayımızı içelim."

Bisküvilerini yiyerek ve çaylarını içerek televizyon izlemeye devam ettiler. Faruk özel bir kanalda bir macera filmi açmıştı. Bir süre onu izlediler. Filmin ortasında Zehra kalkıp çayları tazeledi. Sonra yine genç adama sokuldu. Yanına oturup sırtını geniş gövdesine yaslamıştı. Macera ağırlıklı filmin bir sahnesinde kadın oyuncu, erkek partnerine oral seks yapıyordu. Kısa ama hayal gücünü çalıştıran bir sahneydi.

Zehra başını kaldırıp muzip bir gülümsemeyle genç adamın gözlerine baktı. Bu sahneyi bizzat yaşayan birisi olarak hiç itici gelmemişti. Dokusunu, tadını sevmişti. Bir eli usulca şortun içine kaydı. Aradığını bulunca sahiplenircesine tuttu.

Faruk da onun gözlerine bakmıştı. Gözlerindeki istekli ışıltıyı fark etti. "Emin misin?" diye sordu sonra gizemli bir sesle.

"Evet..." diye fısıldadı Zehra. Avucunda sıkıp durduğu şeyin hemen sertleşip büyümesi hoşuna gitmişti. İçi ürpermişti. Koltuktan kalkıp onun elini tuttu. "Gel..."

Yatak odasına gidip yeniden soyunmaları çok vakitlerini almadı. Üzerinden dumanları tüten çaylar oturma odasında soğumaya terk edildi. Fakat kendi vücutları ateş içindeydi. Tüm gece ikisinin inlemeleri ve zevkli dakikaların yoğunluğuyla geçti. Sabah olmak üzereyken ikisi de yorgun bir hâlde uyuyakalmıştı.

Onları uyandıran şey, telefon saatinin alarmıydı. Faruk kıpırdandı. Elini uzatıp telefonunu aldı. Alarmı kapattı. Sonra kollarındaki ince vücuda yine sarıldı. Canı hiç kalkmak istemiyordu.

Sonunda Zehra da yorgun gözlerini aralamıştı. Alarmın sesini hayal meyal duymuştu. Neler olduğunu anlamak ister gibi gözleri çevresinde gezindi. Sonra her şeyi bir bir hatırladı. Yanağının altında geniş bir omuz vardı. Kocaman bir yataktaydı. Sabaha kadar kendisiyle uğraşan genç bir adam yüzünden bazı yerleri sızlıyordu. Bacakları bile ağrıyordu.

Başını biraz kaldırdı. "Faruk!" diye fısıldadı. "İşe geç kalacaksın." Bunları söylerken çıplak göğsüne bir öpücük kondurmuştu. Genç adam kıpırdamıyordu.

Zehra isteksizce doğruldu. Son sevişmelerinden sonra tüm enerjileri tükenmiş bir hâlde, giyinemeden çıplak uyumuş olduklarını fark etti. Aydınlıkta beyaz göğüslerinin üzerindeki kızarıklıklar daha çok belli oluyordu. Keşke gece sakalını kesmesi konusunu ona hatırlatsaydı. Gerçi sakalını kestirse bile küçük ısırıklarını, sımsıkı tutarak okşamalarını ne yapacaktı?

Gülümsedi. Her türlü güzeldi böyle ateşli sevilmek. Her şeye değiyordu. Vücudundaki sızlamalar bu başarının deliliydi.

Dizlerinin üstünde durup koca gövdesini hafifçe dürttü. "Faruk!" dedi yumuşakça.

Genç adam gözlerini zorlukla açtı. Bakışları bir an Zehra'nın uykulu yüzünde, sonra çekici vücudunda gezindi. Ardından bileğinden tutup hafif bir zorlamayla onu kendi üstüne çekti. Zehra gülerek onun üzerine yapıştı.

"Dur!" Fakat gücü onunla baş etmeye yetmezdi. Sonra vazgeçip istekle boynuna sarıldı. Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Kalk hadi, uykucu! Daha duş alacaksın." Bir eli sakalları uzamış yüzünde gezindi. "Bunları da kessen güzel olurdu. Her yerimi çizdiler."

Faruk cevap vermedi. Gözleri kapalıydı. Eli genç kızın belinde, kalçasında

"Hap da alacağız ayrıca! Hamile kalmamı istemezsin, değil mi?" diye sızlandı Zehra. O kendisine dokununca hemen heyecanlanması çok saçmaydı.

Faruk'un gözleri sonunda açıldı. "Evet..."

"Tamam o zaman, yakışıklı! Hadi kalk!" Onun tembelliği üzerine düşündü bir an. "Peki, iki üç dakika daha yatabilirsin. Ben gidip çabucak duş alayım. Sonra kahvaltıyı hazırlarım sen duştayken."

Zorlukla onun kollarından kurtulup yana kaydı. Hafif bir nefes alıp gözlerini onun uzun vücudunda gezdirdi. Ne kadar da güzeldi! Bir gram bile yağı olmayan, estetik bir vücudu vardı.

Eli otomatik bir refleksle uzandı ve sertleşmeye hazırlanan erkeklik organını avucuyla sardı. Sevgiyle okşadı. Dün çok çalıştığı hâlde o kadar da yorgun gözükmüyordu. Hatta sahibinden daha uyanıktı. Birkaç saniye sonra büyüyen kıvrımlardan elini isteksizce çekip ayağa kalktı. "Sen de uyan!" diye uyardı onu gülümseyerek.

Duştan sonra yaptıkları hafif kahvaltı, her zamanki standarttaydı. Genç adam sakal tıraşı olmuş, gür saçlarını güzelce taramıştı. Şimdi daha genç ve yakışıklı görünüyordu. Yüzü sakindi. Zehra biraz tedirgindi doğrusu. Sanki genç adamın tavrı eskisi gibi olmuştu. Banyodan sonra giyinip mutfağa geldiğinde Zehra'yı öpmeden doğruca kendi sandalyesine gidip oturmuştu.

İlişkileri bu bir gece ile sınırlı mı kalacaktı acaba?

Zehra kendisine de şaşıyordu. Dün akşam ilk andan beri ona karşı ne kadar da istekli davranmıştı. Bedenini âdeta ona sunmuştu. Hiç pişman olmasa da biraz utanıyordu. Acaba Faruk'u korkutmuş muydu? Cinsel yönü böylesine güçlü bir kadın olduğundan kendisinin bile haberi yoktu.

Kahvaltı sırasında gözleri belli etmeden Faruk'a kayıyordu. Evet, durum pek iyi değildi. Galiba genç adam eskiye dönmeye niyetliydi. Ne gece yaşadıkları güzel anlar hakkında ne de bundan sonra ne olacağı hakkında konuşuyordu. Genç bir kızı zevkten zevke nasıl uçurduğunu böbürlenerek anlatsa bile razıydı.

Yavaş yavaş durumu kabullenmeye başladı. Dün gece olanlar unutulacaksa bile sorun yoktu. Bir gecelik bile olsa hayatının en mutlu, en özel dakikalarını yaşadığı için memnundu. Alışık olmayan kaslarındaki tüm ağrılarına, harcadığı efor yüzünden akıttığı tere, tenindeki vahşi tahrişlere değmişti.

Evden ayrıldıktan sonra Faruk onu kamyonetle büroya kadar bıraktı. Aracını ara boşluğa sokmuştu. Genç kız kapıyı anahtarıyla açıp içeriye girerken o dışarıda kaldı. "Hemen geliyorum!" dedi genç adam.

İçeriye giren Zehra, onun uzun adımlarla camın önünden geçip kaybolusunu izledi. On dakika olmamıştı ki geri geldi. Küçücük bir poşet içinde ona bir şey uzatıyordu.

Zehra onun ne olduğunu anlamıştı. Belli ki açık bir eczane aramıştı.

"Al, iç bunu!" dedi Faruk. Gözleri gülümseyerek bakıyordu. "İşe yarar umarım."

Zehra kutuyu aldı. İçinden tek bir tanecik hap çıkmıştı. "Bu mu?" dedi şaşkınca.

"Ne bekliyordun ki?" diye hafif bir alayla sordu Faruk.

"Kaç kere içime boşaldığını düşünürsek dokuz ay sonra ikiz veya üçüz bekliyordum ben!"

Faruk neşeli bir şekilde güldü. Gelip genç kızı belinden tuttu. Kendisine doğru çekti. Zehra başını kaldırmış, gözlerinin içine bakmıştı. "Eczacı kadın ilk yirmi dört saat içinde kullanılırsa yüzde doksan sekiz etkili olduğunu söyledi."

"Ya diğer yüzde iki?"

Faruk onu biraz daha kendisine çekti. Bir eli kalçasına inmişti. "Kader bize o kadar da büyük bir oyun oynamaz diye umuyorum..." Alayla konuşmuştu. "Fakat şu ana kadar kaderin yaptıklarından gayet memnunum. Ya sen? Dün gece senin için de güzel miydi?" Sesinde ciddi bir merak vardı.

Zehra yutkundu. "Evet..." dedi azıcık utançla. O yüzden gülümsemesi biraz belirsiz kalmıştı. "Öyle olduğunu biliyorsun. Çok güzeldi." Eli arkaya gitti. "Kalçamı bırakır mısın? Birisi gelecek şimdi!"

"Gelsin! Sevgilimin kalçasını tutuyorum. Kime ne?"

"Sevgili mi?" İşte bu kelime çok özel ve şaşırtıcıydı.

"Hı hı!" Gözlerini merakla kıstı. "Sevgilin olmamı istemiyor musun yoksa?"

Zehra yutkundu. "Evet..." dedi sonra dürüstçe. "İsterim."

"Dün geceki gibi olmasından bahsediyorum."

Zehra başını hafifçe eğdi. "Biliyorum..."

"Güzel!" Faruk rahatlamış gibi gülümsedi. "O hâlde hamile kalmaman için bundan sonra daha dikkatli olalım."

Zehra'nın kalın kaşları hafifçe kalktı. "Şimdi bu bir çıkma teklifi mi?" diye sordu tatlı bir alayla.

Faruk içtenlikle gülerken dudaklarını onunkilere dokundurdu. Bu kıza bayıldığını kabul ediyordu artık.

"Peki, Zehra Hanım!" dedi dudaklarını geri çekerek. Fakat çok uzaklaşmamıştı. "Bugünden sonra benimle çıkmak ister misin? Arkadaşım olarak çok seviliyorken şimdi de sevgilim olmak ister misin?"

Zehra onun gözlerinin içine belli etmemeye çalıştığı bir aşkla bakıyordu. Başka türlü bakması mümkün değildi. Mutluluktan ağlamak isterken

sevgisini tam gösterememek de zor işti. "Böyle kibar sorunca... ve öperek hile yapınca hayır demek çok zor."

"Belki aynı anda hem sevgili hem arkadaş olmayı yürütebiliriz. Seninle birlikte evde çay içmekten, havadan sudan konuşmaktan, burada sekreterim olmandan ve çevremi saran dinlendirici varlığından hoşlanıyorum. Fakat dün gece daha fazlasını istediğimi anladım. Artık sürekli kollarımda olmanı, hep yatağımda yatmanı istiyorum. Sevişirken gözlerinin zevkle parlamasını izlemek, küçük inlemelerini duymak istiyorum."

"Sus! Terbiyesiz misin sen?" dedi Zehra hayretle.

"Evet, öyleyim! Sana terbiyesiz şeyler yapmak istiyorum... En sevdiğim yerinde dudaklarımı gezdirip dilimle tadını almak istiyorum... Sen boşalıncaya kadar oranı öpmek..."

Zehra ürpermişti. "Tamam, sus artık!" diyerek sözlerini yarıda kesti. "Deli misin be adam? Bunlar ulu orta söylenir mi?" Yanakları da kızarmıştı. O da kollarını genç adamın beline doladı. Kasıklarını ona yapıştırmak için delice bir istek duymuştu. "Yapmak istersen... engel olamam tabii!" diye ekledi gözlerinde bir ışıkla.

"Güzel gecelerimiz olacak, Zehra Hanım!" dedi Faruk onun kalçasını hiç bırakmadan. Kot pantolonu üzerinden bile olsa kalçasının diriliğini hissedebiliyordu.

Zehra'nın ışık dolu gözlerine hafifçe karabulutlar yerleşti. "Ben gidinceye kadar mı?"

Faruk anlamamış gibi gözlerini hafifçe kıstı. "Sen nereye gidiyorsun ki?"

"Babam gelirse ayrı eve çıkmak zorunda kalacağız."

Faruk bunu unutmuştu. Başını salladı. "Evet, bir de bu var, değil mi?" dedi düşünceli bir sesle. Gülümsedi sonra aniden. "Bilseydim babanı kurtarmaları için bu kadar çaba harcamazdım!" dedi şakayla.

Zehra ayıplarcasına baktı. "Vicdansızlık yapma!" Sonra durakladı. Bir şey dikkatini çekmişti. Ardından masumca sordu. "Sen onu kurtarmak için çok mu çaba harcadın?"

"Yok canım, öylesine söyledim!" Eğilip güzel dudaklarından öptü. "Hadi iç şu hapı. En azından üçüzleri ikiz yaparız!"

Faruk giderken onu son kez hatta son birkaç kez öptükten sonra dükkândan çıktı. Dışarıda sabah serinliği olmasına rağmen hava güzel olacak gibiydi. Kamyonetine binip yola çıktığında bile aklında Zehra vardı. Dudaklarında bir gülümseme ile yola devem ediyordu. Dün gece gerçekten hayalinin bile ötesinde geçmişti. Zehra'ya yaptıkları, genç kızın kendisine yaptıkları aklından tekrar tekrar geçiyordu.

Sonunda o zayıf ama kendisini çıldırtan güzel bedene sahip olmuştu. O muzipçe gülen, kocaman yeşil gözlü, siyah saçlı göçmen kız artık kendisine aitti. Ahmed'in elde etmek için ölümü bile göze aldığı, Hassan'ın ailesinin kararlarına karşı çıktığı o zayıf kız kendisinindi. Bu sahiplenmeyi egoistçe bir kibirle değil, kendisine verilmiş bir ödül gibi düşünüyordu. Garip bir şekilde mutluydu.

Faruk gidince Zehra bir süre kapalı kapının ardından bakmıştı. Onun da içinde bir mutluluk patlaması vardı. Babasının kurtuluşunun ardından Faruk'un tavrı içini rahatlatmıştı. Tek gecelik bir kadın olmayı elbette istemezdi ama sonuçta buna da hazırdı. Genç adamın sözleri onu mutlu etmişti.

Artık çoğu kadının hayal bile edemeyeceği bir sevgilisi mi vardı? Uzun, yakışıklı, çocuk ruhlu bir genç adam!

Bunun mutluluğu ile mutfak kısmına geçip bir bardak su aldı. Hapı ağzına atıp suyu bir dikişte bitirdi. Faruk'tan hamile kalmak gerçekten güzel olurdu ama bu tabii ki imkânsız bir hayaldi. O kadar büyük düşünemiyordu ne yazık ki.

Dinlenmeye niyetlense de o gün şaşırtıcı derecede çok müşteri geldi gitti. Üç nakliye işi bağlamış, sözleşmelerini yapmıştı. İkisi ise karar aşamasındaydı. Artık fiyat vermek konusunda da pek sıkıntı yaşamıyordu. Genç adamla geliştirdikleri bir formül, ücretin ortaya çıkmasını sağlıyordu. Diğer yandan Faruk'un yeni bir kamyonet alması da galiba şart olmuştu.

Başka ilginç bir şey daha vardı. Öğleni biraz geçmişti ki büronun kapısı açılmıştı. Başını kaldırdığında elinde tepsi ile yemek getirmiş olan orta yaşlı bir adam gördü. O esnada yeni kaydolduğu açık lise derslerinden birisini çalışıyordu. Şaşkınlıkla adama ve elindeki tepsiye bakmıştı.

"Zehra Hanım?" diye sormuştu adam.

"Buyurun, benim?"

Adam tepsiyi getirip masaya bırakmıştı. "Bu sizin için... Faruk Bey'den! Afiyet olsun, efendim. Sonra gelir, tepsiyi alırım."

O çıkınca genç kız mutlulukla gülmüştü. Sevgiliye gönderilen aşk kokulu bir demet kırmızı gül değildi ama hiç yoktan iyiydi. En azından karışık et yemeğinin yanında, marula sarılı gelen çiğ köfte ikramının rengi kırmızıydı. Mercimek çorbası ise muhteşemdi.

Akşam gitmeye hazırlandığı sırada büronun kapısı yine açıldı. Faruk olamazdı çünkü geç geleceğini, bir taksiyle eve gitmesini söylemişti. Gözlerini kaldırdığında Hüseyin'i gördü.

"Selam!" dedi adam gülümseyerek. "İyi akşamlar..."

Zehra eline aldığı çantasını masaya geri bıraktı. "İyi akşamlar!" dedi nazikçe. Fakat onu gördüğüne hiç memnun olmamıştı. Son konuşmalarından sonra içinde adama karşı bir şeyler eksilmişti.

"Gidiyor muydun?" diye sordu Hüseyin sevimli bir sesle.

"Evet, geç oldu."

Hüseyin başını salladı. "Ama eve gitmek için de henüz çok erken! Çıkıp bir yerlerde bir şeyler yiyelim mi? Konuşurduk oradan buradan. Hava da çok güzel."

"Çok isterdim ama biraz yorgunum." Bu yalan değildi. Gece vücuduna yapılanlar yüzünden sabah hafifçe ağrıyan kasları şimdi iyice sızlıyordu. Sıcak bir duş alıp rahatlamak istiyordu.

"Sadece yarım saat..." diye ısrar etti Hüseyin.

"Gerçekten yorgunum. Nazik teklifin için teşekkür ederim. Hem eve gidip yemek hazırlamam lazım. Başka bir akşama gidelim, olmaz mı?"

Hüseyin, genç kızın kararlı sesi üzerine ısrar etmekten vazgeçti. "Peki, o hâlde seni eve bırakayım. Bunu reddetme hiç değilse!"

"Seni meşgul etmeyeyim. Kendim giderim."

"Sorun değil. Bir işim yok."

"Annen?"

"Dışarıda olduğumu biliyor. O alışıktır yalnızlığa."

Zehra nedense bu ifadeden rahatsız oldu. Bir anne yalnız bırakılmamalıydı. En azından alışacak kadar yalnızlık çekmemeliydi.

"Peki..." dedi mecburen.

Her yeri kontrol edip lambaları kapattı. Hüseyin dışarıda onu bekliyordu. Büronun kapısını da kilitleyip genç adamın yanına gitti.

"Araba ileride biraz," dedi Hüseyin.

Birlikte yürürlerken büroya yakın bir lokantanın önünden geçtiler. O saatlerde içerisi epeyce kalabalıktı. Cam kenarında bir müşteriden servis alan garson gözlerini dışarıya çevirdi. Öğlen vakti ona yemek getiren orta yaşlı adamdı. Gözleri karşılaştı. İkisi de nazikçe birbirine gülümsedi. Adam hafifçe eğilip selam vermişti hatta.

Hüseyin'in arabası biraz daha ilerideydi. Cebinden çıkardığı uzaktan kumandanın düğmesine basarak aracın kilitlerini açtı. Genç kızın kapısını da nazikçe kendisi tutmuştu. Zehra binince kapıyı kapatıp diğer tarafa dolandı. Şoför koltuğuna oturduktan sonra bir an için Zehra'ya baktı.

"Yemek konusunda emin misin?" diye sorarak tekrar şansını denedi.

"Evet!" dedi genç kız.

"Tamam, bir başka zamana diyelim artık. Zaten bana Foça için de sözün vardı."

"Evet... Olabilir, gideriz inşallah!" dedi Zehra aceleyle.

"Siz ne yaptınız dün?"

"Faruk'un babası bizi arabayla dolaştırmak istedi. Gezdik biraz. Dışarıda yemek yedik."

"Nereye gittiniz ki?"

Zehra bu sorgudan sıkılmıştı. Sabırlı olmasının tek sebebi nezaketiydi. "Foça'ya değil!" dedi gülümsemeye çalışarak.

Hüseyin bu cevap üzerine başını salladı. "Sevindim..." dedi onun gerildiğini fark etmemiş gibi. "Orası seninle gitmeyi istediğim bir yer." Otomobilin motorunu çalıştırdı. Sonra yandan akan trafiğe seri bir şekilde soktu. "Bu ısrarımın sebebini yanlış anlayabilirsin ama..." Sustu bir an. Yan gözle genç kıza baktı. "Senden ciddi anlamda hoşlanıyorum."

Bu itiraf Zehra'yı şaşırtmıştı. Daha önce ülkesinde benzer şeyler yaşadığı için bu tip davranışları savuşturmaya alışıktı ama şu anki ruh hâliyle bu şaşırtıcı gelmişti. O hâlâ zayıf olduğunu ve yaralarıyla çirkin göründüğünü düşünüyordu. Hâlâ aynalara bakmaya korkuyordu. Faruk'un onunla seks yapmasını güzelliğinden değil, biraz kendi kadınsı ısrarından biraz da aynı evde yaşamanın getirdiği kadın erkek yakınlığından kaynaklandığını düşünüyordu.

"Teşekkür ederim..." dedi yavaşça.

Hüseyin yine yan gözle ona baktı. Bu kısa cevap adamı tatmin etmemiş gibiydi. "Hepsi bu mu? Sen benden hoşlanmıyor musun?" diye sordu merakla.

"Sadece birkaç kere görüştük!" dedi genç kız. O da gözlerini genç adama çevirmişti. "Çoğu da iş içindi zaten. Bir hafta bile olmadı tanışalı!"

Hüseyin güldü. "Yıldırım aşkı diye bir şey duymadın mı?"

"Pek inanmam ben öyle şeylere..."

"Cidden mi? Ben inanırım." Öndeki aracı tehlikeli bir şekilde sollayıp yola devam etti. "Seni görünce daha çok inandım."

Zehra huzursuzca kıpırdandı. "Böyle konuşmazsan sevinirim, Hüseyin..." dedi yavaşça. "Biz sadece arkadaşız."

"Arkadaş mı?" Kaşları hafifçe çatıldı. "Senin için öyle olabilir ama benim için öyle değil."

"Lütfen kapatalım bu konuyu!"

"Niye? Bu yabancı ülkede dikkatimi çeken tek kız olman bana çok ilginç geliyor. Abim de senin gibi bir kıza deli gibi tutkundu. Onu şimdi anlıyorum... Uzun zamandır Türkiye'deyim. Değişik şehirlerinde yaşadım.

Birçok kadın tanıdım. Sadece bir iki haftadır İzmir'deyim ve seni burnumun dibinde buldum."

"Duyan da beni aradığını zannedecek. Bu özel bir şey değil."

Hüseyin kırmızı ışıkta durdu. O kısa boşlukta Zehra'nın yüzünü süzdü. "Sen özel bir kadınsın!" dedi ciddi bir yüzle.

"Hiçbir özelliğim yok!"

"Ülkende bir sürü zorlukla karşılaşmışsın. Savaş, ölüm, tecavüz, tehdit... En sonunda kaçıp buralara kadar gelmişsin. Başarıyla hayatta kalmışsın. Bu özel olduğunu gösterir."

Zehra irkilmişti. Gözleri hafifçe kısıldı. "Tecavüz derken?" Hüseyin bunu nasıl bilebilirdi ki? Onunla konuşmalarının hiçbirinde bundan bahsetmemişti.

"Lafın gelişi diyorum. Yoksa başından öyle bir şey mi geçti?" Zehra'nın gözlerindeki değişik bakış dikkatini çekmişti. "Suriye'de veya burada öyle bir şey..."

"Hayır! Öyle bir şey olmadı ama..." Sustu. Sonra başını pencereden dışarıya çevirdi. Gözlerini hareketli insan kalabalığına dikti. Herkes işten çıkmış, eve doğru gidiyor gibiydi. "Senin söylemen garip geldi."

"Nesi garip?"

"Hiç..."

"Neyse, sözün özü, ayakta kalabilmek için çok mücadele vermişsin. Bunu her genç kız yapamaz. Para yok, ev yok, iş yok... Gerçekten zor. Buna saygı duyuyorum. Hayatta kalabilmek için, karnını doyurabilmek için birlikte olduğun erkekler hiç umurumda değil. Önemli olan saf kişiliğin."

Zehra şaşkınca yine ona bakmıştı. Bu sefer şaşkınlığı daha fazlaydı. "Birlikte olduğum erkekler mi?"

"Seni ayıplamıyorum gerçekten. Eğer kabul edersen bu şartlar altında bile seninle arkadaş olmak istiyorum."

Zehra'nın gözleri iyice irileşti. "Sevgili yani?" Bir gün içinde iki kere sevgili olma teklifi fazla sayılırdı. Üstelik birisini çoktan kabul etmişti.

Hem de tüm kalbiyle!

"Sana istediğin her şeyi alırım. Faruk gibi çalışmana da izin vermem. İstediğin gibi gezer tozarsın. Kocaman evin, araban olur..."

Genç kız alaycı bir şekilde gülümsedi. "Benden istediğin bu şey... Bunun Türkçesi neydi?" Durup düşündü bir an. "Hah! Metres! Sen şimdi benden, senin metresin olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır ya! Değil tabii! O çok çirkin bir kelime. Sevgilinin nesi var? Seni gerçekten el üstünde tutarım."

Genç kız oturuşunu değiştirip tehditkâr bir şekilde ona döndü. "Bak Hüseyin, böyle cüretkâr olmanın sebebini şimdi anladım. Birincisi, ben *hiçbir* erkekle para için beraber olmadım. Olmam da! İkincisi, ev ya da araba için seninle de olmam. Aklındaki şeyler dostluk sınırı içinde kalırsa sevinirim. Yoksa bir daha görüşmemiz mümkün olmaz."

Ona Faruk'tan bahsetmek, bir sevgilisi olduğunu söylemek istiyordu ama Faruk'un bundan hoşlanmayacağını düşündüğü için sözlerini yuttu.

Arkadan korna sesleri gelince şaşkınlıktan donakalmış olan Hüseyin yerinde zıpladı. Sonra başını çevirdi. Yeşil ışık yanmıştı. Yan taraftaki araçlar yola çıkmıştı bile.

Birkaç saniye içinde, onlar da hareket ettiler. Hüseyin sessizdi. Tabii sadece bir dakika için...

"Özür dilerim..." dedi ona. "Geçen gece yemek yerken söylediklerin sanırım yanlış anlamama sebep oldu."

Biraz sinirli olan Zehra, yine de merak etmişti. "Ne söyledim ki?" diye sordu ters bir sesle.

"Patronun Faruk'un seni sokaklardan kurtardığını söyledin."

"Eee? Ne olmuş? Tam da öyle oldu işte!"

"Yani bildiğimiz anlamda sokaklardan mı?"

"Türkçeye yeterince hâkim olduğumu düşünüyorum. Başka anlamı da mı var?

Hüseyin elinde olmadan gülmüştü. Bunun mutluluk gülüşü olduğunu Zehra fark etmedi. Öfkeli bakışları yine yan camdan dışarıya dönmüştü. Bir an önce eve varmak istiyordu.

Ve sevgilisini özlemişti... Gerçek sevgilisini!

Bu gece yine sevişebilir miydi bilmiyordu ama ona doyasıya sarılabileceğini, yatağında yatıp geniş göğsünde uyuyabileceğini bilmek çok güzel bir duyguydu.

"Peki, sana başka bir teklifim olsa?" diye sordu Hüseyin gülümseyerek.

"Doğrusu pek ilgilenmiyorum!" Genç kız gözlerini dışarıdan ayırmamıştı.

"Daha iyi, daha onurlu bir teklif ama?"

"Dedim ya ilgi..."

Hüseyin onun sözünü inatçı bir tavırla kesti. "Evlenelim..."

İşte bu büyük bir şoktu. Başını şaşkınca Hüseyin'e çeviren genç kız doğru duyduğuna inanamıyordu.

"Ne dedin?"

"Evlenelim. Ev ve araba yine geçerli! Üzerine pırlanta bir yüzük de eklerim. Ne dersin?" Sesi şakacıydı.

Zehra da şaşkınca güldü. "Saçmalama, Hüseyin! İnan ki sinirden gülüyorum."

"Vallahi çok ciddiyim. Sen benim gözümde nadide bir mücevhersin. Her şeyi hak ediyorsun."

"Beni tanımıyorsun!"

"Belki de sandığından çok tanıyorumdur... Hayatında seni elde etmek isteyen pek çok erkek oldu, değil mi? Erkek egoizminden çok çektiğini söylemiştin." Zehra hâlâ ona bakıyordu ama hiçbir şey demedi. "O yüzden erkeklere ve tabii ki bana karşı güvensizsin." Genç kız hâlâ bir şey demeden bakıyordu. "Ama ben onlardan farklıyım. Seninle evlenmek istiyorum."

"Benimle evlenmek isteyen birkaç psikopat oldu zaten!"

Hüseyin güldü. "Ben psikopat değilim." Hafif bir nefes aldı. "Evet, seni gördüğüm andan beri aklımdan hiç çıkmıyorsun. Aklım hep sende! Bu beni psikopat yaparsa yapsın. Hiç umurumda değil." Önde aniden fren yapan bir araca korna çaldı. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi konuşmasına devam etti. "Acele etme, iyice düşün. Evlenirsek başka bir ülkeye gideriz. Seni hiç kimsenin bulamayacağı bir yere! Seni korurum da üstelik. Peşindekiler sana asla zarar veremez."

Zehra yine irkilmişti. Merakla sordu. "Birilerinden kaçtığımı nereden biliyorsun?"

Adam omuz silkti. "Bu çok açık! Yoksa neden güzel ülkeni bırakıp buraya gelmek isteyesin ki?"

"Bıraktığımda o kadar güzel değildi!"

"Oradaki koşulları biliyorum." Evin önüne gelmişlerdi. Hüseyin sağa yanaşıp otomobili durdurdu. Bakışları Zehra'nın tertemiz yüzündeydi. Gençliği ve enerjisi sayesinde yüzündeki yaraları artık tamamen yok olmak üzereydi. Neredeyse belli bile olmuyordu. "Lütfen hemen reddetme!" dedi ona. "Beni zamanla seveceğine eminim. Eşim olmayı mutlaka düşün. Her şeyin geride kalacağına söz veriyorum. Sana iyi davranacağım. Seni mutlu edeceğim. Hayal ettiğin her şeyin sahibi olacaksın."

Zehra bir an babasını düşündü. Sonra uzun boylu, esmer bir genci...

Sevdiği adamı.

"Ben zaten hayal ettiklerime sahibim!" dedi ciddi bir sesle. Eli kapı koluna gitti. Sonra çekip açtı. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Teklifimi düşünmeyi unutma..."

Zehra eve girdiğinde gerçekten de hâlâ onun yaptığı evlilik teklifini düşünüyordu. Bu çok saçma olmuştu. Saçma ve ani! Bir dakika önce sevgilisi olmasını teklif ederken bir dakika sonra neden evlenme teklif etmişti ki?

Buzluğu açıp kıyma çıkardı. Faruk'a tepsi içinde sulu köfte yapmaya karar vermişti. Bakalım annesinin yaptığı gibi güzel yapabilecek miydi? Tarifi öğrenmişti ama yılların tecrübesiyle yarışmak zor olacaktı.

Yarım saat içinde hazırlık kısmı bitti. Geniş tepside, köftelerin üzerinde domatesler ve biberle pişmeye başlarken bir de pilav yapmaya niyetlendi. Pilav kısmında kendisine güvenirdi. Babası onun pişirdiklerine bayılırdı.

Onunla bir daha ne zaman konuşacaktı acaba?

Yemek hazırdı. Masa da servise hazır olunca banyoya gitti. Sızılarını hafifletmek için güzel bir duş aldı. Çıplak vücuduna bakarken gördüğü her şeyin bir erkeğe ait olduğunu bilmek ilginç bir aidiyet duygusu oluşturuyordu.

Kendisi Faruk'a aitti, genç adam da ona.

Duştan sonra giyinip oturma odasına gitti. Eline telefonunu öylesine aldı. Sinan, babasının numarasını vermemişti. Belki de henüz bir devlet sırrıydı. Mecburen babası tarafından aranmayı bekleyecekti.

Ekranda bir mesaj görünce irkildi. Merakla mesaja tıklayıp içeriğine baktı. Üstte bilinmeyen bir numara vardı.

Bilinmeyen Numara: ***Merhaba Zehra Hanım. Ben Sinan. Bu numara, babanızın telefon numarası. Kendisinin sizi aramasını bekleyin lütfen. Akşam dokuzda arayacak.***

Yüzünde bir gülücük belirdi. Mesaj bir saat önce gelmişti. Yemek pişirdiği için buna hiç dikkat etmemişti. Tam da babasını ve Sinan'ı düşündüğü anda o yakışıklı adamın mesajının gelmesi çok ilginç değil miydi? Şaşırmamak elde değildi. Keşke daha da imkânsız bir şey dileseydi.

Mesela Faruk'la evlenmek ve ondan güzel bir kız çocuğu yapmak.

Yüzündeki gülümsemenin miktarı arttı. Hatta kızdan başka bir erkek çocuğu da fena olmazdı. Babasına benzeyen uzun boylu bir oğlana annelik yapmak ne güzel olurdu.

Dışarıdan bir tıkırtı gelince hemen ayağa fırladı. Neredeyse koşar adım koridora çıktı. Kapının önüne geldiğinde Faruk içeriye girmişti bile.

Genç adam kapıyı kapatıp bir an onu süzdü. Zehra da ne yapacağını bilemeden olduğu yerde çakılıp kalmıştı.

"Güzel kokular geliyor!" dedi genç adam. Montunu çıkarıyordu.

"Senin için yaptım!" Gözleri parlayarak sevdiği adamı süzüyordu. Farkında değildi ama bu bakışlarındaki ışığa bir çare bulması lazımdı.

Genç adam bir an havayı kokladı. "Sulu köfte mi?" Kaşları hayretle kalktı. Montunu asıp dolabın sürgülü kapağını çekti. "Bir kilometre öteden kokusunu tanırım. Aynı annemin yaptığı gibi kokuyor." Keyifle gülümsedi.

"Onunki kadar güzel değildir eminim..." Gülümsedi o da. "Denedim

Faruk sessizce genç kızı süzüyordu. Üzerindeki yeni siyah kot pantolon ve evde giymesi için aldıkları ince mavi bluz ile çok tatlı görünüyordu.

"Peki, gelip sevgilini öpmeyecek misin?" diye sordu hafif bir iğnelemeyle. "Bundan sonra hep ilgi beklerim."

Zehra'nın gözleri daha da parladı. "Şımarık mısın yoksa?"

"Değilim ama senin tarafından şımartılmayı isterim. Yemekle iyi bir başlangıç yaptın! Öpücükle bunun değerini daha çok katlarsın. Sonra da birkaç uzun seks, sanırım bu günlük isteklerimi karşılar..."

Zehra yutkundu. Ona doğru sokuldu. Kollarını boynuna dolanırken vücudunu kendisinin bile fark etmediği bir cazibeyle onun vücuduna yapıştırdı. Her erkek kollarında böyle sıcak bir kadının yakınlığını isterdi. Faruk da genç kızın incecik bedenini güneşe muhtaç bir sarmaşık gibi sarmıştı âdeta.

"Karşı değilim ama..." diye fısıldadı Zehra. Utançla yutkundu. "Ama tahmin edebileceğin gibi bazı yerlerim biraz acıyor..." Genç adamın bakışlarındaki o küçük alayı görünce gülümsemesi azaldı. "Senin yüzünden!" dedi sahte bir suçlamayla.

"Sen de pek şikâyetçi değildin ama?"

Zehra elinde olmadan kıkırdadı. "Değildim ama acıyor işte! Bu gece sadece bir kere yapalım, olmaz mı?" Durup düşündü bir an. Kaşları hafifçe kalktı. "Belki iki kere de olabilir. Becerilerine bağlı."

"Makul bir teklif." Onu biraz daha sardı. Zehra'nın beli iyice kıvrıldı ama o kadar özel bir güçle tutuluyordu ki kendisini geri bıraksa bile yere düşemezdi. Bu güç onu mutlu ediyordu. Sevişirlerken de bu gücü tüm benliğiyle hissetmişti. "Hatta..." diye devam etti genç adam. "Bu gece sadece birbirimize sarılıp gelecek planları yapalım. Sevişmesek de olur. Her zaman sevişebiliriz. Çok zamanımız var nasılsa."

Zehra biraz şaşırmıştı. "Gelecek planı mı?"

"Evet, lise bitince üniversiteyi nerede okuyacağın önemli mesela. Çok zaman kalmadı. Benden uzakta olmanı istemiyorum. İzmir'de bir yer kazansan harika olur."

"Ama Faruk..." diye itiraz etmeye çalıştı Zehra. Aklında babası, burada kiralayacakları yeni ev ve Faruk'tan mecburen ayrılacak olması geçti. Bunları genç adam da biliyordu.

"En kötü ihtimalle okulun yakın şehirlerde olmalı! Gidip gelebilmeliyim. Ayrıca dolabındaki tüm eşyalarını odama taşımalısın."

"O..Olmaz!" diye kekeledi Zehra. "Annen, baban çat kapı geliyor biliyorsun..." Gözleri irileşmişti. "Mutlaka fark ederler."

"Sevgili olduğumuzu söyleriz biz de!"

"Hayır, sakın! Utanırım ben! Evli olmadığım bir adamla seviştiğimi düşünecekler!" İsyankâr sesi gerçekten ürktüğünü belli ediyordu.

Faruk güldü. "Ama durum bu!" Eğilip dolgun dudaklarını öptü. "Ve seninle sürekli sevişmek istiyorum ben!"

"Sen ailenin bunu normal karşılayacaklarını mı söylüyorsun?" Sesi hâlâ hafif bir isyanla doluydu. "Türkiye'de durum böyle mi?"

"Kalkıp da beni evlatlıktan reddetmezler. Annem zaten ateşle barut yan yana olmaz demişti. Hiç şaşırmayacaktır o yüzden."

"Onlara bir şey söylersen..." Yutkundu. "Onlara bir şey söylersen, üniversite için ülkenin en uzak ucuna giderim. Bir kere sevişip dönecek vakti ancak bulursun!"

Faruk onun bu sevimli tehdidi karşısında kahkahasını tutamamıştı. Eğilip onun masum dudaklarını yine öptü ama bu sefer daha uzundu. "Bu kadar tatlı olmasan mı acaba? Nasıl beceriyorsun bilmiyorum ama çok fazla tatlısın. Neyse, bu konuyu biraz düşünelim... Sevgili olarak ilk tartışmamızı mı yaşadık biz şimdi?" Bir eli kalçasına gitmişti. Alnını alnına dayadı. "Sen böyle tırnaklarını içeride saklayan sevimli bir kedi gibiyken ve aklımı çelecek kadar güzel kokarken bu gece için verdiğim sözü kolayca geri alabilirim."

"Söz vermemiştin zaten..." dedi Zehra burun kıvırarak. Ne var ki hemen yumuşamıştı. Genç adamın yakınlığı içini ürpertiyordu. "Sevişelim ama en çok iki kerede sınırlandıralım."

"Harika! Hadi yemeğimizi yiyelim. Çok acıktım."

Genç adam elini yüzünü yıkamak için banyoya girerken Zehra mutfağa geçti. Tepsinin içindeki sulu köfte dinlenmişti ve çok güzel görünüyordu. Altındaki ateşi açıp biraz ısınmasını sağladı. İyice dinlenmiş pilav ise tane tane olmuştu ve hâlâ sıcaktı.

Birkaç dakika sonra Faruk siyah şortu ve yeni yıkanmış siyah tişörtüyle geri geldi. Kendi yerine otururken gözleri tazecik sevgilisindeydi.

Yemek yerken genelde kendi günlerinin nasıl geçtiğinden bahsettiler. Faruk akşamüstü bir kamyonet satın almak için görüşme yaptığını, o yüzden geç kaldığını söyledi. Henüz net kararını vermemişti. Satış için istenen fiyat biraz yüksek olsa da kamyonetin çok iyi durumda olması belli ki onu alma istediğini körüklüyordu. Kredi çekmesi gerekecekti fakat onu çok istediği belliydi.

Zehra ise kendi gününü anlatırken Hüseyin'den özellikle bahsetmedi. Faruk'un kendisine gönderdiği öğle yemeği için teşekkür etmeyi de ihmal etmedi. Sinan'ın attığı mesajdan bahsetti. Sonra bağladığı üç nakliye işini genç adama iletti. Sözleşmelerini çantasında getirmişti.

Faruk yediği köfteyi ve pilavı içtenlikle övünce Zehra'nın keyfi iyice yerine geldi. Yemekten sonra genç adam sözleşmeleri incelerken genç kız da kahveleri hazırlıyordu. Bir tepsiye kahveleri ve su dolu bardakları koyup oturma odasına yöneldi. Gidip genç adamın yanına oturdu. Kahveleri ikisinin önündeki sehpaya bıraktı. Yanlarında birer tane küçük çikolata bile vardı.

Faruk elindeki sözleşmeleri bir kenara bıraktı. "Harika iş çıkarmışsın. Fiyatı da iyi vermişsin. İndirmeye uğraşmadılar mı?"

"Piyasaya göre güzel fiyat veriyoruz sanırım. Hiç kimse itiraz etmedi." Endişeyle baktı. "Ama biz de kazanıyoruz, değil mi? Daha önce konuştuğumuz gibi hesapladım. Yanlış olmasını istemem."

Genç adam başını iki yana salladı. "Hayır, çok iyisin bu konuda. Zeki olman işlerimi kolaylaştırıyor."

Zehra bu övgü karşısında endişesini yitirip mutlulukla gülümsedi. "Teşekkür ederim..." dedi. Beyaz dişleri gözükmüştü.

Kahveden sonra bir süre sarmaş dolaş televizyon izlediler. Kadınından memnun her erkek gibi Faruk'un da eli boş durmuyordu. Genç kız sırtını ona doğru yasladığı için bir eli göğsünün üzerindeydi. Hafif hafif o kabarıklığı okşuyordu. Aslında Zehra da onu okşamak isterdi. Bir eli genç adamın tüylü bacağındaydı. Biraz yana kaydırsa kendisini rüyalar âleminde gezdiren o ateşli şeye kolayca dokunabilir, şortunun içine sokup doğrudan temas edebilirdi. Fakat gözü de bir yandan saate kayıyordu. Saat dokuza geldiği için onu tahrik etmek yanlış zamanlama olurdu.

Gerçekten de saat tam dokuzu bir geçiyordu ki Zehra'nın telefonu çaldı. Numarayı kaydettiği için arayanın babası olduğunu biliyordu. "Babam!" dedi hemen Faruk'a. Genç adamın kollarından sıyrılıp oturuşunu düzeltti. WhatsApp'tan görüntülü aranıyordu.

Heyecanla ekranda beliren adamın yüzüne baktı. "Baba!" dedi kendi dilinde.

"*Zehra, kızım!*" Adamın sesindeki özlem çok belliydi. Kenarda oturan Faruk'u göremediği için o da kendi dilinde konuşmaya devam etti. "*Nasılsın, yavrum?*"

Zehra onun iyi niyeti karşısında hüzünle güldü. "Ben iyiyim, baba. Asıl sen nasılsın? Hastanede yatan sensin."

Babası da gülümsemişti. "*Bana iyi bakıyorlar. Sıkıldım biraz.*"

"Ne zaman çıkarsın peki? Ne diyorlar?"

"*Birkaç gün daha sürermiş. Sanırım apandisitimde de bir sorun var. Cuma günü onu ameliyat edecekler. Kan değerlerimin ve tansiyonumun düzelmesini*

"Bunlar ciddi şeyler mi?" Endişelenmişti biraz. O yüzden ayağa kalkıp odanın içinde birkaç adım attı.

"*Hayır, doktorlar çok rahat. Önümüzdeki hafta turp gibi olursun diyorlar. Benimle ilgilenen herkes gerçekten mükemmeller. Hayatlarını insanlara adamışlar. Doktorlar, hemşireler, görevli subay ve askerler, hepsi mükemmeller. Gözümün içine bakıyorlar resmen.*"

"Çok sevindim..."

"*Sanırım biraz da o uzun adamların etkisi bunlar. Buralarda bayağı saygınlıkları var.*"

Zehra duraklamıştı. Uzun adamlar deyince içinde bir ürperme gezindi. "Hangi uzun adamlar?" diye sordu yavaşça.

"*Beni kurtardıkları gecenin sabahında bir helikopter dolusu adam hastane bahçesine inmiş. Uyuyordum ben. Gürültüye uyandım. İki dakika sonra hepsi de odama beni ziyarete geldi.*"

"Türk subayı mı?"

"*Sanmıyorum... Birisi kadın olmak üzere toplam yedi kişilerdi. Hepsi de çizgi romanlardaki süper kahramanlar gibiydiler. Komando kıyafetleri içinde böyle özel ziyaretçilerim olunca ben de epeyce şaşırdım doğrusu. Çok da sükse yaptım!*" Babasının ses keyifliydi. "*Fakat bunlar beni esir tutulduğum yerden kurtaran komandolar değillerdi. Başkalarıydı... Seni tanıdıklarını, geçerken uğradıklarını söylediler.*" Keyifle gülmüştü. "*Helikopterle uğramışlar hem de! Düşünebiliyor musun? Sanki taksiyle gelmişler! Senin adını anan ve sana değer veren yedi kişi! Öyle gurur duydum ki...*"

Genç kızın gözü Faruk'a kaydı. Genç adam konuşmayı dinlemiyor gibi gözüküyordu. Zaten dinlese bile bir şey anlayamazdı. Sesini kısmış olduğu televizyondaki görüntülere öylesine bakıyordu.

"İçlerinde esmer ve... ve çok yakışıklı... bir genç var mıydı?" diye sordu endişeli duraklamalarla.

"*Hepsi öyleydi, kızım. Genç ve yakışıklılardı.*"

"Kahverengi gözlü olan var mıydı peki içlerinde? Bir doksan boylarında! Daha yirmilerinin başında olan?"

Babası düşünür gibi durdu bir an. "*İkisinin gözleri masmaviydi. Birisi korkutucu bir yeşil... Bilirsin belleğim çok kuvvetlidir. Kır saçlı adamın siyaha yakındı. Sanırım diğer ikisinin de kahverengiydi.*"

"Adlarını söylemediler mi?"

"*Hayır... Kahverengi gözlü olanlardan birisinin gözünün kenarında sevimli bir yara izi vardı. Diğeri de sessiz bir gençti. O hepsinden gençti ama başındaki bere yüzünden yanılıyor olabilirim.*"

Yara izi olan kesin Tamer'di. Yeşil gözlü olan alaycı Doğan olmalıydı. Diğerlerini tanımıyordu. Demek bizzat kendileri gitmişti! Nasıl adamlardı bunlar? Peki ya diğer kahverengi gözlü sessiz genç?

Bakışları yine Faruk'a kaydı. "Baba, şimdi belli etme ve dikkatle bak. Kamerayı çevireceğim." Ekrana dokundu ve kameranın yönünü çevirdi. Şimdi kendi görüntüsü yerine ekranda Faruk gözüküyordu. "***O genç... bu genç miydi?***"

Babası gözlerini kısmıştı. Faruk profilden gözüküyordu. Dikkatle baktı. "*Bilemedim...*" dedi yavaşça. "*Çok benziyor ama...*" Sustu. "*Evet, o sanırım. Evinde kaldığın genç bu mu? Senin yanında şortla mı oturuyor?*"

Genç kız hemen telefonun kamera yönünü kendisine çevirdi. "Baba, burası Türkiye! Şort giymek ayıp değil. Ayrıca çok efendi birisidir. Beni sokaktan buldu, donup ölmekten kurtardı. İlaçlarımı aldı, bana bir ev ve iş verdi. Oraya kadar gelip hem Hassan'ın yakalanmasını hem de senin kurtulmanı sağladı!"

"*Hımm! Demek senin ve benim için herkesi ayağa kaldıran adam bu?*"

"Evet... Ona ikimiz de hayatımızı borçluyuz ama..." Telefonun üzerinden yeniden Faruk'a baktı. "Oraya geldiğini benden bile gizledi. Seni kurtaran özel timde olduğundan hiç bahsetmedi." Genç kızın yüreği sevgi ve minnetle şişmişti. Gözleri dolmuştu. Neden söylememişti? Neden hafta sonu Suriye'ye gittiğini, o yüzden ona telefon açamadığını, babasını kurtarmak için çabaladığını böbürlenerek anlatmamıştı. "Seni ziyarete gelen adamlardan birisi de sarışın mıydı baba? Mavi gözlü, çok yakışıklı birisi!"

"*Hah! Evet, öyle birisi de vardı. Tabii hiçbirisi ismini söylemedi ama çok yakın arkadaş oldukları belliydi. Kızıl saçlı kadın senin kadar güzeldi ve bir komando gibi giyinmesi beni şaşırttı.*"

Demek Sinan da Faruk'la birlikte operasyona gitmişti ve bu konuda tek bir kelime bile etmemişti! Faruk'un anne babasının yanında, Berna'nın yanında hava atabilirdi oysaki. "Bazılarını ben de tanıyorum, baba. Hepsi de birbirinden değerli insanlar."

"*Yine de bekâr bir adamın evinde kalman doğru değil. Laf eden olur, yanlış anlaşılır. Yani çok yakışıklı bir delikanlı ve sen de... sen de ona...*" Devam edemedi. Her anne baba gibi onun da içgüdüleri kuvvetliydi.

"Sen gelince taşınacağım zaten, baba. Ayrı bir eve geçmemiz en doğrusu olur."

"*Gelmek mi?*" diye sordu babası.

"Evet, çok güzel olacak. Türkiye çok güzel. İnsanları bir harika!"

Babası düşünceli gibiydi. Zehra merakla onun yüzünü süzüyordu. Birden içini duyacakları ile ilgili bir korku sardı.

Sonunda babası konuştu. "*Olmaz!*" dedi yavaşça.

"Olmaz mı?"

"*Zehra... Ben oraya gelemem, kızım!*"

"Ama baba! Burada yeni bir hayata başlayabiliriz. İkimiz de oradakinden çok daha güzel günler yaşarız!"

Telefon ekranından babasının sıkıntılı yüzünü görebiliyordu.

"*Biliyorum ama yapamam. Bu topraklardan uzaklaşamam. Burası benim ülkem. Bir zamanlar sen de öyle demiştin, hatırlıyor musun?*"

Zehra o konuşmayı çok iyi hatırlıyordu.

Bunca acıya, bunca sıkıntıya ülkemden kaçmak için mi katlandık biz?

"Orada bir şey kalmadı artık, baba! Annem yok! Kimsemiz yok!" Sesi üzgündü.

"*Hâlâ bir evim var. Hatıralarım var. Senin de hatıraların var.*" Adam dikkatle kızının yüzüne bakıyordu. "*Bak kızım,*" dedi içtenlikle. "*Senin için yapılanları öğrendim. Sen orada kalabilirsin. Maddi destek alacakmışsın, okuyacakmışsın... Öyle söylediler. Bu harika olur! Ara sıra yanıma gelir gidersin. Bak zaten telefon da var. Sık sık görüşürüz.*"

Genç kız karmaşalarla dolu bir yürekle ekrana bakmaya devam ediyordu. İçi yine devasa bir karanlıkla dolmuştu. Babasını orada tek başına bırakamazdı. Burada kalabilmesi için de ciddi bir sebep yoktu.

Ne yapacaktı? Faruk'la sevişmiş olmaları bir şey değiştirmemişti. Değiştirmesini de beklemiyordu zaten. Onu evliliğe zorlamayacağına söz vermişti. İşin doğrusu, evlenseler Türkiye'de kalmak için bir bahanesi olurdu ve babasını da yanına çağırmakta inat edebilirdi. Ne var ki bu imkânsız görünüyordu. Faruk'un eve geldiğinde söylemiş olduğu cümleler de bunu belli ediyordu. Sözlerinin içlerinde tutku vardı ama evlilik yoktu.

Acaba Hüseyin'in evlenme teklifini mi kabul etseydi?

Bu düşüncenin oluşturduğu hafif mide bulantısıyla kendine geldi. Başını eğdi. Faruk'tan sonra başka bir erkeğin dokunuşlarına katlanamazdı. Önceden bilinçsiz bir dürtüyle erkeklerden uzak durmaya çalışırdı. Şimdi ise sadece tek bir adama bağlanmıştı. Ondan başkasını hayatında düşünemezdi bile.

Babası hariç!

Yutkundu. Gözlerini babasının yüzüne dikti. "Öyle olmaz, baba..." dedi yavaşça. "Seni yalnız bırakamam! Ben de yanına geleceğim..."

"*Bu ciddi bir karar, Zehra! İyice düşünmeden buna karar veremezsin. Ben de veremem. Böyle bir bencillik yapamam. Biliyorsun ki senin için ölümü bile göze alırım.*"

"Biliyorum, baba! Ben de göze alırım biliyorsun. Senin yalnız yaşamana izin veremem. Bu benim kararım. Yanına gelirim, yine bir aile oluruz."

Adam düşünceli bir ifadeyle kızının yüzünü süzüyordu. Yanına bir doktor grubu gelince düşüncelerinden sıyrıldı. "*Kapatmam lazım. Sonra yine görüşürüz, kızım,*" dedi sevgi dolu bir sesle. "*Seni seviyorum.*"

"Tamam, baba. Ben de seni seviyorum. İyi geceler. İyileşmeye bak."

Telefonu kapatınca bakışları Faruk'a çevrildi. Kısa bir duraklamanın ardından yanına gidip kucağına yanlamasına oturdu. Güzel gözleri, genç adamın gözlerine kilitlenirken ince kolları da boynuna dolandı.

"Biliyor musun?" dedi aşk dolu bir sesle. İçinde asla minnet yoktu. Sevgi çok daha güçlü bir histi. Parmak uçları genç adamın ensesinde geziniyordu. "Bu gece, bana istediğini yapabileceğine karar verdim..." dedi gülümsemeye çalışarak. "Yarın sabah yengeç gibi yürüsem de istediğin kadar benimle sevişebilirsin."

Faruk anlamamıştı. Şaşkın gözlerle genç kıza bakıyordu. Sonra o da gülümsedi. "Buna sevindim ama sebebini merak ettim. Tek kelimesini bile anlamadığım konuşmada neler oldu? Güzel haberler mi var?"

Zehra dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Aksine..." dedi yavaşça. "Hep kötü haberler vardı. Babamın kan değerleri kötüymüş. Tansiyonu varmış. Cuma günü de apandisit ameliyatı olabilirmiş. Ayrıca hastanede olmaktan sıkılmış." Dudakları hafifçe onunkilere dokunurken kaşları alayla kalktı. "Tabii sen bunların hepsini zaten biliyorsundur, öyle değil mi *Bay Hayalet?*"

30. BÖLÜM
SEVGİ

Faruk bu soru üzerine belirsizce irkilmişti. "Nereden bileceğim ki?" dedi gülümseyerek.

Genç kız dudaklarını geri çekti. "Bana numara yapma, *sevgilim*..." Duraklayıp son kelime üzerine yüzünü buruşturdu. "Iyy! Çiftlerin birbirine böyle hitap etmesi bana her zaman iğrenç gelmiştir." Elleri hâlâ genç adamın geniş omuzlarında, ensesindeki saçlarda geziniyordu. "Ama sana böyle seslenmek çok hoşuma gitti. Senin de gitti mi?"

"Ben pek sevmem!" dedi Faruk burun kıvırarak.

"Ama biz sevgili değil miyiz?" derken Zehra'nın yüz ifadesi çok tatlıydı. Gözleri masumca irileşmiş, kaşları hafifçe kalkmıştı.

"Öyleyiz de..." Kısa bir duraklama yaşadı. "Başka bir kelime kullanabilirsin sanki."

"Mesela?"

Genç adam omuz silkti. O da genç kızın belini hafifçe okşuyordu. "Çiftler arasında kullanılan bir sürü hitap kelimesi var. Aklıma gelmiyor şimdi."

"Hımm... *Aşkım* nasıl?"

Faruk yutkundu. Aşk kelimesi bile yüreğinde çırpıntı yaratmıştı. Zehra'nın kendisine âşık olacağına inanmak zordu. "Pek gerçekçi değil."

"*Bir tanem? Erkeğim?*"

"Fazla iddialı!"

"*Herkülüm? Seksi adamım?*"

"Saçma!"

"Bendeki kelime hazinesi bitti. Olanlarla idare edeceğiz artık. Neyse, şimdi konumuza dönelim, *sevgilim*... Neden bana Suriye'ye gittiğini, orada Hassan ve ailesi ile savaştığını, babamın kurtarılmasında parmağın olduğunu ve sonra da onu hastanede ziyaret ettiğinizi söylemedin?" Kaşları şimdi iyice kalkmıştı. "Yalan söyleme sakın! Doğruyu söylersen eğer her yerim ağrısa da istekli bir sevişmeye hazırım. Diğer türlü sadece yutkunup bakarsın."

"Şantaj ha?"

"Evet, *aşkım*! Çok zekisin!" Yine durup düşündü bir an. "Aşkım kelimesi de fena değilmiş." Adamın omuzlarını hafifçe dürttü. "Yalandan hemen anlarım! Çevresinde gezinme sakın!"

"Ne duymak istiyorsun?"

Beni sevdiğini!

Tabii genç kız bunu sadece aklından geçirmişti. "Bana Suriye'ye gittiğini neden söylemedin?"

"Endişelenme diye!"

Evet, bu artı bir puan sayılırdı. Söz konusu Hassan olunca endişeleneceği kesindi. "Dönünce niye söylemedin?"

"Söylemek istedim aslında ama..." Düşünceli bir şekilde burun kıvırdı. Zehra'nın kendisinden koşulsuz hoşlanmasını istediğini nasıl ifade edecekti?

"Ama?"

"Söyleseydim ve onun üzerine sevişseydik bana minnet duyduğun için yaptığını düşünecektim. Zaten dün babanın kurtulduğunu öğrenince bana karşı tavırların biraz değişti."

Zehra bu açıklama üzerine şaşırmıştı. "Ne olmuş ki? Sana minnet duyduğum için mi seninle seviştiğimi düşünüyorsun?"

"Etkisi olduğuna eminim."

Zehra güldü. "Senden hoşlandığım hiç aklına gelmiyor mu?"

"Hoşlanmak başka, bir erkeğe sahip olduğun en değerli şeyi vermek başka! Bana hep koşulsuz yaklaştın!"

"Mutlu olmalısın işte!" Gözleri, genç adamın güzel gözlerindeydi. İçindeki kahverengi benekler ne kadar da tatlıydı! "Ben sokaktan kurtardığın zararsız bir kediciğim. Sahibimi koşulsuz sevmem garip değil ki!"

Oysa kendi gözlerinin yeşil bir mücevher gibi parladığından habersizdi. Faruk'un onları hayranlıkla süzdüğüne de dikkat etmemişti.

"İşte bu sözler de bir minnet belirtisi!" dedi genç adam hafif bir sıkıntıyla.

"Saçmalama!"

"İlk günden beri bana karşı toleranslıydın..." dedi Faruk "İlk günden beri seni öpmemi, okşamamı doğalmış gibi karşıladın."

"Elimde değildi." Yutkundu. Şu anda sebebini bilse de o zamanlar bilmiyordu. Ona çok kısa bir zamanda âşık olduğunu söyleyecek cesareti yoktu. "Sen çok ikna ediciydin. İşin garibi, gerçekten doğal geliyordu bana! Senden hoşlanan ilk kadın değilim. Sana şaşırtıcı gelmemeli."

"Senin karakterinin o olmadığını biliyorum. Benden başka bir erkeğin sana parmağının ucuyla bile dokunmasına izin vermezsin. Kedicik de olsan tırnakların yerinden çıkmaya hep hazır. Birkaç hafta içinde kolay görülmeyecek yakışıklılıkta ve zenginlikte erkeklerle tanıştın. Ne Doğan'a ne Tamer'e ne de o gıcık Sinan'a göz süzdüğünü bile görmedim."

Zehra güldü. "Kör değilim elbette! Yakışıklı olduklarını biliyorum ama bana göre senden daha yakışıklı değiller. Ayrıca hepsi de bana karşı kardeşleri

gibi davrandılar." Parlak gözlerinin içindeki aşkını biraz serbest bırakmıştı. "Belki de ben senin gibi yaramaz ve terbiyesiz erkeklerden hoşlanıyorum?" dedi keyifle.

"Hüseyin'in şansı var mı peki?"

Zehra kıkırdadı. "Hiç yok!" Dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Hem biz artık sevgiliyiz. Seninle sevişmeden önce hiç şansı yoktu. Şimdi de yok. Sonra da olamaz!"

"Benimle gerçekten niye seviştin, Zehra?" diye sordu genç adam ciddi bir sesle.

"Kabahat senin aslında..." dedi genç kız. "Beni adım adım hazırladın. Kurnaz bir adamsın. Ufak tefek şeyler derken en son öptüğün yer tüm sınırlarımı zorlamıştı. Aklımı başımdan aldın. Oramın öpülebileceğini bile bilmiyordum. Zevk vereceğini hayal bile edemezdim."

Genç adamın gözleri çapkınca parladı. "En sevdiğim birinci organın. O kıvrımları öpmeyi seviyorum."

Zehra yutkundu. "Utandırma beni..."

"Banyoda seni yıkarken onun güzelliğine bayılmıştım."

"Saçmalama! Bana göre en çirkin yerim." Aynı bölgedeki hafif sızlama sinyalleri tüm vücuduna yayıldı. Sanki kendisinden bahsedildiğini anlamıştı. "Siz erkeklerin zevkini anlamak zor."

"Hâlâ benimle niye seviştiğinin cevabını bulamadık. Birbirimizi ellerimizle ve dudaklarımızla da tatmin edebilirdik. Bana her şeyini vermene gerek yoktu."

Zehra iç çekti. "Sana âşık olmuş da olabilirim..." dedi yalancı bir gülümsemeyle. "Fakat minnettarlıktan olmadığına emin olabilirsin. Sana minnet duymadığım için değil! Elbette minnet de duyuyorum ama böyle bakınca Sinan ve diğerlerine de minnet duyuyorum. Oysa onlarla sevişmek istemiyorum. Aklımdaki erkek hep sen oldun ve dün gece boyunca yaşadıklarım öyle güzeldi ki inan bana, hiç pişman değilim."

"Gerçekten mi?"

"Bundan kırk elli yıl sonra bile seni *ilk erkeğim* olarak hatırlayacağım. Belki de sevişmeyi istediğim *tek erkek* olarak kalacaksın."

Faruk sessizce onu süzüyordu. "Neden?" diye sordu sonra.

"Senden başka bir erkeği bana dokunurken düşünemiyorum ve artık evleneceğimi de sanmıyorum..." Durup düşündü bir an. "Ama beni böyle kabul edip evlenecek bir erkekle evlenmeyi kabullensem bile onunla olan sevişmelerimiz asla seninle olduğu gibi güzel olamaz. Öyle hissediyorum..."

Âşık olmadığı ama mecburen seviştiği bir erkeği nasıl Faruk'la kıyaslayabilirdi ki?

"Neden hep benden ayrılacakmışsın gibi hissediyorum?" Sesi buruktu. Hep gülümseyen Faruk, bu dakikalarda epeyce ciddiydi. Sorduğu ani soru ise Zehra için beklenmedikti. "Sanki bir yere gidecekmişsin gibi konuşuyorsun."

Zehra onun ensesini, saçlarını sevgiyle okşarken durakladı. "Gideceğim..." dedi sonra yavaşça. "Bunu biliyorsun."

"Bu evden taşınsan bile yine görüşemez miyiz? Hep babanın dizinin dibinde olacak değilsin ya?"

"Görüşemeyiz..."

"O niye?"

"Çünkü... Çünkü asıl mesele başka... *Benim Suriye'ye dönmem gerekiyor.*" Genç kızın sesi üzgündü.

Faruk hafifçe irkildi. "Anlamadım?"

Zehra, babası ile arasında geçen konuşmayı ona da anlattı. Babasının dönmek istemeyişini ve kendisinin de babasını orada yalnız bırakamayacağından bahsetti.

Faruk düşünceli bir şekilde onu süzüyordu. Tek bir kelimesini bile kesmeden dinlemişti.

"Ne zaman bilmiyorum ama yakında... kesin olarak gitmek zorunda kalacağım," dedi Zehra. Sesi üzgündü.

Faruk anlayamadığı bir şekilde huzursuz olmuştu. Kalbinden bıçaklanmış gibi hissetti. Çok sevdiği bir oyuncağını kaybeden oğlan çocuğu gibi sızlanmak istiyordu. "Bunca şeyden sonra Türkiye'den gidemezsin!" dedi katı bir sesle.

"Zorunda olduğumu sen de biliyorsun. Babam yapayalnız kaldı."

"Kocaman adam! Kendisine bakabilir."

"Sen bunları söylemekte haklısın ama ben de kızıyım. Bencillik yapamam. O bana her zaman baktı. Her zaman destek oldu. Şimdi sıra bende..."

"Gerçekten ülkene mi döneceksin?"

"Mecburum!"

"O kaos ortamında solup gideceksin." Faruk'un sesindeki gizli öfke yine de belli oluyordu.

"O yüzden seni hiç unutmayacağım diyorum ya!"

"Saçı sakalı ağarmış bir ihtiyarın karısı olacaksın."

Zehra yutkundu. Sonra dudaklarını ona doğru uzattı. "Ve işte tam da bu yüzden seninle olan zamanımı iyi değerlendirmek istiyorum. Lütfen bunu sağla! Bu gece ve bundan sonraki kalan zamanımızda beni öyle sev ki hep hatırlayayım..."

O geceki sevişmeleri sanki biraz hüzünle doluydu. En azından *ilki*... Faruk onu sessizce öpüp okşamış, canı acıdığı için nazikçe sevişmişti. İnce vücudu üzerindeki baskın hareketleri yumuşakça devam ederken dudakları dolgun dudaklarından neredeyse hiç ayrılmamıştı. Genç kızın kolları da ona muhtaçmış gibi geniş bedenine sarılmıştı.

Sabaha karşı olan ikinci sevişmeleri ise daha ateşliydi. Neredeyse aynı anda ikisinin de kapalı olan gözleri açılmıştı. Dışarıda gün henüz tam aydınlanmamış olsa da perdeyi kapatmayı unuttukları için oda yeterince aydınlıktı. Yastıklara dayalı yüzleri birbirine dönüktü. Onun yüzüyle karşılaşan Zehra'nın dudakları hemen bir gülümsemeyle kıvrıldı. Genç kız uykulu bakışlarla çok güzel görünüyordu.

"Günaydın..." dedi genç adama sokularak.

"Günaydın..." dedi Faruk asık bir yüzle. Uyandığı ilk anda ve Zehra'nın yüzüne baktığında genç kızın yakında tamamen gideceği aklına gelmişti. Bu düşünce kendi içinde anlayamadığı bir öfkeye sebep oluyordu. Ona sarılırken nazik olmaya çalışsa da Zehra bir sıkıntısı olduğunu hissetmişti.

"Kâbus mu gördün bakalım?" diye soran genç kız, sevdiği adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ne bu surat?" Ona sarılırken bir bacağını onun üzerine attı. Geceliği sıyrılmıştı. Beyaz bacağı ve iç çamaşırsız kalçaları ortaya çıkmıştı.

"Sanırım..." Faruk hâlâ onun gideceği düşüncesi içinde boğulmamaya çalışıyordu. Zehra'nın sıcaklığı ise çok keyifliydi. Kollarında tuttuğu incecik vücut nasıl bu kadar koyu bir huzur verebilirdi?

Aniden genç kızı üzerine çekti. Zehra gülümseyerek onun kocaman gövdesine tırmandı. Kucağında oturur pozisyona geçti. Elleri göğsüne dayanmış, bacaklarının arasına genç adamı hapsetmişti. Kasığındaki yoğun sertliği hissedince gözleri memnun bir şekilde irileşti.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu masumca.

"Hemen tahmin ediliyor mu?" Elleri genç kızın beline gitmişti. Geceliğinin eteğini iyice yukarı doğru sıyırdı.

"Edemesem de hissedebiliyorum. Bunu sevdim..."

Becerikli parmaklar geceliğini hâlâ yukarı doğru çekiştiriyordu. Kollarını kaldırıp genç adamın geceliği çıkarmasına yardım etti. Sonra öne doğru eğildi. Ne istediği belliydi. Şimdi diri göğüsleri genç adamın yüzüne doğru yaklaşmıştı.

Faruk memnuniyetle dudaklarını uzattı. Küçücük göğüs ucunu ağzının içine hapsetti. Dişleriyle oynarken özgürce tadını aldı. Ardından diğerine geçti. Acele etmeden ikisi arasında gezinip duruyordu. Bunları öpmek,

dudaklarını üzerinde gezdirmek, diri dokusunu doyasıya emmek inanılmaz keyifliydi. Bir yandan da elleri kalçasını sıkıca kavramıştı.

Zehra bu etkili öpüşler ile kıvranmaya başlayınca dudaklarını geri çekti. Genç kız kasıklarını sımsıkı bastırıyordu.

"Canın acımıyor mu?" diye sordu genç adam merakla.

Zehra'nın bakışları kısa bir an bacak arasına kaydı. "Onunla ayrı düşünüyoruz sanırım..."

"Devam edeyim mi?"

"Bırakırsan hoşlanmayacağıma eminim. Tek sorun, patronum."

"Öyle mi?"

Genç kız yana doğru kayıp onun şortuna uzandı. Yavaşça çekti. Acele etmiyordu. Altından çıkana ise kararsız gözlerle baktı. "İşe geç kalırsam patronum bir şey der mi acaba?" diye düşünceli bir sesle sordu. "Bir şey yapmak istiyorum da!"

"İşin uzun mu?"

"Uzun sürecek gibi..." Eline aldığı sertleşmiş erkekliğini keyifle okşarken Faruk da bir yandan onun göğüslerini okşuyordu.

"Sorun olmaz bence!"

"Umarım..." Bu sefer elinin yerini dudakları aldı. O gösterişli erkekliğinin ucuna dudaklarını dokundurduğunda genç adamın belini gerip kalçasını sıkması, Zehra'ya değişik bir haz veriyordu. Ona işkence edecek kadar zevk vermek, ağzında gezdirdiği ucunu hafifçe ısırmak bile ayrı bir hazdı. Çok güzeldi. Faruk'un göğüslerini neden ara sıra ısırdığını artık daha iyi anlıyordu.

Sonra onu ağzından çıkarıp öne doğru ilerledi. Erotik bir şekilde göğüslerini organının üzerinde gezdirdi. Bunu hiç denememişti. Oldukça keyifliydi. Daha büyük göğüsleri olsaydı belki daha keyifli olurdu.

Ardından iyice tırmanıp kalçalarını doğru yere konumlandırdı. Şaşkınlık verici bir kolaylıkla birleşmeleri tamamlanmıştı. Gözleri hazla kapanırken kıpırdamadan durdu bir an. Bu yakınlığı ilerisi için tam olarak hatırlamak istiyordu. İçindeki gücün ona verdiği hazzı ömür boyu aklında tutmak mümkün olur muydu acaba?

Düşünceleri yavaş yavaş kayboldu. Faruk onun göğüslerini tutarken içindeki derin baskısını arttırmıştı. Zehra kolaylıkla zirveye doğru yükselmeye başladı. Kalçalarını onun sert hareketlerine uydurdu. Önceki kadar yumuşak olmaması umurunda değildi. Hızla doruklara yükseliyordu. Canı da acımıyordu. Son anlarda inlemesi hafif çığlıklara dönüştü.

Ve bu çığlıklar, aldığı yoğun hazla birlikte boğazında tıkanıp kaldı. Birkaç zevk dolu kasılmadan sonra genç adamın üzerine yığıldı. Nefes nefeseydi. Terlemişti. Kalçalarından hâlâ tutan güçlü eller kendisini hiç bırakmasın

istiyordu. Kasılmaları saniyeler sonra bitse de genç adama sarılmış olmanın verdiği mutluluk hiç bitmiyordu.

"Ben bir duş alayım..." dedi bir süre sonra. Gözlerini açtı. Hâlâ nefesi düzelmemişti. Faruk'un göğsüne birkaç öpücük kondurdu. Ellerinin üzerinde doğrulup yana doğru kaydı. Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. Doymuş bir kedi gibiydi. Gözlerinde belli belirsiz bir mutluluk vardı. Başını çevirip genç adamın yüzüne baktı. "Güzeldi..." dedi yumuşak bir sesle. Yataktan kalktı. Tam banyoya doğru gidecekti ki aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Çıplaklığından hiç utanmadan genç adama döndü. "Bugün Sinan Bey ile konuşur musun?" diye sordu aniden. "Ya da Tamer Bey'le? Babamın yanına dönmem konusunda bana yardımcı olabilirler mi? Bu cuma günü ameliyatına yetişebilsem çok iyi olurdu aslında. Bunu benim için ayarlayabilir misin?"

Sesindeki gizli rica çok belirgindi. Faruk gözlerini onun yüzünde gezdirdi. Dişleri hafifçe sıkıldı. "Evet, konuşurum," dedi sonra sakince. Gözlerinden bir şey belli olmuyordu. Oysa Zehra'nın hayatından tamamen çıkıp gidecek olması yüreğini yine huzursuz etmişti.

Üzülecek ne vardı ki? Kocaman adamdı. Zehra hayatına giren ilk kadın değildi. Hayatından çıkacak ilk kadın da olmayacaktı. Fakat daha önce hiçbir kadın için böyle karamsar düşünceleri olmamıştı! Ayrılacaklarını düşünüp ruhu hiç sıkılmamıştı. Zehra'nın ne özelliği vardı ki?

Gözleri diri göğüslerinde, ince beli ve zayıf omuzlarında gezindi. Saçları dağınık olsa da ona çok yakışıyordu. Az önceki ateşli anlardan dolayı yanakları kızarmıştı. Herhangi bir kadın gibi göründüğünü kendisine telkin etmek istedi ama bunu başaramadı. Bu güzel vücut sadece bu çekici kızla birlikte bir bütün olarak kendisini uyarıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Zehra gülümseyerek. O tatlı gülümsemenin içindeki hüznü belli etmemek için hemen döndü. Yuvarlak kalçalarının tüm cazibesini bilmeden göstererek doğruca banyoya yöneldi.

Kahvaltıları normalden daha sessizdi o gün sanki. İkisi de düşüncelerine dalmış gibiydi. Evden çıkarken dışarıda havanın pırıl pırıl olduğunu gördüler. Güzel bir güneş hızla yükseliyordu. Kış ayına göre çok güzel bir havaydı. Buna rağmen ikisinin de yüreği kapkaranlıktı.

Faruk onu kamyonetle büronun önüne kadar götürdü. İnmeden önce genç kızı durdurdu. "Bugün erken geleceğim. Çıkıp biraz motorla gezer miyiz?" diye sordu. "Deniz kenarına ineriz. Akşam yemeği yeriz."

"Çok sevinirim ama iş ne olacak? Masraf olacak yine sana!"

"Saçmalama!" Neden yutkunduğunu bilemedi. "Madem gitmeyi düşünüyorsun, birkaç günümüzü birlikte geçirebiliriz. İşe gitmesem de olur."

"Hayır!" dedi Zehra kesin bir sesle. "Olmaz öyle şey! İkimiz de son güne kadar işe gideceğiz. Hem belki sana daha fazla alışmasam... benim için çok daha iyi olur."

"Bu konuda ikimiz de geç kalmadık mı sence?" diye iğneledi onu genç adam.

Zehra kesinlikle geç kalmıştı. Ona âşık olmak elinde değildi. Âşık olacağını düşünebilmeliydi aslında. Aşk onun kapısına âdeta bağırarak gelmişti. Kader onları nasıl kurnazlıkla birleştirmişse şimdi de aynı kurnazlıkla ayırmaya çalışıyordu. Babasının kurtulması gibi harika bir mucize, sevdiği adamdan ayrılmasına sebep olacaktı.

Belki de en iyisi bu şekilde ayrılmalarıydı. Belki de bir süre sonra Faruk ondan bıkacak ve ayrılmalarını teklif edecekti. İşte bu daha dayanılmaz bir acı olurdu. Ölümden de beter bir hayata adım atardı.

Çünkü biliyordu ki onu ömür boyu sevecek, onsuzluk genç kızı ömür boyu mutsuz edecekti.

"Sen de mi bana alıştın yoksa?" diye sordu masumca.

"Gitmeni istemediğime göre..." diye neredeyse homurdandı Faruk. Doğrudan ifade edememişti nedense. Çok fazla alıştığını ona açıkça söyleyecek cesareti yoktu henüz.

"Ben de istemiyorum..." dedi genç kız üzgünce.

"Gitme o zaman... Babanın düşünceleri değiştirilebilir!"

Zehra gülümsedi. "Başına silah dayarsanız belki! Çok inatçıdır o."

"Dayayabilirim..." dedi Faruk düz bir sesle. "Senin için her şeyi yaparım!"

Bunun bir aşk itirafı olduğunu ikisi de fark etmedi.

"Benim için yaptıklarının ve yapabileceklerinin farkındayım!" dedi Zehra minnetle. "Her zaman iyi bir adamdın. Nazik, sevecen, düşünceli... Benim için Hamada ailesini darmadağın ettin. Babamın kurtulmasını sağladın. Ve erkeklerin dokunmasından neredeyse nefret eden bir kıza seksin güzelliğini öğrettin... Bunun için sana minnettarım." Gözleri hafifçe dolmuştu. Kapının kolunu tutup açtı. Aşağıya inip kapıyı kapatmadan önce sevdiği genç adama baktı. "Benim hatırım için gidişimin planlamalarını da yapar mısın?"

Faruk sessizdi. Sadece genç kızın güzel yeşil gözlerine bakıyordu. Sonra duruşu dikleşti.

"Peki..." dedi yavaşça. "Sen bilirsin. Cuma gününe kadar babanın yanında olmanı sağlarım."

Zehra onun sesinin donukluğu üzerine hafifçe irkilmişti. Faruk gitmek isteyişini, yeni elde ettikleri sevgili konumunu terk edişini belli ki isteksizliğine bağlıyordu. Belki de her erkek gibi babasına olan sevgisini, kendisine olan ilgisine karşı doğal bir rakip olarak görüyordu.

Genç kız kapıyı kapattı. Faruk trafiği daha fazla sıkıştırmamak için oradan hemen ayrılmıştı. Arkasında üzgünce bakan, kısa siyah saçlı, her gün daha da güzelleşen bir sevgili bıraktığının farkına varmamıştı.

O sabah Zehra için sakin geçti. Öğlen oluncaya kadar masanın üzerindeki açık lise kitabı ile bakışmıştı. Bu ülkeyi terk edeceğine göre bu kitaplar artık kendisine lazım olmayacaktı. Buna gerçekten üzülüyordu. Eli değerli bir mücevheri sever gibi kitaplarının üzerinde gezinmişti.

Mecburdu...

Her şeyi babası için terk edecekti. O da aynısını kendisi için yapmıştı. Tüm malını mülkünü satıp peşlerinden Türkiye'ye gelecekti. Annesi ölmemiş olsaydı belki de yine gelmesi mümkün olurdu. Fakat artık anıları için kendi ülkesinde, kendi evinde yaşamak istiyordu ve Zehra buna saygı duyuyordu.

Öğlen olduğunda kapısı açıldı. Zehra karşısında yine aynı orta yaşlı garsonu görünce şaşırdı. Ayağa kalktı. Adam elindeki tepsiyi masaya yaklaştırdı.

"İyi günler, Zehra Hanım!" dedi ona. "Faruk Bey'den öğle yemeğiniz." Tepsiyi olduğu gibi masaya bıraktı. "Kirlileri sonra gelir alırım," dedi gülümseyerek. "Bu arada benim adım Mustafa... Bir ihtiyacınız olursa dükkânın yerini biliyorsunuz."

Genç kız gülümsedi. Onun uzattığı elini kibarca sıktı. "Memnun oldum, Mustafa Bey."

O gittikten sonra Zehra leziz tas kebabını yemeye çalıştı. Yağı azdı ve gerçekten lezzetliydi. Yine de tamamını bitirmesi imkânsızdı. Pilavından da sadece birkaç kaşık yiyebilmişti.

Mustafa geri geldiğinde tabakların tam bitmediğini gördü. "Beğenmediniz mi?" diye sordu merakla.

"Çok beğendim ama gerçekten aç değilim."

"Bir sıkıntınız yok, değil mi? Sizi rahatsız eden birisi?"

"Yok... Niye olsun ki?"

"Dün ve bugün karşı caddede bir adam gördüm. Dikkatle bu büroya bakıyor gibiydi. Yanılmış olabilirim. Belki bir müşterinizdir."

Zehra meraklanmıştı. "Gerçekten mi? Nasıl birisiydi?"

"Uzun boylu, yapılı bir adam. Saçları kısacıktı. Sinekkaydı sakal tıraşı olmuştu. O hâliyle asker kaçakları gibiydi ama yaşı epey vardı. Kılık kıyafeti de siyahtı. Var mı öyle bir müşteriniz?"

Zehra düşündü ama o tarife uygun kimseyi tanımıyordu. Hüseyin hiç olamazdı.

"Sanmıyorum..."

"Belki de yanlış gördüm!" dedi adam. Onu ürkütmek istemezdi. Tepsiyi aldı. "Sizin yaşınızda bir kızım var benim. Biz Afgan göçmeniyiz. Siz neredensiniz?"

"Suriye..."

"Ülkelerimiz zor zamanlar yaşıyor..." dedi adam gülümsemeye çalışarak ama gülümsemesi buruktu. "Ben de yalnızca kızımla gelebildim. Tüm ailem öldürüldü."

Zehra ilgilenmişti. "Ya eşiniz?"

"O da gözümün önünde infaz edildi... On yıl falan oldu ama hâlâ o anı hatırlıyorum."

"Çok üzücü..." Durup düşündü bir an. "Peki imkân olsa kendi ülkenize, kendi topraklarınıza dönmek ister misiniz?"

Adam dudaklarını üzgünce sıktı. "Orada bizim için hiçbir şey kalmadı. Evlerimiz yıkıldı. Eşimin mezarının yerini bile bilmiyorum. Kızım burada mutlu. Bu sene tıp kazandı. Birinci sınıfta şimdi. Okuyup bu güzel ülkeye faydalı bir doktor, bana hayırlı bir evlat, Allah'a da iyi bir kul olacak inşallah."

Bunlar güzel dileklerdi. Zehra adama gülümsedi. "İnşallah..." dedi içtenlikle. "Tıp demek? Keşke ben de okuyabilseydim. Tıp benim de çok ilgimi çekiyor."

"Lise bitmedi mi daha?"

"Bu sene bitecekti ama..." Sustu, devam edemedi. Her şeyi terk edip gideceğini söyleyemedi.

"Neyse, inşallah kazanırsın, kızım." Gözleri masanın kenarındaki ders kitaplarına gitmişti. "Sende kazanabilecek kapasite var." Gülümsedi babacan bir tavırla. Cebinden mıknatıslı bir firma reklam kartı çıkardı. Genç kıza uzattı. "Çalıştığım dükkânın bu kart. Buradaki numaradan ihtiyacın olursa ararsın. Biraz zayıfsın. Yemeğine daha dikkat etmelisin. Devamlı müşterilerimize yüzde otuz indirim yapıyoruz."

O gittikten sonra adamın kızının şanslı olduğunu düşündü Zehra. Hem bu ülkede kalmıştı hem de tıp okuyordu. Bu, berbat bir çölde çiçek açma fırsatını yakalamak gibiydi.

Gün boyu birkaç müşteri gelmişti. Zehra iki kişi ile daha bağlantı yapıp sözleşmeleri imzaladı. Her güne bir nakliye işi vardı. Değişik şehirlere taşınacak yükler için ekstra kamyonet ayarlamaları gerekiyordu. Faruk'un kendisine öğrettiği gibi kamyoncular birliğini aradı. Uygun fiyata pazarlığını da yaptıktan sonra memnuniyetle telefonu kapattı. Bu birlik Hüseyin'in mallarını da sağ salim ve vaktinde getirmişti.

Saat dört gibi kapı yine açıldı. Bu sefer gelen, beklediği kişiydi. Faruk

"Selam!" dedi genç adam. Sabahkinin aksine gülümsüyordu. "Geldi işte!" Ondan tarafa yürürken gözleri genç kızın üzerindeydi. "Motorla gezmeye hazır mısın? Hava çok güzel."

Zehra da birkaç adım öne çıkmıştı. Genç adamın kendisine sarılması ve dudaklarından kısa ama iştahlı bir öpücük alması moralini biraz yerine getirdi. Kendisini üzen, buradan gidecek olmasından çok, Faruk'un ondan uzaklaşması olurdu.

"Ama henüz erken!" dedi akıllı bir iş kadını gibi.

"Bir şey olmaz. Bugün erken kapatabiliriz. Sevgiliniz yüklü bir ödeme aldı az önce, Zehra Hanım. Zaten maaş gününüz de yaklaşıyor."

Genç kız elinde olmadan kıkırdadı. "Daha işe başlayalı ne kadar oldu ki?"

"Ne kadar olduysa oldu!" dedi genç adam kaşlarını yalandan çatıp. "Paraya ihtiyacınız yok galiba?"

Zehra da ona sarılmıştı. Gözlerinin içine aşkla baktı. "Sevgilim her türlü ihtiyacımı karşılıyor. Kredi kartı bile hâlâ bende. Fazlasını ne yapayım?"

"İyi, sevindim." Onu bir daha öptü. "Şimdi kararını ver. Ya eve gider sevişiriz ya da deniz kenarına gider, gezer, bir şeyler yer, sonra yine sevişiriz."

"Sonuç yine de aynı mı yani?"

"Evet! Cuma gününe gidişini ayarladım. O yüzden birkaç gün boyunca seninle sürekli sevişmek istiyorum. Seni seksten bıktırıncaya kadar üzerinden inmeyeceğim."

"Terbiyesiz!" derken Zehra hem gülmüş hem de ürpermişti. Bu tehditkâr istek tabii ki onu hiç korkutmamıştı. Üstelik kalçasındaki elin baskısı çok hoştu.

"Dudaklarınla eziyet ettiğin şu yerim, şimdi bile istekli!" dedi Faruk gözlerinin içine bakarak.

"Öf! Susar mısın?" dedi ürpererek. Yutkundu. "Ona yaptıklarım için her seferinde utanıyorum zaten ama sonra yine yapmak istiyorum. Yüzüme vurmasan iyi edersin." Eli genç adamın kolundan yanağına doğru kaydı. Biraz ciddileşti. "Gerçekten gidişimi ayarladın mı?"

Faruk'un yüzü düştü biraz. "Evet... Cuma sabahı gelip seni alacaklar."

"Kim?"

"Devlet birisini görevlendirmiş."

"Sinan mı?"

"Sanmıyorum... Yılmaz diye birisinden bahsediyordu hep. Adam sizin dilinize mükemmel hâkimmiş. Hem seni bırakacak hem de o bölgedeki son durumu kontrol edecek."

"Yani... sadece iki günümüz mü var?" diye sordu Zehra üzgünce. Cuma günü gitmeyi kendisi istemişti. Sonucun böyle olacağını biliyordu elbette. Bir sürpriz olmamıştı. Fakat yine de çok kısa bir süreydi.

"Öyle..." dedi Faruk.

"Ben gidince..." Yutkundu. "Ara sıra görüşür müyüz? Telefonla yani?" Faruk sessiz kalınca üzgünce ekledi. "Anladım. Belli ki ben de aramayı unuttuğun kadınlar sınıfına katılacağım."

"Henüz gerçekleşmeyen şeyler için tartışmaya gerek yok!" dedi Faruk. Onu serbest bıraktı. "Hadi hazırlan, çıkalım. Güneş batmadan güzel havayı değerlendirelim. Motorda üşür müsün?" Gözleri genç kızın pembe kazağında, siyah kotunda gezindi. "İstersen kamyonetle gidelim."

"Motor daha iyi olur. Sana sarılırsam üşümem. Montumun önünü de sıkıca örterim."

On dakika sonra bir süredir kullanmadıkları motora binmişlerdi. Şimdi de Buca'nın işlek trafiğinde ilerliyorlardı. Zehra hakikaten de Faruk'a sarılmıştı ve hiç üşümüyordu. Güneş hâlâ güçlü bir şekilde ısıtıyordu. İlk günlerde olduğu gibi başını genç adamın atkısıyla sıkıca sarmıştı. Bacaklarına gelen hafif rüzgârı da genç adam kesiyordu. Zaten Faruk hızlı gitmiyordu.

Genç adam onu önce Konak kıyı şeridine çıkardı. Denizi seyrederek yavaş yavaş ilerlediler. Zehra bir iki gün için bile olsa mutluydu ve bu mutluluğu kaybetmek istemiyordu. Faruk onu İnciraltı Mahallesi'ne götürdü. Her yer kalabalıktı. Her yer lokanta, her yer insandı. Motoru deniz kenarına çok yakın bir noktada bıraktılar. Biraz yürüdükten sonra sahil şeridine çıkmışlardı. Deniz hemen önlerindeydi.

Zehra buraya elbette ilk kez geliyordu. İş günü olmasına rağmen etrafları hareketliydi. Faruk onun elini tutunca daha da mutlu oldu. İnsanlar için özel düzenlenmiş kıyı şeridinde el ele yürüdüler. Sağda oturma bankları, solda ise deniz vardı. Ara sıra açık hava çaycılarını da görebiliyorlardı. Küçük taburelerine oturmuş müşteriler, önlerindeki deniz manzarası eşliğinde çay içiyorlardı. Bazı teknelerde ise balık ekmeğin fiyata dâhil olduğu kıyı turları düzenleniyordu.

Hava burada biraz daha serin ve rüzgârlıydı. Zehra'nın kısa saçları uçuşuyordu. Genç adama ısınmak için sokulunca o da onu sıkıca sardı. Şimdi gerçekten güzel, romantik bir çift gibi görünüyorlardı.

"Bekle!" dedi Faruk aniden. Eline telefonunu almıştı. "Şu ağacın yanında dur. Birkaç fotoğrafını çekeyim. Çok güzel görünüyorsun..."

Zehra şaşırsa da onun isteğine uygun davrandı. Arkasına denizi alarak genç adamın kendi fotoğraflarını çekmesine izin verdi.

"Ben de seni çekeyim!" dedi. Elini onun telefonuna uzatmıştı.

"Birlikte çekilelim!" dedi Faruk. Yanlarından geçen iki delikanlıya dönüp "Fotoğrafımızı çekebilir misiniz arkadaşlar?"

Liseli gibi duran yeşil okul üniformalı gençler, hiç itiraz etmeden doğal bir alışkanlıkla telefonu almışlardı. İkisinin birkaç güzel pozunu çektiler. Bu fotoğraflar belki yıllarca ikisine de tatlı bir anı olarak kalacaktı.

Yemeği oradaki lokantalardan birisinde yediler. Hüseyin'in şehrin göbeğinde götürdüğü yer kadar lüks değildi. Fakat yemeği muhteşemdi. Zaten Zehra içerideki kalabalığa bakarak oraya girmelerini önermişti. Pişman da olmamışlardı. Lezzetli mangal çipuralarını iştahla yediler.

Artık hava kararmıştı. Yemekten sonra motora doğru yürürken rüzgâr dinse de hava birazcık soğumuştu. Ev yolunda Zehra sıkıca sevdiği adama sarıldı. Motorcu montunun altından elini içeri sokmuştu. Avuçlarının altında sert karın kaslarını ve inanılmaz sıcaklığını hissediyordu.

Motorla doğruca evin önüne geldiler. Motordan inen Zehra, hafifçe üşüdüğü için yerinde zıplayarak güldü. "Çabuk! Hızlı yürü biraz, uyuşuk! Üşüdüm..."

Neredeyse koşar adımlarla ve gülüşerek apartmandan içeriye girdiler. Asansörde bile birbirlerine sokulmuşlardı. Üşümeyi bahane ederek böyle yakınlaşmaları normaldi. Asansör içinde sanki uzun süredir görüşmemişler gibi küçük öpücükler çaldılar birbirlerinden. Evleri ise sıcacıktı. İçeri girdikten sonra üzerlerindeki giysileri asarken bu işin sonunun nereye gideceğinin bilincinde olarak birbirlerine gülümsemişlerdi.

Faruk ondan önce davrandı. Genç kızı belinden tutup çekti.

"Dur, ellerimizi yıkayalım önce!" diye itiraz etti Zehra. Fakat Faruk'un gözleri kararmıştı bile. Onu kucakladığı gibi yatak odasına yönlendi.

"Sonra yıkarız..." demişti umursamaz bir sesle. Üşümüş bedenlerini ısıtacak en iyi aktiviteyi biliyorlardı. Oracıkta soyunmaları, çıplak bedenlerini üşüteceği yerde daha çok ısıttı. Ateş almış vücutları henüz ayaktayken birbirlerine arzuyla dolanmıştı.

Ateşli geçen yoğun dakikalardan sonra saat dokuz gibi artık ısınmış bir hâlde oturma odasında oturuyorlardı. Sevişmelerinin ardından duş almış, tertemiz olmuşlardı. Ev gerçekten sıcacıktı. Zehra çıplak vücudu üzerine kırmızı geceliğini giymişti. İnce kumaşının sütyensiz göğüslerini gösterdiğini biliyordu. Faruk'un onlara hâlâ ateşle bakması ise garip bir şekilde hoşuna gidiyordu. O öyle baktıkça, ellerini uzak tutamadıkça kendisini daha seksi hissediyordu.

Televizyon izleyen Faruk da temiz bir tişört ve şort giymişti. Sırtını kendisine yaslamış olan genç kıza sarılmıştı. Bir eli yine çapkınca yakasından içeri

mutlu ederken biraz da gevşemesine sebep olmuştu. Az önceki sevişmenin yorgunluğu üzerine çökmüştü. Gözleri kapalıydı.

Telefon çalınca ikisi birden irkildi. Zehra'nın telefonuydu bu. Gözünün ucuyla ekrana bakan genç kızın uykusu anında açıldı. Gözleri kocaman oldu.

"Babam!" dedi korku dolu bir şaşkınlıkla. "Arayacağını bilmiyordum!" Ne yapacağını bilemeden genç adamın kollarından sıyrıldı. Üzerindeki gecelik büyük sorun olacaktı. "Babamla böyle konuşamam! Hem de görüntülü arıyor!" dedi endişeyle.

Onun telaşı üzerine Faruk gülümsedi. "Sadece yüzünü gösterecek şekilde telefonu tut."

Zehra mecburen telefonu açtı. Daha fazla gecikirse babasının telefonu kapatacağından korkmuştu.

"Baba!" dedi ekrandaki görüntüye bakarak. Ekranı sadece boynunun üst tarafını gösterecek şekilde tutuyordu.

"*Zehra, kızım! İyi akşamlar... Ne yapıyorsun? Uygunsuz bir zamanda aramadım inşallah?*"

"Yok, baba! Dışarıdan geldik de... Tam üstümü değiştiriyordum." Yalan söylediği için yanakları kızarmıştı ama karşıdan görünmediğini umuyordu.

Adam anlayışlı bir şekilde başını salladı. "*İş çok muydu?*"

"Öyle sayılır. Gidiyorum diye Faruk Bey yemeği dışarıda ısmarladı."

"*Veda yemeği mi?*"

"Evet... Evet öyle sayılır."

"*Hoş bir genç adama benziyor.*"

Zehra gözlerini Faruk'a çevirmemek için büyük çaba harcadı. Babasının onun orada olduğunu bilmemesi daha iyiydi. Odasında giyindiğini söylemişti.

"Evet, mükemmel birisidir..." dedi yavaşça.

"*Garip ama onu hiç kimse tanımıyor... Çevremdeki insanlar yani. Zaman içinde iki devlet görevlisi daha geldi ama onlar da beni ziyaret edenlerin hiçbirisini çıkaramadılar. Bu adamlar hayalet gibi, kızım.*"

Çok isabetli bir tahmindi. Zehra gülümsedi. "Evet, baba... Sanırım öyleler... Sen nasılsın?"

"*Daha iyiyim. Tansiyonum düzeldi. Kan değerlerim düşmeye başladı. Ameliyattan sonra bir iki haftaya koşarsın dediler!*" Sesi keyifliydi.

"Sevindim, baba..." Üzüntüsünü ona belli etmemek için mutlu bir şekilde gülümsedi. "Hem biliyor musun? Cuma günü ben de yanında olacağım. Faruk Bey ayarladı her şeyi. Çok heyecanlıyım. Seni yine göreceğim, sana yine sarılacağım."

Adam bir an duraklamıştı.

"*Bak Zehra...*" dedi yavaşça. Onun da dudaklarındaki gülümseme hafifçe azalmıştı. "*Ben şimdi gelmen taraftarı değilim, kızım.*"

"Neden?"

"*Öncelikle buralar hâlâ durulmadı. Evimize dönersek seni korumakta zorluk çekerim. Hamada ailesi dağılmış olsa da kalanların ne yapacakları belli olmaz. Gidip ortamı görmem lazım. Evimiz ne durumda bilmem lazım.*"

"Birlikte bakarız, baba!"

"*Senin güvenliğini tehlikeye atamam. Elimde kalan tek sevdiğim varlığımsın. İkinci olarak liseyi bitirmeni istiyorum. Burada okuman artık imkânsız bir hayal. Fakat orada bunu gerçekleştirebilirsin. Liseye başladığını duydum...*"

"Açık lise..."

"*Ve bir işin var.*"

"Evet ama..."

"*Ayrıca sevildiğin, huzurlu bir ortamdasın.*"

"Baba, önceliğim sensin, bunu biliyorsun!" dedi Zehra inatla. Kalbindeki aşka rağmen babasına karşı sorumluluğu vardı.

Adam gülümsedi. "*Bunu biliyorum ve çok da seviniyorum. Benim de önceliğim sensin ve ben bir babayım. Benim söz hakkım daha çok. Dünden beri düşünüyorum. Bana biraz zaman ver. Dediğim gibi önce bir ortamı kontrol edeyim. Ne yapacağıma karar vereyim. Sonra istersen yanıma gelirsin.*"

"İstiyorum zaten! Baba ben..."

"*Zehra!*" Babasının sesi hafif ısrarcıydı şimdi. "*Beni dinle artık! İnat etme! Senden tek istediğim birkaç hafta! Düzenini bozma, hayatına devam et. Her gün görüşürüz, haberleşiriz seninle.*"

"Sen eve dönünce böyle görüntülü konuşamayacağız..." dedi genç kız üzgünce.

"*Benim telefonum için görüntülü arama engelini kaldırdıklarını söyledi gelen ajanlardan birisi. Ayarlamışlar...*"

"Baba, sen gerçekten bu konuda emin misin?"

"*Kesinlikle! Seni her ne kadar çok özlemiş olsam da mantıklı olmak zorundayım. Sizi Türkiye'ye gönderirken özlem duyacağımı biliyordum. Sabredecektim... Hiçbir şey değişmedi. Hayal ettiğimden bile daha iyi bir durumdasın. Birazcık özlem ne ki? Dayanırız...*"

Zehra sessizdi. Gözleri üzgünce süzülmüştü. Asla rol yapmıyordu. Kazandığı her şeyi babası için feda etmeye hazır iyi bir evlat gözüküyordu ekranda.

"*Hadi asma yüzünü! Gülümse artık! Gülümsemeni özlemişim... Unutmuştun gülmeyi!*" dedi babası.

Zehra yutkundu. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı ama gerçek bir gülümseme olmadığı gözlerindeki nemden belliydi.

Birkaç havadan sudan şeyden konuştular ve sonra konuşmaları bitti. Telefonu kapatan Zehra, gözlerini Faruk'a çevirdi. Genç adam da onu süzüyordu.

"Babam yanına gitmemi istemiyor!" dedi üzgünce. Sevdiği adama doğru yürüdü. Üzgünce kucağına oturup sıkıca sarıldı. Konuşmalarını ona anlattı. En son, gözlerini o anlamlı kahverengi gözlere dikti. "Ne yapacağım ben, Faruk?" Sesi üzgündü. Bakışları kararsızdı.

"Benim fikrim belli..." dedi genç adam yavaşça. "Bu konuda tarafsız olamam fakat sana engel de olmayacağım. Gitmek istiyorsan gidebilirsin. Sana ihtiyacı olduğunu düşünüyorsan gitmelisin."

"Kalbimin bir yanının gitmek istememesi beni kötü bir evlat yapmaz mı?" Ona sokuldu iyice. "Burada kalmak istiyorum. Senin yanında! Ama... Ama ben kızıyım! Gitmem en doğrusu olur."

"Sana *gelme* dememiş zaten! Biraz zaman istemiş. Anladığım kadarıyla o da orada kalmakta kararsız. Anılarının onu mahvedeceğini biliyor olmalı. Eski evinizde kaldıkça pişmanlık ve üzüntüyle yaşayacak. Belki bu zaman diliminde o da Türkiye'ye gelmeyi düşünür. Belki hissettiği yalnızlık, ona gelmesi yönünde akıl verir."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet, bence öyle. Bencillik ettiğimi düşünmeni istemem. Baban gelse bile eskisi gibi görüşemeyeceğimizi ben de biliyorum. Fakat bence onun burada yeni bir hayata başlaması en doğrusu. Biraz aklının başına gelmesi için de yalnız kalması gerekiyordur belki."

"Onun için çok üzülüyorum."

"Altından kalkacağına eminim. O güçlü bir adam." Genç kızın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra burnuna ve güzel gözlerinden birisine... Dudağı en son şakağında konumlanıp kaldı. "İstersen..." dedi düşünceli bir sesle. "İstersen cuma günü yine de yanına git. Ona da güzel bir sürpriz olur. Ameliyatında yanında ol. Yılmaz isimli ajanın işi bitince onunla birlikte dönersin. Bir iki gün sürer. Her ikinize de yeter o süre."

Zehra parlak gözlerle doğrulmuştu. İçlerinde minik gözyaşı damlacıkları dalgalanıp duruyordu. "Gerçekten mi?" diye sordu hevesle. "Öyle olur mu?"

Faruk gülümseyerek başını eğdi. "Tabii ki! Niye olmasın? Hastane sınırda zaten."

"Devlet gidip gelmeme izin verir mi?"

"Devletin eli sevdiklerine karşı her zaman şefkatlidir. Sorun olacağını sanmam. Ben gerekli yerlerle konuşurum."

Zehra'nın gözleri şimdi de aşkla parlıyordu. "Sen... Sen harika bir insansın!" dedi aşkını hiç gizlemeden. Dudaklarını uzatıp uzun uzun genç adamı öptü. Sonra geri çekilip yüzünü boynuna gömdü. Kalın kolların

kendisini sarmasıyla daha da mutlu oldu. Bir süre daha bu güzel kollarda, huzurlu ve güvende olacaktı.

Tabii ki gece yinelenen sevişmeleri, babasını kısa bir süre için aklından çıkarmasını sağlamıştı. Zaten genç adamla birlikte hazzın doruklarına eriştiği o özel anlarda aklını tamamen kaybediyordu. Konsantre olabildiği tek şey, gücünden ve enerjisinden faydalandığı bu güçlü adamın yoğun hareketleriydi.

Ertesi gün öğlen yemeği kapıdan içeriye yine getirilince şaşırmadı. Orta yaşlı Afgan, elindeki tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Bu sefer köfte, yoğurtlu patlıcan ve patates getirmişti. Mercimek çorbasının üzerinden hâlâ dumanlar çıkıyordu. Kısaca hâl hatır sorup havadan sudan konuştuktan sonra gitti.

Hüseyin'den telefon gelince de şaşırmamıştı.

"*Dün akşam uğradım ama dükkân kapalıydı!*" dedi genç adam doğrudan.

"Evet, erken çıktık."

"*Nasılsın? İyi misin?*"

"Çok şükür. Sen?"

"*İş güç işte... Bir iki akrabam geldi yanımıza. Onlarla ilgileniyorum. Aklım sende tabii. Özledim seni...*"

"Hüseyin!" dedi Zehra onun sözünü keserek. Sesi sabırlı olmaya çalıştığını belli ediyordu. "Lütfen böyle konuşma!"

"*Neden?*"

"Çünkü ben sana beni özleyebileceğin bir umut vermedim. Sana sadece arkadaş olduğumuzu söyledim."

"*Arkadaş olsak da seni özleyemem mi?*"

"Özlesen bile söylemen doğru değil."

"*Sana evlenme teklif ettim.*"

"Teşekkür ederim ama bu benim kabul edebileceğim bir teklif değil. Ben evlenmeyi düşünmüyorum şu anda."

"*Saçma! Bence düşünmenin tam da sırası! Hayatın kurtulacak...*"

Zehra onun ne demek istediğini tam anlayamamıştı. Onunla evlendiğinde maddi hiçbir sorunu kalmayacağını vurguluyor olmalıydı.

"Ben para için evlenecek birisi değilim. Sevmediğim birisiyle evlenemem. Sırf bu yüzden bütün hayatım mahvoldu zaten. Özür dilerim ama seni sevmiyorum."

"*Mesele sadece para değil...*" diye başladı Hüseyin. Sonra sustu. "*Kendimi sana sevdirebilirim,*" dedi yavaşça. "*Sadece biraz zaman vermen yeterli.*"

"Üzgünüm gerçekten! Ben... Ben başka birisini seviyorum."

Bu itirafın üzerine kısa bir sessizlik olmuştu. Sonra Hüseyin doğrudan sordu. "*Faruk mu?*" Sesi şimdi sertti.

"Artık bu konuyu konuşmasak iyi olur, Hüseyin..." dedi Zehra da mesafeli bir sesle. "Umarım kendine daha iyi bir kız bulursun. Kapatmam lazım şimdi. Müşteri geldi."

"*Zehra...*"

"İyi günler!" Genç kız telefonu kapatıp masanın üzerine âdeta fırlattı. Ne değişik bir adamdı bu böyle? Neden laftan anlamıyordu? Zorla güzellik olur muydu?

Saat dörde yaklaşırken Faruk çıkıp geldi. Yüzü gülümsüyordu. "Sana iyi bir haberim var!" dedi keyifle. "Banka kredisi çıkmış. Kamyoneti cuma sabahı alacağım. Eski sahibi de bir süre şoförü olarak yanımda çalışacak. Anlaşırsak devam edecek."

Zehra gerçekten sevinmişti. Kalkıp ona sıkıca sarıldı. "Harika!" dedi gözlerinin içine bakarak. "Çok sevindim..."

"Teşekkür ederim. Hadi hazırlan, çıkıp gezelim biraz."

Sonrası çok eğlenceli geçti. Motorla gezilmeyecek kadar aniden soğumuştu hava. Bir taksiyle içinde sinemaların olduğu bir alışveriş merkezine geldiler. Gezerken ilgilerini çeken birkaç küçük şey aldılar. Dağ kekikli makarnalı tavuk yediler. Sonra da sinemaya gittiler. Uzayda geçen aksiyon filmi oldukça heyecanlıydı. Filmin bitişi gece yarısını bulmuştu. Neyse ki taksi bulmak da sorun olmamıştı.

Eve girip ellerini yüzlerini yıkadıktan sonra Faruk onu hemen yatak odasına çekti.

"Geç olmadı mı?" diye sordu Zehra.

"Seninle olan hiçbir şey için geç değildir. Gidinceye kadar her şeyinden faydalanmak istiyorum."

Genç kız güldü. "Geri geleceğim ama!"

"Sonra belki yine kesin olarak gideceksin... Bu cumayı kastetmiyorum ben."

Zehra onun uzanan dudaklarına kendi dudaklarını hevesle uzattı. "Desene bir süre daha epeyce hırpalanacağım?" Kollarını boynuna doladı. "Dua et, seks seven bir kadın olup çıktım. İtiraz etmek bile içimden gelmiyor."

Artık birbirlerine iyice bağlanmışlardı. Sadece seks değildi onları birbirine bağlayan. Zehra için aşkı çok açık olsa da Faruk henüz bu yoğun ilgisinin sebebini anlayamıyordu. Genç kızla her sevişmesinde artık bittiğini, ona doyması gerektiğini düşünüyordu. Seviştikten sonra öylesine yoğun bir rahatlama yaşıyordu ki artık sonra erdiğini zannediyordu. Oysa sadece birkaç dakika sonra Zehra'nın göğüslerini veya başka bir yerini okşarken güdüleri yeniden canlanıyordu. Gözleri zayıf bedeninde gezinirken aldığı haz tarif edilemezdi. Bu bedeni, bu zeki kızı seviyordu.

Cuma günü çabucak gelip çattı. Kahvaltıdan hemen sonra Zehra'ya bir mesaj geldi. Onunla gidecek yetkili kişi olduğunu ve on beş dakika içinde kapının önünde olacağı yazıyordu. Zehra hazırdı zaten. Faruk kendi seyahat valizini genç kıza vermiş ve birkaç gün kalacak şekilde içini doldurmasını istemişti.

Asansörde bakıştılar bir an. Zehra mahzunca gülümsedi. "Ben yokken... başka kadınlar olacak mı?" diye sordu şakayla karışık.

"Şahsen gecede iki üç kere seks yapmak beni yordu. Biraz dinlenmem lazım!" dedi Faruk alaycı bir tonla.

Genç kızın beklediği cevap o değildi elbette. Yüzü düştü biraz. "Yani seni yormasam... başka kadın olacak yani hemen?" dedi bozulmuş bir sesle.

Faruk ona sokulup alnını alnına dayadı. "Kıskandın mı?"

Zehra yutkundu. Anlaşmalarında kıskanmak ve bağlanmak yoktu ama o âşık bir kadındı. Elinden ne gelirdi ki? "Biraz..." dedi masum bir yalanla. "Resmî sevgili olduğumuza göre... kıskanamaz mıyım?"

"Evet, bu doğal hakkın! İçin rahat olsun. Sevgilimi aldatacak bir adam değilim ben. O yüzden kıskanmana da gerek yok. Ayrıca..." Elinde olmadan sustu. Onu çok özleyeceğini nasıl söyleyecekti? Bir türlü tam olarak açılamıyordu ona karşı. Cesaretini topluyordu ama sonra yine korkak bir tavşan gibi davranıyordu.

"Ayrıca?" diye merakla sordu genç kız.

"Hiç! Sadece iki üç gün ayrı kalacağımızı söyleyecektim. Çabucak geçer."

Asansör alt kata varmıştı. Kapı açılınca dışarıya çıktılar. Apartmanın önüne çıktıklarında beyaz bir cipin onları beklediğini gördüler. İçindeki adam kapıdaki hareketlilik üzerine dışarıya çıkmıştı. İkisini ciddi bir yüzle karşıladı.

"Merhaba!" dedi kalın sesiyle. Beyaz gömlek ve kalın bir ceket ile duruyordu. Boyu Faruk'tan bile bir iki santim daha uzundu. Geniş omuzları, kırık burnu, insanın içine işleyen koyu renkli gözleri ile filmlerdeki devasa korumaları andırıyordu. "Ben Yılmaz..."

Hepsi bu kadardı. Kendisini daha fazla tanıtmaya gerek görmemişti.

"Faruk, Zehra..." dedi genç adam da kendilerini tanıtarak. Adamın güçlü el sıkışı Faruk'un hoşuna gitmişti.

Zehra ise ilgiyle bu kırık burunlu adamı süzüyordu. Bu karmaşık işlere bulaştığından beri ilk kez film yıldızı kadar yakışıklı olmayan bir devlet ajanı görmüştü. Fakat adamda ilginç bir yan vardı. Tarif edilebilecek bir şey değildi. Çevresindeki tüm kadınların onu çekici bulacağına emindi.

Adam, genç kızın elindeki küçük valizi hiç çekinmeden aldı. Bagaja koydu. İki gencin bakışmalarını görmüştü. Yanlarından geçip ön kapıyı açtı.

Zehra dayanamayıp Faruk'a sokuldu. Parmak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni özleyeceğim, sevgilim..." diye fısıldadı.

"Daha güzel bir sıfat bul bana! Bu kelimeyi sevmiyorum. Kısa süreli ilişkileri hatırlatıyor."

"Aşkım'ı da sevmemiştin ama!"

"Sevgilimden iyidir."

"*Koca adam* desem?"

Faruk gülümsedi. "Bu kelime başka bir kitapta rezerve edilmişti. Git hadi, nasılsa düşünecek çok vaktin var."

Zehra cipin içine bindikten sonra Yılmaz isimli yapılı adam kapıyı kapattı. Sonra Faruk'a elini uzattı. "Merak etme, onu sağ salim getireceğim."

"Teşekkür ederim."

"Hassan hâlâ kayıp. Sen de dikkatli ol. Saçını sakalını kesmiş olabilir diye düşünüyoruz."

"Biliyorum... Sinan'la konuştum."

Yılmaz kendi tarafına binip cipin motorunu çalıştırdı. Zehra'nın gözleri Faruk'un üzerinden bir an bile ayrılmamıştı. Araç hareket ederken mahzunca el kaldırdı.

Faruk sadece her odun erkeğin yapabileceği gibi küçük bir gülümsemeyle başını eğdi.

"Nişanlınız ailesinin yanına mı gidiyor?" diye bir soru duyunca Faruk üzgün gözlerini çevirdi. Karşı komşusu kadın ona gülümseyerek bakıyordu.

"Evet!" dedi yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak. Babasının yanına gittiğine göre bu yalan sayılmazdı. Zehra gidince içine inanılmaz bir karanlık çökmüştü. Başını apartmana çevirdi. Artık bu eve nasıl girecekti? Onsuz ev kesinlikle bomboş olacaktı.

"Dönecek mi?" diye yine merakla sordu kadın.

"Tabii ki!" Başını eğdi. "İyi günler..." dedi nazikçe.

Zehra ise cipin içinde oldukça sessizdi. Nereye gittiklerini hiç bilmiyordu. Sonra havaalanına geldiklerini fark etti. Kontrolden çabucak geçtiler. Yanındaki adam neredeyse hiç konuşmuyordu. Kestirme bir yerlerden geçip özel uçakların olduğu bir alana çıktılar. Küçük bir jetin kapısı açık, merdivenleri aşağıda bir şekilde onları beklediğini gördüler.

"Buyurun!" dedi kapıda bekleyen erkek hostes.

Bundan sonrası hızla gelişti. Jet uçak birkaç dakika içinde havalandı. Zehra arada sırada karşısında oturan Yılmaz'a bakıyordu. Adam eğer kendisine karşı özel bir tavır almıyorsa gerçekten suskun birisi olmalıydı. Birkaç kelime dışında pek konuşmamıştı. Parmağında yüzük olmadığına göre evli olamazdı. Bu ajanların hepsi bekâr mıydı? Belki de Faruk bir zorunluluk

olarak evlenmekten kaçınıyordu. Belki de *Ghost* ajanlarının evlenmemek gibi bir mesleki yeminleri vardı. Zaten Tamer ve Doğan da bekârdı.

"Beni de aldığınız için teşekkür ederim," dedi Yılmaz'a. Önündeki dosyayı inceleyen adam başını kaldırdı.

"Sorun değil. Uçak zaten oraya uçacaktı. Sadece iki gün öne çektik gidişimizi."

"Siz de *Ghost* musunuz?"

"Hayır..." dedi adam nazikçe. Onun bu gizli bilgiyi bilmesine şaşırmış gibiydi. Ve sonra hızlıca konuyu değiştirdi. "Babanız Salim Barad şimdi nasıl? Kendisiyle bir daha görüşemedim."

Zehra'nın kaşları hafifçe havalandı. "Her gün görüntülü konuştuk. Durumu daha iyi. Onu siz mi kurtardınız?"

"Şansımız yaver gitti. Bir arkadaşımla beraberdim." Genç adamın sesi tevazuuyla doluydu. Gerçekten de bunu hiç önemsemediği hissediliyordu.

Zehra yerinde heyecanla doğruldu. "Yine de siz kurtardınız! Bunu öğrendiğime çok sevindim. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Çok, çok sağ olun... Sayenizde yine ona kavuştum."

"Önemli değil..." Nazik tebessümü âdeta genç kızın susmasını sağlamak içindi. "İkinizin de mutlu olması bize yeter."

Erkek hostes onlara içecek bir şeyler getirince konuşmaları sonlanmış oldu. Çok geçmeden de uçak alçalmaya başladı. Pilot ayrıca hafif sarsıntı olacağı konusunda onları uyarmıştı. Uçak düzgün olmayan bir piste indi ve hafif sarsıntılarla uygun bir boşluğa yanaştı. Kapı açıldığında bu pistin küçük uçaklar için tasarlanmış bir havaalanına ait olduğu görüldü. Biraz ileride, içinde birkaç helikopterin ve uçağın bulunduğu büyük hangarlar vardı. Uçaktan önce Yılmaz indi. Ardından da Zehra adımını kalitesiz asfalta attı. Ciddi bir sıcak sarmıştı çevresini. Bu sıcağa yabancı değildi. Kuru, insanı anında yakan bir sıcaktı. Neyse ki çok sıkı giyinmemişti.

"Geldik mi?" diye sordu genç kız.

"Yarım saat daha araçla gideceğiz," diye cevapladı Yılmaz.

"Burası Suriye mi yoksa hâlâ Türkiye'de miyiz?"

"Suriye... Sınıra beş kilometre."

Sağa park edilmiş krem rengi bir cipe doğru yürüdü. Kapısında genç bir adam bekliyordu. Sivil asker gibiydi. Yılmaz'a anahtarı uzattı. Zehra ne yapacağını bilemeden Yılmaz'ın peşinden yürüdü. Erkek hostes de küçük valizi çoktan cipe taşımıştı.

Kapıyı açan Yılmaz, onun öne binmesini bekledi. Aynı anda Zehra, adamın ceketinin altında gizlenmiş tabancayı görmüştü. Silahlara yabancı olmasa da bu kötü alet hep içini bunaltıyordu.

Gerçekten de yarım saatlik bir yolculuğun ardından Türk askerî birliklerin ve araçların sık görüldüğü bir bölgeye geldiler. Ciddi bir hareketlilik vardı. Eski bir hastane önünde durdular.

"Burası karma bir hastane," dedi Yılmaz. "Suriyeli ve Türk doktorlar var. İki dili de bildiğinize göre anlaşmakta zorluk çekmezsiniz. Ben burada ayrılmak zorundayım. Size bu asker eşlik edecek."

Başıyla işaret ettiği yönden genç bir teğmen araca yaklaşmıştı. Zaten on dakikadır hastane girişinde bekliyordu. Arkadan genç kızın küçük valizini aldı. Sonra saygılı bir şekilde onun çıkmasını bekledi.

"Gece sizi bir otele götürecekler. Babanızın yanında kalmanız hem sağlık hem de emniyet açısından mümkün değil. Askerî bir hastane burası. Telefon numaramı attığım mesajdan görebilirsiniz. Bir sıkıntı olursa ararsınız. Bu bölgede Türk telefonları rahat çekiyor. Çevredeki dağlarda sinyal yükseltici var."

"Teşekkür ederim..." dedi Zehra. Eli kapının kilidine gitti. Bu ciddi yüzlü, kırık burunlu adam onun buradaki tek bağıydı.

"Beni sık sık haberdar ederseniz sevinirim," dedi Yılmaz. "Her iki saatte bir kısa mesaj atmanız yeterli. Sağlıklı olduğunuzu bilmeliyim. Babanızın ameliyatı da iyi geçer, merak etmeyin."

"Evet, sağ olun. Mesaj atarım."

Yüreği birden adama karşı sıcacık dostluk hisleriyle dolmuştu. Aşırı ciddi ve az konuşan birisi olabilirdi ama son cümleleri, onun ne kadar insancıl olduğunu belli ediyordu. Zaten öyle olmasa babasını kurtarmak için kılını kıpırdatır mıydı? Zehra'yı buraya kadar getirir miydi?

Genç teğmenin eşliğinde hastaneye girdi. Valizi girişteki emanete bırakılmıştı. Tabii çantası ve üstü başı da bir detektör ile sıkıca aranmıştı. Merdivenlerle bir üst kata çıktılar. Mermer merdivenler yıllara meydan okusa da ayak basılan yerleri zaman içinde birkaç santim aşınmıştı.

Babasına yaklaştıkça Zehra'nın kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Koridorun sonuna geldiklerinde teğmen bir kapıyı gösterip kenara çekildi. "Burası, Zehra Hanım!" dedi gözleri parlayarak. Türkçe konuşmuştu. Daha önce bu kadar dikkat çekici bir Suriyeli kız görmemişti. Etrafına ışık saçıyordu âdeta. "Ameliyat iki saat sonra. Ben hep buralarda olacağım. İhtiyacınız olursa seslenirsiniz."

"Peki, teşekkür ederim."

Zehra nedense çekinerek odaya girdi. Babasını göreceği için heyecanı bir yana dursun, araya giren zaman, yaşanılan kötü şeyler önlerinde mutluluklarını engelleyen bir dağ gibiydi.

Yatakta yatan adama baktı.

Babası epey zayıflamıştı. Üzerinde hiçbir elektronik kablo veya serum bağlantısı gözükmüyordu. Gözleri kapalıydı. Genç kız ona doğru birkaç adım atınca içeride birisinin olduğunu hissetmiş gibi gözleri aralandı. Belki de uyumuyor, sadece gözleri kapalı düşünüyordu. Bakışları kapının ağzında dikilip kalmış olan genç kıza döndü.

Adamın yüzü birden aydınlandı. "Zehra, kızım!" dedi yerinde doğrulmaya çalışarak. Hayranlıkla genç kıza bakıyordu. Faruk havanın sıcak olacağını söyleyerek önceden uyarmıştı. Onun ısrarı üzerine genç kız beyaz bir pantolon ve beyaz bir bluz giymişti. Rahat topuklu ayakkabısı, uzun boyunu daha da uzatmıştı. O hâliyle gerçekten bir prenses gibiydi.

Modern bir prenses!

"Baba!" Genç kız kalbinden taşan bir sevgiyle yatağa koşar adımlarla yanaştı. Daha babasının elinden tutmadan, onu öpmek için eğilmeden çok önce gözyaşları akmaya başlamıştı. "Babacığım..."

Ve onun canını acıtmamaya çalışarak, sarılıp yanağını öptü. Tek bir öpücükle bırakmamıştı tabii. Bildiği o baba kokusunu burnuna çekerken defalarca öptü. Kendi yerine, annesinin yerine...

"Ameliyata yetiştin!" dedi babası şaşkınca. O da kızına sarılmıştı.

"Evet, çok kolay oldu." Geri çekilip ıslak yanaklarını sildi. Yatağın kenarına oturdu.

"Kızım, senin arkanda kimler var böyle?" diye sordu babası şaşkınca. "Bunlar nasıl oluyor anlamıyorum..."

"Koskoca Türkiye Cumhuriyeti var, baba! Onun şefkatli elleri ve... Faruk var!"

"Ah! Evet, şu ünlü Faruk..."

Zehra nedense yeniden ağlamaya başlamıştı. Zaten duygusallaşmıştı. Kendi ülkesinde, sevgili babasının yanındaydı. Faruk'u hatırlamamak için de o kadar çaba harcamıştı. Şimdi ise babası yüzünden o güzel delikanlı bir anda aklına gelmişti.

Salim Barad şaşırmıştı.

"Zehra, kızım? Niye ağlıyorsun?"

"Hiç, baba..." dedi ağlamasını durduramadan, Fakat şimdi daha da artmıştı ağlaması. Babası onun güzel yeşil gözlerine baktı. Islanınca iyice koyulaşan o yeşilliklerin içindeki filizlenmiş şeyi gördü.

Aşk!

"Söyle hadi bana!" diye ısrar etti kızına. "Bir sorunun mu var?" Aklından bir sürü senaryo geçiyordu. Kızı ile Faruk isimli o delikanlının birbirlerine âşık oldukları ama kendisi yüzünden ayrıldıkları modeli en ciddi senaryoydu.

Zehra zorlukla hıçkırıklarına engel oldu. O kadar şey yaşamıştı ama kolay kolay ağlamamıştı. Faruk'la tanıştığından beri yumuşak bir kız olup çıkmıştı. Elini yatağın üzerine bıraktığı el çantasına uzattı. İçinden bir mendil çıkarıp gözyaşlarını sildi.

"Hiçbir sorun yok, baba. Aksine her şey mükemmel!"

"Emin misin?"

"Evet..." Babasının elini tutup sıktı. Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Senin öldüğünü sanmıştım. Hassan öyle dedi. Telefonun ondaydı."

"Pislik!" dedi babası nefretle. "Onun yüzünden haftalarca iğrenç bir evde tıkılıp kaldım. Sana şantaj yapmak istiyordu."

"Neyse ki her şey bitti... O artık hapiste!"

"Ömrünün sonuna kadar orada kalsın inşallah..." O da kızının elini sıktı. "Sana olan tutkusu ölümcüldü." Gözleri kısıldı hafifçe. "Senin şu Faruk..." dedi yavaşça. Her baba gibi elbette merak ediyordu. "O da sana tutkun mu?"

Zehra güldü ve içindeki acıyı gizlemeyi başarmıştı. "Bir kere o benim Faruk'um değil. İkincisi, evlenmeyi düşünmeyen, bir iş kurmak için deli gibi çalışan hoş birisi. Üçüncüsü..." Kendisini eliyle baştan aşağıya gösterdi. "Gördüğün gibi ben artık eski Zehra değilim. Çok zayıfladım. Eski Zehra'dan geriye pek bir şey kalmadı."

Babası kızını süzüyordu. Bakışları kısılmıştı. Kısa saçları ve iyileşen silik yaraları ile gerçekten eski Zehra değildi. "Bence..." dedi yavaşça. "Kısa saç sana yakışmış. Kilo sorun değil, yine alırsın ama sanki birkaç ay içinde daha da büyümüşsün. Daha da güzelleşmişsin. Sorumluluk sahibi modern bir genç kadın olmuşsun. Bu giysiler, bu oturuş... Faruk isimli delikanlı sana öz güven aşılamış belli ki. Anladığım kadarıyla sen de onu seviyorsun."

Zehra iç çekti hafifçe. "Evet, çok seviyorum..." dedi yavaşça. "O... O çok özel birisi!"

"Tahmin edebiliyorum..." Gözleri hafifçe kısıldı. "Ve o güzel hayatı, sevdiğin adamı, her şeyi bırakıp ihtiyar babanla mı kalacaksın?"

Zehra irkilmişti. Islak gözleri kocaman oldu. "Seviyorum derken... Ben... arkadaşça sevmeyi kastetmiştim!" dedi zorlukla.

"Saçmalama, kızım!" dedi adam hafif bir tebessümle. Elini uzatıp Zehra'nın alnına düşmüş bir tutam saçı kenara çekti. "Kızımın artık ilk aşkı babasını unutup ikinci aşkına yelken açması gerektiğini uzun zamandır biliyordum. Hassan sana aşırı ilgi gösterince *belki olur* dedim. Nereden bileyim kızımın başka bir ülkede Hassan'dan daha tehlikeli bir adama âşık olacağını?"

Zehra içindeki karmaşayı hâlâ gizlemeye çalışıyordu. "Baba, yok öyle bir sev..." diyecek oldu.

"Yalan söyleme bana, Zehra! Seni iyi tanırım, kızım. Bugüne kadar hiçbir erkekten bahsederken gözlerin böyle parlamadı. Birisini özlediğin için hiç ağlamadın..." Zehra sessizdi. Adam memnun bir tavırla burun kıvırdı. "Neyse ki hâlâ senin ilk aşkınım. Buraya gelmen bunu kanıtladı."

"Hep öyle olacaksın, baba!"

"Fakat senin yolun benimle değil, bir başkasıyla çizilmiş kızım! Kaderin bana ait değil. Hayatın buraya ait değil." Yine kızının elini sıktı baba sevgisiyle. "Hadi onu bir ara. Sağ salim geldiğini haber ver."

O sırada kilometrelerce uzakta Faruk, kamyonetiyle Manisa'ya girmişti. Yeni kamyoneti alacağı adam da burada yaşıyordu. Fabrikaya işe gitmesi için henüz iki saati vardı. Zehra için nakliye saatini öğlene aldırmıştı. Yılmaz'ın erken gelmesi ona epey zaman kazandırmıştı. Yine de biraz geç olmasını, Zehra ile daha fazla zaman geçirmeyi tercih ederdi.

Kamyoneti alacağı adamla bankanın önünde buluştular. Hesabında bir miktar parası birikmişti. O paranın üzerine hesabının olduğu bankadan çektiği kredi, kamyoneti almaya yetiyordu. Tüketici kredisi olduğu için de araca haciz konmamıştı. Bir saat sonra çarşıdaki noterde kamyonetin ruhsatını aldığında, paranın kalanını da adamın hesabına havale etti.

"Bundan sonra Manisa'daki ana iş sana ait, Mehmet Usta!" dedi adama. Elli yaşlarında bir adamdı. Kamyonetini babasından kalan evin yarı hissesini kardeşinden satın almak için mecburen satmıştı. "Ben fabrikadaki nakliye müdürüyle konuştum. Birkaç gün beraber gidip geliriz."

"Tamam!" dedi adam. Mutlu görünüyordu. "Yarın sabah görüşürüz o zaman. Ben de hemen gidip evin tapusunu alayım şimdi."

"Hayırlı olsun!"

Faruk, Manisa Ulupark önünden bir taksiye bindi. Kamyoneti sanayinin girişindeki bir park alanına bırakmıştı. Taksiden inip kamyonete doğru yürürken telefonu çaldı.

"Alo?"

"*Merhaba! Ben Yılmaz...*" dedi karşıdaki adam. "*Sağ salim geldiğimizi bildireyim dedim. Zehra Hanım şimdi hastaneye, babasının yanına girdi. O telaş ve sevinç içinde aramayı unutur belki. Her şey yolunda, merak etme!*"

Faruk cidden rahatlamıştı. Derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim!" dedi dostça.

"*Hiç önemli değil. Ona göz kulak olup emniyetini sağlayacak birisi sürekli yanında olacak. Birkaç güne kadar da döneriz sanırım.*"

O telefonu kapattığında Faruk mutlu bir şekilde kamyonetin içine girdi. Kapıyı çekti. Yeni kamyonet bile Zehra'nın iyi olduğunu öğrenmesi kadar onu mutlu etmemişti.

On dakika sonra fabrikanın önündeydi. Tam park etmişken telefonu yine çalınca şaşırdı. Ekrana baktı. Zehra'nın telefonuydu bu. İşin doğrusu umursamıyormuş gibi davranmışsa da bu telefonu bekliyordu.

"Alo?" dedi yumuşak bir sesle. Kalp atışlarının hızlanması çok saçma değil miydi?

"*Faruk...*" Karşıdan gelen ses daha yumuşak ve daha ahenkliydi. "*Nasılsın, aşkım?*"

Genç adam gülümsedi. "Yol boyu beni düşünecek çok zamanın olmadı sanırım!" dedi alaycı bir tonla. "Hâlâ *aşkım*'a takılmışsın."

"*Sevmeye başladım bu kelimeyi...*"

Faruk kendisinin de hoşuna gittiğini gizledi. "Baban nasıl?"

"*Eminim nasıl olduğunu benden iyi biliyorsundur!*" dedi Zehra. Faruk hafifçe duraklamıştı. İşin doğrusu biliyordu. Zehra tatlı bir neşeyle gülmüştü karşıdan. "*Tahmin etmiştim zaten. Sen çok fenasın. Babam şimdilik çok iyi ve sana selamı var. Yaptıkların için çok teşekkür ediyor ve bir gün seninle tanışmayı çok istiyor.*"

"İnşallah..."

"*Evet, inşallah... Belki ben buraya yerleşince bir gün beni de ziyarete Suriye'ye gelirsin. İş için bile olsa...*"

Faruk'un yüzü düştü yine. "Orada kalmaya kararlı mısın?"

"*Babamla konuştuk. Birkaç hafta yalnız kalmak konusunda ısrarcı. Onu anlıyorum. Fakat vakti gelince babamın yanına döneceğim. Bana birkaç hafta daha dayanabilir misin? Evinde misafir kalabilir miyim?*"

Genç adam o birkaç haftaya ne kadar minnettar olduğunu hissettirmedi. Belki Zehra'ya olan ilgisi bu süre içinde biterdi. Belki iki yetişkin insan gibi dostça ayrılırlardı. Sonuçta Zehra'da olan fiziksel her şey başka kadınlarda da vardı. İlgisini çekecek başka bir kadın bulması mümkündü.

Peki ya o pırıltılı bakışları? İçini ısıtan gülüşleri? Bir kedi gibi yakınlaşıp ona erkek olduğunu hissettirmesi?

"Bu konuda anlaşabileceğimize eminim!" dedi keyifli olmasına çalıştığı bir sesle.

"*Teşekkür ederim...*" Onun da gülümsediği belliydi. "*Kamyoneti aldın mı peki? Ne yaptın?*"

"Aldım..."

Zehra gerçekten sevinçli bir çığlık atmıştı. "*Harika! Şarttı zaten biliyorsun. Zengin olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsunuz, sevgili patronum. Allah'ım utandırmasın inşallah!*"

"Evet, umarım..." Bir aptal gibi tutuk konuşuyordu. Zehra'nın birkaç hafta kalacağına sevinmiş olsa da sonunda gideceğini bilmek içini sıkıyordu.

"*Kapatmam lazım, doktorlar geldi...*" dedi Zehra yavaşça. "*Babamı ameliyata alacaklar.*"

"Kolay bir ameliyat diyorlardı, endişe etme!" dedi onu rahatlatmak için.

"*Endişelenmiyorum, merak etme. Ve ayrıca seni özledim...*"

"Daha iki üç saattir ayrıyız, akrep kızı!" dedi genç adam alayla.

"*Demek sen beni özlemedin?*" Sesi yalancı bir küslükle doluydu.

Faruk hafif bir nefes aldı. "Ben de seni özledim..." diye itiraf etti. "Evde olduğunu bilmekle başka bir ülkede olduğunu bilmek aynı şey değil."

"*Öyle mi?*" İşte şimdi sesinde sevinç titreşimleri uçuşuyordu. Aceleyle ekledi. "*Seni seviyorum. Görüşürüz...*"

Ve telefon kapanmıştı. Faruk şaşkınca bir süre kararmış ekrana baktı.

Seni seviyorum mu?

Günün kalanı boyunca aklında yalnızca bu cümle gezindi. Eve gitmeyi bile canı istememişti. Fakat yapacak bir işi, akşam yemeğine götüreceği bir sevgilisi yoktu. Zehra'dan başkası aklının ucuna bile gelmiyordu.

Eve gittiğinde gerçekten de yoğun bir yalnızlıkla karşılaştı. Soyunup mutfağa geçti. Buzdolabını açıp genç kızın kendisi için hazırlamış olduğu yiyeceklere baktı. Yeniden ısıtılmaya hazır et yemeği, mantar çorbası ve birkaç değişik yemek onu bekliyordu.

İsteksizce sadece çorba içti. Gözü mutfaktaki televizyondaydı. Haberler pek iç açıcı değildi. Her yerde savaş, karmaşa, sapkınlık ve zorbalık olayları vardı. Neyse ki Zehra emniyetli bir yerdeydi.

Oturma odasına geçtikten sonra dayanamayıp eline telefonunu aldı. Görüntülü arama düğmesine basarak genç kızı aradı. Birkaç saniye sonra Zehra'yı gördü. Oteldeki odasında olmalıydı.

"Selam!" dedi gülümseyerek kıza. O da gülümseyerek bakıyordu. "Ancak arayabildim..." Aslında bu tamamen yalandı. Biraz sabretmeye çalışmıştı sadece. "Baban nasıl?"

"*Ameliyat iyi geçti. Biraz yanında kaldım. Sonra otele bıraktılar beni.*"

"İyi, sevindim... Otel nasıl? En sağlam bina olarak üç yıldızmış diye duydum."

Genç kız içten bir şekilde güldü. "*Faruk, sen benim günlerce sokak köşelerinde yatan bir kız olduğumu unuttun mu? Burası benim için saray sayılır! Sıcak su ve led televizyon var. Sabah kahvaltısı var. Yatak rahat, kliması çalışıyor. Daha ne isteyeyim? Gerçekten mükemmel. Ücretini kim ödüyor peki?*"

"Sen onu dert etme, babanla ilgilen."

"*Peki, tamam... Yılmaz Bey zaten sürekli iletişim kuruyor benimle. Ben mesaj atmasam o arıyor beni...*" Sustu bir an. "*Senden fazla ilgileniyor adam*

"Ben de kendisiyle ilk kez karşılaştım. Değişik bir adam..." diyerek Zehra'nın sözlerini ustaca savuşturdu.

Zehra yine onun oyununa gelmişti. Sevimli bir şekilde güldü. "*İnanır mısın? Yol boyunca birkaç kelime ya konuştu ya konuşmadı. Ona âşık olan kadının vay hâline!*" dedi. Sonra hafif bir nefes aldı. "*Neyse, sen yemeğini yedin mi?*"

"Evet..."

"*Evde mi?*"

"Evet, niye sordun?"

"*Belki yeni kamyoneti alışını birileriyle kutlamak istemişsindir diye düşündüm.*"

Faruk'un bir kaşı hafifçe kalktı. "Kiminle mesela?" diye alayla sordu.

"*Hiç... Öylesine birisi işte! Yavuz Bey olur, Asuman Hanım olur falan...*"

"Tek başıma yedim. Kutlamayı seninle yapmak istiyorum!"

Zehra'nın gözlerindeki parıltı telefondan bile belli oluyordu. Mutlulukla cıvıldadı. "*İşte sevgilimden beklediğim sözler bunlar! Teşekkür ederim.*"

"Sevgili demişken..." dedi Faruk merakla. "Öğlen telefonu kapatırken beni sevdiğini mi söyledin sen?"

Zehra duraklamıştı. "*Öyle mi dedim?*" dedi sahte bir şaşkınlıkla.

"*Seni seviyorum* dedin!"

Zehra umarsızca omuz silkti. "*Bu yalan değil ki! İlk tanıştığımız günden beri seni özel buluyorum. Senin pek çok özelliğini seviyorum.*"

"Arkadaşça yani?"

"*O aşamayı çoktan geçtik, beyefendi. Güvendiğim, seviştiğim tek erkeksin. Seni sevmesem gecede iki üç kere sevişir miydim? Minnet için yapmak da bir yere kadar yani!*" Sesi şakacıydı.

"Aşk falan yok diyorsun öyleyse?" diye yavaşça sordu Faruk.

Genç kız gülümsedi anlayışla. "*Korkma ya! Onun kırmızı çizgi olduğunu biliyorum. Sana âşık olsam bile söylemem.*"

Faruk'un gözleri hafifçe kısılmıştı. Ya şimdi de söylemiyorsa? Aşkını gizliyor olabilir miydi?

Zehra'nın oda kapısı çalınınca genç kız başını çevirdi. Sonra yine ekrana baktı. "*Gitmem lazım. Gece hastane ziyareti için on dakika izin aldım. Babamı kontrol edeceğim.*"

"Tamam, görüşürüz."

Telefon kapandıktan sonra Faruk koltuğuna yaslanıp gözlerini yumdu. Canı çay içmek istemiyordu. Yanına bir bardak sudan başka bir şey almamıştı. Biraz oturup yatsa iyi olurdu. Dün gece gerçekten de neredeyse hiç

uyumamışlardı. Sevişmelerinin haricinde, birbirlerine sarılmış bir hâlde şafağın gelişini beklemişlerdi.

Koltukta gözleri kapalıyken küçük bir rüyaya daldı.

Nerede olduklarını bilmiyordu. Bir deniz kenarıydı. Akçay olabilirdi. Zehra yanındaydı.

"Faruk..." dedi genç kız hüzünlü bir sesle.

Genç adam gözlerini denizden çevirmiş, genç kıza bakmıştı. O yeşil gözlerdeki bakışın anlamını çözemedi. Uzanıp onun elini tuttu. Biraz ileride denizi izleyen anne ve babasına aldırmamıştı.

"Ne oldu, fıstığım?" diye sordu gülümseyerek.

"Sana... Sana bir şey söylemem lazım."

Onun sesindeki sıkıntıya rağmen genç adam gülümseyişini bozmadı. "Hamileyim demezsin umarım!"

Zehra yutkundu. "Değilim..." Elini geri çekti. Zuhal Hanım onlardan tarafa bakmıştı.

"Annem üzülecek ama!" dedi Faruk biraz alayla.

"Of Faruk ya! Ciddi olabilirsen sana bir şey söyleyeceğim."

"Ciddi olmak istemiyorum. Senin yanında keyifli olmak suç mu? Mutlu olduğumu gizleyeyim mi?"

Zehra irkilmişti. "Mutlu musun gerçekten?" diye sordu. Bir anda bu konu daha önemli olmuştu.

"Kaç haftadır beraberiz... Tek bir anından bile sıkılmadım!" Genç adam yine memnun bir şekilde gülümsüyordu.

"Hiç mi?" diye sordu alacağı cevabın özlemiyle.

"Hiç!" dedi Faruk tatlı bir gülümsemeyle. "Sen benden bıktın mı yoksa?" Genç kıza sokuldu. Merakla gözlerinin içine bakıyordu. "Son zamanlarda biraz sessizleştin sanki..."

"Hayır!" dedi Zehra kesin bir sesle. "Senden bıkmadım. Hatta ilk günden bile daha fazla bağlıyım sana."

Bunu itiraf etmek biraz utanmasına sebep olmuştu ama Faruk çok takılmadı. "Sanırım ben de öyle!" dedi âdeta şikâyetçi bir sesle. "Kanıma işleyen bir uyuşturucu gibisin. Her gün eve erken gelip senden bir doz almak için yanıp tutuşuyorum. Mesele sadece seks değil, akrep kızı! Gülüşünü görmek, seni öpmek bile rahatlamama sebep oluyor."

Zehra yutkundu. Gözlerini yana doğru çevirdi. Zuhal Hanım ve Levent Bey hâlâ biraz ilerideydiler. Belki de konuştuklarını fark edip yanlarına gelmeyi uygun bulmamışlardı. Çok harika insanlardı bunlar. İyi de bir evlat yetiştirmişlerdi.

"Zehra!" dedi genç adam. Onun dikkatini yine kendi üzerine çekmeye çalışmıştı. "Söyle hadi! Seni rahatsız eden şey ne?"

"Artık..." dedi Zehra duraklayarak. Sesi hafifçe titremişti. "Artık zamanı geldi." Sesindeki hüzün belli oluyordu.

Genç adamın kaşları hafifçe kalktı. "Neyin zamanı geldi?"

"Ayrılmamızın..."

Bu son kelime, Faruk'un koltukta zıplayarak uyanmasına sebep olmuştu. Alnının terlediğinin bile farkında olmadan gözleri açıldı. Etrafına bakındı.

Sonra içini derin bir rahatlama kapladı. Evet, çok şükür evdeydi! Sadece yine o kötü rüyalardan birisiydi işte! Zehra hayatına girene kadar böyle rüyalar görmemişti. Hiçbir kadını kaybetme korkusu yaşamamıştı.

Gözlerini yumdu ve kendisini yeniden koltuğa geri bıraktı. Rüyasındaki son cümleyi de kendisi söylemişti. Onu çok iyi hatırlıyordu.

"Hayır, bu mümkün değil! Seni seviyorum ve hiçbir güç bizi ayıramaz!"

Düşünceli bir şekilde alnı kırıştı aniden. Belki de bu sözleri rüyasında söylememişti. Belki de uyandığında aklından geçirmişti.

Derin bir nefes aldı. Neler oluyordu? Bu imkânsızdı...

Zehra'ya âşık olamazdı!

31. BÖLÜM
TESADÜF

Zehra uçaktan indiğinde İzmir'in serin rüzgârı yüzünü acımasızca yaladı. Gece olduğu için tabii ki gündüze göre daha soğuktu. Yılmaz önden inmişti. Onun da gür siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu. Işıklarla aydınlatılmış sivil havaalanını şöyle bir süzmesi belli ki iş alışkanlığıydı. Görebildiği kadarıyla da emniyetli gözüküyordu.

Ciddi gözlerini Zehra'ya çevirdi. Başıyla bir işaret yaptı. "Faruk seni karşılamaya gelmiş..." dedi yine ciddi bir sesle. "Siz görüşün, ben iki dakikaya gelirim. Pilotla konuşmam gereken bir şey var." Tabii ki bu sözleri, onlar yalnız kalabilsinler diye bir bahaneden başka bir şey değildi.

Zehra, adamın iri gövdesi yüzünden biraz ileride bekleyen Faruk'u görememişti. Güzel yeşil gözleri parladı birden. Gerçekten de sevdiği adam yanaştıkları peronun önünde bekliyordu. Heyecanla oraya koştu. Kısa saçları rüzgârda uçuşuyordu. Artık üşümüyordu bile! Sonra çocuksu bir neşeyle genç adamın kollarına atladı. Faruk onu hiç ağırlığı yokmuş gibi kucaklamıştı. Zehra'nın ayakları yerden kesildi. Kolları mutlulukla boynuna dolandı.

"Demek beni karşılamaya geldin?" dedi genç kız neşe dolu bir sesle.

"İşim yoktu!" dedi Faruk gülümseyerek.

Zehra kaşlarını kaldırdı. "Üf! Çok gıcıksın! Beni özledin sandım!"

"Her telefonda özleyip özlemediğimi sormasaydın özlerdim belki?"

"Dalga geçme! Ne yapayım? Ben seni çok özledim..." Dudaklarını bilinçsizce uzatınca Faruk da eğildi. Yanaktan olması gereken öpücük başka bir yere konumlandı. Kısa ama istekli bir buluşma yaşadı o dudaklar.

Aynı anda küçük jetten dışarı çıkan Yılmaz da bu öpüşmeyi görmüştü. Zehra'nın ayakları aşağıya doğru sallanırken Faruk'un kollarında oyuncak bir bebek gibiydi âdeta. Ancak boynuna sarılmış kolları ve ince vücudunun adama sokuluşu pek çok şeyi anlatıyordu. Yılmaz'ın ciddi yüzünde ilk kez küçük bir gülümseme belirdi.

Aşk buradan bile belli oluyordu.

İzlediğini sanmasınlar ve keyifleri kaçmasın diye başını çevirdi. Çok acele etmeden merdivenleri indi. Merdivenlerin önünde bekleyen hostesin elinden Zehra'nın valizini alıp teşekkür etti. Yeniden göz ucuyla baktığında kucaklaşmalarının bittiğini görmüştü. Faruk, Zehra'yı yere indirmişti. Bir zamanlar

kendisi de bir kadına böyle tutkundu. Kısa sürmüştü ve kendisine bir kırık buruna mal olmuştu. Bundan sonra da bir kadını sevebileceğini sanmıyordu.

Gölgelerde geçirdiği hayatında bir kadına yer yoktu.

Yüzüne yine her zamanki ciddiyeti yerleşti. Uzun adımlarla onlardan yana doğru yürüdü. Yanlarına eriştiğinde tekerlekli valizi önlerine bıraktı.

İki adam güçlü bir şekilde el sıkıştılar.

"Emanetini getirdim..." dedi Faruk'a. Ciddi bir yüzü olsa da ses tonunun içinde hem sempati hem de empati tınıları vardı. Elbette valizden bahsetmiyordu.

"Evet, teşekkür ederim..." dedi Faruk. Yan gözle Zehra'ya baktı. Genç kızın yüzündeki gerçek mutluluk açıkça gözüküyordu. Acaba neden bu kadar ışıldıyordu? Babasını görüp geldiği için mi yoksa İzmir'i ve yeni hayatını özlediği için mi?

Yoksa...

"Ben buradan İstanbul'a geri döneceğim!" dedi Yılmaz. "Suriye'de her şey yolunda. Amerikalılar oradaki tesisten ümitlerini kesmiş durumdalar. Toparlanacak hâli yok. Başka bir yere açmaları da birkaç yılı bulur. Biz de yine gerekeni yaparız. Hamada ailesi de ülkenin değişik yerlerine dağılmış. Evleri oturulmaz hâldeydi. Bölgeye verdikleri zarar son buldu."

İki erkek bakıştılar bir an. İkisinin de aklındaki soru belliydi.

Hassan?

Yılmaz onları başıyla selamladı. "Görüşürüz..."

O kendisini bekleyen uçağa doğru yürürken Faruk ve Zehra birbirlerine gülümsemişlerdi. Bu birkaç günlük ayrılık ikisine de zor gelmişti. Genç adam uzanıp valizin sapını tuttu. Zehra da hemen gelip onun diğer elini tutmuştu. Genç adam bu yakınlığı fark etmemiş gibi yapsa da genç kızın elini hafifçe sıktı.

İşte şimdi gerçekten iki âşık gibiydiler.

Havaalanından çıktıktan sonra Faruk onu bir taksiye yönlendirdi. Şoför valizi bagaja koyarken ikisi de arka koltuğa geçtiler. Genç adam ona şöyle bir baktı.

"Saçların mı uzadı senin?"

Zehra yaşına uygun bir tatlılıkla kıkırdadı. "Sadece beş gündür görüşmüyoruz! İmkânsız!" Oturduğu yerde ona doğru iyice sokulup koluna girdi. Vücuduna tamamen yaslandı. Bir eli de genç adamın bacağında duruyordu. "Babamın sana çok selamı var. Artık tamamen iyileşti. Yarın taburcu oluyor."

"Aleykümselam... Evine mi dönecek? Fikrinde bir değişiklik olmadı mı?"

"Olmadı maalesef! Çok da ısrar etmek istemiyorum. İnat etmesinden korkuyorum. Kendisi karar verecek artık."

"Orada kalmaya devam ederse ne olacak?"

Zehra yutkundu ama belli etmedi. Gözleri hâlâ ışıldıyordu. "Konuşmayalım şimdi bunları..." Taksi şoförü bagajı kapatıp direksiyon başına geçmişti. Zehra oturuşunu hafifçe düzeltti. Adamın bakışlarında ayıplama olmasa da özlemini birazcık gizlemesi onun terbiyesi gereğiydi.

"Ne yöne, efendim?" diye sordu şoför saygılı bir sesle.

"Buca, 26. sokak..." dedi Faruk. Sonra gözleri yeniden Zehra'ya döndü. Taksi hareketlendi.

"Sen neler yaptın? İyi misin? Bir göreve falan gittin mi?" diye sordu genç kız.

"Gitmedim... İyiyim. Dükkânda duruyorum. Pazartesinden beri Manisa işini diğer kamyoncuya devrettim." Sırıttı hafif bir alayla. "Bunları zaten sana her gün anlatmadım mı?"

"Anlattın ama yine duymak hoşuma gidiyor. Yeni şoförden memnun musun?"

"Adam işinin ehli. Bu iş düzenli diye çok memnun. Akşamları evinde olabildiği için de çok mutlu. Önceden uzun yola gidiyormuş."

"Sen de o kadar yorulmuyorsun artık, değil mi?"

"Evet..." Bacağındaki eli tutup hafifçe sıktı. "Ama sen olmayınca ev gerçekten çok sıkıcı oldu!" Bu itirafı yaparken genç kızın gözlerinin içine bakıyordu.

Zehra hemen eridi. "Gerçekten mi?" diye sordu ışıl ışıl gözlerle.

"Öyle... Çok alışmışım sana."

Genç kızın gözleri hafifçe ışığını kaybetti. "Sadece alıştığın için mi?" diye sordu biraz üzgünce.

"Başka ne olabilir ki?" diye safça sordu Faruk.

Zehra burun kıvırdı. "Hiç!"

"Alışmak da iyi bir şey değil mi sence?"

"Ama insan isterse alışkanlıklarından kurtulabilir... Bu demektir ki yine gitmem gerektiğinde beni artık o kadar özlemeyeceksin."

Faruk güldü. "Bu nasıl bir eşitlik? Hem nereye gidiyorsun? Belki hamile falan kalırsın, evlenmemiz gerekebilir..."

Zehra onun bu çocukça tavrına elinde olmadan gülümsedi. Neden kızamıyordu bu adama? Seviyor olabilirdi ama biraz daha ciddi kızabilse çok güzel olurdu.

Ona doğru sokuldu. "Sana bir iyi bir de kötü haberim var, aşkım!" dedi artık gözlerine bakarak.

Faruk'un kaşları merakla kalktı. "Nedir?"

"Tahmin etmeyecek misin?"

"Suriye'ye gidişin hakkında mı? Oraya kalıcı olarak gitmeyecek misin? Babanı ikna ettin mi?" diye hızlıca tahminlerini sıraladı Faruk. "Bana numara mı yaptın?"

Zehra kıkırdadı. "Hayır, o konuda bir şey değişmedi ama öyle olsaydı sence bu iyi haber mi olurdu yoksa kötü mü?"

"İyi tabii ki!"

"Bir göçmeni evinde uzun soluklu barındırmaya hazırsın yani?"

"Her zaman!"

"Ya sonunda fazla alışıp beni artık istemezsen?"

Faruk'un kaşları hafifçe çatıldı. Düşündüğü belliydi. "Medeni iki insan gibi ayrılırız sanırım. Aynı şey senin için de geçerli. İnsanlar önce aşkla evleniyor ama sonra bir iki hafta içinde boşanabiliyorlar. Hayat böyle!"

Zehra başını salladı. "Evet..." dedi yavaşça. "O yüzden evli olmayışımız büyük avantaj, öyle değil mi? İstediğimiz zaman ayrılabiliriz..." Bir an durakladı. "Çocuğumuzun olmayacağını bilmek de seni rahatlatır sanırım."

Genç adam pek fazla bir tepki göstermemişti. "Bu iyi haber miydi?" diye sordu sadece.

Genç kız gülümseyerek başını salladı. "Evet, hap işe yaradı! Zaten kullanmasam bile olma ihtimali yokmuş. Suriye'deyken adet oldum ben."

Faruk'un yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. "Sanırım bu da benim için kötü haberdi."

"Yani..." dedi yavaşça. Onun elini sıktı sevgiyle. "Bir iki gün daha bir şey yapamayız. Çok üzgünüm."

Genç adam kendisini toparlamıştı. "Sanki suçluymuşsun gibi konuşuyorsun!" dedi azarlarcasına. "Bir iki gün daha sevişmesek ne olur? Seni sadece seks için mi istediğimi sanıyorsun?"

Zehra ilgilenmişti. "Ne için istiyorsun ki?" diye sordu merakla.

Ah Zehra!

Genç adam onun güzel gözlerinden bakışlarını kaçıramıyordu. "Sana alıştım dedim ya!" diye homurdandı hafifçe. "Evin her yerinde seni görüyorum. Kahvaltılarımızı, akşam kahvemizi, çayımızı özledim. Seks dediğin şey bir yere kadar sürer ama senin yanında bulduğum huzur saatlerle ölçülür."

Zehra'nın beklediği cevap tabii ki bu değildi ama yine de gülümsemeyi becerdi. "Mezarlıklar da öyledir... Huzurlu!"

Faruk anlayamıyormuş gibi baktı. "Kavga etmek mi istiyorsun? Regl döneminde kadınların sinirli olduğunu duymuştum..."

"Daha neler! Biraz düzensiz oluyor ve üstelik canım acıyor... Ama yine de ben seni özlediğimi söyleyebiliyorum. Sen ise kıvırıp duruyorsun!"

Taksi şoförü yola aniden atlayan bir motosikletliye korna çalınca dikkatleri dağıldı. Ondan sonraki dakikalarda çok konuşmadılar. El ele oturmaya devam ettiler.

Evin önüne vardıklarında genç adam taksinin ücretini fazlasıyla ödedi. Küçük valizi tutarak apartmanın kapısına yöneldi. Zehra bu sefer onun elinden tutmamıştı. Belki de apartmanda oturan birilerinin görmesini istemiyordu.

Asansörden çıkıp daire kapısına geldiler. Faruk kapıyı açıp genç kızın girmesini bekledi. Ardından kendisi girdi. Montlarını çıkarıp astıktan sonra hemen uzanıp Zehra'yı kendisine çekti. İnce beline dolanırken dudakları dudaklarına yaklaştı.

"Evine hoş geldin!" dedi gülümseyerek. Ardından dolgun dudaklarından istediği öpücüğünü çaldı. "Ellerini yıka. Üstünü değiştir. Sana sürpriz akşam yemeği hazırladım."

Zehra'nın gözleri hafifçe parladı. "Gerçekten mi?" Muzipçe gülümsedi sonra. "Domates çorbası mı yoksa?"

"Biraz daha iyisi!"

Beş dakika sonra ellerini yıkamış olan Zehra odasına gitmişti. Valizini boşaltıp bir kenara koydu. Dolabına bakındı. Ne giyseydi acaba? Genç adamın hoşuna gidecek bir şey tercih etmek istiyordu. Madem sevişemeyeceklerdi, hiç değilse görsel olarak ona hoş görünmeliydi.

Eli mavi renkli, tek parça bir elbiseye gitti. Hem evde hem de baharda, dışarıda giyinmelikti. Elbette bu da yeniydi. Giyip aynada kendisine baktı. Göğüs dekoltesi açık değildi ama üstten iki düğmeyi çözünce gayet seksi olmuştu. Sütyen giymemesi seksiliğini daha çok öne çıkarmıştı. Belindeki kemeri ve dizinin üstünde biten eteği ile hem ferah hem de şık olmuştu. Çoğu zaman kıvır kıvır olan saçlarını dümdüz oluncaya kadar tarayıp hafif bir rujla hazırlığını tamamladı.

İnsanın sevdiği adama güzel gözükmek istemesinden daha doğal ne olabilirdi ki?

Mutfağa doğru giderken gözü çevresinde geziniyordu. İlginçti ama hakikaten bu evi özlemişti. Kendi evi olmasa da şimdilik *yuva* demeye en yakın yerdi.

Mutfağa girince gördüğü manzara ile olduğu yerde donup kaldı. Şaşkınlıktan gözleri kocaman oldu. Mutfak masasının tam ortasında bardak içine konmuş kırmızı bir mum yanıyordu. Yemek tabaklarına kadar her şey servise hazırdı. Kendi tabağının yanına ise küçük, kırmızı bir gonca gül bırakılmıştı.

"Faruk..." dedi mutlu bir sesle. Gözlerinin sulandığına inanamıyordu.

Genç adam dönüp ona baktı. Tek parça kıyafeti ile mutfağa sanki baharı getirmişti. Mavi renk genç kıza çok yakışmıştı. Pürüzsüz gerdanını ve gergin göğüslerinin üst yuvarlağını kısacık sürede hayranlıkla süzdü. Bu kızın her milimini ezbere bildiği hâlde hâlâ bakmaya doyamıyordu.

"Otur!" diye nazikçe emretti.

Zehra kendi tarafına geçip oturunca, dönüp ocakta bir şeylerle uğraşmaya başladı. Genç kız ilgiyle onu izliyordu. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Düdüklünün kapağını açmıştı. Bir dakika sonra tabağı önüne geldi. Tabağın kenarına altın sarısı patates püresi koymuştu. Pürenin üstü hafifçe et suyu ile soslanmıştı. Kemiğinden neredeyse sıyrılmış olan büyükçe et parçası da püreye yaslandırılmıştı. Bu bütün parça et pişmeden önce en az yarım kilo olmalıydı. Tabakta kalan boşlukta ise ince domates dilimi, birkaç çeşit yeşillik vardı. Kalan küçük bir kısımda ise pilav görünüyordu.

"Bu ne?" diye hayretle sordu.

"Aç olacağını düşündüm."

Genç kız tabağındakilere bakıyordu. "Açım ama sen sanki beş gündür yemek yememişim gibi tabağı doldurmuşsun."

"Yediğini ye, yemediğin kalsın."

"Sen mi pişirdin hepsini?"

"Evet, erken gelip uğraştım biraz. Sevgilimize hoş geldin yemeği."

"Çok tatlısın ya!" Uzanıp onu yakasından tuttu. Kendisine doğru çekti ve dudağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Pardon, sözlerimi *genellikle tatlısın* diye düzeltiyorum..." dedi mutlu bir sesle. "Benim için bu kadar uğraşmışsın. Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun."

"Mum ne için?"

"Beraberliğimizin birinci ayı doluyor."

Zehra güldü. "Her ay yapacak mısın bunu?"

"Düşünüyorum."

"Gidinceye kadar mı?"

"Bu konuda bazı fikirlerim var. Gitmene izin vereceğimi sanmıyorum."

Sesi şakacı çıktığı için Zehra da bu sefer kahkaha atmıştı. "Ne yapacaksın? Başıma silah mı dayayacaksın?"

"Daha etkili bir iki şey var aklımda ama şimdi bunları konuşmayalım. Sonraki konu bu. Önce yemeğimizi yiyelim."

Et gerçekten de ağızda dağılıyordu. Yeme kalitesi olarak Hüseyin'in götürdüğü o lüks lokantadaki ete epeyce benziyordu. Hatta daha bile iyiydi.

"Ne eti bu şimdi?" diye sordu birkaç lokmadan sonra.

"Sevdin mi?"

"Bayıldım... Kuzu mu?"

"Kuzu inciği... Doğuda çok yaparlar."

"Nasıl yapın?"

"İnciği yıkayıp öncesinde tuzluyorsun. En az on beş dakika öyle dinlendikten sonra yüksek ateşte bir tavada mühürlüyorsun. Bu aşama bittikten sonra tüm çevresine çok az karabiber serpiyorsun. Sonra dibi hafifçe yağlanmış bir düdüklüye yerleştiriyorsun. Çeyrek bardak su koyup düdüklüden ses çıkıncaya kadar başında bekliyorsun. Sonra en kısık ateşte iki buçuk saat ocakta unutuyorsun. En kısık kısmını özellikle vurguluyorum yoksa dibi tutar. Tadı kötü olur."

"Bu kadarcık mı?" Zehra şaşkındı gerçekten. "Ekstra yağ veya soğan yok mu?"

"Kendi yağı yeter. Et kokuyor gibiyse küçük bir soğanı bütün olarak içine atabilirsin. Fakat genellikle gerek kalmaz."

"Eline sağlık! Pilav da harika olmuş. Bu kadar yetenekli olduğunu söylememiştin hiç?"

Faruk gülümsedi ama cevap vermedi. Zehra tabağındaki eti iştahla yemeye başladı. Zaten ağızda dağılıyordu. Püre ve pilavla birlikte en lüks lokanta yemeğiyle yarışırdı. Ekmeksiz bir şekilde yediği hâlde yine de hepsini bitiremedi. Midesi hâlâ yeterince büyümemişti.

Yemeğin kalanını Faruk yedi. Düdüklüde kalanı ise sonra yemek üzere derin dondurucuya koydular. Her erkek gibi Faruk da gereksiz bollukta pişirme yapmıştı

Masayı birlikte toparladılar. Bulaşıkları birlikte yıkadılar. Normalde Faruk oturma odasına geçerdi ama o gece nedense Zehra'nın yanında kalıp ona yardım etmeyi tercih etmişti. Zehra kahveleri hazırlarken kendisi de bir yandan çay demleme işiyle ilgilenmişti.

Sonunda birlikte oturma odasına geçtiler. Güzel kokulu kahvelerin ilk birkaç yudumunda konuşmadılar. Faruk televizyonu açmış olsa da sesini kısmıştı.

"Demek baban iyi?" diye sordu üçüncü yudumunu alırken. Ayaklarını yine ileri doğru uzatmıştı. Rahatlamış bir panter gibiydi. Gözleri televizyondaydı.

"Sanki bilmiyorsun!" Zehra da ona sırtını yaslamıştı. Faruk'un kolu omzunun üstünden göğsüne sarkıyordu. Elbette eli de her zamanki gibi bluzunun üstünden göğsünü okşuyordu. Bu sanki bir ihtiyaçtı onun için.

"Benim bildiklerim genel şeyler. Mesela babanın morali nasıl? Planları

"İşin doğrusu senden hem gıcık kapıyor hem de seviyor. Sana saygı duyuyor ama birlikte yaşadığımız için de huzursuz."

"Seviştiğimizi biliyor mu?"

Zehra başını hafifçe çevirip onun yüzünü görmeye çalıştı. "Tabii ki hayır!" dedi bu soruyu saçma bulmuş gibi. "Öğrense mahvoluruz."

"O niye?" Sesi alaycıydı. "Hangi çağdayız?" Bunu ispat etmek ister gibi eli yakasından içeriye girdi. Göğsünü istekle avuçladı.

"Babamın çağında değiliz, aşkım."

"Öğrense ne olur ki? Beni vurur mu?" Genç adam kenarda duran kahvesinden bir yudum daha aldı.

Zehra burun kıvırdı. "O son seçenek olurdu sanırım."

"İlk seçenek ne olurdu sence?"

"Evlenmemiz..." dedi genç kız kesin bir sesle.

Faruk güldü. "Bütün kötü seçenekler evlenmemize çıkıyor sanki?"

Zehra sessiz kaldı birkaç saniye. "Ben öyle bir şey istediğimi söylemedim. Sen fikrimi sordun, ben de söyledim."

"İstemiyor musun?"

"Evlenmeyi mi?" Başını yine ona çevirmişti.

"Evet..." Fincanı geri bıraktı. O da genç kızın yüzünü görmeye çalıştı. Zehra bir şey belli etmeden bakıyordu. Ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Daha önceden benimle evlenmeyi istemeyeceğini, iyi bir koca olamayacağımı söylemiştin ama artık bazı şeyler değişti. Öyle değil mi sence de?"

"Senin için mi benim için mi?"

"İkimiz için de!"

Zehra hafif bir sesle onayladı. "Evet, değişti..." diye mırıldandı. *Mesela ona âşık olmuştu.* En önemli değişiklik buydu. Diğer hiçbir şey bu kadar önemli değildi. "Özellikle benim için..." Faruk için ne değişmişti ki? *Hiçbir şey!* "Senin için pek bir şey değiştiğini sanmıyorum."

"Baban kurtuldu. Biz ise artık iki yakın arkadaş değiliz." Zehra sessizdi. Bir şey demedi. İri gözleriyle öylece bakıyordu. "Belki de..." diye başladı Faruk. Sesi oldukça düzdü. "Belki de gerçekten evlenmeliyiz!" dedi sonra birden.

Zehra yanlış duyduğunu düşünerek hafifçe doğruldu. Genç adam elini göğsünden çekmişti. Ona doğru dönüp şaşkınca baktı. "Anlamadım?" dedi hayretle.

Faruk omuz silkti. "Bu seçenek de karşımızda işte!"

"Neye karşılık?"

"Öncelikle apartmandaki dedikoduculara!" dedi Faruk. Sanki sıradan bir olaydan bahsediyordu. Sanki bir anlaşma yapıyordu. "Sonra anne babama

karşı! En son olarak da babana karşı! Böylece buradan gitmek zorunda kalmazsın. Evlenirsek gitmezsin, değil mi?"

Gözleri dikkatle bakıyordu. Zehra bilinçsizce yutkundu. "Sanırım..." dedi hafif bir sesle.

"Gidemezsin çünkü kocan burada olunca baban senin oraya gitmeni doğal bulmaz, ben zaten hiç izin vermem. Ayrı bir eve taşınma gibi sorunun da olmaz. Bu evde yaşamaya devam edersin. Bu ülkede kalırsın. Böylece hayatın kurtulur. Liseyi bitirirsin, üniversiteni okursun. Ben senin her zaman arkanda olurum. Hiçbir ihtiyacın olmaz."

Zehra hâlâ iri gözlerle ona bakıyordu.

Ya aşk? Hayat boyu sürecek sevgi?

"Sen ciddi misin Faruk?" diye sorabildi sonra.

Genç adam başını salladı. "Evet..."

"Bu kötü seçeneği benim için mi kabulleniyorsun? Sırf bu ülkede kalıp hayatımı kurtarabileyim diye mi? Bu bir anlaşmalı evlilik mi?" Sesinde gizli bir hayal kırıklığı vardı.

Genç adam güldü. "Başka sebepleri de var elbette ama..." İlginç ki o da yutkunmuştu. "Temel olarak bunlar işte!"

"Kendini feda mı ediyorsun yani?"

"Daha neler! Ben..." Sustu. Gözleri genç kızın simsiyah saçlarında gezindi. Kalın ve pırıl pırıldı. Yeşil gözlerine bakmak zaten bir zevkti. Dolgun dudakları kim bilir kaç erkeğin aklını başından almıştı? Kalın kaşlarını öpmeyi seviyordu. Uzun kirpiklerinde dudaklarını gezdirmek, göz kapaklarını öpmek, inatçı burnuna küçük buseler kondurmak çok hoşuna gidiyordu. "Ben de bundan kârlı çıkacağım elbette!" dedi hislerini gizleyerek. "Yemeğim yapılıyor, çamaşırım yıkanıyor, kahvem önüme geliyor, kahvaltım her zaman hazır oluyor. Ayrıca çok güzel bir kadınla istediğim gibi sevişebileceğim."

"Bunu zaten yapabiliyorsun," dedi Zehra. "Sana engel olmuyorum ki!"

"Önümüzde sınırlı bir süre var. Babanın yanına gitmesen bile o gelirse ayrı eve çıkacaksın. Ben seninle sevişebilmek için fırsat kollamak istemiyorum."

Zehra anlamıyormuş gibi güldü. "Ama Faruk, bu dediklerin çok saçma! Benden bıktığın anda ilişkiyi bitirebilirsin. Evlenirsek bu olamaz! Ben boşanmak istemeyebilirim... Hayatını niye benim için riske atıyorsun? Ben sana hiçbir artı değer katmıyorum. Burada kazanan hep ben olacağım. Boşanamayacaksın bile!"

"Boşanmayacağız, merak etme!" dedi genç adam kesin bir sesle.

"Buna inanıyor musun?"

Faruk onu belinden tutup kendisine çekti. Zehra ince bir dal gibi belini kıvırıp ona yaslanmıştı. Şimdi neredeyse dudak dudağa bakışıyorlardı.

"İnanıyorum..." diye mırıldandı Faruk. Gözlerinin yeşilinde kaybolduğu genç kızın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Senden..." Elinde olmadan boğazını temizledi. Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Senden fazlasıyla hoşlanıyorum, akrep kızı. Ben Ahmed veya Hassan gibi değilim. Hislerimin gerçekliğini sorgulayamazsın. Ben senin dillere destan olan efsane güzelliğini hiç görmedim. İnsanların gözünü alan ışıltını bilmeden sana ilgi duydum. Ben herkesin dilinde olan güzel göçmen kızı değil; zayıf, kemikleri sayılan, mahzun gülüşlü, vücudunda yaraları olan o cesur kızı beğendim."

Zehra iri gözlerle ona bakmaya devam ediyordu. Bunlar önemli itiraflardı elbette ama bir sevgi itirafı kadar değildi.

"Beğendiğin kıza zaten sahipsin... Ayrıca fedakârlık yapmana gerek yok!" Küçük eli onun yanağında sevgiyle gezindi. Gözleri hafifçe nemlenmişti. "Faruk..." dedi alçak sesle. "Faruk, lütfen yapma bunu! Lütfen hayatını mahvetme! Daha çok gençsin! Sana yalvarırım, bana böyle bir seçenek sunma!"

"Haftaya yirmi beş oluyorum. O zaman evlenebiliriz!" dedi genç adam önemsemezce. Elleri kemikli sırtında, artık hafifçe dolgunlaşmış güzel kalçalarında geziniyordu. "Böylece hep hatırlarım."

"Boşanırsak da kötü bir şey olarak hatırlarsın."

"Boşanmayacağız..." Sesi kesindi. "Neden inat ediyorsun anlamıyorum. Beni sevmediğin için mi?"

Zehra irkildi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun!"

"Ben minnet duygusuyla veya arkadaşça olan sevgiyi kastetmiyorum. Hani şu filmlerdeki gibi olan, canını verebileceğin türden bir sevgi?" Zehra sessizce bakıyordu. "Gerçi sevmene de gerek yok! Gayet iyi uyumlu bir çift değil miyiz? Zevklerimiz ortak. Birbirimizden hoşlanıyoruz. Yatakta olduğu kadar dışarıda geçirdiğimiz zamanlarda da eğleniyoruz."

"Senin gelecek planların vardı. Bir hayalin, gerçekleştirmek istediğin şeyler... Hani zengin olmadan evlenmeyecektin?"

"Hayallerimi seninle de gerçekleştirebileceğimi fark ettim. Gördüğüm en iyi sekretersin!"

Zehra elinde olmadan gülümsedi. "İlk sekreterinim!"

"Olsun, toplamda yüzde yüz başarı!"

"Çocuksun sen daha!"

"Benimle büyümek istemez misin?" Faruk onu yine kendine çekmişti. Dudakları dudaklarına dokundu. "Senin büyümeni izlemek benim çok hoşuma gidecek..." dedi yavaşça. "Üniversiteyi okumanı, bir meslek sahibi olmanı görmek güzel olacak. Zamanla o efsanevi güzelliğine kavuşman kıskanmama sebep olabilir ama geceleri seviştiğim kadının sen olduğunu bilmek içimi rahatlatacak."

"Faruk..." dedi Zehra hafif bir nefes alarak. "Böyle güzel konuşarak büyük bir hata yapıyorsun! Ben... Ben ikna olmak üzereyim."

"Kabul ettiğin anda tüm sorunlarımız çözülecek!" dedi genç adam kendisinden emin bir sesle. Gözlerini genç kızın gözlerinden alamıyordu. O gözler hâlâ şaşkın ve nemliydi.

"Kabul etmem için..." Zehra tatlı bir şekilde gülümsedi. "Önce teklif etmen gerekmez mi?"

Genç adam güldü. "Dakikalardır onun için uğraşıyorum ya!"

"Evet ama yine de bir teklif duyamadım. Sadece mantık hatalarıyla dolu güzel sözler söyledin."

Faruk hafif bir nefes aldı. Cesaretini toplamaya çalışıyor gibiydi. Zehra ise gülümseyerek onu izliyordu. Dudaklarından dökülecek sözleri heyecanla bekliyordu.

"Evlenelim mi?" diye sordu Faruk çabucak.

Zehra burun kıvırdı. Onun işi alaya alıp uzatacağını tahmin etmişti zaten. "Bu olmadı!" dedi.

"Benimle evlenir misin?"

"Bu da çok klasik oldu!"

"Peki!" Genç kızı yeniden sıkıca sardı. Dudakları dudaklarına dokundu. On saniye süren ama Zehra'nın kalbini söküp alan bir güzellikte öptü onu. Yumuşak, nazik ve yine de iç ürperticiydi. "Giriş kısmını beğendin mi?"

Zehra dudakları hâlâ onun dudakları üzerindeyken memnun bir kedi gibi mırıldandı. "Güzel... Gelişme kısmını görelim şimdi de!"

"Öpmeye doyamadığım, kollarımda olmasından inanılmaz zevk aldığım, güzel gözlü göçmen kızım... Bu yalnız adamın hayatını süsler misin? Onun hayatını varlığınla daha anlamlı kılar mısın? Tehlikeli görevlerden sonra eve dönmesi için güzel bir sebep olur musun?" Hafifçe geri çekildi. Gözlerinin içine baktı. "Benimle evlenmek uğruna özgürlüğünden, hayranlarından, kısmen babandan ve geçmişinden vazgeçer misin? Karım olur musun?"

Zehra nefesini tutmuştu. Bu kadar içten, bu kadar güzel bir evlilik teklifi beklemiyordu. Faruk kendisine âşık olsaydı ancak bu kadar güzel bir şekilde teklif edebilirdi. Hatta cümlesinin sonunda onu demesini bile içgüdüsel olarak beklemişti.

"Son şansın, adam!" diye fısıldadı. Gözleri yalvarır gibi bakıyordu. "Kabul etmeye can atıyorum. Bak tekrar soruyorum. Emin misin?"

"Kesinlikle!"

"Pişman olmayacak mısın?"

"Hayır..." Faruk hiç tereddütsüz bakıyordu. "Ben de senden sonuç kısmını heyecanla bekliyorum."

Genç kızın gözleri ışıldadı yavaşça. Islak bakışlarla başını salladı. "Madem öyle, evet! Evlilik teklifini kabul ediyorum," dedi heyecanla. Sonra içtenlikle gülümsedi. "Seni ömrüm boyunca seveceğim, sayacağım..." dedi yemin edercesine. "Derdine ortak, mutluluğuna destek olacağım. Sana iyi bir eş olacağım, Faruk Cihan Serdar!"

Genç adamın bundan hiç şüphesi yoktu. Dudakları yine sevgiyle birleşti. Böylece sözler mühürlenmiş oldu.

Çaylarını içerlerken sanki bir rüyadalarmış gibi ikisi de sessizdi. Zehra arada sırada genç adama bakıyordu. Pişman olup olmayacağını merak ediyordu. Eğer o gülen gözlerde en ufacık bir gölge görse teklifi geri almasını söyleyecekti. Oysa Faruk gayet sakin hatta keyifliydi. Yüzükleri hemen almak istediğinden bile bahsetti.

"Anne ve babama sürpriz olacak. Bu hafta sonu yanlarına gidip haber verelim mi?" diye sordu. "Aramızda nişan da yaparız."

Zehra mutlulukla bakıyordu. "Harika olur!"

"Babana da yarın söyleriz. Çok mu hızlı davranıyorum?"

"Benim için sorun değil ama seninkiler mutsuz olabilir."

"Onlar her türlü mutlu olacaklar. Bunu hissediyorum. Seni seviyorlar."

Gece yatmaya giderlerken Faruk'un yüzünde hâlâ bir pişmanlık belirtisi yoktu. Yatağa en son genç kız girdi. Lambayı söndürüp yeni alınan beyaz geceliğiyle örtünün altına süzüldü. Yan dönüp genç adamın kollarına sığınırken evleneceklerine hâlâ inanamıyordu. Yüzünü omzunun rahatlığına bırakırken mis gibi kokusunu içine çekti. Bir eli genç adamın geniş göğsünde gezindi. Faruk onun alnını öpmüş, sıkıca sarmıştı. Bu kollarda Zehra kendisini gerçekten güvende ve mutlu hissediyordu.

Eli yavaşça genç adamın düz karnına kaydı. Faruk kıpırtısızdı. Gözleri kapalıydı. Sadece atlet ve iç çamaşırıyla yatıyordu. Genç kızın küçük eli haylazca daha aşağıya kaydı. İç çamaşırının içine girip aradığını kolayca buldu. Keyifle avuçladı. Faruk kıpırtısız olabilirdi ama elinde tuttuğu şey kıpırtılarla birlikte sertleşmeye başlamıştı.

"Faruk?" diye fısıldadı ona.

"Hımm?" Genç adamın gözleri hâlâ kapalıydı ama uyumadığı her şekilde belliydi.

"Bir şey yapamıyoruz ama... istersen ben sana..." diye başladı genç kız. Hafifçe doğrulup yüzüne baktı. "Yani istersen dudaklarımla..."

Genç adam onu yeniden omzuna çekti. Ne demek istediğini anlamıştı. "Şimdi istemiyorum. Hem sana haksızlık olur. Ama sonra memnuniyetle..."

"Emin misin?"

"Evet!"

Zehra avucundaki sertliği okşamaya devam ediyordu. "Ama bu istiyor sanki?"

"Birkaç gün daha idare edebilir. Sonra emin ol, elinle veya dudaklarınla yetinmeyecek!"

Zehra özlemle iç çekip göğsüne bir öpücük kondurdu. "Sevişmeyi ben de özledim..."

"Önümüzde uzun yıllar var. Her anının tadını çıkaracağımıza emin olabilirsin."

Kısa bir sessizlik oldu. "Faruk?" Başını yine kaldırıp genç adamın gözleri kapalı yüzüne baktı.

"Hımm?"

"Bu... Bu bir rüya olamaz, değil mi?" diye endişeyle sordu.

Genç adamın gözleri açıldı. Kaşlarını çattı. Şu an yaşadıkları yine o kötü rüyalardan birisi olabilir miydi? Zehra şu anda kendi ülkesinde, babasının yanında olabilir miydi?

Fakat burnuna dolan o güzel *Black Lavander*'in kokusu, zayıf ama çekici vücudunun etkileyici sıcaklığı, erkekliğini hâlâ sevgiyle okşayan o elin baskısı çok gerçekçiydi.

"Uyu hadi!" dedi genç kıza. "Rüyaysa bile çok güzel bir rüya! Uyanmak istemiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet... Hadi şimdi beni heyecanlandırmayı bırak da uyu artık."

Zehra gülümsedi. Gözlerini yumdu. Doğru söylüyordu. Rüyaysa bile uyanmak istemiyordu. Hayatı boyunca böyle huzur bulduğu, böyle mutlu olduğu tek bir an olmamıştı. Genç adamın yanında olduğu her an ise onun için gerçek bir mutluluktu.

Sabah uyandığında Faruk hâlâ uyuyordu. Henüz erkendi. Kahvaltıyı hazırlaması için zamanı vardı. Birkaç saniye sevdiği adamın yüzünü süzdü. Şimdi bu yakışıklı haylazla gerçekten evlenecek miydi? Onun karısı olacak mıydı?

Peki ya çocuk?

Bir duş alıp aklındaki düşüncelerden şimdilik sıyrıldı. Giyinip mutfağa gitti. Tam hazırlıkları bittiği sırada Faruk içeriye girdi. O da duş almış gibiydi. Saçları nemliydi ve düzgünce taranmıştı. Gelip genç kızı belinden tuttu. Zehra koşulsuz bir sevgiyle ona sokulup dudaklarını uzattı. Öpüşüne saf bir sevgiyle karşılık verdi.

"Demek rüya değilmiş?" dedi genç adam.

Zehra gülümsedi. Olmadığının o da farkındaydı. Daha da önemlisi, endişeleri yok olmaya başlamıştı. Faruk evlenme teklif ettiği için pişman olan bir erkek havasında değildi.

Kahvaltıdan sonra kamyonetle büroya gittiler. Biraz oyalanan genç adam, bir taşıma işi için Ödemiş'e gitti. Öğleden sonra geleceğini ve çıkıp nişan yüzüğü bakacaklarını söylemişti. O gidince Zehra hevesle lise kitaplarına daldı. Sınavlara yalnızca iki buçuk hafta kalmıştı. Aralık sonuna doğru olacaktı. Öğrenmesi gereken çok şey olduğunu biliyordu.

Öğlen saat ikiye doğru Afganlı Mustafa Bey geldi. Elinde yine yemekle dolu bir tepsi vardı. "Faruk Bey'den..." dedi gülümseyerek.

Genç kız kitaplarından başını kaldırmıştı. Adam tepsiyi sehpaya bıraktı. "Teşekkür ederim."

"Birkaç gündür yoktunuz. Bir sıkıntı yok, değil mi?" diye sordu adam. "Faruk Bey'e sormaya çekindim."

"Babam ameliyat olacaktı. Oraya gittim geldim."

"İyi mi kendisi?"

"Çok şükür, gayet iyi."

"Sevindim... Onu istediğiniz zaman görebilmeniz güzel bir şey. Bizim kimsemiz kalmadı."

"Kızınız var."

"Evet, neyse ki o var çok şükür." Gözleri geniş camdan dışarıya kaydı. Bir an için duruşu değişti. Parmağının ucuyla hafifçe işaret etti. "Bakın!" dedi ona. "Size geçen gün bahsettiğim adam. Bu sıralar etrafta çok sık görüyorum. Siz onu tanıyor musunuz?"

Genç kız onun gösterdiği yöne baktı. Bankanın önündeki direğe yaslanmış siyahlar içindeki adamı gördü. Saçları oldukça kısaydı. Yirmili yaşlarda gibiydi. Uzun boylu ve yapılıydı.

"Hayır..." dedi dikkatle süzerek. "Tanımıyorum."

"Ara sıra görüyorum. Geçen gün gelip bizim lokantada yemek yedi. Merak ettiğim için inceledim tabii. O ceketinin altında bir tabanca vardı. Konuşması kibardı ama insan emin olamıyor tabii. Suriye'den tanıdığınız birisidir belki diye düşündüm ama adam hiç o taraftan birisine benzemiyor. Gerçi siz de benzemiyorsunuz."

Genç kız hâlâ direğe yaslanmış, sigara içen genç adamı inceliyordu. Yüzü öyle belalı bir tipi andırmıyordu. "Hiç görmedim kendisini..." dedi. Acaba Hamada ailesinden olabilir miydi? Kendisini bulmuş olabilirler miydi?

"Sivil polis de olabilir?" dedi Mustafa Bey. Gözlerini kısmış, dikkatle genç adamı inceliyordu. "Belki adli bir takiptir."

"Çok dikkatlisiniz!" dedi genç kız ona. "Kimse fark etmemiştir eminim."

Adam buruk bir şekilde gülümsedi. "Benim kadar uzun yıllar savaşla iç içe olsaydınız herkesten şüphelenirdiniz. Çok şükür Suriye henüz o boyuta gelmeden Türkiye Cumhuriyeti el attı size."

"Haklısınız! Buraya gelmeden önce biz de paranoyak olmaya başlamıştık..." Sonra yaptığı gafı fark edip gülümsedi. "Affedersiniz! Öyle söylemek istememiştim."

"Doğru söze ne denir? Hepimiz cidden paranoyak olduk."

"Ben birazdan gider, kendisine sorarım..." dedi genç kız. Duruşu dikleşmişti. "Ondan korktuğumu söyleyip polise ihbar etmekle tehdit ederim."

Adam bu sefer içtenlikle güldü. "Cesaretiniz gözlerinizden bile belli oluyor. Hayran olmamak elde değil. Benim kaç gündür aklımda ama bir türlü cesaret edemedim." Hafifçe iç çekti. "Hâlâ sığıntı gibi hissetmek çok kötü! Neyse... Ben gideyim, siz de yemeğinizi soğutmadan yiyin. Afiyet olsun şimdiden. Sonra gelir, tepsiyi alırım."

Mustafa Bey gidince Zehra tepsiye baktı. Canı bir şey istemiyordu ama biraz kilo alabilmesi için kendisini zorlaması gerektiğini biliyordu. Başını çevirdi. Camdan dışarıya baktı. Önce adamın yanına mı gitseydi? İçine bir şüphe düşmüştü.

Adamı göremeyince gözlerini çevresinde gezdirdi. Anlamaya çalışıyordu. Belki de Mustafa Bey boşuna şüpheleniyordu. Belki adam bankada çalışan bir memurdu. Büyük ihtimalle sigara içmek için dışarıya çıkıyordu.

Tabanca ise kafaya çok takılacak bir şey değildi. Bu günlerde herkesin yanında bıçak veya tabanca olması doğal geliyordu. Kötü şeyler normalleşmişti. Haberlerde sokak çatışmalarını, birbirini vuran husumetli aileleri veya kadın cinayetlerini gördükçe bu kadar silahın nasıl ellerine geçtiğini merak edip duruyordu. Yine de şaşırmıyordu. Kötü kalpli insanlar her yerde vardı. Tabancasının arkasına saklanan çok korkak insan görmüştü.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Bir tek kendi aşkı öyle değildi. Bir *savaş prensi* olarak tabanca bile taşımıyordu. Taşıyorsa da hiç görmemişti. Evde de görmediği için onun kendisini nasıl koruduğunu merak ediyordu. Ah! Evet, o kaslı vücudu bir efsaneydi ama sonuçta küçük bir mermi yaşam enerjisini elinden alabilirdi.

Onunla evlenmeyi kabul ederken elbette ki bir *Ghost* ile evleneceğini biliyordu. Onun tehlikeli olabilecek diğer hayatının farkındaydı. Fakat sevgisi o kadar büyüktü ki küçük bir endişenin dışında hiç önemsememişti. Onsuz olmak daha zordu. Hiç değilse evlenirse sevdiği adama kısmen göz kulak olabilirdi.

Tepsiyi alıp her zamanki gibi iç odaya geçti. Bir müşteri gelirse onun karşısında yemek ayıp olurdu. Sessizce çorbasını içti. Etli patatesini yedi. Bir yandan da kulağı dış kapıdan girebilecek bir müşterinin sesindeydi.

Akşam çabucak olmuştu. Ders çalışırken dakikalar akıp gidiyordu. Bazen kendi dilinde bir şarkı mırıldanıyordu. Böyle daha zevkli oluyordu. Ek olarak birkaç müşteri de gelince zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı. Bu gidişle Faruk'a yeni bir kamyonet daha lazım olacaktı. İşleri gitgide açılıyordu.

Büro kapısı açılınca başını kaldırdı. Karşısında Hüseyin'i görünce pek memnun olmadı. Genç adam yine ince fiziğini çok gizleyemeyen bir takım elbise ve kaliteli bir kabanla gelmişti.

"Selam!" dedi Zehra'ya.

"Selam..." Oturduğu yerden ayağa kalktı. "Hoş geldin!"

Hüseyin'in gözleri masanın üzerindeki kitaplarda gezindi. "Ders mi çalışıyorsun?"

"Evet..."

"Sınavlar yakında mı?"

"Bu ayın sonunda."

"Hadi bakalım hayırlısı... Cuma günü seni aradım ama açmadın. Telefonun çekmiyordu."

Genç kız başını salladı. "Evet, babamın yanına Suriye'ye gittim."

Hüseyin'in gözleri hafifçe kısıldı. "Gerçekten mi? Baban iyi mi peki?"

"Gayet sağlıklı, teşekkür ederim."

"Ben de Foça gezmemizi hatırlatacaktım sana."

Zehra zoraki bir şekilde gülümsedi. "Evet ama artık gidemeyiz, Hüseyin. Üzgünüm..."

"O niye? Ne oldu ki?"

"İşin doğrusu ben artık Faruk ile nişanlanmak üzereyim. Bana evlilik teklif etti."

Genç adamın yüzü düştü. Hatta kireç gibi oldu. Mavi gözleri kısıldı. "Benimkini kabul etmedin ama onunkini kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Senin benim meselesi değil bu..." Adamın sözleri onu şaşırtmıştı. Garibine gitmişti. "Senin nazik teklifinden çok gurur duydum ama ben Faruk'u seviyorum. Onunla evlenmeyi kabul etmemin temelinde bu var. Para ya da senin önereceğin başka bir şey sevgimin karşılığı olamaz."

"Zar zor para kazanan birisi o!" dedi Hüseyin biraz aşağılayarak.

"Söyledim ya! Paranın hiç önemi yok. Ben onu en başından beri kişiliği yüzünden sevdim."

Genç adam ellerini cebine sokmuştu. "Demek onu seviyorsun?"

"Evet..."

"Sana çok daha fazlasını verebilirim. Benim sevgimin onunkinden fazla olduğunu sana nasıl ispat ederim bilmiyorum ama senin için her şeyi yaparım. Ben seni daha ilk gördüğümde sevmiştim."

Zehra ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Hüseyin için üzülüyordu ama elinden bir şey gelmezdi. Sevmemiş olsaydı Faruk'la bile evlenmezdi.

"Üzgünüm..." dedi sadece.

"Ben de!" dedi sertleşen sesiyle.

"Bundan sonra görüşmemiz doğru olmaz. Senden ricam artık bu dükkâna gelmemen. Faruk bunu yanlış anlayabilir."

Hüseyin sessizdi. Sonra elini cep telefonuna attı. "Faruk umurumda değil!" dedi düz bir sesle. Telefonunu çıkarmıştı. "O seni hak etmiyor. Hassan da hak etmiyor!"

Zehra son cümle ile irkilmişti. "Hassan mı?" diye sordu şaşkınca. Hüseyin cevap vermeyince yeni bir soru sordu. "Sen bu ismi nereden biliyorsun?"

Hüseyin bir numarayı çevirdi. Sonra gözlerini genç kıza dikti. "Hamada ailesi erkekleri senin yüzünden çok acı çekti. Buna rağmen hâlâ sana tutkun olmamız saçma değil mi?"

Genç kız onun sözleri karşısında âdeta bir adım gerilemişti. Yüzü bembeyaz oldu. "Hüseyin? Sen?.. Sen Hamada ailesini nereden biliyorsun?

Adam biraz buruk bir öfkeyle gülümsedi. "Aptal olmadığın hâlde hâlâ durumu anlayamadın mı? Aslında buraya sana son bir şans vermek için gelmiştim."

"Sen kimsin?"

Hüseyin'in telefonu karşıdan açıldı. "Arabayı al, kapıya gel!" dedi her kiminle konuşuyorsa. Hepsi bu kadardı. Telefonu kapattı. "Dinle! Hassan sana karşı öfkeyle dolu. Bugüne kadar yaşıyor olmanın sebebi sadece benim..."

"O... O hapiste!" dedi Zehra endişeli bir sesle.

Hüseyin öylesine güldü. "Sen öyle san! Ankara'da mükemmel bir operasyonla onu kaçırttım. Şimdi burada, İzmir'de! Sevgili nişanlısını öldürmekle kaçırıp tecavüz etmek arasında gidip geliyor. Aptal herif! Seni hâlâ seviyor!"

Hassan'ın kaçmış olduğunu ilk kez duyan Zehra irkilmişti. "Sen onun kardeşlerinden biri misin?"

"Evet! Adımı duymadın mı hiç? Babamın gayrimeşru çocuğu olsam da sonuçta bir Hamada'yım. Lanet bir Hamada! Aslında uzun bir süre babama kızdım. Neden biliyor musun? Annemi zorla kaçırmış! Türkiye'de yaşayan, Bulgaristan göçmeni bir ailenin kızıymış. Onu görünce âşık olmuş. Suriye'ye kaçırıp zorla kuma yapmış kendisine. İlginç, değil mi? Ha aşkı soruyorsan eğer..." Zehra'nın inanmaz bakışlarına karşılık alayla güldü. "Ne aşkı? Bir

kadın için aşk, kocasına bağlı olmak ve çocuğunu doğurmaktır. Tabii bir de yataktaki görevlerini yerine getirmektir."

"Hüseyin!" dedi Zehra şaşkınlığını atarak. "Sen onlardan olamazsın! Onlar gibi değilsin! Sen nazik ve iyi yüreklisin! Onların hepsi bir canavar!"

Hüseyin burun kıvırdı. "Seni görünceye kadar ben de kendimi onlardan farklı hissediyordum." Gözleri genç kızın ince fiziğinde ve güzel yüzünde gezindi. "Şimdi ise seni elde etmek için dünyayı bile karşıma alabilirim. Değil Faruk veya Hassan, sen bile durduramazsın beni!"

Zehra iyice irkilmiş ve ürkmeye başlamıştı. Gözleri genç adama karşı kendisini savunabileceği bir şey aradı. Ne yazık ki önünde kitap ve kalemlerden başka bir şey yoktu.

"Ne demek istediğini bilmiyorum ama gitsen iyi olur..." Telefonuna uzandı. "Şimdi polis çağıracağım."

Hüseyin zayıf vücudundan beklenmedik bir şekilde öne atıldı. Onun bileğini yakalayıp telefonunu sertçe elinden çekip aldı. Duvara fırlattı. Telefon paramparça olup yere düştü.

"Hiç kimseyi çağırmayacaksın, güzelim!" dedi acımasız bir sesle. Bileğini biraz daha kıvırınca genç kızın vücudu ona doğru yöneldi. Adamın mavi gözleri son derece kontrollü bir canilikle doluydu. "Benim olacaksın! Aynı babam gibi ben de seni kaçıracağım. Buralardan çok uzağa gideceğiz. Önünde sonunda eşim olmaktan mutlu olacaksın. Kimse bizi ve yerimizi bulamayacak."

"Sen delirmişsin!" Zehra bileğini silkeleyerek ondan uzaklaştı. Sırtı duvara yaklaşmıştı. Kaçabileceği çok yer yoktu. "Ölürüm de seninle evlenmem!" dedi kızgınca.

"Öyle bir lüksün yok. Bak, Hassan için aynısını söyleyemem ama! O seni kafasına takmış. Onunla mı evlenmek istersin yoksa benimle mi?"

"İkinizle de değil!"

"Ben yaşamak için son şansınım!"

Uzanıp yine kolundan tutmak istedi ama Zehra çaktırmadan masadan aldığı kalemi ona doğru savurdu. Kalemin ucu adamın elinin üstünü epeyce yarıp geçti. Hüseyin acı dolu bir bağırmayla elini geri çekti. İnanmazca açık yaraya baktı. Az kalsın elinin üzerindeki damarlar hasar görecekti. Kalem yerine bir bıçak olsaydı damarlarının kesilmesi işten bile değildi.

"Aptal kadın! Ne yapıyorsun?"

Zehra kalemi bir bıçak gibi ona doğru tuttu. "Benden uzak dur, Hüseyin! Yoksa yemin ederim bu kalemi suratına saplarım!"

Adam bir an hayranlıkla kızı süzdü. Canının acısına rağmen ona bakarken yüreği kötü davranmaya elvermiyordu. Ahmed'i öldüren, Hassan'a

direnen bir savaşçıydı o! Kendisine direnmesini de elinde olmayan bir saygıyla karşılıyordu.

Dışarıdan bir korna sesi duyunca ikisinin de gözleri o yana doğru döndü. "Araç geldi!" dedi Hüseyin. "Gitmemiz gerek. Canının kıymetini biliyorsan eğer bana güven. Hassan bu akşam Faruk'a tuzak kuracaktı. Onu öldürüp evinizin önünde seni kaçıracaktı. Benimle güvendesin!"

"Hiçbir yere gitmiyorum ben! Defol buradan!"

"Zehra, durumu gerçekten anlamıyorsun... Seni seviyorum ve seni koruyacağım! Seni koruyabilecek tek kişi de benim."

Kapının açıldığını ve son cümlelerini içeriye giren kişinin duyduğunu bilmiyorlardı. Zehra gözlerini kapıdan yana doğru çevirdi. Sonra biraz şaşkınlıkla gelen kişiye baktı.

"Senden önce onu koruyacak olan benim!" dedi içeriye giren kişi. Öğlen vakti karşı kaldırımda sigara içerken gördüğü genç adamdı bu. Uzun adımlarla Hüseyin'e yaklaştı ve daha ne olduğunu anlamadan yüzüne bir yumruk attı. "Seni sersem! Sen kimsin de gündüz vakti devletin korumasındaki bir kadını kaçırmaya kalkıyorsun?" dedi kızgın bir sesle.

Çağırdığı adamın geldiğini sanan Hüseyin boş bulunmuştu. Yediği sert yumrukla önce masaya çarptı, sonra da yere düştü. Dudağının kenarından kan akıyordu ve çevresinde hemen kırmızı bir iz meydana gelmişti. Moraracağı çok açıktı.

Genç adamın gözleri Zehra'ya döndü. "Korkmayın, Zehra Hanım. Ben sizi korumak için görevlendirildim. Faruk Bey sizi bir an bile gözden ayırmamamı istemişti. Haklıymış..."

Zehra hâlâ elindeki kalem ile öylece duruyordu. Gözleri şaşkınlıkla bakıyordu. Faruk mu istemişti? Faruk onu koruması için adam mı tutmuştu?

"Ama nasıl?"

"Bir süredir içeride dinleme cihazı var. Konuşmalarınızı duyunca hemen geldim. Faruk Bey de yolda. Az sonra gelir..." Gözleri yerdeki Hüseyin'e kaydı. Yediği yumrukla kısa süreli baygınlık geçirse de yavaş yavaş kendisine geliyordu.

Tam ona doğru bir adım atıyordu ki dükkânın kapısı yine açıldı. Zehra'yı koruyan genç adam da hemen kapıya doğru dönmüştü. Ancak gelen kişi Faruk değildi. Genç adam onu tanımıyordu ama Zehra o kötü çehreyi hiç aklından çıkaramamıştı.

Hassan!

Adamın sakalları artık yoktu. Gür saçları daha kısaydı ve rengi kahverengine boyanmıştı. Epeyce zayıflamıştı ama o çehre, o acımasız, vicdandan uzak çehre hiç değişmemişti. Vahşi bakışlı gözleri hızla yerdeki kardeşinde,

ayaktaki genç adamda ve dehşetle kendisine bakan Zehra'da gezindi. Bir anda her şeyi anlamış gibiydi.

Elinde ise simsiyah bir tabanca tutuyordu.

Kimse ne olduğunu anlamadan susturucu takılmış tabancayı Zehra'yı korumak için gelen genç adamın vücuduna çevirdi. Sonra iki el ateş etti. Genç adam aldığı kurşun yaralarıyla iki büklüm olup yere düşmüştü.

Kıpırdamıyordu...

Zehra dehşetle bakıyordu. Bir anda gözü döndü. Vahşi bir kedi gibi ileriye atıldı. "Hayvan!" diye bağırdı. "Ne yaptın sen?"

Hassan ondan böyle bir saldırı beklemiyordu. Zehra âdeta ileriye doğru uçtu. Elindeki kalemi tüm gücüyle adamın omzuna sapladı. Hassan'ın üzerinde kahverengi, boğazlı bir kazak ve deri ceket vardı. Kalem üzerindekileri delip geçerek etinin epey derinine saplandı. Kazak anında içeriden kana bulanmıştı. Zehra kalemi geri çekip bir daha saplamak istedi ama kan yüzünden elinden kayıp orada asılı kaldı.

Hassan acıyla bağırmıştı. Anlaşılmayan bir şekilde küfrederek Zehra'nın boğazına yapıştı. Gözlerinin içi kan olmuştu âdeta. "Seni orospu!" dedi sonra bağırarak. Yüzü acıdan ve öfkeden gerilmişti. "Seni adi şıllık!

Ve Zehra tüm gücüyle adamın kasıklarına bir tekme attı.

Bunu Faruk'tan öğrenmişti. Genç adam bir gün evdeyken gülümseyen bir yüzle ona tarif etmişti.

"Bak göçmen güzeli... Eğer bir adam sana isteğin dışında aşırı sokulursa tüm gücünle kasıklarına vuracaksın. Her ne kadar zevk aldığı bir yer olsa da aynı zamanda acı veren de bir yerdir. Hiçbir erkek direnemez! Hadi benim üzerimde dene! Dizinle veya ayağınla..."

Zehra saf bir şekilde başını iki yana sallamıştı. "Hayır, seviyorum ben onu! Kıyamam!" demişti.

Faruk bir kahkaha atmıştı. "Gerçekten değil, akrep kızı! Vururmuş gibi yap. Ben de seviyorum onu!"

Bu öğüt gerçekten işe yaramıştı. Hassan âdeta böğürerek yere çöktü. Bir eli kasıklarındaydı. Gözlerinden yaş geliyordu. Fakat hâlâ tabancayı tutuyordu. Zehra onun başına geçirecek bir şey aradı. Sehpanın üzerindeki çiçekli vazoyu aldığı gibi adamın kafasına geçirdi. Fakat vazo çok inceydi. Sularıyla birlikte çevreye saçıldı. Hassan'ın da üstü başı batmıştı ancak fazla bir etkisi olmamıştı.

"Allah belanı versin!" diye bağırdı Hassan. "Öldüreceğim seni!"

Gerçekten de tabancayı kaldırmıştı. Namlu Zehra'ya çevriliyken bir el ateş etti.

Bu sırada Hüseyin kendisine gelmişti. Olayları hızlı bir film şeridi gibi izlerken Zehra'nın direnişini de görmüştü. Ağabeyi tabancayı ona çevirdiği anda ayağını kaldırdı. Tüm gücüyle eline vurdu. Merminin yönü şaşarken tabanca yere düştü. Kurşun genç kızın kolunu delip geçti. Zehra birkaç adım gerileyip sırtını duvara yasladı. Vurulmuştu gerçekten ama güzel gözlerindeki mücadeleci bakış ile acıya karşı erkeklerden daha dayanıklı olduğu ortaya çıkmıştı.

"Ahmak!" diye bağırdı Hassan, kardeşi Hüseyin'e. "Ne yapıyorsun?"

Tabancaya doğru uzanmaya çalıştı. Hüseyin, ağabeyine bir tekme daha atınca aksi yöne doğru devrildi. Yerden hızla doğrulan Hüseyin ise onun tabancasını almıştı. Üstelik ucunu Hassan'a doğru çevirmişti.

Şimdi iki erkek birden ayağa kalkmışlardı. "Sakın bir aptallık etme, abi!" dedi Hüseyin soğuk bir sesle.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Hassan gerçekten şaşkındı. Bir eli hâlâ acıyan kasığındaydı. Omzundaki kalem ise olduğu gibi duruyordu.

"Zehra'ya zarar vermene izin veremem!" dedi Hüseyin.

Hassan irkilmişti. "Sana ne? Onun için bana silah mı çekiyorsun?"

Genç kız acıyan koluna çok dikkat etmeden ikisi arasındaki gerilimi izliyordu. Ne olduğunu anlayamıyordu.

"Dediğim gibi ona zarar veremezsin!"

"Aptal mısın? Onu arayıp bulmanı ben istedim. Daha birkaç gündür tanıdığın vahşi bir cadı için ağabeyine karşı mı çıkacaksın?"

"Onu birkaç gündür tanımıyorum ben!" dedi Hüseyin inatla. "Çok daha önceden beri tanıyorum onu ve bir an olsun aklımdan çıkaramadım."

"Öncesi mi?" Hassan'ın kasığındaki ağrı, öfkesinin salgıladığı adrenalin ile hızla yok oldu. Omzu ise kalem yüzünden sızlıyordu.

"Ben onu ilk gördüğüm anda âşık oldum!" dedi Hüseyin.

Hassan'ın kaşları çatıldı. "Saçmalama!" dedi sertçe. Birkaç adım öne çıkmıştı. Hüseyin'den daha uzun, daha güçlüydü. Kocaman yumrukları sıkılmıştı.

"Nişan fotoğraflarınızı göndermişti, Selime ablam! *Hiçbir kız bu kadar güzel olamaz* diye düşünmüştüm onu gördüğümde."

"Ne diyorsun sen ya?" Hassan iyice öfkelenmiş gibiydi.

"Seninle nişanı bozduğunu öğrenince doğrusu çok sevindim. Ahmed'in yaptığı ise iğrenç bir şeydi. İnan bana, ölmesine hiç üzülmedim. Hak etmişti. Zorbanın, ahlaksızın tekiydi!"

"Kendine gel, Hüseyin!" dedi Hassan bağırarak. "Ağabeyimiz hakkında konuşuyorsun!"

"Annelerimiz bile ayrı! Ne abisi? Beni hiç sevmezdi. Seni de sevmezdi ama huylarınız birbirinize benzediği için sever gibi yapardı." Tabancanın ucunu ona doğru salladı. "İşin doğrusu ben de hiçbirinizi sevmezdim. Bana hep piç muamelesi yaptınız! Başınızdan savmak için ülke dışına attınız! Fakat ben yılmadım. Çalışıp başarılı oldum. Yakında Hamada ailesinin lideri olacağım. Zehra ile evlenip ülkemizde yeni bir hayata başlayacağım."

Hassan şaşkınlıkla dinliyordu.

"Tabii bunun için önce..." dedi yavaşça. "Bunun için önce sizin ortadan kalkmanız gerekiyor."

"Ne diyorsun sen, Hüseyin?"

"Sizi niye kurtardım sanıyorsun? Hapiste kalsaydın bir gün mutlaka geriye dönecektin. Yine başımıza bela olacaktın. Buna izin veremezdim." Tabancanın ucunu kaldırdı. "Yolun sonuna geldiniz. Kolladığım fırsat sonunda elime geçti. Burada öleceksin! Sonra da Cellal ölecek! Ben de Zehra ile evlenip her şeyin sahibi olarak hayatıma devam edeceğim. En önemlisi de Zehra'nın sahibi olacağım."

"Ölürüm de seninle evlenmem!" dedi Zehra öfkeyle bağırarak. "Hepiniz ailecek manyaksınız!" Gözü pencereye kaydı. Bunun kırılmaz cam olduğunu biliyordu. Bağırsa da sesi duyulmazdı. Azıcık duyulsa bile dışarıdaki gürültüde kaybolup giderdi.

"Başka şansın yok, güzelim. Ya benim olacaksın ya da..." Yutkundu. Gözleri genç kızın üzerinde gezindi. "Diğer seçeneği düşünmek bile istemiyorum ama emin ol, dediğimi yaparım. Benim olmayacaksan kimsenin olamazsın. Ne Hassan'ın ne de Faruk denen o aptalın!"

Gözleri ağabeyine döndü.

"Suriye'de kimse seni adam yerine koymaz!" dedi Hassan.

"Göreceğiz..." Kendinden emin bir şekilde gülümsemişti. İşte şimdi iki kardeş iğrençlikte birbirine tıpatıp benzemişti. "Zehra, gözlerine kapat!" diye emretti sonra Hüseyin. "Senin intikamını da almış olacağım ama biraz kanlı olabilir."

Genç kız iri gözlerle bakıyordu karşısında yaşanan bu sahneye. Yerinde kıpırdamadan duruyordu. Hüseyin'in gözleri bir an için ona çevrildi.

Sadece bir an için...

Hassan hiçbir zaman aptal bir adam olmamıştı. Tek aptallığı, Zehra'ya delice âşık olmasıydı. Onsuz bir hayat düşünememesiydi. O yüzden yanında her zaman bir yedek tabanca taşırdı. Elinin, belinin arkasına yavaşça gittiğini Hüseyin fark etmemişti. Küçük kardeşi gözlerini Zehra'ya çevirdiği anda da tabancasını çekiverdi.

İki erkek aynı anda birbirlerine birkaç defa ateş ettiler.

İkisinin de gözleri öfkeliydi. İkisi de aşklarının karanlığında kaybolmuş, kötü karakterleri yüzlerine yansımıştı.

Hassan bakışlarını Zehra'ya çevirdi. Hüseyin de bir an durduktan sonra gözlerini genç kıza çevirdi. Bir film sahnesi izlermiş gibi onlara bakan genç kız, ne olduğunu anlayamamıştı. Kim vurulmuştu? Birbirlerine ateş ettiklerini görüp duyduğu hâlde ikisinde de bir kıpırdama yoktu.

Sonra... Sonra Hüseyin'in sallandığını gördü. Adamın dudaklarının kenarından yoğun bir kan sızdı. Ciğerlerini delip geçen mermi iç kanamaya sebep olmuştu. Ayakta sallandı. Gözleri yuvalarında geriye dönüp irisleri kayboldu. Zayıf bedeni bir ağaç gibi geriye doğru dümdüz düştü.

Zehra bir çığlık atmıştı.

Hassan öne doğru sendeleyerek bir adım attı. Bacağının kenarından vurulmuştu ama önemsizdi. Omzunda saplı kalan kalem yüzünden canının daha çok acıdığı belliydi. Tabancayı genç kıza doğru tutarken gözleri acıyla kısılmıştı. "Şanslısın..." dedi ona. "Az önce Hüseyin sayesinde ölümden döndün! Şimdi bir şansın daha var. Benimle geleceksin, anlıyor musun?"

Kocaman eliyle genç kızın kolundaki acıyan yarasından tuttu. Parmaklarıyla mermi deliğine bastırınca Zehra acıyla çığlık attı. Canı o kadar acıyordu ki direnecek gücü kalmamıştı.

"Şimdi akıllı ol ve benimle gel! Polisler gelmeden buradan gitmeliyiz. Bu ülkeyi terk edeceğiz. Her şeyi ayarladım. Sen de benimle geleceksin!"

Parmaklarıyla hâlâ kurşun yarasına bastırdığı için genç kız gözlerinden yaşlar gelerek onun kendisini sürüklemesine izin verdi. Kapıya doğru gidiyorlardı. Hüseyin'deki tabancanın ucunda susturucu takılıydı ama Hassan'ın tabancasının çıkardığı sesi birileri duymuş olmalıydı mutlaka. Ondan kurtulabilmesi için patlama sesinin duyulması gerekiyordu.

Hassan elini kapıya attı. Hızlıca çekip açtı. Bir an önce dışarıya çıkıp kendisini bekleyen araca binmek ve buradan uzaklaşmak istiyordu. Kapıyı açtığı anda karşısında uzun bir adam bulmayı ise hiç beklemiyordu. Şaşkınlıkla bir adım geriledi.

Bu iri cüsseli adam, Faruk'tan başkası değildi.

Genç adam kısılmış gözlerle karşısındaki aptal adama bakıyordu. Bakışları bir an Zehra'nın acıyla gerilen yaşlarla dolu yüzünde sonra yaralı kolunda ve onu tutan kocaman elde gezindi. Ardından tekrar Hassan'ın yüzüne baktı.

"Bir yere mi gidiyorsun, Hassan?" dedi korkutucu bir sakinlikle. "Ve *sevdiğim kadını* kaçırmaya mı çalışıyorsun acaba sen?"

32. BÖLÜM
AŞK BAŞKA BİR ŞEY

Hassan daha önce Suriye'de Faruk'u görmüş olmasına rağmen bu kadar yakından ve askerî kıyafeti olmadan görünce küçük bir şok yaşadı. Hatırladığından daha mı iriydi yoksa kavgaya hazırlanan bir kaplan gibi kendisini mi kabartmıştı anlayamadı.

Hemen elindeki tabancayı kaldırdı.

Kardeşi Hüseyin biraz yavaş olabilirdi ama Faruk neredeyse şimşek kadar hızlıydı. Hassan ne olduğunu bile anlayamadı. Faruk avucunun sert kısmıyla omzuna saplanmış kalemin arkasına aniden sertçe vurdu. Kalem şimdi neredeyse dibine kadar omzuna saplanmıştı. Hassan boğuk bir ses çıkararak geriledi. O esnada Zehra'nın yaralı kolunu bırakmıştı.

Faruk pençe gibi eliyle onun tabanca tutan bileğini yakaladı. Ardından inanılmaz bir güçle suratının ortasına bir yumruk vurdu. Burun kemiğinin kırılışı, herkes tarafından duyulacak kadar yüksek bir ses çıkardı. Hassan geriye doğru uçarken Faruk onun bileğini bıraktı. Fakat o kadar hızlı bir şekilde elindeki tabancayı almıştı ki Zehra bile görememişti.

Tabanca Faruk'un birkaç hareketiyle parçalara ayrıldı. Namludaki mermi bir yere, şarjör ve diğer parçalar başka bir yere saçıldı. Hepsi saniyeler içinde olmuştu.

Genç adam hemen büronun içine girip Zehra'ya yaklaştı. Kapı ardından kapanmıştı. Önce gözlerine dikkatle baktı. "İyi misin?" diye sordu gerçek bir üzüntüyle. Ardından gözleri koluna kaymıştı. Tutup hızla inceledi. Mermi deliği olduğunu hemen anladı. Neyse ki kanaması neredeyse hiç yoktu. Kurşun çıkıp gitmiş, kemiğe denk gelmemişti.

"İyiyim..." dedi Zehra onu görmenin mutluluğuyla. Gözleri ışıl ışıldı. Kolunun acısını bile unutmuştu. "Çok iyiyim!"

"Demek yeni bir yara daha yaptın ha?"

"Evet!"

"Öpülecek bir başka yer daha!" Sesi hafif muzipti. Zehra'nın vücudundaki tüm yaraları müşfik dokunuşlarla nasıl öptüğünü sadece genç kız bilirdi.

Sonra ikisinin de bakışları başka yere döndü. Hassan yarı baygın bir hâlde, yerde doğrulmaya çalışıyordu. Faruk uzun adımlarla ilerledi. Ayağının tabanıyla hiç acımadan suratına sertçe vurdu. Sanki bir hamam böceği eziyordu.

Bu darbe ile Hassan yere yapıştı. Adamın boynu kırılmadıysa bile günlerce ağrıyacağı kesindi.

Ardından genç adam çabucak yerde yatan diğer genç adama yöneldi. Zehra'yı korumak için görevlendirilen adam hafifçe kıpırdıyordu. Eğilip yüzüstü yatan adamın kolunu tuttu.

"Hamza! İyi misin dostum?"

Zehra da hemen yanlarına gelmişti. Genç adamın ölmemiş olduğunu görmek gözlerini yaşartmıştı. Kendi acısını bile unutmuştu. Hemen o da yere çökerek adamın yüzünü görmeye çalıştı. Hamza isimli delikanlının dudağının kenarında hafif bir kan sızıntısı gördü. O da endişeyle sordu. "İyi misiniz?"

"Evet..." dedi genç adam. "İyiyim." Güçlü kollarıyla yavaşça doğruldu. Dizlerinin üstünde durdu. Zor nefes alıyor gibiydi. "Siz... iyi misiniz?"

"Evet, iyiyim ben..."

"Çok şükür!" dedi Hamza. Gri gözleri üzgünce bakıyordu. "Nasıl öyle bir aptallık yaptım?" Bir yandan da eli göğsüne gitmişti. İki mermi deliği siyah montunu delmişti ama hiç kan gözükmüyordu.

"Hassan'dan nasıl haberiniz olacaktı ki?" dedi Zehra anlayışla. "Dışarıda bekliyormuş."

Hamza montunun önünü açınca içeride kalan çelik yelek gözüktü. İki mermi içine gömülmüş ama delip geçememişti.

"İç kanama geçiriyorsun galiba?" dedi Faruk. "Çok yakından ateş etmiş..." Eli telefonundaydı. "İkiniz için de hemen ambulans çağırıyorum." Gözü bir yandan da çevresinde geziniyordu. Hüseyin'in öldüğü çok belliydi.

"O, Hassan'ın kardeşiymiş..." dedi Zehra yavaşça.

"Biliyorum... Geçen hafta öğrenmiştim."

Zehra'nın gözleri kocaman oldu. "Cidden mi? Bana niye söylemedin?"

"Seni korkutmak istemedim. Hamza zaten seni sürekli kontrol ediyordu. Adam dünya karate şampiyonu! Tek başına bir silahtır o!" Alayla gülümsedi. "Şu ana kadar karizması gayet yerindeydi."

Hamza ayağa kalktı zorlukla. Kendisiyle alay eden Faruk'a aldırmadı. Onunla birlikte ayağa kalkan Zehra'ya yaklaştı. Gözleri kolundaydı. "Siz de vurulmuşsunuz! İyi misiniz?" diye sordu endişeyle.

"Sizin kadar canım acımıyor," diye tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi Zehra.

"Size hayran olmamak elde değil!" dedi Hamza gerçek bir saygıyla. "Bayılmadan önce ne yaptığınızı da gördüm. O kalemle adamın üzerine nasıl uçtunuz öyle?"

"Sizi öldü sanmıştım!"

"Başkası olsa ağlar sızlar veya kaçar giderdi! Kimin aklına gelirdi kalemi omzuna saplamak?"

"Aslında suratını hedeflemiştim. Yeterince iyi ayarlayamadım..." dedi Zehra biraz utançla. Eli koluna gitti. Şimdi biraz acımaya başlamıştı. Adrenalinin etkisi geçiyordu galiba.

"Müthişsiniz!"

Faruk telefon konuşmasını bitirmiş, ambulans ve polis çağırmıştı. Bir yandan da her *Ghost* ajanı gibi ikincil ve üçüncül olaylara dikkatini verebiliyordu. Yani konuşmaları dinleyebiliyordu.

"O benim müthiş sevgilim!" dedi gülümseyerek. "O gerçek bir savaşçıdır." Zehra bu övgüler karşısında kıpkırmızı olmuştu. Oysa Faruk'un söyleyeceği sözler bitmemişti. "Ve kendisi sevdiğim kadındır! Ondan uzak dur, Hamza!"

Sesindeki dostça tını elbette hissediliyordu. Kimseyi tehdit etmediği belliydi. Sadece şaka yapıyordu. Masanın üzerine uzanıp bir mendil aldı. Dudağının kenarındaki kanı silmesi için Hamza'ya uzattı. "Otur istersen!"

"İyiyim ben!" dedi Hamza.

"Otur hadi!"

Hamza bir koltuğa otururken Faruk yeniden genç kızın koluna bakmıştı. "Aptal Hassan kolundaki deliğe baskı yapınca bilmeden kanamayı durdurmuş. İyi olacaksın!"

Zehra sessizdi. İri gözlerle genç adamı süzüyordu. Kolundaki yara falan umurunda değildi. Aklı fikri onun söylediklerindeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Faruk. "Kendini kötü mü hissediyorsun? Canın mı acıyor?"

Zehra yutkundu. "Sinek ısırığı değil sonuçta ama *hiç olmadığım kadar iyiyim* diyebilirim..." dedi gözlerini ondan ayırmadan.

Hamza ikisi arasındaki bakışmayı ve diyaloğu izliyordu. Sonra gülümsedi. "Sevgili olma kısmı tamam da..." Duraksadı bir an. "Galiba onu sevdiğini hiç söylememişsin, Faruk. Şok geçiriyor bence!" dedi yumuşak bir alayla.

"Söylemişimdir..." dedi Faruk da mırıldanarak. Gözleri hâlâ Zehra'nın can yakan yeşil bakışlarındaydı.

"Söylemedin..." dedi Zehra bir rüyada gibi.

"Evlilik teklif ettim ya!" diye hemen savunmaya geçti Faruk.

"Sevdiğini söylemedin!" dedi Zehra inatla. Biraz kendisine gelmişti. Gözleri nemlenmişti. "Niye söylemedin? Niye bana acı çektiriyorsun? Seni sevdiğimi hiç gizlemedim ben! Sen niye korktun?"

Bu sefer Faruk yutkundu. "Korkmadım..."

"Belki de sevmiyorsun! Yalan mıydı?"

O esnada Hamza zorlukla ayağa kalktı. "Ben bir dışarıya çıkayım. Çok sıcak oldu burası... Serin hava almalıyım. Hüseyin'in çağırdığı şoför arabada baygın yatıyor. Onu da bir kontrol edeyim."

Faruk ona döndü. "Saçmalama, Hamza! Sen otur! Adamı kelepçelemişsin zaten. Bir yere gidemez."

"Ama temiz hava..."

"Ambulans gelir birazdan. Düşüp bayılmak mı istiyorsun?"

Hamza mecburen yerine geri oturdu. Gerçekten de o sırada birkaç ambulansın gittikçe yükselen sesleri büronun önüne kadar geldi. Büyük pencereden bakınca üç ambulansın geldiğini gördüler. Ayrıca iki tane de ekip arabası ve motorlu yunuslar gelmişti. Çevrede hemen bir insan kalabalığı toplandı. Sonra kapı açıldı. İçeriye bir anda bir sürü kişi yığıldı.

Manzara garipti doğrusu. İki adam yerde yatıyordu. Bir tanesi de koltukta oturuyordu. Uzun bir adamla zayıf bir kız ise ayakta birbirlerine bakıyorlardı.

Hâlâ baygın olan Hassan, polislerin kontrolünde bir ambulansla, kardeşinin cesedi ise başka bir ambulansla oradan götürüldü. Hamza ve Zehra da üçüncü ambulansla hastaneye gittiler. Faruk ambulansa binmek konusunda inat etmişti. En yakın hastaneye varmaları beş dakikalarını almadı. Hamza'yı bir sedyede röntgen çekilmeye götürürlerken Zehra'nın kolundaki mermi giriş ve çıkış delikleri üçer dikişle kapatılıp tertemiz sarıldı. Ağrı kesici verilen genç kız, hastanede kalmak istemediğini söyleyip eve çıkmak istemişti. Yarasının ciddiyetine rağmen çok sağlıklı ve dirençli gözükmesi doktorları ikna etti.

Hastaneden ayrılmadan önce bir gecelik müşahede altında kontrol edilecek olan Hamza'nın yanına uğradılar. Kısacık saçlı genç adam gayet iyiydi. Giydiği çelik yeleğe rağmen bir kaburgası darbenin şiddetinden kırılmıştı. Onun dışında bir şeyi yoktu.

"İyiyim ben! Siz gidin, aranızdaki meseleyi halledin!" demişti gülümseyerek.

"Aramızda bir mesele yok!" dedi Faruk sahte bir rahatlıkla.

"Var!" dedi Zehra korkutucu ama zarif bir gülümsemeyle. "Geçmiş olsun. Yardımların için tekrar teşekkür ederim, Hamza."

"Benim için bir zevkti!" dedi adam yattığı yerden.

Onun yanından ayrıldıktan sonra dışarıda bir taksiye bindiler. Hava çoktan kararmıştı. Eve kadar konuşmadılar. Kapıdan içeriye girip montlarını çıkarırlarken Faruk hemen Zehra'ya yardım etti. Sargılı kolu rahat hareket etmesini engelliyordu. Belli etmese de genç kızın artık canı acıyordu.

"Duş almam lazım..." dedi Zehra. "Her yerim kan oldu! Bluzum da mah-

"Boş ver bluzu! Ben yıkanmana yardım ederim."

"Olmaz!" dedi genç kız hemen. "Kendim yıkanırım."

"Saçmalama, Zehra! Kolun sarılı! Nasıl yıkanacaksın?"

"Yıkanırım bir şekilde..." Dudağının kenarını ısırdı. "Utanırım..." diye ekledi. "Sebebini biliyorsun."

Faruk sabırlı bir şekilde onu banyoya yönlendirdi. "Ben utanacağın kişi değilim. Seni her hâlinle seven adamım."

Zehra çocuksu bir inatla durdu. Gözlerini ona çevirdi. "Beni gerçekten seviyor musun?"

"Kuşkun mu var?"

"Evet!" dedi genç kız hemen. "Hâlâ söylemedin!"

"Ben bile bu duyguyu hiç bilmediğim hâlde senin kadar kendimden kuşkulanmıyorum."

"Neden hep kıvırıp duruyorsun?" Dönüp banyoya yöneldi. "Ben kendim yıkanırım!" dedi biraz öfkeli bir sesle. "Sana ihtiyacım yok!"

Faruk bir an arkasından baktı. Cesur olmak zorunda olduğunu biliyordu. Genç kızın gerçeği bilmek istemesi normaldi. Onun arkasından banyoya girdi. Belinden yakalayıp kendisine çevirdi.

"Dur!" dedi gülümseyerek. "Seni sevdiğimi anlaman için illaki söylemem mi gerek?"

"Söylesen fena olmazdı!" dedi Zehra yumuşak bir sesle.

"Ama sen de hiç söylemedin?"

Zehra'nın gözleri kocaman oldu. "Nasıl da yalancısın! Sana âşık olmak üzere olduğumu söyleyip kaç kere seni uyardım! Üstüne de kaç kere ağzımdan kaçırdım seni sevdiğimi!"

Faruk'un aklı karışmış gibiydi. "Ama onlar... onlar dostça sevgiden bahseden sıradan sözcüklerdi..."

"Saçmalama! Ben seni sevdiğimi çok önceden anlamıştım. Elimde olmayan bir şekilde kalbimi sana kaptırdım. Hepsi senin yüzünden! Oysa tipim bile değilsin!" Dudakları kendi kendine küsmüş bir hâlde hafifçe büzülmüştü. "Sanki dünyada başka erkek yoktu! Hayatı tehlikeli, kendisi tehlikeli, gülüşü bile tehlikeli bir adama âşık oldum!"

"Demek bu hâlimle beni seviyorsun?" Zehra cevap vermeyince onu biraz daha kendisine çekti. Tabii yaralı koluna dikkat ediyordu. "Pişman mısın yoksa?"

Genç kız gözlerini bir an için ondan kaçırdı. Birkaç saniye sessizliğin ardından iç çekti. "Hayır..." dedi yavaşça. Gözleri yine genç adama döndü. "Değilim! Asla da olmayacağım. Beni sevmediğini bile bile seninle evlenmeyi kabul ettim. Burada kalmak için değil, senin yanında kalmak için!"

"Teklifimi kabul ettiğin an, hayatımın en güzel anıydı..." diyerek açık yüreklilikle itiraf etti Faruk.

"Neden?"

"Çünkü gitmeni istemiyordum. Beni bırakmana dayanamazdım. Bir sürü bahanenin arkasına saklandığımı biliyorum. Âşık olmayı bilmediğim için yeterince cesaretim de yoktu. Ben senin gibi cesur değilim, Zehra. Sen her konuda bir savaşçısın. Sevdiğini açık yüreklilikle söyleyebiliyorsun. Yine de sanırım ben bir konuda senden çok daha öndeyim."

"Hangi konuda?"

"Âşık olmak konusunda... Galiba ben seni evime geldiğin o ilk gün sevmeye başladım. Önceki karşılaşmalarımızda çok etkilenmiştim ama seni o kar altında görünce hasta ama asil bir prenses olduğunu düşündüm. Tek başına, çaresiz, gururlu bir prenses..."

Zehra şaşkınca bakıyordu. "Çok çirkindim..." dedi yavaşça. "Islak ve zayıf..." Hafifçe gözlerini kaçırdı. "Gerçi hâlâ çirkin ve zayıfım!"

"Sen kendinin farkında değilsin. Annem ve babam dâhil herkesin seni nasıl beğendiğini, sevdiğini görmüyor musun? Çok güzel olduğunu ilk annem fark etti ve bunu açıkça söyledi. Hüseyin'in, Hassan'ın ve Ahmed'in saplantılı aşklarından bahsetmiyorum bile! Bunlar tesadüf olamaz! Gerçi hâlâ diğer Hamada erkeklerinden de bir atak beklediğim gerçeği var aklımda..."

Zehra elinde olmadan güldü. "O kadar da değil! Hepsi tesadüf gerçekten!"

"Sana göre öyle belki ama ben evlendiğimizde de bir sürü erkekle uğraşacağımı tahmin ediyorum. O yüzden eline kocaman pırlanta bir yüzük alacağım. Kamyoneti satmam gerekse de evli olduğunu belli edecek, gösterişli bir taş olmalı!"

Zehra iyice güldü. "Abartma istersen, Faruk! Ben senden başkasına bakmam, bakanı da umursamam."

Genç adam da gülümsüyordu. "Buna güvenemem. Sana sulanan birkaçını öldürürsün falan! Ben işimi sağlama alayım!" Eğilip güzel dudaklarından öptü. "Gerçekten de o kalemi nasıl sapladın Hassan'ın omuzuna?" diye hayretle sordu. "Senden korkulur."

"Neyse ki ölmedi! Beni ya hapse gönderirlerdi ya da sınır dışı ederlerdi sanırım."

"Sevgilime hiçbir şey olmazdı. Kendini koruduğunu herkes biliyor."

"Çok şükür ölmedi! Bıktım insanlarla ve ölümle uğraşmaktan"

Genç adam biraz geri çekilip onun kanlı beyaz bluzunun eteğine uzandı. Çıkarmasına yardım edecekti. "Bundan sonra mutlu olacaksın, Zehra. Ben olacağım yanında. Senin için her şeyi yaparım!"

"Evet ama..." Zehra gülümsese de hafifçe gözlerini kısmıştı. "Hâlâ beni sevdiğini söylemedin!"

Faruk bluzu göğsüne kadar sıyırmıştı. Fakat o sözler üzerine durdu. "Sana inanamıyorum... Deminden beri söylüyorum ya!"

"Ben öyle bir şey beklemiyorum. Evet, sözlerin hoşuma gitti ama beni sevdiğini açıkça söylemedin. Lafı dolandırıp durdun." Bluzu tamamen çıkarması için kollarını yukarı doğru kaldırdı. Yaralı kolunu kaldırırken Faruk yardım etse de biraz canı acımıştı. Yüzü hafifçe buruştu.

"Öyle mi?" Bluzu sonunda çıkarıp bir kenara bırakmıştı. Şimdi genç kız atleti ve sütyeni ile duruyordu.

"Evet! Ben seni seviyorum. Seni öyle çok seviyorum ki babamdan, ülkemden bile vazgeçmeye hazırım. Bu durum gururumu incitse bile sana olan sevgime yenik düşüyorum. Sen uzun zamandır hayatımın en güzel parçasıydın. Ölünceye kadar da öyle kalacaksın!"

Faruk'un gözleri parlamıştı. Bu sözler iyi bir erkeğin hak edebileceğinden bile fazla duygu barındırıyordu.

"Burası ilan-ı aşk için romantik bir ortam sayılmaz ama!" dedi.

"Olsun, sonra yine söylersin!" dedi Zehra tatlı bir inatla. "Her gün söylersen mutlu olurum sanırım. Söylemeyeceğini biliyorum tabii... O yüzden şimdilik haftada bir ile sınırlandırabiliriz. Fakat ilkini şimdi söylemen şartıyla!"

Faruk onun bu sevimli hâllerine bayılıyordu. Sadece sevmek yetmiyordu bu kızı. Sevginin de ötesinde bir şeyler hissediyordu. İsmini bulamadığı, çok daha derin, çok daha güçlü bir bağ...

"Peki, anlaştık o zaman! Hadi gel yine kollarıma..." dedi genç adam. Zehra'yı yumuşakça sardı. Şimdi göz gözeydiler. "Pek sayın Akrep Kızı!" dedi olabildiğince tatlı bir dille. "Ben bir şapşalım! Bazılarının romanlarda yazdığı gibi *odun* da olabilirim. O yüzden biraz acemilik yapabilirim, kusuruma bakılmasın lütfen!"

"Dikkate alırım..." dedi Zehra ona sokularak. "Yaralıyım ben. Önemsemem o kadar!"

Faruk sırıttı. "Çok tatlısın!" Genç adamın gözlerindeki aşk artık herkes tarafından görülebilirdi. "Dün gece bir şeyden bahsetmiştik hatırlıyor musun?" Zehra öylece bakıyordu. O *bir şeyin* ne olduğunu bilmediği için hatırlayamazdı elbette. "Hani minnet duygusuyla veya arkadaşça bir sevgiyi istemediğimi söylemiştim. Filmlerdeki gibi olan, canını verebileceğin türden bir sevgi diye konuşmuştuk."

"Evet, bana evlenme teklif ettiğin sırada."

"Doğru..." Sözlerini nasıl toparlayacağını düşünür gibiydi. "Benim sana olan sevgim işte tam da öyle bir şey! Seni seviyorum ve gerekirse *senin* için ölmeyi göze alırım. Aslında Suriye'ye babanın yanına gitmen bile *benim* için öyle bir şeydi. Öleceğimi sandım. İzin verdiğim için kendime çok kızdım. Geri dönmeyeceksin diye çok korktum. Seni sevdiğimi anlamıştım. Aklım reddediyordu ama daha derinlerdeki benliğim koro halinde bağırıyordu. Ve bugün... seni yaralı görünce... aklımı kaçıracaktım. Hassan'ı öldürebilirdim. Öldürmek istedim de... Sonra senin bana olan saygını kaybetmekten korktum. Bir vahşi gibi görünmek istemedim gözünde."

"İyiydim ben! Garip gelecek belki ama hiç canım acımadı. Hüseyin engel olmasaydı Hassan beni vuracaktı gerçekten."

"Çok şükür bir şey olmadı. Sonra ben ne yapardım?" Alnını alnına dayadı. Gözleri kapalıydı ve genç kızın varlığından destek almaya çalışıyor gibiydi. "Seni seviyorum, akrep kızı..." dedi yavaşça. "Seni öyle seviyorum ki bu beni korkutuyor. Seni kaybetmeye dayanamam. Her akşam seni görebilmek için nasıl sabırsızlandığımı bir bilsen! Daha önce bahsettiğim şeylerin hepsi sadece bahaneydi. Yemek yapman, çayımı getirmen, yatağımda yatman gibi..."

Derin bir nefes aldı. Eli usul usul zayıf sırtını okşuyordu.

"Elbette bunların hepsinden de memnunum. Fakat istediğim şeyler sadece bunlar değil. Zayıf olman veya vücudundaki seksi yaraların hiç umurumda değil. Boynundan aşağısı felç olsa bile önemli olmazdı. Seni yine severdim. Gözlerindeki pırıltı bana yeterdi... Aşk gerçekten başka bir şeymiş! Senin her şeyini seviyorum. Gülümsemeni, beni tatlı tatlı iğnelemeni, aileme iyi bir evlat olmam için sürekli beni dürtüklemeni, zarifliğini, insancıllığını, savaşçı kişiliğini ve..."

"Ve?"

"Ve memelerini!" dedi gülümseyerek.

Zehra da gülümsedi. "Sen hiç ciddi olamayacak mısın acaba?"

"Dikkat edersen en sevdiğim yerini sansürledim ama!" Gözleri parlayan âşık bir erkek gibi görünüyordu gerçekten. "Seni seviyorum... Seni çok seviyorum, Zehra Barad. Seninle büyümek, mutlu bir adam olmak istiyorum. Çocuklarımız olsun, senin savaşçı ruhunla donansın istiyorum. Belki her zaman seni sevdiğimi söyleyemem ama inan bana, sen her zaman bunu hissedeceksin."

Zehra iyice yumuşamıştı. "Öyle mi?" dedi erimiş bir sesle.

Faruk bunu ispatlamak ister gibi eğildi. Genç kızın dudaklarından uzun uzun öptü. Zehra artık ikna olmuştu. Hiçbir erkek kendisini böyle güzel öpemezdi. Hiçbir erkek böyle güzel sarılamazdı. Sadece Faruk onun ruhunda çiçekler açtırıyordu.

"Şimdi oldu mu sence?" diye sordu sonra Faruk. Gözleri ciddiydi. "Sevdiğime inandın mı?"

"Çok güzel oldu!" dedi Zehra mutlulukla. "Teşekkür ederim."

"Beni sevdiğin için asıl ben sana teşekkür ederim."

Birkaç saniye sarmaş dolaş kaldılar. Sonra genç adam onu yavaş yavaş soydu. Her hareketi sevgi doluydu. Canını acıtmadan tüm giysilerini çıkardı. Suyu ılık bir hâle getirip üzerindeki kanları elleriyle temizledi. Tüm vücudunu âdeta keyifle sabunlayıp duruladı. Sargılı koluna dikkat ediyordu. O kısımları ıslak havluyla dikkatle sildi. Sonra aynı özenle kuruladı. Kendi üstü de biraz ıslanmıştı ama hiç önemsemedi. Genç kızın saçlarını ıslatmadığı için kurulamaya gerek kalmamıştı.

On dakika sonra Zehra kurulanmış ve giyinmiş bir hâlde mutfağa geldi. Faruk oradaydı. Yemekten sonra babasıyla konuşacakları için ikisi de güzel giyinmişti. Faruk taze pilav yapıyordu. Zehra da masayı kurmakta ona yardım etti. Sargılı kolu küçük hareketlerine çok engel olmuyordu. Faruk önceki günden kalan eti ısıttı. Tadından hiçbir şey kaybetmemişti. Keyifle yediler. Yemekten sonra Faruk kendi telefonu ile Salim Barad'ı aradı. Zehra'nın telefonu paramparçaydı.

Az sonra genç kızın babası telefon ekranında göründü. Galiba artık iyileşmiş ve ayaklanmıştı. Pencere kenarında duruyordu. Gözleri sevgiyle kızına yöneldi.

"*Zehra! Sen miydin kızım? Başka telefon olunca şaşırdım!*" dedi adam gülümseyerek. Kendi dilinde konuşmuştu.

"Benimki kırıldı, baba!" dedi Zehra da gülümseyerek. Yaralı kolunu göstermemeye çalışıyordu. Telefonu biraz çevirdi. "Bak, bu Faruk..."

"Merhaba!" dedi Faruk hemen.

Adam başını eğdi. "*Evet, kendisini tanıyorum. Hatırladığımdan daha yakışıklıymış. Dilimizi biliyor mu?*"

"Hayır..."

"*O zaman Türkçe konuşalım. Ayıp olmasın.*"

"Tamam..." Zehra şimdi Türkçe konuşuyordu. "Nasılsın, baba?"

"*Çok iyiyim, kızım. Ağrım bile kalmadı.*" Türkçesi Zehra kadar olmasa da yeterince anlaşılıyordu. Şivesi bile güzeldi.

"Sevindim. Aklım hep sende!"

"*Bende olmasın. Sen kendine bak. Sınavlarına hazırlan.*" Gözleri Faruk'a kaydı. "*Merhaba, Faruk Bey...*" dedi kız babası olduğunu belli eden mesafeli bir sesle. "*Nasılsınız?*"

"Teşekkür ederim. Ben iyiyim. Sizi de iyi gördüm."

"*İyiyim çok şükür. Allah'ın ve sizin sayenizde. Burada bana çok iyi bakılıyor.*"

"Sevindim. Bir ihtiyacınız olursa veya bir sıkıntınız, bu numarayı arayabilirsiniz."

"*Teşekkür ederim. Şimdilik hiçbir sıkıntı yok. Hastaneden çıkacağım zaten.*"

"Çıktıktan sonra da arayabilirsiniz. Evinize gitmeniz için bir araç ayarladım. Sizi hastaneden alacak. Fakat sanırım gittiğinizde göreceğiniz manzara hiç iyi olmayacak. Yokluğunuzu fırsat bilip evinizi talan etmişler diye duydum."

Adam kısa bir an irkilerek baktı. Sonra başını eğdi. "*Etmişlerdir... Vatandaş yokluk içinde. İş yok, para yok, yiyecek yok... Olsa da bulunması zor şeyler.*"

"O yüzden sizi de buraya bekliyoruz. Herkese yardım edemesek de size edebileceğimiz ortada. Bugüne kadar baba kız ilişkiniz yüzünden karışmak istemedim ama inanın bana, hepimiz için en iyisi bu olacak."

Hepimiz için!

Bu cümle elbette Salim Barad'ın dikkatini çekmişti. Gözleri hafifçe kısıldı. "*Gelsem de gelmesem de Zehra artık sizin evinizde kalamaz, bunu biliyorsun değil mi evlat?*" Sizli bizli konuşmayı bırakmıştı. Sesinde bir terslik, bir iğneleme de yoktu. Her baba gibi kızını düşünüyordu. "*Ne örflerimize uygun ne de benim anlayışıma...*"

Kısa bir sessizlik oldu.

Zehra'nın gözleri ise ışıl ışıldı. Birinci sebebi, babasının gelebilme ihtimali ile ilgili Faruk'un bir sinyal vermiş olmasıydı. İkinci sebebi ise sevdiği adamın artık kocası olacağını ona söyleyecek olmaktı. Babası zaten Faruk'a âşık olduğunu daha o gün hastanede yanındayken anlamıştı.

"Biz de seninle bu konuyu konuşmak istiyorduk, babacığım!" dedi Zehra sevinçli bir şekilde.

"*Öyle mi?*" dedi Salim Bey. Fakat kendisine sunulacak öneriye karşı çıkmaya hazır gibiydi. Aklındaki en son seçenek kızının bu garip derecede çekici ve karizmatik genç adamla evlenecek olmasıydı. O yüzden kızının sözleri üzerine az kalsın telefonu elinden düşürecekti.

"Evet, baba! Biz... Yani Faruk ve ben evlenmeye karar verdik." Gözleri pırıl pırıldı. "Faruk bana evlenme teklif etti. Tabii sen de izin verirsen..."

Adamın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "*Evlenme teklifi mi?*"

"İlk sana söyleyelim istedik, baba. Sen evlenmemizi onaylarsan eğer onun ailesiyle de konuşacağız."

Faruk gayet ciddi bir yüzle araya girdi. "Kızınızı seviyorum, efendim. Bunun çok klişe bir ifade olduğunu biliyorum ama onsuz bir hayat yaşamak istemiyorum. Eğer siz izin verirseniz gerçekten çok mutlu olurum. Onu da mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

"*Ya vermezsem?*" dedi Salim Barad da ciddi bir sesle. Sanki genç adamın ciddiyetine inanmıyor gibiydi.

Faruk ve Zehra bakıştılar. "O zaman geriye iki seçenek kalıyor, efendim!" dedi genç adam.

"Birincisi de bana karşı çıkmak mı?"

"Asla! Ben öyle yetiştirilmedim ama şunu söylemekte hiç tereddüt etmem. Birincisi, eğer siz izin vermezseniz ve Zehra burada kalırsa hep çevrenizde olurum, benden bıkarsınız. İkincisi ise daha zor ama yapılabilir bir şey... Zehra, Suriye'ye dönerse ben de her şeyi bırakıp onun peşinden gelirim. Tabii yine hep çevrenizde olurum. Çok sabırlıyımdır. İnat konusunda kızınızla yarışamam ama onun için her şeyi yaparım!"

Salim Bey ciddi ciddi bakıyordu. Gözleri kısılmıştı. "*Türkçem o kadar yeterli değil ama sanırım ne demek istediğini anladım, evlat...*" dedi yavaşça. "*Zehra'nın inadıyla benim de başım dertte! Zor bir hayatın olacak.*"

"Ama zevkli!"

Adam burun kıvırdı. "*Orası kesin!*" Sonra aniden gülümsedi. Az önceki hâlinin sahte bir maskeden ibaret olduğu ortaya çıkmıştı. En azından birazı! "*Bana danıştığınız için teşekkür ederim, çocuklar. Çocuklar diyorum ama ikiniz de çoktan reşit oldunuz ve iznimi almaya ihtiyacınız yok. Gösterdiğiniz bu ince nezaket beni gururlandırdı. Evlenmeniz beni çok mutlu eder. Zehra'nın geleceğinin seninle birlikte çok daha güzel olacağına eminim.*"

"Kesinlikle öyle olması için çalışacağım, efendim!"

Adam iyice sırıttı. "*Efendim deme bana artık. Baba demek için de henüz erken ama ismimle hitap etmen veya bey demen de saçma olur. Buluruz bakalım bir hitap şekli...*"

"Hitaplar konusunda biz de sıkıntılıyız..." diye mırıldandı Faruk. Ancak onun da mutlu olduğu yüzünden belli oluyordu. Bir an için adamın Zehra'yı vermeyeceğini, ayak direteceğini bile düşünmüştü. "Düğünü siz gelince yaparız artık. Bence gelmeniz gerçekten hepimizi mutlu edecek. Daha büyük bir eve çıkıp birlikte yaşayabiliriz."

"*Faruk! Evlat!*" dedi adam sabırla. "*Bu konuyu sonra konuşalım. Önce gidip evimi göreyim. Taşlar yerine otursun. Düğün konusuna gelince... Daha hızlı bir yöntem yok mu? Benim gelmemi beklemeyin. Kalbim sizinle! Aynı evde kalmanız...*" Boğazını temizledi. "*Başkaları tarafından yanlış anlaşılabilir.*"

"Aslında ben de bir an önce resmî nikâhla evlenmek istiyorum ama takdir edersiniz ki annemle babamın düşüncesi de önemli. Henüz onlara söylemedik. Size söz, bu arada geçen zamanda kızınızın namusunu, kardeşimin namusu gibi koruyacağım."

Adam gülümsüyordu. "*Buna eminim...*" dedi başını sallayarak. "*Hayırlı olsun, kızım! İnşallah hep mutlu olursun. Bahtsız kaderin değişir ve şu anda olduğu gibi gözlerin hep parlar.*"

Zehra ağlamamak için dudağının kenarını ısırdı. "İnşallah, baba!" dedi içli bir sesle. "Teşekkür ederim."

"*Ben bir şey yapmadım. Hepimizin şu anki pozisyonu senin ve Faruk'un sayesinde oldu. Tek üzüntüm, annenin senin âşık olup uysallaştığını görememesi!*"

Acı bir olayı hafif bir tebessümle süsleyince Zehra da ağlamaklı bir sesle itiraz etti. "Baba ya!"

"*Tamam, tamam! Telefonu kapat da benim de ağlamama sebep olma! Seni seviyorum!*"

"Ben de seni seviyorum, baba! İyi akşamlar!"

Telefon kapanınca Zehra ile Faruk bakıştılar. "Umduğumdan kolay oldu!" dedi genç adam gülümseyerek. "Benim senin gibi kızım olsaydı asla kolayca vermezdim."

"Bir yerde kusurlu mal sayılırım" dedi Zehra burun kıvırarak. "Her yerim yara!"

Faruk hemen genç kıza sarıldı. "Ben seni onlarla birlikte seviyorum. Hepsi çok güzel."

"Hem babam sana âşık olduğumu biliyor. Kendisi keşfetti."

"Cidden mi? Ben niye anlayamadım? Kendime *öküz* diyesim var."

"Öyle bile olsan çok tatlı bir öküz olduğunu düşünen çok kadın var buralarda!"

"Seviyor musun beni gerçekten?" Genç adam bir çocuk gibi sırnaşmıştı.

"Şaşırtıcı, değil mi?" dedi Zehra da şaşırmış gibi.

"Ciddi ol, kadın!" dedi Faruk onu öperek. "Gerçekten duymak çok güzel oluyormuş. Söyle hadi!"

Zehra mutluydu. Faruk'un da öyle olduğunu görmek yüreğini daha da kabartıyordu. "Seni seviyorum..." dedi yavaşça. Kaşları hafifçe ve alayla kalktı. "Nasıl? Bu yeterli mi?"

"İdare ederim!" Ve tabii ki bunun üzerine genç kızın sevgi dolu öpücüğünü çalmak şarttı. Dudakları uzun süre birbirine kenetli kaldı. Birbirlerini seven çiftlerin öpüşmeleri gerçekten çok farklıydı. Bir kilometre uzaktan bile sevgileri hissedilebilirdi.

Tıpkı bu hayatta yalnız olduğunu düşünen Yılmaz Keydanlı'nın bunu hissetmiş olması gibi! Belki bir gün o da donmuş kalbini ısıtan bir çift ışıltılı göze denk gelirdi. Belki adının anlamı güneş ve ay olan, gündüzleri güneş, geceleri ay gibi hayatını aydınlatacak bir kadınla karşılaşırdı.

Çaylarını oturma odasında içerlerken Faruk'un beklediği telefon geldi. Genç adam kısa bir süre karşı tarafı dinledi. "Tamam!" deyip telefonu kapattı sonra. Zehra ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Hassan'ın omzundan kalemi çıkarmışlar ama sol kolu ömür boyu hissiz kalacakmış. Bunu hak etti. Hiç üzülmedim. Doğruca cezaevine gönderilmiş. Kardeşi Cellal de Hüseyin'in onlar için tuttuğu evde yakalanmış. O da cezaevine gönderilmiş."

"Sen Hüseyin'in onlarla ilişkisini biliyor muydun?"

"Evet ama abilerine ayrı bir ev tuttuğu için yerlerini tespit etmeyi bekliyorduk. Hüseyin'in seni kaçırmaya kalkacağı hiç aklıma gelmedi. Adama saygı duymamak elde değil. Seni cidden çok seviyormuş..."

"Saplantılı bir sevgi!"

Faruk onun elini tuttu. "Hangimizin değil ki?" dedi gülümseyerek. "İlk geceden beri gözlerinin kancasına takıldım ben de. Neyse ki kader ve şans benden yanaydı. Belki de önce Hüseyin'i görseydin ona âşık olacaktın?"

"Hiç sanmam! Hamada ailesinin o köklü kötülük genleri onda da vardı. Peki ya annesi? Ona ne olacak?"

"Anne olayı tamamen yalanmış. Yıllar önce Suriye'de ölmüş. Hüseyin doğduktan birkaç yıl sonra... Sanırım Hüseyin piç muamelesi görmüş. Çocukken buraya, uzak bir akrabasının yanına gönderilmiş. Hayatının büyük bölümü Türkiye'de geçmiş. Ankara'da yaşıyormuş. Orada gerçekten iyi bir iş adamı olmuş. Anladığım kadarıyla Hassan'ın isteği üzerine buraya gelmiş ve seni aramaya başlamış. Kaçtığın yurttan itibaren sana erişebileceği her noktayı kontrol etmiş olmalı. Belki de adam tutup arattırdı. Önünde sonunda birisi seni görmüştür. Gerçi rastlantı da olabilir."

"Bizim büroya ilk geldiğinde şaşkın gibiydi..." diye mırıldandı Zehra. "Belki beni sokakta gördü. Beni Hassan'la nişan fotoğraflarımdan tanıyormuş. O zamandan beri seviyormuş. Öyle dedi..."

"Olabilir... Sana âşık olduğuna göre fotoğraflarından yüzünün her noktasını ezbere biliyor olmalı."

"Şimdi her şey kesin olarak bitti mi?" diye sordu Zehra hafif bir endişeyle.

"Bitti! Korkma artık!" Zehra'ya sarılınca genç kız da ona sarıldı.

"Sen varken korkmuyorum. Bana gizlice koruma bile ayarlamışsın. Hamza iyi mi?"

"Çok iyi... Hastaneden çıkıp evine gitmiş bile!"

Yavaş yavaş hayatlarındaki düğümler çözülüyordu. Artık kafa patlatacakları daha önemli işleri vardı. Hafta sonu Akçay'a gidip Serdar ailesine güzel haberi vermek gibi!

Cuma sabahı genç adam onu yakınlardaki bir telefoncuya götürdü. Parçalanan telefonunun yerine sıfır bir telefon aldı. Zehra itiraz bile edememişti.

Çok pahalı bir marka olan bu telefon yerine ucuz bir şey almasını isteyecekti ama Faruk onu bakışlarıyla susturmuştu.

Büronun içindeki kanları ve kırılan eşyaları da birlikte temizlediler. Çok fazla hasar yoktu. Bir iki saat içinde her şey eski düzenine girdi. Birlikte bir şeylerle uğraşmak onları mutlu ediyordu. Cumartesi günü de çabucak geldi. O gün iş bitiminde Akçay'a gideceklerdi. Zehra çok heyecanlıydı. Evlilik haberini genç adamın ailesinin nasıl karşılayacaklarını hiç tahmin edemiyordu. Belki de oğullarının kendisi gibi bir göçmenle evlenmesini istemeyeceklerdi. Bu çok mümkündü ve açıkçası heyecanın da ötesinde, gitme zamanı geldikçe kalbini bir korku sarıyordu.

Faruk o gün sabahtan beri dışarıda işteydi. Geldiğinde saat üç gibiydi. Gelir gelmez genç kıza sarılıp öptü. Özlediği belliydi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet..."

"Hadi çıkalım o zaman. Biraz erken kapatsak da olur. Bizi yemeğe bekliyorlar."

"Önce eve gitmek ister misin?" diye sordu Zehra biraz çekinerek.

"O niye?"

Genç kız utanarak gülümsedi. "Ben iyileştim... Akçay'a gidince birbirimize dokunamayacağız. Belki bir şeyler yapmak istersin diye düşündüm." Hem belki kendisi de biraz rahatlar, heyecanı farklı bir motiveyle düzene girerdi.

Genç adam da gülümsedi. "Çok isterim! Sabah iyileştiğini fark ettim zaten." Eli kalçasında gezindi. Siyah kumaş pantolon kalçalarını sıkıca sarıyordu. "Ama babana söz verdim. Gerdek gecemize kadar sana dokunmayacağım."

Zehra'nın gözleri kocaman oldu. "Gerdek gecemize kadar mı? Ama... Ama o zamana kadar çok var!"

"Olsun! Dayanabilir misin?" Sesi alaycıydı.

Zehra dudaklarını büzdü hafifçe. "Terbiyesiz! Ben senin için demiştim!"

"Teşekkürler!"

Zehra iç çekti. "Cidden bir şey yapmayacak mıyız?"

"Hayır! Söz, sözdür. Namusunu koruyacağım."

"Ben istesem bile mi?"

"İstiyor musun?"

"Evet! Hem birkaç gün hamile kalma derdimiz de yok!"

"Olmaz, güzelim!" Eğilip onu öptü. "Kendime hâkim olabilirsem sözümü tutacağım. Tabii çalacağım birkaç öpücük ve okşama girişimi verdiğim sözü etkilemez diye umuyorum..." Onu serbest bıraktı. "Hadi gidelim."

Dışarıda yağmur atıştırmaya başlamıştı. Kamyonete bindiler. Sabahtan birkaç parça eşyayı iki küçük el valizine yerleştirip aracın içinde bırakmışlardı. Genç adam otoyola çıkıp Akçay'a doğru kamyoneti sürmeye başladığında yağmur hızlandı. Yine de dışarıdaki trafik bundan hiç etkilenmemiş gibiydi. Hatta sanki daha da artmıştı.

Genç kız etrafını izliyordu. Çiğli, Menemen, Aliağa taraflarında yağmur daha şiddetliydi. Yol boyunca yağıp durmuştu. Faruk yan gözle genç kıza baktı. Onun sessizliğinin sebebini anlayabiliyordu.

"Gergin misin?" diye sordu gülümseyerek.

Zehra gözlerini akan manzaradan ayırdı. "Evet, elimde değil..."

"Neden?"

"Pırlanta gibi oğullarının Suriyeli bir göçmenle evlenmesini istemeyebilirler."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Haksız sayılmazlar. Ürküyorum biraz. Benim babamdan daha fazla direneceklerini düşünüyorum."

"Seni ne kadar sevdiklerini unutuyor musun?"

"Sadece bir misafir olarak!" İç çekti. "Senden bir ricam var, Faruk..." dedi sonra yavaşça.

"Nedir?"

"Yapacağına söz ver ama!"

"Duymam lazım!"

"Beni seviyorsan söz ver! Zor bir şey değil. Yapabilirsin."

Genç adam omuz silkti. "Peki, yapabileceğim bir şeyse madem söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Annen ve baban benim hakkımda ne derlerse desinler onlara karşı çıkmayacaksın. Onlarla inatlaşmayacaksın. Benim için onların kalbini kırmayacaksın." Gözleri yalvarır gibi genç adama bakıyordu. "Tamam mı? Söz verdin bak! Onların üzülmesini istemiyorum."

Faruk güldü. "Sen galiba onları cidden önemsiyorsun?"

"Elbette ama bu önemsemekten daha fazlası... Onları seviyorum. Çok iyi insanlar. Güzel bir çift. Geleceği parlak çocuklarının bir yabancıyla evlenmesini istemeyebilirler."

Faruk kısa bir an durup düşündü. "Ya istemezlerse? Ben ne yapacağım o zaman?"

"Sakın tartışma. Ben nasılsa yine senin yanında olurum."

"Evlenmeden mi?"

"Evet... Çok zorlarlarsa eğer evi de ayırırız. Sen yeni eve her zaman gelir gidersin. Sorun olmaz."

"Bunların hepsi onlar mutlu olsun diye mi?"

"Mutsuz olmasınlar diye!" Başını hafifçe eğdi. "Tamam mı?"

"Ya baban da gelirse? Evlenmezsek sana yaklaşmama bile izin vermeyecek gibi duruyor."

"Bir yolunu buluruz. Belki üniversiteyi kazanırsam ve iyi bir kariyer yapabilirsem... ailen beni kabul eder."

"Hımm! Mantıklı!" dedi Faruk hafif bir alayla.

"Ama sen beni hiç ciddiye almıyorsun, Faruk ya!" dedi genç kız. "Söz verdin! Aileni üzmeyeceksin. Peygamberimizin bununla ilgili bir hadisi bile var."

"Ne demiş?" diye merakla sordu Faruk.

"Hatırladığım kadarıyla şöyle bir şeydi. *Annesi, babası yanında yaşlanırken onların rızalarını alamayıp cenneti kazanamayanın burnu sürtülsün*, demiş."

"Merak etme, akrep güzeli! Sözlerini dikkate alıp onları üzmeyeceğim. Bu dünyada cenneti seninle yaşayacağımı düşünüyorum. Öbür dünya için de çalışmalarım var. Mesela dün cuma namazına gittim. Sonra oradan çıkıp annemi aradım ve onun da cumasını kutladım. İnanmayacaksın belki ama babamı bile aradım. İki yıldır ilk kez telefonla görüştük."

"Cidden mi?" Zehra şaşırmıştı. Sonra kaşlarını çattı. "Üzme babanı! O seni seviyor. Bizim bir çocuğumuz olsa, o da tehlikeli bir hayata atılsa, sen de oğluna engel olmaya çalışırdın. Empati yap biraz babanla. Zavallı adam..."

Faruk hâlâ gülümsüyordu ama bakışlarında kısa bir an bulutlu bir ifade belirmişti. Gözlerini yoldan ayırıp bir an için genç kıza çevirdi.

Ve bu kıza olan sevgi ve saygısı her dakika daha da artıyordu.

Sonunda Akçay'a vardılar. Kamyonet o kadar da rahatsız değildi. Faruk'un usta şoförlüğü ile hem hızla hem de kazasız belasız gelmişlerdi. Genç kız önünde durdukları iki katlı eve hayranlıkla baktı. Burada yağmur çoktan dinmişti. Hava da çoktan kararmıştı. Yine de evin belli bölgelerindeki gizli ışıklar hem davetsiz misafirler içindi hem de güzel, seyirlik bir manzara oluşturuyordu.

"Çok güzelmiş!" dedi Zehra hayranlıkla.

Faruk gülümsedi ama bir şey demedi. Kamyonetten atlayıp onun tarafına dolandı. Kapıyı açıp inmesine yardım etti. Zehra'nın kolu her gün pansuman oluyordu ve hızla iyileşiyordu. Yine de ani hareketlerde canı birazcık acıyordu.

Evin kapısı açıldı. Belli ki geldiklerini fark etmişlerdi. Genç kız bahçe kapısına kadar gitti ama içeriye girmedi. Çantaları eline alan Faruk'un gelmesini

ve ona yol göstermesini bekledi. Kendi başına babasının evi gibi bahçeye girmek ayıp olur gibi gelmişti.

Yanlarına gelen Zuhal Hanım neredeyse oğluyla hiç ilgilenmedi. Bahçe kapısını açıp genç kızın elini tuttu. Yanağını hevesle öptü. "Hoş geldin, Zehra kızım!" dedi gülümseyerek. "Hadi gel, içeri geçelim. Üşüme..."

Kapının ağzında Levent Bey ve biraz önde de mutlulukla gülümseyen Berna duruyordu. İçeriye giren genç kıza önce Berna sarıldı. Montunu çıkarmasını bile beklemedi.

"Hoş geldin! Çok sevindim geldiğine!"

"Teşekkür ederim!" dedi Zehra bu sıcak karşılamanın etkisiyle.

"Hoş geldin, kızım!" dedi Levent Bey de. Her zamanki gibi ciddi ve mesafeli değildi. Gülümsüyordu. "Ne iyi ettiniz de geldiniz. Çıkar montunu hadi."

Üzerlerini çıkardıktan sonra oturma odasına geçtiler. Eşyaların hepsi de modern ve kaliteliydi. Hatta birkaç otantik süs eşyası odanın içine dağılmıştı. Kılıç, mızrak, antika gibi duran ok ve yay, özel desenli vazolar ve heykelcikler her yerdeydi. Afrika ve Asya tarzı ürünler keskin bir tasarımla birbirinden ayrılsa bile gerçekten gösterişliydi. Levent Bey görev için yurt dışına gittiği seyahatlerinde alıp getirmiş olmalıydı.

Zehra iki kişilik bir koltuğa oturdu ama Faruk'un gelip onun yanına rahatça oturacağını hiç tahmin edemedi. Biraz uyaran bakışlarla ona baktıysa de genç adam hiç alınmadı. Hatta... Hatta uzanıp Zehra'nın elini kısa bir an tuttu. Hafifçe sıkıp gülümsedi. Zehra elini belli etmeden çekiştirince de bıraktı.

Şimdi herkes birer koltuğa oturmuştu.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu Zuhal Hanım.

"İyiydi... Yolun yarısında epeyce yağmur yağıyordu ama Faruk çok güzel sürdü kamyoneti. Sorunsuz geldik."

Levent Bey burun kıvırdı. "Kamyonetle o kadar yol gelinir mi oğlum? Bizim galeriden bir araba seç götür. Evlenince arabasız olmaz! Araba şart!"

Evlenince mi?

Zehra oturduğu yerde hafifçe dikleşti. Yan gözle Faruk'a baktı.

"Sanırım haklısın, baba! Fiyatta anlaşırsak neden olmasın?"

"Bu arada tebrik ederiz!" diye atıldı Berna neşeli bir bakışla. "Evleneceğinizi duyunca hepimiz çok sevindik!"

Zehra neredeyse bayılacaktı. Bu sefer belirgin bir şekilde başını Faruk'a çevirdi. Soru dolu gözleri gizli bir öfkeyle ışıldamıştı.

Bu adamı öldürecekti!

"Sen... Sen söyledin mi?" diye sordu yavaşça.

"Evet, cuma tebriği için aradığımda söyledim. Herkes çok sevindi."

Genç kızın gözleri Zuhal Hanım'a döndü. "Gerçekten sevindiniz mi?" diye masumca sordu. İnanamıyor gibiydi.

"Tabii ki sevindik, kızım. Faruk ile birbirinize ne kadar yakıştığınızın farkında değil misin? Allah mesut etsin inşallah. Sonunda oğlumun cesur davranıp sana evlenme teklif etmesi beklediğimiz bir şeydi."

"Sonunda mı?"

"Kuşadası gezisinden beri ikinizin birbirinize âşık olduğunuzu anlamıştık. Evlenmeyi ne zaman düşünürsünüz diye merak edip duruyorduk."

Zehra ne diyeceğini bilemeden bakıp kalınca Faruk gülümseyerek araya girdi. "Göçmen diye onunla evlenmemi istemeyeceğinizi sanıyordu. Yol boyu size iyi davranmamı, tartışmamamı tembih edip durdu!"

"Daha neler!" dedi Levent Bey.

Bu sefer Zehra cidden öfkelenmişti. Parlayan gözleri yeniden Faruk'a döndü. "Çok kötü bir oğlunuz var!" dedi dişleri arasından. Oysa genç adam onu hiç takmamıştı bile.

"Bilmez miyim?" diye söylendi kadın.

"Kaç gündür bu dertle kıvranıyorum ben!"

"Artık Faruk benden çıktı..." dedi kadın rahatlamış bir sesle. "Sorumluluk sende! Evlenince onunla nasıl baş edersin bilmiyorum!" Kadının gözleri gayet sevecendi. Sonra derin bir nefes aldı. "Zehra..." dedi yumuşak bir sesle. "İçinde hiç şüphe kalmasın, kızım. Bilmeni isteriz ki biz seni çok seviyoruz. Bizim için Suriyeli, Afgan veya Ukraynalı olmanın hiçbir önemi yok. Biz senin kalbinin güzelliğine, insancıllığına bakarız. Oğlum için neler yapabileceğin de önemli tabii bir yerde. Fakat şu ana kadar onu çok mutlu ettiğin açıkça görülüyor. Hatta olumlu anlamda yönlendirdiğin anlaşılıyor. Bizi üzmemesini söylemen bile büyük bir incelik. Daha çok gençsiniz. Bazı konularda birlikte büyüyeceksiniz. Umarım her konuda birbirinize destek olursunuz. Umarım hep mutlu ve bizi gururlandıran evlatlarımız olarak kalırsınız."

Zehra'nın gözleri yine yaşarmıştı. Yaşadığı onca sıkıntılı olaylardan sonra duyguları artık zirve yapmıştı. Dudağını içeriden ısırmış olsa da tertemiz birkaç damla gözyaşının yanaklarından süzülmesine engel olamadı. Kendi değerli annesini kaybettikten sonra aynı sevgiye sahip ikinci bir anne bulmak, güzel bir aileye dâhil olmak herkese nasip olmazdı.

Yerinden kalktı. Gidip kadının önünde halının üzerine diz çöktü. Yüzünü dizine yasladı. Şimdi gözyaşları daha hızlı akıyordu. İçindeki her sıkıntı yayından fırlamış gibi boşalmıştı. Zuhal Hanım'ın eteği ıslansa da kadın bunu hiç önemsemedi. Zarif eli göçmen kızın kısa saçlarına önce ürkekçe sonra sevgiyle dokundu. Zehra ağladıkça hepsinin yüreği parçalanıyordu. Berna

bile ağlamaya başlamıştı. O da dayanamayıp annesinin önünde ve Zehra'nın yanında diz çöktü. Hem Zehra'ya hem de annesine sarıldı. Dudaklarını bir abla şefkatiyle Zehra'nın saçlarına dayamıştı.

Faruk ve Levent Bey bakıştılar. Dudaklarında hafif bir gülümseme olsa da bu etkileyici manzara o gülümsemeyi buruklaştırmıştı. Faruk da aniden yerinden kalktı. Gidip babasının yanına oturdu. Bir an gözlerine baktıktan sonra içli bir şekilde mırıldandı.

"Baba..." dedi yavaşça. "Ben de seni çok özledim!"

Bu Levent Bey için son noktaydı. Güçlü kollarıyla oğluna sarıldı. Artık kollarına sığmayan kocaman çocuğunu yüreğine çekti. Dudakları boynuna, mis gibi kokusuna kilitlendi.

Yaşlı gözlerle o da mırıldandı. "Ben de seni çok özledim, oğlum! Hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok!"

"Özür dilerim, baba..."

Bir babanın sevgisi gizli olabilirdi ama bir anneden geri kalmazdı. Belli etmeyebilirdi ama canını verecek kadar çok severdi çocuklarını. Onlar için en iyisini isterken yanlış yapsa da istemediği tepkiler alsa da bir an bile sevmekten vazgeçemezdi. Affetmek ise an meselesiydi. Asla küs kalamazdı.

Zuhal Hanım da tüm iradesine rağmen sonunda dayanamadı. Güçlü bir kadın olmak başkaydı, çocuklarını ve de en önemlisi kocasını ağlarken görmek başkaydı. Oğlunu ne kadar özlediğini en iyi kendisi bilirdi. Levent Bey'in perişan olduğu, uykusuz kaldığı geceleri en iyi o hatırlardı.

Ayağa kalktı. Sonra iki kızının da ellerini tutup ayağa kaldırdı. "Peki..." dedi ağlamaklı bir sesle. Eliyle oğlunu ve kocasını kendi göğsüne çağırdı. "Gelin bakalım!"

Şimdi hepsi ayakta, bir aile olduklarını bağırırcasına birbirlerine sarılmışlardı. Zehra ve Berna hâlâ ağlıyordu. Zuhal Hanım gözyaşlarını gizlemeye çalışsa da bu çok zordu. Kocasının yaşlı gözlerine dudaklarını uzattı. Yıllar sonra bile bu adamı sevmekle ne kadar doğru yaptığını daha iyi anlıyordu. İnşallah Zehra ve Faruk da aynı mutluluğu yakalar, kendileri gibi mutlu olurlardı. İnşallah Berna da kendisine yakışan bir genç bulup mutluluğu tadardı. Sonra da sıra torunlarla uğraşmaya gelecekti.

Ah, ne zevkli bir uğraş olacaktı o!

Akşam yemeği daha keyifli bir ortamda geçti. Zehra'nın iki gün önce başına gelenleri bir daha dinlediler ve geçmiş olsun dileklerini sundular. Sonunda her şeyin düzene girmesi içlerini rahatlatmıştı. Sonra oturma odasında kahvelerini içerlerken düğün hakkında da konuşuldu. Zehra'nın babasının isteğinden bahsedildi. Sonuç olarak Faruk'un evi dayalı döşeliydi. Çok beklemeye gerek yoktu. Özellikle Faruk çabuk olmasını istiyordu. Genç kıza

dokunmamaya söz verdiği için bir an önce evlenme taraftarıydı. Aynı evde onunla sevişemeden yatmak zor olacaktı.

Düğün yapmanın şart olduğunu söyledi Levent Bey. Akçay ve çevresinde hatırı sayılır bir arkadaş kesimi vardı. "Bir haftada hallederiz!" demişti.

"Ama bir hafta çok kısa!" diye itiraz etti Zuhal Hanım. "Kıyafetlerimiz bile yok!"

"Çok şatafatlı bir şey olmasına gerek yok, anne! Sen çuval bile giysen yakışır, her türlü güzelsin. Yaş günüme denk gelmesi hoş olmaz mı?"

"Evet ama..." Kadın itiraz edecekti ki kocasının bakışlarıyla karşılaştı. "Ya gelinlik?"

"Hepsi alınır," dedi kocası. "Özel dikilmiş kadar iyi gelinlik satan yerler de var. Siz İzmir'i altüst eder bulursunuz." Belli ki o da Faruk'tan yanaydı. "Yarından tezi yok nikâh günü alalım. Şu yeni açılan salonu tutarız. Kış diye boştur şimdi orası. Herkese haber vermeye de gerek yok. Sadece yakın dostlar. Akrabamız yok zaten. Çok kalabalık olmayız."

İşler hızla ilerliyordu. Faruk elini cebine attı. Kadife bir kutu çıkardı. Kapağını açınca kutunun içi gizli bir ışıkla aydınlandı. Zehra'nın şaşkın bakışları o ışığı her yöne yansıtan pırlantalı yüzüğe kaydı. Gerçekten çok zarif, muhteşem bir yüzüktü.

"Bu durumda şu andan itibaren nişanımızı ilan edebiliriz, değil mi?" demişti Faruk gülümseyerek. "Baba, sen takar mısın?"

"Kurdele var mı?" diye sordu Berna telaşla. "Kurdelesiz olmaz!"

"Bulurum ben şimdi!" Zuhal Hanım da heyecanla yerinden kalkmıştı. Ciddi ciddi nişan töreni yapılacağa benziyordu. Zehra hem gülümsüyor hem de telaşla hazırlanmaya çalışan diğerlerini izliyordu.

"Fotoğraf ve video çek, Berna!" dedi Faruk. "Bugünü tarihe kaydetmemiz lazım."

Zehra elini saçlarına attı. "Hiç hazır değilim ben ama!" dedi utangaç bir sesle.

"Gayet güzelsin, hayatım!" dedi Faruk onun gözlerinin içine bakarak. Kendisi için de cebinden bir kutu çıkarmıştı. İçinden aldığı erkek alyansını annesinin getirdiği kurdele ile bağladı. Sonra Zehra'nınki ile birleştirdi. Makas da Zuhal Hanım'ın elinden Levent Bey'e geçmişti.

Berna fotoğraf ve videoları çekerken yakışıklı baba, bu güzel iki gence iyi dileklerini iletti. Yüzükleri taktı. "Hep mutlu ve huzurlu olun inşallah!" dedi en son.

Ve kurdele elindeki makasla kesilmişti.

Artık resmen nişanlıydılar. Alkolsüz içeceklerle ve Faruk'un önceden alıp kamyonette sakladığı kocaman yaş pasta ile bunu kutladılar. Çok şatafatlı değildi ama acil bir nişan töreni için fazlasıyla yeterliydi.

O gece Zehra kendisi için ayrılan odada yatarken bir türlü uyuyamadı. İkide bir sağ elini kaldırıp karanlıkta bile ışıldayan yüzüğüne bakıyordu. Faruk bunu ne zaman almıştı acaba? Büyük ihtimalle bugün dükkâna gelmeden önce almış olmalıydı. Bu genç adamın ne zaman ne yapacağı hiçbir zaman kestirilemiyordu.

Babasına ne güzel sarılmıştı. Ne güzel özür dilemişti. İşte o anda onu niye sevdiğini bir kere daha anlamıştı. Faruk özel birisiydi. İyi kalpli, sevecen ve normal olarak biraz haylaz! Onunla gurur duymuştu.

Ertesi gün kahvaltı çok keyifli geçti. Masa kendi evlerindekine göre çok daha büyüktü. Elbette üzerinde çok daha fazla kahvaltılık vardı. Pazar gününü güzelleştirecek bir zenginlikteydi. Yemekten sonra yine bir kahveyle düğün hakkındaki son rötuşları konuştular. Öğlen dışarıya çıkıp Akçay'ın içini yürüyerek gezdiler. Çok büyük bir ilçe değildi ama yaz olduğunda epey kalabalık olurdu. Kış mevsiminde bile yeterince hareketliydi. Deniz kenarındaki yürüme yolu, kafeler ve lokantalar oldukça işlekti. İstanbul'dan bile çıkıp gelenler olduğu çeşitli plakalardan belliydi.

Pazar gecesi de orada kaldılar. Pazartesi nikâh günü için başvuracaklardı. Babasıyla önceki gece konuşamamış olsa da o gece görüntülü konuşma imkânı buldu Zehra. Babası evlerine dönmüştü.

Telefon açılınca kısaca babasının hâl hatırını sordu. Sonra ekrandan diğerleri ile tanıştırdı. "Baba bak! Zuhal Hanım, Levent Bey ve güzel kızları Berna!" dedi pırıltılı gözlerle. "Babam Salim."

Levent Serdar ile Salim Barad hemen samimi bir konuşmaya girişmişlerdi. Olgunca hâl hatır sormuşlardı. Aynı yaş gurubundan olmaları ve ortak paydalarının çocukları olması aradaki mesafeyi ve ilk kez görüşüyor olmalarının getirdiği sıkıntıyı yok etmişti. Çabucak kaynaşmışlardı.

Ona düğün tarihinden bahsettiklerinde adamın sevinci çok açıktı. Gönderdikleri nişan fotoğraflarına da bayılmıştı.

"*Çok beklememeniz iyi olmuş. Hayırlı olsun, kızım!*"

"Siz de geleceksiniz, değil mi?" diye sordu Faruk. "Evin iyi durumda olmadığını görmüşsünüzdür sanırım?"

"*Evet, burada ev gerçekten kötü durumda. Her şeyi almışlar. Alamadıklarını da kırmışlar. Geriye pek bir şey kalmamış. Anılarımız bile zarar görmüş. Oteldeydim dün gece.*"

"Buraya gel o zaman, baba! Lütfen gel, yeni bir hayat kur! Yeni anılarımız olsun!" Genç kızın sesi âdeta yalvarış doluydu.

Adam derin bir iç çekti. "*Başka çarem yok gibi zaten, kızım. Artık buradaki her şeyi satıp gelmeyi düşünüyorum. Düğüne kadar yetişir inşallah.*"

Bu sözlerin verdiği mutluluk Zehra'nın gözlerinden belliydi. Faruk da memnun bir şekilde sevdiği kızı süzdü. Onun mutlu olması kendisini neden bu kadar keyiflendiriyordu? Hatta keyiften çok daha öte bir histi bu.

Ertesi gün nikâh için başvuru yaptılar. Levent Bey'in isteği üzerine nikâh memuru düğün salonu olarak tutacakları yere gelecekti. Nikâh ve düğün, hepsi bir arada olacaktı.

İşler tamamlanınca Faruk ve Zehra İzmir'e döndü. Ertesi gün gelinlik ve diğer alışverişler için genç adamın ailesi İzmir'e gelmişlerdi. Sonraki dört gün boyunca alışveriş yapıldı. Yoğun bir tempoydu. Tabii çoğunu kadınlar kendileri yapıyordu. Faruk nakliye bürosunda dursa da zaman zaman o da onlarla birlikte çıkıyordu. Mesela bir damatlık almak için babasıyla gitmesi gerekmişti. O dört gün boyunca kanepede yatmaktan da hiç şikâyet etmedi. Sonu güzel bitecek bir sıkıntıya Zehra için katlanabilirdi.

Tabii ki Zehra masrafların hiçbirisine karışamıyordu ama zaten bunu ondan bekleyen de yoktu. Bileğine uygun bilezikler ve altın bir gerdanlık bakıp satın alınmıştı. Düğün biraz aceleye gelmiş olabilirdi ama aylarca planlanan normal bir düğünden hiçbir eksiği yoktu.

Sonunda düğün günü geldi çattı. Gerçekten de Faruk'un yaş gününe denk getirilmişti. Düğünden birkaç saat önce Faruk, kayınpederi Salim Barad'ı almaya havaalanına gitti. Zehra gelinlik giyip kuaför işleriyle uğraşması gerektiği için gelememişti.

Faruk sevdiği kadının babasını ilk kez ayakta ve güçlü görüyordu. Elindeki küçük valizi ile uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. Sakalları bile yeni kırlaşmaya başlamıştı. Yolcu bekleme kısmında ona el salladı. Adam da zaten onlarca kişinin içinde bu uzun genç adamı hemen tanımıştı.

"Hoş geldiniz!" dedi gülümseyerek.

"Hoş bulduk!" dedi adam da.

Onun elini sıkan Faruk, ardından uzanıp küçük el çantasını aldı. "Böyle gidelim. Arabada konuşuruz."

Park yerinde babasının arabası bekliyordu. Onunla gelmişti. El çantasını bagaja koyup şoför koltuğuna geçti genç adam. Salim Bey de yanına oturmuştu.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu.

"İlk kez bir helikopter ve bir özel uçağa bindim. Uçak Tamer diye biriniymiş. Hostes öyle söyledi. O da sizlerden mi?"

"Evet..." dedi Faruk gülümseyerek. "Düğüne o da geliyor."

"Hatırladım onu. Şu güzel gözlü, yüzünde yara izi olan adam mı?"

"Evet, o!"

"Çok karizmatik arkadaşların var!"

"Teşekkür ederim..." Dudakları küçük bir sıkıntıyla gerildi. "Sizden bir ricam var, babamla karşılaşınca beni hastanede gördüğünüzü ona söylemeyin, olur mu? Bu mümkün mü?"

Adam yan gözle ona baktı. "Baban askerî bir ekipte olduğunu bilmiyor mu?" diye sordu biraz merakla.

"Bilmediğini umuyorum. Endişe etmesini istemem."

"Ya Zehra?"

"O biliyor ama zaten çok sık öyle görevlere gitmiyoruz. Hepimizin normal yaşamları var. Zehra'yı endişelendirecek hiçbir şey yapmam. O da bana güveniyor."

Adam gülümsedi. "Evet, belli..." İç çekti. "Çok da seviyor! Küçük kızımın bir erkeği bu kadar sevebileceğini düşünemezdim. Aklıma bile gelmezdi. Her zaman erkeklere karşı mesafeli olmuştur. Onun güvenini kazanmak da sevgisini kazanmak kadar zordur. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim. Onu mutlu edeceğime emin olabilirsiniz."

Tabii babasını ancak düğün salonunda görebilmişti Zehra. Gelin bekleme odasına giren babasını gördüğü anda gözleri sulanmış, ağlamamak için büyük çaba sarf etmişti. Makyajını bir daha yapmak imkânsız olurdu. Babasına sevgiyle sarıldı. Geldiği için teşekkür etti. Salim Barad konuşamıyordu. Konuşabilse içinden hüngür hüngür ağladığı belli olacak, sesine yansıyacaktı.

Faruk dışarıdaydı. Nikâh anına kadar müstakbel karısını görmesine izin yoktu. O da kalan kısıtlı zamanda gidip damatlığını giymişti. Mahalleden bir arkadaşı da gelip saçlarını düzeltmiş ve sakalını tıraş etmişti. Gergin cildi şimdi sağlıklı bir şekilde parlıyordu.

Yanına son dakikalarda Yavuz ve babası geldi. "Hazır mısın?" diye sordu Yavuz. Genç adamın şahidi o olacaktı. Karısı Merve de Zehra'nın şahidiydi.

"Evet..." Takım elbisesi içinde gerçekten güçlü ve yakışıklı duruyordu. "Nasıl görünüyorum?"

Yavuz onun alnına dökülen bir tutam asi saçı abisiymiş gibi geri ittirdi. "Daha yakışıklı bir damat gördüğümü hatırlamıyorum. Zehra çok şanslı!"

Kapı yine açıldı. Bert Kafe'nin sahibi Suat içeriye girdi. Sanki o daha heyecanlıydı. "Millet!" dedi nefes nefese. "Herkes hazır. Gelin hanım da çıkmaya hazır. Siz hazır mısınız? Önce damat çıkacakmış."

"Hazırız!"

Ve seremoni başladı. Salon tamamen doluydu. Sadece eş dost diye düşünmüş olsalar da bayağı bir çevreleri olduğu ortaya çıkmıştı. Faruk nikâh masasının başına giderken gözlerini etrafında gezdirdi. Fotoğraflar, videolar

çekiliyor, misafirler genç adamı alkışlıyordu. Nikâh memuru kadın masanın başında gülümseyerek ayakta bekliyordu. Tamer ve Doğan da oradaydı. Hatta Ankara'dan Tahir bile çıkıp gelmişti. Karmen de oradaydı elbette. Akın hariç tüm arkadaşları gelmişti. Onun da cezaevinden göndermiş olduğu iyi dileklerini elbette almıştı. Faruk, Sinan'ı da davet etmişti ama genç adam bir görev için yurt dışında olacağını söyleyip tebriklerini iletmişti.

Genç adam nikahın kıyılacağı masaya gidip nikâh memuruna *hoş geldiniz* dedi. Şimdi herkes Zehra'yı bekliyordu. Birkaç saniye sonra Zehra kapıda göründü. Bembeyaz gelinliği zayıf vücuduna bir mankeninki kadar iyi oturmuştu. Artık göze batacak kadar zayıf değildi. Tülden duvağı arkadan sarkıyordu. Salonda bir alkış tufanı koptu. Uzun zamandır hiç kimse bu kadar güzel bir gelin görmemişti. Yüzünü örten ince tül bile yeşil gözlerinin ışıltısını gizleyemiyordu. Gerçekten de bir prenses gibiydi.

Nikâh memurunun klasik sözlerinin ardından ikisi de evlenmeyi kabul edip imzalarını attılar. Nikâh şahidi olan Merve ve Yavuz da imza attıktan sonra işlem tamamlanmış oldu. Faruk, karısının tülden duvağını açtı. Dudaklarına sevgi dolu küçük bir öpücük kondurdu. Sonra ona sevgiyle sarıldı. Kısa süre içinde asla bitmeyecek bir sevgiye sahip olmuşlardı ve bu sevgi herkes tarafından görülebiliyordu.

Romantik müzik eşliğinde ilk dansı kendileri yaptı. Sonra yavaş yavaş diğer çiftler ortaya çıktı. Yeni evlenmiş olan Yavuz da hayatından memnun ve mutlu görünüyordu. Genç ve güzel karısı Merve ile dans ederken ciddi yüzü son derece yumuşaktı. Suat da eşiyle dans ediyordu. Herkes birbirine bir eş bulmuştu. Karmen yanında oturan Salim Barad'a döndü.

"Dans etmek ister misiniz? Kızınız sizi pistte görünce çok sevinir!" dedi ablaca bir içgüdüyle.

Salim Bey siyah pantolon ve beyaz gömlek giymişti. Karmen'in teklifini kabul edip piste çıktıklarında Zehra'nın onları gördüğü andaki mutluluğu, gerçekten Karmen'in dediği kadar vardı.

O gece tüm dostlarla eğlendiler. Düğün şahaneydi. Bir dans ekibi bile gelip özel gösteri yapmıştı. Zaman keyifle akıyordu. Herkes birer ikişer çekilmeye başladığında saat gece yarısını geçiyordu. Kalan dostlarla düğün salonunda sabah ikiye kadar oturuldu.

Çalışanlar da yorulmuştu. En son Levent Bey hepsine ciddi bir bahşiş bıraktı ve herkes birbirine veda etti. Tamer ve Doğan evlerine döndüler. Karmen ve Tahir bir otelde kalıp sabah yola çıkacaklardı. O gece Zehra ve Faruk da bir yere gitmedi. Yola ertesi gün çıkacaklardı. Kış mevsimi olduğu için balayına Bursa, Uludağ'a gitmeye karar vermişlerdi. Zehra'nın kar sevgisi bunun en büyük sebebiydi.

Evde o gece neredeyse kimse uyumadı. Zehra düğünde çok dans edip hiç oturmadıkları için terlemişti. Bir duş alıp üstünü değiştirdi. Kolundaki dikişler bir gün önce alınmıştı. Görünümü gayet iyiydi. Odası, artık Faruk'un odası olmuştu. Kendi kaldığı oda da babasına rezerve edilmişti. Oturma odasına inip diğerlerinin sohbetine katıldı. Belli ki o gece gerdek gecesi olmayacaktı. Çok da önemsememişti. Güzel bir aile olup sohbet etmek gibisi var mıydı? Ne de olsa kalan yıllarının her günü kendilerine aitti.

Babası oradaki her şeyi sattığını anlatıyordu. Ciddi bir para toplamıştı ve mümkünse burada onunla yeni bir iş kurmak istiyordu. Kafasını toplaması ve hayatına devam edebilmesi için bir meşguliyeti olması gerektiğini hepsi biliyordu.

Sabah kahvaltısından sonra gitmek üzere hazırlandılar. Kapının önüne çıktıklarında Levent Bey, oğlunun eline bir anahtar tutuşturdu. Gözüyle kapının önündeki beyaz renkli SUV aracı işaret etti. "Artık sizin!" dedi itiraz beklemeyen bir sesle. "Ruhsatını da düğün işlemleri esnasında senin üstüne yaptırdım. Size düğün hediyem. Güle güle kullanın."

Zuhal Hanım'ın durumdan haberi olduğu gülümsemesinden belliydi. Çocuklarına sarıldı. "Güle güle gidin. İyi eğlenin. Sizi seviyoruz."

Zehra da onu öptü. Levent Bey'e teşekkür etti ve kızı gibi sarıldı. Sonra kendi babasına sarıldı. Balayı boyunca Salim Bey, Akçay'da Serdar ailesinin misafiri olarak kalacaktı. Genç kız en son Berna'ya sarılıp iyi dileklerini aldı. Hepsiyle vedalaşmıştı artık. Mutlu bir yüzle yepyeni beyaz araca bindi. Ardından Faruk bindi. Herkese el sallayarak oradan uzaklaştılar.

İlk başlarda ikisi de sessizdi. Arada sırada birbirlerine dönen bakışlarında bir gülümseme vardı. Zehra nereye gittiklerini bilmiyordu. Faruk onu virajlı bir yoldan ormanlık bir tepeye çıkardı.

Zehra şaşırmıştı. Otoyoldan ayrılmışlardı çünkü. "Nereye geldik?" diye sordu genç adama.

"Buraya *Dilek Tepesi* derler. Yolumuzun üstü olunca beş dakika uğrayalım istedim." Aracı düz bir kısma getirip motoru durdurdu. El frenini çekti. İlerideki manzarayı işaret etti. "Nasıl?"

Zehra'nın nefesi kesilmişti. Hemen araçtan indi. Neredeyse koşarak birkaç metre ilerideki kayalıklara geldi. Bulunduğu nokta bir uçurum kenarı sayılabilirdi. Buradaki orta büyüklükteki kayalar birçok insanın gelip üstlerinde oturduğunu belli edecek şekilde hafif aşınmıştı. Yüzeyleri temizdi. İleride görünen deniz, göz alabildiğine uzanıyordu. Aşağıda ise hırçın su, kayalara köpükler saçarak vuruyordu.

Zehra hayranlıkla denize bakıyordu. Çok sevdiği pembe kazağıyla rüzgâra karşı durmuştu. Saçları uçuşuyordu.

Faruk da arabadan indi. Yanına doğru gitti. "Üşüyeceksin!" dedi sonra. "Montunu alsaydın keşke!"

Zehra üşümeyi umursamıyor gibiydi. "Evet ama manzara çok güzel değil mi sence de? Bak, ileride gökkuşağı var!"

Faruk ise sadece onun güzelliğini süzüyordu. "Evet, çok güzel..." dedi sadece.

Genç kız pırıl pırıl gözlerle önündeki manzaraya bakıyordu. Başını çevirdi. Aynı bakışlarla sevdiği adama baktı. "Burası gerçekten Dilek Tepesi mi?"

"Evet..."

"Dilediğim her şey gerçek olur mu?"

"Öyle derler. Buraya ilk defa gelenler bir dilek diler."

"İnanmam... Gerçekten mi?" Öyle demesine rağmen inanmaya muhtaç bir şekilde bakmıştı.

"Evet, çok eskiden kalma bir inançtır. Herkes bilmez. Gözlerini ufka dikip bir dilek dileyeceksin. Dediklerine göre saf kalplilikle istersen dileğin gerçekten de oluyormuş."

Zehra üşüyormuş gibi kollarını kavuşturunca genç adam ona sokuldu. Bir kayanın üzerine oturup onu da kucağına çekti. Sıkıca sardı.

"Üşüyeceksin demiştim, akrep kızı..." Dudakları yanağında, saçlarında gezindi. Zehra bu yakınlığın etkisiyle hemen ateş almıştı. Vücudu sıcacık olmuştu. Gözünün ucuyla kocasına baktı.

"Ne dileyeyim?"

"Sen bilirsin!"

Zehra durup düşündü bir an. Sonra çocuksu bir mutlulukla iç çekti. "Bir sürü şey geliyor aklıma! Aralarına birer virgül koysam olur mu?"

Genç adam gülümsedi. "Sadece bir tane dileyebilirsin. Pazarlık yok! Ama dediklerine göre ilk dileğin gerçek olursa bir tane daha dileyebilirmişsin."

"Ya?" Mutlulukla gülümsedi. "Bu harika!"

"Ne dileyeceksin?"

"Söylersem olmaz." Gözlerini yumdu. Dilek dilese bile bunu dağdan taştan değil, Allah'tan dilediğini bilecek kadar aklı başındaydı. "Allah'ım..." diye başladı. Sonra sesi kısıldı. Faruk onun fısıltıyla bir şeyler söylediğinin farkındaydı ama ne dediğini anlayamıyordu. "Âmin!" dedi sonunda Zehra. Açık avuçlarını yüzüyle buluşturdu.

"Söyle hadi!" diye ısrar etti Faruk. "Ne diledin?"

Genç kız güldü. Sevdiği adamın dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra gözlerini yine harika manzaraya çevirdi. "Söylemem!" dedi inatla. "Ama

şansımı denedim. Bir sürü şey diledim. Yarısı seninle alakalı, yarısı benimle, diğer yarısı da bizimle..."

Faruk sırıttı. "Ama bir buçuk etti. Matematik dersin zayıftı galiba?"

"Dedim ya bir sürü şey diledim diye!"

Faruk onu sıkıca sardı. "Seni seviyorum, akrep kızı!" dedi içtenlikle. "Seni gerçekten çok seviyorum."

Zehra hayatından memnun bir şekilde gözlerini ona çevirdi. Galiba böyle konuşan bir adamın görünümü, önündeki deniz manzarasından bile güzeldi. "Evet, bunu söylemenin zamanı gelmişti. Duymayalı bir hafta oldu bile!" diye fısıldadı. Dudakları, kocasının dudaklarına dokundu.

"Hep söyleyeceğim. Biliyor musun? Gördüğüm en güzel gelindin!"

Zehra bu sözler karşısında hemen eridi. "Ya!"

"Evet!"

"Sen de gördüğüm en yakışıklı damattın. Nefesimi kestin. İnşallah çocuğumuz da senin gibi yakışıklı olur."

Faruk bir an durakladı. "Çocuğumuz mu?"

Onun duraklaması Zehra'yı endişelendirdi. Doğru! Bu konuyu pek konuşmamışlardı. Konuştukları kısım ise evlenmelerinden önceydi.

"Çocuk istemiyor musun yoksa?" diye endişesini belli etmeden sordu.

"Saçmalama, hayatım ya! Tabii ki istiyorum. Söylemiştim zaten istiyorum diye. Hatta mümkünse üç veya dört çocuğumuz olsun. Sana benzeyen birkaç kız fena olmazdı aslında. Tek sorunumuz, senin üniversite okuyacak olman. Okurken çocuk bakmak zor olmaz mı?"

Zehra ne diyeceğini bilemedi. "Bilmem ki! Kazanacağım bölüme bağlı."

"Ne istiyorsun?"

"Tıp!" O da garson Mustafa Bey'in kızı gibi tıp okuyup insanlar için faydalı bir şeyler yapmak istiyordu.

"Harika! Bu durumda çok acele etmeyelim. Bir süre sadece bana ait olmanı istiyorum. Mesela bir yıl? Hem bu sırada lise de bitmiş olur. Üniversite planların da gerçekleşmiş olur. Sonra önümüze bakarız. Her üç dört yılda bir, sevimli bir çocuğa ne dersin?"

33. BÖLÜM
FİNAL

SÜRPRİZ

Birkaç Ay Sonra...

Zaman, en kolay harcanan şeydi. Çabucak geçiyordu. Fakat âşıksanız ve bunu karşılıklı yaşıyorsanız hem hızlı hem de güzel geçiyordu.

Nakliye bürosunun yoğun işlerinden dolayı balayı çok uzun sürmemişti. Üstelik genç kızın babası onlar yokken sıkılabilirdi. Balayından döndükten sonra ilk yapıkları iş, mezarlık ziyaretiydi. Yasemin Barad devletin ayarladığı bir mezara gömülmüştü. Faruk bu mezarı Zehra ile tanıştıkları ilk haftada arayıp bulmuştu. Yağmurlardan sonra toprak biraz çöküp yerleşsin diye beklemişti. Evlenmelerinden birkaç gün önce de genç kıza sürpriz olarak çevresini mermer yaptırıp koruma altına almıştı.

Annesinin mezarı başında içli içli ağlayan Zehra, sonra dönüp genç adama sarılmıştı. Gözyaşları içinde ona teşekkür etmişti. Düğünden sonra bu sefer hep birlikte mezarlığa gelmişlerdi. Salim Barad rahmetli karısının tertemiz ve çiçeklerle dolu mezarını görünce gözyaşlarının akmasına engel olamamıştı. Kış çiçekleri ve bitkileri sanki karısının aradığı huzuru bulduğunu anlatıyordu. Dakikalarca mezarın başında sessizce oturmuştu. Artık ağlamıyordu ama gözleri nemliydi. Dudakları kıpırdıyordu. Dua ettiği belliydi. Daha sonraki haftalarda ise mezarlığa kendi başına gidebilecek kadar çevreyi tanır oldu. Bazen kızıyla bazen de tek başına gidiyordu.

Genç kız evlenmiş olsa bile hâlâ nakliye bürosunda sekreterlik yapmaya devam ediyordu. Babası da onunla birlikteydi. Zaten Faruk ve Zehra'nın evinde olmak yerine büronun dinlenme odasında kalmayı tercih ediyordu. Yeni evli çiftleri yalnız bırakmanın en doğrusu olduğunu o da biliyordu. Tabii ki bazı akşamlar evlerinde yemeğe misafir oluyordu ama gece kalmadan yine büroya dönüyordu. Bu düzenle yaşamaktan memnun olduğu belliydi.

Ayrıca Salim Barad çok zeki bir adamdı. İlk ayda nakliye işinin pek çok inceliğini öğrenmişti. Müşterileri bir kadının ve erkeğin aynı anda karşılaması garip derecede daha etkili oluyordu. İşler daha da açılmıştı. Manisa işi devam ederken Faruk da İzmir ve çevresindeki günlük işlere koşturuyordu.

Dükkânda ise baba kız diğer işlerle ilgileniyordu. Yemekleri de artık arka odada kendileri pişiriyorlardı. Arada sırada Afganlı Mustafa Bey yine yemek getiriyordu. O günün menüsünde özel bir şey varsa mutlaka geliyor, Salim Bey'le birkaç cümle hoş muhabbetten sonra gidiyordu.

Salim Barad'ın Türkiye'ye gelişinin üzerinden üç ay geçmişti ki Faruk, kayınpederine bir teklif sundu. Zehra arka odada akşam kahvesi hazırlıyordu. İkisi baş başaydı.

"Baba?" dedi ona. Bir süredir öyle hitap ediyordu. "Burada böyle gönüllü çalışmana artık razı olamam. Maaş almak bile istemiyorsun. Fakat ben de kayınpederime elden maaş vermeye utanırım."

Salim Bey ilk anda yanlış anlamıştı. Yine de üzüldüğünü belli etmedi. "İşi bırakmamı mı istiyorsun?"

"Hayır!" Faruk şaşırmış gibiydi. Sonra gülümsedi. "Aslında daha da asılmanı istiyorum."

"Anlamadım?"

"İşime ortak olmaya ne dersin?" Merakla adamın yüzüne bakıyordu. "Zehra bu işi severek yaptığından bahsediyor hep. Benim izlenimim de o yönde. Yine inşaat işine dönmek istersen onda da sana yardımcı olurum. Fakat bu işte cidden senin gibi zeki ve çalışkan bir yardımcıya, iyi bir ortağa ihtiyacım var."

Adam şaşkınca bakıyordu. "Sen... ciddi misin evlat?" diye sordu yavaşça.

"Hem de çok! Bu işin senin aklını dağıttığını ve rahatlattığını biliyorum. Eşini ve geçmişini unutamazsın elbette ama artık yeni bir gelecek yazmanın zamanı gelmedi mi?"

"İnşaat işi yapmaya yeterli param yok..." diye mırıldandı Salim Bey. "Her şeyimi sattım ama pek para etmedi. Dolar veya TL karşılığı da düşük. Senin işine de ortak olmaya yetmez!"

Faruk gülümsedi. "Ben senden para istemiyorum. Biz akrabayız artık. Şu anda işlerimiz gayet iyi. Üçüncü bir kamyonet bakıyorum hatta. İstersen elindeki paran ile ona ortak olursun. Üstünü ben tamamlarım. Her işten para kazanırsın. Maaş da alırsın. Sigortan yatar. Burada kalman da doğru değil artık." Kahverengi gözleri adamı rencide etmeden konuşmaya çabalarken saygıyla gülümsüyordu. "Koskoca Serdar Holding'in ortağı olacaksın. Şu karşı apartmanda kiralık bir daire var. İki artı bir ama sana yeter. Ne diyorsun?"

Salim Barad onun güven veren bakışları karşısında hafifçe yutkundu. Omuzları bu desteğin ağırlığı ile çökmüştü. Başı öne eğildi. Yeniden kaldır-

"Sen... Sen gerçekten harika bir insansın!" dedi zorlukla. "Bize yeni bir hayat vermekle kalmadın, geleceğimizi de şekillendiriyorsun."

Genç adam keyifli bir şekilde güldü. "Çıkarlarım doğrultusunda çalışıyorum, baba!" dedi ona.

"Senin ne çıkarın var ki bu işten?"

Faruk bir an bile duraklamadı. Kesin bir sesle açıkladı. "Zehra!"

Karısının mutluluğu onun için her şeyden değerliydi. Zehra, babası konusunda tek kelime etmemişti. Ne onu işe almasını söylemişti ne de başka bir şey. Genç kızın bu derece düşünceli davranması, evlendikleri için Faruk'u yönlendirmeye çalışmaması oldukça şaşırtıcıydı. Faruk uzun bir süre böyle bir yönlendirme beklemişti. Hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmiyordu elbette ama her şey tahminleri doğrultusunda gelişmişti. Zehra, kocasına karşı saygılıydı. Görünüşe göre kocasının, babasını sahiplenmesi bile ona yetiyordu. Hiçbir konuda değil ısrar, vurgusunu bile yapmamıştı.

Evet, Faruk'un da bu işten bir çıkarı olacaktı. Zehra gülümseyecek, Zehra mutlu olacak ve Zehra hayatının merkezinde olmaya devam edecekti.

O sırada genç kız içeriye girmişti. Elinde kahve fincanlarının ve su bardaklarının bulunduğu bir tepsi tutuyordu. Ayrıca alışkanlığı olduğu üzere fincanların yanına birer çikolata da koymuştu. İkisi arasındaki konuşmayı duymadığı için aralarındaki güzel elektriğe de dikkat etmedi.

"Kahveler hazır!" dedi mutlu olduğunu belli eden bir sesle. Niye mutlu olmasındı ki? Hayatının en değerli iki erkeği ile birlikteydi.

Ertesi gün olduğunda, Salim Barad topladığı tüm parayı masanın üzerine bırakınca Zehra oldukça şaşırdı. Gözleri irileşti.

"Baba?" dedi şaşkınca. "Bu para ne?"

"Faruk'a vereceğim."

Genç kızın gözleri anlamadan bakıyordu. "Cidden mi?" Sonra gülümsemişti mutlulukla. "Yeni kamyoneti için mi?"

"Evet!"

Zehra iki erkeğin iyi anlaşması karşısında çok mutluydu. Gidip babasına sarıldı. "Teşekkür ederim, baba! Sen harika bir insansın! Ama Faruk bu parayı almaz ki! Elini bile sürmez!"

"Harika olan senin kocan, kızım..." dedi adam da ona sarılarak. Dudaklarını saçlarına gömdü. Zehra'nın saçları hızla uzuyordu. "Faruk bu parayla o kamyoneti kendisine değil bana alacak. İşlerinize ortak olacağım. Böylece her günümün bir anlamı olacak!"

Zehra irkilmişti. Mutlu gözlerle geri çekilip babasına baktı. "Ortak mı olacaksın?"

"Kendisi teklif etti!"

"Ne zaman?"

"Dün..."

Zehra kızmış gibi yaptı. "Bak şimdi! Bana hiç söylemedi!"

"Adam senin kalbini böyle şeylerle kazanmak istemiyor. İsteseydi daha beni kurtardıkları ilk gün gelir, sana söylerdi."

"Doğru! Mantıksız ama o da böyle bir adam işte!" Kocasından bahsederken gözleri daha da parlamıştı.

"Neyse, düşünmem için süre verdi işte! Bir gün bile düşünmedim. Nakliye işi hoşuma gidiyor. Burada geçerli olan ehliyetimi de alırım yakında. İşler yoğunlaşıyor ve böyle giderse Faruk sana daha az zaman ayırmak zorunda kalacak. Ben de işin içine girersem rahatlar biraz."

Genç kız anlayışla bakıyordu. "Baba, eğer istemiyorsan yapma! Faruk bir çaresini bulur. Lazımsa adam tutar. O istediği her şeyi gerçekleştirebilir. Bana mutlaka zaman ayırır."

"Hayır! Dedim ya nakliye işi hoşuma gidiyor! Aksiyonu bol! Akşama kadar inşaat malzemesi alacak müşteri beklemekten iyidir! Karşıda dayalı döşeli, boş bir daire varmış. *İnsan gibi yaşamalısın* dedi bana belli etmeden." Sırıtmıştı. Bir süredir Salim Barad'ın da yüzü gülüyordu. "Onu da gidip tutmuş, anahtarı almış. Önce bir temizlik yaptıracakmış. Kocanın hızına yetişilmiyor!"

Ve böylece yeni hayatları başlamıştı. Daha da güzeldi elbette. Daha da parlak bir geleceğe doğru gidiyordu.

Babasından gerçeği öğrendiği o gece, kamyonetin alındığı diğer gece ve de babasının yeni evine taşındığı ilk gece Zehra, kocasını yatağa atmış ve elinden gelen her türlü beceriyi ona sunmuştu. Dudakları genç adamın kaslı vücudunda, özellikle o çok sevdiği heybetli erkekliğinde gezinmişti. Tertemiz ve öpülesiydi. Ucunu emerken aldığı tat her zaman hoşuna gidiyordu. Sertliğinin sürekliliği ve küçük kasılmaları cesaretini ve istekliliğini artırıyordu. Faruk da bundan hoşlanıyordu. Yapması için hiç zorlamıyor ama yapmasına da engel olmuyordu. Genç kız ona en üst sınırda başka nasıl teşekkür edebilirdi ki?

Evet, Faruk ekstra hiçbir şey beklemiyordu. Karısının mutluluğu ve yüzünün gülmesi ona yetiyor gibi gözüküyordu fakat bu güzel gece mesailerinden de hiç rahatsız değildi. Zehra ise bir an bile onunla yaptığı seksten

soğumamıştı. Eskisi gibi her gün sevişemiyorlardı elbette. Bazen işlerin yoğunluğunun getirdiği yorgunluk, bazen misafirlerinin olması, bazen de genç kızın regl dönemi uslu olmalarını sağlıyordu. Ancak uygun olabildikleri hafta sonları sabaha kadar birkaç kere sevişmek alışkanlık olmuştu. Genç adam doymak bilmeyen, safkan bir Arap atı gibiydi. Biraz dinlendikten sonra yeniden karısının üzerine tırmanabiliyordu. Zehra'dan küçücük bir sinyal alması yeterliydi. Böylece pazar sabahları biraz geç, yorgun ama ışıltılı gözlerle uyanıyorlardı.

Zehra liseyi de büyük bir kolaylıkla bitirmişti. Giremediği eski sınavlara rağmen notları oldukça iyiydi. Haziran ayında girdiği üniversite sınavı da fena geçmemişti ama temmuz ayında sonuçlar açıklandığında hayal kırıklığına uğramıştı. Aldığı puan istediği gibi değildi. Tıp fakültelerini tutmayacağı belliydi.

"Ne bekliyordun ki?" diyerek üzgün olan karısına sarılmıştı Faruk. "Birkaç ay lise eğitimi görmekle çok iyi bir puan alamayacağın ortadaydı. Senin suçun değil!"

"Ama çalışmıştım ben..." dedi Zehra üzgünce.

"Seneye yine denersin." Genç kızın üzgün dudaklarını öperek sıkıntısını gidermeye çalıştı. "Bence tıp fakülteleri olmasa da başka bölümleri tutar puanın... Hiç de kötü değil."

"Başka bölüm istemiyorum ben!"

Genç adam gülümsemişti. İnatçı bir karısı olduğunun her zaman farkındaydı. Onun biraz rahatlaması ve dinlenmesi için deniz kenarında, bir otelde yer ayırttı hemen. Salim Barad da bunu desteklemişti. Dükkâna göz kulak olacağını söyleyerek rahatça gidebilecekleri konusunda onları teşvik etti.

Gittikleri yer *Ghost*'un pervasız bekârlarından Doğan Dorukan'ın sahibi olduğu Akdeniz kıyısındaki bir oteldi. Muhteşem, gösterişli bir yerdi. Denizin hemen kenarındaydı. Adam onlara en iyi süit odayı ayarlamıştı. Zehra o yeşil gözlü alaycı adamın böyle bir otele sahip olduğunu bilmiyordu. *Ghost* birimi devletten tek kuruş destek almadan zenginleşmiş akıllı insanlardan oluşuyordu. Zehra onları tanıdıkça şaşkınlığı artıyordu. Kendi alın terleri ile kazanmışlar ve büyük yatırımlar yapmışlardı. Tıpkı Faruk gibi zekâlarının karşılığını almışlardı. O yüzden en tehlikeli işlerle kas gücünün haricinde zekalarıyla da başa çıkıyorlardı.

Kaldıkları oda gerçekten mükemmel ötesiydi. İpek örtüler, televizyon, yalın ayak yürünebilecek halı kaplı zemin, altın kaplamalı banyo armatürleri ve akla gelebilecek her şey vardı. Beyaz rengin ağırlıklı olduğu devasa süit hem dinlenmek hem de özgürce sevişmek için idealdi. İki âşık genç sabahları

güzel bir kahvaltıyla güne başlıyorlardı. Serin havuzda kısa bir yüzmenin ardından duş alıyorlar, sonra dinçleşmiş vücutlarının enerjisiyle sevişiyorlar ve sonra yine duş alıp dışarıya çıkıyorlardı. Çevrede görülebilecek güzel yerler vardı. Kimisi tarihi dokuyla kaplıydı kimisi de doğal bir güzellikti. Akşam olunca da otele dönüyorlar, hava kararıncaya kadar denizde yüzüyorlardı. Sonrası yemek ve otelin eğlence faaliyetleri ile sürüyordu.

Her şey Zehra için hayallerinin bile ötesindeydi. Suriye'deki hayatından sonra ve Türkiye'deki ilk aylarının ardından böyle güzel bir yaşama kavuşacağını hayal bile edemezdi. Fakat genç kız için önemli olan Faruk'la böyle bir hayatın içinde olmasıydı. Diğer türlü belki Hassan'la veya Hüseyin'le evlendiğinde de bu tip bir hayatı olabilirdi. Para her şey demek değildi fakat kocasının Faruk olması, Zehra için her şey demekti.

Tatil sonrası yine yoğun bir çalışma temposu başladı. Salim Barad işe iyice alışmıştı. Bazen dükkânda duruyor, çoğu zaman da kamyonetle şehir içi nakliye işi yapıyordu. Hatta Suriyeli ve Ahıska Türklerinden oluşan bir hamal grubu bile oluşturmuştu. İşlerini tertemiz yapan ekip, Salim Bey'in bir dediğini iki etmiyordu. Babasının çalıştıkça rahatladığını ve yeni hayatına kolayca uyum sağladığını gören Zehra çok mutluydu. Artık genç kızın o güzel gülümsemesi dudaklarından eksik olmuyordu. En sevdiği iki erkek yanında olduktan sonra her şey küçük birer ayrıntıdan ibaretti.

Bu yoğun tempo içinde sonbahar çabucak geldi. İnanılmazdı ama nakliye işi büyük bir hızla büyümeye başlamıştı. İş yetiştirmekte zorlanıyorlardı. Bulundukları yer onlara kesinlikle yetmiyordu. Büroda sıkıntı yoktu ama kamyonetleri koyacak bir yer ayarlamak gün geçtikçe zorlaşıyordu.

"Boş bir arsa buldum..." dedi Faruk bir gün. Büroda oturmuşlar, öğlen yemeği yiyorlardı. "Otobana çok yakın. İnşaat yapmaya uygun bir yer değil. Kayalık ve ağaçlık bir alan. Sahibine kat karşılığı teklif etmiyorlarmış. O yüzden kadın oldukça uygun bir fiyata satmaya razı oldu. İçindeki kayaları temizlersek araç parkı için uygun bir yer olur. Küçük bir prefabrik de yerleştirilebilir. Gidip bakalım mı baba?"

Salim Bey'in fikrinin alınmasından ve kararlarına saygı gösterilmesinden duyduğu memnuniyet çok açıktı. "Olur..." dedi gülümseyerek. Gözleri damadının tertemiz, yakışıklı yüzündeydi. Bu delikanlının kişiliğinde en ufak bir sapma olmaması, her zaman dengeli bir yapıya sahip olması çok önemli bir puandı. Ancak en önemlisi, hâlâ Zehra'ya gözü gibi bakması, her şeyiyle içtenlikle ilgilenmesi ve bir kez bile kalbini kırmamasıydı. Bir baba daha başka ne isterdi ki?

Belki... Belki ikisinden birine benzeyen bir erkek veya kız torun!

İki adam o akşam kayalarla dolu boş araziyi görmeye gitmişti. Yanlarında tabii ki Zehra da vardı. Faruk, karısının fikirlerine çok önem veriyordu. Onlar erkek gözüyle bakarken Zehra da kadın bakış açısıyla farklı öneriler sunabiliyordu. En önemlisi, Faruk'un her kararının arkasında Zehra mutlaka vardı. Her ne yapmaya niyet ediyorsa önce mutlaka ona danışıyordu.

"Sen benim şansımsın!" diyordu sık sık. Oysa Zehra biliyordu ki o şansı genç adam kendisi yaratıyordu. Zeki beyni ve girişimci ruhu elini attığı her işte başarılı olmasını sağlıyordu. Yine de kocasının ona verdiği değeri böyle küçük sözlerle desteklemesi kadın yanını okşuyordu.

Gittikleri boş arazi orta büyüklükteydi. İçindeki kesilmesine izin verilmeyen yıllanmış tarihi ağaçlar ve iri kayalar yüzünden bina yapmak imkânsızdı. Fakat arada kalan boşluklar en az beş kamyonu misafir edebilirdi. Hatta şartlar zorlanırsa küçük bir depo ve bekçi kulübesi bile yapılabilirdi. Çevrede bu hareketlilikten rahatsız olacak yakın binalar da yoktu. Su ve elektrik hattı hazırdı. Üstelik eve ve büroya da oldukça yakındı.

Sonunda burasının iyi bir yatırım olacağına karar verdiler. Faruk'un kredi geçmişi iyi olduğu için bankadan yüklü bir kredi daha çekmesi zor olmadı. Birkaç gün içinde arsanın tapusu kendilerine geçmişti bile. Bir hafta içinde de arazideki devasa kayalar, güçlü iş makineleri ile kırılıp çıkarılmıştı. Geri kalan ise zamanla olacak işti. Faruk veya Salim Bey her gün orada olup çalışmaları denetliyorlardı. Depo yavaş yavaş ortaya çıktığında sonbaharı ortalamışlardı. İlk yağışlar başladığında artık kamyonet parkı hazırdı.

Düşündükleri gibi oraya bir kulübe ve küçük bir depo alanı oluşturdular. Şimdilik depoya koyacak çok ürün gelmiyordu ama kamyonetlerin orada olması rahatlatıcı olmuştu. Emekli bir astsubay da orada gündüzleri çalışmaya başlamıştı. Elli yaş civarındaki adamın ismi Metin'di. Saçları hiç dökülmemiş olsa da bembeyaz olmuştu. Gerçekten çok zayıftı. Kanseri yendiğini söylüyordu. Emekli asker olması, işini askerî disiplinle yapmasını sağlıyordu. Park alanı da geceleri demir kapısı kilitlenince kameraların koruması altında güvende oluyordu.

Faruk bir gün Yavuz'la buluşmak istedi. Kasım ayının ilk haftasıydı. Bert Kafe'de yeniden bir araya geldiler. Suat da yine yanlarında belirmişti. Üç eski dost aralarında konuşurken en önemli konu Faruk'un bir sene içinde işinde gösterdiği başarısıydı. Hem Suat hem de Yavuz bunu takdir ediyorlardı.

Faruk onlara gülümsedi. "Hepsi sizin desteğiniz sayesinde oldu..." Sözlerinde samimiydi. "Sizinle buluşmak, hayatımın en güzel senesine başlamama

Suat alayla sırıttı. "Evlilik düşmanı Yavuz'dan sonra senin de bir kıza bağlanacağın aklıma bile gelmezdi. Üstelik sana o kadar akıl da vermişti. İş ile aşkı ayırmanı tembih etmişti!"

"Verdiğim öğüt aşkı kapsamıyordu!" dedi Yavuz kuru bir sesle. "Aynı şey kendim için de geçerli. Garsonlarını seçerken daha dikkatli olmalısın. Müşterilerin âşık olabilir!" Yine de dudağının kenarı hafifçe kıvrılmıştı.

Bir sene önce bu kafede karşılaştığı, başlattığı yalana onu da ortak ettiği garson kız Merve ile yaptığı sınırlı anlaşmanın mutlu bir evlilikle sonuçlanacağını kim tahmin edebilirdi ki?

"Zehra benim bu hayattaki en büyük başarım!" dedi Faruk mutlu bir yüzle. Ağabeylerine bunu açıklamaktan hiç utanmamıştı. "Sizinle burada buluşmamış olsaydım belki de onunla hiç karşılaşmayacaktım."

"Hiç sanmıyorum!" dedi Suat. "Kader kafasına koymuşsa mutlaka karşılaşırdın. Yavuz ile Merve'nin bir araya gelmesi de imkânsızdı ama bir anda oldu işte! Önemli olan ikinizin de burnunuzun dibine kadar gelen fırsatı doğru kullanmanızdı."

Faruk o günlerin anısıyla gülümsüyordu. "Şans veya kader! Hayatımdan çok memnunum. Şimdi sana olan borcumu da ödemek istiyorum, Yavuz abi. Bana ibanını söyler misin?"

Yavuz geriye yaslanıp aldırmaz gözlerle Faruk'u süzdü. Sonra alakasız bir şey söyledi. "Bir depo yapıyormuşsun diye duydum."

"Evet..."

"Sana fayda sağlayacak mı?"

"'Elazığ'dan Yeniiş Nakliyat, Malatya'dan Mataş gibi bilinen kargo firmalarıyla anlaştım. Birlikte çalışacağız. Doğu bölgesinden gönderilen ürünlerin şehir içi dağıtımını yapacağım. Şehir içi kullanıma uygun nakliye kamyoneti bakıyorum."

"Güzel..." Burun kıvırdı. "Bak, o para bana şimdilik lazım değil. Sözünü tuttun ve ödeme zamanı paramı geri vermek istedin. Sana o parayı kamyonet alımında kullanmanı öneririm. Sonra müsait olunca geri verirsin."

"Ama..."

"İtiraz etme, Faruk! İşin başında ne kadar çok para lazım olduğunu bilirim. Ama motor üzerinde hâlâ hak iddia ediyorum! Bakarsın sen kendine daha iyi bir şey alırsın da o antika gerçekten benim olur."

Faruk gülümsedi. "Onu satmam, abi. O da şansımın bir parçası. Parasını vermek istiyorum gerçekten."

"Tamam, bu meseleyi birkaç ay sonra konuşalım. Sen o parayla yatırımını yap."

"İyi de bu çok saçma olur!"

Yavuz arada sırada olsa da kendisini gerçekten çok yakışıklı yapan o özel gülümsemelerinden birini attı. "Arkadaşlık, saçma şeyler yapabilme yeteneğidir!" dedi rahatça. "Takma kafana! Hadi birer kahve içelim de önce başarını sonra da Zehra ile tanışmanı kutlayalım."

Faruk onların yanından ayrıldığında hava henüz yeni kararıyordu. Beyaz cip yerine motorla gelmeyi istemişti. Tıpkı bir sene önceki o gün gibi hava yağışlıydı. Nostalji yaparcasına aynı yollardan geri döndü. Zehra'yı ilk gördüğü ışıklarda birkaç saniye durdu. Genç kızın saçağı altına sığındığı o izbe dükkân hâlâ duruyordu. Sanki onu görebilecekmiş gibi baktı.

Ama hayır! O artık kendi evinde, kendi kalbindeydi. Onu bir daha asla bırakmayacaktı.

Zehra'yı her gün görecek olmak, eve gittiğinde onun hayat enerjisiyle yeniden doğmak çok güzeldi.

Motorla dükkânın önüne geldi. İçerisinin lambası yanıyordu. Salim Bey bir iş için depoya gitmişti. Motordan inip bir an için camdan içeriye baktı. Yarıya kadar inmiş jaluziye rağmen siyahlar içindeki Zehra'yı görebiliyordu. Masanın arkasında oturmuş, üniversiteye hazırlanıyordu. O sene kazanamamak onu üzmüştü. O yüzden her boş vaktinde sıkı bir şekilde çalışıyordu. Siyah kazağı ve pantolonu ile çok güzel görünüyordu.

"Özel bir kadın!" diyen bir ses duyunca başını çevirdi. Afganlı Mustafa gülümseyerek ona bakıyordu. Adamın elinde bir tepsi vardı. Belli ki akşam yemeği talep eden bir iş yerinden geliyordu. "Çok şanslısın!"

Afganlı Mustafa ile Faruk'un arası iyiydi. Başka zaman olsa ondan bile karısını kıskanabilirdi. Ancak adamın iyi niyetini biliyordu.

"Evet..." dedi dudaklarındaki gülümseme hiç silinmeden. "Şanslıyım."

"O da şanslı!" dedi adam. Babacan bakışları Faruk'un üzerinde gezindi. "Salim Bey daha şanslı. İnşallah benim kızım da senin gibi düzgün, helal süt emmiş bir delikanlı bulur. Hayattaki tek amacım bu artık. Başka bir şey istemem."

Faruk kaşlarını kaldırdı. "Dur bakalım, Mustafa abi!" dedi ona. "Daha gençsin. Güzel bir kadın bulabilirsin. Daha iyi bir iş ve daha iyi bir hayata sahip olabilirsin. Her şeyini kızına göre planlama. Kameela kendisine iyi bir hayat kuracak ve doğru eşi bulacak kadar akıllı. Sen bundan sonra kendi hayatına bakmalısın."

"Çok geç artık, oğlum. Bundan sonra ne olabilir ki?"

"Kadın kısmına karışmam ama sana daha iyi bir iş konusunda yardımcı olabilirim," dedi Faruk.

Adamın kaşları hafifçe kalkmıştı. Kısa bir duraklamanın ardından, "Anlamadım?" diye sordu.

"Maaşı daha yüksek bir iş bulmak istemez misin?"

Adam güldü. "Oğlum!" dedi içtenlikle. "Orta yaşlı bir Afgan'a kim iş verir ki? Ben bu garsonluk işine bile razıyım. Hiç değilse kızımı okutabiliyorum, karnımız doyuyor."

"Dinle bak!" dedi Faruk şimdi ciddi bir sesle. "Ben Kameela için Yavuz abi ile konuştum. Hani geçen gün yemek getirdiğinde, dükkânda gördüğün takım elbiseli adam var ya? İşte o seninle ve kızınla ilgilendi. Kameela bundan sonra her ay onun şirketinden burs alacak. Ciddi bir para tabii! Kızın rahatça okuyabilecek. Sana asla yük olmayacak. Mezun olduğunda da her türlü desteği görecek."

Adam, kızının geleceğini etkileyecek bu sözler karşısında şok olmuştu. Hatta yerinde hafifçe sallandı. Neredeyse elindeki tepsiyi düşürüyordu.

"Burs mu alacak?" diye şaşkınca sordu. "O kadar yere başvurduk! Hiçbirisi çıkmadı."

"Demek Yavuz Gürkan'a başvurmamışsınız?" Sesi keyifliydi. "Kızının geleceği tamam. Sıra sende! Senin için de planlarımız var. Dün Zehra ile konuştuk. Tekrar soruyorum! Garsonluktan daha iyi bir iş yapmak ister misin?"

"İsterim tabii!"

"Afganistan'da okul servisi şoförüymüşsün, öyle mi?"

"Evet..."

"Tamam! Benim de şehir içi nakliyesinde çalışabilecek iyi bir şoföre ihtiyacım var. En kısa zamanda ehliyetinle ilgili sorunları hallederiz. Masraflar bana ait. Sonra da yeni alacağımız küçük kamyonetle şehir içi ürün dağıtımı yaparsın. Bence garsonluktan daha zevklidir. Yanına bir de adam vereceğiz tabii! Ne dersin?"

Buz gibi bir rüzgâr iki adamın de saçlarını hareketlendirdi. Ancak Mustafa bunun farkında bile değildi. İçini saran sıcacık duygularla fark etmesi de imkânsızdı zaten.

"Sen... Sen ciddi misin?" diye sordu nefesi kesilmiş bir şekilde.

"Ciddiliğimden ziyade maaşını sorman daha doğru olmaz mı?" Şakacı görünmesine rağmen adamdan böyle bir tepki beklediği belliydi. "Şimdilik asgari ücretin iki katı ile başlarız. Yılda üç defa da tam maaş ikramiye alırsın!

Yediğini içtiğini masraf olarak yazarsın. Kaldığın evi biliyorum. Sana daha modern bir ev tutarız. Depoya da yakın olur. Ne dersin?"

Adam yutkunmuştu. Onca acıya dayanmış kara gözleri yavaşça sulandı. Bu sözler acımasız bir mermiden bile daha can yakıcıydı.

"Faruk Bey..." dedi yavaşça yutkunarak. "Şaka yapıyorsanız eğer çok üzülürüm." Üzülmekten daha kötü olacağı kesindi.

"Ben şaka yapmayı sevmem!" dedi Faruk rahatça. "Yarın patronuna işinden ayrılacağını söyle. Senin yerine adam bulamazsa birkaç gün daha çalış ve çık. Sonra bir süre Zehra'ya yardım edersin. Araç ve ehliyet işi tamam olunca servise başlarsın. Maaşın da bugünden itibaren geçerli olacak."

"Ben..." Adam ne diyeceğini bilemiyordu. Uzanıp Faruk'un elini tutmak istedi. Hatta tepsiyi aceleyle yere bırakıp elini öpmek istedi. "Allah senden razı olsun, evladım!" dedi ağlamaklı bir sesle. "Ver elini öpeyim!"

"Daha neler!" dedi Faruk onu engelleyerek. Adamın elini tuttu. "Asıl ben senin elini öpmeliyim. Senin gibi, Salim Barad gibi babalar olmasaydı bizim gibi evlatlar da olmazdı. Sizlerin sayesinde kendi babamın kıymetini, bizim için yaptığı fedakârlıkları daha iyi anladım. Çok teşekkür ederim."

Ve kendi babasına sarılır gibi ağlamaya başlayan adama sıkıca sarıldı. Ondan daha uzun, daha yapılıydı. Afganlı adam kollarında küçücük kalmıştı. Yaşadığı inanılmaz mutlulukla sanki daha da küçülmüş, daha da içlenmişti.

Bir süre sonra Faruk onu geri bıraktı.

"Hadi şimdi git, hazırlıklarını yap, abiciğim. Telefonumu biliyorsun. Beni gelişmelerden haberdar edersin."

Adam onun yanından ayrıldıktan sonra bir süre ardından baktı. Sonra gülümseyerek bürodan içeriye girdi.

"Benim güzel karım ders mi çalışıyormuş bakalım?" diye seslendi. Zehra zaten onu görünce pırıltılı gözlerle ayağa kalkmıştı. Elindeki kaskı bir kenara bırakan Faruk, karısının yanına gidip ona sıkıca sarıldı. Bir eli de her zamanki gibi kalçalarına gitti. Yumuşakça tutarken diriliğini avuçlarında hissetti.

"Faruk, yapma şunu! Birisi görecek!" dedi Zehra camdan tarafa bakarak.

"Her seferinde böyle itiraz etmen çok hoşuma gidiyor."

"Her seferinde de yapıyorsun!"

"Kalçanı seviyorum..." Aynı eli yandan göğüslerine kaydı. Camekândan bakan birisi onların sarıldığını görebilirdi ama genç adamın yandaki elinin genç kızın göğsünü okşadığını göremezdi. "Göğüslerini de seviyorum..."

"Öyle mi?"

"İlginç ama tam bir yıldır onları okşamaktan hiç bıkmadım..." Sesi gizemliydi.

Zehra'nın güzel gözleri kocaman oldu. "Demek zamanı hatırlıyorsun?" diye fısıldadı.

"Tabii ki hatırlıyorum! Bir yıl önce bugün hayatıma girdin. Nasıl unuturum?"

Genç kız bu sözlerin mutluluğu ile ona sokuldu. "Hiç pişman değil misin?"

"Güldürme beni! Daha ilk kavgamızı bile etmedik!"

"Bir kere etmiştik sanki?"

Faruk düşündü ama hatırlayamadı. "Neyse, hazırlan da çıkalım. Baban bu geceyi yalnız kutlamamız konusunda ısrar etti. Seni güzel bir yere yemeğe götüreceğim. Sonra da..."

Zehra alacağı cevabı çok iyi bildiği hâlde gözleri ışıldayarak sordu. "Sonra da?"

"Sabaha kadar sevişmek niyetindeyim. Seni özledim!"

Zehra kıkırdadı. "Dün geceden beri mi?"

"Uzun zaman bu!" Eli hâlâ göğsünü okşuyordu. İsteksizce geri çekti. "Gidelim hadi! Toparlan, kadın! Kocan bugün çok formunda! Sana vereceğim güzel haberler de var."

Baş başa yedikleri yemek gerçekten güzeldi. Faruk artık iyi para kazansa da karısını pahalı yerlerden ziyade lezzetli yemekler yiyebilecekleri lokantalara götürmeyi tercih ediyordu. Bazen geçen sene sürekli gittikleri o küçük lahmacun ve pide lokantasına bile gidiyorlardı. Bu sefer onu alıp Bert Kafe'ye götürmüştü. Yağmur yeniden başladığı için motor yerine ciple gittiler. Suat'ın sıcakkanlı dostluğuyla güzel bir yemek yediler. Adam onlardan ücret almamak konusunda kararlıydı. O özel günde her şey Suat'ın ikramıydı.

Eve döndüklerinde ellerini yüzlerini yıkamaları ve kendilerini yatağa atmaları uzun sürmedi. Faruk o gece gerçekten formundaydı. Uzun uzun karısının çıplak bedenini öptü. Eski zayıflığı olmayan o beyaz vücut, genç adam tarafından âdeta hırpalanarak sevildi. Fakat bu sevginin tamamı hayranlıkla doluydu. Sertleşmiş göğüs uçları, onun istekli dudakları ve yaramaz dişleri arasında gezinirken haylaz elleri de hiç boş durmadı. En son bacaklarının arasına kayan dudaklar, Zehra'nın sabırsızlığını iyice körükledi.

Adam en sevdiği kıvrımları acele etmeden öpücükleriyle sevip duruyordu. Karısının bacaklarını kendi omuzlarına yaslayıp iyice iki yana doğru açmış, en gizli yerlerinde bile diliyle gezinmişti. Zehra titremeye başlamıştı artık.

Kesik inlemeleri, belirgin çığlıklara dönüşmüştü. Kıvranıp duruyordu. Onu hemen içinde hissetmek istese de vicdansız kocası işi uzatıyordu. Sonuna kadar gideceğini anlaması uzun sürmedi.

Titreyerek boşalırken artık direnmeyi bırakmıştı. Zevkle titreyen bedenini gerdi. Her zamanki gibi hayal bile edemediği bir zevk âleminde geziniyordu. Kocasının iştahı altında kasılmış ince bacakları zamanla gevşedi. Gözleri bir süre sonra yavaşça aralandı.

Faruk öpmeye devam eden dudaklarını geri çekti. Karısının hâlâ istekle bakan baygın gözlerini ateşli bakışlarla süzdü. Elbette o hâlâ rahatlayamamıştı. Dizleri üstünde doğruldu. Sonra karısının ince vücudunu yüzüstü çevirdi.

Zehra onun ne istediğini anlamıştı. Yüzünü yastığına gömerken belini gerdi. Dizlerinin üstünde yükselirken kalçasını ona doğru yönlendirdi. Belinden sıkıca tutan genç adam usulca yaklaştı. Hâlâ istekle titreyen genç kızın içine arkasından kolayca süzüldü. Zehra, kocasına keyif dolu bir inlemeyle karşılık vermişti. Öpücüklerden sonra bu tarz bir bütünleşme her şeyi daha iyi tamamlıyordu. Bu pozisyonu seviyordu. Faruk'un da sevdiği belliydi. Pozisyonun özelliğinden dolayı istekli erkekliği içinde kısmen sıkışıp fazlasıyla haz veriyordu.

Dakikalar sonra genç adamın hareketleri hızlanınca Zehra da kendisini tutmayı bıraktı. O dayanılmaz zevkin doruklarına aynı anda çıkmayı zamanla öğrenmişti. Adam onun narin omuzlarını sıkıca yakalarken kendisini ona tamamen bastırıyordu. Güçlü parmakları bir süreliğine genç kadının teninde kızarıklıklar bırakacaktı. Fakat yaşadıkları müthiş doyum bunu önemsiz kılıyordu.

Her şey sona erdikten sonra bir süre yan yana yattılar. Zehra sırtını kocasına yaslamıştı. Yan dönen genç adam da onun göğüslerini okşarken nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadı Zehra.

Faruk kısa bir an okşamaya ara verdi. Sonra gülümsedi. "Bu da nereden çıktı?" diye sordu azıcık düzenlenmiş nefesiyle.

Genç kadın sırtındaki güçlü bedene daha da yaslandı. "Aklıma geldi!" dedi rahatça. "Seni sevmek çok güzel."

"Öyle mi?"

"Bu bir sene inanılmaz güzel geçti..." Başını hafifçe çevirdi. Onun göremese de merak ettiği soruyu sordu. "Sence nasıldı?"

Faruk dudaklarını onun güzel kokulu saçlarında gezdirdi. Küçük bir öpücük kondurdu. Bir eli hâlâ diri göğüs kıvrımlarında geziniyordu.

"Az önce nasıl olduğunu hissettirmedim mi?"

Zehra gülümsedi. "Yan çizmeye ne meraklısın!" dedi hiç kızmadan. "Açıkça söylesen olmuyor sanki. Sevişmemizi sormuyorum ben. Bu bir sene güzel miydi diye soruyorum."

"Her anı!" dedi Faruk dürüstçe.

"Cidden mi?"

"Bunları sormaktan ne zevk alıyorsunuz anlamıyorum?" dedi Faruk gülerek. Onu kendisine çevirerek yüzünü göğüslerine yasladı. "Aynı cevapları almaktan bıkmadın mı?"

"Hayır!" Genç adam göğüs ucunu ceza olarak ısırınca küçük bir çığlık attı. "Cani! Yapma!"

"Sen de sevgimi sorgulayıp durma artık!"

"Sorgulamıyorum ama..." İç çekti. "Yine de inanılmaz geliyor. Bir rüyada olduğumu düşünüyorum bazen."

"Her şey gerçek!"

"Bir gün Hassan'ın yatağında uyanırsam eğer gelir seni bulur ve öldürürüm!"

Faruk güldü. "Öyle bir ihtimal yok. Yani Hassan'la uyanman konusunda..."

"Niye?"

Genç adam dudaklarını geri çekti. Yine de çenesini göğsüne yaslayarak o güzel teması kesmemişti. Gözleri karısının yüzünde gezindi.

"Hassan öldü!" dedi aniden.

Zehra irkilmişti. Gözleri kocaman oldu. Adamın yüzünü yanaklarından tutarak hafifçe kaldırdı. Gözlerini daha iyi görmek istiyordu. "Ne dedin sen?"

"Hassan öldü!" dedi Faruk yine.

"Ne..Ne zaman?" diye âdeta kekeleyerek sordu Zehra.

"Bu sabah!"

"Ama nasıl?"

"Kimse ne olduğunu bilmiyor. Cezaevinde sürekli huzursuzluk çıkarıyormuş. Koğuştaki garibanlara eziyet ediyormuş. Değişik koğuşlardan sonra tek başına kalacağı bir yere sevk edilmiş. Tabii bu arada birkaç kere kaçmaya çalışmış. Başarılı olamamış. Geçen ay diş tedavisi için diş hastanesine gitmiş.

Dönüşten birkaç gün sonra fenalaşmış. Hastaneye kaldırmışlar ama ne olduğu anlaşılamamış. İç organları yavaş yavaş çürüyormuş."

"Hastanede mi olmuş?"

"Büyük ihtimalle... Onun diş tedavisini yapan doktor ve hemşire bulunamadı. Kime tedavi olduğu bilinmiyor. Orası bir sır. Belki de bir çeşit mikrop kaptı. Belki de Allah'ın onun için hazırladığı gizli bir hastalıktı."

"Sonra ne oldu?"

"Bu sabah ölmüş işte. Acılar içinde kıvranmış." Burun kıvırdı. "Ölümün de hayırlısı! Ben bir mermi ile ölmeyi tercih ederim."

"Hayır!" dedi Zehra biraz uzatarak. "Sen ölmeyeceksin! Benim için, gelecekteki çocuklarımız ve anne baban için kendine dikkat edeceksin. Özellikle de hâlâ kandırdığın baban için!"

"Ona söylemeliyim, değil mi?"

"Evet, bilmek onun hakkı! Annen de bilmeli!"

Faruk gülümsedi. "Korkuyorum..." diye itiraf etti sonra.

"Neden?"

"Babamla yakaladığımız bu güzel uyumdan, arkadaşlıktan olmak istemiyorum."

"O senin baban! Seni her türlü sevecek. Seni her türlü affedecek. Hem..." Onun yüzünü yeniden göğüslerine yasladı. "Hem seni onun kadar seven sabırlı bir karın olduğu için daha kolay affedecektir."

Faruk iç çekti. Dudakları yine küçük göğüs uçlarına uzandı. "Bilmiyorum... Cesaretim olursa söylerim!" diyerek her korkak erkek gibi kestirip attı.

Faruk'un ikinci ve gizli olan işi ise şimdilik sakin ve sessiz gidiyordu. Zehra hariç kimse onun bir göreve çıktığından haberdar olmuyordu. Çok şükür evlendikleri andan bu yana bir tek sıyrık bile almamıştı. Bazen iki gün yok oluyordu bazen de bir hafta. Her seferinde de karısını daha çok özlemiş olarak geri dönüyordu. Özlediğini hem gözlerine bakarken hem de yatakta doyumsuzca sevişirken belli ediyordu.

Zehra onun için bir eve dönme sebebiydi. Sağ salim dönmek için elinden geleni yapacağı önemli bir sebepti.

Afganlı Mustafa ise yeni ehliyetini almış ve işine başlamıştı. Şirket kredisi ile alınan sıfır kilometre kamyonet ile şehir içi dağıtım yapıyordu. Yanında yirmili yaşlarda genç bir delikanlı da vardı. Kızına çabucak burs sağlanmıştı. Oturdukları o ev yerine geçen mezbele bile değişmiş, güzel bir daireye taşınmışlardı. Her şey bir düzene bağlanmıştı.

Kış, sonbaharın aksine bir anda bastırdı. Aralık ayı birkaç kere kar yağışına şahit oldu ama bu çok azdı. Yerler tutmamıştı bile. Onun dışında yağmur yağışları neredeyse hiç eksik olmadı. Tabii o ay evlilik yıl dönümleri de olduğu için daha bir önemliydi. Zehra bir yıldır evli olduklarına inanamıyordu. Faruk'un yaş günü ve evlilik yıl dönümü aynı gün olunca ve üstüne tüm aile ile birlikte olunca harika bir kutlamaya dönüştü. Bunun için Akçay'a gitmişlerdi. Günlerden cuma olması, hafta sonu tatili yapmak için de mükemmel bir fırsat sağlamıştı.

Salim Bey de onlarla birlikte gelmişti. Akçay'a varıncaya kadar yağmur hiç kesilmedi. Cipten inip hızlı adımlarla iki katlı evin korunaklı saçağı altına sığındıklarında oldukça ıslanmışlardı. Zehra'nın çocukça neşesi bu ıslanmadan bile haz aldığını gösteriyordu. Kocasına bakan gözleri pırıl pırıl, dudakları gülücüklerle doluydu. Islanmış saçlarını eliyle düzeltti. Saçları biraz uzamıştı ama hâlâ çok uzatmamaya çalışıyordu. Bu saç tarzına alışmıştı.

Kapıyı açan Berna'ydı. O da okuduğu üniversiteden çıkıp hafta sonu için gelmişti. Heyecanla önce yengesine sarıldı. Sonra da ağabeyine. Salim Barad ise öne çıkan Levent Serdar ile keyifle el sıkışmıştı. Bu son bir senede ikisi arasında sıkı bir dostluk oluşmuştu. Yaşları aynı, huyları benzerdi.

Bir süre dinlenip sohbet ettikten sonra Zuhal Hanım onları sofraya çağırdı. Kadıncağız gerçekten özenip kızıyla birlikte şahane bir yemek menüsü hazırlamıştı. Deniz ürünleri ağırlıklı olan sofrada yok yoktu. Kalamarından temizlenmiş jumbo karidesine kadar, tarator sosundan iri parçalı kılıç balığı etine her şey mükemmeldi. Bu güzel ziyafet için Zuhal Hanım'ın bir iki gün uğraştığı kesindi ama herkesten aldığı içten övgüler tüm yorgunluğunu alıp götürdü.

Yemekten sonra güzel bir sürpriz daha yaşandı. Kapıları çalınınca kalkıp açan Faruk oldu. Çok geçmeden yanında üç sürpriz misafirle geri geldi. Berna ile düğün fotoğraflarına bakan Zehra, başını kaldırdığında uzun boylu Yavuz'u ve yanında gülümseyerek duran eşi Merve'yi görünce şaşkınlıkla gülümsedi. Üstelik yanlarında Yavuz'un annesi Ayla Hanım da vardı. Güzel kayınvalide gülümseyerek bakıyordu. Herkes hemen yerinden kalkmıştı.

"Sürpriz yapalım dedik!" diye mırıldandı Yavuz. "Bu özel günde biz de yanınızda olalım istedik."

"Harika düşünmüşsünüz! Hoş geldiniz!" dedi Levent Bey onunla el sıkışırken.

Yavuz ve karısı mutlu görünüyorlardı. Merve, genç kızlardan sadece iki yaş büyüktü. Uzun gür saçları, kırmızı bol kazağının üzerine dökülüyordu. Herkesi içtenlikle öpen Merve, hamileliğinin son günlerindeydi. Belirgin karnı

olmasa, vücudunun başka yerinden hamile olduğu anlaşılamazdı. Doğum kilosu neredeyse hiç almamıştı. Yüz hatları bile hiç değişmemişti.

Erkekler bir araya toplanırken kadınlar da kendi aralarında sohbete daldılar. Düğün fotoğraflarına bakmaya devam ediyorlardı.

"Bir yıl nasıl da geçti!" dedi Zehra hayretle. Düğünde bu kadar fotoğraf çekilmiş olduklarına heyecandan hiç dikkat etmemişti. "Bak Merve, bu sizsiniz!"

"Evet!" dedi Merve gülümseyerek. Yavuz'la dans ederken çekilmiş bir fotoğraftı. "Bir yıl içinde çok şey değişiyor..." Eli karnına gitti. "Öncelikle bu beyefendi yoktu mesela! Aklımızda bile değildi."

"Yakışıklının adını düşündünüz mü?"

"Yavuz'la birkaç isim üzerinde konuşmuştuk. İlk hamile kaldığımı öğrendiğimde erkek olursa **Tolga**, kız olursa **Tuna** koyalım dedik. Biraz eski isimler ama ikimiz de seviyoruz. Sonra bir daha konuşmadık. Sağ salim doğsun, ona göre karar vereceğiz."

"Tolga güzel isim. Bu zamanda pek duyulmamış."

"Sağlıkla doğsun inşallah!" dedi Zuhal Hanım. "Babası gibi çalışkan ve yakışıklı olacağı kesin ama önemli olan vatana millete hayırlı bir genç adam olması. Bu konuda ikinizden çok şey öğrenecektir."

"Evet!" dedi Berna hemen. "Gördüğüm en güzel çiftsiniz. Çok iyi anlaşıyorsunuz."

Merve hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim... Evlenirken ne olacağını bilemiyor insan. Kader her türlü planı, her türlü anlaşmayı devre dışı bırakabiliyor. Çok şükür biz planladığımızdan çok daha güzel bir hayata kavuştuk. Yavuz harika bir eş."

Ayla Hanım, gelinine bakarken gülümsemişti. "Asıl sen harikasın. Onu senden başkası adam edemezdi. Önceden başına buyruk yaşayan çapkın bir adamdı. Şimdi karısına bağlı, bizlere, akrabalarına düşkün bir adam oldu. Hepsi senin sayende."

"Aynı şeyleri ben de Zehra için söyleyebilirim..." Zuhal Hanım da içtenlikle gelinine bakmıştı. "İyi ki bu güzellikler bir şekilde oğullarımızla karşılaşmışlar."

Kapı zili çalınca dikkatleri dağıldı. Bu sefer gelenler kimdi acaba?

Yavuz'un bu konuda elbette bilgisi vardı. Faruk da tahmin edebiliyordu. Kapıyı açan genç adam, karşısında Suat'ı ve karısı Sema'yı görünce şaşırmadı. Suat elinde bir hediye paketi tutuyordu. Sema da kızları Buse'ye sarılmış, onu

soğuktan korumaya çalışıyordu. Üç yaşındaki küçük kız, Faruk'a gülücükler saçınca genç adam uzanıp onu kucağına aldı.

"İyi ki annen kadar çirkin değilsin!" dedi tombul yanaklarından öperken. Geri çekilip girmelerini sağladı.

Sema hiç üstüne alınmamıştı. Genç kadın hafif toplu bedeni ve dingin ruh hâli ile hayatından memnundu. "Çirkin senin karındır!" dedi şakadan bir tepkiyle. Gözüyle arkada duran Zehra'yı işaret ediyordu.

Şaka bir yana, herkes Zehra'daki değişimin farkındaydı. Genç kız hâlâ incecikti. Çok kilo alamasa da estetik kemikleri, zayıf yüz hatları eski formuna geri dönmüştü. Memleketindeki efsane olan doğal güzelliği artık ortaya çıkmıştı. Uzun boyu ve duruşundaki asalet onu olduğundan daha dikkat çekici yapıyordu.

Tabii ışıltılı gözlerle gülümseyen Zehra, bu sözlere hiç alınmadı. Sema'yı seviyordu. Kadın sözünü sakınmayan ama kalp de kırmayan bir yapıya sahipti. Gidip paltosunu aldı ve içtenlikle sarıldı.

Hep birlikte içeriye girdiler. Selamlaşmaları ve birbirleriyle kaynaşmaları uzun sürmemişti. İyi dostlar zaten hiç ayrılmamış gibi buluşurlardı. Hepsi de gerçekten iyi dostlardı.

Yarım saat sonra Zuhal Hanım elinde kocaman bir çikolatalı pasta ile oturma odasına girdi. Onun da gözleri parlıyordu. Böyle geceleri yaşamayalı çok olmuştu. Neyse ki Zehra hayatlarına girdiğinden beri her şey sihirli bir değnek değmiş gibi değişmişti. Olumsuz olan her şey ortadan kalkmıştı. Zehra'nın eve sunduğu katkı çok başkaydı.

En önemlisi de baba oğul arasındaki bağın Zehra'nın etkisiyle güçlenmesiydi. Zehra, kocasının anne ve babasını kıracak bir cümle kurmasına veya bir davranışta bulunmasına asla izin vermiyordu. Faruk'un anne ve babasına olan ilgisi daha belirgin bir hâle gelmişti. Her özel günde arıyor, fırsat buldukça eşiyle onları ziyarete gidiyordu. Onlar kendi evlerine geldiklerinde de tüm misafirperverliğini gösteriyordu.

Kuşkusuz her şey Zehra'nın varlığının eseriydi. Faruk'u sınırsızca seven bir eş olmasının yanında, olumlu anlamda büyümesini sağlayan bir dost da olmuştu.

Pastanın üzerinde tek bir mum gözüküyordu. Anlaşılan karı koca, oğullarının yaşından ziyade mutlu geçen o bir yılı kutlamaya niyetliydiler. Mumu tabii ki Zehra üfledi. Yanakları utançtan biraz kızarmıştı. Bir sürü fotoğraf çekiminin içinde kocasına döndü. Aşkla parlayan gözleri fotoğraflara yansır mıydı bilinmezdi ama orada bulunan herkes bunu görebiliyordu.

Faruk da elbette!

"Yıl dönümümüz ve yeni yaşın kutlu olsun!" dedi Zehra.

Faruk önce cevap vermedi. Uzanıp karısının ince belini nazikçe tuttu. Yavaşça kendisine çekti. Gözlerinin içine sevgiyle bakıyordu. Sonra... Sonra kimseye ayıp olmayacak bir şekilde dudaklarından yumuşakça öptü.

"İyi ki..." diye mırıldandı gözlerini hiç ayırmadan. "İyi ki seni o gece görmüşüm. İyi ki seni zorla eve getirip hayatıma sokmuşum... Korktuğum her şeyin sigortasısın sen! Benim şansımsın! Hayatıma anlam katan kadınsın! Nice yıl dönümlerimiz olur inşallah!"

Zehra iyice kızarmıştı. Gözleri çekinikçe bakarken onca gözün kendilerini izlemesi biraz utanç vericiydi.

"Asıl sen benim şansımsın!" dedi utancını yenerek. "Sen olmasaydın kim bilir ben ve babam nerelerde olacaktık. Beni bulduğun, hayatına dâhil ettiğin için teşekkür ederim."

Ve dudakları yine masumca buluşup sevgilerini kutladılar.

Zuhal Hanım göz pınarlarını dolduran yaşları geriye ittirip öne çıktı. "İyi, tamam, hadi bakalım. Bırak artık kızımızı, biraz da biz öpüp hediyelerimizi verelim."

"Önce ben vereceğim!" dedi Faruk. Karısını serbest bırakıp elini cebine attı. Bir kutu belirdi avucunda sonra. Kapağını açıp bir çift yeşil taşlı altın küpeyi ortaya çıkardı. "Gözlerin kadar parlak değil ama en yakını buydu," dedi gülümseyerek.

Zehra mutlulukla kutuyu eline aldı. Birkaç saniye içindekileri süzdü. "Çok güzeller!" dedi hayranlıkla. "Hemen takacağım." Küpeleri aldı kutusundan. Kendi kulaklarındaki küçük küpeleri çıkarıp becerikli bir şekilde yenilerini taktı. Başını hafifçe salladı. "Nasıl oldu?"

"Harika!" dedi Faruk hayranlıkla. Yeşim taşı küpeler genç kızın yeşil gözlerine, beyaz cildine ve üzerindeki yeşil ağırlıklı kıyafetine çok yakışmıştı. Siyah saçları ile tam bir uyum içindeydi.

"Bu da benden!" dedi Zehra. Elini yana doğru uzattı. Babası onun avucuna bir kutu bırakmıştı. Zehra kutuyu Faruk'a verdi. "Öncelikle yaş günün kutlu olsun. Nice yaşların olsun. Her evlilik yıl dönümümüz böyle güzel olsun," dedi içtenlikle. "Ve bizim de nice yıllarımız olsun!"

Uzanıp kocasının yanağından öpmüştü. Dudağından öpecek kadar cesur değildi. Babası ve diğerlerinin önünde Faruk kadar girişken olamazdı.

Genç adam kutudan çıkardığı akıllı dijital saati bileğine taktı. Yüksek su basıncına dayanıklı, çizilmez ekranlı özel bir saatti. Geçen gün internette

gezinirken kocasının onları incelediğini fark etmişti. Her türlü telefonla iletişim kurabiliyordu.

Faruk da hemen hediyesini bileğine taktı. Sağlamlığı ve şıklığı gerçekten özeldi. Aslında Zehra bu hediyeyi alırken Yılmaz'dan yardım istemişti. Adam işi gücü arasında bir de araştırma yapmış, kendi kullandığının bir üst modelini önermişti. Oldukça pahalı olsa da Zehra artık bir patron eşiydi. Para konusunda karısını hiç kısıtlamamıştı. Üstelik ne aldığı burs ne de Faruk'un ödediği sekreter maaşı kesilmemişti. Yani parası vardı.

Herkes sırayla Faruk'a hediyesini verdi. Genç adam yıllardır böyle güzel bir yaş günü yaşamamıştı. Yavuz onun eline bir anahtar tutuşturdu. Bir sene önce satın aldığı motorunun yedek anahtarıydı bu.

"Motor artık yine senin!" dedi ağabeyce bir tavırla.

Faruk şaşırmıştı. "Demek bu yüzden parayı ödemek istediğimde kabul etmedin?" diye mırıldandı şaşkınca. "Bunu kabul edemem!"

"Motor benim! İstediğim tasarrufu yaparım üzerinde..." Sonra ona kardeşiymiş gibi sarıldı. "Zehra da seviyormuş motoru. Güle güle kullanın. Merve'den, benden ve annemden hem yaş günü hem de evlilik yıl dönümü hediyemiz olsun." İki uzun adamın gösterişten uzak yakınlıkları göz yaşartıcıydı. Suat ve karısı da Faruk'a bir dizüstü bilgisayar almışlardı. "Yeniyi sen kullanırsın, eskiyi depoya yollarsın," dediler.

Berna, ağabeyine ve yengesine güzel bir bornoz takımı almıştı. Bir karı koca için alınabilecek en sevimli hediyeydi. Levent Bey ve Zuhal Hanım da oğullarına ve gelinlerine yeni birer motor kaskı hediye ettiler. Ayrıca Zuhal Hanım gelinini öperken eline bir anahtar tutuşturdu.

Zehra şaşırmıştı. "Bu ne?"

"Artık bir arabanın olma zamanı gelmişti," dedi kadın. "Sen bir iş kadınısın. Otobüsle, minibüsle uğraşman doğru değil."

"Ama bunu kabul edemem..."

"Edersin ve edeceksin, kızım. Senin kullanabileceğin güzel, küçük bir şey."

Fakat anahtarın üzerindeki amblem onun bir BMW olduğunu gösteriyordu. Faruk ile Zehra bakıştılar. Genç adam gülümsedi. Alması için küçük bir onaydı bu. Diğer türlü annesinin üzüleceği kesindi.

"Tabii önce ehliyet alman lazım, akrep kızı!" dedi.

Zehra'nın babası ise önce sevgiyle kızına sonra damadına sarıldı. Hâliyle onun hediyesi daha mütevaziydi. Yeni yeni kazandığı parayla hayatını düzene sokma çabasındaydı. Kızına ve damadına alabileceği en pahalı güneş

gözlüklerinden almıştı. "Bu ara pek gözükmese de İzmir'in güneşli havalarında severek takarsınız inşallah!" dedi.

Hediye faslından sonra hep birlikte güzel zaman geçirdiler. Dostlarla ve aileyle geçen zaman gerçekten özeldi. Misafirler bir süre sonra izin isteyip kalktılar. Onlar gittikten sonra kadınlar ortalığı toplamaya giriştiler. Bir ara onlar mutfaktayken üç adam yalnız kaldılar. Konuşmaları basit şeylerden oluşuyordu ama bazen Faruk bir şey söyleyecekmiş gibi babasına bakıp duruyordu.

Sonunda Levent Bey gözlerini oğluna çevirdi. O eski bir *Ghost*'tu. Hiç aptal olmamıştı. Dikkatsiz hiç değildi.

"Söyle hadi!" dedi oğluna.

Faruk yutkundu. "Anlamadım?"

"Bir şey söyleyeceksin ama bir türlü söyleyemiyorsun. Kıvranıp durma artık. Aklındaki neyse söyle! Para mı lazım?"

"Hayır!" dedi Faruk çabucak.

"Emin misin?"

"Evet!"

"Eee? Ne var öyleyse?" Gözleri oğlundaydı. "Söyle hadi!"

"Baba..." dedi Faruk yine sıkıntıyla. Kayınpederi Salim Bey ile gözleri karşılaştı. Adam onu söylemesi için teşvik edercesine başını eğdi. Onun onaylaması üzerine Faruk'un duruşu dikleşti. Gözleri ciddiydi. "Baba, artık sana yalan söylemek istemiyorum. Seni kırmak da istemiyorum. İkisi arasında nasıl bir yol bulacağımı bilemiyorum ama yalan söylemektense bana kızmanı tercih ederim."

Levent Bey bir süre oğlunu süzdü. Sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sana kızsam bile... seni sevmekten hiç vazgeçmem ben, oğlum..." dedi yumuşakça.

"Ama söyleyeceğim şey..." Sustu. Devam etmek çok zordu. Babasını yine kaybetme korkusu dayanılmazdı. Zaman geçtikçe onun değerini ve sevgisinin yüceliğini daha iyi anlamıştı. "Söyleyeceğim şey seni üzecek."

Levent Bey hiç beklemediği bir cümle kurdu. "Hâlâ bir *Ghost* olduğun mu?"

Faruk irkilmişti. Duruşu değişti. Dilini yutmuş gibi babasına bakıyordu. Sonra içinde tuttuğu endişeli nefesini geri bıraktı. "Biliyor muydun?"

Adam alaycı bir şekilde gülümsedi. İşte şimdi baba oğul birbirlerine çok benzemişlerdi.

"Elbette! Hem de geçen seneden beri. Bir sürü açık verdin, evlat. Tamer ve Doğan'ın çıkıp gelmesi, bir anda ortadan kaybolman, Salim'in kurtarılması, Zehra için gerçekleşen şeyler..." Burun kıvırdı. "Tabii bir de benim hâlâ bazı tanıdıklarım olduğunu unuttun. Bu teşkilatı ben kurdum. Ben istersem benden hiçbir şeyi gizleyemezler. Oğlumun muhteşem bir hayalet oluşunu bile!"

"Kızmadın mı?" diye sordu endişeyle.

"Başlangıçta hazmetmem zor oldu tabii ama ilk gidişinde olduğu kadar değil. Senin kendi yolunu çizdiğini, benim de hata yaptığımı anladım. Üstelik seni canı kadar seven bir kadın bu tehlikeli hayatını kabullenmişken ben nasıl farklı bir tavır alabilirdim? Sonra aklıma annen geldi. O da Zehra gibiydi. Her zaman yanımdaydı. O olmasaydı geriye dönemeyeceğim pek çok ölümcül an vardı. Hep aklımda annene kavuşma anıyla direndim. Hep ona sağ salim döndüm. Sonra siz doğdunuz. Bana yaşam sevinci verdiniz."

Faruk sessizdi. İnanmazca hâlâ babasına bakıyordu.

"Zehra da sana o sevinci verecek. Sonra çocuklarınız bunu ikiye katlayacak. Görevini iyi yap, oğlum. Vatanımız ve arkadaşların için elinden geleni yap... Ama sonra lütfen... eve sağ salim dön!"

Faruk dayanamamıştı. Yerinden kalkıp babasının yanına oturdu. Hâlâ bir çocukmuş gibi babasına sarıldı. Gözleri nemlenmişti. "Döneceğim, baba..." dedi içli bir sesle. "Seni ve annemi utandırmayacağım. Vatanım için canımı veririm ama yine de sevdiğim her şeyi kaybetmemek için elimden geleni yapacağım."

Baba oğul bir süre sarmaş dolaş kaldılar. Tam Faruk yerinden kalkıp kendi koltuğuna geçmişti ki kadınlar içeriye girdiler. Üç adam arasındaki duygusal anların farkında olmayacak şekilde neşeyle gülüşüyorlardı.

O gece odalarına çekildiklerinde Faruk yatakta karısına sıkıca sarılıp olanları açıkladı.

"Babama gerçeği söyledim..." deyiverdi. "*Ghost* olduğumu yani."

Zehra hemen doğrulup onun gözlerine bakmıştı. "Sonuç?" dedi hafif bir endişeyle. "Gerçi baban iyi gibiydi ama..."

"Çok olumlu karşıladı. Meğerse çok önceden biliyormuş."

"Bilmese şaşardım zaten. O çok zeki bir adam." Yeniden onun göğsüne yaslandı. "Demek bir sıkıntı çıkmadı? Rahatladın mı peki?"

"Hem de inanılmaz bir şekilde!" Gözleri gülüyordu. Birden alakasız bir konuya atladı. "Sevişelim mi!"

"Faruk!" dedi Zehra şaşkın bir gülümsemeyle. "Sen ne zaman büyüyeceksin? Misafirlikteyiz biz!"

"Burası bizim evimiz sayılır. Hem bugün evlilik yıl dönümümüz."

"Olabilir... Hevesini yarına sakla. Utanırım ben!"

"Daha önce yapmıştık ama!"

"O zaman da utanmıştım ama! Hayır, Faruk! Dur, yapma! Duyarlar sesimizi!"

Genç adam onun üzerine tırmanmıştı bile. "Sessiz oluruz biz de." Elleri geceliğinin yakasından içeriye girip hemen bir göğsünün üzerine kapandı. Gözleri kararlıydı.

"Ben olamam!" diye inledi Zehra. Açık bacakları arasına yerleşen ağırlık çok cazipti. "İnlediğimi biliyorsun..." Fakat genç adam onu dinlemiyordu bile. Dudakları boynunun kenarına kayarken kendi pijama altını çıkarmıştı bile. Sonunda Zehra pes etti. "Peki ama..." dedi alçak sesle. "Sert olma ve inlememe izin verme!" diye fısıldadı.

Gerçekten de bu özel günde kocasını reddetmeyi canı hiç istemiyordu. Onun kollarında mutluluğu yeniden tadarken sabah olmasını hiç istemeyecek kadar arzuyla dolmuştu bile.

O hafta sonu eve dönmek daha zor gelmişti. Bu aile ortamına hem Zehra hem de Salim Bey hemen alışmıştı. Faruk bile annesini öperken hiç ayrılmak istemediğini belli etmişti. En kısa sürede yine geleceklerini söyleyerek uzaklaştılar. Zehra'nın BMW'si şimdilik evin önünde onun ehliyet almasını bekleyecekti.

Aradan günler geçerken bir yandan da yeni bir ev bakmaya başlamışlardı. Faruk artık kiralık ev yerine kendi evlerine geçmelerinin daha iyi olacağını söyleyip duruyordu. Daha modern ve depreme dayanıklı olması konusunda ısrarcıydı. Üstelik nakliye işi sırasında tanıştığı bir müteahhit ona uygun koşullarda bir ev vermeyi teklif edince bu düşüncesini öne çekmişti. O ana kadar banka kredilerinin tamamında sorun yaşamayan Faruk, bir cesaretle evi almayı kabul etmişti. Zehra da nakliye bürosuna çok yakın olan bu yeni binayı ve daireyi görünce çok sevmişti.

Birkaç gün sonra mutfakta akşam yemeği için hazırlanıyorlardı. Fırındaki tavuğun pişmesine az kalmıştı. Zehra gözlerini fırının içinde nar gibi olmuş tavuktan ayırdı. Sandalyesinde rahatça oturmuş olan kocasına çevirdi. Genç adam bu bakışı fark etmemişti. Tavuğun pişmesini beklerken televizyondaki güncel haberleri izliyordu.

Ona önemli bir şey söylemesi gerekiyordu ama pat diye söylenecek bir şey olmadığı için müsait zamanı kolluyordu. Acaba şimdi söylese olur muydu? Yemekten sonraya mı bıraksaydı? Fakat geciktirmek de istemiyordu. Hemen öğrenmek hakkıydı.

Sonunda Zehra cesaretini topladı. Masaya doğru yaklaştı. Ellerini kot pantolonunun cebine sokarak heyecanını gizledi.

"Faruk?"

"Hımm?"

"Sana bir şey söylemem lazım!"

Faruk gözlerini televizyondan ayırdı. Gülümseyen bakışlarla güzel karısının yüzüne baktı. Onun ciddi bir şey söyleyeceğini anlamıştı. Zehra'nın dolgun dudakları tatlı bir şekilde kıvrılmıştı. Hem ciddi hem de gülümseten şey ne olabilirdi ki?

"Ne hakkında?" diye sordu merakla.

Zehra dudağının kenarını ısırdı. "Tahmin etmeni istesem?"

Faruk'un yine biraz odunluğu tutmuştu sanki. Kaşlarını çattı düşünür gibi. Sonra hemen pes etti. Geniş omuzlarını silkti öylesine. "Aklıma bir şey gelmiyor. Baban hakkında mı?"

"Hayır!"

"Yeni ev hakkında mı?"

"Faruk ya! Saf mısın sen? İlk aklına onlar mı geldi?"

Genç adamın duruşu hafifçe değişti. Karısının tepkisi üzerine iyice gülümsemişti. "Ne gelebilir ki aklıma?"

"Bugün doktora gittiğimi unuttun mu?"

Faruk'un kaşları hafifçe havalandı. "Sorduğumda bir şey yok demiştin? Genel kontrol dedin."

"Müşterilerin içinde sormuştun. Ciddi konuşulacak bir ortam sayılmazdı."

Faruk'un yüzü değişti. Gülümsemesi kayboldu. "Korkutma beni, Zehra!" dedi. Sesi de değişmişti şimdi. "Kötü bir şey mi var?"

Genç kız önce sessiz kaldı. Sonra neşeyle güldü. "Bence değil ama... seni bilemem."

Faruk biraz rahatlamış gibi nefes aldı. Onun yeniden gülümsemesi ateşle dolan yüreğine su serpmişti. "Çok şükür! Korkuttun beni!" dedi hâlâ endişe kokan bir sesle. "Doktor ne dedi?"

"Öncelikle genel kontrole gitmedim ben. Sen heyecanlanma diye öyle söyledim."

"Ne doktoruna gittin peki?"

Zehra'nın gözleri hâlâ ışıl ışıldı. "Kadın doğum doktoruna..." dedi yavaşça.

Faruk anlamadan bakıyordu. Sonra gözleri kısıldı. "Kadın doğum mu?" diye sordu ağır ağır.

"Evet..." Devamını getirmedi. Devamını ondan bekliyordu.

"Yoksa?" Merakla bakıyordu. Birden bakışlarının içine bir ışık huzmesi yerleşti. "Yoksa tahmin ettiğim şey mi?" diye sordu bir hevesle.

Zehra yerinde neşeli bir şekilde kıpırdandı. "Ne tahmin ettiğini bilemem ama... sanırım evet!"

"Ama... Ama sen üniversiteyi kazanıncaya kadar..." Sözlerini bitiremedi. Heyecanla ayağa kalkmıştı. Çabucak ona sokuldu.

"Hepsi senin yüzünden!" dedi Zehra. O da kocasına sokulmuştu. Tatlı bir tebessümle yüzüne bakarken doğrudan onu suçladı. "Evlilik yıl dönümümüzde, annenlerin evinde bir şey yapmayalım demiştim. Bir rahat durmadın!"

"O gece mi hamile kaldın?" Elleri şimdi karısının ince belindeydi. Genç adamın gözleri mutlulukla sulanmıştı. O gerçekten de hâlâ saf, duygusal bir çocuktu.

"Evet!" Genç kız ellerini onun geniş göğsünde gezdirdi.

"Gerçekten hamile misin?" diye tekrar etti inanmazca.

"Evet dedim ya!" Gözleri masumca irileşti. "Sevindin mi?"

Faruk ne diyeceğini ne yapacağını bilemiyordu. Karısına sıkıca sarıldı. Yanağını saçlarına yasladı. Gözyaşlarını gizlemek için daha iyi bir yol bulamamıştı. İri elleri karısının sırtında gezinirken kıpırdamadan dakikalarca durdu.

Zehra onun mutluluğunu hissedebiliyordu.

Dokunuşundan, sarılışından bunu anlayabiliyordu. Aldığı nefesten hissedebiliyordu. Kocaman gövdesinin hafifçe sarsılmasından da anlayabiliyordu. Dağ gibi bu adamın ağlayabileceğini hayal bile edemezdi. Onca tehlikeye karşı koymuş, ölüme gülmüş bir erkek nasıl ağlayabilirdi ki?

Genç kız başını geri çekerek onun ıslak gözlerine baktı. Sonra parmak uçlarında yükseldi. Onun konuşamayacak kadar duygusallaştığını anlamıştı. Dolgun dudakları önce gözlerine dokundu. Yaşlarının tuzlu tadını hissetti. Sonra dudaklarına kaydı. Hafifçe öptü.

"Seni seviyorum benim duygusal hayaletim..." dedi fısıltıyla. "Seni çok seviyorum. Çocuğumuzla daha da mutlu bir aile olacağız. Vatansever babamızın başarılarını izleyip onunla gurur duyacağız. Onu hep sevip tehlikeli görevlerden sonra bize geri dönmesi için dua edeceğiz."

"Hep döneceğim..." dedi Faruk yavaşça. Kendisini biraz toplamış olsa da sesi titrekti.

"Söz mü?"

"Söz!" dedi genç adam yemin edercesine.

Zehra tatlı bir şekilde gülümsedi. "Güzel..." dedi yavaşça. Mutlu bakışlarla bakmaya devam ediyordu. Gülümsemenin çok yakıştığı ender kadınlardandı o. "Biliyor musun? Dilek Tepesi'nde dilediğim şeylerin neredeyse hepsi gerçek oldu. Sadece birkaçına bile razıydım ben."

"Neler dilemiştin?"

Zehra ona iyice sokuldu. Yüzünü geniş göğsüne yasladı. İşte burada huzur vardı. "Hangi birisini söyleyeyim ki?" dedi aşkla.

"En önemlisini söyle!" Faruk da onu sıkıca sarmıştı. Dudakları kalın telli saçlarındaydı.

Zehra sessiz kaldı birkaç saniye. Kocasının güzel kokusu burnundan dolarken ona ait olmanın mutluluğunu yaşıyordu. İç çekti hafifçe. Sonra başını geri çekip güzel gözlerini kocasınınkilere dikti. Aşkla ışıldayan, sevildiğini bilen bir kadının bakışıydı bu. Üstelik kocasının gözlerinden onun mutluluğunu da görebiliyordu.

"Senden daha önemli ne olabilirdi ki dileklerimde? İlk andan beri sen vardın aklımda. Dilek dilerken öncelikle sağlığını istedim. Güvende olmanı, bana hep sağ salim dönmeni diledim. Sonra tabii ki mutluluğunu istedim. Seni mutlu edebilmeyi diledim. Hayatında oluşabilecek tüm can sıkıcı sorunlarına rağmen senin için gökten düşen ferah bir su damlası olmayı istedim."

Genç adam gerçekten de mutlulukla gülümsüyordu. Kendisini bu kadar seven, düşünen bir eşe sahip olduğu için çok şanslıydı.

"Kendin için bir şey dilemedin mi?"

"Diledim tabii."

"Neydi?"

Zehra'nın gözleri titredi. "Beni hep sevmen vardı öncelikle. Yaşadıklarımın rüya olmasından korkuyordum. Beni sevebileceğine inanamıyordum. Benden bıkarsın diye korkuyordum."

Faruk bir yorum getirmedi. "Başka?" dedi kısaca. Dudaklarında kocaman bir tebessümle karısının derin gözlerine bakıyordu.

"Tabii ki dileklerimde babam, senin ailen ve gelecekteki çocuğumuz da vardı."

"Dünya barışı ve eriyen buzulları unutmuşsun sanki?"

Zehra kıkırdadı. "Belki unutmamışımdır."

Genç adam eğilip onun güzel burnuna bir öpücük kondurdu. "Öncelikle... sen bıkılmayacak kadar renkli bir kişiliksin akrep kızı. Her gün sana olan hayranlığım artıyor. Sevgim ise azalmak bir yana, her dakika daha da çoğalıyor. İnan bana seni veren kaderime her gün şükrediyorum. Koca İzmir'de sürekli karşılaşmamızı sağlayan o ilahi güç, senin dileklerin kadar benim dileklerimi de yerine getirmiş olabilir. Söylemedim ama o gün Dilek Tepesi'nde ben de birkaç şey dilemiştim."

Zehra inanmıyormuş gibi bakıyordu. "Gerçekten mi? Öyle şeylere inanmadığını sanıyordum."

Faruk gülümsemeye devam ediyordu. "Ben batıl itikatlara inanmam. Ancak seni karşıma çıkaran Allah'ın, kaderimize izbe bir sokakta yön verdiğini düşününce, o tepede ondan devamını istemekte sakınca görmedim."

"Ne istedin peki?" diye fısıldadı Zehra.

"Seninkilere çok benzer şeyler. Öncelikle mucizevi aşkımın, beni hep eğlendiren akrep kızının sonsuza kadar beni sevmesini diledim. Çok sevmesini..."

Zehra mutlulukla gülümsedi. "Şapşal... Bunu istemene gerek yoktu ki! Dilek hakkını boşa harcamışsın."

"Garantilemeyi severim."

"Zaten garantiydi. Bu kalp en imkânsız şartlarda bile senin için attı. İlk günden beri kalbimi acımasızca çarptırdın. İstesem de senden kaçamadım. Bir dokunuşunla bile beni kendine esir edebiliyordun."

"Minnet duygun yüzünden tırnaklarını içeride tuttuğunu düşünüyordum."

"Âşık olduğum içindi. Senden başka hiç kimse bana öyle sokulamazdı. Birkaç günde beni yoldan çıkardın. Sana kızmam lazımken kendimi hep kollarında buldum."

"Ben de kendimi senden ve cazibenden uzak tutamıyordum. Ufak tefek sevgi belirtileri diyordum kendi kendime. Aklımda hep sen vardın. Senden uzak kalamıyordum. Sana dokunmak, sana sarılmak bir ihtiyaç gibiydi."

Genç kız gülümsedi. "Hiçbir fırsatı kaçırmadığın doğru! Ve öpmek..."

"Ve öpmek..." Genç adamın gözleri onun dolgun dudaklarına takıldı.

"Başka ne diledin?"

"Ozon tabakasının düzelmesini..."

Zehra bir kahkaha atarken ona sıkıca sarıldı. "Bak ben bunu unutmuştum." Kolları boynundayken parmak uçlarında yükseldi. Dudaklarını kocasının dudaklarına dokundurdu. "Söyle hadi... Hâlâ beni öpmeyi seviyor musun?"

"Onu ve daha pek çok şeyi..."

"Mesela göğüslerim hâlâ ilgini çekiyor mu?"

"Şaka mı bu? Tabii ki!"

"Kalçalarım?"

"Çok seksiler. Bayılıyorum..." Ellerinden birisi zaten kalçasını sahiplenircesine tutuyordu.

Genç kız ışıltılı gözlerle bakmaya devam ediyordu. "Peki ya bir numara?"

Faruk'un duruşu değişti. Gözleri o güzel kıvrımların hayaliyle parlamıştı. "Hâlâ en sevdiğim parçan..." dedi keyifli bir sesle.

"Hımm..." Zehra dudağının kenarını belirsizce ısırdı. Gözleri muzipçe bakıyordu. "Karnın aç mı peki?" diye sordu davetkar bir sesle.

"Sana mı?"

"O açıdan da bakabiliriz."

"Bir planın mı var?"

"Eğer sonra soğuk tavuk yemeye bir şey demezsen... odamıza gitmeyi öneriyorum. Vücudum şeklini kaybetmeden geçirecek çok fazla zamanımız yok. Şimdiden iyi kullanmaya ne dersin?"

Genç adamın bakışları istekle parlamaya başlamıştı bile. "Bak bu çok cazip bir öneri. Kutlama mı yapacağız?"

"Ön kutlama. Kimsesiz bir göçmen kızı büyük bir aileye kavuşturan adama sevgimi göstermek istiyorum. Yarın da bizimkilere güzel haberi veririz. Akçay'a gitmeye ne dersin? Orada belki daha büyük bir kutlama yaparız."

Faruk başıyla onaylamıştı. "Hepsine varım ben! Yeter ki içinde sen ol."

"Anlaştık o zaman..." Geri çekilip fırının düğmesine uzandı. Çevirip kapattıktan sonra kocasının elinden tuttu. "Gel..." diye fısıldadı. "Seni ne kadar sevdiğimi bizzat göstermek istiyorum. Ve senden de sırasıyla tüm sevdiğin organlarıma ilgi göstermeni bekliyorum."

Bazı şeyler mucizevi olabilirdi. Ferah yağmur damlası aylar önce bir bilinmeze doğru yola çıkmıştı. Bir çok zorluktan sonra akarsuyuna, oradan da

çağlayanına erişmişti. Şimdi ise güçlü bir kayanın dibinde kalabalık bir aile olarak daha da büyümeyi bekliyordu.

Sevgi her şeyin ilacıydı. Yaşanan kötü şeyler unutulmayacaktı ama gelecek günlerin parlak ışığı her şeyi zamanla puslu bir hale getirecekti.

Dostça başlayan, ufak tefek sevgi belirtileri ile devam eden ilişkileri kısa sürede kalplerinden taşan bir aşka dönüşmüştü. Sevgilerini itiraf etmelerine bile gerek yoktu. Hem kendileri biliyor hem de çevrelerine aşkın gücünü ispat edecek kadar yansıtabiliyordu.

Onları birleştiren muzip kader, belki de başka bir çifte doğru sinsi gülüşlerle yola çıkmıştı.

SON